SANGSAN
VICHAKARN CO., LTD

พลานุภาพของ
ความรัก
ยิ่งใหญ่กว่าความแค้น
ตลอดกาล

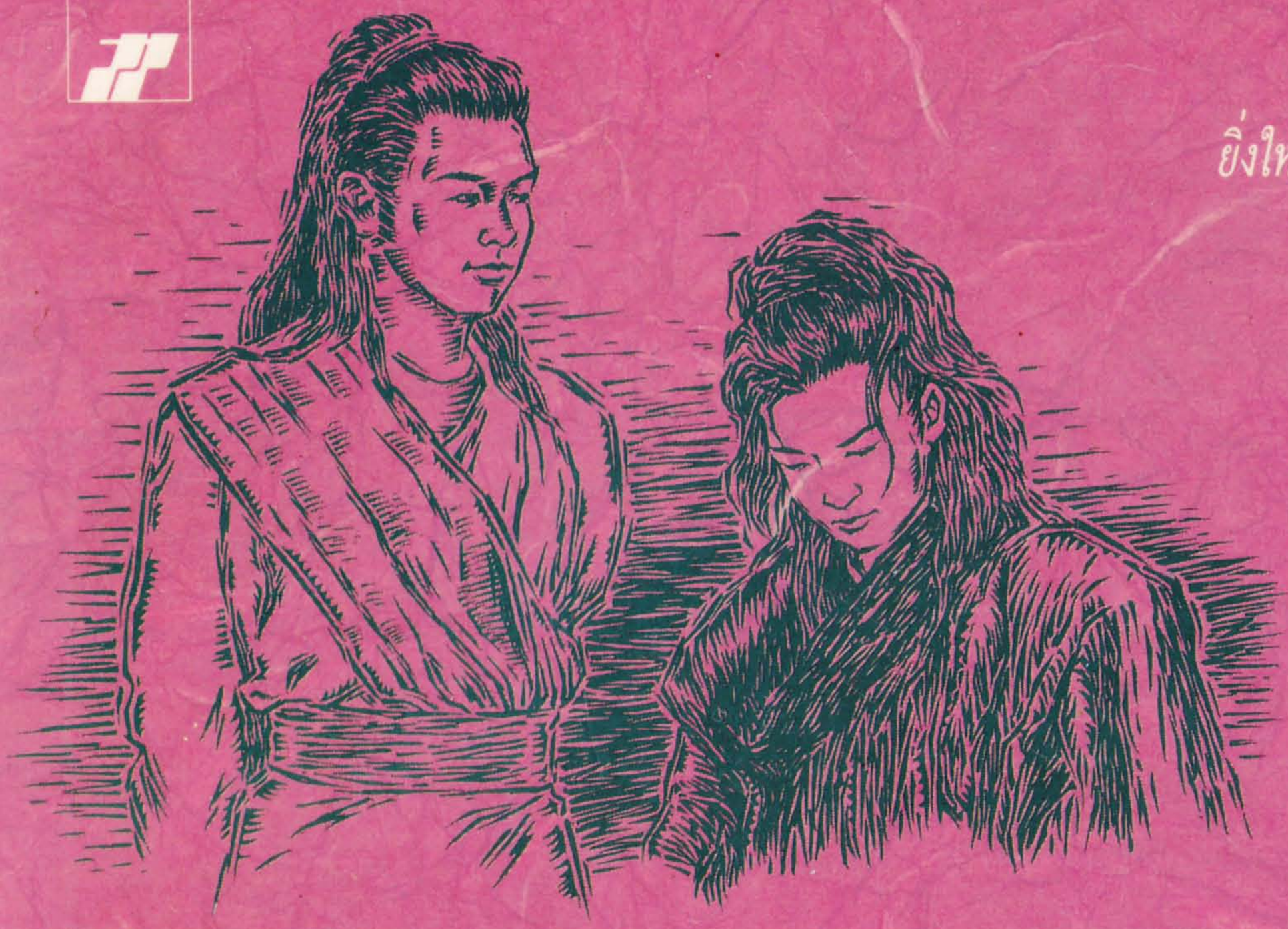

ดาบ จอห์น กาฟ

ไม้ไผ่ • ว. ณ เมืองลุ่ง

การต่อสู้นอกอารามบ้วยอวยอำในครั้งนั้นมิเพียงอาจหาญรันทด สยดสยองนองเลือดจนสะท้านทั้งแผ่นดินเท่านั้น ประวัติศาสตร์ของปี๋ลิ้มยังแทบเปลี่ยนแปรไปกับการต่อสู้ในครั้งนั้นด้วย

1

บญจมาศเหี่ยวเฉาดอกหนึ่ง
ถูกลมม้วนกลิ้งอยู่ไปมา
มิทราบหอบจากที่ใด ?
และมิทราบจะถูกโชยพัดไปแห่งหนใด ?
มนุษย์ไยมิใช่เป็นเช่นเบญจมาศเฉาดอกนี้
มีผู้ใดสามารถคำนวณอนาคตภายภาคหน้าของตัว-
เองได้

ฟ้าเวิ้งว้าง ดินไพศาล
โลหิตไหลจากดวงต
จันทราสลัวมัวแสง
เข้าสู่แดนบ้วนเบ็ดดึง
ดาบหักสะบั้น คนใจสลาย

“

ฟ้าเวิ้งว้าง ดินไพศาล
โลหิตไหลจากดวงตา
จันทราสลัวมัวแสง
เข้าสู่แดนบ้วนเบ็ดิ๊ง
ดาบหักสะบั้น คนใจสลาย

”

โป้วอั้งเสาะกำดาบในมือแนบแน่น
เป็นดาบที่ประหลาดอย่างยิ่ง ฝักสีดำสนิท ด้ามสีดำสนิท
ดาบสีดำสนิท อาภรณ์สีดำสนิท แก้วตาสีดำสนิท
ดำจนเป็นประกาย !

บนแคร่พระพุทธรูปมีดาบเล่มหนึ่ง ฝักเป็นสีดำสนิท ด้ามก็เป็นสีดำสนิท

นางพลันชักดาบจากฝัก ฟันลงไปบนกล่องเหล็ก !

ในกล่องเหล็กไม่มีอื่นใด มีแต่ผงสีแดงกองเดียว นางคว้าขึ้นกำหนึ่งแล้วส่งเสียง

"เจ้ารู้จักนี่เป็นกระไร ?"

ไม่มีผู้ใดทราบ... นอกจากนางแล้ว ไม่มีผู้ใดทราบ

"นี่คือหิมะ ! หิมะแดง (อั้งเสาะ) ! !"

เสียงของนางแหลมเล็กกราดเกรี้ยว โหยหวนดั่งเป็นปิศาจคร่ำครวญในยามวิกาล

"ตอนเจ้ากำเนิด หิมะเป็นสีแดง ถูกโลหิตสด ๆ ย้อมให้เป็นสีแดง !"

บุรุษหนุ่มอาภรณ์ดำก้มศีรษะลง

นางเดินตรงเข้ามา โรยผงหิมะแดงใส่ศีรษะหลังไหล่มันแล้วกล่าว

"เจ้าต้องจำไว้ นับแต่นี้เจ้าคือเทพเจ้า เทพเจ้าแห่งการล้างแค้น มิว่าเจ้ากระทำเรื่องราวใด ต่างไม่ต้องสำนึกเสียใจ มิว่าเจ้าจัดการต่อพวกมันเยี่ยงไร ล้วนเป็นที่สมควรทั้งสิ้น !"

กระแสเสียงของนางเต็มไปด้วยความมั่นใจอันลี้ลับคล้ายดั่งว่า คำสาปแช่งของภูตผีเทพเจ้าทั้งฟากฟ้าและแดนดินต่างมารวมอยู่ในผงสีแดงที่โรยไว้กับตัวบุรุษหนุ่มก็ปาน

ชุด 'ฤทธิ์มีดสั้น' เป็นเรื่องราวอมตะ ของอัจฉริยะมีดบิน ลี้คิมฮวง และทายาทรุ่นต่อมา ผู้รังสรรค์พฤติการณ์อันลือลั่น สะท้านบู๊ลิ้ม นาม เอี๊ยบไค และ โป้วอั้งเสาะ นับเป็นชุดที่โดดเด่นที่สุดของโก้วเล้ง โดยเฉพาะ **'ฤทธิ์มีดสั้น'** ถือเป็นผลงานสุดยอดอันดับหนึ่งของงานกำลังภายในของโก้วเล้ง และกระทั่งปัจจุบัน ยังเป็นระดับสุดยอดของนิยายกำลังภายในหลังยุค 'มังกรหยก' ของกิมย้ง

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ จะจัดพิมพ์หนังสือ**ชุด 'ฤทธิ์มีดสั้น'** ทั้งหมด ทยอยวางตลาดเรียงตามลำดับดังนี้

1. **ฤทธิ์มีดสั้น**	พฤติการณ์ของลี้คิมฮวง
2. **ดาบจอมภพ**	พฤติการณ์ของเอี๊ยบไค และ โป้วอั้งเสาะ
3. **เหยี่ยวเดือนเก้า**	พฤติการณ์ของเอี๊ยบไค
4. **จอมดาบหิมะแดง**	พฤติการณ์ของโป้วอั้งเสาะ

ดาบ
ทะลุ
ฟ้า

โก้วเล้ง เขียน/ว. ณ เมืองลุง แปล

1

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ

ชุดยุทธจักรนิยาย
ISBN 974-7373-74-2

ดาบจอมภพ เล่ม 1

(เปียงเซี้ยลั่งจื้อ. ค.ศ.1972)
ของ โก้วเล้ง
แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) สิงหาคม 2537
จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ
บริษัทสร้างสรรค์-วิชาการ จำกัด
217 สุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย
เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ 258-5858, 258-2724 โทรสาร 261-5671

บรรณาธิการบริหาร : ประสิทธิ์ รุ่งเรืองรัตนกุล
บรรณาธิการ : วันเพ็ญ คงมั่น
กองบรรณาธิการ : จิตราภรณ์ แสนสนุก, ฐิฏิวรรณ วรรณฉวี
หนูพร้อง ชูทอง, อำพร จันทร์ดา
ออกแบบปก : เกรียงไกร ฟักทอง
ศิลปกรรม : วิทยา เวียงสิมา
ยุวดี สกุลจิตรานนท์, ณัฐวุฒิ เนตรสมลักษณ์
หัวหน้าฝ่ายบัญชีและการเงิน : มาลีรัตน์ รุ่งเรืองรัตนกุล
ฝ่ายบัญชี : สินพร รุ่งลิขิตวิวัฒน์
สุกันยา สนิทธรรม, ปรียามน วิเวกวินย์
หัวหน้าฝ่ายจัดจำหน่าย : สุวิทย์ ตั้งดำรงธรรม
ฝ่ายจัดจำหน่าย : ธนากร พงษ์ประเสริฐ
สมศิล ภูห้องเพชร, เชาวเรชน์ ภูผานิล

เรียงพิมพ์ที่ เซลซีกราฟฟิค
พิมพ์ที่ บริษัทเลิฟ แอนด์ ลิพ จำกัด

สองเล่มจบ
ราคาชุดละ (รวมสองเล่ม) 380 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

บ้วนเบ๊ตึ๊ง (โรงหมื่นม้า) !

ทุ่งราบชายแดนแห่งนี้ เวิ้งว้างกว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา ทรายสีเหลืองลิบลิ่ว จรดขอบฟ้า จากตะวันออกไปถึงตะวันตก หากลงแส้ม้าเร็ววิ่งสุดฝีเท้าในยามเช้าตรู่ จะต้องถึงสนธยาจึงนับว่าสุดเขตทาง

ทุ่งราบแห่งนี้เคยสงบสุขอยู่เสมอมา แต่หลังจากบุรุษหนุ่มสองคน ...เอี๊ยบไค และโป้วอั้งเสาะมาถึงที่นี้แล้ว ทุกประการต่างแปรเปลี่ยนไปในสภาพน่าสะพรึงกลัว !

มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ สภาพน่าสะพรึงกลัวเยี่ยงนี้จะดำเนินต่อไปถึงระดับสยดสยองปานใดจึงยุติ !

สองคนนี้เป็นใครกันแน่ ?

พวกมันไฉนต้องมา ?

สิบแปดปีที่แล้ว คืนวันที่หิมะโหมหนัก ณ นอกอารามบ้วยฮวยอำ เกิดเหตุการณ์สยดสยองนองเลือดขึ้น ยอดฝีมืออย่างน้อยสามสิบคน กลุ้มรุมสังหารหัวหน้าสำนักดาบเทพเจ้า (ซิ่งตอมึ้ง) ...แป๊ะเทียนอู้ และบุคคลในตระกูลแป๊ะรวมสิบเอ็ดคน

เล่าลือกันว่า หนึ่งในผู้ริเริ่มก่อการ 'ลอบสังหาร' ที่เหี้ยมโหดครั้งนั้น คือ เฮียตี๋ร่วมสาบานของแป๊ะเทียนอู้ ชื่อว่า เบ๊คงคุ้ง เจ้าของบ้วนเบ๊ตึ๊ง !

สิบแปดปีผ่านไป พลันเกิดเหตุการณ์ประหลาดพิสดารขึ้น !

บุรุษหนุ่มนามเอี๊ยบไค และโป้วอั้งเสาะ ที่ไม่มีใครทราบประวัติชาติกำเนิดแน่ชัด พลันปรากฏตัวขึ้นในบู๊ลิ้ม ทั้งสองต่างคล้ายผ่านการฝึกฝนวิทยายุทธ์ที่เข้มงวดกวดขันจนสำเร็จแล้ว จึงถูกปล่อยตัวออกมา ด้วยจุดประสงค์ที่จำเพาะเจาะจงไว้ว่า ...เพื่อล้างแค้น !

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะขาวซีด มือก็ขาวซีด อาภรณ์ดำสนิท แก้วตาดำสนิท

ดาบดำสนิท ฝักดาบดำสนิท !

ความอาฆาตแค้นที่ถูกปลูกฝังในจิตใจมันมาสิบแปดปี ดุจหญ้าพิษต้นหนึ่ง งอกรากในหัวใจจนแนบแน่น ทั้งชีวิต คล้ายอุทิศให้แก่ความอาฆาตแค้นโดยสิ้นเชิง !

"...ความแค้นก็คล้ายหนี้สิน ยามท่านเคียดแค้นผู้อื่น ก็เท่ากับท่านติดค้างบัญชีตัวเองรายหนึ่ง ในใจท่านยิ่งมีความแค้นมาก อย่างนั้น ท่านที่ยังมีชีวิตในโลก ก็จะไม่มีวันได้รับความสุขเลยสักชั่วครู่ยาม" (ดาบจอมภพ, หน้า 836)

ด้วยจิตคารวะ

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ

กำเนิดดาบจอมภพ

ในห้องไม่มีแสงสีอื่น ๆ มีแต่สีดำ

กระทั่งแสงสนธยาที่สอดแทรกเข้ามา ยังกลายเป็นสีเทาชืดอันอัปมงคล

ตอนแสงสนธยายังมิสาดส่องเข้ามา นางคุกเข่าในที่นั้น คุกเข่าบนเบาะสีดำ หน้าแคร่พระพุทธรูปสีดำ

ม่านสีดำห้อยระพื้น ไม่มีผู้ใดสามารถเห็น บนแคร่ บูชาพระพุทธรูปใดหรือเทพเจ้าใด และไม่มีผู้ใดสามารถเห็นหน้านางด้วย!

ใบหน้านางมีแพรดำคลุมอีกชั้นหนึ่ง เสื้อยาวสีดำของนางยาวกองกับพื้น เผยเห็นเพียงแต่มือ มือที่เหี่ยวย่นแห้งกรังดั่งกรงเล็บปิศาจ!

นางประนมมือเสมออก อธิษฐานอยู่เบา ๆ มิใช่วิงวอนขอให้สวรรค์ประทานพร ประทานความสุขเด็ดขาด แต่เป็นสาปแช่ง!

สาปแช่งสวรรค์ สาปแช่งมวลมนุษย์ สาปแช่งทุกสรรพสิ่งที่มีในพิภพ!

บุรุษหนุ่มอาภรณ์ดำผู้หนึ่ง คุกเข่าแน่วนิ่งอยู่ที่ด้านหลังนาง คล้ายดั่งคุกอยู่ที่นั่นมาแต่โบราณกาลแล้วก็ปาน และพอจะสามารถคุกถึงวาระสุดท้าย ที่ทุกสิ่งมอดมลายไปจากแผ่นดิน!

แสงสนธยาสาดส่องใบหน้าบุรุษ เป็นเค้าที่หล่อเหลาสะดุดตา แต่กลับขาวราวสลักจากก้อนน้ำแข็ง

แสงสนธยามืดมัวสลัว ลมกรรโชกดั่งครวญคร่ำ

นางพลันผุดลุกขึ้น ฉีกม่านดำที่หน้าแคร่พระพุทธรูป ประคองกล่องเหล็กสีดำออกมา

หรือที่นางตั้งบูชาบนแคร่คือกล่องเหล็กนี้? นางใช้กำลังเกาะกุมไว้ จนเส้นเอ็นบนหลังมือขึ้นเขียวโปน และยังสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

บนแคร่พระพุทธรูปมีดาบเล่มหนึ่ง ฝักเป็นสีดำสนิท ด้ามก็เป็นสีดำสนิท

นางพลันชักดาบจากฝัก ฟันลงไปบนกล่องเหล็ก!

ในกล่องเหล็กไม่มีอื่นใด มีแต่ผงสีแดงกองเดียว นางคว้าขึ้นกำหนึ่งแล้วส่งเสียง

"เจ้ารู้จักนี่เป็นกระไร?"

ไม่มีผู้ใดทราบ...นอกจากนางแล้ว ไม่มีผู้ใดทราบ

"นี่คือหิมะ! หิมะแดง (อั้งเสาะ)!!"

เสียงของนางแหลมเล็กกราดเกรี้ยว โหยหวนดั่งเป็นปิศาจคร่ำครวญมาในยามวิกาล

"ตอนเจ้ากำเนิด หิมะเป็นสีแดง ถูกโลหิตสด ๆ ย้อมให้เป็นสีแดง!"

บุรุษหนุ่มอาภรณ์ดำก้มศีรษะลง

นางเดินตรงเข้ามา โรยผงหิมะแดงใส่ศีรษะหลังไหล่มัน แล้วกล่าว

"เจ้าต้องจำไว้ นับแต่นี้เจ้าคือเทพเจ้า เทพเจ้าแห่งการล้างแค้น มิว่าเจ้ากระทำเรื่องราวใด ต่างไม่ต้องสำนึกเสียใจ มิว่าเจ้าจัดการต่อพวกมันเยี่ยงไร ล้วนเป็นที่สมควรทั้งสิ้น!"

กระแสเสียงของนางเต็มไปด้วยความมั่นใจอันลี้ลับ คล้ายดั่งว่า คำสาปแช่งของภูตผีเทพเจ้าทั้งฟากฟ้าและแดนดิน ต่างมารวมอยู่ในผงสีแดงที่โรยไว้กับตัวบุรุษหนุ่มก็ปาน

จากนั้น นางชูสองมือเหนือศีรษะ ส่งเสียงพึมพำ

"เพราะวันนี้ เราได้เตรียมมาถึงสิบแปดปี สิบแปดปีเต็ม ๆ แล้ว บัดนี้ย่อมนับว่าเตรียมพร้อมทุกประการ เจ้ายังไม่ไป?"

บุรุษหนุ่มอาภรณ์ดำก้มศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้า..."

นางพลันสะบัดดาบ ฟันฉับไปบนพื้นที่เบื้องหน้าบุรุษหนุ่ม แล้วกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"รีบไป! ใช้ดาบเล่มนี้ตัดศีรษะพวกมันให้หมดสิ้นค่อยกลับมาพบเรา ไม่เช่นนั้นมิเพียงฟ้าดินสาปแช่งเจ้าเท่านั้น เราก็สาปแช่งเจ้าเช่นกัน"

สมการรโชกดั่งครวญคร่ำ

นางจับตาดูมันที่เดินช้า ๆ ออกไป เดินเข้าสู่ความมืดทางภายนอก ร่างของมันค่อยดั่งเริ่มสลายเข้าผสานกับความมืดมิดทีละน้อย

ดาบในมือบุรุษหนุ่มก็คล้ายดั่งละลายเข้าร่วมกับความมืด

ตอนนี้ ความมืดได้คลี่คลุมปฐพีอันไพศาล

มันมิได้สะพายดาบ

มันเดินเข้ามา ปราดแรกก็เห็นโป้วอั้งเสาะ (หิมะแดงแซ่โป้ว)

ความจริงในสถานที่นี้มีคนอยู่มากมาย คนประเภทต่าง ๆ แต่คนประเภทมันค่อยไม่สมควรมา

เนื่องเพราะมันไม่คู่ควรมา!

ที่นี้เป็นสถานที่ประหลาดอย่างยิ่ง

ตอนนี้เป็นปลายฤดูชิวเทียน (ใบไม้ร่วง) แต่สถานที่นี้กลับยังอบอุ่นดั่งชุนเทียน (ใบไม้ผลิ) ตอนนี้เป็นเวลาดึกสงัด แต่สถานที่นี้ยังสว่างไสวดั่งกลางวัน

ที่นี้มีสุรา แต่มิใช่เป็นเหลาสุรา มีการพนัน แต่มิใช่เป็นบ่อนการพนัน มีสตรีที่พร้อมจะยินยอมตามใจความปรารถนาท่านอยู่ทุกเวลา แต่มิใช่ช่องคณิกา

สถานที่นี้ความจริงไม่มีชื่อ ไม่มียี่ห้อ แต่ในรัศมีหลายร้อยลี้ของดินแดนนี้ค่อยเป็นสถานที่มีชื่อดังที่สุด

ห้องใหญ่มีโต๊ะอยู่สิบแปดตัว

มิว่าท่านนั่งโต๊ะใด ๆ ต่างจะได้เสพสุราอาหารดีที่สุด...มีแต่สุราอาหารเท่านั้น หากท่านยังต้องการเสพสุขอื่น ๆ ก็ต้องผลักประตูเข้าไป

สามด้านของห้องโถงใหญ่ มีประตูอยู่สิบแปดบาน

มิว่าท่านผลักประตูบานใดเข้าไป ต่างต้องไม่สำนึกเสียใจเด็ดขาด และต้องไม่ผิดหวังอีกด้วย

ด้านหลังของห้องโถงใหญ่ ยังมีบันไดที่สูงอย่างยิ่ง

ไม่มีผู้ใดทราบ บนบันไดเป็นสถานที่ใด และไม่มีผู้ใดเคยขึ้นไปด้วย

เนื่องเพราะท่านไม่จำเป็นต้องขึ้นบันไดไปชั้นบนเลย

มิว่าท่านคิดต้องการกระไร ที่ชั้นล่างต่างมีให้ครบครัน

ปากบันไดมีโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้าตัวเล็ก ผู้นั่งหลังโต๊ะเป็นชายกลางคนที่แต่งกายด้วยอาภรณ์มีค่า หน้าตาสะอาดแจ่มใส

มันคล้ายดั่งมักนั่งอยู่ที่นี้เพียงลำพัง ถอดไพ่คลายอารมณ์อยู่เพียงลำพัง น้อยคนนักที่เคยเห็นมันกระทำเรื่องอื่น ๆ และก็น้อยคนนักที่เห็นมันทรงกายขึ้นยืน

เก้าอี้ที่มันนั่ง กว้างใหญ่และนุ่มสบาย ข้างเก้าอี้มีไม้เท้าสีแดงสองอัน

คนอื่น ๆ เข้า ๆ ออก ๆ มันมิเคยไปสนใจ กระทั่งยังน้อยนักที่จะเงยหน้าเหลือบมองสักแวบหนึ่ง

มิว่าผู้อื่นกระทำเรื่องราวใด คล้ายดั่งมิเกี่ยวข้องกับมันก็ปาน

ความจริงมันกลับเป็นเจ้าของสถานที่นี้!

สถานที่ประหลาดอย่างยิ่ง ปกติมักมีเจ้าของที่ประหลาดเช่นกัน

โป้วอั้งเสาะกำดาบในมือแนบแน่น

เป็นดาบที่ประหลาดอย่างยิ่ง ฝักสีดำสนิท ด้ามสีดำสนิท

มันกำลังรับทานอาหาร ข้าวคำหนึ่ง กับคำหนึ่ง รับทานช้าอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะมันเพียงรับทานด้วยมือข้างเดียว

มือซ้ายของมันกำดาบไว้ มิว่ามันอยู่ในเวลากระทำเรื่องราวใด ต่างมิเคยวางดาบเล่มนี้ออกไปจากมือ

ดาบสีดำสนิท อาภรณ์สีดำสนิท แก้วตาสีดำสนิท

ดำจนเป็นประกาย!

ดังนั้น มาตรว่าที่นั่งของโป้วอั้งเสาะจะไกลจากประตูใหญ่อย่างยิ่ง แต่เอี๊ยบไคพอเดินเข้ามา ปราดแรกยังคงเห็นมัน และเห็นดาบในมือมันด้วย

เอี๊ยบไคมิเคยพกดาบเลย!

ชิวเทียนใกล้อำลา วิกาลใกล้ทิวา

ตลอดถนนสายยาว มีแต่ประตูนี้เท่านั้น ยังแขวนโคมอยู่ดวงหนึ่ง

ประตูแคบอย่างยิ่ง แสงโคมสลัวสาดส่องพื้นแห้งผากที่หน้าประตู ลมชิวเทียนม้วนฝุ่นสีเหลืองคละคลุ้งไปทั่ว

เบญจมาศเหี่ยวเฉาดอกหนึ่ง ถูกลมม้วนกลิ้งอยู่ไปมา มิทราบหอบจากที่ใด? และมิทราบจะถูกโชยพัดไปแห่งหนใด?

มนุษย์ไยมิใช่เป็นเช่นเบญจมาศเฉาดอกนี้ มีผู้ใดสามารถคำนวณอนาคตภายภาคหน้าของตัวเองได้? ดังนั้น มนุษย์ไยต้องสะทกสะท้อน รันทดไปกับชะตาของมัน (เบญจมาศ)?

หากเบญจมาศมีญาณวิถี ก็ต้องไม่ตัดพ้อต่ำหนิ เนื่องเพราะมันก็เคยมีช่วงเวลาที่รุ่งโรจน์โชติช่วง...เคยได้รับการชื่นชมและทะนุถนอมจากมนุษย์มาแล้ว

เท่านี้ก็เป็นที่พอเพียง!

อีกปลายหนึ่งของถนนสายยาวเป็นทุ่งที่เวิ้งว้างกว้างขวางสุดสายตา อีกด้านหนึ่งของถนนยาวก็เป็นทุ่งที่เวิ้งว้างไพศาล

โคมดวงนี้คล้ายเป็นแก้วมณีเพียงดวงเดียวของทุ่งราบที่กว้างเวิ้งว้าง

ขอบฟ้าจรดกับท้องทุ่ง ทุ่งราบไพศาลจรดกับขอบฟ้า

มนุษย์อยู่ที่ขอบฟ้าแล้ว

เอี๊ยบไคคล้ายดั่งเพิ่งมาจากขอบฟ้า

เอี๊ยบไคเดินตามถนนสายยาว เดินช้า ๆ อยู่ในความมืด เดินไปยังสถานที่มีโคมไฟ

เอี๊ยบไคนั่งลงไปในกลางถนน ยกเท้าขึ้นไพล่กัน

รองเท้าที่สวมใส่เย็บจากหนังแข็ง ปกติมีแต่พวกปศุสัตว์ในท้องทุ่งจึงสวมรองเท้าเช่นนี้

รองเท้าเช่นนี้ก็เป็นเช่นเดียวกับพวกปศุสัตว์ในทุ่งไพศาล...ทนความร้อนแรงหนาวเหน็บ ทนทานความลำบากตรากตรำได้

แต่บัดนี้พื้นของรองเท้าถูกเสียดสีจนกลายเป็นโพรงใหญ่ ฝ่าเท้าของเอี๊ยบไคก็ถูกเสียดสีจนมีโลหิตไหล

เอี๊ยบไคมองเท้าของตัวเอง ส่ายหน้าอยู่ไปมา คล้ายดั่งรู้สึกไม่พอใจอย่างยิ่ง... มิใช่ไม่พอใจรองเท้าทั้งคู่ แต่เป็นไม่พอใจเท้าของตัวเอง

"เท้าของคนเช่นเรา ไฉนเสียดสีจนแตกได้เช่นกับเท้าคนอื่น ๆ?"

เอี๊ยบไคคว้าทรายขึ้นกำหนึ่ง ยัดเข้าไปในโพรงรองเท้าที่ขาด

"ในเมื่อเจ้าใช้ไม่ได้ปานนี้ เราก็ให้เจ้าทรมานยิ่งกว่านี้ เจ็บปวดยิ่งกว่านี้"

เอี๊ยบไคทรงกายขึ้นยืน ปล่อยให้ทรายเสียดสีกับแผลที่ฝ่าเท้าตัวเอง

จากนั้น พลันหัวร่อเบา ๆ

หัวร่อของเอี๊ยบไค คล้ายดั่งในฝุ่นทรายที่คละคลุ้งเต็มฟ้าพลันมีแสงอาทิตย์สาดส่องมาก็ปาน

โคมยังแกว่งไกวอยู่ในสายลม

ลมกรรโชกมาหอบหนึ่ง ม้วนดอกเบญจมาศเฉาลอยขึ้นจากพื้น

เอี๊ยบไคเพียงยื่นมือก็รวบเบญจมาศมาไว้ได้

กลีบของมันหลุดร่วงไปมากแล้ว เหลือที่ดื้อรั้นอยู่เพียงไม่กี่กลีบ คล้ายดั่งยังรักอาลัยมิยอมไปจาก

เอี๊ยบไคตบเสื้อที่สมควรส่งเข้าไปในกองขยะเสียนานแล้วเบา ๆ จากนั้นบรรจงปักเบญจมาศเหี่ยวเฉาลงบนรูที่ปกเสื้อ

ดูสีหน้าท่าทีคล้ายดั่งเป็นกงจื้อสำรวยที่แต่งกายสวยงามเรียบร้อย ท้ายสุดปักบุปผาสีแดงสดสวยลงบนเสื้อแพรงาม ราคาเป็นพันตำลึงทองก็ปาน

จากนั้น มีความพอใจในทุกสิ่งของตัวเองเป็นอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคหัวร่ออีกแล้ว

ประตูแคบนี้ปิดอยู่

เอี๊ยบไคเดินเชิดหน้ายืดอก ก้าวอาด ๆ ไปผลักประตู

ดังนั้นเอง จึงได้เห็นโป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะกับดาบของมัน!

ดาบอยู่ในมือ

มือที่ขาวซีด ดาบที่ดำสนิท

เอี๊ยบไคเห็นมือของมันจากดาบของมัน แล้วจึงได้เลื่อนจากมือขึ้นถึงใบหน้า

ใบหน้าที่ขาวซีด ดวงตาที่ดำขลับ

ดวงตาเอี๊ยบไคมีประกายแย้มยิ้ม คล้ายดั่งพึงพอใจในทุกสรรพสิ่งที่เห็นอยู่

เอี๊ยบไคก้าวยาว ๆ เข้าไป นั่งลงยังที่ตรงข้ามโป้วอั้งเสาะ

ตะเกียบของโป้วอั้งเสาะมิได้หยุด ช้อนข้าวคำหนึ่ง รับทานช้าอย่างยิ่ง แต่มิหยุดลงเหลือบแลเอี๊ยบไคสักแวบหนึ่ง

เอี๊ยบไคจับตามอง พลันแย้มยิ้มกล่าวขึ้น

"ท่านมิเคยดื่มสุรามาเลย?"

โป้วอั้งเสาะทั้งมิได้เงยหน้า และมิได้หยุดด้วย

โป้วอั้งเสาะรับทานข้าวสองคำสุดท้ายในชามลงแล้ว จึงได้วางตะเกียบช้า ๆ เงยหน้ามองเอี๊ยบไค

รอยยิ้มของเอี๊ยบไค คล้ายดั่งแสงอาทิตย์อันอบอุ่น

แต่ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะกลับไม่มีรอยยิ้มสักน้อยนิด จ้องมองอีกเนิ่นนานจึงเน้นทีละคำ

"ข้าพเจ้าไม่ดื่มสุรา"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านไม่ดื่ม เชิญข้าพเจ้าดื่มสักสองจอกเป็นไร?"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเชิญท่านดื่มสุรา? เพราะเหตุใด?"

วาจาโป้วอั้งเสาะช้าอย่างยิ่ง คล้ายดั่งก่อนจะเปล่งมาแต่ละคำ ต้องผ่านการไตร่ตรวญรอบคอบแล้วจึงกล่าวก็ปาน เนื่องเพราะเมื่อเป็นวาจาเปล่งออกจากปากโป้วอั้งเสาะก็ต้องรับผิดชอบ ไม่บ่ายเบี่ยงปฏิเสธ!

ดังนั้น โป้วอั้งเสาะมิเคยกล่าวผิดมาเลยแม้สักคำเดียว!

เอี๊ยบไคกล่าว

"เพราะเหตุใด? เนื่องเพราะข้าพเจ้ารู้สึกพอใจท่าน"

หยุดถอนหายใจแล้วจึงกล่าวต่อ

"ในสถานที่นี้ นอกจากท่านแล้ว นับว่าจะหาคนที่ไม่ขัดตาเช่นท่านสักผู้หนึ่งก็ไม่ได้"

โป้วอั้งเสาะหลุบตาลง มองมือของตัวเอง

ยามใดที่โป้วอั้งเสาะไม่ต้องการเอ่ยปาก มันมีทีท่าเช่นนี้

เอี๊ยบไคกล่าวอีกครั้ง

"ท่านยอมหรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะยังคงมองมือตัวเอง

เอี๊ยบไคกล่าว

"นี่เป็นโอกาสดีที่สุดของท่าน หากท่านปล่อยให้คลาดไป ไยมิใช่น่าเสียดายอย่างยิ่ง?"

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะสั่นศีรษะกล่าวช้า ๆ

"ไม่น่าเสียดาย"

เอี๊ยบไคหัวร่อดังก้องแล้วกล่าว

"ท่านนับเป็นคนที่น่าสนใจจริง ๆ บอกตามความสัตย์ นอกจากท่านแล้ว

ผู้อื่นแม้จะคุกเข่ามาวิงวอนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมดื่มสุราของมันแม้สักหยดเดียว"

เสียงที่เอี๊ยบไคกล่าว คล้ายดั่งถือผู้อื่นต่างเป็นคนหูหนวก ผู้อื่นคิดจะไม่ฟังก็ยากยิ่งแล้ว

และผู้ได้ยินวาจานี้ คิดจะไม่มีโทสะก็ยากอย่างยิ่ง

ในห้อง มีหลายคนผุดขึ้นยืนแล้ว แต่ที่ว่องไวที่สุด เป็นบุรุษหนุ่มสวมอาภรณ์สีม่วง สะพายกระบี่เล่มงาม

เอวของมันเล็กอย่างยิ่ง ไหล่กว้างอย่างยิ่ง ฝักและด้ามกระบี่ฝังอัญมณีเป็นประกายแวววาวอยู่มากหลาย พู่กระบี่เป็นสีม่วงแดง กลมกลืนกับสีอาภรณ์ที่มันสวมใส่

มือของมันถือจอกสุราที่ล้นปรี่ พอหันกาย ถึงกับพุ่งมาเบื้องหน้าเอี๊ยบไคได้

สุราเต็มจอกถึงกับมิกระฉอกเลยแม้สักหยดเดียว!

ดูท่าคนผู้นี้มิเพียงพิถีพิถันกับการแต่งกายเท่านั้น ตอนฝึกปรือวิชาฝีมือก็ต้องพิถีพิถันอย่างยิ่ง

แต่เสียดายที่เอี๊ยบไคมิได้เหลือบมอง โป้วอั้งเสาะก็มิได้มอง

บุรุษหนุ่มอาภรณ์สีม่วงแสร้งแย้มยิ้มอย่างโอ่อ่าภาคภูมิ เนื่องเพราะมันทราบทุกคนต่างจ้องมองดูมันเป็นจุดเดียว

มันตบบ่าเอี๊ยบไคเบา ๆ พลางกล่าว

"ข้าพเจ้าเชิญท่านดื่มสุราสักจอกเป็นไร?"

เอี๊ยบไคส่งเสียงสั้น ๆ

"ไม่ได้"

บุรุษหนุ่มกล่าว

"ต้องเยี่ยงไรท่านจึงยอมดื่ม? คุกเข่าวิงวอนท่านเป็นไร?"

บุรุษหนุ่มหัวร่อเสียงก้อง ผู้อื่นพลอยหัวร่อบ้าง

เอี๊ยบไคก็หัวร่อแล้วกล่าว

"แต่ทว่า แม้ท่านคุกเข่าวิงวอน ข้าพเจ้ายังคงไม่ดื่ม"

"ท่านรู้จักข้าพเจ้าหรือไม่?"

"มิชัดเจน กระทั่งท่านจะเป็นมนุษย์หรือไม่ ข้าพเจ้ายังมิใคร่แน่ใจนัก!"

รอยยิ้มของบุรุษหนุ่มชาค้างทันที แต่มือได้กุมไปที่ด้ามกระบี่

เสียงตังดังสดใส กระบี่ถูกชักออกจากฝักแล้ว!

แต่ที่มือมันกำอยู่ ยังคงเป็นด้ามกระบี่เท่านั้น!

ตัวกระบี่ยังคงสงบอยู่ในฝัก!

ที่แท้ พอมันชักกระบี่ออกมา เอี๊ยบไคพลันดีดไป กระบี่เหล็กกล้าก็หักสะบั้นจากด้าม!

กระบี่เหลือติดด้ามเพียงนิ้วเดียว ดังนั้นมาตรว่าชักกระบี่ขึ้น แต่ตัวกระบี่ได้ลื่นลงไปในฝักอีกครา!

บุรุษหนุ่มรูปงามมองด้ามกระบี่ในมือแล้ว ใบหน้าพลันซีดสลดจนเผือดขาว

ผู้คนในห้อง ไม่มีผู้ใดหัวร่ออีกแล้ว มิเพียงหัวร่อไม่ออกเท่านั้น กระทั่งลมหายใจยังแทบขาดห้วง เหลือแต่เสียงเดียวเท่านั้น

เสียงล้างไพ่! (ทำจากกระดูก คล้ายไพ่นกกระจอก)

เรื่องที่เกิดมาเมื่อครู่ คล้ายดั่งมีมันคนเดียวเท่านั้นที่ไม่เห็น

มาตรว่าโป้วอั้งเสาะเห็น แต่ใบหน้ายังคงไม่มีความรู้สึกใด ๆ

เอี๊ยบไคเหลือบมองแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านดู ข้าพเจ้ามิได้หลอกลวงท่านกระมัง? ผู้อื่นคิดจะเชิญข้าพเจ้าดื่มสุรายังเป็นเรื่องยากเข็ญอย่างยิ่ง"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ท่านมิได้หลอกลวงข้าพเจ้า"

"ท่านเชิญหรือไม่เชิญ?"

โป้วอั้งเสาะส่ายหน้าช้า ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เชิญ"

จบคำ ทรงกายหันร่างออกไป คล้ายไม่ต้องการถกถึงเรื่องนี้อีก แต่กลับหันมองบุรุษอาภรณ์สีม่วงผู้นั้นแวบหนึ่งแล้วกล่าวช้า ๆ

"ท่านสมควรใช้เงินทองที่ซื้อเสื้อผ้าไปซื้อกระบี่ที่ดีกว่านี้ แต่ที่ประเสริฐสุดนับแต่นี้ยังคงอย่าพกกระบี่ ใช้กระบี่มาเป็นเครื่องประดับ นับว่ามีอันตรายอย่างยิ่งจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะกล่าวช้าอย่างยิ่ง จริงใจอย่างยิ่ง และเป็นมธุรสวาจาล้ำค่ากว่าเพชรทองด้วย!

แต่เมื่อกระทบโสตบุรุษหนุ่มรูปงามอาภรณ์ล้ำค่า รสชาตินี้นับว่าไม่น่าลิ้มจริง ๆ

มันจับตามองโป้วอั้งเสาะ ใบหน้าที่เผือดขาวกลายเป็นเขียวคล้ำ

โป้วอั้งเสาะกำลังเดินช้า ๆ ออกไป การเดินยังช้ากว่าวาจาที่กล่าวเสียอีก และยังพิกลอย่างยิ่งด้วย

เท้าซ้ายจะต้องสาวออกไปก้าวหนึ่งก่อน เท้าขวาจึงได้ลากตามช้า ๆ ไป แล้ว

เท้าซ้ายจึงก้าวอีก เท้าขวาลากตามไปอีก...

ที่แท้มันเป็นคนขาเป๋!

เอี๊ยบไคคล้ายดั่งรู้สึกตื่นเต้นสงสัย และก็เสียดายอย่างยิ่ง

นอกจากนี้แล้ว ไม่มีความรู้สึกอื่นใด

บุรุษหนุ่มอาภรณ์สีม่วงกำหมัดแนบแน่น ทั้งเดือดดาลทั้งผิดหวัง...มันความจริงหวังให้เอี๊ยบไคลากคอโป้วอั้งเสาะกลับมา

ฝีมือบู๊ของเอี๊ยบไคแม้น่าสะพรึงกลัว แต่คนขาเป๋นี้กลับไม่น่ากลัว

บุรุษหนุ่มอาภรณ์สีม่วงชายตาไป สองคนที่นั่งร่วมโต๊ะกับมันเมื่อครู่ ผุดลุกขึ้นช้า ๆ มีทีท่าจะไล่ตามออกไปอยู่แน่ชัด

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงประหลาดดังขึ้นในห้อง

"ท่านไม่ยินยอมให้ผู้อื่นเชิญท่านดื่มสุรา แล้วท่านยินยอมเชิญผู้อื่นดื่มสุราของท่านหรือไม่?"

เสียงแม้แผ่วทุ้มนุ่มนวล แต่ทุกคนต่างได้ยินถนัดชัดเจน คล้ายดั่งผู้ส่งเสียงกล่าวอยู่ข้างหูชัด ๆ แต่กลับพาลไม่เห็นได้!

สุดท้ายจึงได้มีคนพบเห็น ชายกลางคนที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสวยงามมีค่าหน้าตาคมคายแจ่มใส ได้หันหน้ามาแย้มยิ้มกับเอี๊ยบไคอยู่

เอี๊ยบไคก็แย้มยิ้มกล่าว

"ผู้อื่นเชิญข้าพเจ้าเป็นเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าเชิญหรือไม่เชิญผู้อื่น กลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

ชายกลางคนแย้มยิ้มกล่าว

"ถูกต้อง นั่นเป็นคนละเรื่องจริง ๆ"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าขอเชิญ...เชิญทุกท่านที่อยู่ในห้องนี้"

สีหน้าท่าทียามกล่าววาจา คล้ายดั่งได้ตั้งตัวเองเป็นเจ้าของร้านก็ปาน

บุรุษหนุ่มอาภรณ์สีม่วงขบกรามแนบแน่น พลันสะบัดหน้าเดินออกไป

เอี๊ยบไคกล่าวช้า ๆ

"แต่ทว่า เมื่อข้าพเจ้าเชิญผู้คนดื่มสุราแล้ว ผู้ใดมิดื่มก็ไม่ได้ ไม่ดื่มให้เมาก็ไม่ได้"

ทรวงอกของบุรุษหนุ่มชุดสีม่วงสะท้อนขึ้นลงถี่เร็ว พลันหันขวับกลับมากล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ เชิญคนดื่มสุราต้องใช้เงิน?"

"ฮา ฮา เงิน? ท่านดูในตัวข้าพเจ้าไม่คล้ายเป็นคนมีเงิน?"

"เฮอะ ท่านไม่คล้ายจริง ๆ"

"ดีที่ซื้อสุราหาใช่ต้องใช้เงินเท่านั้น ใช้เมล็ดถั่วก็ได้"

"ไฮ้ เมล็ดถั่ว? ถั่วเยี่ยงไร?"

"ถั่วเยี่ยงนี้เอง"

เอี๊ยบไคตอบแล้ว ในมือพลันมีถุงขึ้นมาอีกใบหนึ่ง เพียงสะบัด ถั่วในถุงก็ลื่นไถลออกมา คล้ายดั่งใช้มายากลก็ปาน

ถั่วที่เอี๊ยบไคสลัดออกจากถุง เป็นถั่วทองคำ!

บุรุษหนุ่มรูปงามมองดูเมล็ดถั่วทองคำที่กลิ้งเกลื่อนพื้นจนตะลึงลาน เป็นเวลาเนิ่นนานจึงเงยหน้าขึ้น พยายามฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจอยู่เรื่องเดียว"

"เรื่องที่ท่านไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าต้องเข้าใจแน่"

"คือท่านไม่ต้องการให้ผู้อื่นเชิญท่านดื่มสุรา แล้วไฉนกลับต้องการเชิญผู้อื่น? มีที่ใดผิดกันบ้าง?"

เอี๊ยบไคกะพริบตาช้า ๆ เดินไปที่เบื้องหน้ามัน พลางกล่าวเสียงแผ่วเบา

"หากมีสุนัขต้องการเชิญท่านกินอุจจาระ ท่านกินหรือไม่?"

สีหน้าบุรุษหนุ่มแปรเปลี่ยนไปทันที กระชากเสียงกล่าว

"ย่อมไม่รับทาน"

"ข้าพเจ้าก็ไม่กิน ฮา ฮา แต่ข้าพเจ้ามักเลี้ยงสุนัขอยู่บ่อยครั้ง"

ตอนโป้วอั้งเสาะเดินออกจากประตู ทางด้านนอกมิทราบมีโคมเพิ่มอีกสองดวงตั้งแต่เมื่อใด

สองคนในอาภรณ์สีขาว ถือโคมยืนแน่วนิ่งอยู่ที่กลางถนนใหญ่

โป้วอั้งเสาะปิดประตูไว้ เดินลงบันไดศิลาช้า ๆ ตรงเข้าไป จึงได้พบเห็น ด้านหลังของคนถือโคมทั้งสองยังมีคนที่สามอยู่

โคมแกว่งไกวอยู่ในสายลม แต่ทั้งสามคนกลับยืนแน่วนิ่งดุจเป็นรูปสลักจากศิลาไม่เคลื่อนไหวแม้สักน้อยนิด

แสงโคมสาดส่องร่างของพวกมัน ตามหน้าตา ผมเผ้า และรอยย่นของเสื้อมีฝุ่นทรายสีเหลืองเกาะติดอยู่เต็ม มาเห็นในวิกาล ยิ่งรู้สึกเป็นความลี้ลับน่าสะพรึงกลัวจนบอกมิถูก

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลือบแลพวกมันเลย!

ตอนโป้วอั้งเสาะเดินทาง สายตาเป็นต้องมองไปในเบื้องหน้าที่สุดแสนไกล!

จะเป็นเพราะเบื้องหน้าอันสุดแสนไกลมีคนที่ฝังจิตฝังใจ กระทั่งยามหลับยังฝันถึงรอคอยอยู่กระมัง?

แต่ทว่า ประกายตาไฉนจึงกระด้างเย็นชาปานนั้น? มาตรว่าจะมีความรู้สึกเกิดขึ้นแต่ต้องมิใช่อบอุ่นนุ่มนวลเด็ดขาด กลับเป็นเจ็บแค้น ขมขื่น รันทด!

โป้วอั้งเสาะเดินตรงไปถึงกลางถนนใหญ่ ผู้ที่ยืนอยู่หลังโคมพลันดาหน้าเข้ามาแล้วกล่าว

"เชิญท่านหยุดเท้าก่อน"

โป้วอั้งเสาะจึงหยุดยืน

ผู้อื่นต้องการให้มันหยุด มันก็หยุด ทั้งไม่ถามผู้นั้นเป็นใคร และไม่ถามเหตุผล

ทีท่าของคนผู้นั้นมีมารยาทอย่างยิ่ง แต่ยามก้มเอวลงไป สายตากลับมองดาบในมือโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง เสื้อผ้าที่สวมพลันพองขึ้น แสดงว่ามีความระมัดระวังจนเตรียมพร้อมอยู่เต็มที่

โป้วอั้งเสาะมิได้เคลื่อนไหว ดาบในมือก็ไม่ขยับเขยื้อน กระทั่งสายตายังคงเหม่อมองอยู่ในทิศทางสุดแสนไกลดั่งเดิม

ที่สุดไกล เป็นความมืดมิด

เนิ่นนานให้หลัง สีหน้าท่าทีของคนชุดขาวจึงผ่อนคลายลงได้บ้าง แย้มยิ้มถามขึ้น

"ท่านมาจากที่อื่น?"

"ใช่"

โป้วอั้งเสาะแม้ตอบเพียงคำเดียว แต่ยังคงใคร่ครวญอยู่เป็นเนิ่นนานจึงเปล่งออก

คนชุดขาวกล่าว

"ท่านมาจากที่ใด?"

โป้วอั้งเสาะหลุบตาลงมองดาบในมือ

คนชุดขาวรอเนิ่นนานจึงได้ฝืนยิ้มกล่าวอีก

"ท่านที่นับถือจะรีบไปโดยเร็วกระมัง?"

"อาจบางที"

"อาจบางทีไม่ไป?"

"อาจบางที"

"หากท่านยังไม่รีบไป ซาเล่าปั้ง (เถ้าแก่ที่สาม) ใคร่ขอเชิญท่านที่นับถือ คืนวันพรุ่งให้เกียรติไปสนทนาสักครั้ง"

"ซาเล่าปั้ง (เถ้าแก่ที่สาม)?"

"ที่ข้าพเจ้าหมายถึง ย่อมเป็นเถ้าแก่ที่สามของบ้วนเบ๊ตึ๊ง (โรงหมื่นม้า)"

ครานี้ คนชุดขาวหัวร่อแล้วจริง ๆ

ถึงกับมีคนกระทั่งซาเล่าปั้งเป็นผู้ใดยังไม่รู้จัก สำหรับมันนับเป็นเรื่องที่น่าหัวร่ออย่างยิ่งจริง ๆ

แต่ในสายตาของโป้วอั้งเสาะ คล้ายดั่งในโลกไม่มีเรื่องใดมีคุณค่าน่าหัวร่อเลย

คนชุดขาวคล้ายดั่งหัวร่อไม่ออกอีกแล้ว กระแอมเบา ๆ สองคราวจึงกล่าว

"ซาเล่าปั้งสั่งข้าพเจ้า อย่างไรต้องเชิญท่านที่นับถือยอมให้เกียรติไป มิเช่นนั้น..."

"มิเช่นนั้นเป็นไร?"

"มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าไม่มีปัญญารายงานคำสั่ง ไม่มีข้ออ้างแก้ตัว จำต้องยืนนิ่งอยู่ในที่นี้มิยอมกลับไป"

"ยืนอยู่เยี่ยงนี้?"

"ใช่แล้ว"

"ยืนถึงเมื่อใด?"

"ยืนถึงท่านที่นับถือยอมรับปาก"

"ประเสริฐมาก..."

ขณะคนชุดขาวจะรอให้โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อไป มิคาด โป้วอั้งเสาะถึงกับหันกายเดินออกไป

เท้าซ้ายย่างออกไปก้าวหนึ่งก่อน จากนั้น จึงลากเท้าขวาตามไปช้า ๆ

เท้าขวาของโป้วอั้งเสาะ คล้ายดั่งชาแข็งจนหมดความรู้สึก!

สีหน้าคนชุดขาวแปรเปลี่ยนไปแล้ว เสื้อผ้าที่สวมก็เบ่งพองจนตึง แต่จนร่างโป้วอั้งเสาะลับหายไปในความมืด มันยังคงยืนอยู่ในที่นั้น มิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว

ลมหอบฝุ่นทรายกรรโชกมา แต่กระทั่งดวงตายังมิได้กะพริบสักครั้ง

คนถือโคมผู้หนึ่งอดมิได้ต้องส่งเสียงแผ่วเบา

"ปล่อยมันไปเช่นนั้นเอง?"

คนชุดขาวเม้มปากแนบแน่น มิได้กล่าววาจา แต่มีโลหิตสายหนึ่งซึมออกมาจากมุมปากมันช้า ๆ ชั่วพริบตาก็แห้งไปในสายลมที่กรรโชกพัด

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลียวหลัง

ยามใดที่โป้วอั้งเสาะเริ่มเดินตรงไปที่เบื้องหน้า ก็ไม่มีทางย้อนกลับเด็ดขาด!
ลมยิ่งรุนแรง ห้องแถวไม้ที่อยู่ในตรอกมืดคล้ายดั่งถูกลมกรรโชกจนสั่นไหวแล้ว
โป้วอั้งเสาะเดินตรงไปที่ห้องแถว หยุดอยู่หน้าประตูห้องสุดท้าย
พอเท้าโป้วอั้งเสาะหยุด ประตูก็เปิดออก
ในประตูไม่มีเสียงคน ไม่มีโคมไฟ ยังมืดกว่าภายนอกมากนัก
โป้วอั้งเสาะก็มิกล่าวกระไร เดินตรงเข้าไป หันกายปิดประตูลงกลอนไว้
โป้วอั้งเสาะคล้ายคุ้นเคยกับความมืดจนชาชิน
ในความมืด พลันมีมือสองข้างยื่นออกมากุมมือโป้วอั้งเสาะไว้
เป็นมือที่อบอุ่นนุ่มนิ่ม!
โป้วอั้งเสาะยืนอยู่ในที่นั้น ปล่อยให้สองมือกุมมือของตน...มือข้างที่มิได้ถือดาบ
จากนั้น จึงได้มีเสียงดังขึ้นในเงามืด แต่เป็นเสียงแผ่วเบา
"ข้าพเจ้ารอมานานอย่างยิ่งแล้ว"
เป็นเสียงสดใสไพเราะ นุ่มนวลระรื่นหูของสตรีเยาว์วัย
โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะช้า ๆ อีกเนิ่นนานจึงได้กล่าวช้า ๆ
"ท่านรอเป็นเวลานานอย่างยิ่งจริง ๆ"
เสียงสตรีเยาว์วัยกล่าวอีก
"ท่านมาตั้งแต่เมื่อใด?"
"พลบค่ำวันนี้"
"ท่านมิได้ตรงมาที่นี่?"
"มิได้"
"ไฉนไม่ตรงมาเลย?"
"ตอนนี้ข้าพเจ้าได้มาแล้ว"
"ใช่ ท่านมาแล้ว ขอเพียงท่านมาได้ มิว่าข้าพเจ้ารอนานปานใดต่างก็คุ้มค่า"
นางรอเนิ่นนานปานใดกันแน่?
นางเป็นใคร? ไฉนต้องมารอโป้วอั้งเสาะในที่นี่?
ไม่มีผู้ใดทราบ นอกจากทั้งสองแล้ว ในโลกไม่มีผู้อื่นใดทราบเด็ดขาด!
โป้วอั้งเสาะกล่าว
"ท่านเตรียมพรักพร้อมทุกประการแล้ว?"
"ล้วนเตรียมพรักพร้อมหมดสิ้น มิว่าท่านต้องการกระไร เพียงบอกมาก็ได้ทันที"
โป้วอั้งเสาะมิได้กล่าวกระไรทั้งสิ้น

เสียงสดใสของดรุณีดังอีกครา

"ข้าพเจ้าทราบท่านต้องการกระไร ข้าพเจ้าทราบ..."

มือของนางเริ่มลูบคลำอยู่ในความมืด จนกระทั่งพบกระดุมเสื้อโป้วอั้งเสาะ

มือของนางแคล่วคล่องและนุ่มนิ่ม...

โป้วอั้งเสาะพลันเปลือยร่างทั้งร่าง!

ในห้องไม่มีลม แต่ผิวกายโป้วอั้งเสาะกลับคล้ายถูกลมเย็นยะเยียบกรรโชกจนสั่นระริก

เสียงของดรุณีดังเบา ๆ ราวละเมอ

"ท่านเป็นทารกน้อยเสมอมา บัดนี้ข้าพเจ้าจะบันดาลให้ท่านเป็นบุรุษที่แท้จริง เนื่องเพราะมีเรื่องบางประการ ต้องเป็นบุรุษแท้จริงจึงจะสามารถกระทำได้..."

ริมฝีปากอบอุ่นแต่ชุ่มชื้นของนาง จูบทรวงอกโป้วอั้งเสาะเบา ๆ

มือของนางเริ่มลูบไล้ไปมา...

โป้วอั้งเสาะล้มลง...ล้มลงไปบนเตียง แต่มือที่ถือดาบมิได้คลายออก

ดาบเล่มนี้คล้ายดั่งเป็นองคาพยพส่วนหนึ่งของร่างกาย เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่มิอาจจางหาย!

โป้วอั้งเสาะไม่มีปัญญาปลดเปลื้องได้ตลอดกาลนาน

แสงอุทัยลอดเข้ามาในหน้าต่างที่ทั้งสูงทั้งเล็ก คนยังหลับใหล ดาบยังอยู่ในมือ

บ้านนี้มีเพียงสองห้อง ห้องหลังเป็นห้องครัว

ในห้องครัวมีกลิ่นหอมของข้าวกรุ่นออกมา

หญิงชราผมขาวโพลงนางหนึ่งกำลังช้อนไข่ยัดไส้สองใบขึ้นจากหม้ออย่างระมัดระวัง ออกวางในจาน

ร่างของนางงองุ้ม ผิวของนางเหี่ยวย่นแห้งกรัง

สองมือของนางที่ตรากตรำงานหนักมานานปี หยาบหนาจนอัปลักษณ์ยิ่ง

ห้องทางด้านนอกตบแต่งไว้สบายอย่างยิ่ง สะอาดอย่างยิ่ง ผ้าปูที่นอนเพิ่งเปลี่ยนใหม่

โป้วอั้งเสาะยังคงหลับใหล

แต่รอจนเมื่อหญิงชราเดินเบา ๆ ออกมาจากในครัวด้านหลัง นัยน์ตาโป้วอั้งเสาะก็ได้ลืมขึ้นทันที

ประกายตาไม่มีแววงัวเงียสักน้อยนิด!

ในห้องทั้งสอง มีอยู่เพียงสองคนนี้เท่านั้น!

ดรุณีที่นุ่มนวลมากรักของเมื่อค่ำวานเล่า? หรือนางได้สลายไปพร้อมกับวิกาลอันมืดมิด!

หรือนางความจริงเป็นเพียงวิญญาณในความมืดเท่านั้น?

โป้วอั้งเสาะจับตามองหญิงชราเดินออกมา ใบหน้าไม่มีความรู้สึกใด ๆ กระทั่งยังมิถามเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น

โป้วอั้งเสาะไฉนไม่ถาม?

หรือโป้วอั้งเสาะได้ถือเรื่องราวเมื่อค่ำวานเป็นความฝัน?

ไข่เพิ่งปรุงออกจากหม้อ ยังมีเต้าหู้ หน่อไม้ที่สดใหม่ พร้อมทั้งถั่วยี่สงต้มเกลือ

หญิงชราวางถาดไม้ลงบนโต๊ะ แย้มยิ้มกล่าว

"อาหารเช้าเป็นเงินห้าหุน รวมทั้งค่าห้องเป็นวันละสี่เบี้ยเจ็ดหุน เดือนหนึ่งรวมเป็นสิบตำลึง สำหรับสถานที่นี้ นับว่าถูกอย่างยิ่งแล้ว"

รอยย่นบนใบหน้าของนางมากเกินไป ดังนั้น ยามนางยิ้มมิได้ผิดกับตอนไม่ยิ้มเลย

โป้วอั้งเสาะวางเงินแท่งหนึ่งลงบนโต๊ะแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าอยู่สามเดือน เงินแท่งนี้น้ำหนักห้าสิบตำลึง"

"มากไปยี่สิบตำลึง..."

"เมื่อข้าพเจ้าตาย ซื้อโลงให้ข้าพเจ้าก็แล้วกัน"

"หากท่านไม่ตาย?"

"ก็เก็บไว้ซื้อโลงให้ท่านเอง"

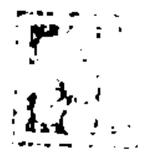

ออกจากตรอกซอมซ่อก็เป็นถนนใหญ่

ลมหยุดแล้ว

อาทิตย์สาดส่องอยู่บนท้องถนน พื้นทรายเป็นสีทองระยิบระยับ

ถนนมีคนสัญจรแล้ว ปราดแรกที่โป้วอั้งเสาะเห็น เป็นคนชุดขาว!

มันยังคงยืนอยู่ในที่ยืนของเมื่อค่ำวาน กระทั่งทีท่าก็ยังมิได้เปลี่ยนแปร เสื้อสีขาวของมันมีฝุ่นทรายเกาะจนหนา ผมสีดำกลายเป็นสีเหลืองซีด แต่ทว่าใบหน้าของมันกลับเผือดขาว ขาวจนไม่มีสีเลือดสักน้อยนิด

มันกำลังอดกลั้น!

มีสายตาประหลาดสงสัยจำนวนมากหลายกำลังลอบดูมันด้วยความสนใจ สายตาเยี่ยงนี้บีบคั้นจิตใจผู้คน ยากยิ่งจะทนทานกว่าเรื่องทรมานใด ๆ เสียอีก

มาตรว่าอดกลั้นเป็นความเจ็บปวด แต่มีบางคราก็เป็นหลักวิชา

มันเชี่ยวชาญในหลักวิชานี้จนแตกฉาน

คนที่เข้าใจในหลักวิชานี้ ปกติมักจะได้รับผลประโยชน์ที่พวกมันรอคอยอยู่เสมอ

โป้วอั้งเสาะเดินตรงเข้ามาหามัน แต่สายตากลับยังคงเหม่อมองไปที่เบื้องหน้าสุดไกล

ที่สุดไกลพลันมีพายุกรรโชกจนทรายกระจายเต็มท้องฟ้า

ในเสียงฝีเท้าม้าที่ถี่ยิบ ม้าเร็วเจ็ดตัววิ่งติดตามกันมา พุ่งเข้าในถนนใหญ่ดุจเป็นเกาทัณฑ์คันยาว

ผู้ขับขี่ล้วนมีฝีมือเจนจัดสูงส่ง เมื่อพุ่งถึงเบื้องหน้าคนชุดขาว พลันทะยานกายพ้นอาน แล้วล้มตัวขนานไปกับอานม้า แขวนร่างไว้พร้อมกับชักดาบออกจากหลังสะบัดขึ้นคารวะให้แก่มัน

นี่เป็นการให้คารวะต่อผู้ที่นักขับขี่เคารพเทิดทูนที่สุด

จากการเคารพของพวกขับขี่ทั้งเจ็ด พอจะดูออก คนชุดขาวผู้นี้มีศักดิ์ฐานะไม่ต่ำเด็ดขาด

มันความจริงไม่จำเป็นต้องมาอดกลั้นต่อเรื่องเช่นนี้ แต่มันกลับยินดีมาทนทาน

มิว่าผู้ใดยินยอมลดตัวลงมาอดกลั้นเยี่ยงนี้ ต่างต้องมีจุดประสงค์ของมันอยู่

จุดประสงค์ของมันคือกระไร?

ประกายดาบแวบผ่านใบหน้าที่ชาด้านไร้ความรู้สึกของมัน พริบตานั้น ม้าเร็วเจ็ดตัวได้พุ่งถึงอีกปลายหนึ่งของท้องถนนใหญ่

ทันใดนั้น ม้าตัวสุดท้ายร้องเสียงยาวพร้อมกับยืนสองขา คนบนหลังม้ากระตุกบังเหียนเบา ๆ ม้าหันหัวพุ่งกลับมาอีกครา

คนยืนอยู่บนอานม้า ในมือชูทวนด้ามเหล็กพู่ขาวขึ้นเหนือศีรษะ

ม้าเร็วพุ่งผ่าน ทวนยาวหลุดจากมือ พุ่งตรงลงที่ข้างกายคนชุดขาว ตั้งตรงราวกับพู่กัน

พู่ขาวของทวนพลิ้วไสวตามสายลมทันที ถึงกับเป็นธงสามเหลี่ยมผืนใหญ่!

บนธงมีอักษรสีแดงฉานสะดุดตาอยู่ห้าตัว

"กวนตงบ้วนเบ๊ตึ้ง (โรงหมื่นม้าแห่งกวนตง)"

ธงใหญ่บนทวนพลิ้วไสวตามสายลม พอดีบดบังแสงอุทัยที่สาดส่องใส่หน้าคนชุดขาว

ดูม้าตัวนั้นอีกครา ได้หันหัวไล่ตามพวกพ้องของมัน ลับหายไปในฝุ่นทรายที่คละคลุ้งแล้ว

หนึ่งคนหนึ่งม้า พลันมาพลันไป เหลือไว้แต่ฝุ่นที่กระจายเป็นทาง...พร้อมกับธงผืนใหญ่!

อาทิตย์อุทัยสาดส่องอยู่บนธงใหญ่พอดี

สายตาหลายสิบคู่ของผู้คนในท้องถนน เบิ่งมองจนเหลือกค้าง กระทั่งยังลืมโห่ร้องชมเชยไป

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อเสียงก้องกังวานแล้วกล่าวขึ้น

"กวนตงบ้วนเบ๊ตึ้ง กวนตงบ้วนเบ๊ตึ้งอันเยี่ยมยอด!"

โคมเหนือประตูดับไปแล้ว

มีคนผู้หนึ่งยืนอยู่ใต้โคม แหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกังวานอยู่ยาวนาน จนฝุ่นบนโคมร่วงพรั่งพรูลงมาใส่หน้ามันดั่งเกล็ดหิมะ

มันคล้ายไม่แยแสสนใจ

มิว่ากับเรื่องราวใด เอี๊ยบไคต่างไม่แยแส

อาภรณ์ที่สวมใส่ยังคงเป็นชุดทั้งเก่าทั้งขาดทั้งเหม็นของเมื่อค่ำวาน...มิว่าเอี๊ยบไคไปที่ใด ที่นั้นจะพลันกลับกลายเป็นคล้ายมีแต่หญ้าเน่า หนังเน่า และกลิ่นเหม็นของซากศพทันทีก็ปาน

แต่เอี๊ยบไคยืนอยู่ในที่นั้น กลับคล้ายมีความเห็น แต่ละคนสมควรชื่นชมกับกลิ่นเหม็นในร่างตนก็ปาน

รูขาดที่ปกเสื้อยังปักดอกไม้อยู่ มิใช่เบญจมาศโรยราของเมื่อค่ำวาน แต่เป็นดอกไม้มุก

มิทราบเป็นดอกไม้มุกประดับทรงผมของสตรีนางใดถูกปลดมาปักไว้!

เอี๊ยบไคมิเคยเด็ดดอกไม้สดจากกิ่งก้านมาเลย จงใจแต่ปลดดอกไม้มุกบนทรงผมดรุณีเท่านั้น

สายตาของโป้วอั้งเสาะพลันเบือนกลับจากขอบฟ้าสุดไกลมาเพ่งมองหน้าเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง

แต่เอี๊ยบไคกลับเดินมาที่กลางถนนใหญ่ เดินไปที่เบื้องหน้าคนชุดขาวด้วยฝีเท้าไซเซ คล้ายดั่งเมามายจนแทบครองสติทรงร่างไม่ได้ แต่ดวงตาทั้งสองตอนเบิ่งขึ้นกลับยังมีประกายแจ่มใส ไม่ขุ่นแดงสักน้อยนิด

ดังนั้น จึงหยีตามองดูคนชุดขาวแล้วกล่าว

"เมื่อค่ำวาน ท่านคล้ายดั่งอยู่ที่นี้?"

คนชุดขาวรับคำ

"ใช่"

"วันนี้ท่านยังอยู่?"

"ใช่"

"ท่านรอคอยกระไร?"

"รอคอยท่าน"

"ฮา ฮา รอคอยข้าพเจ้า? ข้าพเจ้ามิใช่โฉมสะคราญเลิศล้ำ ท่านเหตุใดต้องรอคอยข้าพเจ้า?"

"ในสายตาซาเล่าปั้งพวกเรา โฉมสะคราญเลิศล้ำทั้งแดนดิน ยังไม่อาจทัดเทียมท่าน ที่เป็นวีรบุรุษเพียงหนึ่งเดียว"

"ฮา ฮา จนวันนี้ข้าพเจ้าจึงทราบว่า ข้าพเจ้าที่แท้เป็นวีรบุรุษ แต่ซาเล่าปั้งเป็นบุคคลเช่นไร?"

"เป็นคนที่รู้จักวีรบุรุษ นับถือวีรบุรุษ"

"ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าชื่นชมคนประเภทนี้ยิ่ง ท่านอยู่ที่ใด? ข้าพเจ้ายินยอมให้ท่านเชิญข้าพเจ้าดื่มสุรา"

เอี๊ยบไคจะยอมให้ผู้อื่นเชิญดื่มสุรา คล้ายดั่งให้เกียรติแก่ผู้อื่นอย่างใหญ่หลวงก็ปาน

คนชุดขาวกล่าว

"ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งจากซาเล่าปั้ง มาน้อมเชิญท่านที่นับถือไปร่วมดื่มกันสักเล็กน้อยในค่ำคืนนี้"

"ดื่มน้อยข้าพเจ้าไม่ไป ต้องดื่มเป็นการใหญ่จึงจะได้"

"สุราที่บ้วนเบ๊ตึ้งเก็บไว้ มีจำนวนมากมายจนท่านพอจะดื่มได้นานปี"

เอี๊ยบไคปรบมือ หัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"เมื่อเช่นนี้ ท่านคิดจะให้ข้าพเจ้าไม่ไปก็ไม่ได้แล้ว"

"ขอบคุณ"

"ในเมื่อท่านเชิญข้าพเจ้าได้ ไฉนยังไม่ไปอีก?"

"ที่ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งมาเชิญมีอยู่ถึงหกท่าน บัดนี้เชิญได้ห้าท่านแล้ว"

"ดังนั้นท่านจึงยังไม่อาจกลับไป?"

"ใช่แล้ว"

"ที่ท่านเชิญไม่ได้คือผู้ใด?"

โดยไม่รอให้คนชุดขาวตอบ หยุดหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบเป็นผู้ใดแล้ว ดูท่ามันมิเพียงไม่ยินดีเชิญผู้อื่นดื่มสุราเท่านั้น ยังไม่ยินดีให้ผู้อื่นเชิญมันด้วย"

คนชุดขาวมีแต่ฝืนหัวร่อ เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"แม้นับว่าท่านยืนอยู่ที่นี้อีกสามวันสามคืน ข้าพเจ้าก็ประกัน ท่านยังคงไม่อาจโยกคลอนหัวใจมันให้หวั่นไหวได้ ในโลกนี้ เรื่องที่สามารถบันดาลให้ใจมันหวั่นไหว อาจบางทีไม่มีเลยสักเรื่องก็ได้"

คนชุดขาวมีแต่ถอนหายใจยาว

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"จะกระตุ้นให้คนเช่นนี้หวั่นไหว มีอยู่เพียงวิธีเดียว"

"ขอเรียนถาม?"

"มิว่าท่านต้องการให้มันไปสถานที่ใด เชิญนั้นเชิญไม่เคลื่อนไหวแน่ กระตุ้นท้าทายก็ไร้ประโยชน์ แต่ท่านยังมีวิธีพอจะสั่นไหวมันได้ แม้นับว่าไม่เชิญมันก็ต้องไป และต้องไปให้ได้ด้วย"

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้ามิทราบ วิธีใดจึงสามารถสั่นไหวจิตใจของท่านได้"

"ท่านดูข้าพเจ้า"

เอี๊ยบไคกล่าวแล้วพลันหันกาย ก้าวยาว ๆ เข้าไปหาโป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งยืนรออยู่ที่นั้นก่อนแล้วก็ปาน

เมื่อเอี๊ยบไคถึงเบื้องหน้า ส่งเสียงแผ่วเบาราวเป็นเรื่องลับอย่างยิ่ง

"ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใด? มีความสัมพันธ์ใดกับท่าน?"

โป้วอั้งเสาะกล่าวช้า ๆ

"ท่านเป็นผู้ใด? ไฉนมีความสัมพันธ์กับข้าพเจ้าได้?"

สีหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด แต่มือที่กำด้ามดาบมีเส้นเอ็นสีเขียวขึ้นโปนมา

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"หากท่านต้องการทราบ ค่ำนี้ไปที่บ้วนเบ๊ตึ้ง ข้าพเจ้าบอกกับท่านเอง"

โดยไม่รอให้โป้วอั้งเสาะกล่าวอีกสักคำหนึ่ง สะบัดหน้าได้ก็ผละออกไปอย่างรวดเร็ว ดุจดั่งกลัวโป้วอั้งเสาะจะไล่ตามไปเค้นถามก็ปาน

แต่โป้วอั้งเสาะกลับแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว มีแต่หลุบสายตามองดาบในมือ แก้วตาคล้ายดั่งหดเล็กลงทีละน้อย

เอี๊ยบไคตรงไปเบื้องหน้าคนชุดขาว ตบบ่ามันเบา ๆ แล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ตอนนี้ท่านกลับไปรายงานคำสั่งได้แล้ว ค่ำคืนนี้ข้าพเจ้าประกัน มันต้องไปนั่งอยู่ในห้องโถงของบ้วนเบ๊ตึ๊งแน่นอน"

คนชุดขาวกล่าวด้วยความลังเล

"ท่านจะไปจริง ๆ?"

"แม้นับว่ามันไม่ไป ก็เป็นเรื่องของข้าพเจ้า ท่านไม่มีภาระต้องรับผิดชอบแม้สักน้อยนิดแล้ว"

"ขอบคุณ"

"ท่านมิต้องขอบคุณข้าพเจ้า สมควรขอบคุณตัวท่านเอง"

"ไฮ้! ขอบคุณข้าพเจ้าเอง?"

"เจ็กเกี่ยมปวยฮวย (หนึ่งกระบี่บุปผาบิน) ฮวยมัวที ที่เมื่อสิบปีก่อนก็มีชื่อเสียงเกรียงไกรทั่ววงพวกนักเลง เมื่อยินยอมมายืนรอผู้อื่นในที่นี้ถึงหนึ่งวันหนึ่งคืน ข้าพเจ้าไฉนไม่รับใช้มันสักเล็กน้อยได้?"

คนชุดขาวจับตามองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง ด้วยสีหน้าประหลาดพิกลอย่างยิ่ง จนเนิ่นนานให้หลังจึงส่งเสียงราบเรียบ

"ท่านคล้ายดั่งรู้เรื่องราวไม่น้อย?"

"ฮา ฮา โชคดีที่ไม่มากนัก"

คนชุดขาวก็หัวร่อ คารวะจรดพื้นแล้วกล่าว

"พบกันในคืนนี้"

"ต้องได้พบแน่"

คนชุดขาวคารวะอีกคราจึงได้หันกายช้า ๆ ถอนคันธงจากพื้น ม้วนธงที่เป็นแพรขาวไว้แล้ว สะกิดปลายทวนกับพื้นเบา ๆ ร่างทะยานปราดขึ้นอากาศ

ขณะเวลานั้นเอง มีม้าพ่วงพีวิ่งออกมาจากในตรอกด้านข้างตัวหนึ่ง

ร่างของคนชุดขาวละลิ่วลงบนอานม้าโดยไม่เบนเบี่ยงสักน้อยนิด

ม้าพ่วงพีส่งเสียงร้องกึกก้องกังวาน แต่ได้ไปไกลจากที่เดิมร่วมยี่สิบวาแล้ว

เอี๊ยบไคจับตามองจนลับหายไปไกล ถอนใจเบา ๆ รำพึงกับตัวเอง

"ดูท่าบ้วนเบ๊ตึ๊งเป็นสถานที่ซ่อนเสือเร้นมังกร มียอดฝีมือคับคั่งจริง ๆ..."

บิดกายเหยียดแขนแหงนหน้าหาวดัง ๆแล้ว หันกลับไปมองโป้วอั้งเสาะอีกครั้ง... ปรากฏโป้วอั้งเสาะหายไปจากที่นั้นแล้ว

ฟ้าสีคราม ทรายสีเหลือง

ทรายสีเหลืองลิบลิ่วจรดขอบฟ้า ขอบฟ้าคลุมลงหาทรายสีเหลือง

มองแต่ไกล ธงสีขาวผืนหนึ่งกำลังพลิ้วไสวอยู่ในสายลม

ธงผืนใหญ่คล้ายดั่งอยู่ไกลถึงขอบฟ้า

บ้วนเบ๊ตึ๊งก็คล้ายไกลถึงขอบฟ้า

ในทุ่งราบที่กว้างไกลเวิ้งว้าง ทางเกิดขึ้นจากฝีเท้าม้าเหยียบย่ำ เหยียดยาวตรงดั่งพู่กัน ไปยังธงผืนใหญ่นั้น

ใต้ธงคือบ้วนเบ๊ตึ๊ง!

โป้วอั้งเสาะยืนอยู่ในทุ่งร้าง ยืนอยู่ข้างทาง จับตามองดูธงผืนใหญ่ โดยมิทราบได้มองมาเป็นเวลานานเท่าใด?!

จนบัดนี้ โป้วอั้งเสาะจึงได้หันกายช้า ๆ

ในฝุ่นทรายที่กระจายเต็มท้องฟ้า พลันปรากฏจุดสีแดงขึ้นมา พุ่งเข้าในทิศทางนี้ด้วยความเร็วปานดาวตก

ม้าสีแดงคล้ำ คนอาภรณ์สีแดงฉาน

โป้วอั้งเสาะเพิ่งเดินได้สามก้าว เสียงฝีเท้าม้าก็ดังขึ้นที่ทางด้านหลัง

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลียวไปดู เดินอีกหลายก้าว ทั้งคนทั้งม้าพุ่งเฉียดผ่านข้างกายไปแล้ว

คนอาภรณ์แดงบนหลังม้าเหลียวหน้ามามอง สองตาที่สดใสหยาดเยิ้มเหลือบดูดาบในมือโป้วอั้งเสาะแวบหนึ่ง มือเรียวงามทั้งสองรั้งบังเหียนม้าไว้ทันที

ม้าที่เข้มแข็งพ่วงพี คนที่สวยงามสะคราญ

แต่โป้วอั้งเสาะกลับคล้ายไม่เห็น ยามโป้วอั้งเสาะไม่ต้องการดู ต่างไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น!

ตาสุกใสของคนบนหลังม้าจับมองหน้าโป้วอั้งเสาะพลางกล่าว

"ท่านก็คือคนผู้นั้น? คนที่กระทั่งฮวยเตี๊ยจู๊ (หัวหน้าคอก) ยังเชิญไม่ได้?"

รูปกายหน้าตาของนางสวยสะคราญ เสียงยิ่งสดใสไพเราะ

แต่โป้วอั้งเสาะยังคงไม่ได้ยิน ไม่ได้เห็น!

คิ้วเรียวของนางพลันเลิกสูงชัน ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

"ท่านฟังไว้ หากค่ำนี้ท่านไม่กล้าไป ท่านก็เป็นเดียรัจฉาน ข้าพเจ้าจะสังหารท่านไปป้อนสุนัข"

แส้ในมือนางสะบัดด้วยความแคล่วคล่องดั่งอสรพิษร้าย โบยเข้าใส่ใบหน้าโป้วอั้งเสาะอย่างเกรี้ยวกราด!

โป้วอั้งเสาะยังคงไม่เห็น

ปลายแส้ม้วนขวับพลันคลายออก ฟาดไปบนแก้มโป้วอั้งเสาะจนเป็นรอยสีแดงจาง ๆ!

โป้วอั้งเสาะยังคงคล้ายไม่มีความรู้สึก แต่หลังมือที่กำดาบมีเส้นเขียวขึ้นโปน

ได้ยินคนบนหลังม้าหัวร่อคิกคักแล้วกล่าว

"ที่แท้เป็นคนตอไม้"

เสียงหัวร่อสดใสปานระฆังเงินห่างไกลไปมากแล้ว ทั้งคนทั้งม้าถูกฝุ่นทรายครอบคลุมจนเลือนราง ชั่วพริบตา เหลือแต่จุดสีแดงเล็ก ๆ เท่านั้น

จนบัดนี้ โป้วอั้งเสาะจึงยกมือลูบรอยแส้บนใบหน้า ร่างพลันสั่นระริกอย่างรุนแรง

ตลอดร่างโป้วอั้งเสาะสั่นไม่หยุดยั้ง เหลือแต่มือซ้ายที่กำดาบเท่านั้นยังคงมั่นคงดุจดั่งศิลาแลง!

เอี๊ยบไคยังอ้าปากหาวอยู่

หากมีคนสนใจ วันนี้เอี๊ยบไคอย่างน้อยหาวสามสี่สิบครั้งแล้ว

แต่กลับพาลมิยอมไปนอน

มันเปะปะไปเหนือ วุ่นวายไปใต้ ดูทางด้านซ้าย พิจารณาด้านขวา คล้ายดั่งมิว่าเรื่องราวใดต่างให้ความสนุกสนานน่าสนใจแก่มันก็ปาน

เพียงไม่สนใจเรื่องนอนพักผ่อนเท่านั้น

ตอนนี้เอี๊ยบไคเพิ่งออกจากร้านขายของชำ กำลังจะไปยังร้านหมี่เล็ก ๆ ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม...

เอี๊ยบไคพอใจสนทนากับคนประเภทต่าง ๆ อย่างยิ่ง แต่มีความรู้สึก บรรดาเจ้าของร้านในสถานที่นี้ ต่างคล้ายมีความประหลาดพิกลอยู่ไม่น้อย

ความจริง คนประหลาดพิกลอาจบางทีเป็นตัวเอี๊ยบไคเองก็ได้

เอี๊ยบไคเดินไม่เร็วเช่นกัน แต่กลับผิดกว่าโป้วอั้งเสาะเป็นตรงข้าม

โป้วอั้งเสาะแม้เป็นคนพิการ แม้เดินช้าอย่างยิ่ง แต่ยามเดิน ร่างตรงดุจดั่งเป็นคันทวน

แต่เอี๊ยบไคกลับมีทีท่าการเดินที่เกียจคร้านอย่างยิ่ง คล้ายกับกระดูกทั้งร่างหลุดออกจากข้อต่อ เพียงจี้นิ้วไปใส่ก็สามารถล้มได้ทันที

ตอนเดินผ่านท้องถนน พลันมีม้าเร็วตัวหนึ่งพุ่งตรงเข้ามาดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

เป็นม้าสีแดงปานเปลวไฟ

คนบนม้าสวยสะคราญปานดอกท้อ...แต่เป็นดอกท้อที่มีหนาม

ในยามทั้งคนทั้งม้ายังไม่ถึงเบื้องหน้าเอี๊ยบไค นางก็ได้สะบัดแส้ยาวตวาด

"ไม่ต้องการชีวิตหรือไร? รีบหลบไป"

เอี๊ยบไคเงยหน้าอย่างเกียจคร้าน เหลือบมองนางแวบหนึ่ง กระทั่งทีท่าจะกระโดดหลบหลีกยังไม่มีเลย!

นางจึงจำต้องรั้งบังเหียนไว้ แต่แส้ในมือได้โบยลงอย่างดุดันฉาดหนึ่ง

ครานี้ นางยังลงมือกราดเกรี้ยวไม่เกรงใจ ยิ่งกว่าลงมือกับโป้วอั้งเสาะมากนัก

แต่เห็นมือเอี๊ยบไคพอสะบัด ปลายแส้กลับไปอยู่ในอุ้งมืออย่างง่ายดาย!

มือของเอี๊ยบไคคล้ายมีคาถาอาคมใด พร้อมที่จะแสดงเรื่องราวที่ท่านนึกไม่ถึงอยู่ตลอดเวลาก็ปาน

ใบหน้าของดรุณีน้อยแดงฉานจนคล้ายอาภรณ์ที่นางสวมใส่

เอี๊ยบไคเพียงใช้สามนิ้วหนีบปลายแส้ของนางไว้ แต่มิว่านางจะทุ่มเทกำลังเท่าใดยังคงไม่มีปัญญาชักแส้คืนมาได้

นางทั้งตระหนกทั้งกระวนกระวาย ตวาดขึ้นว่า

"ท่าน...ท่านต้องการอย่างไร?"

เอี๊ยบไคชายตามองนาง ยังคงมีทีท่าเกียจคร้านดั่งเดิม กล่าวตอบว่า

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการบอกกับท่านสักหลายเรื่อง"

ดรุณีน้อยขบริมฝีปากแนบแน่นแล้วจึงระเบิดเสียงก้อง

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการฟัง!"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"ไม่ฟังก็ได้ แต่ทว่าหากมีโกวเนี้ยร่วงหล่นลงจากหลังม้า นั่นต้องไม่น่าดูอย่างยิ่งแน่"

ดรุณีอาภรณ์แดงพลันรู้สึกมีพลังขุมหนึ่งพุ่งออกมาจากแส้เข้าหานาง จนนางรู้สึกพร้อมจะร่วงลงจากหลังม้าเมื่อใดก็ได้ จึงรีบส่งเสียงดัง ๆ

"มีวาจารีบกล่าว มีลมรีบผาย"

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่สมควรดุร้ายปานนี้เลย ยามไม่ดุร้าย ท่านเป็นโกวเนี้ยน้อยที่สวยสะคราญอย่างยิ่ง แต่ยามดุดัน กลับกลายเป็นนางพยัคฆ์ที่ผู้คนชิงชังรังเกียจไป"

ดรุณีอาภรณ์แดงอดกลั้นโทสะไว้ คำรามจากไรฟัน

"ยังมีหรือไม่?"

"ยังมี คือมิว่าเป็นม้าแดงพันธุ์เยี่ยมก็ดี นางพยัคฆ์ร้ายก็ดี -เตะคนตายต่างต้องชดใช้ชีวิต"

สีหน้าดรุณีอาภรณ์แดงขุ่นเคืองจนซีด คำรามจากไรฟัน

"ตอนนี้ท่านย่อมปล่อยมือได้แล้วกระมัง?"

เอี๊ยบไคพลันหัวร่อกล่าว

"ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"บุรุษเช่นข้าพเจ้าพบเห็นสตรีเช่นท่าน หากไม่ถามชื่อแซ่ของท่านก็ยอมปล่อยท่านไป ไยมิใช่เป็นการทรยศต่อตัวเองและละอายต่อท่าน?"

"เฮอะ ข้าพเจ้าไยต้องบอกชื่อแซ่แก่ท่าน?"

"เนื่องเพราะท่านไม่ต้องการร่วงหล่นลงจากหลังม้า"

ใบหน้าดรุณีอาภรณ์แดงขุ่นเคืองจนเหลืองไปแล้ว กลอกตาพลางกล่าว

"ก็ได้ ข้าพเจ้าบอกกับท่าน ข้าพเจ้าแซ่ลี้ นามโกวโกว (อาหญิง) ท่านตอนนี้ย่อมควรคลายมือได้แล้ว?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มแล้วคลายมือกล่าว

"ลี้โกวโกว นามนี้กลับ..."

พลันได้คิดว่าถูกหลอกลวง แต่ทั้งคนทั้งม้าได้พุ่งเฉียดข้างกายไปดังสายฟ้าแล้ว

ดรุณีบนหลังม้าหัวร่อเสียงแหลมเล็ก พลางร้องมา

"ตอนนี้ท่านสมควรเข้าใจแล้ว ข้าพเจ้าก็คือโกวไหนไน่ของท่าน ที่เป็นเดียรัจฉานใหญ่!"

นางยังกลัวเอี๊ยบไคไล่ตามไป เมื่อพุ่งไกลยี่สิบกว่าวา ร่างพลันโฉบปราดขึ้นท้องฟ้า ละลิ่วไปที่ปากประตูแคบข้างทางดุจปักษาน้อย

คล้ายดั่งว่า นางเพียงเข้าประตูแคบไป ก็ไม่มีผู้ใดกล้ารังแกนางอีกก็ปาน

โต๊ะทั้งสิบแปดตัวในประตูแคบต่างว่างเปล่า

มีแต่เจ้าของที่ลึกลับผู้นั้นยังคงนั่งหลังโต๊ะเล็ก ๆ เชิงบันได เล่นไพ่กระดูกอยู่เพียงลำพัง

ตอนนี้เป็นกลางวัน สถานที่นี้ไม่เคยต้อนรับผู้คนในเวลากลางวันมาเลย

กิจการค้าของสถานที่นี้ อาจบางทีไม่สูงส่งนัก แต่กฎกลับมีไม่น้อย

ท่านจะมาในสถานที่นี้ ก็ต้องเคารพกฎของมัน

จอนผมทั้งสองของมันขาวประปรายแล้ว รอยย่นแต่ละริ้วบนใบหน้ามันมิทราบได้ซุกซ่อนความสุขสันต์หรรษา เจ็บช้ำขมขื่น ลึกลับพิสดารอยู่มากน้อยเท่าใด? แต่มือทั้งสองของมัน กลับเปล่งปลั่งเรียบลื่นดั่งมือของดรุณี

อาภรณ์ที่มันสวมใส่สวยงามอย่างยิ่ง สวยงามจนแทบจะกลายเป็นสำรวย

บนโต๊ะมีจอกทองคำ สุราในจอกเป็นสีเหลืองอร่าม ประกายนุ่มนวลดุจเป็นบุษราคัม

มันได้วางไพ่ในมือลงกับโต๊ะอย่างเชื่องช้า วางเรียงกันจนเป็นรูปยันต์แปดทิศ

พอดรุณีอาภรณ์แดงพุ่งตัวเข้าไปภายในประตูได้ รีบรั้งฝีเท้าให้แผ่วเบา เดินเบา ๆ เข้าไปเรียก

"ตั้วเจ็ก (อา) ท่านสบาย?"

พอเข้ามาในห้องนี้ ดรุณีที่ทั้งดุร้ายทั้งซุกซน คล้ายดั่งกลับกลายเป็นนอบน้อมนุ่มนวลเปี่ยมมารยาทแล้ว

เจ้าของห้องมิได้เหลียวมองนาง เพียงแต่ผงกศีรษะแย้มยิ้มกล่าว

"นั่ง"

ดรุณีอาภรณ์แดงไปนั่งที่ตรงข้าม คล้ายดั่งคิดจะกล่าวกระไร แต่มันกลับโบกมือสั่ง

"รอสักครู่"

นางถึงกับอยู่ในโอวาทอย่างยิ่ง นั่งสงบเสงี่ยมอยู่ในที่นั้น

เจ้าของบ้านจับตามองรูปยันต์แปดทิศของไพ่กระดูกบนโต๊ะแน่วนิ่ง ใบหน้าที่ซูบสดใสที่มีริ้วรอยของคนคร่ำโลก คล้ายดั่งกลับกลายเป็นกังวลอย่างยิ่ง จนอีกเนิ่นนานให้หลัง จึงได้เงยขึ้นถอนใจยาวด้วยทีท่าหดหู่รันทดกว่าเดิม

ดรุณีอาภรณ์แดงอดมิได้ต้องถามขึ้น

"ท่านสามารถทำนายเรื่องราวต่าง ๆ จากในไพ่กระดูกเหล่านี้มาได้จริง ๆ?"

"อืมม์"

"วันนี้ท่านได้เห็นกระไรบ้าง?"

เจ้าของบ้านยกจอกทองคำขึ้นจิบเล็กน้อย แล้วกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"มีเรื่องบางประการที่ท่านยังคงอย่าได้ทราบจะประเสริฐกว่า"

"หากทราบแล้ว?"

"ชะตาฟ้าดินยากจะหยั่งคำนวณ ทราบแล้วกลับจะกลายเป็นเภทภัย"

"รู้ตัวว่ามีเภทภัย ไยมิใช่พอจะหาวิธีหลบเลี่ยงได้ก่อน?"

เจ้าของบ้านส่ายหน้าช้า ๆ ทีท่ากลับเคร่งเครียดกว่าเดิม ถอนใจยาวแล้วกล่าว

"มีเภทภัยบางประการที่ไม่อาจหลบหลีกพ้นได้ หลบหลีกไม่พ้นเด็ดขาด..."

ดรุณีอาภรณ์แดงเหม่อมองดูไพ่บนโต๊ะจนซึมเซาอยู่เนิ่นนาน จึงได้พึมพำเบา ๆ

"ข้าพเจ้าไฉนดูไม่ออกเลย?"

"เนื่องเพราะท่านดูไม่ออก ดังนั้นท่านจึงมีความร่ำเริงกว่าเรามาก"

ดรุณีอาภรณ์แดงงุนงงอีกครู่ใหญ่ จึงได้แย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่สนใจเรื่องเหล่านี้ ข้าพเจ้าเพียงต้องการถามท่าน คืนนี้ท่านจะไปที่บ้านพวกเราหรือไม่?"

"คืนนี้?"

"เตียเตียว่า คืนนี้ท่านเชิญอาคันตุกะที่พิเศษอย่างยิ่งไปหลายคน ดังนั้นคิดจะเชิญตั้วเจ็กไปด้วย อีกสักครู่จะมีรถมารับท่านแล้ว"

"เรายังคงไม่ไปจะเหมาะสมกว่า"

"เฮอะ ความจริงเตียเตียก็ทราบว่าท่านต้องไม่ไป แต่ยังคงสั่งให้ข้าพเจ้าเดินทางมาอีก ทำให้ข้าพเจ้าถูกปิศาจน้อยตัวหนึ่งรังแก แทบถูกมันกระตุ้นโทสะจนอกระเบิดตายทั้งเป็น..."

พลันมีคนผู้หนึ่งหัวร่อแล้วกล่าว

"ปิศาจน้อยมิได้รังแกโกวไหนไน่ (ย่าหรือยาย) แต่โกวไหนไน่กลับจะเตะปิศาจน้อยตายไปก่อน"

ดรุณีอาภรณ์แดงตะลึงลานทันที

มิทราบเอี๊ยบไคเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด กำลังเอนกายพิงประตูอย่างเกียจคร้าน จับตามองนางด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

ดรุณีอาภรณ์แดงโพล่งขึ้นด้วยความขุ่นเคือง

"ท่านถือดีอย่างไรเข้ามาในที่นี้?"

"ผู้ไม่สมควรมาที่นี้ มิใช่ข้าพเจ้า เป็นท่าน?"

ดรุณีอาภรณ์แดงขุ่นเคืองจนหันขวับไปร้องดัง ๆ

"ตั้วเจ็ก ท่านยังไม่ขับไล่คนผู้นี้ออกไป? ท่านฟังมันกล่าววาจาใดมา?"

เจ้าของห้องแย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"ใกล้จะพลบค่ำแล้ว ท่านยังคงรีบกลับไปเถิด เพื่อเตียเตียท่านจะได้ไม่ต้องกระวนกระวาย"

ดรุณีอาภรณ์แดงต้องงุนงงอีกครา ขยี้เท้าด้วยความขุ่นเคืองแล้ว พุ่งเฉียดข้างกายเอี๊ยบไคออกไป เนื่องจากพุ่งตัวเร็วเกินไป จึงแทบสะดุดธรณีประตูล้มลง

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"โกวไหนไน่เดินให้ดี หากล้มลงไปตายเองเช่นนี้ ไม่มีคนชดใช้ชีวิตท่านดอก"

ดรุณีอาภรณ์แดงโถมออกไปแล้ว ปิดประตูกลับดังโครมใหญ่ แต่ทว่า พลันแง้มประตูโผล่หน้าเข้ามากล่าว

"ขอบใจความกังวลของหลานเรายิ่ง โกวไหนไน่ไม่มีการหกล้มตายได้"

จบคำ ปิดประตูดังโครมใหญ่อีกครั้ง มีเสียงตวาดก้องขึ้นที่หน้าประตู แล้วเสียงฝีเท้าม้าวิ่งมาหยุด ชั่วพริบตา พุ่งหายไปที่ท้ายถนนใหญ่

เอี๊ยบไคถอนใจยาว ฝืนยิ้มพึมพำกับตัวเอง

"อาชาอันเยี่ยมยอด สตรีที่ดุร้าย"

เจ้าของห้องแย้มยิ้มกล่าวขึ้น

"ท่านวิจารณ์ถูกเพียงครึ่งเดียว"

"ครึ่งใด?"

"คนในละแวกใกล้เคียงต่างได้ตั้งฉายาให้ทั้งม้าทั้งนาง โดยคนเรียกอิงจีโฮ้ว (พยัคฆ์ชาดแดง...ชาดเป็นสีทาแก้มปากสตรีโบราณ) ส่วนม้าเรียกอิงจีโน้ว (ทาสชาดแดง)"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ เจ้าของห้องกล่าวต่อ

"นางยังเป็นธิดาโทนคนเดียวของเจ้าภาพที่เชิญท่านไปในค่ำคืนนี้"

"ไฮ้! นางคือบุตรีของซาเล่าปั้งแห่งบ้วนเบ๊ตึ้ง?"

"ใช่แล้ว คืนนี้ท่านควรระวังตัวไว้ให้มาก อย่าปล่อยให้อิงจีโฮ้วตัวนี้กัดเท้าขาดไปเสียเล่า"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีกครา พลันพบเห็น คนผู้นี้ไม่ลึกลับและว้าเหว่ดั่งที่เห็นตามเปลือกนอก ดังนั้นจึงถามอีก

"ซาเล่าปั้งชื่อแซ่ใดกันแน่?"

"แซ่เบ๊ นามฮวงเหล็ง"

"เบ๊ฮวงเหล็ง? ไฉนตั้งนามเป็นสตรี?"

"มิได้ บิดามีนามว่าเบ๊คงคุ้ง บุตรีจึงเป็นเบ๊ฮวงเหล็ง"

ตาที่คร่ำโลกทั้งสองกำลังจ้องมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง แย้มยิ้มพลางกล่าวต่อ

"ที่ท่านต้องการถามอย่างแท้จริง ต้องมิใช่บิดา แต่เป็นบุตรี ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ทราบความหมายนอกวาจาของท่าน"

"ฮา ฮา หวังอย่างยิ่งว่า เจ้าภาพในคืนนี้ก็มีบุคลิกภาพเช่นเจ้าของสถานที่นี้ เอี๊ยบไคจึงนับว่าไม่เสียเที่ยวที่ได้มาแล้ว"

"เอี๊ยบไค?"

"ใช่ แซ่เอี๊ยบ นามไค ที่แปลว่าเบิกบานใจ แล้วเจ้าของบ้านเล่า?"

"ข้าพเจ้าเชียวเปียกลี้ (ลาจาก)"

"ลาจากที่รันทด?"

"ท่านรู้สึกเป็นนามที่อัปมงคลหรือไม่?"

"ไม่ใช่อัปมงคล แต่ทว่า...ออกจะบันดาลให้ผู้คนเกิดความรันทดหดหู่บ้างเท่านั้น"

"ในโลก ไม่มีการเลี้ยงที่มิแยกย้ายเลิกรา ชีวิตคนเราความจริงยากยิ่งจะไม่พรากจากกัน วันหน้าท่านก็ต้องไปจากสถานที่นี้ ข้าพเจ้าไยมิใช่เป็นเช่นกัน? ดังนั้นหากครุ่นคิดโดยละเอียด นามนี้ก็เป็นธรรมดาอย่างยิ่ง"

"ฮา ฮา แต่โบราณกาลมา ที่บีบคั้นให้รันทดหดหู่ยิ่ง มีเพียงการจำพรากที่ต้องจากกันเท่านั้น ในเมื่อท่านตั้งนามที่ผู้คนต้องครุ่นคิดด้วยความรันทด ก็ควรคว่ำจอกนี้แก่นาม"

เชียวเปียกลี้ก็หัวร่อเสียงก้อง สนับสนุนขึ้นว่า

"ใช่แล้ว ควรคว่ำจอกหนึ่ง"

เชียวเปียกลี้คว่ำไปจอกหนึ่งแล้ว ครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่จึงกล่าวอีก

"ความจริงในชั่วชีวิตของมนุษย์เรา ที่บันดาลให้หดหู่รันทดสุดแสน มิใช่เป็นการจำพราก แต่เป็นได้อยู่ร่วม"

"อยู่ร่วม?"

"ใช่ หากไม่ได้อยู่ร่วมกัน ไหนเลยมีการจำพรากไป?"

เอี๊ยบไคทวนคำอยู่เนิ่นนาน ต้องถอนหายใจยาวแล้วรำพึงเบา ๆ

"ใช่ หากมิได้อยู่ร่วม ไหนเลยมีการจำพรากจากไป..."

เอี๊ยบไคท่องสองประโยคนั้นอยู่ไปมา คล้ายดั่งครุ่นคิดจนเคลิบเคลิ้มแล้ว

เซียวเปียกลี้กล่าวอีกครา

"ดังนั้น ท่านก็ผิดแล้ว สมควรคว่ำจอกหนึ่งจึงถูกต้อง"

เอี๊ยบไคเดินเข้าไป ยกจอกดื่มแห้งแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"หากไม่มีความผิดเมื่อครู่ ข้าพเจ้าไฉนจะมีสุราจอกนี้ ดังนั้น บางคราความผิดก็เป็นประโยชน์อยู่"

ทันใด มีเสียงม้าและเสียงล้อรถมาหยุดที่หน้าประตู

เซียวเปียกลี้ถอนใจยาวกล่าวว่า

"เพิ่งกล่าวถึงเรื่องลาจาก ดูท่าถึงเวลาต้องจากแล้วจริง ๆ รถของบ้วนเบ๊ตึ้งได้มารับอาคันตุกะแล้ว"

"ฮา ฮา แต่หากไม่มีพรากจาก ไหนเลยจะมีอยู่ร่วมอีก..."

วางจอกลง หันกายก้าวอาด ๆ ออกไปโดยไม่เหลียวหน้ามาอีกเลย

เซียวเปียกลี้จับตามองจนเอี๊ยบไคไปแล้ว จึงได้รำพึงเบา ๆ

"ไม่มีจำพราก ไหนเลยมีอยู่ร่วม? แต่เสียดาย บางครั้งจำพรากไปแล้ว ก็ยากจะได้อยู่ร่วมกันอีก..."

รถม้าสีดำเทียมด้วยม้าแปดคันใหญ่ จอดนิ่งอยู่ที่นอกประตู

รถสีดำถูกขัดเป็นมันราวกระจก คนที่ยืนสำรวมต้อนรับกลับสวมอาภรณ์ขาวราวหิมะ

บนรถปักธงแพรขาวสามเหลี่ยมผืนเล็ก มีอักษรสีแดง "กวนตงบ้วนเบ๊ตึ้ง"

เอี๊ยบไคเพิ่งเดินเข้าไป คนชุดขาวก็ได้คารวะจรดพื้น แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านที่นับถือเป็นผู้มาท่านแรก โปรดขึ้นรถ"

คนนี้มีวัยเยาว์กว่าฮวยมัวทีเล็กน้อย แต่ก็ประมาณสี่สิบปีแล้ว ใบหน้ากลมเกลี้ยงมีหนวดประปราย ยามไม่แย้มยิ้ม ยังบันดาลให้ผู้คนรู้สึกน่าคบหายิ่ง

เอี๊ยบไคจับตามองแล้วกล่าว

"ท่านรู้จักข้าพเจ้า?"

"ยังไม่มีวาสนา"

"ในเมื่อไม่รู้จัก ไฉนทราบข้าพเจ้าเป็นอาคันตุกะของบ้วนเบ๊ตึ้ง?"

"ท่านแม้มาที่นี้เพียงคนเดียว แต่ความเปิดเผยห้าวหาญของท่าน เล่าลือกันไปทั่วทั้งเมืองชายแดนนี้ อย่าว่าแต่หากมิใช่วีรบุรุษเช่นท่าน ที่ปกเสื้อไหนเลยมีดอกไม้มุกจากสตรีงามอันดับหนึ่งของแผ่นดินอยู่?"

"ท่านรู้จักดอกไม้มุกนี้?"

"ความจริงดอกไม้มุกนี้ เป็นข้าพเจ้ากำนัลแก่นางเอง"

มิรอให้เอี๊ยบไคได้กล่าว พลันถอนใจยาวแล้วฝืนยิ้มเสริมต่อไป

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าแม้ทะนงตัวว่ามากรัก กลับยังมิเคยได้รับยิ้มแย้มของโฉมสะคราญเลยสักครา"

เอี๊ยบไคกลับหัวร่อเบา ๆ ตบบ่ามันแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ก่อน ๆ ข้าพเจ้าก็เคยถูกคนเยินยอมา แต่ถูกเยินยอจนเบิกบานใจปานนี้นี่กลับเป็นครั้งแรกในชีวิตได้จริง ๆ"

ในรถสุขสบายและสะอาดอย่างยิ่ง อย่างน้อยพอจะนั่งได้ถึงแปดคน

ตอนนี้ ผู้มามีเพียงเอี๊ยบไคคนเดียวเท่านั้น

ตอนพบฮวยมัวที เอี๊ยบไคก็ได้รู้สึก บ้วนเบ๊ติ้งเป็นสถานที่ซ่อนเสือเร้นมังกร เมื่อได้เห็นคนชุดขาวผู้นี้ เอี๊ยบไคยิ่งรู้สึก บ้วนเบ๊ติ้งมิเพียงรู้จักคนเท่านั้น ยังรู้จักใช้อีกด้วย

มาตรว่าเป็นผู้ต้อนรับอาคันตุกะในวังของเชื้อพระวงศ์หรือขุนนางสูงศักดิ์ ยังไม่แน่จะมีคนที่กล่าววาจารื่นหูรู้ใจผู้คนถึงปานนี้

มิว่าผู้ใดสามารถบันดาลให้คนประเภทนี้ยอมจงรักภักดี มันต้องเป็นบุคคลที่ยอดเยี่ยมจนเลอเลิศได้

เอี๊ยบไคพลันกระหายใคร่ได้เห็น ซาเล่าปั้งผู้นั้นเป็นบุคคลชนิดใดกันแน่? ดังนั้น อดมิได้ต้องถาม

"ยังมีอาคันตุกะอื่น ๆ เล่า?"

"ฟังว่า มีอาคันตุกะท่านหนึ่ง เป็นท่านที่นับถือช่วยเชิญแทน"

"ท่านไม่ต้องวิตก คนผู้นี้ต้องไปแน่ และต้องใช้วิธีของตัวเองไป ที่ข้าพเจ้าถามเป็นอีกสี่ท่านนั้น"

"ความจริงพวกท่านสมควรมากันแล้ว"

"แต่ตอนนี้ พวกทั้งสี่ยังมิได้มา"

คนชุดขาวหัวร่อแล้วกล่าว
"ดังนั้น พวกเราก็ไม่จำเป็นต้องรอ คนที่ควรไป ย่อมต้องไปกัน"

ยามม่านราตรีจะคลี่คลุมลงมา ในทุ่งร้างที่เวิ้งว้างยิ่งรู้สึกวังเวง ยิ่งไพศาล ธงใหญ่ของบ้วนเบ๊ตึ้งถูกกลืนหายไปในความมืดที่อ้างว้างเลือนราง คนชุดขาวนั่งแย้มยิ้มอยู่ที่ตรงข้ามเอี๊ยบไค คล้ายดั่งยิ้มได้โดยไม่รู้สึกเบื่อหน่ายเลยก็ปาน

เสียงฝีเท้าม้าดังก้องดั่งฟ้าร้อง ทำลายความเงียบวังเวงของวิกาลไป

เอี๊ยบไคพลันถอนใจกล่าว

"หากค่ำนี้มีข้าพเจ้าเพียงลำพัง น่ากลัวไม่อาจกลับมาได้อีกแล้ว"

คนชุดขาวคล้ายดั่งเสียดหูต่อวาจานี้ยิ่งนัก แต่ยังคงพยายามฝืนยิ้มกล่าว

"หมายความอย่างไร?"

"ฟังว่า บ้วนเบ๊ตึ้งมีสุรามากมาย หากมีข้าพเจ้าไปดื่มเพียงลำพัง ไยมิใช่ต้องเมาตายในที่นั้น?"

"...ประการนี้ท่านวางใจเต็มที่ ในบ้วนเบ๊ตึ้งก็มีผู้ห้าวหาญในสุราไม่น้อย กระทั่งข้าพเจ้าก็สามารถร่วมดื่มกับท่านได้หลายจอกอยู่"

"หากในบ้วนเบ๊ตึ้งมียอดฝีมือคับคั่ง ข้าพเจ้ายิ่งต้องตายแน่นอนแล้ว"

รอยยิ้มของคนชุดขาวคล้ายดั่งชาค้างไปอีกครา ฝืนกล่าวว่า

"ปิศาจสุรานั้นย่อมมีอยู่ ไหนเลยมียอดฝีมือใดกัน?"

"ข้าพเจ้าหมายความถึงยอดฝีมือในสุรา คนที่มากมายปานนั้น หากวนเวียนมาคารวะสุราข้าพเจ้า ไม่เมาตายจึงเป็นเรื่องพิกลยิ่ง"

คนชุดขาวแย้มยิ้มอีกคราว พลางกล่าว

"ที่ชาเล่าปั้งน้อมเชิญในครานี้ เพียงเพื่อต้องการได้ยลบุคลิกภาพของท่านสักครา เท่านั้น มาตรว่าสั่งให้คนคารวะสุรา ก็ต้องเป็นไปตามมารยาทเท่านั้น ไหนเลยจะกรอกท่านให้เมามายได้?"

"แต่ข้าพเจ้ายังมีความหวาดกลัวเล็กน้อย"

"กลัวอะไร?"

"กลัวพวกท่านไม่มากรอกสุราข้าพเจ้า"

คนชุดขาวต้องพลอยหัวเราะตามเอี๊ยบไคบ้าง

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงประหลาดพิกลแว่วมาจากในท้องทุ่งอันเวิ้งว้าง

เสียงนี้โหยหวนรันทด คล้ายร่ำไห้รำพัน และก็คล้ายเป็นสวดมนต์สาปแช่งที่ลี้ลับพิสดาร แต่ทุกคำกลับได้ยินถนัดชัดเจน

"ฟ้าเวิ้งว้าง ดินไพศาล
โลหิตไหลจากดวงตา
จันทราสลัวมัวแสง
เข้าสู่แดนบ้วนเบ็ดึง
ดาบหักสะบั้น คนใจสลาย"

บุกเข้าบ้วนเบ๊ตึ๊ง

"ฟ้าเวิ้งว้าง ดินไพศาล
น้ำตาไหลเป็นสายเลือด
จิตใจรันทดจนมลาย
อย่าหมายได้คืนกลับเหย้า..."

เสียงเพลงโหยหวนรันทด ก้องกังวานอยู่กลางอากาศ คล้ายดั่งเป็นคำสาปแช่งที่ลี้ลับพิสดาร และก็คล้ายเป็นวิญญาณอนาถาครวญคร่ำร่ำไห้ในยามวิกาล

สีหน้าคนชุดขาวเริ่มแปรเปลี่ยนทีละน้อย พลันผลักหน้าต่างรถแล้วกล่าว

"ขอโทษ"

คำพูดยังมิทันขาดหาย ร่างพุ่งออกจากหน้าต่างไป ถลันวูบก็หายวับกับตา

สารถีสะบัดแส้ดังควับเคว้ยว ม้าพ่วงพีเทียมรถทั้งแปดต่างส่งเสียงร้องดังก้อง รถหยุดลงทันที

คนชุดขาวพุ่งกายไปหกวา ปลายเท้าสะกิดพื้นวูบ ร่างทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าเป็นวงโค้งสวยงาม

ท้องทุ่งเวิ้งว้างว่างเปล่า ในม่านวิกาลมีฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้ง ไหนเลยจะมีเงาร่างคนสักน้อยนิด ตอนนี้เหลือเพียงคลื่นเสียงของเพลง คล้ายดั่งยังวนเวียนอยู่ในลมยามวิกาลเท่านั้น

ลมกรรโชกดังครืนครั่น

คนชุดขาวตวาดเสียงหนัก ๆ

"ในเมื่อสหายจงใจมารังควาน ไยไม่ปรากฏตัวพบกันสักครั้ง?"

มาตรว่าตวาดไม่ดัง แต่พลังภายในที่สมบูรณ์ส่งกระแสเสียงทุกถ้อยคำออกไปได้ไกลยิ่ง

สองประโยคกล่าวจบคำ คนชุดขาวได้พุ่งไกลไปกว่ายี่สิบวา เข้าสู่หญ้ารกร้างทางขวามือโดยเร็ว

ลมกรรโชกพัด ทุ่งหญ้ารกร้างเป็นระลอกดั่งคลื่นใหญ่ในทะเล

ไม่เห็นคน และไม่ได้ยินเสียงขาน

คนชุดขาวแค่นหัวร่อกล่าว

"ก็ได้ ขอเพียงท่านมาถึงที่นี้ ดูท่านจะสามารถหลบถึงเมื่อใด?"

เงยหน้ามองท้องฟ้าแล้วพุ่งกายกลับมา กระโดดเจ็ดแปดคราก็ถึงที่รถจอด

เอี๊ยบไคยังคงนั่งพิงหน้าต่างรถด้วยทีท่าเกียจคร้าน เคาะขอบหน้าต่างเบา ๆ พลางเอื้อนเพลงที่ได้ยินเมื่อครู่

"...เข้าสู่แดนบ้วนเบ๊ตึ้ง ดาบหักสะบั้น คนใจสลาย อย่าหมายได้คืนกลับเหย้า..."

เอี๊ยบไคหยีตาลงแย้มยิ้มเล็กน้อย คล้ายดั่งชื่นชมเพลงหลายบาทนี้อย่างยิ่ง

คนชุดขาวเปิดประตูรถก้าวเข้ามาแล้ว ฝืนยิ้มกล่าว

"มิทราบเป็นคนวิกลจริตใดมาร้องเปะปะเหลวไหล ท่านอย่าได้ไปฟังมันเป็นอันขาด"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"มิว่าที่มันร้องเป็นจริงหรือเท็จ ต่างมิได้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าสักน้อยนิด ข้าพเจ้าฟังหรือไม่ต่างมิเป็นไร"

"อ้อ?"

เอี๊ยบไคตบร่างเบา ๆ พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านดู ข้าพเจ้าทั้งมิได้พกดาบ อวัยวะภายในก็น่ากลัวถูกสุราหมักหมมจนเน่าไปนานแล้ว อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าที่ระเหเร่ร่อน พเนจรอยู่ทั่วทุกขอบฟ้า ไม่มีเหย้าพอจะให้คืนกลับ หากแม้นซาเล่าปั้งยอมรั้งข้าพเจ้าไว้ในบ้วนเบ๊ตึ้ง ข้าพเจ้าย่อมต้องยินดีเป็นอย่างยิ่งอยู่"

"ฮา ฮา ท่านนับว่ามีจิตใจเปิดเผยกระจ่าง ผู้อื่นไม่อาจทัดเทียมจริง ๆ"

เอี๊ยบไคกะพริบตาพลางแย้มยิ้มกล่าว

"สามสุดยอดวิชาตัวเบาของฮุ้นตังปวยเฮาะ (กระเรียนในหมอกควัน) ฮุ้นไจ้เทียนไหนเลยมีคนทัดเทียมได้เช่นกัน?"

สีหน้าคนชุดขาวแปรเปลี่ยนเป็นตื่นเต้นวูบหนึ่ง แล้วก็เป็นปกติได้ แหงนหน้าหัวร่อพลางกล่าว

"ผู้แซ่ฮุ้นหลบหนีจากวงพวกนักเลงมาสิบกว่าปี นึกมิถึง ท่านเพียงมองปราดเดียวก็จำได้ นับว่ามีสายตาคมกล้าจริง ๆ"

เอี๊ยบไคส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าว

"มาตรว่าสายตาข้าพเจ้าไม่ดีนัก แต่กระบวนท่าชุยเท็งชุยง้วยปวยฮุ้นเส็ก (ผลักหน้าต่างผลักจันทร์เมฆาพลิ้ว) เจ็กเฮาะซงทีกวนฮุ้นเส็ก (กระเรียนพุ่งฟ้าแหงนชมเมฆา) โป้ยโป่วกั้วเซี้ยมตุยฮุ้นเส็ก (แปดก้าวไล่จักจั่นตามเมฆา) อันเป็นสุดยอดวิชาตัวเบาที่ยากจะเห็นในบู๊ลิ้ม กลับยังพอดูออกได้อยู่"

ฮุ้นไจ้เทียนฝืนยิ้มกล่าว

"ละอายอย่างยิ่ง"

"หากมีสุดยอดวิชาเยี่ยงนี้แล้วยังรู้สึกละอาย ข้าพเจ้าก็ต้องกระโดดรถฆ่าตัวตายจริง ๆ แล้ว"

"ท่านแม้มีวัยเยาว์ แต่มิเพียงมีความรอบรู้เลิศล้ำเท่านั้น ยังเจนจัดหลักวิชาของค่ายสำนักต่าง ๆ ในวงพวกนักเลงดุจเป็นสมบัติของตน แต่จวบจนบัดนี้ ข้าพเจ้ายังสังเกตประวัติความเป็นมาของท่านไม่ออกสักน้อยนิด ไยมิใช่ต้องรู้สึกละอายอย่างยิ่ง?"

"ฮา ฮา ข้าพเจ้าความจริงเป็นคนพเนจรที่ถือทุกแห่งหนคือบ้าน หากท่านสามารถสังเกตประวัติความเป็นมาของข้าพเจ้าออก นั่นจึงเป็นเรื่องประหลาดอย่างยิ่ง"

ฮุ้นไจ้เทียนครุ่นคิดยังมิทันถามอีก พลันมีเสียงเคาะประตูรถดังโป๊ก โป๊ก โป๊ก สามครา คล้ายดั่งมีคนเคาะเรียกก็ปาน

ฮุ้นไจ้เทียนโพล่งไปด้วยความตื่นเต้น

"ผู้ใด?"

ไม่มีเสียงคนตอบ แต่ประตูกลับถูกเคาะอีกสามครั้ง

ฮุ้นไจ้เทียนขมวดคิ้วแนบแน่น ยื่นมือผลักประตูรถเปิดออก

รถห้อตะบึงจนโคลงเคลง หญ้าสองฟากข้างทางพุ่งย้อนไปด้านหลังดั่งเหินบิน ด้านนอกรถแม้เป็นคนปั้นจากกระดาษก็แขวนไม่อยู่ ไหนเลยมีคนเป็น ๆ ใดได้?

แต่กลับต้องคนเป็น ๆ จึงเคาะประตูได้!

ฮุ้นไจ้เทียนหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ส่งเสียงกระด้างว่า

"พบประหลาดไม่ประหลาด ความประหลาดย่อมปลาสนาการเอง มีแต่คนโง่เขลาที่สุดเท่านั้นจึงมากระทำเรื่องเช่นนี้"

มันคิดจะปิดประตูอีกครา แต่ทันใด มีมือข้างหนึ่งยื่นลงมาจากหลังคารถ

เป็นมือที่ทั้งซีดเหลืองทั้งผ่ายผอม ในมือยังถือชามบิ่นอยู่อีกใบหนึ่ง

แล้วเสียงประหลาดพิกลได้แว่วลงมาจากหลังคารถ

"มีสุราหรือไม่? รีบเติมให้เราชามหนึ่ง เรากระหายจนใกล้จะแห้งตายแล้ว"

พอฮุ้นไจ้เทียนเห็นมือข้างนี้ ถึงกับหัวร่อแล้วกล่าว

"ดีที่ในรถยังมีสุราติดมา ลักชิงแซไยไม่เชิญลงมา?"

เท้าที่ทั้งสกปรกทั้งดำสองข้าง สวมรองเท้าหญ้าเก่าขาดคร่ำคร่าคู่หนึ่ง แต่พื้นรองเท้าขาดหายไปร่วมครึ่ง ถูกหย่อนลงมาจากหลังคา แกว่งไกวไปตามสภาพรถที่โคลงเคลง

เอี๊ยบไครู้สึกกังวลบ้างแล้ว กลัวคนผู้นั้นสะร่วงหล่นลงจากหลังคา

มิคาด เงาร่างคนพอวูบ ผู้นั้นพลันเข้ามาในตัวรถได้...นั่งตัวตรงอยู่ที่เบื้องหน้าเอี๊ยบไค ตาที่ครึ่งหลับครึ่งลืม จับมองดูเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง

เอี๊ยบไคย่อมมองมันเช่นกัน

มันสวมเสื้อยาวเยี่ยงนักศึกษาสีเขียว มิเพียงซักจนสะอาดเอี่ยมเท่านั้น ยังไม่มีรอยปะแม้สักแห่งเดียวด้วย

แลเห็นมือมันก่อนค่อยเห็นเท้าของมันคราหลัง มิว่าผู้ใดก็นึกไม่ถึง มันจะสวมเสื้อที่ซักสะอาดจนเรียบร้อยปานนี้

เอี๊ยบไคจับตามอง รู้สึกคนผู้นี้น่าสนใจอย่างยิ่งจริง ๆ

ลักชิงแซท่านนั้นพลันเบิ่งตาถลึงจ้องแล้วกล่าว

"ท่านจ้องมองเราไปไย? เข้าใจว่าเสื้อตัวนี้ของเราขโมยมาหรือไร?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"หากขโมยมาจริง โปรดบอกที่แก่ข้าพเจ้าด้วย ให้ข้าพเจ้าไปขโมยมาสักตัวหนึ่งบ้าง"

ลักชิงแซถลึงจ้องพลางกล่าว

"ท่านมิได้เปลี่ยนเสื้อผ้ามานานเท่าใดแล้ว?"

"ไม่นานเท่าใดนัก ยังมิถึงสามเดือน..."

"ไฮ้! มิน่าเล่า จึงคล้ายอยู่ในตลาดปลาสด เหม็นจนไม่อาจทนดมได้"

"ท่านกี่วันจึงเปลี่ยนเสื้อผ้าครั้ง?"

"กี่วันเปลี่ยนเสื้อผ้าครั้ง? นั่นจะทนได้อย่างไร เราอย่างน้อยต้องเปลี่ยนวันละสองชุด"

"อาบน้ำเล่า?"

ลักซิงแซปั้นหน้ากล่าว

"อาบน้ำทำลายเชื้อพลังในร่างร้ายแรงยิ่ง ไม่อาจอาบได้เด็ดขาด"

"ฮา ฮา ท่านเป็นขวดใหม่ใส่สุราเก่า ข้าพเจ้าเป็นขวดเก่าใส่สุราใหม่ ความจริงท่านกับข้าพเจ้าอยู่ในแนวทางเดียวกัน ไยต้องหักล้างรวดเร็วปานนี้?"

ลักซิงแซจับตามองแน่วนิ่ง ชั่วครู่พลันกระโดดขึ้นแล้วส่งเสียงดังก้อง

"วิเศษ วิเศษ คำเปรียบเทียบนี้วิเศษยิ่ง ท่านจะต้องเป็นบัณฑิตแน่นอน เป็นบัณฑิตที่เลอเลิศยิ่ง...มา! รีบยกสุราออกมา หากเราพบบัณฑิตแล้วไม่ดื่มสักสองจอก เป็นต้องป่วยหนักพักใหญ่แน่นอน"

ฮุ้นไจ้เทียนแย้มยิ้มกล่าว

"สองท่านอาจบางทียังไม่รู้จักกัน ท่านนี้คือผู้อาวุโสสำนักบู๊ตึง และก็เป็นผู้ทรงภูมิปัญญาเปรื่องปราดที่สุดในบู๊ลิ้ม มีนามลักลักซัวตั้วซิงแซ"

เอี๊ยบไคบอกชื่อตัวเองไป ลักลักซัวรีบกล่าว

"เราไม่สนใจท่านจะเป็นเอี๊ยบไคหรือไม่ ขอเพียงท่านเป็นบัณฑิต เราก็ต้องร่วมดื่มกับท่านสามจอก"

"ฮา ฮา อย่าว่าแต่สามจอกเลย สามร้อยจอกก็ได้"

ลักลักซัวปรบมือร้อง

"ใช่แล้ว ใช่แล้ว ต้องดื่มสามร้อยจอก อย่าให้แสงจันทร์ส่องจอกเปล่าเป็นอันขาด มา! ยกสุรามา"

ฮุ้นไจ้เทียนเปิดกระดานพื้นรถ หิ้วสุราขึ้นมาไหหนึ่งแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ซาเล่าปั้งยังรอคอยอยู่ ลักตั้วซิงแซโปรดอย่าได้ดื่มบนรถจนเมาไปก่อน"

ลักลักซัวถลึงตาคำราม

"สนใจว่ามันเป็นซาเล่าปั้งหรือสี่เล่าปั้ง ที่เรานับถือมิใช่เล่าปั้ง แต่เป็นบัณฑิต...มา! คว่ำจอกหนึ่งก่อน"

สุราผ่านไปเพียงสามชาม พลันมีเสียงตังดังขึ้น ชามบินใบนั้นลื่นไถลไปอยู่ในมุมรถ

ดูลักลักซัวอีกครา ถึงกับฟุบอยู่บนพื้นรถ เมาจนสลบไสลไปแล้ว
เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องหัวร่อกล่าว
"ท่านผู้นี้เมาจนคว่ำได้ง่ายดายยิ่ง"
ฮุ้นไจ้เทียนแย้มยิ้มตอบ
"ท่านยังมิรู้จัก ผู้นี้มีอีกนามหนึ่งเรียกว่าซาบ้อ (สามไม่มี) ซิงแซ"
"ซาบ้อซิงแซ"
"ใช่ พอใจราคะแต่ไม่มีขวัญ พอใจสุราแต่ไม่มีคอ พอใจการพนันแต่ไม่มีได้ นี่เรียกว่าสามไม่มี ดังนั้นท่านจึงได้ตั้งฉายาตัวเองเป็นซาบ้อซิงแซ"

เอี๊ยบไคหัวร่อด้วยความสมใจ ผลักหน้าต่างรถออก สูดลมหายใจลึก ๆ แล้ว พลันถามขึ้น

"ต้องเวลาใด พวกเราจึงถึงบ้วนเบ๊ตึ้งได้?"
"ถึงนานแล้ว"
"ไฮ้! หรือได้ผ่านไปแล้ว?"
"ก็มิได้ผ่าน แต่ในที่นี้เป็นอาณาบริเวณของบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊แล้ว"
"บ้วนเบ๊ตึ้งกว้างใหญ่เท่าใดแน่?"
"แม้ไม่ใหญ่โตเท่าใดนัก แต่จากตะวันออกถึงตะวันตก หากลงแส้ม้าเร็ววิ่งสุดฝีเท้าในยามเช้าตรู่ จะต้องถึงสนธยาจึงนับว่าสุดเขตทาง"
เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว
"เช่นนี้เป็นว่า หรือซาเล่าปั้งเชิญพวกเราไปรับทานอาหารเช้า?"
"สถานที่ต้อนรับอาคันตุกะของซาเล่าปั้ง อยู่ที่เบื้องหน้าไม่ไกลนัก"
ตอนนั้น ในสายลมมีเสียงม้าร้องดังแว่วมาเบา ๆ...ดังจากทั่วทุกทิศทาง!
ผลักหน้าต่างชะโงกมอง พอจะเห็นแสงไฟที่เบื้องหน้าอยู่รำไร
สถานที่ต้อนรับอาคันตุกะของบ้วนเบ๊ตึ้ง อยู่ในแสงไฟสว่างไสวนั้นนั่นเอง

แสงโคมไฟสว่างดั่งกลางวัน
รถม้าหยุดที่หน้ารั้วไม้
รั้วไม้ที่ใช้ซุงทั้งต้น มีความสูงประมาณหกวา ภายในเป็นบ้านจำนวนมากหลาย จนแทบนับไม่ถ้วน
ซุ้มประตูสูงชันตระหง่านอยู่ในม่านวิกาล เสาธงที่มีประกายแวววาว ดูแล้ว

รู้สึกสูงส่งจนมิอาจทะยานขึ้นได้

แต่ธงบนยอดเสาถูกลดลงแล้ว

ชายฉกรรจ์อาภรณ์ขาวเรียงรายอยู่สองฟากข้างซุ้มประตู มีสี่คนปราดออกมาเปิดประตูรถให้

เอี๊ยบไคลงรถ สูดลมหายใจลึก ๆ แล้วกวาดตามองรอบข้าง รู้สึกท้องฟ้าเวิ้งว้างไพศาล แผ่นดินกว้างใหญ่สุดสายตา ต้องมิใช่ผู้คนในเมืองแออัดจะคาดคำนวณถึงได้เด็ดขาด

ฮุ้นไจ้เทียนเดินติดตามเข้ามา แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านรู้สึกสถานที่นี้เป็นอย่างไร?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงรู้สึก ปณิธานความสำเร็จของบุรุษควรเป็นเช่นนี้ เท่าที่ซาเล่าปั้งสามารถมีวันนี้ นับว่าไม่เสียทีที่เกิดมาแล้ว"

ฮุ้นไจ้เทียนถอนใจกล่าว

"ท่านเป็นคนเหนือคนจริง ๆ แต่ที่สามารถมีวันนี้ ก็มิใช่ง่ายดายนัก"

"ลักซิงแซเล่า?"

"สลบไสลไม่อาจเคลื่อนไหวนานแล้ว"

ดวงตาเอี๊ยบไคสอดส่ายไปมา พลันแย้มยิ้มกล่าวว่า

"ดีที่อาคันตุกะบนรถยังมิเพียงพวกเราสองคน"

"อ้อ?"

เอี๊ยบไคเดินเข้าไปตบบ่าสารถีที่กำลังก้มศีรษะเช็ดเหงื่อ พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านที่นับถือต้องลำบากมากแล้ว"

สารถีงุนงงวูบจึงแย้มยิ้มตอบ

"นี่เป็นหน้าที่ของผู้ต่ำต้อยพึงต้องปฏิบัติอยู่แล้ว"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ความจริงท่านสมควรนั่งอย่างสุขสบายอยู่ในตัวรถ ไยต้องลำบากเยี่ยงนี้ด้วย?"

สารถีงุนงงอีกครู่หนึ่ง จึงถอดหมวกออกมา แหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เยี่ยมยิ่ง! นับเป็นสายตาที่เยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ นับถือ นับถือ"

"ท่านสามารถใช้เวลาเพียงพริบตาที่รถจอดในระหว่างทาง มุดออกจากใต้ท้องรถมาจี้จุดสารถีตัวจริง เหวี่ยงทิ้งในพงหญ้าข้างทาง แล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าของมันสวมใส่ ความรวดเร็วในฝีมือ ความรอบคอบในการกระทำ นับว่าไม่เสียทีต่อคำ 'ละเอียด

ดั่งเส้นไหม ว่องไวดั่งสายฟ้า' จริง ๆ"

สารถีต้องงุนงงอีกวูบจึงโพล่งขึ้น

"ท่านไฉนทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

"ฮา ฮา ในวงพวกนักเลงยุคนี้ นอกจากปวยทีตีตู (แมงมุมเหินฟ้า) แล้ว ผู้ใดมีฝีมือถึงระดับนี้?"

ปวยทีตีตู (แมงมุมเหินฟ้า) หัวร่อเสียงก้อง .เปลื้องอาภรณ์สีขาวออกจากร่างอย่างว่องไว เผยเห็นชุดรัดกุมสีดำสนิทที่อยู่ชั้นใน เดินเข้าหาฮุ้นไจ้เทียน คารวะจรดพื้นแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าที่เกิดอารมณ์สนุกขึ้นชั่วคราว ยังหวังให้ฮุ้นเตี๊ยจู๊อโหสิด้วย"

ฮุ้นไจ้เทียนแย้มยิ้มตอบ

"ท่านยินยอมมา นับเป็นการให้เกียรติอย่างยิ่ง เชิญ"

ตอนนั้น มีคนประคองลักลักชัวจากรถมา

ภายใต้การผายมือเชื้อเชิญด้วยสีหน้ายิ้มแย้มของฮุ้นไจ้เทียน ทั้งปวงเดินเข้าไปในลานที่กว้างใหญ่ไพศาล

ความจริงประตูไม้ขาวใหญ่มหึมาทางเบื้องหน้าปิดสนิทอยู่ แต่พอทั้งปวงเดินเข้าถึง พลันเปิดออกให้ทันที

แสงโคมไฟสาดส่องออกมาจากในห้อง เห็นมีคนผู้หนึ่งยืนตระหง่านอยู่

ความจริงประตูสูงใหญ่อย่างยิ่งอยู่แล้ว แต่คนผู้ที่มายืนปากประตู กลับใหญ่โตจนแทบบังประตูไว้หมดสิ้น!

เอี๊ยบไคความจริงไม่นับว่าเตี้ย แต่ยังต้องเงยหน้า จึงสามารถเห็นโฉมหน้าคนผู้นี้

คนผู้นี้มีหนวดเคราครึ้ม สวมอาภรณ์ขาว เอวมีเข็มขัดหนังวัวกว้างประมาณหนึ่งเชียะคาดไว้ เข็มขัดหนังวัวมีดาบงอด้ามดำลักษณะพิกลเสียบอยู่เล่มหนึ่ง ในมือยังถือจอกสุรา

ตอนจอกสุราอยู่ในมือมัน ดูไปไม่ใหญ่เท่าใดนัก แต่หากใช้มือผู้อื่น สองมือยังไม่แน่จะสามารถกุมไว้ได้

ฮุ้นไจ้เทียนรีบปราดเข้าไปแย้มยิ้มกล่าว

"ชาเล่าปั้งเล่า?"

บุรุษสูงใหญ่เคราครึ้มตอบ

"กำลังรออยู่ พวกอาคันตุกะมาครบแล้ว?"

มิว่าผู้ใด หากได้ยินมันกล่าวเป็นคราแรก ต่างยากยิ่งจะไม่ตระหนกจนสะดุ้ง

เฮือกใหญ่ คำแรกที่มันเปล่งออกมา คล้ายเป็นสายฟ้าฟาดโดยไม่คาดหมาย!

สะท้านแก้วหูทุกผู้คน ดังกระหึ่มเป็นเวลานาน

ฮุ้นไจ้เทียนตอบ

"อาคันตุกะมาสามท่านแล้ว"

บุรุษสูงใหญ่หนวดเคราครึ้ม เลิกคิ้วกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ยังมีอีกสามคนเล่า?"

"น่ากลัวใกล้จะถึงแล้ว"

มนุษย์สูงใหญ่หนวดเคราครึ้มผงกศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้านามกงซุนต้วน ข้าพเจ้าเป็นคนหยาบ ไม่ได้รับการศึกษา เชิญท่านทั้งสามเข้ามา"

วาจาของมันกระท่อนกระแท่นดั่งต้องเน้นทีละคำ ฟังแล้วรู้สึกแปลกหูยิ่ง

หลังประตูเป็นฉากไม้ขาวใหญ่มหึมา สูงประมาณสี่วา ในฉากทั้งไม่มีภาพวาดและไม่มีอักษร แต่ล้างไว้สะอาดเรียบร้อย ไม่มีฝุ่นละอองสักน้อยนิด

พวกเอี๊ยบไคเพิ่งเดินเข้าประตู พลันมีเสียงฝีเท้าม้าถี่เร็ว แล้วม้าพ่วงพีเก้าตัวห้อตะบึงฝ่าราตรีเข้ามา

เมื่อถึงนอกรั้ว ผู้ขับขี่เพียงเหยียดเท้า ร่างก็ละลิ่วลงมาจากอาน ม้าหยุดลงทันที ไม่เพียงท่วงท่าของม้ากับคนจะพร้อมเพรียงกันเท่านั้น กระทั่งการแต่งกายก็ไม่ผิดเพี้ยนกันสักน้อยนิด

ทั้งเก้าต่างสวมเสื้อยาวสีม่วง เอวสะพายกระบี่อัญมณี บนด้ามมีประกายแวววาว เพียงแต่หนึ่งในจำนวนเก้าคนนั้น ที่เอวยังมีสายไหมทองสีม่วงรัดอยู่ พู่กระบี่มีไข่มุกโตประมาณลูกลำไยห้อยอยู่อีกลูกหนึ่ง

ทั้งเก้าล้วนเป็นบุรุษหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา ผู้เป็นหัวหน้ายิ่งสง่าคมสัน ทีท่าคึกคักเข้มแข็ง เดินเชิดหน้ายืดอกเข้าไป ท่ามกลางการออคุ้มกันของอีกแปดคน แย้มยิ้มกล่าวว่า

"เสียใจยิ่งที่ข้าพเจ้ามาช้าไปก้าวหนึ่ง"

ปากมันแม้ว่าเสียใจ แต่สีหน้าเย่อหยิ่งโอหัง มิว่าผู้ใดต่างดูออก มันไม่มีความรู้สึกเสียใจในการมาช้าแม้สักน้อยนิด

ทั้งเก้าคนผ่านลานกว้างใหญ่ เดินองอาจเข้าไปในประตูไม้ขาว

กงซุนต้วนชิงส่งเสียงดัง ๆ ก่อน

"ผู้ใดคือม่อยังเม้งจู?"

กงจื้อสำรวยที่สวมเสื้อยาวสีม่วงมีไหมทองรัดเอว เหลือบตามองท้องฟ้าพลางกล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าเอง"

กงซุนต้วนตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ที่ซาเล่าปั้งเชิญ เป็นท่านเพียงคนเดียว สั่งให้บริวารของท่านถอยออกไป"

สีหน้าม่อยังเม้งจูแปรเปลี่ยนทันที กล่าวเสียงกระด้าง

"พวกมันไม่อาจเข้าไป?"

"ใช่! เข้าไม่ได้"

บุรุษหนุ่มที่ยืนกระหนาบด้านซ้ายของม่อยังเม้งจู ยื่นมือไปที่ด้ามกระบี่ คล้ายดั่งจะชักออกมา พลันเห็นประกายเงินพุ่งวาบ กระบี่ของมันมิทันชักจากฝัก ก็ถูกดาบงอของกงซุนต้วนฟันทั้งฝักทั้งกระบี่ขาดเป็นสองท่อน!

ดาบกงซุนต้วนถูกสอดเข้าฝักอีกครา กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ผู้ใดกล้าชักกระบี่ที่หน้าบ้วนเบ๊ตึ้ง กระบี่นั้นต้องเป็นตัวอย่างของมัน!"

สีหน้าของม่อยังเม้งจู (ไข่มุก) บัดเดี๋ยวเขียวบัดเดี๋ยวขาว พลันหันไปตบหน้าบุรุษหนุ่มที่ข้างกายฉาดหนึ่งแล้วตวาด

"ผู้ใดเรียกเจ้าชักกระบี่ ยังไม่รีบไสหัวออกไปรอเราที่ด้านนอกโดยด่วน"

บุรุษหนุ่มผู้นั้นขุ่นเคืองจนมิกล้าส่งเสียง ก้มศีรษะถอยออกไป

เอี๊ยบไคมองดูด้วยความขบขัน จนแทบกลั้นหัวร่อมิได้

เอี๊ยบไคจำได้ บุรุษหนุ่มผู้นี้ คือคนที่เมื่อค่ำวาน จะบังคับให้ตนดื่มสุรามันนั่นเอง

บุรุษหนุ่มผู้นี้คล้ายคิดจะชักกระบี่ในทุกเวลา แต่เสียดาย กระบี่ของมันมักจะยังมิทันชักออกจากฝัก ก็ถูกคนหักทิ้งเสียก่อนเสมอ

อ้อมผ่านฉากไม้ เป็นห้องโถงที่กว้างใหญ่

มิว่าผู้ใดเมื่อได้เห็นห้องนี้คราแรก ต่างต้องตระหนกโดยมิอาจข่มกลั้นได้

ห้องใหญ่แม้กว้างเพียงประมาณยี่สิบวา แต่ทั้งยาวทั้งลึก นับว่าลึกจนผู้คนไม่มีปัญญาคิดคาดได้!

หากคนจะเดินจากปากประตูเข้าไปจนถึงก้นห้อง ไม่แน่ว่าต้องเดินพันสองพันก้าว!

ผนังซ้ายมือของห้องใหญ่ วาดเป็นรูปม้าจำนวนมากหลายกำลังวิ่งอยู่ มีบางตัวแหงนคอร้อง มีบางตัวพุ่งไปจนขนคอขนหางชี้ชัน ทีท่าของม้าแต่ละตัวต่างผิดกัน

ม้าแต่ละตัว ต่างวาดได้ละม้ายเหมือนดังมีชีวิต!

ผนังอีกด้านหนึ่ง มีอักษรสามตัวที่สูงใหญ่กว่าคน เขียนด้วยลายมือหวัดสวยงามอย่างยิ่ง

บ้วนเบ๊ตึ้ง (โรงหมื่นม้า)

กึ่งกลางห้องโถงใหญ่ มีโต๊ะไม้ขาวตัวยาว ยาวจนคล้ายเป็นถนนในตำบลเล็ก ๆ พอจะให้คนขึ้นควบขับม้าบนโต๊ะได้

สองฟากข้างโต๊ะ อย่างน้อยมีเก้าอี้ไม้ขาวไม่ต่ำกว่าสามร้อยตัว

หากยังไม่มาในบ้วนเบ๊ตึ้ง จะไม่มีวันคาดคิดได้ว่า ในโลกจะมีโต๊ะยาวเพียงนี้ มีห้องโถงที่ใหญ่ยาวเพียงนี้อยู่!

ในห้องโถง ทั้งไม่มีเครื่องประดับที่งามวิจิตรพิสดาร ทั้งไม่มีภาชนะเครื่องใช้ที่งามล้ำค่า แต่กลับเน้นให้เห็นความคึกคักเข้มแข็ง สง่างามน่าเกรงขาม ยิ่งใหญ่ไม่อาจกล้ำกรายได้

มิว่าผู้ใดเข้ามาในที่นี้ ต่างต้องบังเกิดความสำรวมจนเคร่งเครียดไปโดยไม่รู้ตัว

สุดปลายโต๊ะยาวเป็นเก้าอี้พนักสูงตัวใหญ่ มีคนชุดขาวนั่งอยู่ผู้หนึ่ง

จะเป็นคนเยี่ยงไรกันแน่? มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจเห็นชัดตา เพียงเห็นท่านนั่งตัวตรงในที่นั้น แม้นับว่ายามในห้องไม่มีผู้อื่น ท่านก็นั่งสำรวมตัวตรง แม้ที่หลังเก้าอี้มีพนักให้พิง เอวของท่านยังคงยืดตรงดั่งปลายทวน

ท่านนั่งโดดเดี่ยวอยู่เพียงเดียวดาย ห่างจากทุกผู้คนเป็นระยะไกลยิ่ง

ห่างไกลจนคล้ายลอยพ้นเหนือโลกียวิสัยในโลกมนุษย์!

มาตรว่าเอี้ยบไคไม่เห็นเค้าหน้าท่านถนัดชัดตา แต่ก็ดูออกถึงความว้าเหว่และเงียบเหงาของท่าน

ท่านคล้ายดั่งได้ผลักตัวเองออกพ้นโลกียวิสัยโดยสิ้นเชิง ไม่มีความรื่นเริงสุขสันต์ ไม่มีการเสพสุขสำราญ...ไม่มีมิตรสหาย!

หรือนี่คือคุณค่าที่วีรบุรุษทุกคนต่างต้องได้รับ? ต้องทุ่มเทไป?

บัดนี้ ท่านคล้ายกำลังครุ่นคิด โดยมิทราบหวนคำนึงถึงการต่อสู้ที่ลำบากยากแค้นในอดีต? หรือสะทกสะท้อนต่อชีวิตมนุษย์ ที่เงียบเหงาว้าเหว่จนทรมานใจยิ่ง?

คนตั้งมากหลายเข้ามาในห้องแล้ว ท่านถึงกับคล้ายไม่ได้ยิน และไม่ได้เห็นด้วย!

นี่ก็คือประมุขกวนตงบ้วนเบ๊ตึ้ง!!

บัดนี้ ท่านมาตรแม้นประสบชัยชนะในการต่อสู้ที่ลำบากยากเข็ญ แต่ท่านไม่มีปัญญาพิชิตจิตใจที่กลับกลอกสับสนของท่านได้

ดังนั้น มาตรแม้นท่านมีทุกสรรพสิ่ง แต่กลับไม่ได้ความสุขสงบมาให้แก่จิตใจท่านเลย!

ฮุ้นไจ้เทียนก้าวยาว ๆ เข้าไป มาตรแม้นก้าวยาว แต่เสียงฝีเท้าเบาอย่างยิ่ง เดินถึงข้างกายท่าน จึงก้มเอวลง กล่าวเบา ๆ สองคำ

จนบัดนี้ ท่านจึงคล้ายพลันตื่นจากความฝัน รีบผุดลุกขึ้นประสานมือกล่าว

"ท่านทั้งหลายเชิญ เชิญนั่ง"

ม่อยังเม้งจูลูบคลำด้ามกระบี่ เดินนำเข้าไปก่อน

กงซุนต้วนสะอึกกายเข้าขวางทางมันไว้อีกครา

สีหน้าม่อยังเม้งจูแปรเปลี่ยนเล็กน้อย เน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านมีคำสั่งสอนใดอีก?"

กงซุนต้วนมิกล่าวกระไรทั้งสิ้น เพียงแต่ถลึงตาจับมองกระบี่ที่เอวมันแน่วนิ่ง

ม่อยังเม้งจูโพล่งขึ้น

"หรือท่านต้องการให้ข้าพเจ้าปลดกระบี่เล่มนี้?"

กงซุนต้วนผงกศีรษะด้วยทีท่าเย็นชา พลางเน้นทีละคำ

"ไม่มีผู้ใดสามารถพกกระบี่เข้าในบ้วนเบ๊ตึ้งได้"

สีหน้าม่อยังเม้งจูบัดเดี๋ยวเขียวบัดเดี๋ยวขาว เหงื่อได้เริ่มซึมออกจากสีหน้าที่ซีดขาวทีละน้อย มือที่กุมด้ามกระบี่เน้นจนเส้นเขียวขึ้นโปน

กงซุนต้วนยังคงจับตาเย็นชา จ้องมองมันแน่วนิ่งดั่งเดิม ร่างสูงใหญ่ตระหง่านคล้ายภูเขาลูกหนึ่ง

มือของม่อยังเม้งจูกลับเริ่มสั่นระริก คล้ายดั่งมิอาจอดกลั้นใจ จะต้องชักกระบี่มาในบัดดลก็ปาน

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีมือสะอาดแต่มั่นคงข้างหนึ่งยื่นเข้าไปกดมือมันไว้เบา ๆ

ม่อยังเม้งจูหันขวับกลับมา จึงได้เห็นใบหน้าที่คล้ายมีรอยยิ้มอยู่ตลอดกาลของเอี๊ยบไค

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"หรือท่านจะต้องกุมกระบี่ไว้ในมือ จึงมีชวัญเข้ามาในบ้วนเบ๊ตึ้งได้?"

เสียงตังดังสนั่น กระบี่ถูกปลดออกโยนไปบนโต๊ะ

โคมใหญ่ดวงหนึ่งถูกชักช้า ๆ ขึ้นไปในอากาศ...ชักขึ้นสู่ยอดเสาที่สูงกว่ายี่สิบวา

บนโคมสีขาวสะอาดมีอักษรแดงฉานห้าตัว

' กวนตงบ้วนเบ๊ตึ้ง '

พวกบุรุษหนุ่มเสื้อสีม่วงทั้งแปดเอนกายพิงรั้วไม้ แหงนหน้ามองดูโคมที่กำลังเลื่อนขึ้นช้า ๆ

มีผู้หนึ่งอดมิได้ต้องแค่นหัวร่อกล่าว

"กวนตงบ้วนเบ๊ตึ้ง เฮอะ วางก้ามใหญ่โตยิ่งนัก!"

ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเสียงราบเรียบ

"นี่มิใช่วางก้าม เป็นรหัสหนึ่งเท่านั้น"

ความจริงที่โคนเสาธงไม่มีคนอยู่ก่อน มิทราบคนผู้นี้พลันมายืนอยู่ใต้เสาธงตั้งแต่เมื่อใด อาภรณ์ของมันขาวสะอาดปานหิมะ

เสียงที่มันกล่าวราบเรียบเชื่องช้า ทีท่าก็ปลอดโปร่งเยือกเย็นยิ่ง

ในตัวมันมิได้พกอาวุธ

แต่มันกลับเป็นมือกระบี่ หนึ่งในจำนวนเพียงไม่กี่คนที่มีชื่อเลื่องลือที่สุดในบู๊ลิ้มยุคนี้...เจ็กเกี่ยมปวยฮวย (หนึ่งกระบี่บุปผาบิน) ฮวยมัวที!

บุรุษหนุ่มเสื้อสีม่วงมีทีท่าไม่รู้จักมันอยู่แน่ชัด จึงมีอีกผู้หนึ่งถามขึ้น

"รหัส? รหัสใดกัน?"

ฮวยมัวทีกล่าวช้า ๆ

"โคมดวงนี้เพียงแต่บอกให้ผู้กล้าหาญที่ผ่านทางมาทราบไว้ ตอนนี้ในบ้วนเบ๊ตึ้งปรึกษาเรื่องสำคัญกัน นอกจากประมุขบ้วนเบ๊ตึ้งมีการเชิญแล้ว ผู้อื่นมิว่ามีเรื่องสำคัญใด ควรรอให้ถึงวันพรุ่งค่อยมา"

มีคนผู้หนึ่งแค่นหัวร่อกล่าว

"หากแม้นมีคนต้องมาในค่ำคืนนี้ให้ได้?"

ฮวยมัวทีจับตามองมันอย่างเยือกเย็น พลันยื่นมือไปชักกระบี่ที่เอวของมัน

ความจริงทั้งสองห่างกันไกลอย่างยิ่ง แต่ฮวยมัวทีพอยื่นมือ ก็ชักกระบี่จากเอวคนส่งเสียงมาได้ สะบัดมืออีกครั้ง กระบี่เหล็กกล้าพลันหักจากกันเป็นเจ็ดแปดท่อน!

ดวงตาของบุรุษหนุ่มเหลือกค้างทันที ไม่อาจส่งเสียงใดได้อีกแล้ว

ฮวยมัวทีสอดด้ามกระบี่ที่เหลือสั้น ๆ เข้าฝักของมันเบา ๆ แล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

"ด้านนอกมีลมแรงอย่างยิ่ง ที่ห้องทางด้านข้างได้เตรียมสุราอาหารไว้ ท่านทั้งหลายไยไม่ไปดื่มสักจอกสองจอก?"

โดยมิรอให้ผู้อื่นกล่าว ก็หันกายเดินออกไปอย่างเชื่องช้า

พวกบุรุษหนุ่มเสื้อสีม่วงทั้งแปดเหลียวมองกันไปมา มือแต่ละคนต่างกำด้ามกระบี่แนบแน่น แต่ไม่มีผู้ใดกล้าชักออกมาเลย

ขณะเวลานั้นเอง ทั้งแปดได้ยินคนผู้หนึ่งส่งเสียงแช่มช้าขึ้นที่ด้านหลัง

"กระบี่มิใช่เครื่องประดับ คนที่ไม่รู้จักใช้กระบี่ ยังคงอย่าสะพายกระบี่ประเสริฐกว่า"

นี่ความจริงเป็นวาจาที่เสียดแทงแหลมคมยิ่ง แต่มันกลับกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงใจอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะมันมิใช่คิดจะมาหาเรื่องยุ่งยาก เพียงแต่กล่าวเตือนบรรดาบุรุษหนุ่มด้วยความหวังดีเท่านั้น

สีหน้าของพวกบรรดาบุรุษหนุ่มแปรเปลี่ยนอีกครา ทันกายมองไป เห็นมีคนผู้หนึ่ง กำลังเดินช้า ๆ ออกมาจากความมืด

มันผู้นี้เดินช้าอย่างยิ่ง เท้าซ้ายต้องสืบมาก้าวหนึ่งก่อน เท้าขวาจึงลากตามติดจนพื้นเป็นทาง

คนทั้งปวงพลันเหลียวไปมองบุรุษหนุ่มที่ถูกหยามกระบี่หักคนนั้น แล้วมิทราบเป็นผู้ใดถามขึ้น

"ที่ท่านพบเมื่อค่ำวาน คือคนขาเป๋ผู้นี้?"

สีหน้าบุรุษหนุ่มผู้นั้นเขียวคล้ำ ขบกรามถลึงจ้องโป้วอั้งเสาะแล้วกล่าว

"ดาบของท่านเป็นเครื่องประดับหรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะตอบสั้น ๆ

"ไม่ใช่"

"เฮอะ เช่นนี้เป็นว่า ท่านรู้จักใช้ดาบ?"

โป้วอั้งเสาะหลุบตาลงมองมือซ้ายของตน มองมือที่ถือดาบ!

บุรุษหนุ่มผู้นั้นกล่าวอีก

"หากท่านรู้จักใช้ดาบ ไฉนไม่ใช้ให้พวกเราได้ดู?"

"ดาบมิใช่ของดู"

"มิใช่ของดู? หรือใช้สำหรับฆ่าคน? อาศัยคนเยี่ยงท่านหรือสามารถฆ่าคน?"

มันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องแล้วกล่าวต่อ

"หากท่านมีขวัญกล้าแข็งจริง จงมาฆ่าข้าพเจ้า จึงจะนับว่าท่านมีความสามารถจริง"

บรรดาบุรุษหนุ่มทั้งปวงพากันหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว มีคนผู้หนึ่งหัวร่อพลางกล่าว

"หากท่านไม่มีขวัญนี้ อย่าหมายได้เข้าในประตูใหญ่ ท่านจงคลานลอดใต้รั้วนี้ไปเถิด"

พวกมันถึงกับกุมมือกันขวางหน้าประตูใหญ่ไว้จริง ๆ

โป้วอั้งเสาะยังคงก้มศีรษะมองมือที่ถือดาบของตน อีกเนิ่นนานให้หลัง ถึงกับงอเอวลงไป คลานช้า ๆ เข้าในช่องของรั้วไม้จริง ๆ!

บุรุษหนุ่มทั้งปวงต่างระเบิดเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว ลืมเลือนความอัปยศที่ถูกหักกระบี่ของเมื่อครู่ไปจนหมดสิ้น

เสียงหัวร่อเย้ยหยันของพวกมัน โป้วอั้งเสาะคล้ายไม่ได้ยินเลย

ใบหน้ายังคงไร้ความรู้สึก คลานเข้าไปในประตูไม้อย่างเชื่องช้า แล้วลากฝีเท้าหนักอึ้ง เดินตรงไปที่เบื้องหน้าทีละก้าว

เสื้อผ้าที่สวมใส่ มิทราบเปียกจนชุ่มโชกตั้งแต่เมื่อใด!

เสียงหัวร่อของบรรดาบุรุษหนุ่มเสื้อสีม่วงพลันชะงักลงพร้อมกัน...มิทราบเป็นผู้ใดแลเห็นรอยเท้าบนพื้นของโป้วอั้งเสาะก่อน จากนั้นจึงไม่มีผู้ใดสามารถหัวร่อมาได้อีก!

เนื่องจากทั้งปวงต่างพบเห็น แต่ละก้าวของโป้วอั้งเสาะ พื้นจะมีรอยเท้าที่ลึกอย่างยิ่งปรากฏอยู่!

เป็นรอยเท้าที่คล้ายใช้มีดสลักขึ้นมาก็ปาน!

แสดงว่าโป้วอั้งเสาะต้องใช้พละกำลังทั้งมวลเท่าที่มี เข้าสะกดกลั้นความพลุ่งพล่านดาลเดือดของจิตใจไว้จึงกลั้นได้

ความจริงโป้วอั้งเสาะเป็นคนไม่อาจทนทานการหยามเหยียด แต่เพราะสาเหตุบางประการ กลับมิอาจไม่อดกลั้นไว้ได้

โป้วอั้งเสาะต้องการกระไร?

ฮวยมัวทียืนอยู่ใต้ชายคาที่ห่างไกล สีหน้ามีแววพิกลอย่างยิ่ง คล้ายดั่งแตกตื่นสงสัย และก็คล้ายดั่งหวาดหวั่นพรั่นพรึง

หากคนใดได้เห็นจิ้งจอกหิวโหยเข้ามาในบ้าน สีหน้าตอนนั้นก็เป็นเช่นนี้!

ที่ฮวยมัวทีเห็นในตอนนี้คือโป้วอั้งเสาะ!

กระบี่อยู่บนโต๊ะ

ทุกคนต่างนั่งลงแล้ว นั่งลงสองฟากข้างของโต๊ะยาว ที่มีประมุขบ้วนเบ๊ตึ้งนั่งอยู่ในสุด

ประมุขบ้วนเบ๊ตึ้งยังคงนั่งสำรวมตัวตรงดั่งปลายทวนอยู่บนเก้าอี้ สองมือยกประสานวางอยู่บนโต๊ะ

ความจริงสองมือของท่านไม่อาจนับเป็นสองมือได้ เนื่องเพราะมือซ้ายนิ้วขาดหาย เหลือแต่หัวแม่มือเท่านั้น!

นิ้วอื่น ๆ ขาดหายจนไม่มีร่องรอยสักน้อยนิด...ดาบนั้นแทบจะฟันฝ่ามือของท่านไปด้วย!

แต่ท่านยังคงวางมือทั้งสองอยู่บนโต๊ะ มิได้ซ่อนหลบสายตาผู้อื่น

เนื่องเพราะนั่นมิใช่อัปยศอดสู แต่เป็นเกียรติที่พึงภูมิใจ

นี่คือริ้วรอยในเกียรติของการผ่านการต่อสู้เป็นร้อย ๆ พัน ๆ ครั้ง

รอยย่นแต่ละริ้วบนใบหน้าท่าน ก็คล้ายสลักอันตรายและความลำบากยากเข็ญทั้งมวลในชีวิตท่านไว้ คล้ายดั่งกำลังบอกแก่ผู้อื่น มิว่าเรื่องราวใด อย่าหมายมีทางโค่นท่านล้มลงได้!

กระทั่งจะให้ท่านงอเอวลงก็อย่าหมาย!

แต่ดวงตาทั้งสองของท่านกลับนุ่มนวลเยือกเย็น ไม่มีประกายข่มขู่ขวัญผู้คนเลย

ใช่หรือไม่ว่า กาลเวลาลำบากยากเข็ญที่ยาวนาน เคี่ยวกรำประกายของท่านจนสูญสลายไป?!

หรือเนื่องเพราะท่านฝึกจนสามารถงำประกายต่อหน้าผู้อื่นไว้ได้นานแล้ว?

บัดนี้ ท่านกำลังจับตามองเอี๊ยบไค

สายตาของท่านหยุดนิ่งอยู่บนใบหน้าแต่ละคนเป็นเวลาเนิ่นนาน สุดท้ายจึงจ้องมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง

เวลาที่ท่านใช้สายตา ยาวนานกว่าเวลาใช้ลิ้นมากมาย

เนื่องเพราะท่านก็เข้าใจ ดูมากพอจะเพิ่มพูนสติปัญญาแก่ผู้คน กล่าวมากกลับสามารถเพิ่มภัยแก่ผู้คน!

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มอยู่

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ (ประมุขบ้วนเบ๊ตึ้ง) พลันหัวร่อแล้วกล่าว

"ในตัวท่านมิเคยพกกระบี่มาเลย?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มผงกศีรษะ

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าวอีก

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่จำเป็น"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ใช่! ความกล้าหาญที่แท้จริงมิใช่ได้มาจากดาบกระบี่"

ม่อยังเม้งจูแค่นหัวร่อกล่าวบ้าง

"หากคนเราไม่พกดาบกระบี่ ก็มิอาจยืนยันว่ามันมีความกล้าหาญ"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊หัวร่ออีกคราจึงกล่าวเสียงราบเรียบ

"ความกล้าหาญเป็นของพิกลอย่างยิ่ง ท่านมิเพียงไม่เห็น รู้สึกไม่ได้เท่านั้น ยังไม่มีปัญญาไปยืนยันมันอีกด้วย ดังนั้น..."

สายตาจับมองหน้าเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง กล่าวต่อด้วยเสียงหนัก ๆ

"คนที่มีความกล้าหาญโดยแท้จริง บางครั้งในสายตาของผู้อื่น กลับกลายคล้ายเป็นคนอ่อนแอ"

เอี๊ยบไคปรบมือสนับสนุน

"มีเหตุผล...ข้าพเจ้าก็รู้สึกคนเช่นนั้นผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

เอี๊ยบไคมิตอบทันที มีแต่แย้มยิ้มอยู่ จับตามองดูคนที่เพิ่งอ้อมจากฉากสูงมา

รอยยิ้มของเอี๊ยบไคลึกลับมีเลศนัย และพิกลเป็นอย่างยิ่ง

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊มองตามสายตาเอี๊ยบไคไป จึงได้เห็นโป้วอั้งเสาะ

สีหน้าในโคมไฟของโป้วอั้งเสาะยิ่งซีดขาวกว่าเดิม ขาวจนคล้ายใสเป็นแก้วผลึก แต่ดวงตากลับดำสนิท ดุจเป็นวิกาลที่เวิ้งว้างไพศาล มิทราบเบื้องหลังดวงตาได้แฝงอันตรายอยู่มากน้อยเท่าใด? ความลับมากน้อยเท่าใด?

ฝักดาบเป็นสีดำสนิท ไม่มีสลักลวดลาย ไม่มีประดับให้สวยงาม

โป้วอั้งเสาะกำดาบเล่มนี้แนบแน่น เดินช้า ๆ ออกมาจากหลังฉาก เหงื่อที่ปลายจมูกยังมิแห้งสนิท ก็ได้เห็นกงซุนต้วนที่สูงใหญ่มหึมาปานขุนเขาขวางอยู่ที่เบื้องหน้า

ดวงตากงซุนต้วน ถลึงจ้องดาบในมือโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง

โป้วอั้งเสาะก็มองดาบในมือตัวเอง นอกจากดาบเล่มนี้แล้ว คล้ายมิเคยเหลือบมองเรื่องราวหรือผู้คนใด ๆ ให้มากอีกแวบหนึ่ง

กงซุนต้วนส่งเสียงหนัก ๆ

"ไม่มีผู้ใดสามารถพกกระบี่เข้าไปในบ้วนเบ๊ตึ้ง และไม่มีผู้ใดสามารถพกดาบเข้ามาได้!"

โป้วอั้งเสาะเงียบงันอยู่เนิ่นนาน จึงได้กล่าวช้า ๆ

"ไม่เคยมีเลย?"

"ใช่! ไม่มี"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะช้า ๆ เบือนสายตาจากดาบในมือตัวเองไปที่ดาบงอบนเอวของกงซุนต้วน แล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านเล่า? ท่านมิใช่คน?"

สีหน้ากงซุนต้วนเปลี่ยนแปรทันที

ม่อยังเม้งจูพลันหัวร่อเสียงก้อง แหงนหน้าหัวร่อพลางกล่าว

"ประเสริฐ! ถามได้ประเสริฐ"

กงซุนต้วนบีบจอกทองในมือแนบแน่น สุราในจอกเริ่มปริ่มออก ไหลตามฝ่ามือที่ดำมะเมื่อมแข็งแกร่งราวเหล็กกล้าของมัน...ปรากฏจอกทองถูกฝ่ามือเหล็กของมันบีบจนแบน!

ทันใด จอกทองปลิวขึ้น ประกายเงินวูบมา

จอกสุราทองคำที่ถูกบีบจนบี้แบน ร่วงหล่นลงกับพื้นที่แทบเท้ามันดังตัง ตัง ตัง ปรากฏถูกดาบฟันเป็นสามเสียง ดาบงอยังคงมีประกายเงินแวววาวดั่งเดิม

เสียงหัวร่อของม่อยังเม้งจูขาดหายไปทันที คล้ายถูกดาบนี้ฟันขาดเช่นกัน ในห้องโถงใหญ่มหึมา เงียบวังเวงราวสุสานร้าง!

กงซุนต้วนลูบคมดาบเบา ๆ จับตาคมวาวจ้องโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง พลางเน้นทีละคำ

"หากท่านมีดาบเช่นนี้ พอจะนำเข้ามาได้"

"ข้าพเจ้าไม่มี"

"แล้วดาบนั้นของท่านเป็นดาบใด?"

"ไม่ทราบ...ข้าพเจ้าเพียงทราบ ดาบนี้มิใช่ใช้ฟันจอกสุรา"

โป้วอั้งเสาะเงยหน้าขึ้น จึงเห็นใบหน้าที่หยาบกร้านราวสลักจากศิลาแลงของกงซุนต้วน

ตอนนี้ โป้วอั้งเสาะเงยหน้าเหลือบมองไปแวบหนึ่ง...เพียงแวบเดียวก็หันกาย เบือนสายตาที่เหยียดหยามดูแคลนออกจากหน้ามัน เท้าซ้ายย่างไปก่อน เท้าขวาจึงลากตามช้า ๆ

กงซุนต้วนพลันตวาดสุดเสียง

"ท่านจะไป?"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงราบเรียบโดยมิหันหน้า

"ข้าพเจ้าก็มิใช่มาเพื่อดูคนฟันจอกสุรา"

กงซุนต้วนตวาดดังกราดเกรี้ยว

"ในเมื่อท่านมาแล้ว ก็ต้องทิ้งดาบของท่านไว้ จะไปก็ต้องทิ้งดาบไว้จึงไปได้"

โป้วอั้งเสาะหยุดเท้า เสื้อที่ยังไม่แห้งสนิทพลันนูนขึ้น ด้วยกล้ามเนื้อภายในเบ่งพองขึ้นมา

จนเนิ่นนานให้หลังจึงได้ถามช้า ๆ

"เป็นวาจาผู้ใดกล่าว?"

"ดาบนี้ของเรา!"

"แต่ดาบข้าพเจ้ากลับมิกล่าวเช่นนั้น"

กล้ามเนื้อทั้งตัวของกงซุนต้วนพองขึ้นทันที กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"มันว่ากระไร?"

โป้วอั้งเสาะเน้นทีละคำ

"มีดาบก็มีคน มีคนก็มีดาบ"

"หากเรายึนกรานจะยึดดาบท่านไว้?"

"ดาบอยู่ที่นี่ คนก็อยู่ที่นี่"

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

ในเสียงตวาด ดาบของมันฟันปาดไปดุจเป็นสายฟ้า ฟันเข้าใส่มือที่ถือดาบของโป้วอั้งเสาะ!

ร่างของโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่งมิหันมา ดาบในมือมิได้ออกจากฝัก กระทั่งมือยังมิได้เคลื่อนไหว!

ขณะเห็นว่าดาบนี้ต้องฟันเข้าใส่ข้อมือโป้วอั้งเสาะจนขาดกระเด็นแน่แล้ว พลันมีคนตวาดเสียงก้อง

"หยุดมือ!"

ประกายดาบหยุดชะงักลงโดยฉับพลัน คมดาบห่างจากข้อมือโป้วอั้งเสาะมิถึงห้านิ้ว แต่มือของโป้วอั้งเสาะยังคงมั่นคงดั่งศิลาแลง มิได้เคลื่อนไหวสักน้อยนิด!

กงซุนต้วนจับตามองดูมือข้างนั้นแน่วนิ่ง เหงื่อที่หน้าผากซึมออกมาเป็นเส้นสาย ยามกงซุนต้วนสะบัดดาบฟันไป ในโลกมีคนผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถห้ามมัน

หยุดมือได้

ในที่สุด นับว่าดาบนี้มิได้ฟันลงไป

แต่จะมีผู้ใดทราบ หากดาบนี้ฟันลงไป จะเกิดผลอย่างไรขึ้น?

เอี๊ยบไคระบายลมจากปากยาว ๆ ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ อีกครา แย้มยิ้มให้แก่บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊...บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ก็แย้มยิ้มให้ พลางรำพึงเบา ๆ

"ประเสริฐ นับว่ามีความกล้าหาญ มีชวัญเข้มแข็งอย่างยิ่งจริง ๆ"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวบ้าง

"สองตาข้าพเจ้าไม่บอด นับว่ามิได้ดูคนผิด"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าว

"ท่านผู้นี้คือโป้วกงจื้อ ที่ฮวยเตี๊ยจู๊เชื้อเชิญสามครายังไม่มา?"

"ท่านนี้เอง"

"ในเมื่อโป้วกงจื้อมาแล้ว นับว่าให้เกียรติแก่ทางเรา เชิญ! เชิญนั่ง"

กงซุนต้วนหันขวับกลับไป จับตาที่คมวาวเบิ่งจ้องบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ พลางร้องสุดเสียง

"ดาบของมัน..."

ประกายตาบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊มีแววลึกซึ้งไม่อาจหยั่งคำนวณ แย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"ตอนนี้เราเพียงแต่เห็นร่างมัน ไม่เห็นดาบของมันแล้ว"

ความหมายในวาจาลึกล้ำเป็นอย่างยิ่ง แต่มิทราบเป็นหมายถึง "ประกายร่างมันได้บดบังดาบมันไปแล้ว" หรือเป็นความหมาย "บุคคลที่มีอันตรายหวาดเสียวอย่างแท้จริง มิใช่อยู่ที่ดาบของมัน"

กงซุนต้วนขบกรามแนบแน่น กล้ามเนื้อทุกส่วนสัดเต้นระริก พลันขยี้เท้าสอดดาบเข้าฝักดังควับใหญ่

อีกเนิ่นนานให้หลัง โป้วอั้งเสาะจึงได้หันกายช้า ๆ ลากเท้าที่หนักอึ้งก้าวเข้าไปทรุดกายนั่งในระยะห่างไกล...มือยังคงกำดาบไว้แนบแน่น

มือของโป้วอั้งเสาะวางอยู่บนโต๊ะข้างกระบี่ที่มีอัญมณีแพรวพรายทั้งด้ามและฝักของม่อยังเม้งจู ฝักดาบที่ดำสนิท ด้ามดาบที่ดำสนิท คล้ายดั่งข่มประกายอัญมณีจนสลัวมัวลง

ตัวของม่อยังเม้งจูเองก็สูญสิ้นประกาย ใบหน้าบัดเดี๋ยวซีดขาวบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ พลันผุดลุกขึ้นยืน...

ฮุ้นไจ้เทียนตาลุกวาว มันที่คุมเชิงอยู่ก่อนแล้ว จึงแย้มยิ้มถามทันที

"ท่านที่นับถือ..."

ม่อยังเม้งจูไม่รอให้ฮุ้นไจ้เทียนถาม รีบชิงกล่าวว่า

"ในเมื่อมีคนสามารถพกดาบเข้าบ้วนเบ๊ตึ้ง ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจพกกระบี่?"

"ย่อมพกได้ แต่ทว่า..."

"แต่ทว่ากระไร?"

"แต่ทว่า มิทราบท่านก็มีความกล้าหาญ ยึดถือคำ 'กระบี่อยู่คนอยู่ กระบี่ตาย คนตาย' เป็นสรณะหรือไม่?"

ม่อยังเม้งจูตะลึงลานอีกครา เบนสายตาช้า ๆ จากใบหน้าที่มีรอยยิ้มเย็นชาของฮุ้นไจ้เทียน ไปยังฝ่ามือหยาบกร้านแข็งแกร่งราวเหล็กไหลของกงซุนต้วน รู้สึกว่าร่างของมันได้เริ่มชาแข็งไปทีละน้อย

ลักลักซัวที่ฟุบหลับกับโต๊ะเสมอมา คล้ายดั่งยังเมามายไม่ได้สติ ตอนนี้ถึงกับตบโต๊ะฉาดใหญ่ หัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ประเสริฐ! ถามได้ประเสริฐ..."

ม่อยังเม้งจูพลันพุ่งควับออกไป ตะปบคว้ากระบี่บนโต๊ะของมัน...

พลันมีเสียงเปรื่องปร่างติงตังดังสับสน ปรากฏมีกระบี่อีกเจ็ดเล่มถูกคนโยนขึ้นไปรวมบนโต๊ะ

กระบี่ทั้งเจ็ดเล่มตบแต่งไว้สวยงามเช่นเดียวกัน บนฝักกระบี่ทั้งเจ็ดมีอัญมณีลักษณะเดียวกัน ส่องประกายแวววาวจับตา

มือของม่อยังเม้งจูชาค้างกลางอากาศทันที กระทั่งนิ้วยังแข็งไปด้วย!

มิทราบฮวยมัวทีเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด ใบหน้าของมันชาด้านไร้ความรู้สึก จับตามองอย่างเยือกเย็น พลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"หากท่านจะต้องสะพายกระบี่ไว้กับตัวให้ได้ ก็มิสู้สะพายกระบี่อีกเจ็ดเล่มนี้ไว้เสียด้วย"

ลักลักซัวหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"กวนตงบ้วนเบ๊ตึ้งเป็นสถานที่ซ่อนพยัคฆ์เร้นมังกรจริง ๆ ดูท่าค่ำคืนนี้น่ากลัวบรรดาผู้มา มาได้แต่ไปไม่ได้แล้ว..."

ไม่ไว้แม้เดียรัจฉาน

สองมือของบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ยังคงวางอยู่บนโต๊ะ นั่งสงบนิ่งในที่นั้น ยังคงนั่งตัวตรง ดั่งปลายทวน

มิว่าในสถานที่นี้เกิดเรื่องราวใด ท่านคล้ายดั่งเย็นชาไม่สนใจ ดุจเป็นเรื่องของผู้อื่นก็ปาน

กระทั่งยังมิเคยเหลือบแลม่อยังเม้งจูแม้สักแวบเดียว

สีหน้าม่อยังเม้งจูเผือดขาวไปแล้ว จับตามองกระบี่บนโต๊ะเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงได้ฝืนใจถามไป

"พวกนั้นเล่า?"

ฮวยมัวทีตอบ

"ยังอยู่"

ฮุ้นไจ้เทียนหัวร่อเบา ๆ ส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าว

"มนุษย์ที่ฝากชีวิตอยู่กับอาวุธ ในโลกนี้ยังมีอยู่มิใคร่มากนัก"

ลักลักซัวหัวร่อพลางกล่าว

"ดังนั้น คนที่ชาญฉลาด ทั้งไม่พกดาบและไม่พกกระบี่กัน"

ลักลักซัวยังฟุบอยู่กับโต๊ะ โดยมิทราบว่าเป็นเมามายหรือสร่างแล้ว แลเห็นท่านยื่นมือลูบคลำตามหน้าโต๊ะพลางพึมพำ

"สุราเล่า? ไฉนสถานที่นี้มักหาได้แต่ดาบกระบี่ ไม่เคยหาพบสุราเลย"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊หัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ประเสริฐ ถามได้ประเสริฐ ที่เชิญท่านทั้งหลายมาในวันนี้ เจตจำนงก็เพียงต้องการได้ร่วมเมากับพวกท่านสักครั้ง...ยังไม่รีบยกสุรามา!"

ลักลักซัวเงยหน้า ลืมตาที่ปรือเพราะฤทธิ์สุรา มองบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊แล้วกล่าว

"ใช่ไม่เมามิอาจกลับหรือไม่?"

"ใช่แล้ว"

"หากเมาเล่า? จะกลับได้หรือไม่?"

"แน่นอน"

ลักลักซัวถอนหายใจเฮือกใหญ่ ฟุบลงกับโต๊ะอีกครา ส่งเสียงพึมพำว่า

"เยี่ยงนี้เราก็วางใจแล้ว...สุราเล่า?"

สุราถูกยกออกมาแล้ว

ป้านทองคำ จอกมหึมา สุราสีเขียวมรกต

สีหน้าของม่อยังเม้งจูก็เปลี่ยนแปรเป็นเขียวมรกตเช่นกัน โดยมิทราบสมควรนั่งลง? หรือสมควรออกจากห้องไป?

เอี๊ยบไคพลันตบโต๊ะฉาดหนึ่งบ้าง ส่งเสียงดัง ๆ กล่าว

"เมรัยเลอเลิศเช่นนี้ ชุมนุมที่หรรษาเช่นนี้ ไหนเลยขาดมโหรีและนางระบำฟ้อนช่วยเสริมได้ รับฟังมานานว่า ม่อยังเม้งจูเพียบพร้อมทั้งบุ๋นและบู๊ แตกฉานในดนตรีการ มิทราบยินยอมร้องเพลงแก่พวกเราสักเพลง?"

ม่อยังเม้งจูจึงได้เบือนสายตาไปจับมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง

มีรอยยิ้มของบางคนมิได้แฝงเจตนาร้ายไว้ตลอดกาล เอี๊ยบไคเป็นคนเช่นนั้นพอดี

ม่อยังเม้งจูจับมองอยู่เนิ่นนาน ในที่สุดถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

"ก็ได้"

มันคว้าจอกสุรามหึมาบนโต๊ะขึ้น กรอกแห้งไปในรวดเดียว ถึงกับยกตะเกียบเคาะจอก แล้วเอื้อนด้วยเสียงกังวาน

"ฟ้าเวิ้งว้าง ดินไพศาล
โลหิตไหลจากดวงตา
จันทราสลัวมัวแสง

เข้าสู่แดนบ้วนเบ๊ตึ๊ง
ดาบหักสะบั้น คนใจสลาย"

สีหน้าฮุ้นไจ้เทียนแปรเปลี่ยนไปทันที!

กงซุนต้วนหันขวับมา ถลึงจ้องด้วยความเดือดดาล มือแข็งแกร่งกุมไปที่ด้ามดาบอีกแล้ว

มีแต่บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊เท่านั้นที่ยังสงบเยือกเย็นมิเปลี่ยนแปร กระทั่งยังกลับมีสีหน้าชื่นชมอย่างยิ่งอีกด้วย

ม่อยังเม้งจูกรอกสุราไปอีกจอกหนึ่ง คล้ายดั่งจะอาศัยฤทธิ์สุราย้อมใจให้เข้มแข็ง ส่งเสียงดัง ๆ

"เนื้อร้องของเพลงนี้ มิทราบท่านทั้งหลายเคยได้ยินหรือไม่?"

เอี๊ยบไคชิงตอบขึ้นก่อน

"ข้าพเจ้าเคยได้ยิน"

ดวงตาม่อยังเม้งจูเป็นประกายแวววาว กล่าวดัง ๆ

"เมื่อท่านได้ยินแล้ว มีความรู้สึกนึกคิดเยี่ยงไร?"

"ฮา ฮา ข้าพเจ้าเพียงรู้สึก มีประโยคหนึ่งที่พิกลอย่างยิ่ง"

"มีเพียงประโยคเดียว?"

"ใช่ ประโยคเดียวเท่านั้น?"

"ประโยคใด?"

เอี๊ยบไคพริ้มตาลง เอื้อนช้า ๆ

"ดาบหักสะบั้น คนใจสลาย...ดาบหักสะบั้น คนใจสลาย..."

เอี๊ยบไคย้ำแต่สองประโยคนั้นไปมา แล้วลืมตาเหลือบมองไปที่บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊ พลางแย้มยิ้มกล่าว

"มิทราบตึ๊งจู๊ฟังความเลิศพิสดารในสองประโยคนี้ออกหรือไม่?"

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊กล่าวเสียงราบเรียบ

"ยินดีรับฟังความเห็นอันสูงส่ง?"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ดาบหักสะบั้น คนใจสลาย ไฉนไม่บอกกระบี่หักสะบั้น พาลจะบอกเป็นดาบหักสะบั้น?"

ดวงตาเป็นประกายแวววาว เหลือบมองม่อยังเม้งจู แล้วเหลือบไปยังที่โป้วอั้งเสาะ

สุดท้ายจับนิ่งอยู่บนใบหน้าบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊อีกครา

โป้วอั้งเสาะนั่งสงบนิ่งในที่นั้น จับตามองดาบในมืออย่างเยือกเย็น แก้วตาคล้ายกำลังหดเล็กลงทุกขณะ

แต่ดวงตาม่อยังเม้งจูกลับมีประกายวาว ทรุดกายนั่งลงโดยไม่รู้ตัว มุมปากเริ่มมีรอยยิ้มอันพิสดารขึ้นเล็กน้อย

รอจนเมื่อสายตาประสานกับเอี๊ยบไค ดวงตามีประกายขอบคุณจนตื้นตันขึ้นทันที

คิดว่าปวยทีตีตูก็เป็นคนสำรวมปากคำ ดังนั้นมันจึงใช้แต่สายตาอยู่ตลอดเวลา

ตอนนี้ตกลงใจแล้ว จะต้องคบเอี๊ยบไคเป็นสหายให้ได้

"เป็นมิตรสหายของมัน คล้ายดั่งเบิกบานยิ่งกว่าเป็นศัตรูของมันมากนัก และก็ง่ายดายกว่ามากนักด้วย"

เมื่อสังเกตความนี้ออก ปวยทีตีตูกรอกสุราจอกที่เบื้องหน้าลงไปทันที แล้วขมวดคิ้วกล่าวขึ้น

"จริงทีเดียว ไฉนจะต้องเป็นดาบหักสะบั้น เลศนัยอันพิสดารของความนี้อยู่ที่ใดกั้นแน่?"

ฮวยมัวทีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้างว่า

"ความเลิศพิสดารของประโยคนี้ มีแต่คนร้องเพลงนี้จึงทราบได้ ท่านทั้งหลายความจริงควรไปถามมันจึงถูกต้อง"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มผงกศีรษะกล่าว

"มีเหตุผล ข้าพเจ้าคล้ายดั่งถามผิดคน..."

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊พลันหัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านมิได้ถามผิด"

ดวงตาเอี๊ยบไคเป็นประกายแวววาว รีบถาม

"ตึ้งจู๊ก็ทราบ..."

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊สอดคำเสียงหนัก ๆ

"ดาบและม้าของดินแดนกวนตง ไม่มีแห่งหนใดทัดเทียมได้ มิทราบท่านทั้งหลายเคยได้ยินหรือไม่?"

"ดาบกับม้ากวนตง?...หรือในระหว่างดาบกับม้านี้ มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอยู่?"

"มิเพียงเกี่ยวข้องเท่านั้น ยังลึกซึ้งจนแนบแน่นด้วย!"

"อ้อ?"

"เมื่อยี่สิบปีก่อน ในบู๊ลิ้มเพียงรู้จักมีสำนักซึ่งตอมึ้ง (ดาบเทพเจ้า) โดยไม่รู้จักมีบ้วนเบ๊ตึ้ง (โรงหมื่นม้า) อยู่"

"แต่อีกยี่สิบปีให้หลัง ในบู๊ลิ้มเพียงรู้จักมีบ้วนเบ๊ตึ้ง มิทราบมีสำนักซึ่งตอมึ้ง"

รอยยิ้มบนใบหน้าของบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊คลายไปหมดสิ้นแล้ว อึ้งอีกเนิ่นนานจึงได้ถอนใจยาว เน้นทีละคำ

"นั่นเนื่องเพราะคนของซึ่งตอมึ้ง (ดาบเทพเจ้า) ได้ตายหมดตายสิ้น ตั้งแต่เมื่อสิบเจ็ดปีก่อนนั้น..."

มาตรว่าสีหน้าของท่านยังคงเยือกเย็น แต่ในรอยย่นทุกเส้นคล้ายดั่งได้แฝงความอำมหิตที่ลึกซึ้งอยู่ จนผู้คนต่างต้องสยิวกายด้วยความหวาดหวั่น

มิว่าผู้ใดเพียงเหลือบแลท่านแวบเดียว ต้องไม่กล้าเหลือบมองครั้งที่สองเด็ดขาด

แต่เอี๊ยบไคกลับจับตามองท่านแน่วนิ่ง สอบถามอีก

"มิทราบคนของซึ่งตอมึ้งตายไปในสาเหตุใด?"

"ตายในคมดาบ"

ลักลักซัวพลันตบโต๊ะอีกฉาดหนึ่ง พึมพำขึ้น

"ผู้ชำนาญทางน้ำตายในน้ำ มือดาบเทพเจ้าตายในคมดาบผู้อื่น คำพังเพยของคนโบราณนับว่ามีเหตุผลจริง ๆ มีเหตุผล...สุราเล่า?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊จับตามองมือที่ถูกคมดาบฟันขาดไปสี่นิ้วของตนแน่วนิ่ง รอจนลักลักซัวกล่าวจบคำแล้ว จึงได้เน้นช้า ๆ

"แต่ละคนของซึ่งตอมึ้งต่างเป็นน้องพี่ของบ้วนเบ๊ตึ้ง แต่ละคนต่างถูกดาบผู้อื่นฟันศีรษะขาดตายอยู่ในพื้นหิมะน้ำแข็ง บัญชีโชกเลือดรายนี้ ตลอดสิบแปดปีมาน้องพี่ของบ้วนเบ๊ตึ้ง ต่างมิเคยลืมเลือนแม้สักวันเดียว"

ท่านพลันเงยหน้า จับตาที่คมวาวราวสายฟ้าจ้องมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

"บัดนี้ท่านย่อมควรเข้าใจ ไฉนดาบจึงต้องหักสะบั้นแล้วกระมัง?"

เอี๊ยบไคมิได้เบือนสายตาหลบ ทีท่ายังคงเปิดเผยแจ่มใสดั่งเดิม ครุ่นคิดแล้วถามอีกครา

"สิบแปดปีมานี้ หรือตึ้งจู๊ยังสืบเสาะไม่ได้ร่องรอยเบาะแสของฆาตกร?"

"ไม่ได้จริง ๆ"

"มือข้างนี้ของตึ้งจู๊..."

"ก็ถูกดาบเล่มนั้นฟันขาดไป"

"ตึ๊งจู๊จำดาบนั้นได้ แต่จำโฉมหน้าของคนผู้นั้นไม่ได้?"

"ดาบไม่อาจใช้ผ้าดำคลุมหน้าไว้"

"ใช่แล้ว หากใช้ผ้าดำคลุมดาบไว้ ก็ไม่มีปัญญาฆ่าคนได้"

สายตาของโป้วอั้งเสาะยังคงจับมองดาบในมือตัวเองแน่วนิ่ง พลันส่งเสียงเย็นชา

"หากดาบอยู่ในฝัก?"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ดาบอยู่ในฝัก ย่อมไม่มีปัญญาฆ่าคนเช่นกัน"

"ดาบอยู่ในฝัก หรือเป็นเพราะกลัวคนจำได้?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ...ข้าพเจ้าเพียงทราบเรื่องเดียว"

โป้วอั้งเสาะสงบฟัง...เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าทราบ หากข้าพเจ้ามีความเกี่ยวข้องกับคดีโลหิตของเมื่อสิบแปดปีก่อนนั้นสักน้อยนิด ต้องไม่พกดาบเข้ามาในบ้วนเบ๊ตึ๊งเด็ดขาด"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้ว เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"นอกจากข้าพเจ้าเป็นคนปัญญาอ่อน มิเช่นนั้น ข้าพเจ้ายินยอมพกกระบี่พกทวน ก็ต้องไม่พกดาบเด็ดขาด"

โป้วอั้งเสาะเบือนหน้าช้า ๆ ในที่สุดเบือนสายตาจากดาบในมือไปที่ใบหน้าเอี๊ยบไค ดวงตามีประกายที่พิสดารอย่างยิ่ง

นี่เป็นครั้งแรกที่โป้วอั้งเสาะมองผู้คนเนิ่นนานปานนี้...ไม่แน่ว่าเป็นครั้งสุดท้ายด้วย!

ม่อย้งเม้งจูคล้ายดั่งกรอกสุราจนเริ่มเมาแล้ว พลันส่งเสียงดัง ๆ ขึ้นบ้าง

"ดีที่นั่นเป็นอดีตเนิ่นนานของเมื่อสิบแปดปีก่อน มิว่าพกดาบมาก็ดี พกกระบี่มาก็ดี ต่างมิเป็นไรแล้ว"

ฮวยมัวทีแค่นเสียงเย็นชา

"นั่นกลับไม่แน่"

"บรรดาผู้มาคราวนี้ นอกจากลักตั้วซิงแซแล้ว เมื่อสิบแปดปีก่อนก็เป็นเพียงทารกเยาว์วัย ไหนเลยมีความสามารถฆ่าคน?"

ฮวยมัวทีพลันเปลี่ยนเรื่องโดยถามว่า

"มิทราบท่านมีครอบครัวแล้วหรือไม่?"

ม่อย้งเม้งจูยังเดาความหมายในคำถามของฝ่ายตรงข้ามไม่ออก จำต้องผงกศีรษะ

ฮวยมัวทีจึงถามต่อ

"มีบุตรธิดาหรือไม่?"

"หนึ่งบุตรหนึ่งธิดา"

"หากแม้นท่านมีความแค้นกับผู้อื่น รอจนท่านแก่ชรา สูญสิ้นเรี่ยวแรง ผู้ใดไปล้างแค้นแทนท่าน?"

"ย่อมเป็นบุตรข้าพเจ้า"

ฮวยมัวทีหัวร่อเบา ๆ ไม่ถามต่อไปแล้ว เนื่องเพราะมันไม่จำเป็นต้องถามอีก

ม่อยังเม้งจูงุนงงครู่หนึ่ง จึงฝืนยิ้มกล่าว

"หรือท่านสงสัย ในหมู่พวกเรา มีผู้ใดเป็นทายาทของเหล่ามาตกร?"

ฮวยมัวทีปฏิเสธไม่ตอบคำถามนี้ ปกติการปฏิเสธไม่ตอบ ก็เป็นการตอบอย่างหนึ่ง

ม่อยังเม้งจูหน้าแดงฉาน กล่าวด้วยเสียงดังกังวาน

"เช่นนี้เป็นว่า ที่ตึ้งจู๊เชิญพวกเรามาในวันนี้ มีจุดมุ่งหมายพิเศษอื่นแฝงอยู่?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ตอบโดยรวบรัดชัดเจน

"มี"

"ขอเรียนถาม"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าวช้า ๆ

"ในเมื่อมีบ้านคนอยู่อาศัย จำต้องมีไก่มีสุนัข ตลอดทางที่ท่านทั้งหลายผ่านมาเคยได้ยินเสียงไก่ร้องหรือสุนัขเห่าบ้าง?"

"ไม่มี"

"ท่านทั้งหลายทราบว่าเพราะสาเหตุใดหรือไม่?"

"อาจบางที สถานที่นี้ไม่มีคนเลี้ยงไก่เลี้ยงสุนัข"

"คอกปศุสัตว์ชายแดน ไฉนไม่มีการเลี้ยงสุนัขต้อนสัตว์และสุนัขไล่เนื้อได้?"

"มี?"

"เพียงฮวยเตี๊ยจู๊คนเดียว ก็เลี้ยงสุนัขพันธุ์มองโกลที่ดุร้ายอยู่ถึงสิบแปดตัว"

ม่อยังเม้งจูชายตามองฮวยมัวทีแวบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชา

"อาจบางทีสุนัขที่ฮวยเตี๊ยจู๊เลี้ยงนั้นเห่าไม่เป็น...ความจริงสุนัขที่กัดคนก็ไม่เห่า..."

ฮวยมัวทีหน้าเครียด กล่าวเสียงกระด้างสอดคำ

"ในโลกต้องไม่มีสุนัขที่ไม่เห่าเด็ดขาด"

ลักลักซัวเงยหน้าขึ้นแย้มยิ้มกล่าวว่า

"มีแต่สุนัขประเภทหนึ่งที่ไม่เห่าเด็ดขาด"

ฮวยมัวทีย้อนถาม

"สุนัขตาย?"

"ฮา ฮา ฮา ใช่แล้ว มีแต่สุนัขตายจึงไม่เห่า และก็มีแต่คนตายเท่านั้นที่ไม่กล่าววาจา..."

"แล้วคนดื่มสุราเล่า?"

"คนดื่มสุรามิเพียงมีวาจามากเป็นพิเศษเท่านั้น ยังมักมีวาจาที่ผู้คนชิงชังรังเกียจเป็นพิเศษอีกด้วย..."

"เฮอะ นี่กลับเป็นความจริง"

"ฮา ฮา วาจาจริง ไยมิใช่มักสร้างความขุ่นใจแก่ผู้ฟังเสมอ สุรา...สุราเล่า?"

เสียงหัวร่อของลักลักซัวขาดหายกลางคัน ฟุบลงกับโต๊ะอีกครั้ง

ฮวยมัวทีขมวดคิ้วนิ่วหน้าด้วยทีท่าชิงชังรังเกียจอย่างยิ่ง

ฮุ้นไจ้เทียนกล่าวขึ้นบ้าง

"ในบ้วนเบ๊ตึ๊ง ความจริงมีสุนัขตัวผู้ยี่สิบเอ็ด ตัวเมียสิบเจ็ด รวมสามสิบแปดตัว เลี้ยงไก่ไว้สามร้อยเก้าสิบสามตัว ปกติให้ไข่วันละสามร้อยฟอง ไก่ที่รับทานวันละสี่สิบตัว ยังมิได้อยู่ในจำนวนนี้"

ในเวลาและสถานที่นี้ ฮุ้นไจ้เทียนถึงกับคล้ายกลายเป็นผู้ควบคุมโรงครัว มารายงานบัญชีไร้สาระอย่างไม่คาดหมาย

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"มิทราบมีไก่ตัวผู้เท่าใด? ตัวเมียเท่าใด? หากตัวเมียมาก ตัวผู้น้อย มีจำนวนห่างไกลกันเกินไป เตี๊ยจู๊ก็สมควรให้ไก่ตัวผู้ได้บำรุงมากขึ้น จึงไม่กระทบกระเทือนต่อการตกไข่ของตัวเมีย"

ฮุ้นไจ้เทียนก็แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านนับเป็นคนมีจิตใจดีงามจริง ๆ แต่เสียดาย ตอนนี้ไม่จำเป็นแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

สีหน้าฮุ้นไจ้เทียนพลันเคร่งเครียดลง เน้นทีละคำ

"สุนัขสามสิบแปดตัว และไก่สามร้อยเก้าสิบสามตัวของที่นี้ เพียงเมื่อค่ำวานคืนเดียว ตายไปหมดสิ้นมิเหลือแล้ว!"

เอี๊ยบไคขมวดคิ้วถามอีก

"ตายเยี่ยงไร?"

สีหน้าฮุ้นไจ้เทียนยิ่งเคร่งเครียดกว่าเดิม เน้นทีละคำ

"ถูกคนใช้ดาบฟันคอ ตัวและหัวแยกกันตายไป!"

ม่อยังเม้งจูพลันหัวร่อแล้วกล่าว

"หากเตี๊ยจู๊คิดจะหาฆาตกรที่ฆ่าไก่ฆ่าสุนัข ข้าพเจ้ากลับมีเบาะแสอยู่สายหนึ่ง"

"อ้อ?"

ม่อยังเม้งจูกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ฆาตกรผู้นั้นคงต้องเป็นคนครัวฝีมือดี หากให้ข้าพเจ้าฆ่าไก่สามร้อยกว่าตัวในรวดเดียว ข้าพเจ้ากลับไม่มีความสามารถเยี่ยงนั้น"

"ไม่ใช่คนครัว!"

"ฮา เห็นได้อย่างไร?"

"คนผู้นี้สามารถฆ่าไก่ฆ่าสุนัขสี่ร้อยกว่าตัวในเวลารวดเดียว โดยถึงกับไม่มีผู้ใดได้ยินเสียงเคลื่อนไหวสักน้อยนิด นั่นเป็นดาบที่คมกริบปานใด? รวดเร็วปานใด?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะกล่าวเสียงดัง ๆ

"นับเป็นดาบที่คมกริบอย่างยิ่ง รวดเร็วอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ดาบที่คมกริบเยี่ยงนี้ อย่าว่าแต่ฆ่าไก่ฆ่าสุนัข จะฆ่าคนไยมิใช่สะดวกอย่างยิ่ง?"

"นั่นก็ต้องดู คนที่มันฆ่าเป็นผู้ใด?"

สายตาฮุ้นไจ้เทียนจับมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ

"ดาบของท่านที่นับถือ มิทราบสามารถฟันหัวไก่หัวสุนัขสี่ร้อยกว่าตัวในรวดเดียวหรือไม่?"

สีหน้าโป้วอั้งเสาะยังคงชาด้านไร้ความรู้สึก กล่าวเสียงกระด้าง

"ฆ่าไก่ฆ่าสุนัข ไม่จำเป็นต้องใช้ดาบเล่มนี้!"

ฮุ้นไจ้เทียนพลันตบโต๊ะฉาดแล้วร้อง

"เยี่ยงนี้ก็ถูกแล้ว"

เอี๊ยบไครีบถาม

"เรื่องอันใดถูก?"

"คนที่มีเพลงดาบระดับนี้ มีดาบคมถึงปานนี้ ไหนเลยจะเพียงอาศัยความมืดของวิกาล ลอบเร้นมาสังหารไก่สังหารสุนัขในที่นี้"

"ฮา ฮา หากคนผู้นั้นมิใช่มีโรคผิดปกติ ก็ต้องเป็นคนว่างจนทนรำคาญมิได้"

ฮุ้นไจ้เทียนตาลุกวาว กล่าวต่อไป

"หรือท่านทั้งหลายยังดูไม่ออก เจตจำนงการทำเยี่ยงนี้มันอยู่ที่ใด?"

"ข้าพเจ้าดูไม่ออก"

"นับว่าท่านทั้งหลายดูไม่ออกเถิด แต่มีวาจาประโยคหนึ่ง คิดว่าควรเคยได้ยินมา?" ม่อยังเม้งจูถามทันที

"วาจาใด?"

ใบหน้าฮุ้นไจ้เทียนพลันมีแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นวูบหนึ่ง เน้นทีละคำ

"ไม่เหลือแม้เดียรัจฉาน!"

สีหน้าม่อยังเม้งจูตื่นเต้นขึ้นทันที ร้องโพล่งว่า

"ไม่เหลือแม้แต่เดียรัจฉาน...ไฉนต้องเหลือเดียรัจฉานไว้?"

ฮุ้นไจ้เทียนกล่าวเสียงเย็นชา

"หากไม่เข่นฆ่าสังหารให้สิ้นซาก ไหนเลยสามารถตัดภาทภัยภายหลังสิ้นสุดได้?"

"ไฉนต้องเข่นฆ่าสังหารให้สิ้นซาก? หรือว่า...หรือว่าเหล่าฆาตกรที่สังหารศิษย์ซึ่งตอมึ้งเมื่อสิบแปดปีก่อน บัดนี้ได้ย้อนรอยมาที่บ้วนเบ๊ตึ้งอีก?"

"คิดว่าต้องเป็นพวกมัน"

มาตรว่าฮุ้นไจ้เทียนพยายามข่มกลั้นตัวเองไว้ แต่ใบหน้ากลายเป็นสีเขียวคล้ำแล้ว เมื่อกล่าวคำนี้จบ รีบยกจอกสุราขึ้นดื่มแห้งไป จึงได้กล่าวช้า ๆ ต่อ

"นอกจากพวกมัน ต้องไม่มีผู้อื่นเด็ดขาด"

"เห็นได้อย่างไร?"

"หากมิใช่พวกมัน ไฉนต้องฆ่าไก่ฆ่าสุนัขก่อน ค่อยมาฆ่าคนในตอนหลัง ไยมิใช่เป็นการตีป่าให้เสือตื่น?"

"พวกมันไยต้องกระทำเยี่ยงนี้?"

ฮุ้นไจ้เทียนกำหมัดแนบแน่น หน้าผากมีเหงื่อซึมออกจนเป็นมันระยับ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันตอบ

"เนื่องเพราะพวกมันไม่ต้องการให้พวกเราตายเร็วเกินไป ตายง่ายดายเกินไป!"

ในลมวิกาล มีเสียงม้าร้องแว่วมาเบา ๆ ยิ่งเน้นให้เห็น ในบ้วนเบ๊ตึ้งเงียบวังเวงจนน่าสะพรึงกลัว!

ลมชิวเทียนโหยหวนครวญคร่ำ ฟ้าดินคล้ายดั่งถูกความอำมหิตครอบคลุมไว้จนจิตใจทุกผู้คนหนักอึ้ง

วิกาลในปลายชิวเทียนของชายแดน ความจริงมักจะบีบคั้นจิตใจผู้คน ให้เย็นเฉียบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอยู่เสมอ

โป้วอั้งเสาะยังคงเพ่งมองดาบในมือตลอดมา แต่เอี๊ยบไคกลับไปสอดส่ายสายตาดูหน้าทุกผู้คน

กงซุนต้วนนั้น มิทราบได้กรอกสุราทีละจอก ทีละจอก อยู่ตั้งแต่เมื่อใด

ฮวยมัวทีได้ผุดลุกขึ้น เดินมือไพล่หลังไป ๆ มา ๆ อยู่หน้ารูปหมื่นม้าห้อตะบึง เท้าทั้งสองของมันหนักอึ้ง ดุจดั่งมีโซ่เหล็กเป็นร้อย ๆ ตำลึงล่ามไว้ก็ปาน

ใบหน้าปวยทีตีตูซีดขาว แหงนหน้ามองดูเพดานห้องจนซึมเซา มิทราบครุ่นคิดเรื่องอันใด

สุราที่ม่อยังเม้งจูกรอกลงไปเมื่อครู่ ตอนนี้คล้ายดั่งกลายเป็นเหงื่อเย็นยะเยียบไหลออกมาจนหมดสิ้น...คดีโลหิตของเมื่อสิบแปดปีก่อน หากมิได้เกี่ยวข้องกับมันแม้สักน้อยนิด มันไยต้องหวาดกลัวถึงปานนี้?

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊แม้ยังคงสงบนิ่งดั่งเดิม นั่งตัวตรงดุจปลายทวนในที่เดิม คล้ายไม่แยแสเรื่องราวทั้งหลายหลากดั่งเดิม

แต่ทว่า มือทั้งสองของท่านถึงกับกดอยู่บนพื้นโต๊ะ ปลายนิ้วจิกจนฝังลงไปในเนื้อไม้แล้ว!

'เมามายคลายทุกข์ทั้งหลากหลาย ยังคงเป็นคนเมาประเสริฐกว่า'

แต่ลักลักชัวเมาจนสิ้นสติจริงหรือไร?

มุมปากเอี๊ยบไคมีรอยยิ้มขึ้นอีกแล้ว ตอนนี้พบเห็น หนึ่งเดียวที่ไม่เปลี่ยนแปรจากเดิมคือตนนี่เอง

น้ำตาเทียนหลั่งไหลใกล้หมดสิ้น

ลมโชยพัดเข้ามาจากทางฉากสูง โชยพัดจนเปลวเทียนสั่นไหวไม่หยุดยั้ง สาดส่องใบหน้าทุกผู้คน ให้เห็นเป็นสีบัดเดี๋ยวขาวบัดเดี๋ยวเขียวบัดเดี๋ยวแดง ดูไปคล้ายดั่งในใจแต่ละคนต่างมีอกุศลจิตอยู่

อีกเนิ่นนานให้หลัง ม่อยังเม้งจูจึงฝืนหัวร่อออกมาได้ กล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจอีกเรื่องหนึ่ง"

ฮุ้นไจ้เทียนร้องอ้อเป็นทีถาม ม่อยังเม้งจูกล่าวต่อ

"พวกมันได้ฆ่าคนของซึ่งตอมึ้งหมดสิ้นแล้ว ความจริงควรเป็นพวกท่านไปรังควานล้างแค้นพวกมันจึงถูกต้อง ไฉนพวกมันกลับมาเป็นฝ่ายหาพวกท่าน?"

ฮุ้นไจ้เทียนเน้นเสียงหนัก ๆ

"ซิ่งตอ บ้วนเบ๊ ความจริงเกิดจากรากเหง้าเดียวกัน ร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมทุกข์ร่วมสุขมาด้วยกัน!"

"ความหมายของท่านมีว่า พวกมันก็มีความอาฆาตแค้นกับบ้วนเบ๊ตึ้ง?"

"และต้องเป็นความแค้นที่ไม่อาจคลี่คลายเด็ดขาด!"

"อย่างนั้น พวกมันไฉนต้องรอจนอีกสิบแปดปีให้หลัง จึงได้มาหาพวกท่าน"

สายตาของฮวยมัวทีคล้ายเหม่อมองในทิศสุดแสนไกล กล่าวช้า ๆ

"การต่อสู้ครานั้นของเมื่อสิบแปดปีก่อน มาตรว่าพวกมันสังหารศิษย์ซิ่งตอมึ้งหมดสิ้น แต่ทางฝ่ายมันก็ต้องเสียหายใหญ่หลวงยิ่ง"

"ท่านหมายความ ตอนนั้นพวกมันไม่มีกำลังพอจะมาหาพวกท่านได้อีก?"

"บ้วนเบ๊ตึ้งกำเนิดในกวนตง ทะยานม้าเข้าสู่ดินแดงตงง้วน จวบจนบัดนี้เป็นเวลาสามสิบปีแล้ว ยังไม่มีผู้ใดกล้ามารังควานต้นไม้ใบหญ้าของบ้วนเบ๊ตึ้งสักต้น"

"แม้นับว่าตอนนั้นพวกมันจำต้องพักผ่อน ทะนุบำรุงกำลัง ก็ไม่จำต้องรอถึงสิบแปดปี?"

สายตาคมกล้าของฮุ้นไจ้เทียนพลันหันขวับมาจ้องหน้าม่อยังเม้งจู เน้นทีละคำ

"นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะ ตัวของพวกมันบ้างบาดเจ็บ บ้างพิการ บ้างแก่ชรา ดังนั้นจำต้องรอให้ทายาทรุ่นหลังเติบใหญ่สมบูรณ์ก่อน จึงกล้ามารังควานล้างแค้น!"

ม่อยังเม้งจูโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"หรือท่านมีความสงสัยในพวกเราจริง ๆ?"

"บัญชีโซกเลือดของเมื่อสิบแปดปีก่อนยังแจ่มใสในความทรงจำ ศัตรูใหม่ในวันนี้ก่อตัวขึ้นอีก น้องพี่ทั้งสูงทั้งต่ำจำนวนหลายร้อยของบ้วนเบ๊ตึ้งต่างฝากชีวิตไว้กับการต่อสู้ครั้งนี้ พวกข้าพเจ้าควรระมัดระวังตัวเป็นพิเศษหรือไม่?"

"แต่พวกเราต่างเพิ่งมาถึงที่นี้เมื่อค่ำวาน..."

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวบ้าง

"เนื่องเพราะพวกเราเพิ่งมาเมื่อค่ำวาน เป็นคนแปลกหน้าของที่นี้ ดังนั้นจึงมีพิรุธต้องสงสัยที่สุด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเรื่องนี้ก็เกิดขึ้นเมื่อค่ำวานนี้เอง"

"หรือพวกเราพอถึงที่นี้ก็มาลงมือทันที? หรือไม่อาจรอไปอีกเจ็ดแปดวัน?"

เอี๊ยบไคกล่าวช้า ๆ

"บัญชีเก่าของเมื่อสิบแปดปีก่อน ความจริงไม่อาจรอคอยแม้สักชั่วครู่ยามอยู่แล้ว

อย่าว่าแต่ต้องรอถึงเจ็ดแปดวัน!"

ม่อยังเม้งจูชับเหงื่อที่หน้าผากแล้วรำพึงเบา ๆ

"เหตุผลนี้ไม่สมบูรณ์ นับว่าใช้ไม่ได้เลย"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มถาม

"เหตุผลนี้สมบูรณ์ก็ดี ใช้ไม่ได้ก็ดี พวกเราย่อมควรขอบคุณจึงถูกต้อง"

"ขอบคุณ?"

เอี๊ยบไคยกจอกทองคำขึ้น จิบช้า ๆ แล้วแย้มยิ้มกล่าว

"หากมิใช่พวกเราต้องสงสัยที่สุด วันนี้ไหนเลยมีโอกาสได้ลิ้มสุราที่ซ่อนไว้นานปีของบ้วนเบ๊ตึ๊งได้"

ลักลักซัวพลันตบโต๊ะอีกฉาดหนึ่ง หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ประเสริฐ! กล่าวประเสริฐ มิว่าคนใดหากปลงตกกับทุกเรื่องราว ชีวิตย่อมมีความเบิกบานแจ่มใสอีกมากหลาย...สุรา สุราเล่า?"

ครั้งนี้นับว่าคลำจนพบจอกสุราจริง ๆ รีบยกขึ้นกรอกแห้งไปในบัดดล

ม่อยังเม้งจูกล่าวเสียงเย็นชา

"สุรานี้ ท่านถึงกับยังสามารถดื่มลงไปได้ กลับเป็นเรื่องไม่ง่ายจริง ๆ"

ลักลักซัวถลึงตากล่าว

"ขอเพียงเรามิได้กระทำเรื่องขัดต่อมโนธรรม สนใจไยว่ามันจะสงสัยเราเป็นฆาตกรฆ่าไก่ฆ่าสุนัข ต่างมิได้เกี่ยวข้องกับเราสักน้อยนิด เราไฉนยังดื่มสุรานี้ไม่ลงได้? ...สุราเล่า? ยังมีสุราหรือไม่?"

ตอนสุรามา หน้าของท่านได้ฟุบลงกับโต๊ะอีกครา ชั่วพริบตา เสียงกรนดังสนั่นหวั่นไหวแล้ว

ฮวยมัวทีชายตามองด้วยสีหน้าคล้ายชิงชัง จนใคร่ลากคอท่านขึ้นจากโต๊ะเหวี่ยงออกไปนอกห้องก็ปาน

กับคนอื่น ๆ กับเรื่องอื่น ๆ ฮวยมัวทีต่างสามารถอดกลั้นได้ ทนทานได้

มิเช่นนั้น มันไหนเลยจะยืนอยู่ในฝุ่นทราย น้ำค้างตลอดคืน!

แต่ทว่า มันพอเห็นลักลักซัว เพลิงโทสะก็คล้ายฮือโหมทันที สีหน้าที่กระด้างเย็นชา ยังปรากฏเค้าเคียดแค้นชิงชังจนมิอาจระงับ

เอี๊ยบไคเริ่มรู้สึกสนใจต่อความนี้แล้ว

มิว่าเป็นเรื่องราวใด ขอเพียงมีพิรุธเป็นพิเศษสักเล็กน้อย เอี๊ยบไคต่างไม่ยอมปล่อยปละให้ผ่านไปเด็ดขาด และจะต้องมีความกระตือรือร้นสนใจยิ่ง

ตอนที่เอี๊ยบไคสังเกตสีหน้าผู้อื่น บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ก็สังเกตเอี๊ยบไค แสดงว่าท่านมีความสนใจในตัวเอี๊ยบไคอย่างยิ่ง

มิทราบจงใจหรือไม่เจตนา สายตาของทั้งสองพลันประสานกัน คล้ายดั่งคมดาบสองฝ่ายฟันเข้าใส่กัน ในดวงตาของทั้งสองต่างคล้ายมีเปลวไฟกระจายขึ้นวูบหนึ่ง

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ฝืนหัวร่อเบา ๆ คล้ายดั่งจะกล่าวกระไร

แต่ขณะเวลานั้น ม่อยังเม้งจูพลันแค่นหัวร่อกล่าวขึ้นก่อน

"ตอนนี้นับว่าข้าพเจ้าเข้าใจโดยสิ้นเชิงแล้ว"

ฮุ้นไจ้เทียนถาม

"ท่านเข้าใจเรื่องอันใด?"

"คิดว่าซาเล่าปั้งจะต้องเข้าใจ ในพวกเราทั้งห้าคนนี้ ต้องมีคนหนึ่งจงใจมารังควานล้างแค้น ที่เชิญพวกเรามาในวันนี้ ก็เพื่อต้องการหาดูว่าคนผู้นั้นคือใคร?"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กล่าวเสียงราบเรียบ

"สามารถหาออก?"

ม่อยังเม้งจูกล่าว

"หาไม่ออก ในเมื่อใบหน้าคนผู้นั้นมิได้แขวนป้ายไว้ หากจะให้มันสารภาพเองน่ากลัวก็ยุ่งยากอย่างยิ่ง"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊แย้มยิ้มกล่าว

"ในเมื่อหาไม่ออก ข้าพเจ้าไยต้องยุ่งยากให้มากความ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวสวนคำทันที

"คิดว่า ซาเล่าปั้งต้องไม่ยอมกระทำเรื่องมากความโดยไร้จำเป็น"

"ยังคงเป็นเอี๊ยบเฮียเปรื่องปราด"

ม่อยังเม้งจูรีบกล่าวสวนคำของบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊

"การมาชุมนุมในค่ำคืนนี้ มีจิตเจตนาเยี่ยงไรกันแน่? ซาเล่าปั้งยังมีเรื่องอื่นใดจะสั่ง หรือเพียงต้องการเชิญพวกเรามาดื่มกินกันให้อิ่มหนำสักมื้อเท่านั้น?"

เป็นวาจาที่แหลมคม คุกคามผู้คนอย่างยิ่ง กงจื้อสูงศักดิ์ที่ทุกคนประจบสอพลอท่านนี้ พอกรอกสุราลงไปแล้ว ก็คล้ายดั่งลืมความอัปยศที่ถูกปลดกระบี่ของเมื่อครู่โดยสิ้นเชิง

บุตรหลานของตระกูลใหญ่ฐานะร่ำรวย ส่วนมากไยมิใช่จิตใจเปิดเผยไร้เล่ห์อุบาย?

แต่กับประการนี้ เอี๊ยบไคก็คล้ายดั่งมีความสนใจไม่น้อย คล้ายดั่งได้พบปมพิเศษในตัวม่อยังเม้งจูมาแล้ว

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ครุ่นคิดแล้ว พลันทรงกายขึ้นยืน แย้มยิ้มกล่าวว่า

"เวลาดึกมากแล้ว ทางกลับเมืองยังไกลอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าได้เตรียมห้องพักแก่ท่านทั้งหลายไว้แล้ว ขอเพียงยอมอดออมถ่อมตัวสักคืน มีวาจาใด วันพรุ่งค่อยสนทนาก็ไม่สาย"

เอี๊ยบไครีบอ้าปากหาวทันที กล่าวขึ้นว่า

"ใช่แล้ว ใช่แล้ว มีวาจาไว้ว่ากล่าวกันวันพรุ่งก็ไม่สาย"

ปวยทีตีตูแย้มยิ้มกล่าว

"เอี๊ยบเฮียกลับเป็นคนว่าง่ายอย่างยิ่งจริง ๆ แต่เสียดาย ในโลกมิใช่มีคนว่าง่ายเช่นเอี๊ยบเฮียทั้งสิ้น"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ตาลุกวาว ย้อนถามไป

"ท่านเล่า?"

ปวยทีตีตูถอนหายใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มตอบไป

"คนเช่นข้าพเจ้า คิดจะหัวแข็งก็ไม่ได้แล้ว"

ม่อยังเม้งจูจับตามองกระบี่ทั้งแปดเล่มบนโต๊ะ พลางกล่าว

"อย่าว่าแต่ที่นี้ย่อมสุขสบายยิ่งกว่าโรงเตี๊ยมในเมืองเสียอีก"

บ้วนเบ๊ติ๊งกล่าว

"โป้วกงจื้อ..."

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงราบเรียบ

"ขอเพียงยินยอมให้ดาบเล่มนี้ของข้าพเจ้าอยู่ ตัวของข้าพเจ้าก็อยู่ได้"

ลักลักซัวร้องเสียงก้อง

"ไม่ได้ เราไม่อาจอยู่"

สีหน้าฮวยมัวทีเคร่งเครียดเย็นชาทันที กล่าวเสียงกระด้าง

"ไฉนไม่อาจอยู่ได้?"

ลักลักซัวส่งเสียงสวนคำ

"หากเจ้าเด็กผู้นั้นมาในยามดึกสงัด เกิดฆ่าผิดคน โดยฟันใส่ศีรษะเราแทน เราไยมิใช่ตายอย่างไร้คุณค่า?"

ฮวยมัวทีโพล่งด้วยความขุ่นเคือง

"ท่านจำต้องไปให้ได้จริง ๆ?"

ลักลักซัวหยีตาชำเลืองมอง หัวร่อแล้วกล่าว

"แต่หากวันพรุ่งนี้ ที่นี้ยังมีสุราสเลิศให้ดื่ม แม้นับว่าคืนนี้ถูกคนฟันศีรษะ

ไปจริง ก็จำต้องยอมรับชะตากรรมนี้แล้ว"

แต่ละคนต่างผุดลุกขึ้นยืน ไม่มีผู้ใดยืนกรานจะไปให้ได้

แต่ละคนต่างรู้สึก มาตรว่าค่ำคืนนี้ยากจะผ่านโดยราบรื่น แต่ยังประเสริฐกว่ากลับไปในคืนนี้มากนัก

หากเดินทางในทุ่งร้างยามวิกาลเพียงลำพัง ไยไม่ใช่อาจจะเกิดเรื่องใด ๆ ได้ทั้งสิ้น?

มีแต่กงซุนต้วนเท่านั้นที่ยังนั่งสง่าอยู่กับเก้าอี้ กรอกสุราทีละจอก ทีละจอกมิหยุด...

ลมรุนแรงเบาบางลงแล้ว แต่แสงของทิวากลับคล้ายยิ่งไกลกว่าเดิม

ทุกสรรพสิ่งวังเวงไร้ซุ่มเสียง มีแต่นาน ๆ จะได้ยินเสียงม้าร้องแว่วมาตามสายลมสักครั้งสองครั้ง ฟังแล้วกลับคล้ายเป็นเสียงคร่ำครวญของภูตผีพเนจรไม่น้อย

โคมใหญ่ดวงหนึ่งแขวนโดดเดี่ยวอยู่บนขอบฟ้า ยิ่งเน้นให้เห็นวิกาลในทุ่งร้างวิเวกวังเวงกว่าเดิม

วิกาลข้างแรมของชายแดน คนพเนจรที่ร่อนเร่ ความจริงก็ว้าเหว่เช่นเดียวกัน

ที่หิ้วโคมนำหน้าคือฮุ้นไจ้เทียน

โป้วอั้งเสาะลากเท้าที่หนักอึ้งติดตามช้า ๆ อยู่หลังสุด...มีบ้างบางคน คล้ายไม่ยอมให้มีคนติดตามหลังตนอยู่ตลอดกาลก็ปาน

แต่เอี๊ยบไคกลับแสร้งชะลอฝีเท้า เชื่องช้าจนล้าหลัง

โป้วอั้งเสาะก็ชะลอฝีเท้าเดินเคียงข้างกายกัน เท้าหนัก ๆ เหยียบย่ำอยู่บนพื้นศิลาที่มีทราย ฟังไปคล้ายเสียงคมดาบขูดกระดูกก็ปาน

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวก่อน

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึง ท่านจะยอมอยู่ต่อไปจริง ๆ?"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อเป็นทีถาม เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ที่บ้วนเบ๊ตึ๊งเชิญพวกเรามาในค่ำคืนนี้ อาจบางทีเพราะต้องการได้ดู มีผู้ใดยอมอยู่พักแรมที่นี้"

"ท่านมิใช่บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊"

"หากข้าพเจ้าเป็นมัน ก็ต้องกระทำเช่นเดียวกัน มิว่าผู้ใด หากคิดจะสังหาร

ฝ่ายตรงข้ามให้สิ้นซากทุกชีวิต น่ากลัวต่างไม่ยินยอมอยู่พักแรมในบ้านฝ่ายตรงข้าม"

หยุดครุ่นคิดแล้วจึงกล่าวเสริมขึ้น

"มาตรว่ายอมอยู่พัก ก็ต้องมีทีท่าที่ผิดแปลกกว่าผู้อื่นอยู่บ้าง กระทั่งยังมิแน่จะกระทำเรื่องที่พิเศษกว่าผู้อื่นบ้าง"

"หากเป็นท่าน ท่านก็จะกระทำ?"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ พลันเปลี่ยนเรื่องขึ้น

"ท่านทราบหรือไม่ คนที่มันคลางแคลงสงสัยที่สุดคือผู้ใด?"

"ผู้ใด?"

"ข้าพเจ้ากับท่าน"

โป้วอั้งเสาะพลันหยุดเท้าไว้ เพ่งมองเอี๊ยบไคแล้วเน้นทีละคำ

"ท่านใช่หรือไม่?"

เอี๊ยบไคก็หยุดเท้า หันจ้องมองแน่วนิ่ง พลางกล่าวช้า ๆ

"คำถามนี้ ความจริงเป็นข้าพเจ้าต้องการถามท่าน เป็นท่านใช่หรือไม่?"

ทั้งสองต่างยืนสงบอยู่ในม่านราตรี ประสานตามองกันแน่วนิ่งชั่วครู่ แล้วหัวร่อขึ้นพร้อมกัน

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางกล่าว

"นี่คล้ายดั่งเป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าเห็นท่านหัวร่อ?"

"ไม่แน่ว่าก็เป็นครั้งสุดท้ายด้วย?"

ฮวยมัวทีพลันปรากฏตัวในความมืด ดวงตาเป็นประกายแวววาว กวาดมองทั้งสองแล้วแย้มยิ้มถาม

"สองท่านขบขันเรื่องอันใด จึงหัวร่อปานนี้?"

เอี๊ยบไคกล่าว

"เพราะเรื่องที่ไม่น่าหัวร่อรายหนึ่ง"

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ไม่น่าหัวร่อแม้สักน้อยนิด...!"

กงซุนต้วนยังคงกรอกสุราทีละจอก ทีละจอก

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู้จ้องมองมันดื่มสุราเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง จึงได้ถอนใจกล่าว

"เราทราบว่าท่านต้องการดื่มให้เมา แต่เมาแล้วหาสามารถคลี่คลายเรื่องราวใด ๆ ไม่"

กงซุนต้วนตบโต๊ะฉาดใหญ่ ส่งเสียงดังก้อง

"ไม่เมาแล้วเป็นไร? ยังมิใช่จำเป็นต้องทนโทสะบัดซบของผู้อื่นเช่นกัน?"

"นั่นมิใช่ทนโทสะ แต่เป็นอดกลั้น มิว่าผู้ใด บางครั้งจำเป็นต้องมีความอดกลั้นไว้บ้าง"

ฝ่ามือกงซุนต้วนกำแนบแน่นอีกครา สุราในจอกเริ่มปริ่มออกมาทีละน้อย มันจับตามองจอกทองคำที่ถูกบีบจนแบน แล้วแค่นหัวร่อกล่าว

"อดกลั้น? ตลอดสามสิบปีที่ผ่าน ข้าพเจ้าฟันฝ่าความเป็นความตายร่วมกับท่าน ผ่านการต่อสู้ครั้งใหญ่ครั้งย่อยหนึ่งร้อยเจ็บสิบกว่าครา โลหิตที่หลั่งไหลเพียงพอจะท่วมคนให้จมตายได้ บัดนี้ท่านกลับเรียกให้ข้าพเจ้าอดกลั้น...กลับเรียกให้ข้าพเจ้าอดกลั้นโทสะบัดซบของเจ้าเด็กขาเป๋?"

สีหน้าบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊เยือกเย็นอย่างยิ่ง ถอนใจกล่าว

"เราทราบว่าท่านถูกเหยียดหยาม เราก็..."

"ท่านมิต้องกล่าวแล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของท่านกระจ่าง ท่านตอนนี้มีศักดิ์ฐานะสูง มีบุตรธิดา กระทำเรื่องใด ๆ ไม่อาจวู่วามหุนหันดั่งก่อน ๆ ได้"

ตบโต๊ะอีกฉาดใหญ่ แค่นหัวร่อกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนงานเล็ก ๆ ในบ้วนเบ๊ติ๊งเท่านั้น แม้นับว่ายอมทนโทสะเพื่อซาเล่าปั้ง ก็เป็นเรื่องที่สมควรอย่างยิ่งอยู่"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊จับตามองมันแน่วนิ่ง ในดวงตาไม่มีประกายขุ่นเคืองสักน้อยนิด มีแต่แววหดหู่อยู่บ้าง

เนิ่นนานให้หลัง จึงกล่าวช้า ๆ

"ผู้ใดเป็นเล่าปั้ง? ผู้ใดเป็นคนงาน? แผ่นดินผืนนี้ ความจริงเป็นพวกเราเคียงไหล่กันสร้างขึ้น แม้นับว่าเลือดเนื้อของตัวเองก็ไม่สนิทชิดชอบเทียบเท่าพวกเรา ทุกประการที่มีในดินแดนผืนนี้ ท่านต่างมีส่วนอยู่ครึ่งหนึ่ง มิว่าท่านต้องการกระไร พร้อมที่จะทำไปได้ทุกเวลา...แม้นับว่าท่านต้องการบุตรธิดา เราก็ให้ท่านได้ทันที"

มาตรว่ากระแสเสียงของบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊จะราบเรียบ แต่ความรู้สึกที่แฝงอยู่ในน้ำเสียง เพียงพอให้มนุษย์ใจทมิฬต้องหลั่งน้ำตามาได้

กงซุนต้วนก้มศีรษะต่ำ น้ำตาอุ่นระอุเอ่อคลอแทบทะลักออกมาแล้ว

โชคดีที่ฮวยมัวทีกับฮุ้นไจ้เทียนกลับมาพอดี

อยู่ต่อหน้าพวกนี้ สีหน้าของบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ยิ่งหนักแน่นเยือกเย็นกว่าเดิม เน้นเสียงขึ้น

"พวกมันต่างอยู่กันหมดสิ้นหรือไร?"

ฮุ้นไจ้เทียนรับคำนอบน้อม ประกายหดหู่รันทดในดวงตาบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊สลายคลายไป กลายเป็นกราดเกรี้ยวคมวาว ครุ่นคิด พลางกล่าวช้า ๆ

"ที่ลักลักซัว ม่อยังเม้งจู กับขโมยบิน (ปวยทีตีตู) ยอมอยู่นั้น เราไม่รู้สึกผิดคาดหมาย"

ฮุ้นไจ้เทียนถาม

"ท่านมีความเห็น พวกทั้งสามไม่มีพิรุธต้องสงสัย?"

"อย่างน้อยพิรุธน้อยกว่าบ้าง"

"นั่นกลับไม่แน่นัก"

"ไม่แน่นัก?"

ฮวยมัวทีกล่าว

"ม่อยังเม้งจูมิใช่เป็นคนรวบรัด ทีท่าเยี่ยงนั้นของมัน เป็นมารยาออกมาตบตาด้วยศักดิ์ศรีของมัน หลังจากถูกหยามเหยียดจนเดือดปานนั้น ย่อมไม่อาจยังมีหน้ามากรีดมือวาดเท้ากล่าวเรื่องเหลวไหลบัดซบได้"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ผงกศีรษะรับคำ

"เราก็ดออก มันมาครานี้ต้องมีเจตจำนงใด แต่เป้าหมายของมันต้องมิใช่อยู่ที่บ้วนเบ๊ตึ้งเด็ดขาด"

"ลักลักซัวเล่า? นักพรตจอมปลอมผู้นี้ มิว่าไปถึงแห่งหนใด ต่างพอใจตั้งตัวเป็นผู้อาวุโสของคนอื่น ๆ มันไฉนต้องตะเกียกตะกายหนทางไกลพัน ๆ ลี้ ลำบากตรากตรำจนถึงชายแดนอันรกร้างนี่?"

"อาจบางทีหลบหนีการไล่ล่าของศัตรูคู่แค้นก็ได้"

"เฮอะ สำนักบู๊ตึงมีอิทธิพลอำนาจสูงส่ง ผู้คนมากหลาย กำลังเข้มแข็ง มีแต่ผู้อื่นหลบหนีพวกมันเสมอมา พวกมันไหนเลยเคยหลบหนีผู้อื่น?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ถอนใจอีกคราแล้วกล่าว

"ความอัปยศในหนึ่งกระบี่ที่เชิงเขาบู๊ตึงเมื่อยี่สิบสามปีก่อนนั้น จวบจนบัดนี้ท่านยังไม่อาจลืมได้?"

สีหน้าฮวยมัวทีแปรเปลี่ยนไปทันที คำรามจากไรฟัน

"ข้าพเจ้าลืมไม่ได้!"

"แต่ฮวยฮุ้นจื้อ มือกระบี่บู๊ตึงที่ทำอันตรายท่าน ไยมิใช่ตายกับกระบี่ของท่านไปแล้ว?"

"เฮอะ เสียดายที่ศิษย์สำนักบู๊ตึงยังมิได้ตายหมดตายสิ้นทุกคน"

"สมองของท่านสุขุมเยือกเย็น สายตาคมกล้าสูงส่ง รับมือต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้นปราดเปรียวฉับไว ไม่มีผู้ใดสามารถทัดเทียมได้ แต่เสียดาย จิตใจคับแคบเกินไปบ้าง วันหน้าน่ากลัวจะต้องพลาดท่ากับประการนี้"

ฮวยมัวทีก้มศีรษะต่ำ ไม่ถกเถียงอีกแล้ว แต่ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงถี่เร็ว แสดงว่ายังมีความพลุ่งพล่านเป็นอย่างยิ่ง

ฮุ้นไจ้เทียนรีบเปลี่ยนเรื่องขึ้นว่า

"ในห้าคนนั้น ดูแล้วแม้โป้วอั้งเสาะมีพิรุธน่าสงสัยที่สุด แต่จริงดั่งที่เอี๊ยบไคว่า หากเป็นมันจริง...มารังควานล้างแค้นจริง ไยต้องพกดาบเข้ามาในบ้วนเบ๊ตึ๊ง?"

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊ขมวดคิ้วครุ่นคิดแล้วถาม

"เอี๊ยบไคเล่า?"

ฮุ้นไจ้เทียนก็ครุ่นคิดเช่นกัน ชั่วครู่จึงตอบ

"คนผู้นี้คล้ายมีพลังฝีมือสูงส่งอย่างยิ่ง จิตใจลึกซึ้งสุขุม มิอาจหยั่งคำนวณ หากเป็นมันจริง...กลับนับเป็นคู่มือที่น่าสะพรึงกลัวยิ่ง"

กงซุนต้วนพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"พวกท่านคำนวณไปคำนวณมา คำนวณออกว่าเป็นผู้ใดแล้วหรือไม่?"

"ยังมิได้"

"ในเมื่อคำนวณไม่ออก ไฉนไม่พาลจัดการเสียทั้งห้าคน ไยมิใช่รวบรัดตัดความ..."

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊สอดคำทันที

"หากฆ่าผิด?"

"หากฆ่าผิด ยังพอจะฆ่าต่อไปได้!"

"ฆ่าถึงเมื่อใดจึงยุติ?"

กงซุนต้วนกำหมัดกัดฟันแนบแน่น เส้นเลือดบนหน้าผากเบ่งพองจนโปน

ทันใด มีเสียงทารกร้องเรียกขึ้นที่ปากประตู

"ซี่เจ็ก ข้าพเจ้านอนไม่หลับ ท่านมาเล่านิทานให้ข้าพเจ้าฟังได้หรือไม่?"

กงซุนต้วนถอนหายใจเฮือกใหญ่ คล้ายดั่งพลันกลับกลายเป็นคนละคน กล้ามเนื้อทั่วร่างก็คลายออกไป ลุกขึ้นช้า ๆ เดินช้า ๆ ออกไป

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊มองเงาหลังที่สูงใหญ่มหึมาของมัน ประกายตาคล้ายดั่งกำลังมองทารกที่ท่านรักถนอมก็ปาน ตอนนั้นมีเสียงเกราะบอกโมงยามแว่วเข้ามา เป็นเวลายามสองแล้ว

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กล่าวช้า ๆ

"ตามเหตุผล ในเมื่อพวกมันอยู่พักแรมที่นี้ ก็ต้องไม่มีความเคลื่อนไหวใด ๆ แต่พวกเรากลับยังมิอาจชะล่าใจได้"

ฮุ้นไจ้เทียนรับคำนอบน้อมแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าถ่ายทอดคำสั่งออกไป เพิ่มเวรยามในคืนนี้เป็นแปดพวก นับแต่บัดนี้ทุกครึ่งชั่วยามจะเดินตระเวนสวนกันสามครั้ง ขอเพียงเห็นคนมีพิรุธน่าสงสัย รัวม้าล่อแจ้งภัยทันที"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ผงกศีรษะ พลันรู้สึกระโหยโรยแรงอย่างยิ่ง เดินไปที่นอกประตูเหม่อมองท้องทุ่งที่ถูกครอบคลุมอยู่ในความมืดด้วยอารมณ์ที่หดหู่กว่าเดิม

ฮุ้นไจ้เทียนเดินตามออกมา ถอนหายใจกล่าวว่า

"หวังให้คืนนี้ผ่านพ้นโดยราบรื่น มีโอกาสให้ท่านได้พักผ่อนเต็มที่สักคืน... เรื่องราวที่ต้องรับมือในวันพรุ่ง น่ากลัวยังยากเข็ญกว่านี้มากหลายนัก"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊หันไปตบบ่ามันเบา ๆ ถอนใจยาวกล่าวว่า

"ผ่านการต่อสู้ครั้งนี้แล้ว พวกเราก็สมควรได้พักผ่อนกันจริงจังสักครา..."

ลมกรรโชกมาหอบใหญ่ โคมยอดเสาธงพลันดับวูบไป เหลือแต่เดือนข้างแรมยังคงลอยคว้างอยู่ที่ขอบฟ้า

ฮุ้นไจ้เทียนแหงนหน้าเหม่อมอง ในดวงตามีประกายหม่นหมองกังวล และหวาดหวั่นพรั่นพรึงจนเห็นชัด

บ้วนเบ๊ติ๊งไยมิใช่ก็ต้องเป็นเช่นดั่งโคมไฟดวงนี้ มาตรแม้นแขวนไว้สูงอย่างยิ่ง ส่องแสงไกลอย่างยิ่ง แต่มีผู้ใดทราบ มันจะพลันดับลงในเวลาใด?

วิกาลคล้อยผ่านจนดึกสงัด แสงเดือนซีดจาง ม้าจำนวนมหาศาลสงบปาก ไม่มีเสียง

ในทุ่งกว้างรกร้างของชายแดน ในวิกาลข้างแรม ที่เดือนดาวส่องแสงเลือนราง มีสักกี่คนสามารถหลับใหลได้?

เอี๊ยบไคเบิ่งตากลมกว้าง เหม่อมองดูแสงสีของวิกาลที่นอกหน้าต่าง

เอี๊ยบไคมิได้แย้มยิ้ม

รอยยิ้มที่ติดอยู่กับริมฝีปากตลอดกาลของเอี๊ยบไค มีแต่ยามอยู่ตามลำพัง จะสลายคลายไปไม่ปรากฏอีก

เอี๊ยบไคก็มิได้หลับใหล

มาตรว่าหมื่นม้าจะไร้เสียง แต่ความคิดของเอี๊ยบไคพลุ่งพล่านสับสน จนคล้ายเป็นม้าหมื่น ๆ พัน ๆ กำลังห้อตะบึง แต่เสียดาย ไม่มีผู้ใดทราบเอี๊ยบไคกำลังครุ่นคิดเรื่องอันใด

มือซ้ายของเอี๊ยบไคลูบคลำมือขวาเบา ๆ ในระหว่างหัวแม่มือกับนิ้วชี้ ด้านจนแข็งราวกับศิลา ฝ่ามือก็ถูกถูจนด้านแข็ง!

นั่นคือริ้วรอยของการกำดาบมานานปีเหลือไว้ให้!

แต่ดาบของเอี๊ยบไคเล่า?

เอี๊ยบไคมิเคยพกดาบเลย

ใช่หรือไม่ เนื่องเพราะดาบของเอี๊ยบไคซ่อนไว้ในหัวใจ!

มือโป้วอั้งเสาะยังคงกำดาบไว้แนบแน่น

โป้วอั้งเสาะก็มิได้นอน กระทั่งรองเท้าก็มิได้ถอด

แสงซีดจางของจันทร์ข้างแรม ลูบไล้ใบหน้าที่เผือดขาวซาด้าน ลูบไล้ดาบฝักสีดำสนิทในมือ

ดาบเล่มนี้ โป้วอั้งเสาะเคยชักออกมาหรือไม่?

ยามสาม ยามสี่...

ทันใดนั้น ในวิกาลที่เงียบวังเวง มีเสียงม้าล่อรัวถี่เร็วแว่วมา

ด้านหลังบ้วนเบ๊ตึ้ง มีเงาร่างสี่สายพุ่งปราดไปดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง...พุ่งไปที่คอกม้าด้านตะวันตก

ในสายลม คล้ายดั่งมีกลิ่นคาวโลหิตที่ผู้คนต้องสะอิดสะเอียนแทบอาเจียนอยู่

โคมไฟในห้องเอี๊ยบไคถูกจุดสว่างขึ้นก่อน แต่อีกชั่วครู่ เอี๊ยบไคจึงได้ก้าวยาว ๆ ออกไป

ม่อย้งเม้งจูกับปวยทีตีตูผลักประตูออกมาพร้อมกัน

ประตูของลักลักซัวยังคงปิดสนิทอยู่ ในประตูมีเสียงกรนดังแว่วออกมา

ในประตูของโป้วอั้งเสาะไม่มีเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น

ม่อย้งเม้งจูโพล่งขึ้น

"เมื่อครู่มีคนรัวม้าล่อสัญญาณหรือไม่?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ ม่อย้งเม้งจูกล่าวต่อ

"ท่านทราบเป็นเรื่องใดหรือไม่?"

เอี๊ยบไคส่ายหน้า

ขณะเวลานั้น เงาร่างสองสายพุ่งปราดดั่งดาวตก คนหนึ่งถือกระบี่ประกายแวววาวราวสายฟ้า อีกคนหนึ่งมีท่าร่างแคล่วคล่องว่องไวดั่งปักษา

สายตาฮวยมัวทีกวาดตามองสามคนที่ยืนหน้าประตูแวบหนึ่ง ร่างมิหยุดยั้งยังคงโถมตรงไปนอกประตูลักลักซัว หยุดแล้วก็ได้ยินเสียงกรนภายในแว่วออกมา

ฮุ้นไจ้เทียนตีลังกากลางอากาศ ละลิ่วลงที่หน้าประตูโป้วอั้งเสาะ ผลักเบา ๆ ประตูถึงกับเปิดออก

โป้วอั้งเสาะยืนเด่นเป็นสง่าที่ปากประตู กำดาบในมือแนบแน่น ดวงตาทั้งคู่สุกใสจนน่าหวาดหวั่นพรั่นใจ!

ฮุ้นไจ้เทียนถึงกับถอยหลังไปสองก้าวโดยไม่รู้ตัว กล่าวด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ

"เมื่อครู่ท่านทั้งหลายออกจากห้องไปบ้างหรือไม่?"

ไม่มีผู้ใดตอบ

ปัญหานี้ ความจริงไม่จำเป็นต้องยกขึ้นถาม

ฮวยมัวทีเน้นเสียงหนัก ๆ

"มีผู้ใดได้ยินความเคลื่อนไหวใดหรือไม่?"

ไม่มีผู้ตอบดั่งเดิม ม่อย้งเม้งจูขมวดคิ้วเล็กน้อย คล้ายดั่งคิดจะกล่าวกระไร แต่มิทันเปล่งก็ต้องงอตัวลงอาเจียนเสียก่อน

คาวโลหิตในสายลมได้โชยมาถึงที่นี้แล้ว

ในทันใด หมื่นม้าพากันร้องเสียงโหยหวน กระทั่งเดือนดวงเสี้ยวที่ขอบฟ้าพลอยต้องสิ้นแสงไปด้วย

ฟ้าเวิ้งว้าง ดินไพศาล

โลหิตไหลจากดวงตา

จันทราสลัวมัวแสง...

อกสั่นขวัญกระเจิง

"โลหิตไหลจากดวงตา
จันทราสลัวมัวแสง
หมื่นม้าร่ำร้อง คนใจสลาย..."

มีผู้ใดทราบ เสียงเศร้ารันทดที่สุด น่าสะพรึงกลัวที่สุดในโลกคือเสียงใด?

นั่นต้องมิใช่เสียงค่างในป่าลึกร่ำร้อง และมิใช่เสียงครวญคร่ำของปิศาจในสุสานร้าง แต่เป็นเสียงม้าจำนวนมากหลายร่ำร้องในยามดึกสงัด

ไม่มีผู้ใดสามารถเปรียบเทียบบรรยายเสียงนั้นได้ กระทั่งยังไม่เคยมีผู้ใดได้ยินมา?

หากมิใช่พลันเกิดภัยพิบัติตามธรรมชาติ หากมิใช่ในหมู่มนุษย์มีมหันตภัยอันสยดสยอง หมื่นม้าไหนเลยจะพลันร่ำร้องในยามวิกาลโดยพร้อมกัน?

แม้นับเป็นคนใจทมิฬกร้าวแกร่งกว่าหิน เมื่อได้ยินเสียงนี้แล้ว ยังยากยิ่งจะไม่หวาดหวั่นจนขนลุกเกรียว ใจสั่นขวัญกระเจิง...

คอกม้าที่ด้านตะวันตก เลี้ยงม้าพันธุ์ดีเยี่ยมที่คัดเลือกมาอย่างเข้มงวดกวดขัน ต่อให้ทุ่มทองคำเป็นหมื่นตำลึง ยังยากจะซื้อหามาได้สักตัวหนึ่ง

โลหิตสด ๆ ยังคงไหลออกมาจากในคอกม้าไม่ขาดสาย คาวโลหิตฉุนเฉียวจนผู้คนต้องอาเจียน

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊มิได้อาเจียน

ท่านยืนแน่วนิ่งอยู่ในลิ่มโลหิต สูญสิ้นวิญญาณจนขวัญสะท้านเช่นกัน

กงซุนต้วนโอบต้นไม้โดดเดี่ยวที่อยู่ข้างคอกม้าแนบแน่น แต่ร่างยังคงสั่นระริกไม่ยอมหยุดยั้ง

ต้นไม้พลอยสั่นตามตัวกงซุนต้วนไปด้วย สั่นจนใบเหลืองร่วงพรั่งพรูลงในกองโลหิตที่เนืองนอง

โลหิตข้นจนใบไม้ร่วงแล้ว ลอยอยู่เบื้องบนไม่จมลง

ตอนเอี๊ยบไคมาถึง ไม่ต้องถามก็ดูออก ที่นี้เกิดเรื่องราวใด?

เพียงคนมีนัยน์ตา ต่างสามารถดูออกได้

เพียงคนมีหัวใจ ต่างต้องไม่อาจอดกลั้นไม่มาดูได้

ในโลก แทบไม่มีสัตว์ใดส่วนสัดงามยิ่งกว่าอาชาพ่วงพี มีพละกำลังคึกคักเข้มแข็งเทียบเท่าอาชา

โครงร่างที่สมส่วนสัด พละกำลังที่กระปรี้กระเปร่าคึกคัก ความจริงนับเป็นสัญลักษณ์ของความงามที่สมบูรณ์

แล้วจะมีผู้ใดสามารถตัดใจอำมหิต ใช้ดาบฟันหัวม้าออกจากตัวมันได้?

นับว่ายังอำมหิตยิ่งกว่าฆ่าคนเสียอีก!

เอี๊ยบไคถอนใจยาว หันกายออกไป พอดีได้เห็นม่อยังเม้งจูหยุดเท้าอยู่ในระยะไกล งอเอวลงอาเจียนไม่หยุดยั้ง

ปวยทีตีตูก็หน้าเผือดขาวราวซากศพ เหงื่อซึมเป็นเส้นสายดั่งฝนสาดซัด

โป้วอั้งเสาะยืนอยู่ในความมืดที่ห่างไกล ความมืดบดบังเค้าหน้าไป แต่ฝักดาบสีดำสนิทในมือยังคงมีประกายอยู่ระยิบระยับ

กงซุนต้วนเมื่อเห็นดาบเล่มนี้ พลันโถมเข้าไปส่งเสียงดังก้อง

"ชักดาบของท่านออกมา!"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงราบเรียบ

"ตอนนี้มิใช่เวลาชักดาบ"

กงซุนต้วนตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ตอนนี้เป็นเวลาสมควรชักดาบ เราต้องการดู ดาบท่านมีคราบโลหิตหรือไม่?"

"ดาบเล่มนี้ก็มิใช่มีให้คนดู"

"ต้องเยี่ยงไรท่านจึงยอมชักดาบ?"

"มีเหตุผลเดียวที่ข้าพเจ้ายอมชักดาบ"

"เหตุผลใด? ฆ่าคน?"

"นั่นยังต้องดูคนที่จะฆ่าเป็นประเภทใด ข้าพเจ้าเพียงฆ่าคนสามประเภทเท่านั้น"

"สามประเภทใด?"

"ศัตรู คนต่ำช้า..."

"ยังมีอีกหนึ่ง เป็นประเภทใด?"

โป้วอั้งเสาะจับตาเย็นชามองหน้ามัน ส่งเสียงเย็นชากล่าว

"คือคนที่บีบบังคับให้ข้าพเจ้าชักดาบ เช่นดั่งท่าน!"

กงซุนต้วนแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วตวาด

"ประเสริฐ กล่าวได้ประเสริฐ ที่เราต้องการฟังก็คือวาจาประโยคนี้ของท่าน..."

มือของมันกุมไปที่ด้ามเงินของดาบงอ เสียงหัวร่อดังไม่ขาดหู ฝ่ามือได้กำเข้าหากันแนบแน่น

ดวงตาโป้วอั้งเสาะยิ่งสุกใสกว่าเดิม คล้ายดั่งได้รอคอยเวลาพริบตานี้มาเนิ่นนานแล้วก็ปาน

พริบตาที่ชักดาบ

แต่ในขณะเวลานั้น ที่ท้องทุ่งกว้างเวิ้งว้างภายในม่านวิกาลเลือนราง มีเสียงเพลงที่โหยหวนรันทดแว่วมา

"ฟ้าเวิ้งว้าง ดินไพศาล
โลหิตไหลจากพสุธา
จันทราสลัวมัวแสง
เดือนมืดลมแรงเหมาะแก่การฆ่าคน
หมื่นม้าร่ำร้อง จิตใจแหลกสลาย..."

เสียงเพลงละล่องอยู่กลางท้องฟ้า คล้ายดั่งดังจากทิศทางสุดแสนไกล แต่ทุกประโยคต่างสามารถได้ยินถนัดชัดเจน

สีหน้ากงซุนต้วนพลันแปรเปลี่ยนไป สะบัดแขนร้องสุดเสียง

"ไล่"

ร่างสูงใหญ่พุ่งปราดไปก่อน แล้วจึงมีคบเพลิงหลายสิบดวงสว่างขึ้นในความมืด กระจายออกไปจากทั่วทุกทิศทางราวเป็นมังกรไฟ...

ฮุ้นไจ้เทียนสะบัดสองแขน ร่างวูบไปดุจเป็นหมอกควันบางเบา นั่นคือท่าโป้ยโป่วกั้วเซี้ยมตุยฮุ้นเส็ก (แปดก้าวไล่จักจั่นตามเมฆา) เพียงกระโดดสี่ห้าครั้งก็ไกลไปกว่าสี่สิบวา

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว รำพึงเบา ๆ

"นับว่าไม่เสียทีมีฉายาฮุ้นตังปวยเฮาะ (กระเรียนเหินในเมฆา) มีวิชาตัวเบาเยี่ยมยอดจริง ๆ"

เอี๊ยบไคคล้ายดั่งรำพึงกับตัวเอง และก็คล้ายกล่าวกับโป้วอั้งเสาะ แต่ยามเหลียวหน้า ปรากฏโป้วอั้งเสาะที่ยืนแน่วนิ่งตลอดเวลาถึงกับหายไปจากที่นั้นแล้ว

โลหิตได้เริ่มแข็งตัวทีละน้อย ไม่หลั่งไหลอีก

แสงไฟก็ได้ห่างไกลออกไปทีละน้อย

เอี๊ยบไคยืนอยู่หน้าคอกม้าเพียงเดียวดาย...คล้ายดั่งในฟ้าดินเหลือแต่เอี๊ยบไคเพียงคนเดียวก็ปาน

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ ฮวยมัวที โป้วอั้งเสาะ ม่อยังเม้งจู...พวกเหล่านี้คล้ายดั่งพลันสาบสูญไปในความมืดของวิกาลจนหมดสิ้น

เอี๊ยบไคเค้นสมองครุ่นคิด มุมปากเริ่มปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อยอีกครา รำพึงเบา ๆ

"สนุกสนานน่าสนใจมาก พวกประดานี้คล้ายไม่มีผู้ใดมิน่าสนใจเลย..."

คบไฟในทุ่งร้างเป็นประกายวับแวม ดวงดาวบนท้องฟ้ากลับร่อยหรอ

เอี๊ยบไคเดินเปะปะอยู่ในความมืด บัดเดี๋ยวดูทางด้านเหนือ บัดเดี๋ยวเตร็ดเตร่ทางด้านใต้ ไปโดยไม่มีจุดหมายแน่นอน ดูท่าทีในทุ่งกว้างรกร้างนี้ ไม่มีผู้ใดจะปลอดโปร่งยิ่งกว่าเอี๊ยบไคอีกแล้ว

โคมฟ้าดวงนั้นถูกจุดสว่างอีกครา

เอี๊ยบไคเดินมือไพล่หลังไปยังที่ใต้โคมฟ้าอย่างเชื่องช้า

ทันใด เสียงฝีเท้าม้าดังถี่เร็ว เสียงกระพรวนดังสดใส ม้าพ่วงพีตัวหนึ่งพุ่งออกมาจากในความมืดดั่งสายฟ้า

คนบนหลังม้าตากลมโตหยาดเยิ้ม เมื่อเหลือบเห็นเอี๊ยบไค พลันตวาดเบา ๆ

ม้าพ่วงพียืนสองขาขึ้นทันที สามารถหยุดการพุ่งของมันได้อย่างสวยงาม

ม้าที่พ่วงพีฝีเท้าจัด ผู้ขับขี่ที่ยอดเยี่ยมฝีมือสูง เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวขึ้นว่า

"โกวไหนไน่ถึงกับยังมิได้หกล้มตาย ยากยิ่งจริง ๆ"

เบ๊ฮวงเหล็งเบิ่งตาปานกระดิ่ง ถลึงจ้องเอี๊ยบไค พลางแค่นหัวร่อกล่าว

"วิญญาณร้ายที่ไม่ยอมไปผุดเกิดของท่าน ไฉนยังไม่ไปอีก?"

"ยังไม่ได้ยลโฉมสะคราญของเบ๊เสียวเจี๊ยะ ไหนเลยยอมตัดใจไปได้?"

"เพ้ย! ตัวสามานย์ที่ปากพล่อยร้อยเล่ห์กล ดูเราฟาดท่านตายหรือไม่?"

แส้ม้าของนางสะบัดอีกครา ฟาดเข้าใส่เอี๊ยบไคด้วยความแคล่วคล่องดั่งอสรพิษร้าย

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"คนต่ำช้าสามานย์ฟาดไม่ตายดอก"

วาจากล่าวมิทันจบคำ ร่างพลันขึ้นไปบนหลังม้า แนบติดด้านหลังของเบ๊ฮวงเหล็งจนสนิท...

เบ๊ฮวงเหล็งกระแทกศอกกลับไปพร้อมกับตวาด

"ท่านคิดจะทำอย่างไร?"

ศอกนางพอกระแทก แขนก็ถูกคว้าไว้

เอี๊ยบไคกล่าวเบา ๆ

"เดือนมืดลมแรง ข้าพเจ้าหาทางกลับไม่พบ ขอรบกวนตั้วเสียวเจี๊ยะบรรทุกข้าพเจ้าไปสักระยะหนึ่งเป็นไร?"

เบ๊ฮวงเหล็งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความขุ่นแค้น

"ท่านควรไปตายเสียประเสริฐสุด!"

นางกระแทกศอกอีกข้างหนึ่งออกมา แขนข้างนั้นพลอยถูกคว้าไว้อีก ถึงกับมิอาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้ รู้สึกว่ากลิ่นกายของบุรุษเพศซอนไซเข้านาสิกนางไม่ขาดระยะ ซอนไซเข้าในทุกขุมขนของนาง

นางคิดจะหดคอสะบัดหน้า คิดจะใช้กำลังกระแทกไปทางด้านหลัง แต่มิทราบเป็นอย่างไร พละกำลังทั้งตัว ถึงกับพาลเสื่อมสลายจนไม่อาจผนึกขึ้นใช้ได้

อิงจีโน้วที่เป็นพาหนะคู่ขาของนาง คิดว่าเป็นอาชาตัวเมียเช่นกัน มันกลับกลายเป็นเชื่องยิ่งนัก ถึงกับเหยาะย่างช้า ๆ ไปเบื้องหน้า

ท้องทุ่งเวิ้งว้างไพศาล ในที่ห่างไกล มีแสงไฟวับแวมเป็นจุดแต้ม ดุจดั่งไฟเรือประมงในท้องทะเลใหญ่

ลมชิวเทียนโชยพัดสัมผัสหน้า คล้ายดั่งแปรเปลี่ยนเป็นอบอุ่นผิดธรรมดา อบอุ่นนุ่มนวลดุจเป็นลมชุนเทียน

นางกลับรู้สึกร้อนอย่างยิ่ง ขบริมฝีปากแล้วกล่าวด้วยความขุ่นเคือง

"ท่าน...ยอมปล่อยแขนข้าพเจ้าหรือไม่ปล่อยกันแน่?"

"ไม่ปล่อย"

"ท่านที่เป็นคนสารเลว เป็นอันธพาลไร้ยางอาย หากยังไม่ลงไป ข้าพเจ้าจะส่งเสียงร้องแล้ว"

นางความจริงคิดจะแผดด่าให้หยาบช้าสักพัก แต่เสียงของนาง กระทั่งตัวเองได้ยินแล้วยังรู้สึกว่านุ่มนวลอย่างยิ่ง

นั่นเป็นเพราะสาเหตุใด?

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านต้องไม่ร้องดอก อย่าว่าแต่แม้ท่านร้องก็ต้องไม่มีผู้ใดได้ยิน"

"ท่าน...ท่านคิดจะทำอย่างไร?"

"ไม่ได้คิดอย่างไรทั้งสิ้น"

ลมหายใจของเอี๊ยบไคก็คล้ายอบอุ่นดั่งชุนเทียน กล่าวต่อไปด้วยเสียงแช่มช้า

"ท่านดู แสงจันทร์เลือนรางปานนี้ วิกาลหดหู่วังเวงปานนี้ คนที่ร่อนเร่พเนจรไร้หลักแหล่ง ได้มาพบเห็นดรุณีเช่นดั่งท่าน มันยังจะสามารถไม่คิดกระไรได้?"

ลมหายใจของเบ๊ฮวงเหล็งถี่เร็วกว่าเดิม คิดจะกล่าวกระไร แต่กลัวเสียงของนางจะสั่นสะท้าน

เอี๊ยบไคพลันกล่าวขึ้นอีก

"หัวใจของท่านกำลังเต้น"

เบ๊ฮวงเหล็งขบริมฝีปากแรง ๆ แล้วตอบ

"หัวใจไม่เต้น ไยมิใช่กลายเป็นคนตายแล้ว?"

"แต่หัวใจของท่านเต้นเร็วผิดธรรมดา"

"ข้าพเจ้า..."

"ความจริงท่านมิต้องบอกออกมา ข้าพเจ้าก็ทราบความคิดของท่าน"

"อ้อ?"

"หากท่านไม่พอใจข้าพเจ้า เมื่อครู่ต้องไม่รั้งบังเหียนม้าหยุดไว้ ตอนนี้ยิ่งต้องไม่ปล่อยให้ม้าเหยาะย่างช้า ๆ..."

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าสมควรทำอย่างไร?"

"ท่านเพียงห่อปากผิวไป ม้าตัวนี้ก็ต้องสลัดข้าพเจ้าร่วงหล่นลง"

เบ๊ฮวงเหล็งพลันหัวร่อคิกคักกล่าว

"ขอบใจท่านที่เตือนสติข้าพเจ้า"

นางห่อปากผิวไป อาซาแสนรู้พลันส่งเสียงร้องพร้อมกับยืนสองขาขึ้น

เอี๊ยบไคร่วงหล่นลงจากหลังม้าไปจริง ๆ

นางเองก็พลอยร่วงหล่นลงไป พอดีหล่นอยู่ในอ้อมแขนเอี๊ยบไค

เสียงกระพรวนดังสดใส ม้าแสนรู้ได้วิ่งห่างออกไปจนไกล

เอี๊ยบไคถอนหายใจพึมพำเบา ๆ

"เสียดายที่ข้าพเจ้าลืมเตือนสติท่านเรื่องหนึ่ง คือหากข้าพเจ้าร่วงหล่นลงมา ท่านก็ต้องร่วงหล่นเช่นกัน"

เบ๊ฮวงเหล็งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"ท่านนับเป็นคนต่ำช้าที่สุด เป็นอันธพาลเกเรที่สุด..."

"แต่กลับเป็นอันธพาลที่น่ารักยิ่ง ใช่หรือไม่?"

"และยังด้านจนไร้ยางอายยิ่งด้วย"

ไม่ทันจบคำ ตัวนางพลันหัวร่อคิกคักออกมา ใบหน้าก็แดงฉานจนร้อนผะผ่าว

ในท้องทุ่งที่เวิ้งว้างกว้างขวางปานนี้ ในม่านวิกาลที่เลือนรางยะเยียบปานนี้ ในราตรีที่ว้าเหว่เงียบเหงาปานนี้...

จะให้ดรุณีที่เพิ่งมีความรัก ตัดใจให้เข้มแข็ง ผลักบุรุษที่นางไม่ชิงชังรังเกียจออกไปได้อย่างไร?

บุรุษที่ทั้งเลวร้าย ทั้งพิเศษผิดธรรมดา

เบ๊ฮวงเหล็งถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าว

"คนเช่นดั่งท่าน ข้าพเจ้ามิเคยพบมาก่อนเลยจริง ๆ"

"บุรุษเช่นดั่งข้าพเจ้ามีอยู่ไม่มาก"

"กับสตรีอื่น ๆ ท่านก็มีท่าทีเช่นดั่งข้าพเจ้าหรือไม่?"

"หากข้าพเจ้าเห็นสตรีนางใดต่างกระทำดั่งนี้ ศีรษะต้องถูกฟาดแบนไปเสียนานแล้ว"

"เฮอะ ท่านเข้าใจข้าพเจ้าไม่ฟาดศีรษะท่านแบน?"

"ท่านต้องไม่เป็นเช่นนั้น"

"ท่านปล่อยแขนข้าพเจ้า ดูว่าข้าพเจ้าจะฟาดศีรษะท่านแบนหรือไม่?"

มือของเอี๊ยบไคคลายจากแขนนางทันที

นางหันขวับกลับมา ยกมือตบฉาดลงไป
มือของนางยกสูงอย่างยิ่ง แต่ตอนตบลงกลับเบาอย่างยิ่ง
เอี๊ยบไคก็มิได้หลบหลีก นั่งสงบนิ่งอยู่บนพื้น จับตามองดูนางแน่วนิ่ง
ดวงตาของนางรู้สึกเป็นประกายแวววาวดั่งดวงดาวบนท้องฟ้า
ลมโชยพัดเฉื่อยฉิว แสงจันทร์ยิ่งเลือนราง
นางก้มศีรษะลงช้า ๆ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า
"ข้าพเจ้า...มีนามเบ๊ฮวงเหล็ง"

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว"

"ท่านทราบ?"

"ข้าพเจ้าได้สืบถามจากเซียวตั้วเจ็กของท่านมาแล้ว"

เบ๊ฮวงเหล็งแย้มยิ้มด้วยสีหน้าแดงระเรื่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าก็สืบถามถึงท่าน ท่านมีนามเอี๊ยบไค?"

"ข้าพเจ้าก็ทราบว่าท่านต้องสืบถามถึงข้าพเจ้า"

เบ๊ฮวงเหล็งก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม พลันผุดลุกขึ้น เหม่อมองดูดวงจันทร์ที่ใกล้จะลับขอบฟ้า กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ข้าพเจ้า...ควรกลับไปแล้ว"
เอี๊ยบไคมิได้เคลื่อนไหว และมิได้รั้งนางไว้
เบ๊ฮวงเหล็งหันกายคิดจะไป แต่หยุดไว้อีกแล้วกล่าว
"ท่านตั้งใจจะไปจากที่นี้เมื่อใด?"
เอี๊ยบไคเอนกายนอนลงกับพื้นหญ้า อีกเนิ่นนานให้หลังจึงตอบช้า ๆ
"ข้าพเจ้าไม่ไป ข้าพเจ้าจะรอท่าน"
"รอข้าพเจ้า?"
"มิว่าข้าพเจ้าจะรอนานปานใด เซียวตั้วเจ็กของท่านต้องไม่ขับไล่ข้าพเจ้าไปแน่"
เบ๊ฮวงเหล็งหันมาแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม แล้วพลิ้วกายปราดไปดั่งปักษาน้อย
ท้องฟ้าเริ่มสลัวจนมืด จันทร์ข้างแรมลับไปในแสงอุทัยที่เริ่มเลือนราง

เอี๊ยบไคยังคงนอนสงบอยู่ในที่นั้น คล้ายดั่งรอคอยอาทิตย์อุทัยที่จะโผล่พ้นขอบฟ้า

เอี๊ยบไคทราบ ต้องไม่รอนานเกินไป

อาทิตย์อุทัยเริ่มไขแสง

คาวโลหิตของเมื่อค่ำวาน ถูกลมอรุณหอบกระจายไปหมดสิ้น

ในลมอรุณ มีแต่กลิ่นหอมของหญ้าแห้ง ธงบ้วนเบ๊ตึ๊งผืนมหึมา พลิ้วไสวอยู่ในสายลมอีกแล้ว

ในปากเอี๊ยบไคเคี้ยวหญ้าแห้งอยู่ต้นหนึ่ง เดินตรงไปยังธงใหญ่ที่พลิ้วไสว

ท่วงท่าดูแล้วยังคงปลอดโปร่งอย่างยิ่ง เกียจคร้านอย่างยิ่ง อาทิตย์อุทัยลูบไล้อยู่บนร่าง ลูบไล้อยู่บนทราย เป็นประกายระยิบระยับดั่งทองคำ

ใต้ซุ้มประตูใหญ่มหึมา มีสองคนยืนตัวตรงคล้ายดั่งรอคอยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเนิ่นนานแล้วก็ปาน

เอี๊ยบไคจำได้ หนึ่งในจำนวนนั้นคือฮุ้นไจ้เทียน ส่วนอีกผู้หนึ่ง พอเห็นตนก็หันกายวิ่งกลับเข้าไปในบ้วนเบ๊ตึ๊ง

เอี๊ยบไคเดินเข้าไปหา แย้มยิ้มทักทาย

สีหน้าของฮุ้นไจ้เทียนกลับเคร่งเครียดเย็นชาเป็นอย่างยิ่ง รับคำเสียงราบเรียบ เอี๊ยบไคจึงกล่าวต่อ

"ซาเล่าปั้งไปพักผ่อนแล้วหรือไม่?"

ฮุ้นไจ้เทียนตอบเสียงกระด้าง

"มิได้ กำลังรอท่านอยู่ในห้องโถงใหญ่ ทุกผู้คนกำลังรอท่าน"

ทุกผู้คนต่างอยู่ในบ้วนเบ๊ตึ๊งอันกว้างใหญ่จริง ๆ แต่ละคนต่างมีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างยิ่ง

เบื้องหน้าแต่ละคนมีอาหารเช้าวางอยู่ แต่ไม่มีผู้ใดแตะต้องตะเกียบ

ลักลักซัวยังคงฟุบอยู่กับโต๊ะตั้งแต่เช้า คล้ายดั่งยังไม่สร่างเมา

เอี๊ยบไคเดินเข้าไปแย้มยิ้มทักทาย

ไม่มีผู้ใดตอบ แต่ทุกคนต่างจับตามอง ประกายตาคล้ายดั่งพิกลผิดธรรมดา

มีแต่โป้วอั้งเสาะยังคงหลุบตาเหม่อมองดูดาบในมือตัวเอง

มีอาหารเช้าชุดหนึ่งวางอยู่เบื้องหน้าเก้าอี้ที่ว่างเปล่า

เอี๊ยบไคนั่งลงไปที่เก้าอี้นั้น หยิบตะเกียบขึ้น ดื่มน้ำข้าวต้มอีกหนึ่ง คีบไข่เค็มตามเข้าไป ข้าวต้มยังคงอุ่นอยู่ เอี๊ยบไคดื่มไปชามหนึ่งแล้ว เพิ่มอีกชามหนึ่ง

รอจนกินอิ่มหนำ วางตะเกียบลง บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊จึงกล่าวช้า ๆ

"ตอนนี้ไม่เช้าแล้ว"

"อืมม์ ไม่เช้าแล้ว"

"หลังจากยามสี่ของเมื่อค่ำวาน แต่ละคนต่างอยู่ในห้อง ท่านที่นับถือเล่า?"

"ข้าพเจ้าไม่อยู่"

"ท่านไปที่ใด?"

"ข้าพเจ้าไม่หลับ ดังนั้นจึงไปเดินเล่นในที่ต่าง ๆ จนสว่างโดยไม่รู้ตัว"

"มีผู้ใดเป็นพยานยืนยันให้?"

"ไฉนต้องมีคนยืนยัน?"

ดวงตาบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊แวววาวราวกระบี่ เน้นทีละคำ

"เนื่องเพราะมีคนต้องการทวงสิบสามชีวิต!"

"สิบสามชีวิต?"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ผงกศีรษะช้า ๆ พลางกล่าว

"สิบสามดาบ สิบสามชีวิต ดาบที่เร็วอย่างยิ่ง คมอย่างยิ่ง!"

"หรือหลังจากยามสี่เมื่อค่ำวาน ถึงกับมีสิบสามคนตายในคมดาบ?"

สีหน้าบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊รันทดหดหู่ ตอบช้า ๆ

"ใช่! สิบสามคนนั้นถูกผู้หนึ่งใช้ดาบฟันศีรษะขาดจากคอ"

เอี๊ยบไคถอนใจยาวกล่าวว่า

"สุนัขอาชาไร้ความผิด คนก็ไร้ความผิด ฝีมือของผู้นั้นออกจะอำมหิตเกินไปแล้ว"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ประสานสายตาเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง พลางกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"หรือท่านไม่ทราบเรื่องนี้?"

"ไม่ทราบ"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊พลันสะบัดมือ เอี๊ยบไคจึงได้เห็น ที่เบื้องหน้าท่านความจริงมีดาบอยู่เล่มหนึ่ง

ประกายดาบขาวแวววาว คมของมันบางและคมกริบ

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊เพ่งมองคมดาบพลางกล่าว

"ดาบเล่มนี้เป็นอย่างไร?"

"ดาบเยี่ยมยอด"

"หากมิใช่ดาบเยี่ยมยอด ไหนเลยสามารถตัดศีรษะติดต่อกันถึงสิบสามคน!"

พลันเงยหน้าขึ้นประสานสายตาเอี๊ยบไคอีกครั้ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"หรือท่านไม่เคยเห็นดาบเล่มนี้มาก่อน?"

"ไม่เคย"

"ท่านทราบหรือไม่ ดาบเล่มนี้หาได้จากสถานที่ใด?"

"ไม่ทราบ"

"ใต้พื้นในสถานที่ฆ่าคน"

"ใต้พื้น?"

"หลังจากมันฆ่าคนแล้ว ฝังดาบนี้ไว้ใต้พื้น แต่เสียดาย ฝังเร่งร้อนเกินไป จึงได้ถูกคนพบเห็น"

"ดาบที่ดีเยี่ยม ไฉนต้องฝังไว้ใต้ดิน?"

"นี่อาจบางที เนื่องเพราะมันเป็นคนที่ไม่เคยพกดาบเลย!"

เอี๊ยบไคอึ้งชั่วครู่ ต้องหัวร่อแล้วส่ายหน้ากล่าว

"หรือติ๊งจู๊เข้าใจเป็นดาบของข้าพเจ้า?"

"หากท่านเป็นเรา ท่านจะคิดอย่างไร?"

"ข้าพเจ้ามิใช่ท่าน"

"หลังจากยามสี่เมื่อค่ำวาน ลักตั้วซิงแซ ม่อย้งเม้งจู โป้วอั้งเสาะ ยังมีปวยทีตีตู พวกท่านต่างกลับไปที่ห้องพักตัวเอง ต่างมีคนยืนยันได้"

"ดังนั้น สิบสามคนที่ตายต้องมิใช่เป็นพวกท่านทั้งสี่ลงมือฆ่าแน่นอน"

"แต่ท่านเล่า? หลังจากยามสี่เมื่อค่ำวาน ท่านไปที่ใด? มีผู้ใดเป็นพยานยืนยัน?"

"ไม่มี"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊มิถามต่อไปอีกแล้ว แต่ประกายในดวงตาเหี้ยมอำมหิตจนน่าหวาดหวั่น

มีเสียงฝีเท้าหนัก ๆ ก้าวเข้ามา แล้วฮวยมัวทีกับฮุ้นไจ้เทียนเดินไปยืนที่ด้านหลังเอี๊ยบไค

ฮุ้นไจ้เทียนกล่าวเสียงเย็นชา

"เชิญเอี๊ยบเฮีย"

"เชิญเรื่องอันใด?"

"เชิญออกไป"

เอี๊ยบไคถอนใจอีกครั้ง พึมพำเบา ๆ

"ข้าพเจ้านั่งอยู่ที่นี้ มีความสุขสบายสาหัสมาก ไยต้องพาลให้ข้าพเจ้าออกไปด้วย?"

แม้ถอนใจรำพึงเยี่ยงนั้น แต่ยังคงทรงกายลุกขึ้นช้า ๆ

ฮุ้นไจ้เทียนรีบดึงเก้าอี้ออกให้

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กล่าวอีก

"ในเมื่อดาบเล่มนี้เป็นของท่าน ท่านนำไปได้ รับไว้"

จบคำสะบัดมือ ดาบพุ่งปราดเป็นประกายโค้งสีแวววาวเข้าใส่ใบหน้าเอี๊ยบไค ดั่งสายฟ้า

เอี๊ยบไคมิได้รับ

ประกายดาบเฉียดผ่านปกเสื้อ ปักฉึกอยู่บนโต๊ะไม้ขาวลึกถึงเจ็ดนิ้ว!

เอี๊ยบไคถอนหายใจพึมพำ

"เป็นดาบที่ดีเยี่ยมจริง ๆ แต่เสียดาย มิใช่ดาบของข้าพเจ้า"

ในที่สุด เอี๊ยบไคเดินออกจากห้องโถงใหญ่

ฮวยมัวที ฮุ้นไจ้เทียน คล้ายเป็นเงาร่างสองสาย ติดตามหลังโดยกระชั้นชิด

แต่ละคนต่างทราบ เอี๊ยบไคออกไปครานี้ น่ากลัวยากยิ่งที่จะได้กลับมาอีกแล้ว

แต่ละคนต่างจับตามอง ในประกายตาคล้ายดั่งมีความเห็นใจ รันทด เสียดาย แต่กลับไม่มีผู้ใดลุกขึ้นกล่าวแทนเลยสักผู้เดียว

กระทั่งโป้งอั้วเสาะก็มิได้!

โป้วอั้งเสาะยังคงกระด้างเย็นชาดั่งเดิม กระทั่งยังคล้ายมีสีหน้าเหยียดหยาม ดูแคลนอยู่เล็กน้อยด้วย

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กวาดตามองรอบข้าง แล้วส่งเสียงหนัก ๆ

"กับเรื่องนี้ ท่านทั้งหลายมีวาจาใดว่ากล่าว?"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียง

"มีเพียงประโยคเดียว"

"เชิญบอกมา"

"หากติ๊งจู๊ฆ่าคนผิด?"

สีหน้าบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊เครียดลงทันที กล่าวเสียงเย็นชา

"ฆ่าผิดแล้ว ยังฆ่าต่อไปได้!"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

"ท่านยังมีวาจาใดว่ากล่าว?"

"ไม่มีแล้ว"

บ้วนเบ๊ติ้งจู๊ยกตะเกียบขึ้นช้า ๆ
"เชิญ! เชิญรับทานข้าวต้ม"

แสงอาทิตย์สดใส สาดส่องบนธงผืนใหญ่ที่พลิ้วไสว
เอี๊ยบไคเดินไปในแสงอาทิตย์อุทัย แหงนหน้าสูดลมหายใจลึก ๆ แล้วแย้มยิ้มกล่าว
"วันนี้อากาศดีเป็นพิเศษ"
ฮุ้นไจ้เทียนส่งเสียงเย็นชา
"เป็นดินฟ้าอากาศที่ดี"
"ในดินฟ้าอากาศที่แจ่มใสเยี่ยงนี้ น่ากลัวไม่มีผู้ใดคิดจะตาย?"
"แต่เสียดาย มิว่าดินฟ้าอากาศจะดีหรือเลว แต่ละวันต่างมีคนตาย"
"ใช่ นับว่าน่าเสียดายจริง ๆ"
ฮวยมัวทีกล่าวขึ้นบ้าง
"หลังจากยามสี่เมื่อค่ำวาน ท่านไปสถานที่ใดกันแน่?"
เอี๊ยบไคส่งเสียงราบเรียบ
"ในสถานที่ไม่มีคน"
ฮวยมัวทีถอนหายใจยาวแล้วกล่าว
"เสียดาย เสียดาย น่าเสียดายจริง ๆ"
"เสียดายเรื่องอันใด?"
"ท่านยังมีวัยเยาว์อยู่ก็ต้องมาตายเยี่ยงนี้ ไยมิน่าเสียดายอย่างยิ่ง?"
"ฮา ฮา ผู้ใดว่าข้าพเจ้าต้องตาย ข้าพเจ้าไม่คิดจะตายสักนิด"
ฮวยมัวทีหน้าเครียด กล่าวเสียงกระด้าง
"ข้าพเจ้าก็ไม่คิดให้ท่านตาย แต่เสียดาย มีของสิ่งหนึ่งมิยอมรับปาก"
"ของใด?"
มือของฮวยมัวทีลดลง ตบไปที่เข็มขัดหนังกว้างประมาณฝ่ามือเบา ๆ
เสียงตังดังสดใส กระบี่อ่อนเล่มหนึ่งดีดออกจากฝักมาตั้งตรงในสายลมที่โชยพัด
เอี๊ยบไคร้องโพล่งชมเชย
"กระบี่ยอดเยี่ยม"

"เปรียบกับดาบเล่มนั้นของท่านได้หรือไม่?"

"นั่นต้องดูว่าดาบอยู่ในมือผู้ใด?"

"หากอยู่ในมือท่าน?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ในมือข้าพเจ้าไม่เคยมีดาบมาเลย และมิต้องใช้ดาบด้วย"

"ไม่ต้องใช้ดาบ?"

"ข้าพเจ้านิยมฆ่าคนด้วยมือ เนื่องเพราะข้าพเจ้าชื่นชอบเสียงกระดูกผู้อื่นหักกับมือข้าพเจ้า"

สีหน้าฮวยมัวทีแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวต่อไป

"ท่านเคยได้ยินเสียงคมกระบี่แทงเข้าไปในเนื้อผู้อื่นหรือไม่?"

"ไม่เคย"

"เสียงนั้นก็ไม่เลวอย่างยิ่ง"

"ท่านจะให้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ยินเมื่อใด?"

"ท่านจะได้ยินในบัดดล"

ฮวยมัวทีกล่าวแล้วสะบัดกระบี่วูบ ปลายกระบี่ชี้เฉียงสู่ท้องฟ้า เป็นประกายระยิบระยับในแสงอาทิตย์

ฮุ้นไจ้เทียนสลับเท้าก้าวเบี่ยง อ้อมไปที่ด้านหลังเอี๊ยบไคอย่างว่องไว

พลันมีเสียงทารกผู้หนึ่งร้องขึ้น

"ซาอี๊ (น้าหญิงที่สาม) ท่านดู พวกมันจะมาฆ่าคนในที่นี้อีกแล้ว พวกเราไปดูกันเป็นไร?"

เสียงนุ่มนวลของสตรีนางหนึ่งกล่าว

"เด็กโง่เขลา ฆ่าคนมีที่ใดน่าดู?"

เสียงทารกร้องมา

"น่าดูอย่างยิ่ง อย่างน้อยย่อมน่าดูกว่าฆ่าสุกรมากนัก"

ฮวยมัวทีขมวดคิ้วเล็กน้อย ปลายกระบี่ลดลงอีกครา

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องเหลียวมองไป ก็เห็นสตรีอาภรณ์ขาวจูงทารกอาภรณ์แดงเดินอ้อมมาจากมุมบ้าน

สตรีนางนี้รูปกายสูงโปร่ง ผมดำขลับสยาย ใบหน้ารูปไข่ของนางขาวผ่องราวหิมะ

นางหาใช่สตรีโฉมสะคราญที่ผู้เห็นเป็นต้องลุ่มหลงรัญจวน แต่อากัปกิริยา

ทั้งมวลของนางกลับเปี่ยมเสน่ห์ของสตรีเต็มสาว

มิว่าบุรุษประเภทใด เพียงเห็นนางปราดแรกก็ต้องเข้าใจ มิเพียงจะได้ความอบอุ่นซาบซึ้งสมใจจากตัวนางเท่านั้น ยังจะได้การเข้าใจและอภัยจากนางอีกด้วย

ทารกที่นางจูงสวมเสื้อกางเกงแดงฉาน ถักเปียชี้ฟ้าด้วยไหมแดง มาตรว่าร่างผอมเล็กอย่างยิ่ง แต่ดวงตากลับโตใหญ่อย่างยิ่ง ตาดำขลับของมันกลอกกลิ้งไป ๆ มา ๆ ไม่หยุดยั้ง แสดงว่าทั้งปราดเปรียวทั้งเฉลียวฉลาด

เอี๊ยบไคย่อมแย้มยิ้มให้กับทั้งสอง

เมื่อเห็นสตรีกับทารก รอยยิ้มของเอี๊ยบไคเป็นต้องนิ่มนวลน่าสนิทสนมยิ่ง

ทารกมองดูแล้วคล้ายดั่งงุนงงวูบหนึ่ง พลันกระโดดโลดเต้นร้องเสียงดัง

"ข้าพเจ้ารู้จักคนผู้นี้"

สตรีอาภรณ์ขาวขมวดคิ้วกล่าว

"อย่าได้เหลวไหล รีบตามเรากลับไป"

แต่ทารกกลับสะบัดมือนางออก วิ่งเข้ามาหาเอี๊ยบไค ใช้นิ้วเขี่ยแก้มมันพลางแย้มยิ้มกล่าว

"หน้าด้าน หน้าด้าน 'อุ้มเจ้เจ๊ข้าพเจ้ามิยอมปล่อยมือ ท่านว่าท่านหน้าด้านหรือไม่?"

ฮวยมัวทีกระชากเสียงขึ้น

"เซี่ยวโฮ้วจื้อ (เสือน้อย) กล่าวเหลวไหลเรื่องอันใด?"

ทารกกลอกตาไปมาแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้ามิได้กล่าวเหลวไหล ที่ข้าพเจ้าบอกล้วนเป็นความจริง เมื่อค่ำวานข้าพเจ้าเห็นมันกอดกับเจ้เจ๊ข้าพเจ้าจนตัวกลมอยู่ชัด ๆ เรียกให้มันปล่อยมือยังมิยอม..."

ฮวยมัวทีโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"เวลาเท่าใดของเมื่อค่ำวาน?"

"ตอนใกล้จะสว่าง"

สีหน้าฮวยมัวทีเปลี่ยนแปรไปแล้ว

ฮุ้นไจ้เทียนตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เรื่องนี้เป็นท่านเห็นกับตา? อย่าได้กล่าวเหลวไหลเป็นอันขาด"

"ย่อมเป็นข้าพเจ้าเห็นกับตามา"

"ท่านไฉนไปเห็นได้?"

"เมื่อค่ำวานตอนมีเสียงม้าล่อสัญญาณ เจ้เจ๊ก็จะออกไปดูเหตุการณ์ ข้าพเจ้า

ขอตามนางไปด้วยนางไม่ยอม ข้าพเจ้าจึงฉวยโอกาสที่นางมิทันระวังซ่อนที่ใต้ท้องม้านาง..."

"จากนั้นเล่า?"

"เจ้เจ๊ยังไม่ทราบ ควบม้าไปไม่นานก็พบคนผู้นี้ในระหว่างทาง จากนั้นทั้งสองจึง..."

วาจาของเซี่ยวโฮ้วจื้อมิทันจบคำ ก็ถูกสตรีนางนั้นฉุดออกไป แต่ปากยังคงส่งเสียงร้องดังสนั่นหวั่นไหว

"ที่ข้าพเจ้ากล่าวล้วนเป็นวาจาสัตย์จริง ข้าพเจ้าเห็นกับตาชัด ๆ ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจบอกได้?"

ฮวยมัวที ฮุ้นไจ้เทียน ต่างเหลียวมองกันไปมา ใบหน้าเป็นสีเทาซีดแล้วไหนเลยยังจะเอ่ยปากได้อีก

สีหน้าของเอี๊ยบไคพิกลอย่างยิ่ง ในใจก็วุ่นวายจนมิทราบครุ่นคิดเรื่องอันใด

พลันมีคนผู้หนึ่งส่งเสียงหนัก ๆ

"ท่านตามเรามา"

มิทราบบ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊เดินออกมาตั้งแต่เมื่อใด ใบหน้าของท่านเขียวคล้ำ กวักมือเรียกเอี๊ยบไค แล้วก้าวอาด ๆ เข้าไปในตึกอีก

เอี๊ยบไคจำต้องเดินตามท่านเข้าไปบ้าง

ตอนนั้น ในท้องทุ่งอันไพศาลกำลังมีเสียงเพลงของพวกเลี้ยงสัตว์ดังกังวาน

"ฟ้าเวิ้งว้าง ดินไพศาล
ลมโชยหญ้าลู่ เห็นหมู่แพะแกะ"

ไม่มีแพะแกะ...มีแต่ม้า

ฝูงม้าจำนวนมหาศาล วิ่งอยู่ใต้แสงอาทิตย์ที่อบอุ่นด้วยความคึกคะนอง จนในฟ้าดินเต็มไปด้วยพลังชีวิตที่กระปรี้กระเปร่าคึกคัก

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊นั่งตัวตรงอยู่บนอานสลักลวดลาย แส้ม้าในมือหวดกระหน่ำอย่างดุดัน คล้ายดั่งจะระบายความเดือดดาลในอกออกมากับความเร็วของม้าก็ปาน

โชคดีที่พาหนะคู่ขาของเอี๊ยบไคก็เป็นอาชาที่คัดเลือกมา จึงพอจะฝืนใจ

ติดตามได้ ไม่ถูกทิ้งห่าง

ภูเขาที่เบื้องหน้าเป็นสีเขียวขจี ดูแล้วไม่รู้สึกสูงนัก และไม่ไกลเท่าใดนัก

แต่ทั้งสองลงแส้ห้อม้าอย่างรวดเร็ว ยังคงเป็นชั่วยามเศษจึงได้ถึงเชิงเขา

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊พลิ้วตัวลงจากหลังม้า โลดละลิ่วขึ้นไปบนเนินเขาโดยมิยอมหยุดเท้า

เอี๊ยบไคจำต้องติดตามไป

เนินเขามีฮวงซุ้ยใหญ่มหึมา หญ้าบนฮวงซุ้ยเหลืองซีด ต้นเอี๋ยงขาวที่เรียงรายสั่นพลิ้วไปตามสายลม

เบื้องหน้าฮวงซุ้ยมหึมา มีหลักศิลาสีเขียวสูงเก้าเชียะ

บนหลักศิลามีอักษรใหญ่อยู่แถวหนึ่ง

'ที่ฝังศพผู้กล้าหาญแห่งซิ่งตอมึ้ง

ด้านข้างยังมีนามของอีกหลายคน

'สองสามีภรรยาแป๊ะเทียนอู้ สองสามีภรรยาแป๊ะเทียนย่ง ร่วมฝังในที่นี้'

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊วิ่งตรงไปจนถึงหน้าศิลาจึงหยุดเท้า เหงื่อซึมจนเสื้อผ้าเปียกชุ่มโชก

ลมบนภูเขายิ่งเย็นยะเยียบ

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊คุกเข่าลงที่หน้าหลักศิลา เนิ่นนานให้หลังจึงได้ทรงกายขึ้นยืน เมื่อหันกลับมา รอยย่นบนใบหน้าคล้ายดั่งลึกกว่าเดิม แต่ละริ้วรอยต่างมิทราบได้ซุกซ่อนอดีตที่เจ็บช้ำรันทดอยู่เท่าใด และมิทราบซุกซ่อนความอาฆาตแค้นอยู่มากน้อยเท่าใด!

เอี๊ยบไคยืนสงบอยู่ในสายลมเย็น หัวใจก็เย็นยะเยียบ บอกมิถูกว่าเป็นรสชาติใด

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊เพ่งมองแน่วนิ่งชั่วครู่ พลันเอ่ยขึ้น

"ท่านได้เห็นกระไร?"

"ฮวงซุ้ยหลังหนึ่ง"

"ท่านทราบเป็นฮวงซุ้ยผู้ใด?"

"แป๊ะเทียนอู้ แป๊ะเทียนย่ง..."

"ท่านรู้จักพวกท่านเป็นผู้ใด?"

เอี๊ยบไคส่ายหน้าปฏิเสธ

สีหน้าบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ยิ่งรันทดกว่าเดิม กล่าวเสียงเครือ

"พวกท่านล้วนเป็นกอกอร่วมสาบานของเรา แต่มีน้ำใจดุจดั่งสายเลือดเดียวกัน"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ จวบจนบัดนี้จึงเข้าใจ ไฉนผู้อื่นจึงเรียกท่านเป็นซาเล่าปั้ง (เถ้าแก่ที่สาม) เนื่องเพราะเบื้องสูงยังมีกอกออีกสองคน

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ถามอีก

"ท่านทราบหรือไม่ เราไฉนจึงได้ฝังพวกท่านไว้ในที่นี้?"

เอี๊ยบไคสั่นศีรษะอีกครา

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ขบกรามแนบแน่น กำหมัดกัดฟันกล่าว

"เนื่องเพราะเมื่อเราหาพวกท่านพบ เลือดเนื้อของพวกท่านถูกจิ้งจอกอดโซในทุ่งกว้างกัดแทะจนหมดสิ้น เหลือแต่กระดูกอยู่กองเดียว มิว่าผู้ใดก็ไม่มีปัญญาแยกแยะจดจำได้!"

สองมือของเอี๊ยบไคกำเข้าหากันโดยไม่รู้ตัว ฝ่ามือมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาบ้างแล้ว

เบื้องหน้าเนินเขาเป็นทุ่งหญ้าเขียวขจี ไพศาลไปจนจรดขอบฟ้าสีคราม

ลมโชยหญ้าลู่ไปเป็นระลอก ดุจดั่งท้องทะเลกว้างใหญ่

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊หันกาย เหม่อมองดูขอบฟ้าเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงได้กล่าวช้า ๆ

"ที่ท่านเห็นในตอนนี้คือกระไร?"

"ทุ่งหญ้าไพศาล"

"ท่านเห็นปลายสุดของแผ่นดินผืนนี้หรือไม่?"

"ไม่เห็น"

"แผ่นดินที่ไพศาลจนไม่เห็นสุดปลายนี้คือของเรา"

สีหน้าของท่านพลันพลุ่งพล่านกว่าเดิม ส่งเสียงดัง ๆ ต่อไป

"ชีวิตที่มีบนแผ่นดินนี้ ทรัพย์สินที่มีบนแผ่นดินนี้ ก็เป็นของเราทั้งสิ้น เราได้งอกรากอยู่ในแผ่นดินนี้แล้ว!"

เอี๊ยบไคสงบฟัง มีแต่สงบฟังเท่านั้น

เอี๊ยบไคไม่เข้าใจคนผู้นี้เลย และไม่มีปัญญาเข้าใจความหมายในวาจาที่ท่านกล่าวด้วย

อีกเนิ่นนานให้หลัง ความพลุ่งพล่านของบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊จึงค่อยสงบลง ถอนใจยาวกล่าวว่า

"มิว่าผู้ใดคิดจะมีแผ่นดินผืนใหญ่ปานนี้ ต่างมิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

"มิใช่ง่ายดายจริง ๆ"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถอนใจกล่าวสนับสนุนไป บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าวต่อ

"ท่านทราบหรือไม่ ทุกประการนี้เราได้มาอย่างไร?"

"ไม่ทราบ"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊พลันกระชากอกเสื้อออก เผยให้เห็นทรวงอกที่แข็งแกร่งราวเหล็กศิลา กล่าวต่อไป

"ท่านดูนี่เป็นกระไร?"

พอเอี๊ยบไคเห็นทรวงอกของท่าน ลมหายใจคล้ายชะงักงันไป

เอี๊ยบไคยังไม่เคยเห็นทรวงอกผู้ใดจะมีแผลจากคมอาวุธมากมายปานนี้ มีทั้งแผลดาบ แผลกระบี่...

สีหน้าบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊พลุ่งพล่านดาลเดือดอีกครา ดวงตาแวววาวเป็นประกายราวสายฟ้า ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

"นี่คือคุณค่าที่เราทุ่มเทออกไป ทุกประการนี้ล้วนเป็นโลหิต เป็นหยาดเหงื่อของเรา ยังมีชีวิตน้องพี่ของเราอีกมากหลายที่ได้ทุ่มเทไปแลกมันมา"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ดังนั้น มิว่าผู้ใด ต่างอย่าหมายชิงทุกสรรพสิ่งในที่นี้จากมือเราไปได้เด็ดขาด... มิว่าผู้ใดต่างไม่ได้!"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊หอบหายใจถี่เร็ว ชายชราที่ผ่านการต่อสู้มาจนโชกโชน มาตรว่าหนังเนื้อที่ทรวงอกยังคงแข็งแกร่งราวเหล็กศิลา แต่พละกำลังของท่านโทรมกว่าเมื่อครั้งอยู่ในวัยฉกรรจ์มากแล้ว

นี่ไยมิใช่เป็นความเศร้าของ 'วีรบุรุษเฒ่าชรา' ที่ต่างต้องสะทกสะท้อนรันทด?

จวบจนลมหายใจเป็นปกติ บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊จึงหันกลับมาตบไหล่เอี๊ยบไคเบา ๆ น้ำเสียงก็แปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวล กล่าวช้า ๆ

"เราทราบท่านเป็นบุรุษหนุ่มปณิธานสูงส่ง ยอมตายก็มิยอมไปทำลายเกียรติของผู้อื่น บุรุษเยี่ยงท่าน โลกปัจจุบันมีอยู่ไม่มากแล้ว"

"ที่ข้าพเจ้ากระทำ เป็นเพียงเรื่องที่ข้าพเจ้ารู้สึกสมควรกระทำ ไม่อาจนับเป็นสำคัญได้"

"ท่านกระทำได้ไม่เลว กระทำได้ถูกต้อง เราปรารถนาใคร่ได้ท่านมาเป็นมิตรสหาย กระทั่งเป็นบุตรเขยของเรา..."

สีหน้าท่านพลันเครียดลงอีกครา ดวงตามีประกายคมกล้าราวกระบี่ จ้องหน้า

เอี๊ยบไคแล้วเน้นทีละคำ

"แต่ท่านยังคงรีบไปจากที่นี้โดยด่วนจะประเสริฐสุด!"

"ไป?"

"ใช่ ไป! รีบไป ยิ่งเร็วยิ่งประเสริฐ"

"ไฉนต้องรีบไป?"

"เนื่องเพราะที่นี้มีเรื่องยุ่งยากมากเกินไป มิว่าผู้ใดอยู่ที่นี้ ต่างยากยิ่งจะหลีกเลี่ยงมิให้ถูกคาวโลหิตแปดเปื้อนได้"

เอี๊ยบไคยิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าไม่กลัวเรื่องยุ่งยาก และไม่กลัวคาวโลหิต"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ร้องเสียงเกรี้ยวกราด

"แต่สถานที่นี้...ท่านความจริงไม่ควรมา ท่านสมควรกลับไป"

"กลับไปที่ใด?"

"กลับไปมาตุภูมิของท่าน ที่นั้นมีสถานที่ให้ท่านดำรงชีวิตโดยสุขสงบ"

เอี๊ยบไคหันช้า ๆ ไปหาท้องทุ่งเบื้องหน้า เนิ่นนานให้หลังจึงได้กล่าวช้า ๆ

"ท่านทราบหรือไม่ มาตุภูมิของข้าพเจ้าอยู่ที่ใด?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊สั่นศีรษะตอบ

"มิว่าถิ่นเกิดของท่านอยู่ห่างไกลปานใด มิว่าท่านต้องการค่าใช้จ่ายในการเดินทางเท่าใด เราต่างกำนัลให้ท่านได้"

เอี๊ยบไคพลันหัวร่อกล่าว

"นั่นกลับไม่ต้อง มาตุภูมิของข้าพเจ้ามิได้ไกลนัก"

"ไม่ไกล?"

"ใช่!"

"อยู่ที่ใด?"

เอี๊ยบไคเหม่อมองปุยเมฆขาวบนขอบฟ้า พลางเน้นทีละคำ

"มาตุภูมิของข้าพเจ้าอยู่ที่นี้เอง!"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ตะลึงลานทันที!

เอี๊ยบไคหันกลับมา จับตาเพ่งมองท่านแน่วนิ่ง ใบหน้ามีความรู้สึกประหลาดพิกลอย่างยิ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเกิดในที่นี้ เติบโตในที่นี้ ท่านยังจะเรียกให้ข้าพเจ้าไปที่ใด?"

ทรวงอกบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊สะท้อนถี่เร็ว กำหมัดแนบแน่น ในลำคอมีเสียงครอก ครอก

แต่มิอาจเปล่งออกมาได้แม้สักคำเดียว

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้ว ข้าพเจ้ากระทำเรื่องที่ข้าพเจ้ารู้สึกสมควรกระทำเท่านั้น และไม่เคยกลัวเรื่องยุ่งยาก ไม่กลัวคาวโลหิตด้วย!"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ดังนั้น ท่านจึงจะอยู่ที่นี้สืบไป?"

เอี๊ยบไคตอบรวบรัดชัดเจนอย่างยิ่ง โดยเน้นเพียงคำเดียว

"ใช่"

ลมตะวันตกกรรโชกมา กิ่งใบต้นเอี๋ยงสั่นระริกด้วยความหนาวเหน็บ

เมฆดำกลุ่มก้อนใหญ่ ลอยเข้าบดบังแสงอาทิตย์จนสลัวกว่าเดิม

มาตรว่าเอวของบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ยังคงยืดตรงดั่งปลายทวน แต่หัวใจกลับอึดอัดดุจดั่งมีมือที่มองไม่เห็นข้างหนึ่งกำลังบีบเค้นอย่างทารุณ บีบเค้นจนท่านแทบทนมิได้!

เอี๊ยบไคเดินออกไปแล้ว

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ทราบ แต่มิได้ขัดขวาง กระทั่งยังมิได้หันไปเหลือบแลสักแวบเดียว

ในเมื่อไม่อาจขัดขวาง ไยต้องหันไปเหลือบแล?

หากเปลี่ยนเป็นห้าปีก่อน ท่านต้องไม่ยอมให้บุรุษหนุ่มผู้นี้ไปแน่นอน

หากเปลี่ยนเป็นเมื่อห้าปีก่อน ท่านตอนนี้อาจบางทีจะฝังบุรุษหนุ่มไว้ในที่เชิงเขานี้แล้ว

ยังไม่เคยมีผู้ใดปฏิเสธการขอร้องของท่านมาเลย วาจาที่ท่านกล่าว ไม่เคยมีผู้ใดกล้าขัดขืนมาเลย

แต่ทว่า บัดนี้มีแล้ว!

เมื่อครู่ตอนหันหน้าประจันกัน ความจริงท่านมีโอกาสต่อยใส่ดั้งจมูกบุรุษหนุ่มพังทลายไป ความเร็วในหมัดแรกของท่าน เร็วจนคล้ายดั่งสายฟ้าแลบมา หากเปลี่ยนเป็นห้าปีก่อน ท่านมีความเชื่อมั่น สามารถต่อยคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าท่านให้ล้มลงโดยง่ายดาย

มิว่าดั้งจมูกของผู้ใดถูกต่อยหัก สมองต้องงุนงง สายตาก็ถูกโลหิตที่กระจายจากจมูกบดบัง ยากยิ่งจะมีความสามารถหลบหลีกหรือต่อยโต้มา

นี่เรียกว่าหมัดเดียวปิดประตู!

ความจริงท่านมีความมั่นใจในหมัดนี้อย่างยิ่ง และแทบมิเคยพลาดพลั้ง

มาก่อนเลย

แต่ครานี้ ท่านถึงกับมิได้ลงมือ!

หลายปีนี้ มาตรว่ากล้ามเนื้อของท่านยังคงเข้มแข็ง กระทั่งไม่มีไขมันที่หน้าท้องสักน้อยนิด มิว่ายามนั่งหรือยามยืน ร่างยังคงตรงดุจเป็นปลายทวนเสมอมา

หลายปีนี้ เปลือกนอกของท่านแทบจะสังเกตความเปลี่ยนแปรใด ๆ ไม่ได้

แต่ความแก่ชราของภายใน เป็นที่มิว่าผู้ใดต่างไม่มีปัญญาสังเกตออกได้

บางครั้ง กระทั่งตัวเองยังสังเกตไม่ออก

หัวใจของท่านเปลี่ยนแปรไปจากเดิม!

ท่านพลันพบเห็น ความวิตกกังวลของท่านยิ่งนานยิ่งมาก มิว่ากับเรื่องราวใดต่างไม่มีความมั่นใจดุจดั่งกาลก่อน ๆ

กระทั่งถึงบนเตียง โอบรัดสตรีที่ท่านรักสุดซึ้ง ท่านยังคงไม่สามารถบังคับตัวเองดุจดั่งกาลก่อน ในหลายครั้งระยะหลัง ๆ ท่านได้เริ่มสงสัย ท่านสามารถให้ความพึงพอใจแก่นางได้จริงหรือไร?

นี่เป็นสัญลักษณ์บ่งบอกว่า ท่านได้เริ่มเฒ่าชราไปแล้วหรือไม่?

คนเราเพียงรู้สึกตัวเองว่าแก่ชรา ถึงจะแก่ชราไปจริง ๆ!

ห้าปี...อาจบางทีเพียงสามปี...

สามปีก่อน มิว่าผู้ใดกล้าปฏิเสธการขอร้องของท่าน ต่างอย่าหมายผละจากเบื้องหน้าท่านไปได้เด็ดขาด!

แม้แต่ท่านยินยอมทุ่มเททรัพย์สินและอิทธิพลอำนาจไปแลกเปลี่ยน ก็ไม่มีทางแลกเปลี่ยนให้คืนกลับมาได้!

ที่เหลืออยู่ ยังมีเวลาสามปีอีกเท่าใดครั้ง?

ท่านไม่ต้องการไปคิด และไม่กล้าไปคิด...ตอนนี้ ท่านเพียงคิดต้องการเอนกายนอนอย่างสงบเยือกเย็น

ท่านพลันรู้สึกอ่อนล้าจนระโหยยิ่ง

ฟ้ายิ่งมัวสลัว คล้ายดั่งจะมีพายุฝน

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ย่อมดูออก ประสบการณ์นานปีบันดาลให้ท่านดูดินฟ้าอากาศได้อย่างแม่นยำ เฉกเช่นดูความเปลี่ยนแปรของจิตใจผู้คน

แต่ท่านกลับคร้านจะลุกขึ้น คร้านจะกลับไป

ท่านนอนสงบอยู่ที่หน้าหลักศิลาฮวงซุ้ย จับตามองอักษรที่สลักอยู่บนหลักศิลา...' สองสามีภรรยาแป๊ะเทียนอู้ สองสามีภรรยาแป๊ะเทียนย่ง...

พวกท่านเป็นกอกอร่วมสาบาน พวกท่านตายอย่างน่าอเนจอนาถจริง ๆ

แต่ท่านกลับไม่อาจล้างแค้นแทนพวกท่านได้

เพราะเหตุใด?

ความลับนี้ นอกจากตัวท่านกับพวกที่ตายไปแล้ว มีผู้ทราบอยู่ไม่มากนัก

ความลับนี้ได้ฝังอยู่ในหัวใจท่านมาสิบแปดปีแล้ว ดุจดั่งเป็นเข็มแหลมที่ซ่อนอยู่ในหัวใจ ยามใดคิดขึ้นมา หัวใจก็ปวดแปลบทันที

ท่านมิได้ยินเสียงฝีเท้าม้า แต่กลับรู้สึกมีคนเดินขึ้นมาบนเนินเขานี้

เสียงฝีเท้าคนผู้นี้ไม่เบา แต่ทุกก้าวกลับยาวอย่างยิ่ง ทั้งยาวทั้งเร็ว

ท่านทราบ กงซุนต้วนมาแล้ว

มีแต่กงซุนต้วนเพียงคนเดียวที่ร่วมรับทราบความลับนี้ของท่าน

ท่านเชื่อถือกงซุนต้วนดุจดั่งทารกเชื่อถือมารดา

เสียงฝีเท้าก็คล้ายเสียงกล่าววาจา แต่ละคนต่างมีเสียงที่ผิดแปลกจากกัน

ดังนั้น คนตาบอดมักเพียงได้ยินเสียงคนเดินก็สามารถฟังออกว่าเป็นคนเช่นไร

เสียงฝีเท้าของกงซุนต้วนเป็นเช่นดั่งร่างมัน หนักหน่วง ยิ่งใหญ่ เร่งร้อน พอเริ่มก็ยากยิ่งจะหยุดกลางคัน

มันวิ่งรวดเดียวถึงบนเนินเขา จนเห็นบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊จึงหยุดไว้ พอหยุดลงก็รีบถาม

"คนเล่า?"

"ไปแล้ว"

"ท่านปล่อยมันไปเยี่ยงนี้?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ถอนหายใจกล่าว

"อาจบางทีท่านบอกไม่ผิด เราแก่ชราแล้ว รู้สึกกลัวเรื่องราวอยู่บ้าง"

"กลัวเรื่อง?"

"ความหมายของคำกลัวเรื่อง คือไม่ต้องการไปตอแยเรื่องยุ่งยากที่ไม่จำเป็นอีก"

"ท่านแน่ใจว่าไม่ใช่มัน?"

"มิว่าอย่างไร อย่างน้อยเรื่องของเมื่อค่ำวานต้องมิใช่มันกระทำ มีคนสามารถยืนยันให้มันได้"

"แล้วไฉนมันมิยอมบอก?"

"อาจบางทีเนื่องเพราะมันมีวัยเยาว์ เยาว์วัยเกินไป..."

เมื่อกล่าวถึงคำเยาว์วัย ในปากคล้ายมีน้ำขมประดังขึ้น ทั้งขมทั้งฝาด!

กงซุนต้วนก้มศีรษะมองอักษรบนหลักศิลา สองมือเริ่มกำเข้าหากัน ประกายตาก็แปรเปลี่ยนเป็นพิกลอย่างยิ่ง โดยมิทราบเป็นดั่งแค้นรันทด? หวาดหวั่นขวัญเสีย? หรืออาฆาตแค้น?

อีกเนิ่นนานให้หลัง จึงได้เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

"ท่านสามารถระบุแน่ว่า แป๊ะเล่าตั๊ว (พี่ใหญ่แซ่แป๊ะ) มีบุตรอยู่คนหนึ่งจริง ๆ?"

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊รับคำ กงซุนต้วนกล่าวต่อไป

"ท่านไฉนทราบ? ครั้งนี้เป็นบุตรกำพร้าของมันมารังควานล้างแค้น?"

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊พริ้มตาลง เน้นทีละคำ

"ความอาฆาตแค้นเยี่ยงนี้ เป็นที่ต้องชำระล้างให้ได้แน่นอน"

มือของกงซุนต้วนกำแน่นกว่าเดิม ร้องเสียงแหบแห้ง

"แต่เรื่องราวที่พวกเรากระทำ กล่าวได้ว่าลับสุดยอดแล้ว นอกจากคนที่ตาย ไฉนมีผู้อื่นล่วงรู้ได้?"

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊ถอนหายใจยาวกล่าวว่า

"มิว่าเป็นความลับเยี่ยงไร จะเร็วจะช้าย่อมมีคนทราบได้...หากต้องการให้คนไม่ทราบ นอกจากตนอย่ากระทำ เป็นคำพังเพยที่ท่านมิอาจไม่เชื่อถือได้"

กงซุนต้วนเพ่งมองอักษรบนหลักหินแน่วนิ่ง ประกายหวาดหวั่นในดวงตาคล้ายดั่งรุนแรงกว่าเดิม ขบกรามคำราม

"หากบุตรกำพร้านั้นเติบใหญ่แล้ว ควรมีวัยใกล้เคียงกับเอี๊ยบไคพอดี!"

"และก็ใกล้เคียงกับโป้วอั้งเสาะด้วย"

กงซุนต้วนหันขวับกลับไป ก้มมองประสานตาพลางกล่าว

"ท่านมีความเห็น ผู้ใดมีพิรุธต้องสงสัยมากกว่า?"

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊ครุ่นคิดพลางกล่าว

"สังเกตตามเหตุการณ์ในตอนนี้ คล้ายดั่งโป้วอั้งเสาะมากกว่า"

"เพราะเหตุใด?"

"บุรุษหนุ่มผู้นี้ ดูเปลือกนอกคล้ายดั่งเยือกเย็นอย่างยิ่ง สามารถสะกดกลั้นได้หนักแน่นอย่างยิ่ง แต่ความจริงกลับพลุ่งพล่านยิ่งกว่าทุกผู้คน"

"เฮอะ เฮอะ แต่มันกลับยินยอมคลานเข้าตามช่องประตูดั่งสุนัข ก็ไม่ยินยอมไปฆ่าคน"

"นั่นเนื่องเพราะคนผู้นั้นไม่มีคุณค่าให้มันลงมือฆ่า และมิใช่เป็นคนที่มันต้องการฆ่าด้วย!"

สีหน้ากงซุนต้วนแปรเปลี่ยนจากเดิม

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าวช้า ๆ สืบไป

"คนที่มีนิสัยมุทะลุร้อนแรงแต่กำเนิด แต่กลับกลายเป็นอดออมถนอมใจไม่เอาเรื่อง มีสาเหตุเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น"

"สาเหตุเยี่ยงไร?"

"แค้น!"

กงซุนต้วนสะท้านเฮือกใหญ่ โพล่งเบา ๆ

"แค้น?"

"หากมันมีความแค้นที่จำต้องชำระให้ได้ มันจึงพยายามข่มกลั้นตัวเองไว้ ยินยอมอดออมใจไม่เอาเรื่อง ยอมรับความอัปยศอดสูนานา เนื่องเพราะในใจมันมีแต่ต้องการล้างแค้นเพียงประการเดียว"

ถึงตอนนี้ลืมตาขึ้น ในดวงตาคล้ายมีประกายหวาดหวั่นขึ้นมาบ้างแล้ว เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าวต่อ

"เนื่องเพราะความแค้นในใจมันลึกซึ้งเกินไป ดังนั้นเรื่องที่ผู้อื่นไม่อาจอดกลั้นทนทาน มันต่างสามารถทนทานได้"

กงซุนต้วนกำหมัดแนบแน่น ร้องเสียงแหบพร่า

"เมื่อเช่นนี้ ท่านไฉนไม่ให้ข้าพเจ้าฆ่ามัน?"

สายตาบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊เหม่อมองดูขอบฟ้าที่มืดเลือนราง เนิ่นนานยังมิอาจส่งเสียงตอบโต้

กงซุนต้วนร้องดังกราดเกรี้ยว

"ตอนนี้พวกเราได้สละไปสิบสามชีวิตแล้ว หรือท่านยังจะกลัวฆ่าผิดคนอีก?"

"ท่านผิดแล้ว"

"ท่านเห็นว่ามันยังมีพวกพ้อง?"

"เรื่องเช่นนี้ ความจริงมิใช่กำลังคนเพียงคนเดียวจะสามารถกระทำได้"

"แต่ตระกูลแป๊ะไยมิใช่ตายหมดตายสิ้นไปนานแล้ว?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊พลันดีดกายขึ้นดุจกระต่ายป่า ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"หากตายหมดตายสิ้นไปจริง บุตรกำพร้านี้จะมาจากที่ใด? หากมิใช่ยังมีคนคอยลอบช่วยเหลือ ทารกเยาว์วัยไหนเลยจะรอดจนถึงบัดนี้? หากคนผู้นั้นมิใช่

เป็นชั้นร้ายกาจอย่างยิ่ง ไหนเลยจะดูออกว่าเป็นพวกเราลงมือ? ไหนเลยจะหลบหนีการไล่ล่าของพวกเราพ้น?"

กงซุนต้วนก้มศีรษะต่ำ ไม่อาจโต้เถียงได้อีกแล้ว

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ก็กำหมัดแนบแน่น เน้นทีละคำ

"ดังนั้น หากพวกเราจะลงมืออีกครั้ง เป็นต้องมีความมั่นใจ สามารถทำลายพวกมันได้หมดสิ้นในคราเดียว ไม่อาจทิ้งภัยภายหลังไว้เป็นอันขาด"

กงซุนต้วนขบกรามกล่าว

"แต่พวกเรารอคอยเยี่ยงนี้สืบไป จะรอถึงเมื่อใด?"

"มิว่ารอนานปานใด ต่างต้องรอ!"

"บัดนี้พวกเราเสียไปสิบสามชีวิตแล้ว หากแม้นรอต่อไป..."

"ขอเพียงเป็นชีวิตผู้อื่น จะเสียอีกสามสี่ร้อยก็มิเป็นไร"

"ท่านไม่กลัวมันชิงลงมือเอาเปรียบก่อน?"

"เฮอะ ท่านวางใจ มันต้องไม่ลงมือต่อพวกเราโดยเร็วเกินไปเด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันต้องไม่ยอมให้พวกเราตายเร็วเกินไป ง่ายดายเกินไป!"

สีหน้ากงซุนต้วนเขียวคล้ำ มือใหญ่มหึมากุมไปที่ด้ามดาบแล้ว

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กล่าวต่อ

"ประการสำคัญที่สุด คือมันตอนนี้ยังหาหลักฐานที่มั่นคงไม่ได้ ไม่สามารถยืนยันว่าเป็นการลงมือของพวกเรา ดังนั้น..."

"ดังนั้นเป็นไร?"

"ดังนั้น มันจึงต้องการให้พวกเราหวาดหวั่นขวัญเสีย มิว่าผู้ใด ในยามหวาดหวั่นขวัญเสีย ต่างกระทำเรื่องผิดพลาดได้ง่ายดาย มีแต่ตอนพวกเรากระทำเรื่องผิดพลาด มันจึงมีโอกาสคว้าจุดอ่อนของพวกเรา"

กงซุนต้วนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"ดังนั้น ตอนนี้พวกเราจึงไม่อาจกระทำเรื่องราวใดทั้งสิ้น?"

"ใช่ ดังนั้นพวกเราตอนนี้มีแต่รอต่อไป รอให้มันผิดพลาดก่อน"

สีหน้าของท่านเยือกเย็นลงทีละน้อย เน้นช้า ๆ

"มีแต่รอ จึงเป็นการไม่ผิดพลาดตลอดกาล"

การรอคอย นับว่าไม่ผิดพลาดจริง ๆ

คนเราขอเพียงมีความอดกลั้นยินยอมรอ จะเร็วจะช้าต้องรอจนได้โอกาสมาแน่

"นั่นเนื่องเพราะคนผู้นั้นไม่มีคุณค่าให้มันลงมือฆ่า และมิใช่เป็นคนที่มันต้องการฆ่าด้วย!"

สีหน้ากงซุนต้วนแปรเปลี่ยนจากเดิม

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กล่าวช้า ๆ สืบไป

"คนที่มีนิสัยมุทะลุร้อนแรงแต่กำเนิด แต่กลับกลายเป็นอดออมถนอมใจไม่เอาเรื่อง มีสาเหตุเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น"

"สาเหตุเยี่ยงไร?"

"แค้น!"

กงซุนต้วนสะท้านเฮือกใหญ่ โพล่งเบา ๆ

"แค้น?"

"หากมันมีความแค้นที่จำต้องชำระให้ได้ มันจึงพยายามข่มกลั้นตัวเองไว้ ยินยอมอดออมใจไม่เอาเรื่อง ยอมรับความอัปยศอดสูนานา เนื่องเพราะในใจมันมีแต่ต้องการล้างแค้นเพียงประการเดียว"

ถึงตอนนี้ลืมตาขึ้น ในดวงตาคล้ายมีประกายหวาดหวั่นขึ้นมาบ้างแล้ว เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าวต่อ

"เนื่องเพราะความแค้นในใจมันลึกซึ้งเกินไป ดังนั้นเรื่องที่ผู้อื่นไม่อาจอดกลั้นทนทาน มันต่างสามารถทนทานได้"

กงซุนต้วนกำหมัดแนบแน่น ร้องเสียงแหบพร่า

"เมื่อเช่นนี้ ท่านไฉนไม่ให้ข้าพเจ้าฆ่ามัน?"

สายตาบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊เหม่อมองดูขอบฟ้าที่มืดเลือนราง เนิ่นนานยังมิอาจส่งเสียงตอบโต้

กงซุนต้วนร้องดังกราดเกรี้ยว

"ตอนนี้พวกเราได้สละไปสิบสามชีวิตแล้ว หรือท่านยังจะกลัวฆ่าผิดคนอีก?"

"ท่านผิดแล้ว"

"ท่านเห็นว่ามันยังมีพวกพ้อง?"

"เรื่องเช่นนี้ ความจริงมิใช่กำลังคนเพียงคนเดียวจะสามารถกระทำได้"

"แต่ตระกูลแป๊ะไยมิใช่ตายหมดตายสิ้นไปนานแล้ว?"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊พลันดีดกายขึ้นดุจกระต่ายป่า ร้องเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"หากตายหมดตายสิ้นไปจริง บุตรกำพร้านี้จะมาจากที่ใด? หากมิใช่ยังมีคนคอยลอบช่วยเหลือ ทารกเยาว์วัยไหนเลยจะรอดจนถึงบัดนี้? หากคนผู้นั้นมิใช่

เป็นชั้นร้ายกาจอย่างยิ่ง ไหนเลยจะดูออกว่าเป็นพวกเราลงมือ? ไหนเลยจะหลบหนีการไล่ล่าของพวกเราพ้น?"

กงซุนต้วนก้มศีรษะต่ำ ไม่อาจโต้เถียงได้อีกแล้ว

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ก็กำหมัดแนบแน่น เน้นทีละคำ

"ดังนั้น หากพวกเราจะลงมืออีกครั้ง เป็นต้องมีความมั่นใจ สามารถทำลายพวกมันได้หมดสิ้นในคราเดียว ไม่อาจทิ้งภาทภัยภายหลังไว้เป็นอันขาด"

กงซุนต้วนขบกรามกล่าว

"แต่พวกเรารอคอยเยี่ยงนี้สืบไป จะรอถึงเมื่อใด?"

"มิว่ารอนานปานใด ต่างต้องรอ!"

"บัดนี้พวกเราเสียไปสิบสามชีวิตแล้ว หากแม้นรอต่อไป..."

"ขอเพียงเป็นชีวิตผู้อื่น จะเสียอีกสามสี่ร้อยก็มิเป็นไร"

"ท่านไม่กลัวมันชิงลงมือเอาเปรียบก่อน?"

"เฮอะ ท่านวางใจ มันต้องไม่ลงมือต่อพวกเราโดยเร็วเกินไปเด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันต้องไม่ยอมให้พวกเราตายเร็วเกินไป ง่ายดายเกินไป!"

สีหน้ากงซุนต้วนเขียวคล้ำ มือใหญ่มหึมากุมไปที่ด้ามดาบแล้ว

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กล่าวต่อ

"ประการสำคัญที่สุด คือมันตอนนี้ยังหาหลักฐานที่มั่นคงไม่ได้ ไม่สามารถยืนยันว่าเป็นการลงมือของพวกเรา ดังนั้น..."

"ดังนั้นเป็นไร?"

"ดังนั้น มันจึงต้องการให้พวกเราหวาดหวั่นขวัญเสีย มิว่าผู้ใด ในยามหวาดหวั่นขวัญเสีย ต่างกระทำเรื่องผิดพลาดได้ง่ายดาย มีแต่ตอนพวกเรากระทำเรื่องผิดพลาด มันจึงมีโอกาสคว้าจุดอ่อนของพวกเรา"

กงซุนต้วนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"ดังนั้น ตอนนี้พวกเราจึงไม่อาจกระทำเรื่องราวใดทั้งสิ้น?"

"ใช่ ดังนั้นพวกเราตอนนี้มีแต่รอต่อไป รอให้มันผิดพลาดก่อน"

สีหน้าของท่านเยือกเย็นลงทีละน้อย เน้นช้า ๆ

"มีแต่รอ จึงเป็นการไม่ผิดพลาดตลอดกาล"

ภารรอคอย นับว่าไม่ผิดพลาดจริง ๆ

คนเราขอเพียงมีความอดกลั้นยินยอมรอ จะเร็วจะช้าต้องรอจนได้โอกาสมาแน่

แต่หากท่านจะรอ มักต้องทุ่มเทคุณค่าออกไปเช่นกัน และคุณค่านั้นก็มักจะน่ากลัวอย่างยิ่ง

กงซุนต้วนกำด้ามดาบแนบแน่น พลันชักขวับออกมา ฟันไปบนหลักศิลาจนประกายไฟกระจายรอบข้าง

ขณะเวลาเดียวกันนั้น บนท้องฟ้าที่มืดครึ้ม มือสนีบาตแลบปลาบลง

ประกายดาบสีเงินถูกสายฟ้าแลบข่มจนสูญสิ้นประกายของมัน

ฝนเม็ดโป้ง ๆ สาดซัดลงใส่หลักศิลา ไหลตามรอยบิ่นจากคมดาบลงไป ดุจดั่งหลักศิลาก็รู้จักร่ำไห้...

หลังพายุฝนซา

พายุฝน

ฝนต้องไม่ตกมาเม็ดเดียวเด็ดขาด

ยามเมื่อท่านเห็นฝนเม็ดแรกตกลงมา ก็ควรทราบว่า พายุฝนจะติดตามมาในบัดดล

หน้าต่างปิดไว้ ภายในห้องมืดอย่างยิ่ง

เม็ดฝนสาดใส่หลังคา สาดใส่ประตูหน้าต่าง เสียงดังครืนครั่นดั่งกองทัพห้อตะบึง

เอี๊ยบไคนั่งเอนกายเหยียดเท้าทั้งสองตรงไป จับตามองรองเท้าที่คร่ำคร่า ถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วพึมพำ

"พายุฝนที่โหมหนักยิ่ง"

เซียวเปียกลี้พลิกไพ่ใบสุดท้ายขึ้นด้วยความระมัดระวัง เพ่งมองเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงได้เหลียวมาแย้มยิ้มกล่าว

"ที่นี้ปกติมิใคร่มีฝน"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดพลางกล่าว

"อาจบางที เนื่องเพราะปกติมิใคร่มีฝน ดังนั้นพอตกก็หนักเป็นพิเศษ"

เซียวเปียกลี้ผงกศีรษะ เงี่ยหูฟังเสียงฝนนอกหน้าต่าง ถอนใจยาวแล้วกล่าว

"ฝนห่านี้ตกได้ไม่ถูกเวลาเลย"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องจากวันนี้เป็นวันที่แต่ละเดือน พวกนางจะต้องมาซื้อเครื่องเย็บปักถักร้อยและเครื่องประทินผิวในเมือง"

"พวกนาง? พวกนางเป็นผู้ใดกัน?"

"ในหมู่พวกนาง ย่อมมีนางหนึ่งที่ท่านต้องการพบอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคเข้าใจแล้ว แต่ยังคงแสร้งถาม

"ท่านไฉนทราบ ข้าพเจ้าต้องการพบนางอย่างยิ่ง?"

"ข้าพเจ้าดูออก"

"ดูด้วยวิธีใด?"

เซียวเปียกลี้ลูบไพ่บนโต๊ะเบา ๆ พลางกล่าวช้า ๆ

"อาจบางทีท่านไม่เชื่อ แต่ข้าพเจ้าได้เห็นเรื่องราวจากไพ่เหล่านี้มามากหลายจริง ๆ"

"ท่านยังดูกระไรได้อีก?"

เซียวเปียกลี้เพ่งมองไพ่แน่วนิ่ง สีหน้าเคร่งเครียดลงทีละน้อย ดวงตาก็มีประกายหม่นหมองกังวล กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้ายังเห็นเมฆดำหย่อมใหญ่ครอบคลุมอยู่บนบ้วนเบ๊ติ๊ง ในเมฆดำมีดาบเล่มหนึ่ง กำลังมีโลหิตหยดลงจากปลายดาบ..."

พลันเงยหน้าขึ้นจ้องหน้าเอี๊ยบไค เน้นเสียงหนัก ๆ

"เมื่อค่ำวาน ในบ้วนเบ๊ติ๊งเกิดคดีอุกฉกรรจ์ เข่นฆ่ากันอย่างดุร้ายใช่หรือไม่?"

เอี๊ยบไคคล้ายงุนงงไปอีกเนิ่นนาน จึงฝืนหัวร่อกล่าว

"ท่านสมควรเปลี่ยนอาชีพไปดูโชคชะตาราศีแก่ผู้คน..."

"โอ...เสียดายที่ข้าพเจ้ามักเห็นแต่เภทภัยของผู้อื่น กลับดูโชคลาภของผู้อื่นไม่ออก"

"ท่าน...เคยดูให้ข้าพเจ้าหรือไม่?"

"ท่านต้องการฟังวาจาจริง?"

"แน่นอน"

สายตาเซียวเปียกลี้แปรเปลี่ยนเป็นเวิ้งว้างว่างเปล่า คล้ายดั่งเหม่อมองทิศทางสุดไกล กล่าวช้า ๆ

"บนศีรษะท่านก็มีเมฆดำ แสดงว่าท่านก็มีความยุ่งยากรำคาญมากมายยิ่ง"

"ฮา ฮา ข้าพเจ้าคล้ายคนมีเรื่องยุ่งยากรำคาญ?"

"เรื่องยุ่งยากรำคาญเหล่านั้น อาจบางทีมิใช่ของท่าน แต่ท่านพอกำเนิด ก็คล้าย

มีเรื่องยุ่งยากรำคาญของผู้อื่นมาพัวพันกับท่านอยู่มากหลาย ท่านจะสลัดอย่างไรก็ไม่หลุดไปได้"

รอยยิ้มของเอี๊ยบไคคล้ายดั่งฝืนขึ้นจนเห็นชัด กล่าวช้า ๆ

"ในเมฆดำ ก็มีดาบอยู่เล่มหนึ่งกระมัง?"

"นับว่าเป็นดาบก็มิเป็นไร"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะในชะตาชีวิตของท่านมีคนอุปถัมภ์มากหลาย ดังนั้นพบพานเรื่องราวใด ต่างสามารถกลับกลายจากร้ายเป็นดีเสมอมา"

"ผู้อุปถัมภ์? หมายความอย่างไร?"

"ความหมายของผู้อุปถัมภ์คือ มีคนนิยมชมชอบท่าน ยินยอมช่วยเหลือท่านสมมุติเช่น..."

"สมมุติเช่นท่าน?"

"มิได้ ผู้อุปถัมภ์ในชีวิตท่านส่วนมากเป็นสตรี สมมุติเช่นชุยล้ง"

เหลือบมองดอกไม้มุกบนปกเสื้อเอี๊ยบไคแล้ว แย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"เมื่อค่ำวาน นางรอท่านอยู่ตลอดทั้งคืน ท่านไฉนไม่ไปหานาง?"

เอี๊ยบไคหัวร่อบ้าง กล่าวตอบว่า

"เงินทองหมดสิ้น ผู้เข้มแข็งก็ไร้ประกาย ในเมื่อจะเร็วจะช้าจะต้องถูกอัปเปหิออกมา ไยต้องไปให้อัปยศ?"

"ท่านผิดแล้ว"

"อ้อ ผิดเยี่ยงไร?"

"สตรีในสถานที่นี้ มิแน่ว่าต่างเทิดทูนเงินทอง"

"ข้าพเจ้ากลับยินดีให้พวกนางเป็นเช่นนี้"

"เพราะเหตุใด?"

"เยี่ยงนั้นกลับไม่มีห่วงถ่วงให้พะวง และไม่มีเรื่องยุ่งยากรำคาญด้วย"

"ความหมายของท่านคงเป็นว่า คนมีรักก็ต้องมีทุกข์?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านผิดอีกแล้ว หากคนใดไม่มีทุกข์ ไม่มีเรื่องยุ่งยากรำคาญโดยสิ้นเชิง มีชีวิตอยู่ก็ไม่แน่จะมีความสุข"

"ข้าพเจ้ายังกลับยินดีมานั่งในที่นี้ นอกเสียจากที่นี้กลางวันไม่ต้อนรับผู้คน"

"ท่านอยู่นอกกฎเกณฑ์นี้ แล้วแต่ท่านจะมาเมื่อใดก็ได้ ท่านจะนั่งถึงเมื่อใดก็ได้

แต่ข้าพเจ้า..."

หยุดถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มแล้วกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าชราแล้ว จิตใจและพลังก็ทรุดโทรม เมื่อถึงเวลาต้องนอน ตลอดร่างคล้ายอ่อนระทวยจนไม่มีปัญญานั่งต่อไป"

"ท่านยังมิได้นอน?"

รอยยิ้มของเชียวเปียกลี้คล้ายดั่งรันทดหดหู่ กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ผู้ชรามักเสียดาย มิใคร่ยอมนอนมาก เนื่องเพราะมันทราบ เวลาที่เหลือมีอยู่ไม่มากแล้ว อย่าว่าแต่ข้าพเจ้ายังเป็นค้างคาวตัวหนึ่ง"

คว้าไม้เท้าที่พิงข้างเก้าอี้ขึ้นสอดไว้ในซอกแขน ทรงกายช้า ๆ พลางแย้มยิ้มกล่าว

"เที่ยงนี้ไม่แน่ว่าฝนจะหยุดได้ ท่านไม่แน่จะได้เห็นนางแล้ว"

เชียวเปียกลี้ขึ้นไปบนชั้นสองของบ้าน

จนเมื่อยืนขึ้น เอี๊ยบไคจึงได้พบเห็น ชายเสื้อยาวของท่านว่างเปล่า ที่แท้เท้าขาดเสมอเข่าไปทั้งสองข้าง

เท้านี้เป็นผู้ใดฟันขาดไป? เพราะสาเหตุใด?

มิว่าผู้ใดต่างดูออก หากท่านมิใช่เป็นคนพิเศษเหนือธรรมดา ไหนเลยจะมาในเมืองน้อยที่ชายแดนเปลี่ยวร้าง ทำการค้าที่ไม่มีเกียรติเช่นนี้?

ท่านคิดจะอาศัยความนี้มาปิดบังอาชีพของตัวเอง? ท่านมีญาณลึกลับ สามารถทำนายภัยพิบัติของผู้อื่นได้แม่นยำจริงหรือไม่?

เอี๊ยบไคครุ่นคิดจนเคร่งเครียด เหลือบมองดูไพ่บนโต๊ะ อดมิได้ต้องเดินเข้าไปยื่นมือลูบคลำดู พลันรู้สึกไพ่นี้มิใช่สลักจากกระดูก แต่เป็นหลอมจากเหล็กกล้า!

ได้ยินเสียงไอเบา ๆ แว่วลงมาจากชั้นบนของหอน้อย

เอี๊ยบไคถอนใจยาว รู้สึกว่ามันเป็นคนที่ลึกลับอย่างยิ่ง วาจาแต่ละประโยคของมัน คล้ายดั่งมีความหมายที่ลึกลับแฝงอยู่ เรื่องราวที่กระทำ ก็คล้ายดั่งมีจุดมุ่งหมายอันลึกลับแฝงอยู่

กระทั่งหอน้อยที่มันอยู่อาศัย ยังอาจจะซุกซ่อนความลับที่ไม่มีผู้อื่นทราบก็ได้!

เอี๊ยบไคมองดูบันไดแวบหนึ่ง แล้วหัวร่อเบา ๆ

เอี๊ยบไครู้สึก สถานที่นี้น่าสนใจอย่างยิ่ง

เที่ยงตรง

ฝนหยุดจริง ๆ เอี๊ยบไคเดินผ่านถนนที่เต็มไปด้วยดินโคลน เข้าสู่ร้านเครื่องชำที่เยื้องกัน

เจ้าของร้านเครื่องชำเป็นชายกลางคนที่ร่าเริงแจ่มใส ใบหน้ากลม ๆ ของมันมิว่าพบผู้ใดเป็นต้องแย้มยิ้มจนตาหยี

ผู้อื่นให้เงินน้อยไปสักหลายอีแปะ แต่คว้าถั่วมากไปอีกกำสองกำ มันยังคงแย้มยิ้มจนตาหยีแล้วกล่าว

"เอาเถิด ไม่ต้องถือกันจริงจังนัก อย่างไรก็เป็นบ้านใกล้เรือนเคียงกัน"

มันแซ่ลี้ ดังนั้นผู้คนต่างเรียกมันว่าลี้มาฮู (หมายถึงสะเพร่า หรือมักง่ายไม่เอาเรื่อง)

เอี๊ยบไครู้จักลี้มาฮู แต่ลืมดูว่าในร้านชำของมันมีเครื่องเย็บปักถักร้อยและเครื่องประทินผิวสตรีหรือไม่?

เวลาเที่ยง เป็นเวลาที่ผู้คนทั้งหลายต่างต้องรับทานอาหารกลางวัน ดังนั้นในร้านเครื่องชำมักมีผู้มาซื้อหาน้อยคนยิ่ง

ลี้มาฮูก็เป็นเช่นดั่งปกติ คือฟุบหลับอยู่กับโต๊ะเก็บเงิน

เอี๊ยบไคไม่ต้องการไปรบกวนมัน ขณะกวาดตาสอดส่ายแลหา พลันมีเสียงล้อรถและเสียงม้าร้องแว่วมา แล้วรถม้าคันใหญ่ได้ห้อตะบึงเข้ามาในถนนใหญ่

ตัวรถลงรักสีดำสนิทราวกระจก แปดม้าที่เทียมรถ เป็นม้าพ่วงพีที่ได้รับการฝึกหัดมาจนคล่องแคล่ว

เอี๊ยบไคจำได้ รถม้าคันนี้เป็นคันที่เมื่อคืนมารับตนไปบ้วนเบ๊ตึ๊ง แต่ตอนนี้ผู้โดยสารในรถเป็นเหล่าใดกัน?

ขณะคิดจะปราดออกไปดู พลันมีเสียงกล่าวขึ้นที่ด้านหลัง

"คิดว่าต้องเป็นโกวไหนไน่กับตัวเสียวเจี๊ยะของบ้วนเบ๊ตึ๊งออกมาซื้อของอีกแล้ว แต่มิทราบ วันนี้พวกนางต้องการไข่ไก่หรือไม่?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"พวกนางมิใช่คนครัว ต้องการไข่ไก่ไปไย?"

เมื่อหันกายก็พบเห็น มิทราบลี้มาฮูตื่นตั้งแต่เมื่อใด กำลังหยีตามองด้วยสีหน้าแย้มยิ้มแจ่มใสแล้วกล่าว

"ท่านไม่เข้าใจแล้ว สตรีใช้ไข่ขาวของไข่ไก่ล้างหน้า ยิ่งล้างหน้ายิ่งเปล่งปลั่งเยาว์วัย"

"อ้อ แล้วภรรยาของท่านใช้ไข่ขาวล้างหน้าทุกวันหรือไม่?"

ลี้มาฮูเบะปากแค่นหัวร่อกล่าว

"นางหรือ?...ต่อให้นางใช้ไข่ไก่ล้างหน้าวันละสามร้อยฟอง ยังคงเป็นหน้าผิวส้ม... เป็นผิวส้มที่ตากแห้งด้วย"

หยีตาลงแย้มยิ้มอีกครา ลดเสียงแผ่วเบากล่าวว่า

"แต่สองท่านของบ้วนเบ๊ตึ้งกลับงามสะคราญปานบุปผาจริง ๆ หากตั้วเอี๊ย ท่านมีบุญวาสนา..."

พลันมีเสียงทารกร้องดัง ๆ ที่ปากประตู

"ลี้มาฮู ท่านกัดลิ้นเปะปะไปไย?"

ลี้มาฮูรีบหันมองที่ประตู สีหน้าต้องแปรเปลี่ยนไป รีบแย้มยิ้มกล่าว

"ไม่มีใด ข้าพเจ้ากำลังคิดจะปั้นน้ำเต้าน้ำตาลให้แก่เซี่ยวเอี๊ยท่าน"

ทารกคนหนึ่งยืนเท้าเอวอยู่ที่นอกประตู เบิ่งตากลมใหญ่ทั้งสองถลึงจ้องลี้มาฮูแน่วนิ่ง อาภรณ์ที่ใส่ยังแดงกว่าน้ำเต้าน้ำตาลเสียอีก

มันแม้มีวัยเยาว์ แต่ทีท่าภาคภูมิไม่น้อย ลี้มาฮูพอเห็นมัน ต้องตระหนกจนหน้าซีดขาว

แต่พอมันเห็นเอี๊ยบไคอยู่ในร้านด้วย ใบหน้าก็ซีดขาวเช่นกัน หันกายได้ก็คิดจะหนีไป

เอี๊ยบไครีบปราดเข้าคว้าเปียน้อยกลางศีรษะของมันไว้ แย้มยิ้มกล่าว

"อย่าว่าท่านเป็นเซี่ยวโฮ้วจื้อ (เสือน้อย) เลย แม้นับว่าท่านเป็นเซี่ยวฮู่ลี้ (ชะมดน้อย) ยังคงไม่อาจเตลิดหนีไปได้ดอก"

เซี่ยวโฮ้วจื้อคล้ายดั่งกระวนกระวายไม่น้อย ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่าน ท่านหาข้าพเจ้าด้วยเรื่องอันใด?"

"ตอนเช้าท่านมิใช่ยังจำเราได้ ไฉนตอนนี้พลันจำไม่ได้อีก?"

เซี่ยวโฮ้วจื้อหน้าแดงฉาน คิดจะตะเบ็งเสียง แต่เอี๊ยบไครีบกล่าวขึ้น

"ท่านจงสงบเสงี่ยมว่าง่าย ต้องการขนมเท่าใดเราซื้อให้ท่านได้ มิเช่นนั้นเราจะไปบอกเตียเตียกับซี่เจ็กของท่าน ว่าเมื่อเช้าท่านกล่าวโป้ปดมดเท็จทั้งเรื่อง"

เซี่ยวโฮ้วจื้อยิ่งกระวนกระวายจนหน้าแดงฉาน ร้องเสียงสะท้าน

"ข้าพเจ้า...โป้ปดเรื่องอันใด?"

เอี๊ยบไคลดเสียงแผ่วเบากล่าว

"เมื่อวานท่านนอนตั้งแต่หัวค่ำ โดยมิเคยออกจากประตูบ้านเลย และมิได้ซ่อนอยู่ใต้ท้องม้าของเจ้เจ๊ท่าน ใช่หรือไม่?"

เซี่ยวโฮ้วจื้อกลอกตากลมใหญ่ไปมา ตะกุกตะกักว่า

"นั่นเป็นเพียงข้าพเจ้าต้องการช่วยเหลือท่านให้รอดตาย"

"เป็นผู้ใดสอนให้ท่านกล่าววาจาเหล่านั้น?"

"ไม่มีผู้ใด ข้าพเจ้าคิดเอง..."

เอี๊ยบไคปั้นหน้าเครียดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้าง

"หากไม่บอก เราจำต้องคุมตัวท่านกลับไปมอบให้เตียเตีย (บิดา) ของท่านแล้ว"

เซี่ยวโฮ้วจื้อถูกข่มขวัญจนหน้าเผือดขาว ทารกผู้นี้เพียงได้ยินถึงเตียเตีย มันต้องสงบเสงี่ยมเรียบร้อยทันที ก้มศีรษะกล่าว

"เอาเถิด บอกกับท่านก็ได้ เป็นซาอี๊ (น้าหญิงคนที่สาม) สอนให้ข้าพเจ้ากล่าว"

เอี๊ยบไคตระหนกจนโพล่งขึ้น

"ซาอี๊ของท่าน? คือคนที่ฉุดแขนท่านเมื่อตอนเช้า?"

เซี่ยวโฮ้วจื้อผงกศีรษะ

เอี๊ยบไคขมวดคิ้วกล่าว

"นางไฉนทราบ เมื่อค่ำวานเราอยู่กับเจ้เจ๊ของท่าน?"

เซี่ยวโฮ้วจื้อเชิดปากกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไร? ท่านไฉนไม่ไปถามนางเอง?"

เอี๊ยบไคจำต้องปล่อยมือ ทารกซุกซนรีบวิ่งปราดออกไปดั่งกระต่ายเปรียว จนถึงฝั่งตรงข้าม จึงได้หันกลับมาแสยะหน้าล้อเลียน หัวร่อคิกคักกล่าว

"ท่านไปถามนางได้ แต่ไม่อาจกอดนางเช่นดั่งกอดเจ้เจ๊ข้าพเจ้า มิเช่นนั้นเตียเตียข้าพเจ้าจะหึงหวงแน่"

ไม่ทันจบคำ วิ่งปราดเข้าไปในร้านแพรพรรณทางมุมถนนโดยเร็ว

เอี๊ยบไคขมวดคิ้วครุ่นคิดมิส่งเสียง

เรื่องนี้ผิดคาดหมายของเอี๊ยบไคอย่างยิ่ง

ซาอี๊เป็นผู้ใด? ไฉนทราบความเคลื่อนไหวของตน? ไฉนต้องคลี่คลายภาทภัยแก่ตน?

เอี๊ยบไคคิดไม่ออก ขณะเพิ่งเงยหน้า ก็เห็นซาอี๊ผู้นั้นกำลังเดินออกมาจากร้านแพรพรรณ

นางยังคงแต่งกายสมถะยิ่ง อาภรณ์ขาวสะอาดปานหิมะ ทั้งมิได้แต่งแต้มเครื่องประทิน ทั้งไม่มีเพชรทองประดับ แต่กลับมีเสน่ห์ที่โน้มน้าวจิตใจผู้คนจนต้องจับตามองด้วยความเคลิบเคลิ้ม

ตอนเอี๊ยบไคแลเห็น นางก็จับตาที่หยาดเยิ้มจ้องมองมาทางเอี๊ยบไคแวบหนึ่ง

มิทราบจงใจหรือไม่มีเจตนา นางยังคล้ายแย้มยิ้มให้เอี๊ยบไคด้วย

ไม่มีผู้ใดสามารถเปรียบเทียบบรรยายรอยยิ้มนี้ได้!

เอี๊ยบไคถึงกับคล้ายซึมเซาไปแล้ว เป็นครู่ใหญ่จึงได้พบเห็นที่หลังนางยังมีดวงตาอีกคู่หนึ่งถลึงจ้องตนอยู่

ดวงตาคู่นี้ความจริงสุกใสกระจ่าง แต่ตอนนี้กลับคล้ายมีหมอกครอบคลุมอีกชั้นหนึ่ง

เป็นเพราะนางเมื่อค่ำวานมิได้นอนเพียงพอ? หรือเนื่องเพราะนางเพิ่งร่ำไห้มา?

หัวใจเอี๊ยบไคเต้นถี่เร็วกว่าเดิมทันที

เบ๊ฮวงเหล็งจับตามองด้วยความรัก และยังชายตาบอกใบ้ให้ด้วย

เอี๊ยบไคผงกศีรษะรับทันที

เบ๊ฮวงเหล็งจึงได้ก้มศีรษะ ลอบแย้มยิ้มกับตัวเอง สองแก้มแดงเปล่งปลั่งกว่าเดิม

ทั้งสองไม่ต้องส่งเสียงสนทนา

น้ำใจของนางอยู่ที่สายตาบอกใบ้ เอี๊ยบไคเข้าใจ ความหมายของนางอยู่ที่สายตาเช่นกัน และเอี๊ยบไคก็ทราบแล้วด้วย

แล้วทั้งสองไยต้องสนทนากัน?

บนหอน้อยสงบวังเวงไม่มีเสียง ไพ่ที่วุ่นวายบนโต๊ะ มิทราบถูกผู้ใดเก็บไว้เรียบร้อยแล้ว

หน้าต่างเปิดกว้าง แต่ในห้องยังคงมืดอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคกลับไปนั่งในเก้าอี้ตัวเดิมอีกครา สงบรออย่างเยือกเย็น

เอี๊ยบไคเข้าใจความหมายของเบ๊ฮวงเหล็ง แต่ไม่เข้าใจความหมายของซาอี๊เลยจริง ๆ

ภรรยาของบ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊ล่วงลับไปแล้ว บุรุษเช่นดั่งบ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊ย่อมไม่อาจขาดสตรีเคียงข้างกายได้

และก็มีแต่สตรีเช่นนาง จึงมีคุณสมบัติอยู่กับบุรุษเช่นบ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊

เอี๊ยบไคเดาศักดิ์ฐานะของนางออก แต่กลับยิ่งไม่เข้าใจความมุ่งหมายของนาง

โดยเฉพาะรอยยิ้มนั้น!

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว ไม่ต้องการครุ่นคิดสืบไป...หากคิดต่อ จะต้องละอายต่อเบ๊ฮวงเหล็งแล้ว

แต่ทว่า รอยยิ้มนั้นกลับพาลประทับใจผู้คนจนยากลืมเลือนได้

ตอนนี้พวกนางทำอะไรอยู่? เป็นเข้าไปซื้อไข่ไก่ในร้านเครื่องชำหรือไม่?

สตรีใช้ไข่ขาวล้างหน้า ยิ่งล้างยิ่งเปล่งปลั่งเยาว์วัยจริงหรือไม่?

เอี๊ยบไคพยายามรวมตบะสมาธิ ไม่ครุ่นคิดถึงเรื่องที่ไร้สาระเหล่านั้น แต่คิดไปคิดมา ยังคงไม่ห่างจากพวกนางทั้งสองคน

ดีที่ตอนนั้นมีเสียงผลักประตูเปิดออกมาเบา ๆ

ผู้มาย่อมเป็นเบ๊ฮวงเหล็ง

ขณะเอี๊ยบไคหมายจะลุกขึ้นตอนรับ หัวใจกลับวูบลงต่ำ

ผู้มาไม่ใช่เบ๊ฮวงเหล็ง แต่เป็นฮุ้นไจ้เทียน...เอี๊ยบไคลอบถอนหายใจยาว ทราบว่าวันนี้ยากจะได้พบเบ๊ฮวงเหล็งแล้ว

เมื่อฮุ้นไจ้เทียนเห็นเอี๊ยบไคอยู่ในที่นี้ มีทีท่าผิดคาดหมายอย่างยิ่ง แต่เมื่อเข้ามาแล้ว ไหนเลยจะออกไปได้อีก?

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวทักทาย

"ท่านคงมาหาชุยลังโกวเนี้ยกระมัง? คงต้องการถามนาง ไฉนกำนัลดอกไม้มุกที่ท่านให้นางแก่ผู้อื่นอีก?"

ฮุ้นไจ้เทียนกระแอมสองครา ไม่อาจส่งเสียงได้แม้สักคำเดียว หาเก้าอี้ทรุดกายนั่งลงแก้ขวย

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"บุรุษหาสตรีเป็นเรื่องธรรมดาที่ถูกทำนองคลองธรรม ท่านไยยังไม่เข้าไป?"

สีหน้าของฮุ้นไจ้เทียนเริ่มเยือกเย็นลงทีละน้อย เน้นเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้ามาหาคนก็จริง แต่มิใช่มาหานาง"

"หาผู้ใด?"

"โป้วอั้งเสาะ"

"หามันด้วยเรื่องอันใด?"

ฮุ้นไจ้เทียนปั้นหน้าเครียด ปฏิเสธการตอบ

เอี๊ยบไคถามอีก

"มันไยมิใช่ยังอยู่ในบ้วนเบ๊ตึ้ง?"

"ไม่อยู่แล้ว"

"กลับมาเมื่อใด?"

"เช้าวันนี้"

"ในเมื่อมันออกมาตั้งแต่เช้าวันนี้ ข้าพเจ้าไฉนยังไม่เห็นมันกลับมาในเมือง?"

"คนอื่น ๆ เล่า?"

"คนอื่น ๆ ก็มิเห็นกลับมา ที่นี้ไม่มีสถานที่ใดพอจะไปเที่ยวได้ หากพวกนั้นกลับมา ข้าพเจ้าจะต้องเห็นแน่"

สีหน้าฮุ้นไจ้เทียนเปลี่ยนแปรไปมากแล้ว เงยหน้าเหลือบมองชั้นบนแวบหนึ่ง ดวงตาเอี๊ยบไคเป็นประกายวูบ กล่าวต่อไป

"เซียวเล่าปั้งอยู่ที่ชั้นบน ท่านคิดจะไปถามดูหรือไม่?"

ฮุ้นไจ้เทียนลังเลแล้วจึงผุดลุกขึ้น ผลักประตูออกจากร้านไป

ขณะเวลานั้น พอดีมีรถเทียมลาสิบกว่าคัน เหยาะย่างช้า ๆ เข้ามาตามถนนใหญ่ ที่บรรทุกอยู่บนรถถึงกับเป็นโลงศพ! บนรถแต่ละคันบรรทุกโลงใหม่เอี่ยมอยู่สี่โลง!!

คนหลังค่อมหน้าซีดขาวผู้หนึ่งสวมเสื้อกางเกงสีเขียวใหม่เอี่ยม ขี่ลาสีดำเดินอยู่ข้างรถบรรทุกโลง สังเกตสีหน้ามันคล้ายดั่งนอนอยู่ในโลงชั่วนาตาปี มิเคยเห็นแสงอาทิตย์เลยก็ปาน

มิว่าผู้ใดเมื่อเห็นโลงจำนวนมากหลายถูกบรรทุกเข้ามาในเมือง ต่างต้องตระหนกโดยมิอาจข่มกลั้นได้

ฮุ้นไจ้เทียนก็เป็นเช่นกัน อดมิได้ต้องถาม

"โลงเหล่านี้จะส่งไปที่ใด?"

คนหลังค่อมกวาดตาขึ้น ๆ ลง ๆ สองสามครั้ง จึงพลันแย้มยิ้มกล่าว

"ดูการแต่งตัวของตั้วเอี๊ยท่าน หรือเป็นคนในบ้วนเบ๊ตึ้ง?"

"ใช่แล้ว"

"โลงเหล่านี้พอดีจะส่งไปที่บ้วนเบ๊ตึ้ง?"

สีหน้าฮุ้นไจ้เทียนเปลี่ยนแปรทันที ร้องโพล่งขึ้น

"เป็นผู้ใดใช้ท่านส่งไป?"

คนหลังค่อมแย้มยิ้มประจบพลางกล่าว

"ย่อมเป็นคนที่ชำระเงิน ท่านได้สั่งสร้างโลงสามร้อยโลง ร้านน้อยของเรากำลังเร่งมือตลอดวันตลอดคืน..."

ฮุ้นไจ้เทียนไม่รอให้มันกล่าวจบคำ ก็พุ่งปราดเข้าไปลากมันลงจากหลังลาดำ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้นั้นเป็นคนรูปลักษณะใด?"

คนหลังค่อมตระหนกจนหน้าเผือดขาวกว่าเดิม ตะกุกตะกัก

"เป็น...เป็น...สตรี"

ฮุ้นไจ้เทียนงุนงงวูบจึงร้อง

"เป็นสตรีลักษณะใด?"

"เป็นสตรีสูงวัยมากแล้ว"

ฮุ้นไจ้เทียนต้องงุนงงอีกครา จึงกล่าว

"พวกท่านมาจากที่ใด? หญิงชรานางนั้นยังอยู่ที่ใด?"

"นางก็ตามพวกเรามา นาง...นอนอยู่ในโลงศพของรถคันแรก"

ฮุ้นไจ้เทียนแค่นหัวร่อกล่าว

"นอนอยู่ในโลงศพ หรือเป็นคนตายแล้ว?"

"ยังไม่ตาย เป็นเมื่อครู่นอนหลบฝน ตอนหลังคิดว่าคงจะหลับไป"

บนรถเทียมลาคันแรก มีโลงหนึ่งซึ่งฝาปิดไม่สนิทอยู่จริง ๆ แสดงว่าแง้มไว้เพื่อระบายอากาศ

ฮุ้นไจ้เทียนหัวร่อแค่น ๆ ปล่อยคนหลังค่อมแล้วก้าวอาด ๆ เข้าไป พลันลงมือดั่งสายฟ้า เปิดฝาโลงขึ้นมา...

ในโลงมีคนอยู่จริง ๆ แต่มิใช่สตรี และมิใช่คนเป็น ๆ

ที่นอนอยู่ในโลงเป็นคนตาย บุรุษที่ตายแล้ว!

คนผู้นี้สวมอาภรณ์รัดกุมสีดำ โกนเคราไว้จนเขียว โลหิตที่มุมปากแห้งกรัง ใบหน้าก็บิดเบี้ยวเปลี่ยนเค้า นอกจากนี้ในตัวไม่มีบาดแผลใด ๆ แสดงว่าถูกคนใช้พลังภายในกระแทกอวัยวะภายในแหลกละเอียดตาย

เอี๊ยบไคที่ยืนบนบันไดศิลาสูงกว่าพื้นถนนมาก จึงพอดีเห็นหน้าผู้ตายชัดตา ต้องร้องโพล่งโดยมิอาจอดกลั้น

"ปวยทีตีตู!"

เอี๊ยบไคย่อมจำไม่ผิด ซากศพนี้คือปวยทีตีตู

ปวยทีตีตูตายอยู่ในที่นี้แล้ว โป้วอั้งเสาะ ลักลักซัว ม่อยังเม้งจูเล่า?

ความจริงทั้งสี่ออกมาจากบ้วนเบ๊ตึ๊งด้วยกัน ไฉนซากศพปวยทีตีตูกลับมาอยู่ในโลงนี้?

ฮุ้นไจ้เทียนหันกายช้า ๆ จับตามองคนหลังค่อม พลางเน้นทีละคำ

"นี่มิใช่เป็นหญิงชรา"

คนหลังค่อมตัวสั่นงันงกด้วยความหวาดกลัว พยายามผงกศีรษะรับคำ

"ใช่...ใช่...จริง ๆ"

"หญิงชราที่ท่านว่าเล่า?"

"ไม่ทราบ"

สารถีที่ขับรถคันที่สองพลันร้องเสียงแหบแห้ง

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ความจริงข้าพเจ้าขับนำเป็นคันแรก"

"ท่านไฉนมาขับอยู่คันแรก?"

"ความจริงรถคันนี้อยู่หลังสุด ภายหลังพวกเราพบเห็นว่าหลงทาง จึงได้ย้อนกลับในทางเดิม รถคันสุดท้ายจึงได้กลายเป็นรถคันหน้าสุดไป"

"เฮอะ เฮอะ มิว่ากลับกลายอย่างไร หญิงชราก็ต้องไม่อาจกลายเป็นบุรุษตายได้ ท่านว่านี่เป็นเรื่องราวใดกัน?"

คนหลังค่อมสั่นศีรษะไม่คิดชีวิต พลางร้อง

"ผู้ต่ำต้อยไม่ทราบจริง ๆ"

"ท่านไม่ทราบ ผู้ใดทราบ?"

ฮุ้นไจ้เทียนตวาดแล้วพลิ้วปราดเข้าไป พลันตะปบนิ้วทึ่งอคล้ายตะขอเข้าใส่กระดูกไหล่ขวาของคนหลังค่อมดั่งสายฟ้า

คนหลังค่อมที่ความจริงตัวสั่นงันงกดั่งต้นหญ้าในสายลม แต่พอฮุ้นไจ้เทียนลงมือ มันกลับไม่สั่นอีกแล้ว สลับเท้าปราด ร่างก็ได้ไปที่ด้านขวาของฮุ้นไจ้เทียน สะบัดมือฟาดใส่ชายโครงฮุ้นไจ้เทียนฉาดหนึ่ง!

กระบวนท่านี้ มิเพียงเปลี่ยนแปรได้รวดเร็วเท่านั้น ช่วงเวลาลงมือ ส่วนสัดที่จู่โจม ล้วนแม่นยำเป็นอย่างยิ่ง พลังฝ่ามือก็หนักหน่วงเหนือธรรมดา

เพียงเห็นการลงมือของมันต้องทราบทันทีว่า สองฝ่ามือมันนี้ อย่างน้อยฝึกปรือมาไม่ต่ำกว่าสามสิบปี

ฮุ้นไจ้เทียนแค่นหัวร่อตวาด

"พอมีอยู่สองท่าจริง ๆ"

เสียงพอหลุดจากปาก ร่างพลันสลับแปรเปลี่ยนสองครา สองหมัดต่อยสลับตามกันไปห้ากระบวนท่า

หลักวิชาฝีมือของฮุ้นไจ้เทียน เน้นหนักอยู่ที่พลิกแพลงแคล่วคล่อง เมื่อใช้ท่าร่างออกมาต่อต้านครานี้ มาตรแม้นไม่อาจแสดงอานุภาพของมันมาสุดสิ้น แต่กระบวนท่าพลิกแพลงแปรเปลี่ยนรวดเร็วดั่งประกายไฟ จนผู้คนยากจะต่อต้านได้

คนหลังค่อมหัวร่อเฮฮากล่าว

"ประเสริฐ ท่านพอมีอยู่สองท่าจริง ๆ"

ในเสียงหัวร่อ ร่างพลันหมุนคว้างดั่งลูกข่าง ทะยานกายขึ้นอากาศ ละลิ่วแงหลังคาฝั่งตรงข้ามอย่างว่องไว!

มันเพิ่งจู่โจม กระบวนท่าบอกแปรเปลี่ยนเป็นแปรเปลี่ยน บอกไปเป็นไป ท่าทางถึงกับรวดเร็วจนน่าตระหนกยิ่ง!

แต่เสียดาย คู่มือของมันคือฮุ้นตังปวยเฮาะที่มีวิชาตัวเบากระเดื่องเลื่องแผ่นดิน

ร่างมันเพิ่งพุ่งพ้นพื้น ฮุ้นไจ้เทียนก็ทะยานตามติดดุจหมอกควัน นิ้วทั้งห้าที่งอดุจตะขอ คว้าเข้าใส่โหนกค่อมกลางหลังมันแล้ว!

เสียงควากดังสดใส เสื้อสีขาวใหม่เอี่ยมของมันถูกฉีกขาดออกมาแผ่นใหญ่ที่ปรากฏกับสายตา ถึงกับเป็นประกายสีทองแวววาว!

จากนั้น เสียงฉับดังตามติด โหนกค่อมที่เป็นสีทองแวววาวถึงกับมีประกายพุ่งออกมาสามจุด เข้าใส่ทรวงอกฮุ้นไจ้เทียนดั่งสายฟ้า!

ฮุ้นไจ้เทียนส่งเสียงกู่ก้องกังวาน ตีลังกากลางอากาศไปในกระบวนท่าซุยเท็งซุย-ง้วยปวยฮุ้นเส็ก (ผลักหน้าต่างผลักจันทร์เมฆาพลิ้ว) ร่างลอยลงสันหลังคาอีกฝั่งหนึ่ง

มาตรว่าวิชาตัวเบาเลอเลิศปานใด ประกายแวววาวทั้งสามจุดนั้นยังคงเฉียดผ่านเสื้อมันไปอย่างหวุดหวิด

เหลียวดูคนหลังค่อมอีกครั้ง ได้ไปไกลจากเดิมอีกเจ็ดแปดช่วงห้อง ประกายทองที่โหนกหลังวูบขึ้น ร่างก็หายลับไปแล้ว

ฮุ้นไจ้เทียนกระโดดลงจากหลังคา ถึงกับไม่ตามไปไล่ล่า ใบหน้าที่เขียวคล้ำของมันมีเหงื่อยะเยียบซึมออกเป็นทาง จับตามองร่างมันที่ลับหายไปแล้ว พลันถอนหายใจยาว รำพึงเบา ๆ

"นึกไม่ถึง กิมป้วยเทาะเล้ง (มังกรค่อมทองคำ) เต็งคิ้ว ถึงกับมาปรากฏในชายแดนเปลี่ยวร้างนี้"

เอี๊ยบไคก็ถอนหายใจยาว ส่ายหน้ากล่าว

"ข้าพเจ้าก็นึกไม่ถึงว่าเป็นมัน"

ฮุ้นไจ้เทียนเน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านก็รู้จักคนผู้นี้?"

"คนที่คลุกคลีในวงพวกนักเลง มีสักกี่คนที่ไม่รู้จักท่าน?"

ฮุ้นไจ้เทียนมิส่งเสียงอีกแล้ว สีหน้ายิ่งเคร่งเครียดกว่าเดิม

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"คนผู้นี้เร้นร่องรอยมาสิบกว่าปี ต้องลำบากตรากตรำมาส่งโลงจำนวนมากหลายด้วยความมุ่งหมายใด? หรือมันมีความสัมพันธ์กับบรรดาศัตรูคู่แค้นท่าน?"

ฮุ้นไจ้เทียนยังคงไม่ส่งเสียง

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"หรือปวยทีตีตูถูกมันฆ่า? นั่นเป็นเพราะสาเหตุใดอีก?"

ฮุ้นไจ้เทียนเหลือบมองแวบหนึ่ง ส่งเสียงเย็นชา

"ความจริงวาจานี้ เป็นข้าพเจ้ากำลังต้องการถามท่าน"

"ท่านถามข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าไปถามผู้ใด?"

หัวร่อเบา ๆ เบือนสายตาไปที่ปลายถนน รำพึงเบา ๆ

"อาจบางทีเราสมควรไปถามมันดู"

ปลายถนนใหญ่มีผู้เดินช้า ๆ เข้ามาคนหนึ่ง ลากเท้าที่หนักอึ้งมาทีละก้าว ถึงกับเป็นโป้วอั้งเสาะ!

ในมือโป้วอั้งเสาะย่อมยังกำดาบเล่มนั้นไว้แนบแน่น เดินมาทีละก้าว คล้ายดั่งมิว่าพบพานเรื่องราวใด ฝีเท้าเยี่ยงนี้ต่างไม่อาจเปลี่ยนแปรเด็ดขาด ยิ่งไม่อาจเร็วกว่านี้ด้วย

มีแต่โป้วอั้งเสาะเพียงคนเดียว ลักลักซัวกับม่อยังเม้งจูยังคงไม่พบร่องรอย!

เอี๊ยบไคดาหน้าเข้าต้อนรับ พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านกลับมาแล้ว?"

โป้วอั้งเสาะเหลือบมองแวบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านยังไม่ตาย?"

"คนอื่น ๆ เล่า?"

"ข้าพเจ้าเดินช้าอย่างยิ่ง"

"พวกนั้นล่วงหน้าท่านมา?"

"อือม์"

"คนที่เดินล่วงหน้า ไฉนยังมาไม่ถึง?"

"ท่านไฉนทราบว่าพวกมันจะต้องกลับมาที่นี้?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ ผู้กลับมาก่อนสุดคือใคร?"

"ไม่ทราบ"

"เป็นคนตาย!"

มุมปากมีรอยยิ้มเย้ยหยันขึ้นเล็กน้อย เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"คนที่เดินเร็วยังมาไม่ถึง คนตายที่เดินไม่ได้กลับมาถึงก่อน เรื่องราวในโลกนี้นับว่ามีหลายประการที่ขบขันน่าสนใจยิ่ง"

โป้วอั้งเสาะถาม

"คนตายเป็นใคร?"

"ปวยทีตีตู"

โป้วอั้งเสาะขมวดคิ้วครุ่นคิดชั่วครู่จึงกล่าว

"มันความจริงเดินเป็นเพื่อนข้าพเจ้าอยู่ล้าหลังสุด..."

"เป็นเพื่อนท่าน? สาเหตุใด?"

"ถาม"

"ถามวาจาท่าน?"

"มันถาม ข้าพเจ้าฟัง"

"ท่านเพียงฟัง ไม่ตอบ?"

"ฟังก็นับว่าเปลืองกำลังมากแล้ว"

"ภายหลังเล่า?"

"ข้าพเจ้าเดินช้าอย่างยิ่ง"

"เมื่อมันถามไม่ได้ความใดจากท่าน ดังนั้นจึงรีบเร่งฝีเท้าล่วงหน้ามา?"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะก็มีประกายแย้มยิ้มเย้ยหยัน กล่าวเสียงราบเรียบ

"ดังนั้นมันจึงมาถึงก่อน"

เอี๊ยบไคหัวร่อด้วยความกระอักกระอ่วน มิกล่าวกระไรอีก โป้วอั้งเสาะจึงถามบ้าง

"ท่านถาม ข้าพเจ้าบอกแล้ว ท่านทราบว่าเพราะเหตุใด?"

"ข้าพเจ้ากำลังรู้สึกประหลาดใจ"

"นั่นเนื่องเพราะข้าพเจ้าก็มีวาจาต้องการถามท่าน"

"ท่านถาม ข้าพเจ้าก็บอก"

"ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาจะถาม"

"ต้องถึงเวลาใดจึงจะถาม?"

"ในเวลาที่ข้าพเจ้าต้องการถาม"

"ตกลง แล้วแต่ท่านจะถามเมื่อใดก็ได้ และท่านถามเรื่องอันใด ข้าพเจ้าต่างตอบเท่าที่ทราบ"

พอเอี๊ยบไคเบี่ยงกาย โป้วอั้งเสาะก็เดินออกไปทันที กระทั่งทางตายังมิชายมอง

ซากศพในโลงสักแวบหนึ่ง คล้ายดั่งว่าสายตาของมันมีคุณค่าอย่างยิ่ง มิว่าท่านจะเป็นหรือตาย มันต่างต้องไม่ยอมเหลือบแลท่านแม้สักแวบหนึ่ง

เอี๊ยบไคฝืนหัวร่อหันกายไป ก็เห็นฮุ้นไจ้เทียนกำลังเตรียมสอบถามบรรดาสารถีเหล่านั้นอีก

เอี๊ยบไคคร้านที่จะไปฟังด้วย...หากคิดจะถามได้ความใดจากพวกสารถีเหล่านี้ ยังมิสู้ไปถามคนตายกลับง่ายดายกว่า

คนตาย บางเวลาก็อาจจะบอกความลับแก่ท่านได้ เพียงแต่ว่า วิธีบอกของคนตายผิดกว่าคนเป็นเท่านั้น!

ซากศพปวยทีตีตูเย็นแข็งไปแล้ว มือทั้งสองกลับกำแนบแน่น คล้ายดั่งกำอัญมณีที่มองไม่เห็นก็ปาน จนตายก็มิยอมคลายมือเด็ดขาด

เอี๊ยบไคไปยืนข้างโลง จับตามองดูมันเป็นเวลาเนิ่นนานจึงพึมพำเบา ๆ

"ละเอียดราวกลุ่มไหม รวดเร็วปานสายฟ้า...ท่านยังมีวาจาใดคิดจะบอกกับเราอีก..."

หลังเที่ยง

บนท้องฟ้าที่มืดมัวสลัว ถึงกับมีแสงอาทิตย์ลอดลงมาลำหนึ่ง

แต่ดินโคลนบนท้องถนนยังไม่แห้ง โดยเฉพาะเมื่อครู่มีรถบรรทุกศพผ่านไปจำนวนมากหลาย

ตอนนี้ขบวนรถบรรทุกศพได้ไปที่บ้วนเบ๊ตึ้งแล้ว

หากไม่ถามให้ได้ความละเอียด ฮุ้นไจ้เทียนย่อมไม่ยอมปล่อยพวกมันไปเด็ดขาด

รถม้าเทียมแปดที่โอ่อ่าภาคภูมิคันนั้น ถึงกับยังจอดอยู่ในตัวเมือง มีสี่ห้าคนกำลังล้างดินโคลนตามตัวรถ บ้างผสมถั่วกับหญ้าป้อนม้า

ท่านเคยเห็นสตรีซื้อของหรือไม่?

ทั้งที่เป็นของสามารถซื้อได้ในเวลาชั่วบัดเดี๋ยวเดียว แต่พวกนางกลับพาลต้องซื้อหาเป็นเวลาครึ่งค่อนวัน เนื่องเพราะในช่วงเวลาซื้อหาข้าวของนี้ นับเป็นความสุขที่พวกนางพึงใจเสพ

มิเพียงเป็นการเสพสุขเท่านั้น ยังเป็นโอกาสได้หยอกล้อสนทนา พักผ่อนหย่อนใจอีกด้วย และก็เป็นเวลาเสื้อผ้าใหม่ได้อวดโฉมต่อสายตาผู้อื่น...หากแม้นมีเครื่องประดับใหม่ นี่ก็เป็นโอกาสที่พวกนางไม่ยอมให้ผ่านไปโดยเด็ดขาด

แต่ไฉนจึงต้องใช้ไข่ขาวของไข่ไก่ล้างหน้า ใช้ไข่เป็ดไม่ได้หรือ?

เอี๊ยบไครู้สึกน่าสนใจยิ่ง

เอี๊ยบไคตกลงใจ วันหน้ามีโอกาส จะทดลองใช้ไข่เป็ดล้างหน้าดู ว่าจะยิ่งล้างยิ่งเยาว์วัยหรือไม่?

ห้องติดกับร้านชำเป็นร้านฆ่าสัตว์ ประตูแขวนป้ายเปื้อนน้ำมันเขียนไว้

'ขายเฉพาะวัว แพะ สุกร สามสัตว์'

ถัดไปเป็นร้านอาหารเล็ก ๆ ป้ายยิ่งมีคราบน้ำมันหนากว่า แสงสว่างภายในยิ่งเลือนรางกว่า

โป้วอั้งเสาะกำลังนั่งกินหมี่อยู่ในร้านนี้

มือขวาของโป้วอั้งเสาะคล้ายแคล่วคล่องเป็นพิเศษ เรื่องที่ผู้อื่นต้องใช้สองมือกระทำ โป้วอั้งเสาะใช้เพียงมือเดียวก็กระทำได้เรียบร้อยอย่างยิ่ง

ถัดต่อไปเป็นตรอกเล็กที่โป้วอั้งเสาะอาศัย แม้บ้านช่องในตรอกมีไม่น้อย แต่คนเข้าออกกลับมีไม่มาก มีแต่หญิงชราผมขาวโพลงหน้าเหี่ยวย่นนางหนึ่งกำลังเดินตัวงุ้มออกมา ในมือนางยังมีกระดาษแดงที่ทาแป้งเปียกไว้ บรรจงปิดอยู่บนมุมกำแพงของตรอกอย่างระมัดระวัง แล้วเดินโซเซกลับเข้าไปอีกครั้ง

ในกระดาษแดงมีอักษรคด ๆ งอ ๆ เขียนไว้

'บ้านว่างให้เช่า

ห้องงามหนึ่งห้อง เตียงใหม่ แถมอาหารเช้า

ค่าเช่าเดือนละสิบสองตำลึง ชำระก่อน

จำกัดแต่คนตัวเปล่าไร้ครอบครัว'

หญิงชรานางนี้ เมื่อเช้าเพิ่งได้รับค่าเช่าห้องจากโป้วอั้งเสาะไปห้าสิบตำลึง คล้ายดั่งได้ลิ้มรสหวานของการให้เช่าห้อง ดังนั้นจึงคิดจะยกห้องส่วนตัวของนางแก่ผู้อื่นเช่าอีก และยังเพิ่มค่าเช่าสูงกว่าเดิมอีกสองตำลึง

เจ้าของร้านเครื่องชำนั่งสัปหงกอยู่ที่โต๊ะเก็บเงินอีก

ในร้านแพรพรรณตรงข้าม กำลังมีสตรีสองนางที่แต่งกายสวยงามซื้อหาเครื่องเย็บปักอยู่ เลือกพลางส่งเสียงจอ ๆ แจ ๆ กันไปพลาง ทั้งสนทนาทั้งหัวร่อด้วยความร่าเริง แต่เสียดาย อัปลักษณ์กว่าซาอี๊กับเบ๊ฮวงเหล็งมากนัก

พวกเบ๊ฮวงเหล็งเล่า?

มาตรว่ารถม้ายังจอดอยู่ในเมือง แต่ตัวพวกนางกลับคล้ายหายจนหาไม่พบแล้ว

เอี๊ยบไคเดินไป ๆ มา ๆ ถึงสองเที่ยว ยังไม่พบร่องรอยของพวกนางเลย

ความจริงเอี๊ยบไคคิดจะเข้าไปรับทานอาหารรองท้องในร้านเล็ก ๆ นั้น แต่พลันเปลี่ยนความคิดในกลางคัน เดินไปยังที่มุมกำแพงตรอก ลอกกระดาษแดงแผ่นนั้นลงมา ม้วนเป็นแท่งสอดเข้าไปในซอกรองเท้า

ในซอกรองเท้าของเอี๊ยบไคมีของแข็ง ๆ อยู่อีกแท่งหนึ่ง โดยมิทราบเป็นทองคำแท่งหรือมีดสั้น?

ประตูที่แคบที่สุดบนถนนสายนี้ คือเบ้าละลายทองของตัวเมือง

มาตรว่าประตูแคบเล็ก แต่ตัวอาคารกลับใหญ่ที่สุดในถนนสายนี้

บนประตูแคบ ทั้งไม่มียี่ห้อ ไม่มีเครื่องหมาย มีแต่โคมแดงอยู่ดวงเดียวเท่านั้น

ยามเมื่อโคมถูกจุดสว่าง ก็เป็นการแสดงว่า สถานที่นี้เริ่มประกอบกิจการแล้ว เริ่มเตรียมจะรับเงินทองในตัวท่านอีก

ยามเมื่อดับโคม ประตูนี้แทบมิเคยเห็นมีคนออกมา แน่นอน ย่อมไม่มีคนเข้าไปด้วย

ภายในถึงกับคล้ายเป็นสถานที่สงบที่สุดของเมืองนี้

เอี๊ยบไคอ้าปากหาวยาว ๆ ดวงตามีประกายอ่อนล้าอยู่บ้าง ลังเลชั่วครู่ ในที่สุดยังคงผลักประตูเข้าไปอีกครา

ในห้องที่มืดเลือนราง ถึงกับมีคนอยู่ผู้หนึ่ง แต่ถึงกับมิใช่เชียวเปียกลี้ เป็นเบ๊ฮวงเหล็ง!

คนที่เอี๊ยบไคหาทั่วทุกทางไม่พบ ที่แท้ได้มารออยู่ในที่นี้ก่อนแล้ว

พฤติการณ์ของดรุณี ไยมิใช่มักบันดาลให้ผู้คนยากจะหยั่งคำนวณ?

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

"ท่านไฉนมาที่นี้ได้?"

เบ๊ฮวงเหล็งถลึงจ้องแวบหนึ่ง พลันผุดลุกขึ้นสะบัดหน้าเดินออกไป

นางความจริงนั่งซึมเซาอยู่ตลอดเวลา พอเห็นเอี๊ยบไคเดินเข้ามา ความจริงมีสีหน้าปีติที่ไม่อาจข่มกลั้นขึ้นวูบหนึ่ง แต่มิทราบเพราะสาเหตุใด กลับปั้นหน้าเคร่งเครียดสะบัดศีรษะออกไปเสียได้

เอี๊ยบไคทราบ ตั้วเสียวเจี๊ยะผู้นี้คงต้องรอจนมีโทสะแล้ว

ยามท่านเห็นตั้วเสียวเจี๊ยะมีโทสะ วิธีประเสริฐสุดคือ รอให้นางคลายโทสะแล้วค่อยว่ากล่าว

ในเวลาเยี่ยงนี้ หากท่านยังคิดไปขัดขวางนาง ปลอบประโลมนาง ท่านจะต้องเป็นคนโง่เขลา

เอี๊ยบไคมิใช่คนโง่เขลา

ดังนั้นจึงมิได้กล่าวกระไรทั้งสิ้น เพียงถอนใจเฮือกหนึ่ง แล้วทรุดกายนั่งลง

เบ๊ฮวงเหล็งที่ความจริงโถมไปจนใกล้ประตูแล้ว นางพลันหันมาถลึงจ้องเอี๊ยบไคพลางถาม

"นี่! ท่านมาด้วยเรื่องอันใด?"

เอี๊ยบไคกะพริบตาตอบ

"มาหาท่าน"

"เฮอะ เฮอะ มาหาข้าพเจ้า? เพิ่งมาตอนนี้? ท่านเข้าใจข้าพเจ้าต้องรอท่านแน่นอน?"

"ท่านตอนนี้มิใช่รอข้าพเจ้าอยู่?"

"ย่อมไม่ใช่"

"ไม่ใช่รอข้าพเจ้า เป็นรอผู้ใด?"

"รอซาอี๊"

"ไฮ้! ซาอี๊ นางก็จะมา?"

"ท่านเข้าใจสถานที่นี้มีแต่บุรุษจึงจะมากันได้?"

"ข้าพเจ้ามิได้เข้าใจกระไรทั้งสิ้น และมิทราบว่าท่านได้มาแล้ว ดังนั้นจึงหาท่านไปทั่วทั้งตัวเมือง"

เบ๊ฮวงเหล็งเบิ่งตาถลึงจ้องอยู่อีกครึ่งวันจึงได้กล่าว

"ท่านหาข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา?"

เบ๊ฮวงเหล็งพลันหัวร่อคิกคักแล้วกล่าวต่อ

"คนโง่ ท่านเข้าใจที่นี้มีประตูเข้าเพียงบานเดียว?"

ที่แท้นางเข้ามาทางประตูหลังนี่เอง ดรุณีมาสถานที่เยี่ยงนี้ ย่อมต้องหลบหลีกหูตาผู้คน

เอี๊ยบไคถอนหายใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึงว่าท่านก็จะเดินตามประตูหลัง"

"มิใช่ข้าพเจ้าต้องการมา เป็นซาอี๊"

"ไฮ้!...นางมาแล้ว?"

"คนโง่ เมื่อครู่มิใช่บอกกับท่านแล้ว"

"แล้วนางเล่า?"

เบ๊ฮวงเหล็งบุ้ยปากไปยังประตูบานที่สามทางซ้ายมือแล้วกล่าว

"อยู่ในนั้น"

หลังประตูบานนั้นเป็นห้องของชุยล้ง

เอี๊ยบไคเบิ่งตากลมกว้าง ร้องด้วยความสงสัย

"นางอยู่ในนั้น? อยู่ในนั้นด้วยเรื่องอันใด?"

"คุยกัน"

"คุยกับชุยล้ง?"

"พวกนางเป็นสหายกันมานาน ยามใดที่ซาอี๊มาในเมือง ต่างต้องมาสนทนากับนางที่นี้"

นางต้องเบิ่งตาอีกครั้ง ถลึงจ้องเอี๊ยบไค พลางถาม

"ท่านไฉนทราบว่านางนามชุยล้ง? ท่านก็รู้จักนาง?"

"คล้ายดั่งเคยพบมาครั้ง"

ดวงตาเบ๊ฮวงเหล็งถูกเบิ่งกลมกว้างกว่าเดิม ร้องเสียงแหลม

"คล้ายดั่งเคยพบ? หรือพบแล้วจริง ๆ?"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มตอบ

"พบแล้วจริง ๆ"

เบ๊ฮวงเหล็งเอียงหน้า ชายตามองพลางกล่าว

"ท่านคล้ายดั่งเพิ่งมาถึงเมื่อคืนวันก่อน?"

"อืมม์"

"เมื่อคืนวันก่อนท่านอยู่ที่ใด?"

"คล้าย...คล้ายดั่ง..."

เบ๊ฮวงเหล็งขบริมฝีปากอีกครั้ง พลันสะบัดหน้าโถมออกไปโดยไม่เหลียวหลังอีกเลย

อารมณ์ของตั้วเสียวเจี๊ยะผู้นี้ คล้ายท้องฟ้าเดือนห้าจริง ๆ แปรปรวนได้รวดเร็วอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคมีแต่ถอนหายใจ นอกจากถอนใจแล้ว ยังสามารถกระทำอย่างไรได้?

บุรุษกล่าววาจาต่อหน้าสตรี สมควรระวังตัวไว้บ้าง โดยเฉพาะสตรีที่พอใจท่าน

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ประตูถูกผลักเบา ๆ เบ๊ฮวงเหล็งเดินช้า ๆ เข้ามาอีกครา เมื่อถึงเบื้องหน้าเอี๊ยบไค ทรุดกายนั่งบนเก้าอี้ที่ตรงกันข้าม

สีหน้าของนางน่าดูกว่าเดิมมากแล้ว จับตามองเอี๊ยบไคด้วยทีท่าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง พลันถามขึ้น

"ท่านไฉนไม่กล่าววาจา?"

"ข้าพเจ้าไม่กล้า"

"ไม่กล้า?"

"ข้าพเจ้ากลัวว่ากล่าวผิดอีก กระตุ้นให้ท่านมีโทสะ"

"ท่านกลัวข้าพเจ้ามีโทสะ?"

"กลัวที่สุด"

ดวงตาเบ๊ฮวงเหล็งกลอกกลิ้งไปมา หัวร่อคิกคักแล้วกล่าว

"คนโง่ เวลาไม่สมควรกล่าวท่านกลับพร่ำไม่หยุดปาก เวลาสมควรกล่าวกลับไม่กล่าวเสียแล้ว"

สายตาของนางนุ่มนวลลงทุก ๆ ขณะ จับมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่งพลางกล่าว

"เช้าวันนี้ ผู้อื่นถามท่านเมื่อคืนไปที่ใด? ท่านไฉนไม่บอกความจริง?"

"ไม่ทราบ"

เบ๊ฮวงเหล็งกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านกลัวเป็นภัยลามถึงข้าพเจ้า กลัวผู้อื่นจะครหาข้าพเจ้าใช่หรือไม่?"

"ไม่ทราบ"

บุรุษที่ชาญฉลาดจะต้องรู้จักเลือกเวลาสมควร แสร้งมายาเป็นโง่เขลา

ประกายตาเบ๊ฮวงเหล็งยิ่งนุ่มนวลกว่าเดิม กล่าวช้า ๆ

"หรือท่านไม่กลัวพวกมันฆ่าท่านจริง ๆ?"

"ไม่กลัว ข้าพเจ้ากลัวแต่ท่านมีโทสะ"

เบ๊ฮวงเหล็งแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม อบอุ่นนุ่มนวลดุจดั่งเป็นลมชุนเทียนที่ละลายหิมะน้ำแข็งได้

เอี๊ยบไคจับตามองนางแน่วนิ่ง คล้ายดั่งตะลึงลานไปแล้ว

เบ๊ฮวงเหล็งก้มศีรษะช้า ๆ ส่งเสียงแผ่วเบาว่า

"เตียเตียข้าพเจ้ามิใช่เรียกท่านไปสนทนา?"

"อืมม์"

"ท่านว่าเรื่องราวใดบ้าง?"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปจากที่นี้"

"ท่านว่าอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าไม่ไป"

เบ๊ฮวงเหล็งเงยหน้าโดยเร็ว ผุดลุกขึ้น คว้ามือเอี๊ยบไคมากุมไว้แล้วกล่าว

"ท่าน...ไม่ยอมไปจริง ๆ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ เบ๊ฮวงเหล็งกล่าวต่อ

"ที่อื่น ๆ ไม่มีคนรอคอยท่าน?"

"มีเพียงสถานที่เดียวที่มีคนรอข้าพเจ้า"

"ที่ใด?"

"ที่นี้"

เบ๊ฮวงเหล็งแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกว่าเดิม ประกายตาเลือนรางคล้ายอยู่ในความฝันอันแสนสุข กล่าวเบา ๆ ว่า

"ชั่วชีวิตนี้ของข้าพเจ้า ยังมิเคยสนทนากับผู้ใดเยี่ยงนี้มาก่อนเลย ยิ่งไม่เคยมีผู้ใดจับมือข้าพเจ้า...ท่านทราบหรือไม่? เชื่อหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

"เนื่องเพราะผู้อื่นต่างรู้สึกข้าพเจ้าดุร้ายอย่างยิ่ง ดังนั้นข้าพเจ้ายิ่งนานยิ่งรู้สึกตัวว่าดุร้ายจริง ๆ แต่ความจริง..."

"ความจริงท่านก็ดุร้ายอย่างยิ่ง"

เบ๊ฮวงเหล็งแย้มยิ้มพลางกล่าว

"ความจริงบางครั้งที่ข้าพเจ้ามีโทสะใส่ท่าน นั่นเป็นแสร้งขึ้น หาใช่ขุ่นเคืองจริงจังไม่"

"ไฉนต้องแสร้งเป็นมีโทสะ?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะข้าพเจ้ามักรู้สึก หากไม่บันดาลโทสะบ่อยครั้งผู้อื่นจะมารังแกข้าพเจ้าได้"

"วันหน้าต้องไม่มีผู้ใดกล้ารังแกท่านเด็ดขาด"

"หากมีคนรังแกข้าพเจ้า ท่านจะไปเสี่ยงชีวิตกับมัน?"

"แน่นอน แต่ทว่า...คราหน้าท่านไม่อาจแสร้งบันดาลโทสะอีก"

"แต่หากวันหน้าท่านกล้ามาในที่นี้ ข้าพเจ้าก็จะมีโทสะจริง ๆ แล้ว"

เอี๊ยบไคมิกล่าวกระไรอีก ล้วงม้วนกระดาษแดงออกจากซอกรองเท้า

เบ๊ฮวงเหล็งคลี่ออกมาดู ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มที่หยาดเยิ้มอีกครา

เอี๊ยบไคจับตามองนาง บังเกิดความรู้สึก นางเป็นดรุณีที่น่ารักอย่างยิ่ง ทั้ง

เปิดเผย ทั้งจริงใจ ทั้งบริสุทธิ์ บางครั้งยังคล้ายเป็นทารกไม่รู้ความ

อดมิได้ต้องประคองมือนางขึ้นจูบเบา ๆ

หน้าของนางแดงกว่าเดิม แดงจนร้อนผะผ่าว

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงคนกระแอมเบา ๆ

มิทราบซาอี๊ผลักประตูออกมาตั้งแต่เมื่อใด กำลังจับตามองทั้งสองด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

ใบหน้าเบ๊ฮวงเหล็งยิ่งแดงกว่าเดิม ซ่อนมือทั้งสองไว้ที่ด้านหลัง

ซาอี๊แย้มยิ้มกล่าว

"พวกเราควรกลับกันแล้ว"

เบ๊ฮวงเหล็งก้มหน้าที่แดงฉานของนางลง รับคำเบา ๆ ซาอี๊กล่าวต่อไป

"เราไปรอท่านที่ด้านนอก"

ตอนนั้นนางเดินออกไป ได้เหลียวมาทางเอี๊ยบไคแวบหนึ่ง ดั่งจงใจ ดั่งไม่เจตนา และยังแย้มยิ้มให้อีกครา

เป็นรอยยิ้มที่กระชากวิญญาณผู้คนให้ล่องลอยได้อย่างง่ายดาย!

ยิ้มของเบ๊ฮวงเหล็งเปิดเผยกระจ่าง สวยงามน่ารัก

ยิ้มของนางยั่วยวนเปี่ยมเสน่ห์ โน้มน้าวจิตใจผู้คนให้รัญจวน

เมื่ออยู่ต่อหน้านาง เบ๊ฮวงเหล็งยิ่งคล้ายเป็นทารกไป

มิว่าผู้ใดเมื่อเห็นนางเดินออกไป ต่างต้องรู้สึกเป็นรสชาติพิกล คล้ายดั่งถูกขโมยข้าวของใดในตัวไปก็ปาน

เอี๊ยบไคย่อมไม่ยอมให้ความรู้สึกเยี่ยงนี้ปรากฏขึ้นบนสีหน้า ดังนั้นจึงถามว่า

"ทุกครั้งที่พวกท่านมาในเมือง ต่างนั่งรถม้าคันนี้?"

เบ๊ฮวงเหล็งมีสีหน้าไม่เข้าใจคำถามนี้อยู่แน่ชัด แต่นางยังคงผงกศีรษะรับ

เอี๊ยบไคถามอีก

"รถม้าเช่นนี้ พวกท่านมีอยู่มากน้อยเท่าใด?"

"คันเดียวเท่านั้น คนของที่นี้ ส่วนมากพอใจขี่ม้ามากกว่า"

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว กล่าวขึ้นว่า

"เนื่องเพราะพวกท่านต้องนั่งรถม้าคันนี้ ดังนั้นพวกมันจึงจำต้องกลับมาเอง"

"พวกมันเป็นผู้ใด?"

"อาคันตุกะที่ไปกับข้าพเจ้าเมื่อค่ำวาน"

"คิกคิก พวกมันมิใช่ทารก กลับเองก็จะเป็นไรไป ท่านไยต้องถอนหายใจด้วย ?"

เอี๊ยบไคยังคงถอนหายใจอีกครั้งจึงกล่าว

"เนื่องเพราะพวกมันมากันสิบสามคน ตอนนี้ตายไปคนหนึ่ง หายไปสิบเอ็ดคน"

เบ๊ฮวงเหล็งเบิ่งตาจนกลมกว้าง ร้องโพล่งขึ้น

"ผู้ตายคือใคร?"

"ปวยทีตีตู"

"ที่หายไปเล่า?"

"ลักตั้วซิงแซ ม่อยังเม้งจู กับผู้ติดตามมันอีกเก้าคน"

"คนที่ตัวใหญ่ปานนี้ ไฉนหายไปได้?"

"ความจริงสถานที่นี้พร้อมจะมีเรื่องประหลาดพิกลเกิดขึ้นได้ในทุกเวลา"

"คิกคิก นี่อาจบางทีเป็นโรคระแวงของท่านกำเริบก็ได้ ไม่แน่ว่าพวกมันจะกลับมาในเวลารวดเร็วยิ่ง"

เอี๊ยบไคส่ายหน้าแล้วถามอีก

"ข้าพเจ้าพอจะอาศัยรถม้าพวกท่านไปที่เบื้องหน้าหรือไม่?"

"ย่อมได้อยู่ แต่ทว่า ท่านจะไปที่เบื้องหน้าด้วยเรื่องอันใด?"

"ไปหาคนที่ไม่พบเหล่านั้น"

"ท่านไฉนทราบว่าพวกมันยังอยู่ละแวกใกล้เคียง? อาจบางทีพวกมันจะกลับไปในเส้นทางสายอื่นแล้วก็ได้"

"ไม่ใช่แน่"

"ไฉนไม่ใช่?"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ทราบได้อย่างไร?"

"มีคนบอกข้าพเจ้า"

"ผู้ใดบอกกับท่าน"

เอี๊ยบไคก้มมองมือของตัวเอง เน้นทีละคำ

"คนตาย..."

"ไฮ้! คนตาย?"

"ท่านทราบหรือไม่ว่า บางครั้งคนตายก็พูดได้? เพียงแต่ว่า วิธีกล่าววาจาของพวกมันผิดกับคนเป็นเท่านั้น"

เบ๊ฮวงเหล็งเบิ่งตามองด้วยความตระหนก ตะกุกตะกัก

"วาจาของคนตายท่านก็เชื่อ?"

เอี้ยบไคผงกศีรษะ มุมปากมีรอยยิ้มที่ลี้ลับ กล่าวช้า ๆ

"มีแต่เรื่องที่คนตายบอกกับท่าน จึงจะไม่มีวันมดเท็จหลอกลวง...เนื่องเพราะพวกมันไม่มีความจำเป็นต้องหลอกลวงท่านอีกแล้ว"

ก่อนหลังสนธยา

มือที่กำแนบแน่นของคนตายคลายออกแล้ว นิ้วที่เย็นแข็งงอหงิก

มาตรว่าคนตายยังอาจบอกความลับใดมาได้บ้าง แต่มือของมันจะไม่มีทางคลายออกได้เองเด็ดขาด

มือที่กำแน่นของปวยทีตีตูคลายออกแล้ว นิ้วเย็นแข็งงอหงิก

บ้วนเบ๊ติ้งจู๊ยืนอยู่ข้างโลง จับตาแวววาวมองมือทั้งสองแน่วนิ่ง

ท่านทั้งไม่มองหน้าที่บิดเบี้ยวของคนตาย และไม่มองคราบโลหิตที่แห้งกรังทางมุมปากคนตาย มีแต่จ้องมองมือทั้งสองเท่านั้น

ดังนั้น ทุกผู้คนจึงต่างพลอยจ้องมือทั้งสองนี้ด้วย

บ้วนเบ๊ติ้งจู๊พลันกล่าวขึ้น

"พวกท่านดูออกหรือไม่?"

ฮวยมัวทีกับฮุ้นไจ้เทียนเหลือบมองกันแวบหนึ่ง ต่างสงบปากคำเงียบงัน

กงซุนต้วนร้องโพล่ง

"นี่เป็นเพียงสองมือของคนตายเท่านั้น ไม่มีที่ใดผิดกับคนตายอื่น ๆ เลย"

"มี!"

บ้วนเบ๊ติ้งจู๊เน้นเสียงหนัก ๆ คำเดียว กงซุนต้วนจึงรีบถาม

"มีที่ผิดกันเยี่ยงไร?"

"มือทั้งสองนี้ความจริงกำแนบแน่น ตอนหลังจึงถูกคนง้างออกมา"

"ท่านดูออก?"

"กระดูกกับโลหิตของคนตายเย็นแข็งไปแล้ว คิดจะง้างมือคนตายให้คลายออกหาใช่เป็นเรื่องง่ายดายไม่ ดังนั้นนิ้วของมันจึงงอหงิกเยี่ยงนี้ และยังมีรอยแผลอีกด้วย"

"อาจบางทีเป็นบาดแผลตอนก่อนตาย?"

"ไม่ใช่เด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด?"

"หากแม้นเป็นบาดแผลตอนก่อนตาย แผลนี้จะต้องมีคราบโลหิต มีแต่ตายไปเนิ่นนานแล้ว จึงไม่มีโลหิตไหลออกมา"

พลันหันไปหาฮุ้นไจ้เทียนแล้วกล่าวต่อ

"ตอนท่านเห็นซากศพนี้ มันตายเนิ่นนานแล้วหรือไม่?"

ฮุ้นไจ้เทียนผงกศีรษะตอบ

"อย่างน้อยตายไปกว่าหนึ่งชั่วยาม (สองชั่วโมงเศษ) เนื่องเพราะมันตอนนั้นเย็นแข็งไปแล้ว"

"มือมันในตอนนั้นเล่า กำไว้แนบแน่นใช่หรือไม่?"

ฮุ้นไจ้เทียนก้มศีรษะครุ่นคิดแล้วตอบ

"ตอนนั้นข้าพเจ้ามิได้สังเกตมือมัน"

สีหน้าบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊เครียดลงทันที กล่าวเสียงเย็นชา

"แล้วตอนนั้นท่านสังเกตกระไร?"

"ข้าพเจ้า...กำลังรุ่มร้อนไปสอบถามคนอื่น ๆ"

"ถามได้ความใด?"

"ไม่ได้"

"คราหน้าท่านควรจำไว้ เรื่องที่คนตายสามารถบอกกับท่าน อาจบางทียังมากกว่าคนเป็น ๆ และยังเชื่อถือได้ยิ่งกว่าคนเป็น ๆ มากมายนัก"

"ทราบแล้ว"

"ในสองมือของมันจะต้องกำของใดไว้ และของนั้นต้องเป็นเบาะแสสายสำคัญที่สุด ไม่แน่ว่าเป็นมันคว้ามาจากร่างฆาตกรก็ได้ หากท่านตอนนั้นหาของนี้พบ ตอนนี้พวกเราไม่แน่ว่าทราบตัวฆาตกรเป็นผู้ใดแล้ว!"

ดวงตาฮุ้นไจ้เทียนมีประกายเคารพยำเกรงจนเห็นชัด กล่าวเบา ๆ

"คราหน้าข้าพเจ้าต้องสนใจสังเกต"

สีหน้าบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊จึงผ่อนคลายกว่าเดิม ถามอีกครั้ง

"ตอนนั้นนอกจากท่านแล้ว ยังมีผู้ใดอยู่ใกล้เคียงโลงศพนี้?"

ดวงตาฮุ้นไจ้เทียนพลันมีประกายวาว โพล่งขึ้นว่า

"ยังมีเอี๊ยบไค"

"ท่านเห็นมันแตะต้องซากศพนี้หรือไม่?"

ฮุ้นไจ้เทียนก้มศีรษะอีกครา ส่ายหน้าตอบ

"ข้าพเจ้าก็มิได้สังเกต แต่ทว่า..."

"แต่ทว่ากระไร?"

"แต่ทว่า มันคล้ายมีความสนใจซากศพนี้ยิ่งนัก ยืนมองที่ข้างโลงเป็นเวลาเนิ่นนาน"

"เฮอะ เฮอะ เรื่องที่บุรุษหนุ่มนี้ดูออก น่ากลัวมากกว่าท่านหลายเท่านัก"

กงซุนต้วนอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"คนตายเป็นเพียงจอมขโมยฝีมือเยี่ยมเท่านั้น มันตายหรือเป็น เกี่ยวข้องใดกับพวกเรา?"

"เกี่ยว!"

"เกี่ยวเยี่ยงไร?"

"คนผู้นี้แม้เป็นจอมขโมย แต่ก็เป็นขโมยที่เปรื่องปราดหลักแหลมอย่างยิ่ง เพียงลงมือ ต้องไม่มีทางพลาดพลั้งเด็ดขาด แสดงให้เห็น มันสังเกตผู้อื่นได้ละเอียดและแน่นอนปานใด"

หยุดเล็กน้อยแล้ว บ้วนเบ๊ติ้งจู๊กล่าวต่อด้วยเสียงแช่มช้า

"ดังนั้น เราจึงได้เรียกคนไปเชิญมันมาเป็นพิเศษ..."

กงซุนต้วนร้องโพล่งขึ้น

"คนผู้นี้เป็นท่านหามาเป็นพิเศษ?"

"เป็นเราทุ่มเทเงินห้าพันตำลึงจึงเชิญมาได้"

"เชิญมาด้วยเรื่องอันใด?"

"เชิญมันมาช่วยลอบสืบเสาะแทนเรา ดูว่าผู้ใดจึงเป็นตัวการมารังควานล้างแค้น"

"ไฉนต้องหามันมา?"

"เนื่องเพราะมันมิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้โดยสิ้นเชิง ผู้อื่นย่อมละเลยต่อมัน ระมัดระวังมันน้อยกว่าคนอื่น ๆ โอกาสที่จะสืบเสาะได้ความจริงของมัน ย่อมมากกว่าผู้อื่นเป็นธรรมดา"

กงซุนต้วนถอนหายใจกล่าว

"แต่เสียดายที่มันยังสืบเสาะไม่ได้ความใด ก็ตายไปก่อนแล้ว"

"หากมันสืบเสาะไม่ได้ความใดมาจริง มันต้องไม่ตายเด็ดขาด!"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะมันได้พบเห็นความลับของฆาตกรนั้น จึงถูกผู้คนฆ่าปิดปาก!"

กงซุนต้วนเบิ่งตากลมกว้าง ร้องขึ้นว่า

"ดังนั้น พวกเราจึงเพียงตรวจสอบออกว่าผู้ใดฆ่ามัน ก็อาจทราบ ผู้ใดจึงเป็นคนที่มารังควานหาเรื่องพวกเรา?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊แค่นเสียง

"ดังนั้น เบาะแสที่มันกำอยู่ จึงมีความสำคัญใหญ่หลวงนัก"

กงซุนต้วนร้องโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้าไปถามเอี๊ยบไค ของนั้นเป็นมันฉกฉวยไปหรือไม่?"

"ไม่ต้อง"

"เพราะเหตุใด?"

"ตอนมันตาย เอี๊ยบไคยังอยู่ในเมือง ดังนั้นฆาตกรที่ฆ่ามันต้องไม่ใช่เอี๊ยบไคเด็ดขาด"

หยุดเล็กน้อยแล้วแค่นเสียงต่อ

"อย่าว่าแต่หากแม้นเอี๊ยบไคได้เบาะแสใดจากมือมันไปจริง ก็ต้องไม่มีผู้ใดสามารถถามออกได้"

มือของกงซุนต้วนกุมไปที่ด้ามดาบอีกครา แค่นหัวร่อด้วยสีหน้าไม่ยอมนับถืออย่างยิ่ง

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ครุ่นคิดแล้วกล่าวอีกครา

"ก่อนหน้ามันจะตาย เป็นผู้ใดอยู่รวมกับมัน?"

ฮุ้นไจ้เทียนกล่าวอย่างนอบน้อม

"ลักตั้วซิงแซ ม่อยังเม้งจู โป้วอั้งเสาะ"

"ตอนนี้พวกมันเล่า?"

"โป้วอั้งเสาะกลับไปในเมืองแล้ว ลักลักซัวกับม่อยังเม้งจูต่างทายสาบสูญ"

"อืมม์...ไปหาพวกมัน พาอีกสี่สิบคนแยกย้ายกันไปหา"

"ทราบแล้ว"

"สี่สิบคนแบ่งออกเป็นสี่หมู่ นำน้ำและเสบียงกรังไปให้มาก หาร่องรอยไม่พบไม่ต้องกลับมา"

มิว่าบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กล่าวกระไร สีหน้าฮุ้นไจ้เทียนยังคงนอบน้อมยำเกรงอย่างยิ่งอยู่ต่อหน้าบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่เมื่อกาลก่อนเคยมีเกียรติเกรียงไกรทั้งแผ่นดินถึงกับกลายเป็นข้าทาสอันต่ำต้อยไปได้!

กงซุนต้วนพลันส่งเสียงดัง ๆ อีกครั้ง

"ข้าพเจ้าไปหาโป้วอั้งเสาะ"

"ไม่ต้อง"

กงซุนต้วนกระซากเสียงด้วยโทสะ

"ไฉนไม่ต้อง? หรือเจ้าเด็กผู้นั้นแตะต้องไม่ได้?"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ถอนหายใจกล่าว

"หรือท่านยังดูไม่ออก คนผู้นี้ตายเยี่ยงไร?"

กงซุนต้วนก้มศีรษะมองดาบงอในมือแล้วกล่าว

"ผู้ใดวางกฎ คนพกดาบจะต้องใช้ดาบฆ่าคนแน่นอน?"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊มิตอบทันที ฮุ้นไจ้เทียนก็รู้สำนึกเป็นอันดี รีบถอยออกจากห้องแล้วปิดประตูให้

กงซุนต้วนจึงเงยหน้าถามอีกครั้ง

"ผู้ใดวางกฎ มันจะต้องใช้ดาบฆ่าคน?"

"ตัวมันเอง"

"ตัวมันเอง?"

"หากมันมารังควานล้างแค้นจริง อย่างนั้นดาบในมือของมันก็เป็นสัญลักษณ์ของการล้างแค้น มันจะฆ่าคนต้องใช้ดาบเล่มนั้นเด็ดขาด"

หยุดแย้มยิ้มแล้วกล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"หากมันมิใช่เป็นคนมารังควานล้างแค้น ท่านไยต้องไปหามัน?"

กงซุนต้วนมิกล่าวกระไรอีก หันกายเดินออกไปด้วยฝีเท้าที่หนักหน่วงดุจดั่งเป็นโคถึกที่เดือดดาล

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊มองเงาหลังใหญ่มหึมาของมัน ในดวงตาพลันมีประกายหวาดหวั่นกังวล คล้ายดั่งว่าสามารถแลเห็นเรื่องอัปมงคลที่สุดแสนสยดสยองได้จากตัวมันก็ปาน

สี่สิบคน ม้าสี่สิบตัว

ในถุงหนังแพะใบใหญ่ทั้งแปดสิบ มีน้ำสะอาดและเสบียงกรังอยู่เต็ม

ดาบฝนคมกริบแล้ว เกาทัณฑ์พาดสายแล้ว

ฮุ้นไจ้เทียนตรวจโดยละเอียดถึงสองครั้ง ในที่สุด ผงกศีรษะด้วยความพอใจ แต่เสียงกลับกราดเกรี้ยวกว่าเดิม

"สิบคนเป็นหมู่หนึ่ง แยกย้ายออกไปหา หาไม่พบ พวกท่านไม่ต้องกลับมา"

กงซุนต้วนได้กลับมาในห้องตัวเอง

มาตรว่าในห้องจะยุ่งเหยิงไปบ้าง แต่กว้างใหญ่และสบาย ตามผนังมีหนังสัตว์สีสันสดใสแขวนอยู่มากมาย บนโต๊ะมีสุรารสเลิศต่าง ๆ วางเรียงราย ในวิกาลที่เงียบเหงาว้าเหว่ ขอเพียงมันต้องการ ก็จะมีคนส่งสตรีจากในเมืองมาให้ สตรีประเภทต่าง ๆ นับแต่อ้อนแอ้นจนอวบอัด อายุตั้งแต่สิบหกปีถึงสามสิบปี

นี่เป็นความสุขที่มันสมควรได้เสพ

โลหิตกับเหงื่อที่มันหลั่งไหล มากเกินพอแล้ว

แต่มันไม่เคยพอใจชีวิตเยี่ยงนี้เลย เนื่องเพราะในส่วนลึกของหัวใจมัน ยังฝังดาบอยู่เล่มหนึ่ง แส้อยู่สายหนึ่ง!

เป็นมันใช้มือที่เนืองนองด้วยโลหิตของมันฝังเข้าไปเอง!

มิว่ามันกระทำเรื่องราวใด ดาบเล่มนั้นเป็นต้องสั่นไหวอยู่ในหัวใจมันมิยอมหยุดยั้ง แส้สายนั้นก็มักโบยวิญญาณของมันมิยอมหยุดยั้งเช่นกัน

หิมะหนาหนัก

พื้นขาวสล้างกว้างสุดสายตา

แป๊ะเทียนอู้กระเสือกกระสนอยู่บนพื้นหิมะดุจเป็นสุนัขป่า หิมะสีขาวถูกโลหิตแดงชโลมจนแดงฉาน

จวบจนบัดนี้ กงซุนต้วนคล้ายดั่งยังได้ยินเสียงร้องที่กราดเกรี้ยวดั่งจิ้งจอกหอนของแป๊ะเทียนอู้

'พวกเจ้าไฉนทำเยี่ยงนี้ต่อเรา! พวกเจ้าเหล่าเดียรัจฉาน เดียรัจฉานที่ต่ำช้าสามานย์ แม้นับว่าเราตายอีกหมื่นครั้ง ก็ต้องไปล้างแค้นพวกเจ้าให้ได้'

กงซุนต้วนกำหมัดแนบแน่น พลันรู้สึกคล้ายจะอาเจียน

จอกทองคำใหญ่บนโต๊ะมีสุราอยู่เต็มปริ่ม มันคว้ามากรอกลงไปในอึกเดียว แต่สำลักจนน้ำตาหลั่งไหล

ในที่สุด ตอนนี้มีคนมาล้างแค้นแล้ว แต่มันกลับกลายคล้ายเป็นอิสตรี ได้แต่

นั่งอยู่ในห้อง ใช้แขนเสื้อซับน้ำตาที่หลั่งไหล...มิว่าหลั่งไหลลงเพราะสาเหตุใดก็ตาม น้ำตาย่อมเป็นน้ำตา!

กงซุนต้วนกรอกสุราเต็มจอกอีกครา คำรามจากไรฟัน

"อดกลั้น? ไฉนต้องอดกลั้น?

"ในเมื่อเจ้าอาจจะมาฆ่าเรา เราไฉนไม่อาจไปฆ่าเจ้าก่อน?"

กงซุนต้วนโถมออกไปจากห้อง

อาจบางทีมันมิใช่มีความคิดออกไปฆ่าคน แต่ทว่าใจมันมีความหวาดหวั่นเหลือประมาณ

มิใช่อาฆาตแค้น และมิใช่เดือดดาลพลุ่งพล่าน

เป็นหวาดกลัว!

ยามคนเราคิดจะไปฆ่าผู้อื่น ฆ่าเพราะความอาฆาตแค้นหรือเดือดดาลกลับมีน้อยกว่า ฆ่าเพราะความหวาดกลัวกลับมีมากกว่า

ยามคนผู้หนึ่งคิดไปฆ่าผู้อื่น โดยมากมักมิใช่เพราะผู้อื่นไปทำร้ายรังควานมัน แต่เนื่องเพราะมันเป็นฝ่ายทำร้ายรังควานผู้อื่น

นี่คือโศกนาฏกรรมใหญ่ยิ่งที่สุดของมนุษย์เรา ที่ยืนยงมาแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน!

สนธยา

แสงสนธยาชอนลงมาจากในหน้าต่างน้อย ลูบไล้อยู่บนเท้าของโป้วอั้งเสาะ จนโป้วอั้งเสาะต้องนึกถึงมืออบอุ่นนุ่มนิ่มที่มาลูบเท้าตนเมื่อค่ำวานนี้

โป้วอั้งเสาะนอนอยู่บนเตียง เหน็ดเหนื่อยจนกระทั่งรองเท้าก็คร้านจะถอด

แต่ยามใดที่นึกถึงมือทั้งสองข้างนั้น... สตรีนางนั้นและผิวหนังที่เรียบลื่นนุ่มนิ่ม เท้าเรียวงามที่แข็งแรง กับทีท่าอันพิกลของเท้าทั้งสองข้างนั้น...

หัวใจของโป้วอั้งเสาะก็มีความพลุ่งพล่านอย่างพิสดาร คล้ายดั่งกางเกงก็ถูกดันจนแตกปริ

โป้วอั้งเสาะทราบ คลี่คลายความพลุ่งพล่านเยี่ยงนี้ด้วยวิธีใด

โป้วอั้งเสาะเคยกระทำมา

แต่ทว่า ตอนนี้ผิดกว่าก่อนแล้ว เนื่องเพราะตอนนี้มีอิสตรี...สตรีที่แท้จริง

ความจริงโป้วอั้งเสาะไม่ควรไปคิดถึงเรื่องนี้เลย...การฝึกที่โป้วอั้งเสาะได้รับ

กวาดเกรี้ยวทารุณยิ่งกว่าบุรุษทั้งหลายในโลกนี้มากนัก

แต่โป้วอั้งเสาะก็เป็นบุรุษ เมื่อถูกแสงสนธยาเยี่ยงนี้ลูบไล้ นอกจากเรื่องนั้นแล้ว นับว่าไม่ต้องการไปนึกถึงเรื่องอื่นใด...โป้วอั้งเสาะเหน็ดเหนื่อยเกินไป

ฝนหายไปตั้งแต่เมื่อใด?

สนธยาหลังฝนห่าใหญ่ ไฉนอบอุ่นเป็นพิเศษ?

โป้วอั้งเสาะกระโดดลงจากเตียง โถมออกไป

โป้วอั้งเสาะต้องการระบาย แต่พาลจำต้องอดกลั้นไว้เท่านั้น

ในถนนสงบอย่างยิ่ง

ผู้คนในเมืองชายแดน คล้ายดั่งต่างมีลางสังหรณ์ ดูออกว่าสถานที่นี้จะเกิดเรื่องสำคัญที่แตกตื่นสะท้านขวัญขึ้น กระทั่งคนที่ปกติชมชอบออกเตร็ดเตร่ในท้องถนน ต่างยังยินยอมซ่อนตัวอยู่ในบ้านของตน

เอี๊ยบไคยืนอยู่ใต้ชายคา เหม่อมองดูดินโคลนในท้องถนน คล้ายดั่งกำลังครุ่นคิดถึงปัญหาที่ยากจะคลี่คลาย

จากนั้นจึงได้เห็นโป้วอั้งเสาะเดินออกมาจากตรอกเล็ก ๆ ที่ฝั่งตรงข้าม

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มทักทายไป แต่โป้วอั้งเสาะกลับคล้ายไม่เห็นเลย ใบหน้าที่ซีดขาวคล้ายดั่งพลุ่งพล่านจนแดงระเรื่อ ดวงตามองตรงไปยังประตูแคบที่อยู่เบื้องหน้าแน่วนิ่ง

โคมบนประตูถูกจุดขึ้นแล้ว

ดวงตาโป้วอั้งเสาะก็คล้ายโคมดวงนั้น ถูกจุดขึ้นเช่นกัน

มือซ้ายกำดาบไว้แนบแน่น ลากเท้าไปทีละก้าวอย่างเชื่องช้า

เอี๊ยบไคพลันพบเห็น บุรุษหนุ่มที่เงียบขรึมชาเย็นผู้นี้ วันนี้ถึงกับคล้ายเปลี่ยนแปรจนพิกลกว่าธรรมดา

หากคนเราอดกลั้นนานเกินไป อัดไว้นานเกินไป บางครั้งยากยิ่งจะไม่ต้องการระบายสักครา มิเช่นนั้น ไม่ว่าผู้ใดก็อาจระเบิดตายไป

เอี๊ยบไคถอนหายใจรำพึงเบา ๆ

"ดูท่ามันสมควรดื่มสุราให้สมใจสักคราจริง ๆ"

ให้ประเสริฐสุด ดื่มจนเมามายไม่ได้สติ เยี่ยงนั้น รอจนเมื่อมันสร่างเมาตื่นมา มาตรแม้นรู้สึกปวดศีรษะแทบแตกทำลาย แต่จิตใจจะต้องผ่อนคลายลงกว่าเดิมมากหลายแน่นอน

แน่นอน ให้วิเศษสุด ยังต้องควรมีสตรีสักนาง

เอี๊ยบไครู้สึกประหลาดใจ มิทราบบุรุษหนุ่มนี้เคยใกล้ชิดกับสตรีมาหรือไม่?

หากมิเคยใกล้ชิดกับสตรีมาเลย อาจบางทีจะประเสริฐกว่าบ้าง...บุรุษที่ไม่เคยแตะต้องกับสตรีมาเลย ก็คล้ายเป็นเขื่อนที่มั่นคงแข็งแรง ยากยิ่งจะพังทลายลงไป

บุรุษที่เคยผ่านสตรีมามากมายก็ไม่เป็นอันตราย...หากแม้นไม่มีเขื่อนป้องกันอยู่ก่อนเลย ไหนเลยจะพังทลายได้?

ที่อันตรายที่สุดคือบุรุษที่เพิ่งใกล้ชิดกับสตรี นั่นคล้ายเป็นเขื่อนมีโพรงแตกอยู่เล็กน้อย มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ เมื่อใดมันจะปล่อยให้กำลังน้ำทลายออกไป

โป้วอั้งเสาะเดินผ่านถนนอย่างเชื่องช้า ดวงตายังคงจ้องมองประตูบานนั้นแน่วนิ่ง จ้องมองโคมบนประตู

โคมจุดสว่าง แสดงว่ากิจการได้เริ่มต้นแล้ว

กิจการค้าวันนี้ไม่คึกคักแน่นอน เพราะผู้อุดหนุนประจำของสถานที่นี้ คือหัวหน้าคนเลี้ยงม้าในคอกปศุสัตว์ กับพ่อค้าม้าที่มาจากหนทางไกล แต่คนสองประเภทนี้น่ากลัววันนี้ต่างไม่มากันเป็นแน่

โป้วอั้งเสาะพอผลักประตูเข้าไป ต้องกลืนน้ำลายลงอึกใหญ่

ในห้องมีผู้อยู่เพียงสองคน หนึ่งเป็นหญิงชรา หนึ่งเป็นคนพื้นเมือง

เซียวเปียกลี้ลงจากชั้นบนมาแล้ว ย่อมยังคงนั่งอยู่ในที่เดิม กำลังเสพสุขกับ -อาหารเช้า- ของท่าน

อาหารเช้าของท่าน เป็นเนื้อเอวแพะที่เพิ่งย่างจนน้ำมันเยิ้ม เส้นหมี่ที่ต้มจากน้ำกระดูกแพะ และสุราจอกใหญ่ คล้ายดั่งเป็นสุราองุ่นที่มาจากเปอร์เซีย รินไว้ในจอกแก้วเจียระไน

ท่านเป็นคนที่รู้จักเสพสุขอย่างยิ่ง

โป้วอั้งเสาะเดินเข้าไป ลังเลเล็กน้อย ในที่สุดนั่งบนเก้าอี้ตัวที่เมื่อค่ำคืนก่อนเคยนั่ง

"ดื่มกระไร?"

โป้วอั้งเสาะลังเลอีกเนิ่นนาน

"ไม่ต้องการสุรา"

"ต้องการกระไร?"

"นอกจากสุราแล้ว อื่น ๆ ได้ทั้งสิ้น"

เซียวเปียกลี้หัวร่อเบา ๆ หันไปสั่งผู้รับใช้

"ที่นี้พอดีเพิ่งมีนมแพะสดใหม่ ให้โป้วกงจื้อท่านนี้จอกหนึ่ง นับว่าเป็นการคารวะของร้านเรา"

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลือบแล แต่แค่นเสียงเย็นชา

"ไม่ต้อง! ของที่ข้าพเจ้าสั่ง ข้าพเจ้าชำระเงินเอง"

เซียวเปียกลี้หัวร่ออีกครา คีบเนื้อเอวแพะชิ้นสุดท้ายส่งเข้าปากเคี้ยวช้า ๆ ดื่มด่ำไปกับรสหวานนุ่มที่มีกลิ่นคาวเล็กน้อย...ท่านไม่ใช่เป็นคนพอใจการทุ่มเถียง

แต่ท่านทราบ คนพอใจการทุ่มเถียงเกี่ยงงอนมาแล้ว

เสียงฝีเท้าม้าถี่เร็วมาหยุดที่หน้าประตู

ประตูถูกผลักด้วยกำลังแรงจนเปิดดังโครมใหญ่ แล้วชายร่างมหึมาปานขุนเขาผู้หนึ่งก้าวอาด ๆ เข้ามา มันไม่สวมหมวก อกเสื้อแบะกว้าง เอวมีดาบงอเสียบอยู่เล่มหนึ่ง

กงซุนต้วน!

เซียวเปียกลี้แย้มยิ้มทักทาย กงซุนต้วนก็มิได้เหลือบมองท่าน

มันได้เห็นโป้วอั้งเสาะแล้ว

ดวงตาของมัน พลันมีประกายคล้ายพญาแร้งพบเห็นซากศพ!

นมแพะถูกส่งมาแล้ว สดอย่างยิ่งจริง ๆ

เครื่องดื่มชนิดนี้ มีแต่ผู้คนตามชายแดนจึงได้ดื่ม และก็มีแต่คนชายแดนเท่านั้นจึงรู้จักช่องเสพ

โป้วอั้งเสาะฝืนใจดื่มไปอีกหนึ่ง ต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย

กงซุนต้วนพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"มีแต่แพะจึงดื่มนมแพะ!"

โป้วอั้งเสาะไม่ได้ยิน ยกชามนมแพะขึ้นดื่มอีกอีกหนึ่ง

กงซุนต้วนส่งเสียงดัง ๆ

"มิน่าเล่า ที่นี้จึงมีกลิ่นสาบแพะ ที่แท้มีแพะโสโครกอยู่ตัวหนึ่งนี่เอง"

โป้วอั้งเสาะยังคงไม่ได้ยิน แต่มือที่กำดาบบีบแน่นจนเส้นเอ็นขึ้นเขียวโปน

กงซุนต้วนพลันเดินเข้าไป ตบโต๊ะดังฉาดใหญ่แล้วตวาด

"ออกไป!"

โป้วอั้งเสาะจับตามองชามนมแพะแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าออกไป?"

"ใช่! นี่เป็นที่นั่งของคน ด้านหลังมีคอกแพะ นั่นจึงเป็นที่ท่านสมควรไป"

"ข้าพเจ้าไม่ใช่แพะ"

กงซุนต้วนตบโต๊ะอีกฉาดหนึ่งพลางตวาด

"มิว่าท่านเป็นตัวอะไรก็ตาม ต่างต้องคลานออกไป บิดาพอใจนั่งที่เก้าอี้ตัวนี้!"

"ผู้ใดเป็นบิดา?"

"เรา! เราเป็นบิดา บิดาคือตัวเรา"

เสียงเพียะดังเบา ๆ ชามแตกไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะจับตามองนมแพะที่กระจายอยู่บนโต๊ะ ร่างสั่นระริกด้วยความพลุ่งพล่านดาลเดือด

กงซุนต้วนถลึงตาจ้องมอง มือที่ใหญ่มหึมากุมไปที่ด้ามดาบ แล้วแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านจะคลานไปเอง หรือต้องการให้คนหามออกไป?"

ร่างที่สั่นระริกของโป้วอั้งเสาะลุกขึ้นช้า ๆ พยายามข่มใจตัวเองมิไปมองมัน

กงซุนต้วนหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ดูท่าแพะโสโครกตัวนี้ จะคลานกลับคอกแพะของมันแล้ว ไฉนไม่เลียนมที่บนโต๊ะให้หมดสิ้นก่อนค่อยคลาน?"

โป้วอั้งเสาะพลันเงยหน้า ถลึงจ้องมองมันด้วยดวงตาที่คล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่ง

ดวงตากงซุนต้วนแดงฉานด้วยความลิงโลด แสยะยิ้มกล่าว

"ท่านต้องการอย่างไร? คิดจะชักดาบ?"

มือของโป้วอั้งเสาะกำดาบไว้แนบแน่น

กงซุนต้วนกล่าว

"มีแต่มนุษย์จึงรู้จักชักดาบ แพะโสโครกชักดาบไม่เป็นดอก หากท่านเป็นมนุษย์จงชักดาบของท่านออกมา"

โป้วอั้งเสาะถลึงจ้องมัน ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

สองคนที่มาดื่มสุราในตอนแรก ได้หลบไปที่มุมห้องแล้ว เบิ่งตาดูทั้งสองด้วยความตระหนกจนตัวสั่นงันงก

เชียวเปียกลี้จิบสุราในจอกช้า ๆ มือที่ถือจอกคล้ายชาแข็งเพราะความตื่นเต้น

ในห้องเงียบวังเวง จนเหลือแต่เสียงลมหายใจ

ลมหายใจของโป้วอั้งเสาะสั้นเบาและถี่เร็ว ลมหายใจของกงซุนต้วนหนักหน่วงและยาว

แต่ลมหายใจของผู้อื่นคล้ายดั่งชะงักไปแล้ว!

โป้วอั้งเสาะพลันหันกายเดินออกไป เท้าซ้ายย่างไปก่อนก้าวหนึ่ง เท้าขวาจึงถูกลากตามเข้าสมทบ

กงซุนต้วนถ่มน้ำลายลงพื้นเสียงดัง แล้วแค่นหัวร่อกล่าว

"ที่แท้แพะโสโครกตัวนี้ยังขาเป๋ด้วย!"

ฝีเท้าของโป้วอั้งเสาะพลันเร็วกว่าเดิม แต่คล้ายเดินไม่มั่นคงแล้ว โถมโซเซออกไป

กงซุนต้วนแผดหัวร่อกล่าว

"ไสหัวไปเถิด ไสหัวกลับไปในคอกแพะของท่าน หากให้บิดาได้เห็นท่านอีก ระวังบิดาหักขาที่เหลือของท่านทิ้ง"

มันลากเก้าอี้ตัวที่โป้วอั้งเสาะนั่งออกมา กระแทกตัวลงไป แล้วตบโต๊ะฉาดใหญ่พลางตวาด

"ยกสุรามา สุราดีที่สุด!"

พลันมีคนร้องดังก้องขึ้นที่ปากประตู

"ยกสุรามา สุราดีที่สุด!"

เอี๊ยบไคเดินเข้ามาแล้ว ในมือถึงกับยังจูงแพะอยู่อีกตัวหนึ่ง

กงซุนต้วนถลึงจ้อง แต่เอี๊ยบไคกลับคล้ายไม่เห็นกงซุนต้วนเลย หาที่นั่งทรุดกายลง

ที่ซึ่งเอี๊ยบไคเลือกนั่ง บังเอิญอยู่ตรงข้ามกงซุนต้วนพอดี

กงซุนต้วนแค่นหัวร่อ ตบโต๊ะพลางกล่าว

"สุราเล่า? รีบด่วนด้วย"

เอี๊ยบไคก็ตบโต๊ะแล้วกล่าว

"สุราเล่า? รีบด่วนด้วย"

ในสภาพเยี่ยงนี้ สุราย่อมถูกส่งมาโดยเร็ว

เอี๊ยบไครินสุราจอกหนึ่ง แต่มิได้ดื่มเอง กลับบีบคอแพะตัวนั้น กรอกสุราทั้งจอกลงไป

คิ้วดกหนาของกงซุนต้วนขมวดเข้าหากัน แต่เซียวเปียกลี้กลับอดมิได้ต้องหัวร่อเบา ๆ

เอี๊ยบไคแหงนหน้าหัวร่อเสียงดังก้อง พลางกล่าว

"ที่แท้มนุษย์ดื่มนมแพะ แพะกลับมาดื่มสุรา"

สีหน้ากงซุนต้วนเปลี่ยนแปรทันที ผุดลุกขึ้นตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านว่ากระไร?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ากำลังสนทนากับแพะ หรือท่านเป็นแพะ?"

เซียวเปียกลี้แย้มยิ้มกล่าวบ้าง

"ที่นี้มิใช่เป็นคอกแพะ ไปมีแพะตั้งมากหลายจากที่ใด?"

กงซุนต้วนหันขวับไปถลึงจ้องมัน

เซียวเปียกลี้แย้มยิ้มกล่าว

"หรือกงซุนเฮียก็คิดหักขาข้าพเจ้าทิ้ง แต่เสียดาย สองขาของข้าพเจ้าถูกผู้อื่นฟาดหักนานแล้ว"

กงซุนต้วนกำหมัดแนบแน่น เน้นทีละคำ

"แต่เสียดาย ยังมีขาอีกคนมิได้หัก"

เอี๊ยบไคหัวร่อกล่าว

"ใช่! เท้าของข้าพเจ้ายังมิได้หัก"

กงซุนต้วนตวาด

"ประเสริฐมาก ลุกขึ้นมา"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ในเวลาสามารถนั่ง ข้าพเจ้ามักมิใคร่ยอมลุกขึ้นยืนนัก"

เซียวเปียกลี้กล่าว

"ในเวลาที่ยังสามารถยืน ปกติข้าพเจ้าก็น้อยครั้งนักจะนั่งลงไป"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ข้าพเจ้าเป็นคนเกียจคร้าน"

เซียวเปียกลี้กล่าว

"ข้าพเจ้าเป็นคนไม่มีเท้า"

ทั้งสองหัวร่อให้กันด้วยเสียงดังก้อง

เอี๊ยบไคตบหัวแพะเบา ๆ ชายตามองกงซุนต้วน พลางแย้มยิ้มกล่าว

"เอี๊ยเฮีย (พี่แพะ) เอี๊ยเฮีย เจ้าไฉนมักพอใจยืนอยู่เสมอ?"

กงซุนต้วนยืนอยู่!

เส้นเลือดที่คอของมันเบ่งพองจนเขียวคล้ำ พลันคว้าด้ามดาบไว้แล้วตวาดเสียงก้อง

"นั่งอยู่เราก็สามารถฟันเท้าของท่านได้เช่นกัน"

ประกายเงินวูบขึ้น ดาบถูกชักจากฝักแล้ว

เสียงฉับดังเบา ๆ โต๊ะแข็งแกร่งถึงกับถูกดาบมันฟันเป็นสองเสี่ยงไปทันที

โต๊ะได้แบะแยกจากกันต่อหน้าเอี๊ยบไค ล้มลงไปกับพื้น ประกายดาบได้พุ่งมาที่เบื้องหน้าเอี๊ยบไค

เอี๊ยบไคมิได้เคลื่อนไหว กระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ

ยังคงแย้มยิ้มอยู่ กล่าวเสียงราบเรียบ

"นึกมิถึง ดาบของท่านมีเพื่อใช้ฟันโต๊ะเท่านั้น!"

กงซุนต้วนคำรามเสียงก้อง ดาบเงินกรีดเป็นวงโค้ง...

ตลอดร่างเอี๊ยบไคถูกครอบคลุมอยู่ในประกายดาบ ดวงตายังคล้ายมีประกายเงินอยู่แวววับ

เสียงติงดังสนั่น ประกายไฟกระจายรอบข้าง พลันมีไม้เท้าเหล็กข้างหนึ่งยื่นเข้ามาจากด้านข้าง กันดาบเงินไว้อย่างแม่นยำ

เชียวเปียกลี้ใช้ไม้เท้าเหล็กข้างหนึ่งกันดาบเงินไว้ อีกข้างหนึ่งได้จมลึกลงไปในพื้นถึงห้านิ้ว!

พลังดาบนี้น่าสะพรึงกลัวยิ่ง แต่ร่างเชียวเปียกลี้กลับยังคงยืนมั่นคงในที่นั้น ไม้เท้าเหล็กในมือ ยังคงเหยียดตรงเสมอแขน

เนื่องเพราะพลังของดาบนี้ ได้ถูกท่านเคลื่อนไปไว้ที่ไม้เท้าอีกข้างหนึ่ง แล้วจึงสลายลงไปในพื้น

ใบหน้ากงซุนต้วนเผือดขาวไปแล้ว ถลึงจ้องเชียวเปียกลี้ พลางเน้นทีละคำ

"นี่มิใช่เรื่องของท่าน"

เชียวเปียกลี้กล่าวเสียงราบเรียบ

"ที่นี้ก็มิใช่สถานที่ฆ่าคน"

เส้นเลือดที่ลำคอกงซุนต้วนสั่นระริกไม่หยุดยั้ง แต่ดาบในมือมิได้เคลื่อนไหว ไม้เท้าเหล็กก็มิได้เคลื่อนไหว

ทันใด คมดาบได้เริ่มเสียดสีไม้เท้าเหล็ก จนเป็นเสียงเสียดหูอย่างยิ่ง

ไม้เท้าเหล็กอีกข้าง ได้เริ่มจมลึกลงไปทีละหุน ทีละหุน

แต่เซียวเปียกลี้ยังคงแขวนอยู่บนไม้เท้าเหล็กอีกข้างหนึ่งอย่างมั่นคง มั่นคงดุจเป็นศิลาแลง!

กงซุนต้วนพลันขยี้เท้า พื้นหินเขียวแตกกระจายละเอียด แต่ร่างได้ก้าวอาด ๆ ออกไป

มันมิกล่าวกระไรอีกเลยสักคำเดียว

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว ชมเชยว่า

"เซียวชิงแซมีกำลังภายในที่เลอเลิศยิ่ง"

"ละอาย"

"มิว่าผู้ใด หากสามารถฝึกกำลังภายในจนถึงระดับตอนต่อบุปผา (อี้ฮวยจิ๊บ๊ก) ในโลก น่ากลัวไม่มีเรื่องราวใด บันดาลให้ท่านต้องละอายอีกแล้ว"

เซียวเปียกลี้แย้มยิ้มกล่าว

"เอี๊ยบเฮียมีสายตาที่สูงส่งยิ่ง"

"สายตาของกงซุนต้วนก็ต้องไม่เลว มิเช่นนั้น มันไหนเลยยอมสะบัดหน้าไป?"

ดวงตาเซียวเปียกลี้มีประกายแวววาว กล่าวขึ้นว่า

"นี่อาจบางทีเนื่องเพราะ คนที่มันต้องการฆ่ามิใช่ข้าพเจ้า"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"แต่หากมิได้เซียวชิงแซ วันนี้ข้าพเจ้าน่ากลัวต้องตายอยู่ที่นี้แล้ว"

เซียวเปียกลี้แย้มยิ้มกล่าว

"วันนี้หากมิใช่ข้าพเจ้า น่ากลัวมีผู้ตายในที่นี้จริง ๆ แต่ต้องไม่ใช่ท่านเด็ดขาด"

"ไม่ใช่ข้าพเจ้า? เป็นผู้ใด?"

"มัน! กงซุนต้วน"

"ไฉนกลายเป็นมันได้?"

เซียวเปียกลี้ถอนหายใจเฮือกหนึ่งบ้าง กล่าวช้า ๆ

"มันเป็นคนมุทะลุหุนหัน ถึงกับดูไม่ออก พลังฝีมือของเอี๊ยบเฮียท่าน อย่างน้อยต้องสูงกว่ามันสิบเท่า"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีกแล้ว คล้ายดั่งได้ยินเรื่องขบขันที่สุดในโลกก็ปาน หัวร่อพลางส่ายหน้ากล่าว

"ครานี้เซียวชิงแซน่ากลัวคำนวณผิด"

"มาตรว่าสองเท้าข้าพเจ้าขาดหาย แต่สองตากลับยังไม่บอดไป มิเช่นนั้น ข้าพเจ้า

ที่ม้าอดกลั้นในที่นี้สิบกว่าปี วันนี้ไหนเลยจะลงมืออีก?"

เอี๊ยบไคกำลังรอให้ท่านกล่าวต่อไป เซียวเปียกลี้กล่าวต่อจริง ๆ

"หลายสิบปีที่ผ่าน ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นยอดฝีมือวัยฉกรรจ์ระดับเอี๊ยบเฮียมาก่อนเลย มิเพียงพลังฝีมือสูงส่งไม่อาจหยั่งคำนวณเท่านั้น ยังงำไว้ไม่ปรากฏอีกด้วย ดังนั้น..."

ท่านพลันหยุดไว้ คล้ายดั่งรอให้เอี๊ยบไคถาม

เอี๊ยบไคจึงจำต้องถาม

"ดังนั้นเป็นไร?"

เซียวเปียกลี้ถอนใจอีกครา กล่าวช้า ๆ

"คนพิการที่ไร้ญาติขาดมิตร จะมายังชีวิตในที่นี้หาใช่เรื่องง่ายไม่ หากมีวาสนาได้คบมิตรสหายเช่นเอี๊ยบเฮียสักท่านหนึ่ง..."

เอี๊ยบไคพลันสอดคำ

"หากคบข้าพเจ้าเป็นมิตรสหาย น่ากลัววันหน้าของท่านต้องมีแต่เรื่องยุ่งยาก..."

เซียวเปียกลี้ตาเป็นประกายวาว จ้องมองเขม็งพลางสอดคำ

"หากข้าพเจ้าไม่กลัวเรื่องยุ่งยาก?"

"พวกเราก็เป็นสหายกัน"

สีหน้าเซียวเปียกลี้แจ่มใสทันที แย้มยิ้มกล่าว

"อย่างนั้น ท่านไฉนไม่เข้ามาร่วมดื่มสักจอก?"

"ฮา ฮา นับว่าท่านไม่เชิญข้าพเจ้าดื่ม ข้าพเจ้ายังคงต้องดื่มอยู่นั่นเอง..."

คนผู้หนึ่งขี่ม้ามาในถนนใหญ่ ทันใด มือใหญ่มหึมาข้างหนึ่ง คว้าคอมันกระชากร่วงลงกับพื้นดังสนั่น

ขณะมันจะแผดด่าให้สมแค้น แต่ต้องกลั้นไว้ทันที

เนื่องเพราะมันเห็น ผู้บังอาจกระชากมันลงจากหลังม้าคือกงซุนต้วน และก็เห็นสีหน้าที่ขุ่นแค้นของกงซุนต้วนชัดตา ในยามกงซุนต้วนมีโทสะ ไม่มีผู้ใดกล้าตอแยเสมอมา

กงซุนต้วนกระโดดขึ้นม้า ตีม้าให้ห้อออกไป

แล้วม้าของมันเล่า?

โรคประหลาดกำเริบ

ม้าของกงซุนต้วนกำลังห้อตะบึงอยู่บนทุ่งหญ้า แต่ผู้นั่งบนอานกลับเป็นโป้วอั้งเสะ

โป้วอั้งเสาะพอโถมออกจากประตูก็กระโดดขึ้นบนม้าตัวหนึ่ง ใช้ฝักดาบฟาดตะโพกม้า ฟาดด้วยกำลังแรงอย่างยิ่ง ดุจดั่งถือม้าตัวนั้นเป็นกงซุนต้วนก็ปาน

โป้วอั้งเสาะต้องการระบาย มิเช่นนั้นน่ากลัวต้องคลุ้มคลั่งเป็นแน่

ม้าก็คล้ายคลุ้มคลั่งไปแล้ว พุ่งออกจากถนนใหญ่เข้ามาในทุ่งหญ้า วิ่งจากสนธยาจนถึงวิกาล วิ่งเข้าไปในวิกาลที่เวิ้งว้างไม่มีขอบเขต

ท้องฟ้ายังไม่มีดวงดาวปรากฏ แต่โป้วอั้งเสาะปรารถนาให้ฟ้าไม่มีดาวตลอดกาล ไม่มีดวงจันทร์ตลอดกาล ยินดีอยู่กับความมืดเช่นนี้

ลมเย็นยะเยียบกรรโชกมาปะทะหน้า ทรายกระเซ็นใส่ใบหน้าไม่หยุดยั้ง โป้วอั้งเสาะมิได้หลบหลีก กลับดาหน้าเข้าหา

กระทั่งความอัปยศเยี่ยงนี้ยังอดกลั้นได้ ในโลกยังมีเรื่องใดที่โป้วอั้งเสาะไม่สามารถอดกลั้น!

โป้วอั้งเสาะขบกรามแนบแน่น ขบจนโคนฟันมีโลหิตซึมออกมา

โลหิตที่ทั้งขมทั้งฝาด!

ทันใด ในความมืดมิด มีดาวปรากฏขึ้นดวงหนึ่งอย่างเดียวดาย

นั่นมิใช่ดาว เป็นโคมใหญ่บนยอดเสาธงของบ้วนเบ๊ตึ้ง แต่ยังสว่างยิ่งกว่าดาวเสียอีก

ดาวมีเวลาล่วงลับหาย โคมดวงนี้เล่า?

โป้วอั้งเสาะกระชากคอม้าอย่างแรง ใช้ฝักดาบฟาดม้าอย่างแรง เพราะต้องการระบาย...ระดับความเร็วก็เป็นการระบายอย่างหนึ่ง

แต่ม้าล้มลงแล้ว มันร้องเสียงยาวโหยหวน ขาหน้าคุกแล้วล้มลงไป

ร่างโป้วอั้งเสาะพุ่งขึ้นจากหลังม้า ร่วงหล่นลงสู่พื้นอย่างหนักหน่วง บนพื้นไม่มีหญ้า มีแต่ทราย

เม็ดทรายหยาบสีกับใบหน้า ใบหน้าโป้วอั้งเสาะมีโลหิตซึมออกมา

หัวใจโป้วอั้งเสาะก็มีโลหิตหลั่งไหลออกมา

"อดกลั้น อดกลั้น อดกลั้นเป็นจำนวนครั้งที่นับไม่ถ้วน จะอดกลั้นจนถึงเมื่อใดจึงยุติ?"

มีผู้ใดสามารถทราบ ในความอดกลั้นเยี่ยงนี้ ได้แผ่งความเจ็บแค้นขมขื่นอยู่เท่าใด?

ในที่สุด น้ำตาของโป้วอั้งเสาะหลั่งไหลออกมา...น้ำตาที่ปะปนโลหิต โลหิตที่มีน้ำตา

ดาวปรากฏขึ้นแล้ว แพรวพราวทั่วทั้งท้องฟ้า

ในแสงดาวพลันมีเสียงฝีเท้าม้าเหยาะย่างเข้ามา ดวงตาผู้ขับขี่เป็นประกายแวววับดุจกับดาวบนท้องฟ้า

เสียงกระพรวนสดใสไพเราะ...เบ๊ฮวงเหล็ง!

ใบหน้านางมีรอยยิ้มที่หยาดเยิ้ม ดวงตานางมีประกายวาวด้วยความสุข นางตอนนี้สวยสะคราญกว่าตอนใด ๆ ทั้งสิ้น

นี่มิใช่เนื่องเพราะแสงดาวนุ่มนวลขับเน้น และมิใช่เนื่องเพราะวิกาลเลือนราง แต่เนื่องเพราะในใจนางมีความรัก

ความจริง รักสามารถบันดาลให้สตรีธรรมดาสามัญกลับกลายเป็นสวยงามหยาดเยิ้ม สตรีที่อัปลักษณ์กลายเป็นสวยงามได้

"มันจะต้องกำลังรอเรา เมื่อเห็นเราพลันย้อนไป จะต้องลิงโลดยินดีสุดเปรียบได้"

นางความจริงไม่สมควรออกมาเลย

แต่ความรักอันร้อนแรงในดวงใจนาง กระตุ้นเตือนจนนางเลือนลืมความหวาดหวั่นวิตกทั้งมวล

นางหวังได้พบกับมันเท่านั้น เพียงได้พบกับมัน เรื่องอื่น ๆ นางต่างไม่แยแสสนใจ

ลมที่โชยพัด หนาวเหน็บจนคล้ายมีด

แต่ในความรู้สึกของนาง กระทั่งลมหนาวเหน็บยังอบอุ่น แต่ขณะเวลานั้นนางได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นแว่วมาตามสายลม

เป็นผู้ใดลอบมาร่ำไห้ในท้องทุ่งรกร้างยามวิกาลเลือนราง?

นางความจริงผ่านไปแล้ว แต่ได้ย้อนกลับมาอีก รักมิเพียงบันดาลให้นางยิ่งสวยสะคราญเท่านั้น ยังบันดาลหัวใจนางให้สวยกว่าเดิมด้วย

นางแปรเปลี่ยนจนรู้จักเวทนาปรานีอย่างยิ่ง นุ่มนวลอย่างยิ่ง เห็นใจผู้คนอย่างยิ่ง เข้าใจผู้คนอย่างยิ่ง

นางหาจนพบม้าตัวที่สิ้นแรงล้มลงไปแล้ว จึงได้เห็นโป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะนอนตัวงอกับพื้น สั่นสะท้านอยู่ไม่หยุดยั้ง

โป้วอั้งเสาะคล้ายไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าของนาง และไม่ได้เห็นนางกระโดดลงจากม้าเดินเข้าไปหา

โป้วอั้งเสาะกำลังอดกลั้นความเจ็บปวดทรมานที่สุดในโลก ความทรมานที่น่าสะพรึงกลัวที่สุด!

ใบหน้าใต้แสงดาวของโป้วอั้งเสาะขาวซีดราวกระดาษ ใบหน้าที่ซีดขาวกำลังมีน้ำตาปะปนกับโลหิตหลั่งไหลอยู่

เมื่อเบ๊ฮวงเหล็งเห็นชัด นางต้องตระหนกจนเบิ่งตากลมกว้าง ร้องสุดเสียง

"ท่านเอง?"

นางจำได้ บุรุษหนุ่มที่พิเศษพิสดารผู้นี้ และก็ไม่ลืม เคยโบยแส้ใส่ใบหน้าบุรุษหนุ่มผู้นี้ฉาดหนึ่ง

โป้วอั้งเสาะก็เห็นนาง มองด้วยดวงตาแตกซ่านเลือนราง ดุจดั่งเป็นม้าป่าที่ใกล้จะคลุ้มคลั่งแล้ว

โป้วอั้งเสาะตะเกียกตะกายหมายจะลุกขึ้น แต่มือเท้าคล้ายดั่งถูกมือมหึมาที่มองไม่เห็นบิดไว้ เพิ่งลุกขึ้นได้ก็ต้องล้มลงไปอีก

เบ๊ฮวงเหล็งขมวดคิ้วถาม

"ท่านป่วยแล้ว?"

โป้วอั้งเสาะขบกรามแนบแน่น มุมปากมีฟองสีขาวไหลออกมา เป็นฟองขาวเช่นเดียวกับม้าที่เหนื่อยตายเมื่อครู่

โป้วอั้งเสาะป่วยแล้วจริง ๆ

โรคที่ทุเรศและน่าสะพรึงกลัวของโป้วอั้งเสาะนี้ ทรมานมันมาสิบกว่าปีแล้ว ยามใดถูกบีบคั้นบังคับรุนแรงเกินไป รู้สึกไม่อาจอดกลั้นทนทานต่อไปได้ โรคนี้ก็จะพลันกำเริบขึ้น

โป้วอั้งเสาะไม่ยอมให้ผู้ใดได้เห็นตอนโรคกำเริบ ยินยอมตาย ยินยอมลงอเวจี ก็ไม่ยินยอมถูกผู้ใดพบเห็น

แต่บัดนี้ กลับพาลถูกคนพบเห็นจนได้!

โป้วอั้งเสาะขบกรามแนบแน่น ใช้ฝักดาบฟาดตัวเอง

โป้วอั้งเสาะแค้นตัวเอง

คนที่เข้มแข็งที่สุด ทระนงโอหังที่สุด ไฉนสวรรค์จึงบันดาลให้มันต้องมีโรคที่ทุเรศและน่าสะพรึงกลัวเยี่ยงนี้?

นี่เป็นทัณฑ์ทรมานที่สุดแสนอำมหิตปานใด?

โป้วอั้งเสาะยอมตาย แต่บัดนี้ พาลไม่อาจตาย ไม่อาจตายเด็ดขาด!

เบ๊ฮวงเหล็งก็ดูอาการของโรคออกแล้ว นางถอนหายใจกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านไยต้องตีตัวเอง โรคเช่นนี้ไม่ตายไปได้ดอก และจะผ่านพ้นไปเร็วอย่างยิ่ง..."

โป้วอั้งเสาะพลันรวบรวมพละกำลังทั้งมวล ชักดาบของตัวเองออกมา คำรามสุดเสียง

"ไสหัวไป! รีบไสหัวไปด่วน ไม่เช่นนั้นเราฆ่าท่าน"

เป็นครั้งแรกที่ชักดาบออกมา

ดาบที่มีประกายกล้า

ประกายดาบสาดส่องไปบนใบหน้าที่มีทั้งน้ำตาและโลหิต

ประกายดาบขาวแวววาว เน้นให้เห็นใบหน้าโป้วอั้งเสาะ ที่ทั้งคลุ้มคลั่ง ทั้งเหี้ยมโหด ทั้งอัปลักษณ์

เบ๊ฮวงเหล็งต้องถอยหลังไปสองก้าวโดยไม่รู้ตัว ดวงตามีประกายหวาดหวั่นพรั่นพรึงปรากฏขึ้นแล้ว

นางคิดจะไป แต่มือเท้าของบุรุษหนุ่มกลับพลันบิดงอ ล้มลงอีกครา ล้มลงเกลือกกลิ้งดิ้นรนกับพื้น ดุจดั่งเป็นม้าป่าที่ตกลงไปในหลุมดักสัตว์ ทั้งโดดเดี่ยวทั้งสิ้นหวัง ไร้ผู้ช่วย

ดาบยังคงอยู่ในมือ ดาบที่ถูกชักออกจากฝักแล้ว!

โป้วอั้งเสาะพลันพลิกดาบ แทงไปที่เท้าตัวเอง แทงลึกอย่างยิ่ง!

โลหิตหลั่งไหลออกมาตามคมดาบ อาการชักกระตุกกลับเริ่มเบาลงทีละน้อย

แต่ร่างยังคงสั่นระริกไม่หยุดยั้ง สั่นจนกลายเป็นก้อนกลม สั่นจนคล้ายทารกที่ตระหนกถึงสุดขีด

ประกายหวาดหวั่นพรั่นพรึงในดวงตาเบ๊ฮวงเหล็ง เปลี่ยนแปรเป็นเห็นใจและเวทนาแล้ว

วิกาลที่มืดปานนี้ หนาวเหน็บปานนี้ ทารกที่โดดเดี่ยวเดียวดาย...

นางอดมิได้ต้องถอนใจเบา ๆ เดินเข้าไปลูบคลำผมโป้วอั้งเสาะ พลางส่งเสียงนุ่มนวล

"นี่มิใช่เป็นความผิดของท่าน ท่านไยต้องทรมานตัวเองเช่นนี้?"

เสียงของนางนุ่มนวลปรานีดุจมารดา

บุรุษหนุ่มที่ว้าเหว่ไม่มีการช่วยเหลือ ได้สะกิดสัญชาตญาณมารดาของสตรีให้ก่อเกิดขึ้น

น้ำตาของโป้วอั้งเสาะหลั่งไหลลงอีกครา

มิว่าเข้มแข็งปานใด ทระนงโอหังปานใด ตอนนี้ยังคงถูกโยกคลอนจนตื้นตันอย่างยิ่ง

โป้วอั้งเสาะหลั่งน้ำตาไป พลันร้องสุดเสียง

"เราผิดแล้ว เราความจริงไม่สมควรกำเนิดมา ไม่สมควรมีชีวิตอยู่ในโลกนี้"

เสียงร้องครานี้ เปี่ยมความรันทดหดหู่และสิ้นหวัง

เบ๊ฮวงเหล็งปวดแปลบใจอีกครา...เห็นใจและเวทนา บางครั้งก็คล้ายเข็มแหลมสามารถทิ่มแทงจิตใจผู้คนให้ปวดแปลบได้เช่นกัน

นางอดมิได้ต้องก้มลงอุ้มโป้วอั้งเสาะไว้ โอบอยู่ในอ้อมอกของนาง พลางส่งเสียงนุ่มนวล

"ท่านไม่ต้องเศร้าเสียใจ ท่านจะทุเลาในเวลารวดเร็วยิ่ง..."

นางมิได้กล่าวจบคำ เนื่องเพราะน้ำตาของนางหลั่งไหลจนลำคอตีบตัน

ลมกรรโชกอยู่อึงคะนึง หญ้าเอนราบส่งเสียงซู่ซ่า

ท้องทุ่งที่เวิ้งว้างสุดสายตา ดูไปคล้ายเป็นระลอกคลื่นในทะเลใหญ่ หากไม่ระวังตัวจะต้องถูกมันกลืนหายไปในทันที

แต่น้ำใจที่พลุ่งพล่านของมนุษย์เรา ไยมิใช่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าคลื่นทะเลมีอันตรายที่อำมหิตดุดันมากกว่า?

อาการสั่นระริกของโป้วอั้งเสาะหยุดไปแล้ว แต่ลมหายใจกลับยิ่งถี่เร็ว ยิ่ง

หนักหน่วง

เบ๊ฮวงเหล็งพอจะรู้สึก ความร้อนในลมหายใจของโป้วอั้งเสาะแทรกซึมผ่านเสื้อของนางไป

ทรวงอกของนางก็คล้ายดั่งเริ่มร้อนขึ้น

ความเห็นใจและเวทนาที่ไม่มีจุดมุ่งหมาย ไม่ข่มกลั้นสำรวมไว้ ได้บันดาลให้นางลืมตัว โอบบุรุษอยู่ในอ้อมอก

นั่นความจริงเป็นน้ำใจที่สูงส่งและยิ่งใหญ่ของมนุษย์เรา เพียงพอบันดาลให้ผู้คนลืมเลือนทุกสรรพสิ่งได้

แต่บัดนี้ ในใจนางกลับมีความรู้สึกที่แปลกพิสดาร เป็นความรู้สึกที่ถึงกับวุ่นแรงอย่างยิ่ง

นางแทบจะผลักมันออกไป แต่ไม่อาจหักใจ

โป้วอั้งเสาะพลันถามขึ้น

"ท่านเป็นใคร?"

"ข้าพเจ้าแซ่เบ๊..."

เสียงของนางต้องชะงักลง เนื่องเพราะนางรู้สึก ลมหายใจของบุรุษหนุ่มพลันขาดห้วงไป

นางนึกไม่ออกว่าเป็นเพราะเหตุใด?

ไม่มีผู้ใดสามารถคาดคิด พลานุภาพของความอาฆาตแค้นจะรุนแรงเพียงใด มีบางครั้ง ยังรุนแรงยิ่งกว่าความรักเสียอีก

เนื่องเพราะความรักนั้นนุ่มนวลอบอุ่น ดุจดั่งลมในฤดูใบไม้ผลิ สายน้ำในฤดูชุนเทียน

แต่ความอาฆาตแค้นกลับแหลมคมดั่งดาบ ครั้งเดียวก็สามารถแทงเข้าไปในหัวใจ!

โป้วอั้งเสาะมิได้ถามอีก พลันรัดนางด้วยกำลังแรง ฉีกเสื้อของนาง

ความเปลี่ยนแปรนี้เร็วเกินไป น่ากลัวเกินไป

เบ๊ฮวงเหล็งตระหนกจนตะลึงลาน ลืมหลบหลีก ลืมต่อต้าน!

มือที่เย็นยะเยียบของโป้วอั้งเสาะ สอดเข้าไปในอกที่อบอุ่นของนาง ใช้กำลังบีบเค้นอย่างแรง...

ความรู้สึกพิสดารนี้ คล้ายเป็นดาบเล่มหนึ่งเช่นกัน!

หัวใจของเบ๊ฮวงเหล็งถูกดาบนี้แทงเป็นแผล ความแตกตื่นลนลาน หวาดหวั่น

ขวัญเสีย อับอายเดือดดาล ประดังขึ้นพร้อมเพรียงกันทันที

นางกระโดดจากพื้น ใช้กำลังเท่าที่มีตบใส่หน้าโป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะก็ไม่หลบหลีกต่อต้าน แต่มือทั้งสองยังคงคว้าอกนางไว้แนบแน่น

นางเจ็บปวดจนน้ำตาหลั่งไหล กำสองหมัดแนบแน่น ต่อยเข้าใส่ดั้งจมูกโป้วอั้งเสาะสุดแรง

โป้วอั้งเสาะปล่อยมือข้างหนึ่ง ยกขึ้นคว้าหมัดนางไว้

ทรวงอกนางพลันเปลือยเปล่าอยู่ในสายลมหนาว แข็งและตั้งชูชัน

ดวงตาของโป้วอั้งเสาะแดงฉาน โถมใส่อีกครั้ง

นางยกเข่ากระแทกไปสุดแรง

มิทราบเป็นเพราะเหตุใด ทั้งต่างมิได้ด่าทอและไม่ร้องด้วย แต่มาตรว่าจะร้องตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์

ทั้งสองจึงคล้ายเป็นสัตว์ป่า เกลือกกลิ้งดิ้นรนอยู่บนพื้นหญ้า ต่อสู้กันอย่างดุดัน

ส่วนสัดที่เปลือยเปล่าของร่างนาง ยิ่งนานยิ่งมาก

โป้วอั้งเสาะคล้ายคลุ้มคลั่งฟื้นเฟือนไปแล้ว นางก็คล้ายเดือดดาลจนวิกลจริต แต่เริ่มอ่อนแรงไม่อาจต้านทาน...

ทันใด นางกรีดร้องสุดเสียง

"ปล่อยเรา ปล่อยเรา...ท่านไฉนทำเยี่ยงนี้ต่อเรา?...เพราะเหตุใด?"

นางทราบ ตอนนี้ยิ่งไม่อาจมีคนมาช่วยนางเด็ดขาด และก็ทราบ ฝ่ายตรงข้ามย่อมไม่ยอมปล่อยนางด้วย

นี่เป็นการร้องขอความช่วยเหลือจากฟ้า?

โป้วอั้งเสาะหอบหายใจคำราม

"นี่ความจริงเป็นที่ท่านต้องการเอง เราทราบว่าท่านต้องการ!"

เบ๊ฮวงเหล็งแทบจะเลิกล้มการดิ้นรนขัดขืน ฟังวาจานี้ของมันแล้ว นางรวมพละกำลังทั้งมวล กัดเข้าใส่ไหล่มันสุดแรง

โป้วอั้งเสาะเจ็บปวดจนกล้ามเนื้อทั้งตัวหดหาย แต่ยังคงทับร่างนางไว้แนบแน่นคล้ายดั่งจะทับชีวิต และความปรารถนาอันร้อนแรงของนางออกมาทันทีก็ปาน

ปากนางได้เบนห่างออกจากไหล่โป้วอั้งเสาะแล้ว ในปากมีโลหิตของมัน เนื้อของมัน...

นางพลันอาเจียนออกมา!

อาเจียน บันดาลให้นางยิ่งอ่อนล้า ยิ่งไม่มีเรี่ยวแรงต่อต้าน ได้แต่ส่งเสียงร้อง

"วิงวอนท่าน วิงวอนท่าน ท่านไม่อาจทำดั่งนี้"

โป้วอั้งเสาะที่แทบจะได้ตัวนางมาแล้ว ส่งเสียงระรัว

"ไฉนไม่อาจ? ผู้ใดว่าไม่อาจ?"

พลันมีคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าว่าเอง ท่านไม่อาจ!"

กระแสเสียงยะเยียบเย็นชาจนน่าสะพรึงกลัวยิ่ง!

เมื่อเดือดดาลดั่งแค้นถึงขีดสุด บางครั้งกลับจะแปรเปลี่ยนเป็นเยือกเย็น... ดาบ ไยมิใช่ก็เย็นยะเยียบ...?

เสียงนี้เมื่อกระทบโสตโป้วอั้งเสาะ นับว่าคล้ายเป็นดาบเล่มหนึ่งจริง ๆ

ร่างโป้วอั้งเสาะกลิ้งออกไปทันที

จากนั้น จึงได้เห็นเอี๊ยบไค

เอี๊ยบไคยืนอยู่ในความมืด ยืนอยู่ใต้แสงดาว ดูไปคล้ายเป็นรูปสลักจากศิลา ศิลาที่กระด้างเย็นชา

เบ๊ฮวงเหล็งก็เห็นเอี๊ยบไค นางรีบตะเกียกตะกายโถมเข้าไป ฟุบลงในอ้อมอก โอบรัดเอี๊ยบไคแนบแน่น เปล่งเสียงร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำ ร่ำไห้จนมิอาจกล่าววาจาได้สักคำเดียว

เอี๊ยบไคก็มิได้กล่าวกระไร

ในเวลาและสภาพเยี่ยงนี้ ปลอบประโลมนับว่ามากความเกินไป

เอี๊ยบไคมีแต่เปลื้องเสื้อยาวของตนออกมา คลุมให้นางโดยมิส่งเสียง

ตอนนั้น โป้วอั้งเสาะได้กำดาบตีลังกาขึ้นยืน ถลึงจ้องเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง ในดวงตา มิทราบเป็นประกายขุ่นแค้นเดือดดาล? หรืออับอายเสียใจ?

เอี๊ยบไคมิได้เหลือบแลโป้วอั้งเสาะแม้แต่แวบเดียว

โป้วอั้งเสาะขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เน้นทีละคำ

"ข้าพเจ้าต้องฆ่าท่าน"

เอี๊ยบไคยังคงไม่แยแส

โป้วอั้งเสาะพลันสะบัดดาบโถมปราดเข้าไป

มาตรว่าเท้าพิการไปข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งแม้ยังมีโลหิตไหลอยู่ แต่การโถมไปในครานี้ กลับรวดเร็วยิ่งกว่าปักษา ปราดเปรียวยิ่งกว่าจิ้งจอก!

ไม่มีผู้ใดสามารถคาดคำนวณ คนพิการจะมีท่าร่างที่ปราดเปรียวว่องไวถึงปานนี้

ไม่มีผู้ใดสามารถเปรียบเทียบบรรยายความเร็วของดาบนี้ และอานุภาพของดาบนี้ได้

"ข้าพเจ้าต้องฆ่าท่าน"

ไม่มีผู้ใดสามารถเปรียบเทียบบรรยายความเร็วและอานุภาพของดาบ ที่พอวูบก็ถึงตัวเอี๊ยบไคดั่งสายฟ้า!

เอี๊ยบไคมิได้เคลื่อนไหว

ประกายดาบยังฟันมิถึงตัว พลันหยุดค้างในกลางคัน

โป้วอั้งเสาะถลึงจ้องแน่วนิ่ง มือที่กำดาบเริ่มสั่นระริก ต้องหันกายไป งอเอวลงอาเจียนอย่างรุนแรง

เอี๊ยบไคยังคงมิเหลือบแลมัน แต่ในดวงตา กลับมีประกายเห็นใจและเวทนาขึ้น

เอี๊ยบไคเข้าใจบุรุษหนุ่มผู้นี้ ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจมันได้ยิ่งกว่าเอี๊ยบไค เนื่องเพราะเอี๊ยบไคก็เคยผ่านทุกข์ทรมาน ที่บีบคั้นจนเจ็บช้ำรันทดเยี่ยงนี้มา

เบ๊ฮวงเหล็งยังคงร่ำไห้

เอี๊ยบไคตบบ่านางเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านกลับไปก่อน"

"ท่าน...ไม่ส่งข้าพเจ้า?"

"ข้าพเจ้าไม่อาจส่งท่าน"

"เพราะเหตุใด?"

"ข้าพเจ้ายังต้องอยู่ที่นี้"

เบ๊ฮวงเหล็งขบริมฝีปากแรง ๆ แล้วกล่าว

"อย่างนั้นข้าพเจ้าก็..."

"ท่านจะต้องกลับไป นอนหลับให้เต็มตาสักตื่น ลืมเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนวันนี้ เมื่อถึงวันพรุ่ง..."

เบ๊ฮวงเหล็งเงยหน้ามอง ดวงตามีประกายวิงวอนอย่างรุนแรง กล่าวสอดคำว่า

"วันพรุ่งท่านมาเยี่ยมข้าพเจ้า?"

ดวงตาเอี๊ยบไคมีประกายพิสดารอย่างยิ่ง เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าย่อมไปเยี่ยมท่าน"

เบ๊ฮวงเหล็งบีบมือเอี๊ยบไคแนบแน่น น้ำตาหลั่งไหลลงอีกครา ส่งเสียงเครือว่า

"แม้นับว่าท่านไม่ไป ข้าพเจ้าก็ไม่ตำหนิท่าน"

นางพลันหันกาย ปิดหน้าวิ่งไปดั่งคลุ้มคลั่ง

เสียงร่ำไห้ของนาง ถูกลมที่กรรโชกรุนแรงกลืนหายไปในพริบตา

เสียงฝีเท้าม้าก็ไกลไปแล้ว ฟ้าดินคืนกลับสู่ความเงียบวังเวงอีกครา

โป้วอั้งเสาะอาเจียนจนร่างงองุ้ม

เอี๊ยบไคจับตามองอย่างเยือกเย็น รอจนมันอาเจียนหมดสิ้น จึงกล่าวเสียงเย็นชา

"ตอนนี้ท่านยังพอฆ่าข้าพเจ้าได้"

โป้วอั้งเสาะงอเอวพุ่งออกไปหลายก้าว ควักฝักดาบบนพื้นขึ้น แล้วพุ่งตรงไปที่เบื้องหน้าอีก

โป้วอั้งเสาะวิ่งในอึดใจนั้น เป็นระยะทางไกลอย่างยิ่งจึงหยุดลง แหงนมองท้องฟ้า ใบหน้าเนืองนองด้วยโลหิตและน้ำตา

ตลอดร่างคล้ายอ่อนล้าจนแทบกระจายไปจากกัน

เอี๊ยบไคติดตามเข้ามา กำลังยืนมองมันที่ด้านหลังอย่างเยือกเย็น ส่งเสียงเย็นชา

"ท่านไฉนไม่ลงมือ?"

มือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะสั่นระริกอีกแล้ว หันขวับมาถลึงจ้องเอี๊ยบไค แผดเสียงแหบแห้ง

"ท่านต้องบังคับข้าพเจ้าให้ได้?"

"ไม่มีผู้ใดบีบบังคับท่าน เป็นท่านบีบคั้นตัวท่านเอง และบีบคั้นรุนแรงเกินไปด้วย"

วาจาของเอี๊ยบไคคล้ายเป็นแส้หนัง โบยเข้าใส่ร่างโป้วอั้งเสาะอย่างหนักหน่วง

เอี๊ยบไคกล่าวช้า ๆ ต่อไป

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องการระบาย ตอนนี้คิดว่า ท่านคงสุขสบายกว่าเดิมมากแล้ว"

โป้วอั้งเสาะกำหมัดแนบแน่น กล่าวเสียงสะท้าน

"ท่านยังทราบกระไร?"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าก็ทราบว่าท่านไม่ฆ่าข้าพเจ้า และไม่คิดฆ่าข้าพเจ้าด้วย"

"ข้าพเจ้าไม่คิด?"

"อาจบางที หนึ่งเดียวที่ท่านต้องการฆ่าทำร้ายคือตัวท่านเอง เนื่องเพราะท่าน..."

ประกายตาของโป้วอั้งเสาะมีแววเจ็บปวดรวดร้าวจนเห็นชัด พลันร้องสุดเสียง

"หยุด!"

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว แต่ยังคงกล่าวสืบต่อไป

"ท่านมาตรแม้นรู้ตัวว่ากระทำผิด แต่เรื่องนี้ความจริงท่านมิได้ผิด..."

"เป็นความผิดของผู้ใด?"

"ท่านสมควรทราบว่าเป็นผู้ใด...ท่านย่อมทราบ"

แก้วตาโป้วอั้งเสาะหดเล็กลงทันที พลันร้องสุดเสียง

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าคือข้าพเจ้า แซ่เอี๊ยบ นามไค"

"ท่านแซ่เอี๊ยบจริง ๆ"

"แล้วท่านแซ่โป้วจริง ๆ"

ทั้งสองต่างเขม้นมองกันแน่วนิ่ง ดุจดั่งจะมองให้ทะลุถึงหัวใจฝ่ายตรงข้าม ขุดค้นความลับของฝ่ายตรงข้ามออกมา เพียงแต่ทว่า เอี๊ยบไคปลอดโปร่งเยือกเย็นเป็นธรรมดา แต่โป้วอั้งเสาะกลับเคร่งเครียด ดุจดั่งเป็นเกาทัณฑ์ที่ถูกน้าวสุดล้า

จากนั้น ทั้งสองพลันได้ยินเสียงประหลาดพิกลขึ้นพร้อมกัน คล้ายเป็นเสียงม้าที่เหยียบย่ำบนดินโคลน และก็คล้ายเป็นคนกำลังสับเนื้อ

เสียงนี้ความจริงเบาอย่างยิ่ง แต่เนื่องจากวิกาลวังเวงเกินไป โสตประสาทของทั้งสองปราดเปรียวเกินไป และลมกำลังโชยเข้ามาในทิศทางนี้ด้วย

เอี๊ยบไคพลันกล่าวขึ้น

"ที่ข้าพเจ้ามา ความจริงมิใช่เพราะต้องการหาท่าน"

"ท่านหาผู้ใด?"

"ฆาตกรที่ฆ่าปวยทีตีตู"

"ท่านทราบเป็นผู้ใดแล้ว?"

"ข้าพเจ้าไม่มั่นใจ ตอนนี้ข้าพเจ้าจะไปหาตัวมันออกมา"

ตีลังกาพลิ้วกายไปหลายวา แต่กลับหยุดไว้ คล้ายดั่งรอคอยให้โป้วอั้งเสาะติดตามไป

โป้วอั้งเสาะลังเลชั่วขณะ ในที่สุดจึงได้วิ่งตามไป

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องมาแน่"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะทุกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในที่นี้ อาจบางทีจะเกี่ยวข้องกับท่านอยู่บ้าง"

กล้ามเนื้อทั้งร่างของโป้วอั้งเสาะตึงขึ้นอีกครั้ง โพล่งขึ้นว่า

"ท่านรู้จักข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

"ท่านก็คือท่าน ท่านแซ่โป้ว นามอั้งเสาะ..."

ลมรุนแรงกรรโชกมาดั่งพายุ เสียงพิกลนั้นเงียบหายไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะเม้มปากแนบแน่น มิกล่าวกระไรอีก ยังคงรักษาระดับความเร็วเทียบเท่ากับเอี๊ยบไคอยู่ตลอดเวลา

วิชาตัวเบาของโป้วอั้งเสาะก็พิกลอย่างยิ่ง แคล่วคล่องปราดเปรียวอย่างยิ่ง และยังถึงกับสวยงามอย่างยิ่งด้วย

ตอนโป้วอั้งเสาะแสดงวิชาตัวเบา ต้องไม่มีผู้ใดสามารถดูออก ว่ามันเป็นคนพิการที่บาดเจ็บ

เอี๊ยบไคที่สนใจสังเกตตลอดเวลา พลางถอนหายใจกล่าวว่า

"ท่านคล้ายดั่งเริ่มฝึกวิชาบู๊ตั้งแต่ลืมตาดูโลก?"

โป้วอั้งเสาะปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านเล่า?"

"ฮา ข้าพเจ้าผิดกัน"

"มีที่ใดผิดกัน?"

"ข้าพเจ้าเป็นอัจฉริยะมีพรสวรรค์"

"เฮอะ อัจฉริยะต่างอายุสั้นยิ่ง"

"สามารถตายเร็วขึ้น บางครั้งไยมิใช่เป็นเรื่องประเสริฐอยู่?"

โป้วอั้งเสาะมีประกายเจ็บปวดอีกครา

"เราไม่อาจตาย เราไม่อาจตายเด็ดขาด..."

ในใจโป้วอั้งเสาะร่ำร้องแต่สองคำนี้ไม่หยุดยั้ง

จากนั้น ได้ยินเสียงเอี๊ยบไคร้องเบา ๆ

ในลมที่กรรโชกรุนแรง มีกลิ่นคาวโลหิตคละคลุ้งจนฉุนเฉียว ภายใต้แสงดาวที่เลือนราง แลเห็นซากศพสุมอยู่กองหนึ่ง!

ชีวิตคนในท้องทุ่งกว้างถึงกับคล้ายสัตว์เลี้ยง ต่างไม่มีค่าเหลือเลย!

ข้างกองซากศพมีหลุมใหญ่ แต่ขุดไม่ลึกเท่าใด ข้างหลุมมีพลั่วอยู่อีกเจ็ดแปดเล่ม

แสดงว่าพวกมันฆ่าคนแล้ว กำลังจะขุดหลุมฝังซากศพ เมื่อพบเห็นมีคนมา จึงพากันหลบหนีอย่างเร่งร้อน

ผู้ฆ่าคนเป็นใคร?

มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ!

แต่ผู้ที่ถูกฆ่ากลับเป็นม่อยังเม้งจู และมือกระบี่วัยฉกรรจ์ที่เป็นบริวารผู้ติดตามมันมาทั้งแปดคนนั้น!

กระบี่ของม่อยังเม้งจูถูกชักออกจากฝักแล้ว แต่อีกแปดคน กระทั่งกระบี่ยังมิทันชัก ถูกสังหารตายไปเสียก่อน

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว รำพึงเบา ๆ

"เป็นการลงมือที่รวดเร็วอย่างยิ่ง อำมหิตอย่างยิ่ง"

หากมิใช่เป็นผู้ชำนาญการฆ่าคน ไหนเลยลงมือรวดเร็วและอำมหิตถึงปานนี้ได้?

โป้วอั้งเสาะกำหมัดแนบแน่น คล้ายดั่งพลุ่งพล่านดาลเดือดอีกแล้ว และก็คล้ายกลัวได้เห็นคนตาย กับได้กลิ่นคาวโลหิตด้วย

แต่เอี๊ยบไคกลับไม่แยแส

พลันล้วงเศษผ้าขาวออกมาจากอกเสื้อ บนผ้าชิ้นนี้ยังมีกระดุมอยู่เม็ดหนึ่ง

เศษผ้านี้มีเนื้อเช่นเดียวกับอาภรณ์ที่ม่อยังเม้งจูสวมใส่ กระดุมก็เป็นลักษณะเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

"เป็นมันจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะขมวดคิ้ว แสดงว่าไม่เข้าใจ

เอี๊ยบไคกล่าว

"เศษผ้าชิ้นนี้ เป็นข้าพเจ้าได้จากมือปวยทีตีตู มันจนตาย ยังกำเศษผ้านี้ไว้แนบแน่น"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะม่อยังเม้งจูก็คือฆาตกรที่ฆ่ามัน มันจะบอกความลับนี้แก่ผู้อื่นได้ทราบ"

"บอกกับท่าน ให้ท่านล้างแค้นแทนมัน?"

"ต้องมิใช่หมายบอกข้าพเจ้าเด็ดขาด"

"มันคิดจะบอกผู้ใด?"

"...ข้าพเจ้าก็หวังให้ข้าพเจ้าสามารถสืบทราบ"

"ม่อย้งเม้งจูไฉนฆ่ามัน? ด้วยสาเหตุใด?"
เอี๊ยบไคส่ายหน้า โป้วอั้งเสาะถามต่อ
"มันไฉนอยู่ในโลงศพนั้น?"
เอี๊ยบไคส่ายหน้าอีกครา โป้วอั้งเสาะถามอีกครั้ง
"แล้วเป็นผู้ใดมาฆ่าม่อย้งเม้งจูอีก?"
"ข้าพเจ้าเพียงทราบ ผู้ฆ่าม่อย้งเม้งจูเพราะต้องการปิดปาก"
"ปิดปาก?"

"เนื่องเพราะผู้นั้นไม่ต้องการให้ผู้อื่นพบเห็นปวยทีตีตูตายกับมือม่อย้งเม้งจู ยิ่งไม่ต้องการให้ผู้อื่นหาม่อย้งเม้งจูพบ"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันกลัวผู้อื่นสืบทราบ ความสัมพันธ์ระหว่างมันกับม่อย้งเม้งจู"

"ท่านเดาไม่ออกว่ามันเป็นผู้ใด?"

เอี๊ยบไคมิส่งเสียงอีกแล้ว คล้ายดั่งจมอยู่ในความครุ่นคิดจนเคร่งเครียด อีกเนิ่นนานให้หลัง จึงได้กล่าวช้า ๆ

"ท่านทราบหรือไม่ บ่ายวันนี้ฮุ้นไจ้เทียนกำลังหาท่าน?"

"ไม่ทราบ"

"มันบอกว่ามันไปหาท่าน แต่ภายหลังเมื่อตอนมันพบท่าน กลับมิได้กล่าววาจาแม้สักคำเดียว"

"เนื่องเพราะคนที่มันหา ความจริงมิใช่ข้าพเจ้า"

"ถูกแล้ว ที่มันหาย่อมมิใช่ท่าน แต่มันหาผู้ใดกัน?...เซียวเปียกลี้? ชุยล้ง? หากมันต้องการหาสองคนนั้น ไฉนต้องโป้ปดปิดบัง?"

ลมยิ่งรุนแรง

ทรายกระจายเต็มท้องฟ้า หญ้ารกร้างส่งเสียงดั่งครวญคราง

ท้องฟ้าอันไพศาล คล้ายดั่งนิลมหึมาที่ฝังมรกตอยู่มากหลาย แวววับสวยสะคราญ แต่พสุธากว้างใหญ่ กลับเลือนรางและหดหู่

ในเสียงลม บางครั้งยังมีเสียงม้าร้องแว่วมา กลับยิ่งเน้นทุ่งเวิ้งว้างให้วิเวกวังเวงกว่าเดิม

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ อยู่ที่เบื้องหน้า เอี๊ยบไคตามช้า ๆ อยู่ที่ด้านหลัง

เอี๊ยบไคความจริงย่อมพอจะเร่งนำหน้าไปได้

แต่เอี๊ยบไคมิได้เร่งฝีเท้า

ในระหว่างทั้งสอง คล้ายดั่งมักจะรักษาระดับห่างกันไว้อย่างพิสดาร แต่ก็คล้ายดั่งมีความผูกพันที่พิสดารอยู่

ที่สุดไกล มีแสงโคมไฟเป็นจุดแต้ม

โป้วอั้งเสาะกล่าวช้า ๆ ขึ้นก่อน

"ย่อมมีสักวัน มิใช่ท่านฆ่าข้าพเจ้า ก็เป็นข้าพเจ้าฆ่าท่าน"

"ย่อมมีสักวัน"

โป้วอั้งเสาะยังคงไม่เหลียวหน้า เน้นทีละคำ

"อาจบางที วันนั้นจะมาเร็วอย่างยิ่งด้วย"

"อาจบางที วันนั้นจะไม่มาเลยตลอดกาลก็ได้"

"เฮอะ เฮอะ เพราะเหตุใด?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว เหม่อมองดูขอบฟ้าที่สุดไกล กล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะพวกเราไม่แน่จะต้องตายกับมือผู้อื่นเสียก่อน!"

เบ๊ฮวงเหล็งฟุบอยู่บนหมอน น้ำตาหลั่งไหลจนหมอนเปียกชุ่ม

จวบจนบัดนี้ อารมณ์ของนางยังไม่อาจระงับให้เยือกเย็น ความรักกับความแค้นคล้ายเป็นมือที่ทรงพลังสองข้าง ฉีกกระชากหัวใจนางจนแทบแหลกสลายแล้ว

เอี๊ยบไค! โป้วอั้งเสาะ!

สองคนที่สุดแสนประหลาดพิสดาร

ความจริงทุ่งราบนี้เงียบเหงาและสงบสันติอยู่เสมอมา หลังจากสองคนนี้มาแล้วทุกประการต่างแปรเปลี่ยนไปในสภาพน่าสะพรึงกลัว!

มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ สภาพน่าสะพรึงกลัวนี้จะดำเนินต่อไปจนถึงระดับสยดสยองปานใดจึงยุติ?

สองคนนี้เป็นผู้ใดกันแน่?

พวกมันไฉนจึงต้องมา?

นึกถึงค่ำคืนนั้น บนพื้นทราย ใต้แสงเดือนดาว นางขดตัวอยู่ในอ้อมอกเอี๊ยบไค

มือของเอี๊ยบไคอบอุ่นนุ่มนวลกระไรปานนั้น นางได้เตรียมอุทิศทุกประการให้

แต่เอี๊ยบไคกลับมิได้เรียกร้อง!

ตอนนางบอกจะกลับ นางหวังให้เอี๊ยบไครั้งนางไว้ กระทั่งใช้กำลังรุนแรงเหนี่ยวรั้ง นางก็ไม่ตำหนิติเตียน

แต่เอี๊ยบไคกลับยอมปล่อยให้นางไปโดยดี ไม่ทักท้วง!

เอี๊ยบไคที่ดูเปลือกนอกมีความกลอกกลิ้งน่าชิงชัง แต่มันกลับปล่อยนางมา

อีกคืนวันหนึ่ง ในแสงดาวเช่นเดียวกัน บนพื้นทรายเช่นเดียวกัน นางพบกับคนที่ผิดแปลกเป็นตรงข้าม

นางนึกไม่ถึงเด็ดขาด โป้วอั้งเสาะจะกระทำเรื่องเช่นนั้นได้!

มันที่เปลือกนอกคล้ายทารกว้าเหว่เงียบเหงา แต่ในฉับพลัน กลับกลายเป็นสัตว์ป่าไปได้

สาเหตุใดบันดาลให้มันกลับกลาย?

เพียงนึกถึงเรื่องนี้ หัวใจเบ๊ฮวงเหล็งเริ่มปวดแปลบทันที

นางมิเคยพบคนที่ผิดเป็นตรงกันข้ามดั่งนี้มาก่อนเลย แต่ประหลาดที่ว่า คนผิดกันทั้งสองถึงกับประทับความทรงจำของนางจนยากยิ่งลืมเลือนได้

นางทราบ ในชั่วชีวิตนี้ของนาง จะต้องถูกสองคนนี้ชักจูงให้เปลี่ยนแปรไป

น้ำตานางหลั่งไหลลงอีกครา...

บนเพดานมีเสียงฝีเท้าหนัก ๆ แว่วมา นางทราบ นั่นเป็นเสียงฝีเท้าบิดานาง

ห้องของบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊อยู่เหนือห้องของบุตรี

ความจริง แต่ละค่ำคืนท่านจะต้องลงมาดูบุตรธิดา แต่ในสองคืนนี้ท่านกลับลืมไป

และในสองคืนนี้ท่านก็มิได้หลับนอน เสียงฝีเท้าหนักหน่วงเยี่ยงนี้ มักจะเดินติดต่อกันจนถึงสว่างจึงยุติ

เบ๊ฮวงเหล็งคล้ายดั่งดูออกแล้วว่า ในใจบิดานางมีความกลัดกลุ้มกังวล และหวาดหวั่นพรั่นพรึง ซึ่งเป็นที่นางมิเคยพบเห็นมาก่อนเลย

ในใจนางเองก็มีความกลัดกลุ้ม และหวาดกลัวอยู่มากหลายเช่นเดียวกัน

นางคิดจะไปปลอบประโลมบิดานางอย่างยิ่ง แต่ก็ปรารถนาให้บิดาลงมาปลอบประโลมนางอย่างยิ่ง

แต่บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊เป็นบิดาที่เข้มงวดกวดขัน มาตรแม้นรักบุตรธิดาอย่างยิ่ง แต่ในระหว่างบิดากับบุตรี มักจะมีช่วงห่างกันไกลอย่างยิ่ง

ซาอี๊เล่า?

ในสองวันนี้ ไฉนไม่ไปอยู่เป็นเพื่อนบิดา?

เบ๊ฮวงเหล็งลงจากเตียงเบา ๆ เดินเท้าเปล่าไปคว้าเสื้อขึ้นสวม หันหน้าหากระจกเสยผมนางเบา ๆ

-ไปสนทนาฆ่าเวลากับซาอี๊? หรือไปหามันที่ในเมือง?

นางลังเลไม่ตกลงใจ เพียงแต่ทราบ ไม่อาจอยู่ในห้องเพียงลำพังได้เท่านั้น

หัวใจนางวุ่นวายเกินไป แต่ขณะเวลานั้น นางพลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าถี่เร็วแว่วมาจากในลานปศุสัตว์อันห่างไกล

เพียงได้ยินเสียงฝีเท้าม้านี้ ก็ทราบว่าเป็นม้าเร็วที่คัดเลือกมาจากจำนวนพัน ๆ ตัว ผู้ขับขี่ม้านี้ก็ต้องเป็นยอดฝีมือในบ้านเบ๊ตึ้ง

วิกาลดึกปานนี้ หากมิใช่เป็นเรื่องเร่งร้อนสำคัญ ต้องไม่มีผู้ใดกล้ามารบกวนบิดานางเด็ดขาด

ขณะนางขมวดคิ้วแนบแน่น ก็ได้ยินเสียงกราดเกรี้ยวของบิดาแว่วมา

"หาพบแล้วหรือไร?"

"หาม่อย้งเม้งจูพบแล้ว"

นั่นเป็นเสียงตอบจากฮุ้นไจ้เทียน แล้วเสียงกราดเกรี้ยวของบิดาดังขึ้นอีก

"ไฉนไม่คุมตัวมา?"

"มันถูกสังหารด้วยฝีมืออำมหิตแล้ว ฮักซือแป๋ (หัวหน้าคนงานเลี้ยงม้า) พบซากศพมันห่างจากที่นี้สี่ลี้เศษ ถูกคนสับจนร่างแหลกเละตายไป"

ชั้นบนเงียบชั่วครู่ จากนั้น มีเสียงชายเสื้อปะทะลมโฉบลงจากหน้าต่าง

เสียงฝีเท้าม้าดังอีกครา ห้ออย่างเร่งร้อนออกไป

เบ๊ฮวงเหล็งพลันบังเกิดความหวาดหวั่นจนบอกมิถูก ม่อย้งเม้งจูก็ตายแล้ว! นางเคยเห็นบุรุษหนุ่มที่มีท่าเย่อหยิ่งโอหัง สวมใส่อาภรณ์สวยงามมีค่า เมื่อวานมันยังคงกระเหี้ยนกระหือคึกคัก ค่ำนี้กลับกลายเป็นซากศพแล้ว

ยังมีบรรดาหัวหน้าคนเลี้ยงม้าเหล่านั้น ตอนนางเยาว์วัย มีสองคนเคยสอนวิชาขับขี่ให้แก่นาง

อันดับต่อไปจะเป็นผู้ใด? เอี๊ยบไค? ฮุ้นไจ้เทียน? กงซุนต้วน? บิดานาง?

ทุกผู้คนที่อยู่ในอาณาบริเวณนี้ คล้ายดั่งมีเงามรณะครอบคลุมศีรษะแล้วก็ปาน!

นางรู้สึกว่าตัวกำลังสั่นระริก จึงรีบเปิดประตูย่องเท้าเปล่าออกไป พื้นระเบียงเย็นยะเยียบราวเหยียบใส่น้ำแข็ง

ห้องของซาอี๊อยู่ทางสุดปลายของระเบียงนี้

นางเคาะประตูเบา ๆ ไม่มีเสียงถาม นางเคาะหนักกว่าเดิม ยังคงไม่มีเสียงใด ๆ

"ดึกปานนี้แล้ว ไฉนซาอี๊มิได้อยู่ในห้อง?"

นางอ้อมไปที่ประตูหลัง ลานตึกเงียบวังเวง แสงไฟในหน้าต่างของซาอี๊ดับมืด

แสงดาวสาดส่องกระดาษหน้าต่างสีขาวเป็นประกาย นางใช้กำลังผลักไป หน้าต่างเปิดออก นางส่งเสียงเรียกเบา ๆ

"ซาอี๊"

ยังคงไม่มีเสียงขาน

ในห้องไม่มีคนอยู่ ในผ้าห่มของซาอี๊มีหมอนใหญ่ซ่อนอยู่สองใบ

อาคันตุกะลึกลับ

ลมโชยผ่านลานตึกมา

เบ๊ฮวงเหล็งสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บโดยมิอาจข่มกลั้น

นางพลันพบเห็น คนในที่นี้ นอกจากนางแล้ว ต่างคล้ายมีความลับอยู่บ้างไม่มากก็น้อย

กระทั่งบิดานางก็เป็นเช่นกัน!

นางมิเคยทราบอดีตของบิดามาเลย และก็มิกล้าถามด้วย

นางเงยหน้า ที่หน้าต่างพลันมีเงาร่างใหญ่มหึมาทาบอยู่ จากนั้นได้ยินเสียงกงซุนต้วนตวาด

"กลับไป!"

นางมิกล้าหันไปสู้หน้า ทั้งสูง ๆ ต่ำ ๆ ในบ้วนเบ๊ตึ้ง ต่างมีความหวาดกลัวกงซุนต้วนอยู่บ้างไม่น้อย

นางกระชับปกเสื้อแนบแน่น ก้มศีรษะเดินกลับไปอย่างเร่งร้อน แต่ยังคล้ายได้ยินกงซุนต้วนแค่นหัวร่อให้กับหน้าต่างของซาอี๊อยู่

ปิดประตูลงแล้ว หัวใจเบ๊ฮวงเหล็งยังคงเต้นระทึก

มีเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้นทางด้านนอกอีกครา ห้อตะบึงออกไปอย่างเร่งร้อน

นางกระโดดขึ้นเตียง ลากผ้าห่มคลุมศีรษะ ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

เนื่องเพราะนางทราบ ที่นี้จะต้องเกิดเรื่องเศร้ารันทดจนสยดสยองอีก นางไม่ยอมดูต่อไป ไม่ยินยอมฟังต่อไป

...เราความจริงไม่ควรกำเนิดมา ความจริงไม่ควรมีชีวิตอยู่ในโลกนี้

นึกถึงวาจาโป้วอั้งเสาะกล่าว นางต้องน้ำตานองหน้าโดยมิอาจข่มกลั้น

นางอดมิได้ต้องถามตัวเอง

"เราไฉนต้องกำเนิดมา? ไฉนต้องมีชีวิตอยู่ในที่นี้?..."

หมอนของโป้วอั้งเสาะก็เปียกชุ่ม แต่ว่าหลับไปแล้ว

ตอนตื่นมิได้ร่ำไห้ โป้วอั้งเสาะสาบาน นับแต่วันนี้ไปจะไม่หลั่งน้ำตาเป็นอันขาด

แต่น้ำตาของโป้วอั้งเสาะกลับหลั่งในตอนหลับใหล

เนื่องเพราะมโนธรรมประจำใจ มีแต่อยู่ในยามหลับใหลจึงสามารถพิชิตความอาฆาตแค้นได้ บอกกับมัน...วันนี้กระทำเรื่องน่าอัปยศอดสูเพียงใด?

แก้แค้น ความจริงเป็นพฤติการณ์เก่าโบราณที่สุดของมวลหมู่มนุษย์ แทบจะเก่าโบราณเช่นเดียวกับการกำเนิด

พฤติการณ์นี้แม้ไม่มีคุณค่าให้เห็นพ้อง แต่มันกลับอาจหาญอยู่

แต่โป้วอั้งเสาะวันนี้กลับหยามความอาจหาญนี้

ตอนโป้วอั้งเสาะหลั่งน้ำตา เป็นเวลากำลังฝันร้าย เป็นฝันร้ายที่น่ากลัวอย่างยิ่ง ฝันเห็นบิดามารดาที่โลหิตโชมร่างกำลังดิ้นรนอยู่ในพื้นน้ำแข็ง ร้องบอกแก่มัน ให้มันล้างแค้น จากนั้นพลันรู้สึกมีมือเย็นยะเยียบข้างหนึ่งสอดเข้าไปในผ้าห่ม ลูบไล้หลังที่เปลือยเปล่าของมัน

มันคิดจะกระโดดขึ้นมา แต่มืออีกข้างหนึ่ง มือที่อบอุ่นนุ่มนวลได้กดร่างมันไว้ แล้วเสียงนุ่มนวลของคนผู้หนึ่งดังเบา ๆ ที่ข้างหู

"ท่านกำลังเหงื่อไหล"

ร่างของโป้วอั้งเสาะคลายจนระทวยไปทันที...ในที่สุดนางก็มาแล้ว!

มืดสนิท

ประตูหน้าต่างปิดอยู่ ม่านหน้าต่างถูกปล่อยลง ห้องจึงมืดมิดดุจในฮวงซุ้ย

ไฉนแต่ละคราที่นางมา จะต้องปรากฏในความมืดเสมอ จากนั้นสลายหายไปในความมืด?

โป้วอั้งเสาะพลิกตัว คิดจะผุดขึ้นนั่ง
นางกลับกดโป้วอั้งเสาะไว้ ถามเบา ๆ
"ท่านต้องการกระไร?"
"จุดตะเกียง"
"ห้ามมิให้จุดตะเกียง"
"เพราะเหตุใด? ข้าพเจ้าไม่อาจเห็นท่าน?"
"ไม่อาจเห็น"
นางก้มตัวลงไปบนทรวงอกโป้วอั้งเสาะ หัวร่อเบา ๆ กล่าว
"แต่ข้าพเจ้ากลับประกันต่อท่านได้ ข้าพเจ้าต้องไม่ใช่สตรีที่อัปลักษณ์ขัดตาเด็ดขาด หรือท่านยังรู้สึกไม่ออก?"
"ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจเห็นท่าน?"
"เนื่องเพราะหากท่านทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใด พบข้าพเจ้าในสถานที่อื่นแล้ว สีหน้าท่าทีของท่านยากยิ่งจะไม่เปลี่ยนแปร พวกเราต้องไม่อาจให้ผู้ใดดูออกว่าระหว่างเรามีความสัมพันธ์ต่อกันเป็นอันขาด"
"แต่ทว่า..."
"ภายหน้าย่อมต้องให้ท่านได้เห็นข้าพเจ้าแน่ รอให้เรื่องนี้ผ่านพ้นไปแล้ว ท่านจะดูข้าพเจ้านานปานใดต่างมิเป็นไร"
โป้วอั้งเสาะมิได้กล่าวอีก แต่มือกลับวุ่นวายคลำหากระดุมเสื้อนาง
แต่นางคว้ามือโป้วอั้งเสาะไว้แล้วกระซิบ
"ห้ามมิให้เหลวไหล"
"เพราะเหตุใด?"
"ข้าพเจ้ายังต้องรีบกลับไป"
หยุดถอนหายใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ
"ข้าพเจ้าเพิ่งบอก ไม่อาจให้ผู้อื่นทราบความสัมพันธ์ระหว่างเราเป็นอันขาด"
โป้วอั้งเสาะหัวร่อแค่น ๆ
นางทราบ บุรุษเมื่อถูกปฏิเสธในเวลามีอารมณ์เช่นนี้ ย่อมยากจะไม่เดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง
"ข้าพเจ้าอดกลั้นอยู่ที่นี้มาเจ็ดแปดปียังอดกลั้นได้ ท่านจะไม่มีวันคำนวณความเจ็บช้ำขมขื่นนี้ออก เพราะเหตุใดข้าพเจ้าจึงต้องดั่งนี้?"
เสียงของนางเริ่มกราดเกรี้ยวทีละน้อยเมื่อกล่าวต่อ

"จุดมุ่งหมายของข้าพเจ้า อยู่ที่รอคอยท่านให้มา รอคอยท่านมาล้างแค้นชั่วชีวิตเรา ความจริงดำรงอยู่เพราะเรื่องนี้เท่านั้น ข้าพเจ้าไม่เคยลืม ท่านก็ไม่อาจลืมเด็ดขาด!"

ร่างโป้วอั้งเสาะพลันเย็นเฉียบดั่งน้ำแข็ง เหงื่อซึมออกมาเปียกโชกที่นอน

มันความจริงมิใช่มาแสวงหาความสุขในที่นี้!

ที่นางอุทิศร่างแก่มัน ก็เพียงเพราะต้องการล้างแค้นเท่านั้น!

"ท่านย่อมควรทราบ เบ๊คงคุ้งเป็นคนที่น่ากลัวปานใด บวกกับบรรดาผู้ช่วยของมันเหล่านั้น"

นางหยุดถอนใจอีกคราจึงกล่าวต่อ

"หากการจู่โจมในครั้งนี้ของพวกเราล้มเหลว น่ากลัวจะไม่มีโอกาสอีกแล้ว"

"กงซุนต้วน ฮวยมัวที ฮุ้นไจ้เทียน สามคนนี้บวกกันแล้ว ยังไม่เป็นที่น่ากลัว"

"ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงพวกมัน ฮวยมัวทีกับฮุ้นไจ้เทียน ความจริงมิได้ร่วมในเรื่องนั้นเลย"

"แล้วท่านหมายถึงผู้ใด?"

"เหล่าที่ไม่กล้าปรากฏหน้า จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้ายังสืบไม่ทราบว่าพวกมันเป็นใคร"

"อาจบางทีไม่มีผู้อื่นเลยก็ได้"

"บิดากับยี่เจ็กของท่านเป็นวีรบุรุษเลอเลิศระดับใด อาศัยเบ๊คงคุ้งกับกงซุนต้วนสองคน ไหนเลยกล้าทะเยอทะยานไปแตะต้องพวกท่าน? อย่าว่าแต่ฮูหยินของสองท่านก็เป็นยอดฝีมือในหมู่สตรี..."

กล่าวถึงตอนนี้ เสียงของนางก็สั่นเครือ ส่วนโป้วอั้งเสาะนั้น ยิ่งลำคอตีบตันจนมิอาจกล่าวได้

อึกเนิ่นนานให้หลัง นางจึงกล่าวสืบต่อ

"หลังจากพวกบิดาท่านตายอย่างอเนจอนาถแล้ว ความจริงผู้คนมากหลายในวงพวกนักเลงพากันสงสัย มีผู้ใดสามารถสังหารวีรบุรุษยอดเยี่ยมทั้งสองคู่สามีภรรยานี้ตายได้?"

"แน่นอน ย่อมไม่มีผู้ใดจะสงสัยเป็นการกระทำของเจ้าเดียรัจฉานเบ๊คงคุ้งที่มีคราบเป็นมนุษย์แต่ใจเป็นสัตว์!"

เสียงของโป้วอั้งเสาะตอนนี้สั่นระริกด้วยความอาฆาตแค้นถึงขีดสุด

เสียงของสตรีดังต่อ

"แต่นอกจากเบ๊คงคุ้งแล้ว ยังต้องมีผู้อื่นอีก ที่ข้าพเจ้ามาที่นี้ จุดมุ่งหมาย

สำคัญคือต้องการสืบทราบเรื่องนี้ เสียดาย ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมันไปมาหาสู่กับยอดฝีมือในวงพวกนักเลง และตัวมันเองก็ย่อมปิดเป็นความลับสุดยอด มิเคยเอ่ยถึงเรื่องนี้เลยแม้สักครั้ง"

"ท่านมาสืบเสาะถึงเจ็ดแปดปียังไม่ได้เค้ามูลเบาะแสใด บัดนี้ หรือพวกเราจะสามารถสืบออกได้?"

"ตอนนี้ อย่างน้อยพวกเรามีโอกาสแล้ว"

"โอกาสใด?"

"ตอนนี้ยังมีผู้อื่นบีบบังคับมันอยู่ ยามมันถูกบีบคั้นจนมันไม่มีทางหลบหน้าย่อมชักจูงพวกเหล่านั้นออกมา"

"เป็นพวกเหล่าใดบีบคั้นมัน?"

นางมิตอบทันที แต่ย้อนถาม

"เมื่อค่ำวาน สิบสามคนนั้นฆ่าตัวตายเองหรือไม่?"

"มิใช่"

"ม้าเหล่านั้นเล่า?"

"ก็มิใช่"

"ในเมื่อไม่ใช่ท่าน เป็นผู้ใดฆ่า?"

"ข้าพเจ้าก็รู้สึกประหลาดใจยิ่ง"

"ท่านนึกไม่ออก?"

โป้วอั้งเสาะครุ่นคิดแล้วจึงตอบ

"เอี๊ยบไคหรือไร?"

"คนผู้นี้มีความลึกลับอย่างยิ่งจริง ๆ ที่มานี้ก็ต้องมีจุดมุ่งหมายของมันอยู่ แต่พวกเหล่านั้นต้องมิใช่เอี๊ยบไคฆ่าแน่"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าทราบ เมื่อค่ำวานมันอยู่กับผู้ใด"

โชคดีที่ในห้องมืดอย่างยิ่ง ไม่มีผู้ใดสามารถเห็นสีหน้าโป้วอั้งเสาะได้...สีหน้าตอนนี้พิกลเป็นอย่างยิ่ง

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงดังขึ้นที่บนหลังคา

นางหน้าเปลี่ยนสีทันที รีบเน้นเสียง

"ท่านอยู่ในห้องนี้ อย่าได้ออกไปเป็นอันขาด!"

วาจาจบคำ ผลักหน้าต่าง พุ่งปราดออกไปดั่งสายฟ้า

โป้วอั้งเสาะเพียงเห็นเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่ง ถลันวูบเดียวก็หายวับกับตา

ที่นี้มีสี่คนเมาสลบไสลไปแล้ว ทั้งสี่คนล้วนเป็นหัวหน้าคนเลี้ยงม้าในบ้วนเบ๊ติ๊งมานานปี

พวกมันปกติมิใคร่เมามาย แต่ค่ำคืนนี้กลับเมารวดเร็วเป็นพิเศษ เมาร้ายกาจเป็นพิเศษ

ได้เห็นบริวารที่คึกคักเข้มแข็งตายอย่างสยดสยองไปถึงสิบสามคน ได้เห็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวก่อเกิดติดต่อตามกัน พวกมันไหนเลยไม่เมามายได้?

ยามเมื่อคนที่สี่เมาฟุบไปนั้น เอี๊ยบไคเดินหิ้วคอเสื้อออกมาจากประตูด้านข้าง

เอี๊ยบไคอยู่ที่นี้นานแล้ว เมื่อครู่จึงออกไปปัสสาวะ เมื่อดื่มสุรามาก การไปปัสสาวะย่อมมากตามด้วย เพียงแต่ว่า เวลาการออกไปปัสสาวะของเอี๊ยบไค ยาวนานผิดธรรมดาไปบ้าง

เอี๊ยบไคเพิ่งเข้าประตู ก็เห็นสายตาเซียวเปียกลี้กำลังชายมาบอกใบ้ จึงได้เดินเข้าไป

รอยยิ้มของเซียวเปียกลี้คล้ายดั่งมีเลศนัยลึกลับ แย้มยิ้มพลางกล่าว

"มีคนต้องการให้ข้าพเจ้ามอบของแก่ท่านชิ้นหนึ่ง"

เอี๊ยบไคกะพริบตาย้อนถาม

"ชุยลั้ง?"

"ท่านฉลาดปราดเปรื่องเยี่ยงนี้เสมอมาหรือไร?"

"เสียดาย ยามอยู่ต่อหน้าสตรีที่ข้าพเจ้าพอใจ ข้าพเจ้าเป็นต้องเปลี่ยนแปรเป็นโง่เขลา"

รับกระดาษที่พับสวยงามจากเซียวเปียกลี้มาคลี่ออกดู เห็นบนกระดาษสีครามจางมีอักษรอยู่แถวเดียว

'ท่านได้กำนัลดอกไม้มุกต่อแก่ผู้อื่นหรือไม่?'

เอี๊ยบไคลูบดอกไม้มุกบนปกเสื้อเบา ๆ คล้ายดั่งซึมเซากว่าเดิม

เซียวเปียกลี้เหลือบมองแล้ว ถอนใจเบา ๆ กล่าว

"หากข้าพเจ้าเยาว์วัยกว่านี้อีกยี่สิบปี จะต้องต่อยตีกับท่านแน่"

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางกล่าว

"มิว่าท่านมีวัยสูงเท่าใด ต่างต้องมิใช่เป็นบุรุษที่ยอมต่อยตีเพื่อสตรีแน่"

"ท่านดูข้าพเจ้าผิดแล้ว"

"อ้อ?"

"ท่านทราบหรือไม่ เท้าทั้งสองของข้าพเจ้าขาดไปด้วยสาเหตุใด?"

"เพราะสตรี?"

"รอจนเมื่อข้าพเจ้าทราบ สตรีนางนั้นเป็นเพียงสุนัขตัวเมีย ก็สายเกินการแล้ว" หยุดแย้มยิ้มแล้วจึงกล่าวต่อ

"แต่นางกลับมิใช่สตรีประเภทนั้นเด็ดขาด นางยังสะอาดกว่าสตรีที่พวกเราเคยพบเห็นมากนัก มาตรว่านางอยู่ในที่นี้ของข้าพเจ้า แต่ไม่เคยขายตัวเองเสมอมา"

"แล้วนางขายกระไร?"

"นางขายจุดอ่อนของบุรุษ ที่ยิ่งซื้อไม่ได้ ยิ่งพยายามจะซื้อหา"

ผลักประตูบานที่สอง เป็นระเบียงกว้างอย่างยิ่ง ที่ด้านข้างยังมีโต๊ะเก้าอี้ เดินสุดระเบียง เป็นประตูอีกบานหนึ่ง ผู้ที่เคาะประตูไม่เปิด ก็รออยู่ในระเบียงนี้ เอี๊ยบไคกำลังเคาะประตู

เนิ่นนานให้หลังจึงมีเสียงดังขึ้น

"ผู้ใดเคาะประตู?"

"อาคันตุกะ"

"คืนนี้เสียวเจี๊ยะไม่ต้อนรับอาคันตุกะ"

"หากเป็นอาคันตุกะที่เตะประตูพังในเท้าเดียว ต้อนรับหรือไม่?"

มีเสียงหัวร่อปานระฆังเงินดังขึ้นแล้วกล่าว

"ต้องเป็นเอี๊ยบกงจื้อแน่"

โกวเนี้ยเยาว์วัยที่ตากลมใหญ่นางหนึ่ง เปิดประตูออกแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"เป็นเอี๊ยบกงจื้อจริง ๆ"

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางตอบ

"อาคันตุกะที่เตะประตูของพวกท่าน มีข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้น?"

โกวเนี้ยน้อยกลอกตาไปมา เม้มปากกลั้นหัวร่อพลางกล่าว

"ยังมีอีกผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"ลาที่มาลากโม่ให้พวกเรา"

ในลานตึกเล็ก ๆ ปลูกไผ่เขียวขจีเรียงรายอยู่หลายสิบต้น เน้นกับดอกไม้สีสันต่าง ๆ ของภายใน บันดาลให้รู้สึกเป็นความงามที่ร่มรื่นประทับใจ

ม่านไม้ไผ่ถูกเลิกขึ้น สตรีที่สวยสะคราญ มิได้แต่งแต้มประทินผิวหน้า กำลังนั่งเท้าคางอยู่ริมหน้าต่าง เหม่อมองดูเอี๊ยบไคจนซึมเซา

รูปโฉมของนาง อาจบางทีไม่สวยสะคราญเลิศล้ำ แต่มีนัยน์ตาที่คล้ายกล่าววาจาได้ มีปากรูปกระจับที่แคล่วคล่อง

นางแม้นั่งสงบอยู่ในที่นั้น แต่กลับมีบุคลิกที่สามารถโน้มน้าวจิตใจผู้คนให้ลุ่มหลงรัญจวน ผิดกว่าอิสตรีทั้งมวลที่เคยพบเห็นมา

สตรีเยี่ยงนี้ มิว่ากับบุรุษใด ต่างกล่าวได้เต็มปากคำว่าต้องพอใจ

เพื่อต้องการได้รับความสนใจจากสตรีเยี่ยงนี้ บุรุษเป็นจำนวนมากเมื่อมาถึงแล้วต่างพยายามฝืนมารยาเป็นวิญญูชน เป็นวิญญูชนที่มีทั้งเงินทอง ทั้งได้รับการอบรมที่ดีงาม

แต่เอี๊ยบไคพอผลักประตูก็เดินตรงเข้าไป เอนกายนอนลงบนเตียงของนาง กระทั่งรองเท้ายังมิได้ถอด เผยเห็นโพรงที่พื้นรองเท้าทั้งสองข้าง

ชุยล้งขมวดคิ้วเรียวของนางพลางกล่าว

"ท่านไม่สามารถซื้อรองเท้าใหม่สักคู่หรือไร?"

"ซื้อไม่ได้"

"เป็นไร?"

"เนื่องเพราะรองเท้าคู่นี้สามารถคุ้มครองข้าพเจ้า"

"คุ้มครองท่าน?"

เอี๊ยบไคยกเท้าขึ้น ชี้ไปที่โพรงของพื้นรองเท้าพลางกล่าว

"ท่านเห็นโพรงนี้หรือไม่? มันกัดคนก็ได้ หากผู้ใดไม่เกรงใจข้าพเจ้า มันก็จะกัดทันที"

ชุยล้งหัวร่อเบา ๆ เดินเข้าไปพลางแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ากลับต้องการดู มันกล้ากัดข้าพเจ้าหรือไม่?"

เอี๊ยบไคฉุดนางไว้แล้วกล่าว

"มันไม่กล้ากัดท่าน ข้าพเจ้ากล้า"

ชุยล้งครางเบา ๆ ล้มตัวลงในอ้อมอกของเอี๊ยบไค

ประตูมิได้ปิด แม้นับว่าปิด ก็ไม่อาจปิดความหฤหรรษ์ของดำฤษณาในห้องได้

โกวเนี้ยน้อยหน้าแดงฉาน หนีไปหลบในระยะไกล แต่ยังมีความปรารถนาใคร่มาแอบดูสักครู่

บนสันหลังคาที่มืดมิด มีเงาร่างฟุบอยู่สายหนึ่ง แสงดาวเลือนรางสาดส่องร่างอ้อนแอ้นของนาง เห็นใบหน้านางยังมีผ้าคลุมอีกผืนหนึ่ง

นางไล่ตามคนผู้หนึ่งมาถึงที่นี้ นางแลเห็นเงาร่างคนผู้นั้นถลันวูบบนหลังคานี้

รอจนเมื่อนางไล่ตามมาถึง คนผู้นั้นก็หายไปแล้ว

นางทราบ เบื้องล่างเป็นสถานที่ใด แต่นางไม่อาจลงไป...สถานที่นี้ไม่ยินดีต้อนรับสตรี

"มันเป็นใคร? ไฉนต้องไปลอบฟังคำสนทนาของพวกเราบนหลังคา? มันได้ยินความใดไปบ้าง?"

หากสามารถมีคนเห็นหน้านาง จะต้องดูออกว่า ใบหน้านางมีแววตาแตกตื่นขวัญเสียถึงขีดสุด

ความลับของนางไม่อาจให้ผู้คนทราบ ไม่อาจเด็ดขาด!

นางลังเลอยู่เนิ่นนาน ในที่สุด กัดฟันกระโดดลงไป

นางตกลงใจเสี่ยงอันตรายสักครั้ง

ในชั่วชีวิตนี้ นางเคยเห็นสีหน้าประหลาดพิสดารต่าง ๆ ของบุรุษเพศมาไม่น้อย แต่สวรรค์เท่านั้นที่จะทราบ ยามที่บุรุษแลเห็นสตรีเดินเข้ามาในซ่องคณิกา สีหน้ายามนั้นจะเป็นเช่นไร?

แต่ละคนต่างเบิ่งตาแทบถลน คล้ายดั่งพลันเห็นลูกแกะเดินเข้าไปรังจิ้งจอก

สำหรับจิ้งจอกแล้ว เยี่ยงนี้มิเพียงเป็นการท้าทายเท่านั้น ยังนับเป็นการเหยียดหยามอย่างยิ่ง

สวรรค์จึงทราบ สตรีร้ายกาจนางนี้ไฉนมาในที่นี้ แต่ทว่าสตรีนางนี้มีความงามร้ายกาจนัก

คนค้าสัตว์ที่ดื่มจนใกล้เมามายผู้หนึ่ง เบิ่งตากว้างที่สุด

มันมาจากต่างถิ่นเพื่อขายแพะ มันไม่รู้จักสตรีนางนี้ ไม่ทราบสตรีนางนี้เป็น

ผู้ใด

แต่อย่างไรก็ตาม สตรีที่อยู่ในสถานที่นี้ แม้มิใช่คณิกาก็ใกล้เคียงกันแล้ว

มันพยายามทรงกายที่ส่ายโซเซไว้ หมายจะเดินเข้าไปหา

แต่คนด้านข้างอีกผู้หนึ่งกลับฉุดมันไว้

"สตรีนางนี้ไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"นางมีเจ้าของแล้ว"

"ผู้ใดเป็นเจ้าของนาง?"

"บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊"

สี่คำนี้คล้ายดั่งมีอำนาจพิเศษพิสดาร ลูกหนังที่เพิ่งถูกอัดลมจนพองพลันฝ่อลงทันที

ซาอี๊เดินเชิดหน้าเข้าไป ใบหน้ามีรอยยิ้มน้อย ๆ แสร้งเป็นไม่ได้ยินผู้อื่นซุบซิบวิจารณ์ แสร้งเป็นไม่แยแสสนใจ

ความจริงนางยังมิอาจไม่แยแสได้

บุรุษบางคนยามถลึงจ้องมองนาง สายตาเยี่ยงนั้นคล้ายดั่งได้เห็นว่านางเปลื้องจนเปล่าเปลือยก็ปาน

โชคดีที่เซียวเปียกลี้ได้ส่งเสียงทักทายนางอย่างยิ้มแย้ม

"ซิมซาเนี้ยมาได้อย่างไร? กลับเป็นอาคันตุกะที่ไม่คาดหมายจริง ๆ"

นางเดินตรงเข้าหาทันที แย้มยิ้มกล่าว

"เซียวซิงแซไม่ต้อนรับข้าพเจ้า?"

เซียวเปียกลี้ถอนใจกล่าว

"เสียดายที่ข้าพเจ้าไม่อาจลุกขึ้นต้อนรับท่านได้"

"ข้าพเจ้ามาเพื่อหาคน"

"หาข้าพเจ้า?"

ซิมซาเนี้ยหัวร่อเบา ๆ กล่าวตอบว่า

"หากข้าพเจ้ามาหาท่าน ต้องมาในเวลาไม่มีผู้คน"

"ข้าพเจ้าต้องรอท่านแน่ เพราะอย่างไรข้าพเจ้าไม่กลัวถูกคนฟันเท้าทั้งสองทิ้ง"

ทั้งสองต่างหัวร่อให้แก่กัน

ในใจของทั้งสองต่างกระจ่าง ฝ่ายตรงข้ามเป็นจิ้งจอกเฒ่าที่สมบูรณ์แบบ

ซิมซาเนี้ยกล่าว

"ชุยลังอยู่หรือไม่?"

"อยู่ ท่านต้องการหานาง?"

"อือม์"

เซียวเปียกลี้ถอนใจกล่าว

"ไฉนมิว่าบุรุษมิว่าสตรี ต่างต้องการหานางทั้งสิ้น?"

"ข้าพเจ้านอนไม่หลับ คิดมาสนทนากับนาง"

"เสียดายที่ท่านมาช้าเกินไป"

"หรือในห้องของนางก็รั้งอาคันตุกะไว้?"

"นั่นเป็นอาคันตุกะพิเศษอย่างยิ่ง"

"พิเศษเยี่ยงไร?"

"จนเป็นพิเศษ"

"คิกคิก อาคันตุกะที่จนเป็นพิเศษ ท่านก็ยอมให้มันเข้าไป?"

"ความจริงข้าพเจ้าคิดจะขัดขวางมัน แต่เสียดาย ต่อยตีก็ต่อยตีสู้มันไม่ได้ วิ่งก็วิ่งไม่เร็วเท่ามัน"

"ท่านมิได้หลอกลวงข้าพเจ้า?"

"ในโลกมีกี่คนยินยอมหลอกลวงท่าน?"

"คนผู้นั้นเป็นใคร?"

"เอี๊ยบไค"

"เอี๊ยบไค?"

"ท่านย่อมไม่รู้จักมันแน่ แต่มันแม้เพิ่งมาที่นี้เพียงสองวัน คนที่รู้จักมันกลับมีไม่น้อยจริง ๆ"

ชิมซาเนี้ยยังคงแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ แต่ในดวงตากลับมีประกายอำมหิตดุจดั่งปลายเข็ม

จากนั้น ประกายอำมหิตของนางพลันสูญสลาย

นางเห็นคนผู้หนึ่งผลักประตูออกดังโครมใหญ่ ก้าวอาด ๆ เข้ามา

คนที่ใหญ่มหึมาปานอสูรร้าย!

มือกงซุนตัวนกำด้ามดาบ ยืนตระหง่านที่ปากประตู สีหน้าที่ขุ่นเคืองจนบิดเบี้ยวเขียวคล้ำของมัน เพียงพอขู่ขวัญผู้คนให้ใจหยุดเต้นได้

ลมหายใจของชิมซาเนี้ยขาดห้วงทันที

เซียวเปียกลี้ถอนหายใจเฮือกใหญ่ รำพึงเบา ๆ

"ผู้ที่สมควรมาต่างมิได้มา ผู้ไม่สมควรมาต่างมากันครบหน้า"

หยิบไพ่ขึ้นตัวหนึ่ง วางลงไปอย่างเชื่องช้า ส่ายหน้าแล้วรำพึงต่อไป

"ดูท่าวันพรุ่งจะต้องมีพายุฝนมาอีกแล้ว ไม่มีเรื่อง ยังคงอย่าออกจากบ้านประเสริฐกว่า"

กงซุนต้วนพลันตวาดเสียงก้อง

"เข้ามา"

ซิมซาเนี้ยขบริมฝีปากกล่าว

"ท่าน...เรียกผู้ใดเข้าไป?"

"ท่าน"

คนค้าสัตว์ผู้นั้นพลันกระโดดขึ้นจากเก้าอี้ ผู้ร่วมโต๊ะของมันฉุดมิทัน มันก็พุ่งปราดไปเบื้องหน้ากงซุนต้วน ชี้ปลายจมูกกงซุนต้วน พลางตะเบ็งเสียง

"กล่าววาจากับเสียวเจี๊ยะหรือโกวเนี้ย ไฉนไม่เกรงใจปานนี้ได้? ระวังเรา..."

วาจามันมิทันจบคำ กงซุนต้วนสะบัดมือตบฉาดเข้าไปทันที

คนค้าสัตว์ผู้นี้ก็สูงใหญ่อย่างยิ่ง ร่างที่หนักกว่าร้อยชั่งของมัน ถึงกับถูกตบใส่จนปลิวกระเด็นข้ามโต๊ะสองตัว กระแทกผนังดังสนั่นหวั่นไหว

ตอนมันร่วงลง...ปากมีโลหิตหลั่งไหล ศีรษะก็มีโลหิตหลั่งไหล...

กระทั่งในโลหิตก็คล้ายมีกลิ่นสุรา

กงซุนต้วนกลับมิได้เหลือบแลมันสักแวบเดียว ถลึงจ้องซิมซาเนี้ย กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เข้ามา!"

ครานี้ซิมซาเนี้ยมิได้กล่าวกระไรทั้งสิ้น ก้มศีรษะเดินช้า ๆ เข้าไป

กงซุนต้วนก็มิกล่าวกระไรอีก ผลักประตูโครมใหญ่แล้วตวาด

"ตามข้าพเจ้าออกไป"

กงซุนต้วนเดินอยู่หน้า ซิมซาเนี้ยติดตามอยู่หลัง

ฝีเท้าของมันก้าวยาวเกินไปจริง ๆ ซิมซาเนี้ยต้องพยายามเร่งจึงติดตามทัน วิชาตัวเบาที่ขยับวูบร่างก็ไปไกลกว่าหกวาของนางเมื่อครู่ นางคล้ายดั่งลืมไปหมดสิ้นก็ปาน

วิกาลดึกมากแล้ว

ดินโคลนในถนนใหญ่ยังไม่แห้ง ย่างเท้าเหยียบลงก็จะเป็นหล่มใหญ่

ลมกรรโชกมาจากทุ่งกว้าง หนาวอย่างยิ่ง

กงซุนต้วนก้าวยาว ๆ ออกจากถนนใหญ่ มิเคยเหลียวหน้ามาเลยสักครั้ง พลันกล่าวขึ้น

"ท่านออกมาด้วยเรื่องอันใด?"

ใบหน้าซิมซาเนี้ยเผือดขาว ตอบด้วยความหวาดกลัว

"ข้าพเจ้ามิใช่นักโทษ ข้าพเจ้าจะออกมาเมื่อใดก็ได้"

กงซุนต้วนเน้นทีละคำ

"ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านออกมาด้วยเรื่องอันใด?"

เสียงของมันแม้เชื่องช้า แต่ทุกคำมีความดุร้ายอำมหิตจนน่าสะพรึงกลัว

ซิมซาเนี้ยขบริมฝีปากแน่น ในที่สุดก้มศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าออกมาหาคนผู้หนึ่ง"

"หาผู้ใด?"

"นี่ก็เกี่ยวข้องกับท่าน?"

"เรื่องของเบ๊คงคุ้งก็เป็นเรื่องของข้าพเจ้ากงซุนต้วน ไม่มีผู้ใดทรยศต่อเบ๊คงคุ้งได้!"

"ข้าพเจ้าเคยทรยศต่อท่านเมื่อใด?"

กงซุนต้วนพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เมื่อครู่!"

ซิมซาเนี้ยถอนใจยาวกล่าวว่า

"คิดจะมาสนทนากับพวกสตรี ก็นับว่าเป็นการทรยศต่อท่าน? อย่าลืมว่าข้าพเจ้าก็เป็นสตรี สตรีมักพอใจมาสนทนากับสตรี..."

"ท่านหาผู้ใด?"

"ชุยล้งโกวเนี้ย"

"นั่นมิใช่สตรี เป็นนางคณิกา!"

ซิมซาเนี้ยแค่นหัวร่อกล่าว

"คณิกา? ท่านเคยได้นาง? ท่านสามารถได้นาง?"

กงซุนต้วนพลันหันขวับกลับมา ต่อยฉาดเข้าใส่ท้องนางหมัดหนึ่ง

นางมิได้หลบหลีก และมิได้ต่อต้าน

นางถูกต่อยจนตัวงอ ถลาถอยถึงเจ็ดแปดก้าว จึงกระแทกนั่งกับพื้นหนัก ๆ เริ่มอาเจียน กระทั่งน้ำในกระเพาะยังถูกอาเจียนออกมา

กงซุนต้วนกระโดดเข้าไป จิกผมนางหิ้วขึ้นจากพื้น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เราก็ทราบว่าท่านเป็นคณิกาเช่นกัน แต่คณิกาเช่นท่าน ตอนนี้ไม่อาจขายตัวได้อีกแล้ว!"

ชิมชาเนี้ยพยายามขบกรามข่มกลั้นไว้ แต่น้ำตายังคงหลั่งไหลออกมา ร้องเสียงสะท้าน

"ท่าน...ท่านต้องการอย่างไร?"

"วาจาที่เราถามท่าน จงตอบมาแต่โดยดี เข้าใจหรือไม่?"

ชิมชาเนี้ยเม้มปากขบกราม มิส่งเสียงตอบโต้

มืออันใหญ่มหึมาของกงซุนต้วนฟันฉับเข้าที่เอวนาง

ร่างนางถูกฟันจนขดงอเป็นก้อนกลม น้ำตาก็หลั่งทะลักดุจทำนบทลาย

กงซุนต้วนเขม้นมองนางพลางคำราม

"เข้าใจหรือไม่?"

ชิมชาเนี้ยหลั่งน้ำตาสะอึกสะอื้นชั่วครู่ ในที่สุดผงกศีรษะช้า ๆ

กงซุนต้วนคำราม

"ท่านออกมาเมื่อใด?"

"เมื่อครู่"

"พอออกมาก็ไปที่นั้น?"

"ท่านพอจะไปถามได้เอง"

"ท่านพบนางคณิกานั้นหรือไม่?"

"ไม่พบ"

"ไฉนไม่พบ?"

"ในห้องนางมีอาคันตุกะอยู่"

"ท่านมิได้ไปหาผู้อื่น ? มิได้ไปสถานที่อื่น ?"

"มิได้"

"มิได้?"

มันต่อยออกไปอีกฉาดหนึ่ง เสียงหมัดกระทบกับเนื้อเป็นเสียงที่พิกลอย่างยิ่ง แต่กงซุนต้วนคล้ายดั่งพอใจฟังเสียงเยี่ยงนี้มาก

ชิมชาเนี้ยอดมิได้ต้องร้องสุดเสียง

"มิได้ไปจริง ๆ...มิได้ไปจริง ๆ..."

กงซุนต้วนจับตามองนางแน่วนิ่ง ประกายอำมหิตในดวงตาลุกแวววาว หมัด

ถูกกำแนบแน่นอีกครั้ง

ชิมซาเนี้ยพลันโถมเข้าไปโอบรัดมันแนบแน่น ร่ำร้องเสียงดังก้อง

"หากท่านชมชอบต่อยตีข้าพเจ้า จงต่อยข้าพเจ้าให้ตายเสียเถิด...ท่านตีข้าพเจ้าให้ตายก็แล้วกัน..."

สองมือของนางโอบคอมันแนบแน่น สองเท้าตวัดขึ้นโอบเอวมันไว้

ร่างของมันพลันเปลี่ยนแปรไปอย่างพิสดาร จนตัวมันเองพอจะรู้สึกได้

นางฟุบไปบนบ่ามันทันที ร่ำไห้รำพัน

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านชมชอบต่อยตีข้าพเจ้า ท่านต่อยตีเถิด..."

ร่างของนางบิดไปมาด้วยความพิสดาร เท้าก็เคลื่อนไหวอยู่ไม่หยุดยั้ง

ความเดือดดาลของกงซุนต้วนได้แปรเปลี่ยนเป็นปั่นป่วนรัญจวน หมัดที่กำไว้แนบแน่นได้เริ่มคลายออกทีละน้อย

ลมหายใจของนางอยู่ข้างหูมัน อยู่ที่ลำคอมัน

ลมหายใจของมันพลันแปรเปลี่ยนเป็นหนักหน่วงถี่เร็ว

ชิมซาเนี้ยครวญคราง

"ท่านต่อยตีข้าพเจ้าตายก็มิเป็นไร เพราะจะอย่างไรข้าพเจ้าก็ไม่บอกผู้อื่น..."

กงซุนต้วนเริ่มสั่นระริก

มิว่าผู้ใดก็นึกไม่ถึง คนเช่นมันจะสั่นได้ ยิ่งคาดคิดไม่ถึง ร่างที่สูงใหญ่มหึมาเช่นมัน ยามตัวสั่นระริกจะเป็นสภาพใด

หากท่านมีโอกาสได้เห็น ต้องไม่รู้สึกน่าหัวร่อเด็ดขาด เพียงรู้สึกน่ากลัว น่ากลัวอย่างยิ่ง

ใบหน้ามันมีแววเจ็บปวดรวดร้าว เนื่องเพราะมันจำต้องพยายามข่มกลั้นเพลิงราคะที่เผาผลาญใจมันจนร้อนแรงนี้ไว้

จากนั้น มันพลันต่อยใส่ท้องน้อยนางอย่างหนักหน่วงอีกหมัดหนึ่ง

ร่างนางบิดงออีกครา มือคลายออก ร่วงลงนอนอ่อนระทวยอยู่บนพื้นดินโคลน

กงซุนต้วนกำหมัดแนบแน่น จับตามองนาง พลันถ่มน้ำลายใส่หน้านางพรวดใหญ่ แล้วก้าวข้ามร่างนางไปที่ม้าของมัน

ที่มันแค้นมิใช่สตรี แต่เป็นแค้นตัวเอง แค้นตัวเองที่ไม่อาจต่อต้านการยั่วยวนเยี่ยงนี้ แต่กลับไม่กล้าไปรับมัน

เหตุการณ์ในคืนนี้

ซิมซาเนี้ยเช็ดน้ำตาแห้งแล้ว

มือของกงซุนต้วนคล้ายเป็นเขาวัว ที่ซึ่งถูกมันต่อย เจ็บปวดจากกล้ามเนื้อไปถึงในกระดูก ก่อนเช้าวันพรุ่ง ตามที่เหล่านั้นจะต้องทั้งเขียวทั้งบวมเป็นแน่

แต่ในใจนางกลับไม่มีความเดือดดาลท้อแท้ เนื่องเพราะนางทราบ กงซุนต้วนต้องไม่แพร่งพรายเรื่องนี้ออกไป นางไม่ต้องการให้บ้วนเบ๊ติ้งจู๊ทราบว่านางออกมาในเวลาวิกาล

บัดนี้ ผู้ทราบความลับของนางมีเพียงคนเดียว คือผู้ไปลอบฟังบนหลังคา

ใช่เอี๊ยบไคหรือไม่?

นางหวังให้คนผู้นั้นเป็นเอี๊ยบไค!

เนื่องเพราะคนที่มีความลับของตัวเองอยู่แล้ว ปกติมักมิใคร่แพร่งพรายความลับของผู้อื่น

นางรู้สึก นางมีความมั่นใจรับมือเอี๊ยบไคได้

"ท่านคือเอี๊ยบไคจริง ๆ?"

"ข้าพเจ้าไม่อาจเป็นเอี๊ยบไค?"

"แต่เอี๊ยบไคเป็นคนเช่นไร?"

"เป็นบุรุษ จนอย่างยิ่ง แต่ฉลาดอย่างยิ่ง มีฝีมือกับสตรีอยู่เล็กน้อย"

"ท่านเคยได้สตรีมาเท่าใด?"

"ท่านเดาดู"

"พวกนางต่างเป็นสตรีเยี่ยงไร?"

"ต่างมิใช่สตรีดีงาม แต่ต่างดีต่อข้าพเจ้าไม่น้อย"

"พวกนางต่างอยู่ในสถานที่ใด?"

"สถานที่ใด ๆ ก็มี ในชีวิตข้าพเจ้า กลัวนอนคนเดียวเป็นที่สุด มันชืดชาไร้รสชาติ ดั่งเดินหมากรุกคนเดียว"

"ไม่มีคนควบคุมบังคับท่าน?"

"ข้าพเจ้าเองยังไม่อาจควบคุมตัวเองได้"

"ในบ้านท่านไม่มีผู้อื่น?"

"กระทั่งบ้านข้าพเจ้ายังไม่มี"

"อย่างนั้น ท่านมาจากสถานที่ใด?"

"มาจากสถานที่มา"

"จะไปในสถานที่ไป?"

"ครั้งนี้ท่านกล่าวถูกแล้ว"

"ท่านไม่เคยกล่าวถึงเรื่องอดีตของท่านแก่ผู้อื่นเลย?"

"ไม่เคย"

"ท่านมีความลับมากหลาย ที่ไม่ยอมให้ผู้อื่นทราบหรือไร?"

เอี๊ยบไคทรงกายขึ้นนั่งข้างนาง จับตาดูนางแน่วนิ่ง ในแสงไฟเลือนราง นางมีสีหน้าซีดขาวและอ่อนล้า แต่ดวงตากลับเบิ่งกลมกว้างเป็นพิเศษ

เอี๊ยบไคพลันกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงมีความลับเดียว"

ดวงตาของชุยลังยิ่งเบิ่งกว้างกว่าเดิม รีบถามว่า

"ความลับใด?"

"ข้าพเจ้าเป็นชะมดเฒ่าที่มีอายุยืนยาวเก้าพันเจ็ดร้อยปี บำเพ็ญตบะจนกลายเป็นมนุษย์มา"

กระโดดลงจากเตียง สวมรองเท้าขาดแล้ว คว้าเสื้อพาดไหล่ เดินออกจากห้องไป

ชุยลังขบริมฝีปากแนบแน่น จับตามองจนเอี๊ยบไคไปแล้ว พลันทุบหมอนของนางอย่างดุดัน ดุจดั่งหวังให้หมอนนั้นคือเอี๊ยบไค

ในลานตึกน้อยเงียบวังเวง ที่หอน้อยทางด้านหลังยังมีแสงโคมไฟสว่างอยู่

เซียวเปียกลี้อยู่บนหอ!

ตอนเซียวเปียกลี้อยู่บนหอ สามารถกระทำเรื่องราวใดบ้าง?

บนหอก็มีไพ่กระดูกดำอยู่สำรับหนึ่ง? หรือมีสตรีที่ลึกลับ?

เอี๊ยบไคมักรู้สึก เซียวเปียกลี้เป็นบุคคลลึกลับที่น่าสนใจยิ่ง ขณะเวลานั้นเอง บนหน้าต่างหอพลันมีเงาคนปรากฏ

สามคน!

ทั้งปวงเพิ่งลุกขึ้น เงาจึงถูกแสงโคมไฟสาดส่องมาทาบบนหน้าต่าง จากนั้นหายไปอย่างรวดเร็ว

บนหอไฉนมีสามคน? อีกสองคนเป็นผู้ใด?

ดวงตาเอี๊ยบไคเป็นประกายแวววาว นับว่าไม่มีปัญญาข่มกลั้นความกระตือรือร้นสนใจของตนได้

ลานตึกน้อยห่างกับหอน้อยไม่ไกลนัก เอี๊ยบไครีบสวมเสื้อให้กระชับ พลิ้วร่างปราดไปทันที

รอบข้างของหอน้อยต่างมีระเบียง สร้างจนเป็นลักษณะคล้ายเก๋งน้อย ๆ

เอี๊ยบไคสะกิดปลายเท้าไปบนลูกกรงระเบียง ร่างได้ห้อยลงจากชายคา

หน้าต่างบานบนสุดเปิดแง้มอยู่ช่องหนึ่ง มองจากที่นี้เข้าไป พอดีเห็นโต๊ะกลมกลางหอน้อย

บนโต๊ะมีสุราอาหาร

มีสองคนกำลังนั่งดื่มสุรา ผู้หันหน้าตรงประตูคือเซียวเปียกลี้

ยังมีอีกคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าสวยงามมีค่า สวยงามจนแทบจะสำรวย มือที่ถือตะเกียบของมันยังสวมแหวนลักษณะพิกลอยู่อีกสามวง ดูไปคล้ายเป็นดาวสามดวง

คนผู้นี้ถึงกับหลังค่อม!

แสงไฟในห้องไม่สว่างเท่าใด แต่สุราอาหารกลับมีสีสันน่ารับทานยิ่ง

คนหลังค่อมที่สวมอาภรณ์สวยงาม กำลังใช้มือที่สวมแหวนลักษณะดวงดาว ยกขึ้นหยิบจอกสุรา

จอกสุราใสเป็นประกาย แสดงว่าเจียระไนจากแก้วผลึก

เซียวเปียกลี้แย้มยิ้มกล่าว

"สุราเป็นอย่างไร?"

คนหลังค่อมตอบ

"ธรรมดา แต่จอกสุรากลับไม่เลว"

คนหลังค่อมผู้นี้ ดูไปถึงกับรู้จักเสพสุขยิ่งกว่าเชียวเปียกลี้เสียอีก

เชียวเปียกลี้ถอนหายใจกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้วว่าท่านปรนนิบัติยาก ดังนั้นจึงได้วานคนไปซื้อสุราองุ่นของเปอร์เซียมาจากภาคใต้ นึกไม่ถึง เพียงแลกได้คำ 'ธรรมดา' ของท่านเท่านั้น"

"สุราองุ่นของเปอร์เซียก็มีหลายชนิด ชนิดนี้เป็นสุราธรรมดาที่สุด"

"แล้วท่านไฉนไม่นำที่ดีเยี่ยมติดตัวมาบ้าง?"

"ความจริงข้าพเจ้าคิดจะนำติดตัวมา แต่เสียดาย ตอนจะเดินทางเกิดเรื่องราวบางประการ ต้องมาโดยรีบร้อนเกินไป"

ดูท่าทั้งสองได้นัดหมายกันไว้ก่อนแล้ว

เอี๊ยบไคยิ่งรู้สึกน่าสนใจกว่าเดิม เนื่องเพราะดูออก คนหลังค่อมผู้นี้คือกิมป้วยเทาะเล้ง (มังกรค่อมทอง) เต็งคิ้ว

มีผู้ใดคาดหมาย กิมป้วยเทาะเล้งเต็งคิ้วจะซ่อนอยู่ในที่นี้ได้ และยังนัดหมายกับเชียวเปียกลี้อยู่ก่อนแล้ว

มันไฉนต้องนำโลงมามากปานนั้น?

หรือมันกับเชียวเปียกลี้ สมคบกันใช้เล่ห์ประทุษบ้วนเบ๊ตึ้ง?

เอี๊ยบไคหวังให้เชียวเปียกลี้ถามเต็งคิ้ว ตอนมันจะเดินทางมาเกิดเรื่องราวใดกันแน่?

แต่เชียวเปียกลี้กลับเปลี่ยนเรื่อง

"ในการมาครั้งนี้ ท่านพบสตรีที่พิเศษน่าสนใจในระหว่างทางหรือไม่?"

"มิได้ สตรีที่พิเศษน่าสนใจ ระหว่างนี้คล้ายยิ่งนานยิ่งน้อยแล้ว"

"นั่นเนื่องเพราะอาจเป็นว่าความสนใจต่อสตรีของท่านยิ่งนานยิ่งน้อย?"

"ฟังว่า ที่นี้ของท่านมีสตรีนางหนึ่งที่ยังไม่เลวนัก"

"ไหนเลยเพียงไม่เลว นับว่าเยี่ยมอย่างยิ่งได้"

"ท่านไฉนไม่เรียกนางมาร่วมดื่มกับพวกเรา?"

"สองวันนี้ไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"สองวันนี้ในใจนางมีผู้อื่นครองอยู่"

"ผู้ใด?"

"บุรุษที่สามารถสั่นไหวหัวใจสตรีประเภทนี้ได้ ย่อมต้องมีฝีมืออยู่บ้าง"

เต็งคิ้วผงกศีรษะ

มันน้อยครั้งนักที่จะเห็นพ้องความคิดของผู้อื่น แต่ครานี้กลับมิอาจไม่เห็นพ้องได้

เซียวเปียกลี้แย้มยิ้มกล่าว

"แต่คนผู้นี้ บางครั้งกลับคล้ายโง่เขลายิ่ง"

"โง่เขลายิ่ง?"

"ใช่ มันทอดทิ้งที่นอนทั้งหอมทั้งอบอุ่นไม่นอน กลับมาห้อยร่างตากลมอยู่นอกหน้าต่างเสียได้"

ความจริงเอี๊ยบไครู้สึกปลอดโปร่งใจเป็นอย่างยิ่ง

มิว่าเป็นบุรุษประเภทใด เมื่อได้ยินผู้อื่นชมเชยว่ามีฝีมือต่ออิสตรีอยู่บ้าง จิตใจย่อมปลอดโปร่งแจ่มใสอย่างยิ่ง

แต่วาจาประโยคหลัง ๆ กลับบันดาลให้ไม่ปลอดโปร่งแล้ว

เอี๊ยบไครู้สึก ตนคล้ายดั่งเป็นขโมยที่เพิ่งถูกคนลากออกมาจากใต้เตียง

เซียวเปียกลี้ได้หันหน้ามาที่หน้าต่างซึ่งเอี๊ยบไคซ่อนตัว แย้มยิ้มให้อย่างมีเลศนัย

มือที่มีแหวนรูปดาววางจอกสุราลงแล้ว ท่าของมือประหลาดอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้วส่งเสียงดัง ๆ

"เจ้าของบ้านนั่งดื่มสุราที่ภายใน แต่ปล่อยให้อาคันตุกะต้องกินลมอยู่ด้านนอก เจ้าของบ้านเยี่ยงนี้ออกจะมิใคร่น่าคบหา"

ผลักหน้าต่างแล้วพลิ้วปราดเข้าไป

บนโต๊ะมีตะเกียบถ้วยชามเพียงสองชุด

เมื่อครู่ที่หน้าต่างมีเงาร่างสามคนชัด ๆ บัดนี้คนที่สามเล่า?

มันเป็นใคร? ฮุ้นไจ้เทียนหรือไม่? มันไฉนพลันเตลิดหนีไปแล้ว?

ห้องตบแต่งไว้สวยงามสุขสบาย ข้าวของทั้งมวลต่างพอดีไว้ในสถานที่ท่านหยิบง่ายที่สุด

เซียวเปียกลี้เพียงยื่นมือก็หยิบจอกหยกมาจากบนแคร่ไม้ที่ด้านข้าง แย้มยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนเกียจคร้านและยังพิการด้วย ถึงยามไม่ต้องเคลื่อนไหวก็ไม่คิดจะเคลื่อนไหว"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"หากคนเกียจคร้านเยี่ยงท่านมีมากกว่านี้ ชาวโลกจะต้องมีความเป็นอยู่ที่สุขสบายกว่านี้แน่นอน"

ที่เอี๊ยบไคกล่าว มิใช่วาจาเยินยอเลย

การประดิษฐ์ที่ประณีตและยิ่งใหญ่ ต่างมีขึ้นเพื่อให้มนุษย์เราสามารถอยู่ได้โดยเกียจคร้านกว่านี้ สุขสบายกว่านี้

เซียวเปียกลี้กล่าว

"อาศัยวาจาประโยคนี้ของท่าน ก็มีคุณค่าได้รับสุราองุ่นของเปอร์เซียที่ดีที่สุดจอกหนึ่ง"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"แต่เสียดายที่สุรานี้เป็นชนิดธรรมดาที่สุด"

ยกจอกขึ้นชูให้เต็งคิ้วและกล่าวต่อ

"ครั้งก่อนที่พบเต็งซิงแซ อุกอาจเสียกิริยาไปมาก ต้องเสียใจอย่างยิ่ง"

เต็งคิ้วปั้นหน้าเครียดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้างว่า

"ท่านมิต้องเสียกิริยา และไม่ต้องเสียใจด้วย"

"แต่กับบุรุษที่เข้าใจสุรานารีลึกซึ้งแตกฉาน ข้าพเจ้ามักมีความเคารพนับถือเป็นพิเศษ"

ใบหน้าซีดขาวอัปลักษณ์ของเต็งคิ้ว พลันแปรเปลี่ยนเป็นแจ่มใสกว่าเดิมไม่น้อย กล่าวช้า ๆ

"เมื่อครู่เซียวเล่าปั้งกล่าวผิดพลาดไปเรื่องหนึ่ง"

"อ้อ?"

"ท่านมิเพียงมีฝีมือต่อสตรีเท่านั้น กับบุรุษก็เป็นเช่นกัน"

"นั่นก็ต้องดูว่า ฝ่ายตรงข้ามเป็นบุรุษแท้จริงหรือไม่ ระหว่างนี้ บุรุษแท้จริงยิ่งนานยิ่งน้อยแล้ว"

เต็งคิ้วอดมิได้ต้องหัวร่อด้วยความภาคภูมิ

บุรุษที่หน้าตาอัปลักษณ์มักมีความรู้สึก มีบุคลิกภาพโอ่อ่าภาคภูมิ ยิ่งกว่าบุรุษหนุ่มหน้าตาสวยงามมากมาย เฉกเช่นกับสตรีอัปลักษณ์มักมีความรู้สึก ชาญฉลาดกว่าสตรีสวยงามอยู่บ้าง

จนบัดนี้ เอี๊ยบไคจึงได้ดื่มสุราในจอกลง

บรรยากาศในห้อง ผ่อนคลายจนแจ่มใสกว่าเดิมมากหลาย เอี๊ยบไคทราบวาจาเยินยอของตนกล่าวเพียงพอแล้ว

ต่อไปสมควรกล่าวกระไร?

เอี๊ยบไคทรุดกายนั่งช้า ๆ ที่นี้ความจริงสมควรเป็นที่นั่งของ "บุคคลที่สาม"

ต้องเยี่ยงไรจึงสามารถทราบผู้นั้นเป็นใคร? ต้องเยี่ยงไรจึงสามารถถามความลับของพวกมันได้?

นั่นมิเพียงต้องถามด้วยถ้อยคำกลมกลืนเท่านั้น ยังต้องถามโดยไม่มีพิรุธให้ฝ่ายตรงข้ามสงสัยด้วย

ขณะเอี๊ยบไคครุ่นคิดอยู่ เต็งคิ้วพลันเอ่ยขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องมีวาจาถามมากมาย"

ใบหน้ามันแม้ยังมีรอยยิ้ม แต่ในดวงตากลับไม่มีประกายยิ้มแย้มสักน้อยนิด กล่าวต่อด้วยเสียงแช่มช้า

"ท่านจะต้องคิดมาถามข้าพเจ้า ไฉนมาในสถานที่นี้? ไฉนส่งโลงจำนวนมากหลายมา? ไฉนรู้จักกับเซียวเล่าปั้ง? มาปรึกษาเรื่องอันใดกับท่านในที่นี้?"

เอี๊ยบไคก็หัวร่อ ในดวงตาไม่มีประกายหัวร่อแม้แต่น้อยนิดเช่นกัน

เอี๊ยบไคได้พบเห็นแล้ว เต็งคิ้วยังรับมือยากยิ่งกว่าที่คิดคาดไว้มากหลายนัก

เต็งคิ้วกล่าว

"ท่านไฉนไม่ถามมา?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"หากข้าพเจ้าถาม มีประโยชน์?"

"ไม่มี"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ถาม"

"แต่มีเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าบอกกับท่านได้"

"อ้อ?"

"มีบ้างบางคนว่า ตลอดตัวของข้าพเจ้ามีอาวุธลับอยู่ทุกส่วนสัด ท่านเคยได้ยินหรือไม่?"

"เคยได้ยิน"

"คำเล่าลือในวงพวกนักเลง ปกติมักมิน่าเชื่อถือนัก แต่เรื่องนี้กลับนอกกฎเกณฑ์"

"ตลอดตัวท่านต่างมีอาวุธลับอยู่?"

"ถูกแล้ว"

"มีอยู่กี่ชนิดกันแน่?"

"ยี่สิบสามชนิด"

"แต่ละชนิดต่างมีพิษ?"

"มีพิษเพียงสิบสามชนิดเท่านั้น เนื่องเพราะบางคราข้าพเจ้ายังคิดไว้ชีวิตมันเพื่อสอบถามปากคำ"

"ยังมีคนว่า ท่านสามารถปล่อยอาวุธลับพร้อมกันมาถึงเจ็ดแปดชนิด?"

"เจ็ดชนิด"

เอี๊ยบไคถอนหายใจกล่าวต่อไป

"เป็นมือที่รวดเร็วอย่างยิ่งจริง ๆ"

"แต่กลับมีอีกคนหนึ่งที่รวดเร็วกว่าข้าพเจ้า"

"ผู้ใด?"

"เซียวเล่าปั้งที่นั่งข้างกายท่าน"

เซียวเปียกลี้นั่งแย้มยิ้มอยู่ตลอดเวลา จนบัดนี้จึงถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าว

"คนที่ทั้งเกียจคร้านทั้งพิการ หากไม่ฝึกอาวุธลับสักหลายชนิด ไหนเลยมีชีวิตรอดต่อไปได้?"

เอี๊ยบไคก็ถอนใจกล่าว

"มีเหตุผล"

เต็งคิ้วกล่าว

"ท่านดูออกหรือไม่ อาวุธลับของเซียวเล่าปั้งอยู่ที่ใด?"

"ในไม้เท้าเหล็ก?"

เต็งคิ้วพลันตบโต๊ะฉาดหนึ่งกล่าว

"ประเสริฐ สายตาที่ประเสริฐ นอกจากไม้เท้าเหล็กเล่า?"

"ที่อื่นก็มี?"

"ยังมีเพียงแปดชนิดเท่านั้น แต่ท่านกลับสามารถปล่อยอาวุธลับเก้าชนิดออกมาในพริบตาเดียว"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ในวงพวกนักเลง ผู้มีวิชาอาวุธลับเหนือกว่าท่านทั้งสอง น่ากลัวมีอยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น"

"น่ากลัวไม่มีเลยแม้สักผู้เดียว"

"นึกมิถึง ข้าพเจ้าถึงกับมาอยู่ในระหว่างสุดยอดฝีมืออาวุธลับในแผ่นดินทั้งสองคน นับว่าเป็นเกียรติที่ควรภูมิใจอย่างยิ่ง..."

"โอกาสเยี่ยงนี้มีไม่มากจริง ๆ ดังนั้นท่านยังคงนั่งให้สงบเสงี่ยมเรียบร้อย

เนื่องเพราะท่านเพียงขยับตัว อย่างน้อยมีอาวุธลับสิบหกชนิดโบยบินเข้าทักทายท่าน"

ถึงตอนนี้หน้าพลันเคร่งเครียดเย็นชา แค่นเสียงต่อไป

"ข้าพเจ้าประกันได้ ในโลกต้องไม่มีผู้ใดสามารถหลบหลีกอาวุธลับทั้งสิบหกชนิดในระยะที่ใกล้ชิดปานนี้"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

"ดังนั้น มิว่าพวกเราถามท่านอย่างไร ท่านควรจะรีบตอบมาทันทีจึงประเสริฐ"

เอี๊ยบไคถอนใจอีกครั้งกล่าว

"โชคดีที่ข้าพเจ้าเป็นคนไม่มีความลับที่มิอาจบอกแก่ผู้ใด"

"ท่านควรไม่มีจึงประเสริฐ"

เต็งคิ้วกล่าวถึงตอนนี้ ล้วงม้วนกระดาษออกจากแขนเสื้อมาคลี่แล้วส่งเสียง

"ท่านแซ่เอี๊ยบ นามไค?"

"ใช่แล้ว"

"ท่านปีขาล"

"ใช่แล้ว"

"ท่านมีถิ่นกำเนิดในละแวกนี้?"

"ใช่แล้ว"

"ท่านไปจากที่นี้ตั้งแต่ยังแบเบาะ?"

"ใช่แล้ว"

"ก่อนอายุสิบสี่ ท่านอยู่ในอารามนักพรตที่อึ้งซัวตลอดมา?"

"ใช่แล้ว"

"ที่ท่านฝึก ความจริงเป็นเพลงกระบี่อึ้งซัว ภายหลังตอนเข้าพเนจรในวงพวกนักเลง ได้ลอบฝึกหลักวิชาบู๊มาอีกมากหลาย ตอนอายุสิบหก ยังเคยเป็นหลวงจีนอยู่หลายเดือน จุดประสงค์เพียงต้องการขโมยฝึกเพลงหมัดฮกโฮ้วคุ้ง (พิชิตพยัคฆ์) ของเสียวลิ้มยี่?"

"ใช่แล้ว"

"ภายหลังท่านยังไปคลุกคลีอยู่ในสำนักคุ้มกันภัยที่เมืองหลวง จนมีหนี้สินการพนันล้นตัว จึงมิอาจไม่ไปจากเมืองหลวงได้?"

"ใช่แล้ว"

"ตอนอยู่กังหนำ เพราะสตรีนามเซียวปั๊กเกีย ท่านถึงกับฆ่าสามผู้กล้าตระกูลไก้

ดังนั้นจึงหนีกลับไปตงง้วน?"

"ใช่แล้ว"

"ในสองปีนี้ ท่านท่องเที่ยวแทบทั่วทั้งสองฟากฝั่งลำน้ำใหญ่ ไปถึงที่ใดเป็นก่อกวนหาเรื่องราว แต่ก็ได้สร้างชื่อเสียงขึ้นมาไม่น้อย?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"พวกท่านคล้ายรู้เรื่องราวของข้าพเจ้ายิ่งกว่าตัวข้าพเจ้าเองเสียอีก แล้วไยต้องมาถามอีก?"

ดวงตาเต็งคิ้วเป็นประกายแวววาว จับมองแน่วนิ่งพลางกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงต้องการถาม ท่านมาที่นี้ด้วยความมุ่งหมายใด?"

"หากข้าพเจ้าบอก ใบไม้ร่วงสู่โคน (กลับมาตายรัง) ในเมื่อที่นี้เป็นถิ่นเกิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมคิดจะกลับมาเยี่ยมเยียน...หากข้าพเจ้าบอกเยี่ยงนั้น พวกท่านเชื่อหรือไม่?"

"ไม่เชื่อ"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านมีสันดานเป็นคนพเนจรตั้งแต่กำเนิด"

"หากข้าพเจ้าบอก นอกจากสถานที่เลวร้ายแห่งนี้แล้ว ไม่มีที่ใดพอจะไปได้อีก พวกท่านเชื่อหรือไม่?"

"เยี่ยงนี้ฟังแล้วยังออกจะคล้ายคำพูดอยู่บ้าง"

เต็งคิ้วคลี่ม้วนกระดาษอีกครา กล่าวต่อไป

"เงินจำนวนสุดท้ายที่ท่านได้มา เป็นถั่วทองคำถุงหนึ่งที่ชนะการพนันจากชาวกวนตงเฒ่าใช่หรือไม่?"

"ใช่แล้ว"

"ตอนนี้ถั่วทองคำในถุงท่าน น่ากลัวเป็นของผู้อื่นแล้ว ถูกหรือไม่?"

เอี๊ยบไคฝืนหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้ารังเกียจถั่ว มิว่าเป็นถั่วใด ๆ ก็ตาม กระทั่งถั่วทองคำก็รังเกียจเช่นกัน"

เต็งคิ้วเงยหน้าอีกครา จับตามองแน่วนิ่งพลางกล่าว

"ไม่มีผู้อื่นเชิญท่านมาสถานที่นี้?"

"ไม่มี"

"ท่านทราบหรือไม่ โอกาสจะหาเงินทองในสถานที่นี้มีไม่มากนัก?"

"ข้าพเจ้าดูออก"

"อย่างนั้น ท่านเตรียมจะยังชีวิตต่อไปในสภาพใด?"

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้วตอบ

"ข้าพเจ้ายังไม่เห็นคนที่นี้ต้องอดตาย"

"หากแม้นท่านทราบ สถานที่อื่นมีโอกาสได้เงินเป็นหมื่นตำลึง ท่านไปหรือไม่?"

"ไม่ไป"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะสถานที่นี้ ไม่แน่จะมีโอกาสได้เงินทองมากกว่านั้น"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าดูออก สถานที่นี้เริ่มมีความต้องการคนเช่นข้าพเจ้าบ้างแล้ว"

"ท่านเป็นคนประเภทใด?"

เอี๊ยบไคตอบเสียงอ้อยอิ่ง

"คนที่มีวิชาบู๊ไม่เลว และยังสามารถสงวนปากคำมิยอมแพร่งพราย หากมีคนยอมให้เงินทองข้าพเจ้าไปกระทำเรื่องราวแทนมัน ต้องไม่ผิดหวังเด็ดขาด"

เต็งคิ้วครุ่นคิดจนเงียบขรึม ดวงตามีประกายแวววาวขึ้นทีละน้อย พลันโพล่งว่า

"หากให้ท่านไปฆ่าคน ปกติต้องว่าจ้างด้วยเงินทองเท่าใด?"

"นั่นต้องดูผู้จะฆ่าเป็นใคร?"

"ประเภทแพงที่สุดเล่า?"

"สามหมื่นตำลึง"

"ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าชำระก่อนหมื่นตำลึง เมื่อสำเร็จค่อยชำระอีกสองหมื่นตำลึง"

ดวงตาเอี๊ยบไคก็มีประกายเช่นกัน กล่าวช้า ๆ

"ท่านต้องการฆ่าผู้ใด โป้วอั้งเสาะ?"

เต็งคิ้วแค่นหัวร่อ

"มันยังไม่มีคุณค่าถึงสามหมื่น"

"ผู้ใดมีคุณค่าพอ?"

"บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊!"

เซียวเปียกลี้นั่งสงบนิ่งในที่นั้น คล้ายดั่งนั่งฟังสองคนสนทนาถึงเรื่องที่มิเกี่ยวข้องกับมัน สนทนาถึงเรื่องที่ไร้สาระก็ปาน

ดวงตาเต็งคิ้วเป็นประกายวาวราวกองไฟ จับมองตาเอี๊ยบไคแน่วนิ่งไม่กะพริบ มือที่มีแหวนรูปดาวสวมอยู่สามวงยกขึ้นทำท่าอันพิกลอย่างยิ่งอีกครา

ในที่สุด เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว ๆ ฝืนยิ้มกล่าวว่า
"ที่แท้คนที่ท่านต้องการฆ่าคือบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ ที่แท้คือพวกท่านนี่เอง"
เต็งคิ้วตาลุกวาว ถามเสียงหนัก ๆ
"ท่านนึกไม่ถึง?"
"พวกท่านมีความอาฆาตแค้นใดกับมัน? ไฉนต้องฆ่ามันให้ได้?"
"เฮอะ ท่านควรเข้าใจ ตอนนี้ผู้มีสิทธิ์ถามคือพวกเรา มิใช่ท่าน"
"ข้าพเจ้าเข้าใจ"
"ท่านคิดจะได้เงินสามหมื่นตำลึงนี้หรือไม่?"
เอี๊ยบไคมิได้ตอบทันที และไม่ต้องตอบแล้วด้วย
เพราะมือเอี๊ยบไคยื่นออกไป
...ตั๋วแลกเงินใหม่เอี่ยมยี่สิบฉบับ แต่ละฉบับราคาหนึ่งพันตำลึง
เอี๊ยบไคกล่าวขึ้น
"นี่เป็นสองหมื่นตำลึง?"
"ใช่"
"ฮา...ท่านอย่างน้อยมีใจกว้างยิ่ง"
"มิใช่ใจกว้าง เป็นระมัดระวัง"
"ระวัง?"
"ท่านเพียงลำพังไม่อาจฆ่าบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ได้"
"อ้อ?"
"ดังนั้น ท่านยังต้องมีผู้ช่วย"
"หมื่นหนึ่งให้ข้าพเจ้า อีกหมื่นหนึ่งให้ผู้ช่วยข้าพเจ้า?"
"ใช่แล้ว"
"ในสถานที่นี้ ผู้ใดจึงมีคุณค่ามากปานนี้?"
"ท่านสมควรทราบ"
ดวงตาเอี๊ยบไคเป็นประกายอีกครั้ง เน้นเสียงหนัก ๆ
"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปหาโป้วอั้งเสาะ?"
เต็งคิ้วผงกศีรษะรับ เอี๊ยบไคถามต่อไป
"ท่านไฉนทราบ ข้าพเจ้าสามารถซื้อโป้วอั้งเสาะมาร่วมมือได้?"
"มันเป็นมิตรสหายของท่าน"
"มันไม่มีมิตรสหาย"

"เงินสามหมื่นตำลึงพอเพียงให้คบมิตรสหายได้"

"หากมีคนที่เงินซื้อไม่ได้?"

"อย่างน้อยท่านควรไปทดลองดู"

"ท่านไฉนไม่ไปทดลองเอง?"

เต็งคิ้วแค่นเสียงเย็นชา

"หากท่านไม่ต้องการได้เงินสามหมื่นตำลึง บอกคืนในตอนนี้ยังทันอยู่?"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ ลุกขึ้นได้ก็เดินออกไป

เชียวเปียกลี้แย้มยิ้มกล่าวขึ้น

"ท่านไฉนไม่ดื่มสักสองจอกก่อนค่อยไป รุ่มร้อนไปไย?"

เอี๊ยบไคแกว่งตั๋วแลกเงินในมือแล้วตอบ

"รีบไปใช้หนึ่งหมื่นตำลึงนี้ให้เกลี้ยงเกลาก่อน"

"ในเมื่อมีเงินอยู่ในมือท่านแล้ว ไยต้องรุ่มร้อน?"

"เนื่องเพราะหากข้าพเจ้าไม่รีบใช้ในตอนนี้ โอกาสใช้ในภายหน้า น่ากลัวมีอยู่ไม่มากแล้ว"

เชียวเปียกลี้จับตามองเอี๊ยบไคที่พุ่งออกจากหน้าต่าง แล้วถอนใจเบา ๆ กล่าว

"นับเป็นคนชาญฉลาด"

เต็งคิ้วรับคำ

"ฉลาดจริง ๆ"

"ท่านเชื่อถือมัน?"

"ไม่เชื่อเลย"

"ดังนั้น ท่านจึงถกเรื่องแลกเปลี่ยนกับมัน?"

"ใช่ นับเป็นเงื่อนไขแลกเปลี่ยนที่พิเศษอย่างยิ่ง"

คนที่ยากไร้จนไม่มีเงินทองติดตัว เมื่อใดพลันมีมากถึงหนึ่งหมื่นตำลึง กระทั่งยามเดินยังตัวเบาราวกับจะลอยตามลม

แต่ฝีเท้าเอี๊ยบไคกลับหนักหน่วงกว่าเดิม อาจบางทีเนื่องเพราะอ่อนล้าจนระโทยเกินไป

ความจริงชุยลังเป็นสตรีที่สามารถบันดาลให้บุรุษอ่อนล้าระโทยง่ายดายยิ่ง

บัดนี้โคมไฟในห้องนางดับแล้ว คิดว่านางคงนอนหลับ สามารถได้นอน

เคียงข้างกายนางอย่างสุขสบายให้ถึงเช้าวันพรุ่ง สูดดมกลิ่นหอมจากทรงผมนางลูบไล้หลังเปลือยเปล่าที่เรียบลื่นของนาง...

ความเย้ายวนนี้ กระทั่งเอี๊ยบไคยังไม่มีปัญญาปฏิเสธได้

เอี๊ยบไคเดินเบา ๆ เข้าไป ผลักประตูออก...ประตูปิดไว้ มิได้ลงกลอน แสดงว่านางยังรอตนอยู่

แสงดาวสาดส่องเข้ามาในหน้าต่าง เห็นนางใช้ผ้าห่มคลุมศีรษะไว้ คล้ายดั่งหลับสนิทอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มเล็กน้อย เดินไปเลิกมุมผ้าห่มเบา ๆ

ทันใดนั้น ประกายกระบี่วูบขึ้น กระบี่ที่แคล่วคล่องดั่งอสรพิษพุ่งออกจากในผ้าห่ม พุ่งเข้าใส่ทรวงอกเอี๊ยบไค!

ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ ในระยะใกล้ชิดเยี่ยงนี้ แทบไม่มีผู้ใดสามารถหลบหลีกกระบี่นี้พ้นได้!

แต่เอี๊ยบไคกลับคล้ายจิ้งจอกที่ถูกนายพรานตามล่ามานานปี มีความระมัดระวังตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา ไม่เคยชะล่าใจแม้แต่น้อยนิด!

เอวของเอี๊ยบไคพลันคล้ายหักไปจากกัน ร่างท่อนบนถึงกับพับลงด้านหลัง!

กระบี่เฉียดผ่านทรวงอกไปอย่างหวุดหวิด!

ร่างเอี๊ยบไคพุ่งไปด้านหลัง แต่เท้าตวัดเตะขึ้นใส่ข้อมือที่กุมกระบี่นั้น!

คนในผ้าห่มก็ได้กระโดดขึ้น มิตามเข้าซ้ำเติม ควงกระบี่จนเป็นประกายเจิดจ้าครอบคลุมหน้าตัวเองไว้ โถมไปทางหน้าต่างหลังอย่างว่องไว

เอี๊ยบไคก็มิได้ตามไปฉุดรั้ง แต่แย้มยิ้มกล่าว

"ฮุ้นไจ้เทียน ข้าพเจ้าจำท่านได้แล้ว ท่านหนีก็ไม่มีประโยชน์"

คนผู้นั้นกระแทกหน้าต่างเปิดออกแล้ว แต่ร่างกลับชะงักงันลง ยืนตัวแข็งเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงได้หันช้า ๆ มา

เป็นฮุ้นไจ้เทียนจริง ๆ!

เส้นเอ็นที่หลังมือกำกระบี่ของมันเบ่งพอง ดวงตาเป็นประกายอำมหิตดั่งสัตว์ร้าย!

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ที่แท้คนที่ท่านต้องการมาหาในครานี้ ทั้งไม่ใช่โป้วอั้งเสาะและมิใช่เซียวเปียกลี้ ที่ท่านมาหาคือชุยล้ง"

ฮุ้นไจ้เทียนแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าไม่อาจมาหานาง?"

"ย่อมมาหาได้"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"บุรุษดั่งท่านมาหาสตรีดั่งนาง เป็นเรื่องที่ถูกต้องอย่างยิ่งอยู่ แต่มิทราบ ท่านไฉนต้องอำพรางข้าพเจ้า?"

ดวงตาฮุ้นไจ้เทียนเป็นประกายแวววาว พลันหัวร่อบ้าง กล่าว

"ข้าพเจ้ากลัวท่านหึงหวง"

"ฮา ฮา ที่สมควรหึงหวงคือท่าน มิใช่ข้าพเจ้า"

ฮุ้นไจ้เทียนครุ่นคิดแล้วพลันถาม

"ตัวนางเล่า?"

"วาจานี้ความจริงควรเป็นข้าพเจ้าถามท่านจึงถูกต้อง"

"ท่านมิได้พบนาง?"

"ตอนข้าพเจ้าไป นางยังอยู่ที่นี้"

สีหน้าฮุ้นไจ้เทียนแปรเปลี่ยนทันที โพล่งขึ้นว่า

"แต่ตอนข้าพเจ้ามา นางไม่อยู่แล้ว"

เอี๊ยบไคขมวดคิ้วกล่าว

"อาจบางทีนางไปหาบุรุษอื่น..."

"นางมิเคยไปหาบุรุษใดเลย บุรุษที่มาหานางมีมากเกินพออยู่แล้ว"

"ฮา ฮา นี่ท่านก็ไม่เข้าใจแล้ว บุรุษที่มาหานางย่อมผิดกับบุรุษที่นางไปหา"

สีหน้าฮุ้นไจ้เทียนเครียดลงกว่าเดิม กระซากเสียง

"ท่านคิดว่านางไปหาผู้ใด?"

"ในเมืองนี้ บุรุษที่มีคุณค่าให้นางไปหามีอยู่กี่คน?"

สีหน้าฮุ้นไจ้เทียนเปลี่ยนแปรอีกครั้ง รีบหันกายโถมออกไป

ครานี้เอี๊ยบไคมิได้ขัดขวางอีก เนื่องเพราะพบเห็นเรื่องราวที่ต้องการทราบหลายประการ

เอี๊ยบไคพบเห็น ชุยล้งก็เป็นสตรีที่ลึกลับ และนางจะต้องซ่อนความลับไว้มากหลายยิ่ง

สตรีเช่นดั่งนาง หากจะยึดถืออาชีพนี้ มีสถานที่มากหลายพอให้นางไปได้ ไม่จำเป็นต้องมาหมกอยู่ในชายแดนเปลี่ยวร้างนี้เลย

ที่นางอยู่ที่นี่ จะต้องมีจุดมุ่งหมายพิเศษอย่างยิ่ง

แต่จุดมุ่งหมายที่ฮุ้นไจ้เทียนมาหานาง กลับผิดกว่าบุรุษอื่น ๆ อย่างชัดแจ้ง ในระหว่างคนทั้งสอง จะต้องมีความลับที่ไม่อาจบอกแก่ผู้อื่นแน่

เอี๊ยบไคพลันพบเห็น ทุกผู้คนในสถานที่นี้ต่างคล้ายมีความลับ...ตัวเอี๊ยบไคเอง ก็มีเช่นกัน

ตอนนี้ ความลับเท่าที่มี คล้ายดั่งได้เริ่มถึงระยะเวลาควรเปิดเผยแล้ว

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว เรื่องราวที่จะกระทำในวันพรุ่งต้องมากกว่านี้ ตกลงใจ หลับพักผ่อนให้เต็มตาสักคืนค่อยว่ากล่าว

เอี๊ยบไคถอดรองเท้า เอนกายลงไปในผ้าห่ม

จากนั้น เห็นชุดชั้นในที่นางถอดไว้...เป็นเอี๊ยบไคถอดของนางออกมากับมือ

ในเมื่อนางไปแล้ว ไฉนชุดชั้นในจึงยังทิ้งอยู่ในผ้าห่ม?

หรือนางไปเร่งร้อนเกินไป กระทั่งยังไม่ทันสวมชุดชั้นใน? หรือนางถูกคนบังคับให้ไป?

นางไฉนไม่ดิ้นรนร้องขอความช่วยเหลือ?

เอี๊ยบไคตกลงใจอยู่ที่นี้ต่อไป รอจนนางกลับมา

แต่ทว่า นางมิได้กลับมาอีกเลย

ตอนนี้ ยังห่างจากเวลาฟ้าสว่างอีกชั่วยามเศษ

โป้วอั้งเสาะยังมิได้นอน

เบ๊ฮวงเหล็งก็มิได้นอน

เซียวเปียกลี้กับเต็งคิ้วยังดื่มสุราบนหอน้อย

กงซุนต้วนก็กำลังดื่มสุราอยู่ที่ใต้หอ

แต่ละคนคล้ายดั่งกำลังรอ...รอคอยข่าวที่เร้นลับบางประการ

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ ฮวยมัวที ลักลักซัว ซิมซาเนี้ยเล่า พวกนั้นอยู่ที่ใด? กำลังรอคอยหรือไม่?

วิกาลคืนนี้ยาวนานเหลือประมาณ

ในวิกาลคืนนี้ ที่บ้วนเบ๊ตึ้งมีคนตายไปอีกสิบแปดชีวิต!

สตรีที่ลึกลับ

ลมหอบฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้ง ช่วงเวลาก่อนฟ้าสาง ท้องทุ่งกว้างมักจะมืดเป็นพิเศษ หนาวเย็นเป็นพิเศษ

ในเสียงลมอันรุนแรง มีเสียงฝีเท้าม้าแว่วขึ้นเบา ๆ

เจ็ดแปดคนบนหลังม้านั่งกายส่ายไปมา ต่างเมามายจนแทบครองสติไม่ได้

โชคดีม้าคู่ขาของพวกมันยังรู้จักทางกลับไปเอง

บรรดาหัวหน้าผู้เลี้ยงม้าที่เงียบเหงาเหล่านี้ ชั่วนาตาปีอยู่แต่บนหลังม้าที่กระโดดโลดแล่น ขาอ่อนทั้งสองฟากข้างต่างถูกเสียดสีจนด้าน นอกจากบางครั้งมาในเมืองดื่มให้เมามายแล้ว พวกมันแทบไม่มีการหย่อนใจอื่น ๆ อีกเลย

และมิทราบ ผู้ใดส่งเสียงอ้อแอ้ขึ้น

"วันพรุ่งมิใช่เราอยู่เวร ความจริงคืนนี้ควรหาสตรีที่ร่านสักนาง โอบกอดให้สว่างจึงถูกต้อง"

"ผู้ใดเรียกให้กระเป๋าท่านไม่รักดี มีเงินเท่าใดเป็นทุ่มเข้าในไหสุราหมดสิ้น"

"เงินเดือนออกครั้งหน้า เราจะต้องเก็บไว้สักจำนวนหนึ่งให้ได้"

"เราเห็นว่า ท่านยังคงไปติดต่อกับแม่วัวสักตัวก็แล้วกัน เพราะอย่างไรไม่มีสตรีนางใดทนทานท่านได้"

ในที่สุด ทั้งเจ็ดแปดคนต่างระเบิดเสียงหัวร่อดังสั่นหวั่นไหว

พวกมันหัวร่ออย่างบ้าคลั่ง หัวร่อโดยไม่สำรวม แต่มีผู้ใดสามารถฟังออก ใน

เสียงหัวร่อของพวกมันมีน้ำตา โลหิต และขมขื่นอยู่มากเพียงใด?

ไม่มีเงิน ไม่มีสตรี และไม่มีบ้าน!

แม้นับว่ามันพลันล้มลงไปในท้องทุ่งรกร้างอันมืดมิด ก็ไม่มีผู้ใดหลั่งน้ำตาให้แก่พวกมัน

นี่นับเป็นชีวิตเยี่ยงไร? เป็นความเป็นอยู่เยี่ยงไร?

ผู้หนึ่งพลันกระตุ้นท้องม้า ตบใส่ตะโพกมันอย่างแรง พุ่งตรงไปที่เบื้องหน้า ส่งเสียงกู่ดังก้องกังวาน คนอื่น ๆ ที่ด้านหลังกลับพากันหัวร่อเสียงก้อง

"เจ้าดำคล้ายดั่งจะคลุ้มคลั่งแล้ว"

"มันอย่างน้อยมิได้แตะต้องสตรีมาเจ็ดแปดเดือน คนก่อนที่มันหา ยังเป็นนางอัปลักษณ์ที่ชราแล้วด้วย"

"หากสตรีที่คล้ายชุยล้งยินยอมนอนกับเราสักคืน เราแม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต"

"แต่เรากลับต้องการชาอี๊มากกว่า ตลอดร่างของนาง คล้ายดั่งอ่อนนุ่มจนสามารถเค้นน้ำออกมาได้"

ทันใด มีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้น

เจ้าดำที่เพิ่งพุ่งเข้าไปในความมืด พลันแผดร้องแล้วร่วงหล่นลงจากหลังม้าคู่ขา

ร่วงหล่นลงที่แทบเท้าคนผู้หนึ่ง

คนผู้หนึ่งพลันเดินออกมาจากในความมืดดั่งวิญญาณร้าย มือถือดาบยาวประกายแวววาว

สุราร้อนระอุกลับกลายเป็นเหงื่อเย็นยะเยียบทันที

"ท่านเป็นใคร? ภูตผีกระมัง?"

คนผู้นั้นกลับหัวร่อแล้วกล่าว

"กระทั่งเราเป็นผู้ใด พวกท่านต่างดูไม่ออก?"

ในที่สุด สองคนทางด้านหน้าเห็นชัดตาแล้ว จึงต่างระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ที่แท้คือ..."

วาจามันเพิ่งเปล่ง ดาบยาวพลันฟันใส่หน้ามาทันที

โลหิตแดงฉานกระจายขึ้นต่อสายตา ในวิกาลอันมืดมิด ดูไปคล้ายเป็นสีดำ!

ร่างของมันล้มลงช้า ๆ ดวงตาทั้งคู่ยังคงถลึงจ้องคนผู้นั้นจนเหลือกถลน แต่ประกายตามีแววแตกตื่นหวาดกลัว และไม่เชื่อ!

มันแม้ตายก็นึกไม่ออก ไฉนคนผู้นี้มาใช้ฝีมืออำมหิตสังหารมันได้?!

ม้าพ่วงพีส่งเสียงร้องด้วยความตระหนก ฝูงคนส่งเสียงร้องด้วยความแตกตื่น

มีบางคนตบตะโพกม้า หมายจะหนีออกไปจากความตายที่เบื้องหน้า แต่คนผู้นั้นพลันติดตามไปดุจวิญญาณร้าย!

ประกายดาบเพียงวูบ มีคนร่วงหล่นลงจากหลังม้าทันที!

มีคนแผดร้องสุดเสียง

"เพราะเหตุใด? ท่านทำดั่งนี้ด้วยสาเหตุใดกันแน่?"

"นี่ไม่อาจตำหนิเรา ต้องตำหนิพวกท่าน ที่ไฉนเข้าไปอยู่ในบ้วนเบ๊ตึ้ง..."

ฟ้าดินเวิ้งว้างวังเวง เปลวไฟม้วนตัวอยู่ในลมที่กรรโชกรุนแรง โคมฟ้าที่อยู่สุดไกลได้สลัวลงทีละน้อย

สองคนนอนขดอยู่ที่ข้างกองไฟ สายตาที่อ่อนล้าระโหย เหม่อมองดูหม้อเหล็กที่แขวนอยู่บนกองไฟ

น้ำในหม้อเดือดแล้ว ไอเป็นเส้นสายพุ่งกระจายไปรอบข้าง

คนผู้หนึ่งโยนเนื้อม้าที่ทั้งแห้งทั้งแข็งลงไปในหม้อสองชิ้น พลันหัวร่อเบา ๆ เป็นการหัวร่อที่มีความหมายเย้ยหยันอย่างรุนแรง

"เราเติบใหญ่ในดินแดนกังหน่ำ ตั้งแต่เยาว์วัยมักปรารถนาได้ลองลิ้มรสเนื้อม้าว่าเป็นเช่นไร บัดนี้นับว่าได้ชิมแล้ว"

หยุดขบกรามแล้วจึงกล่าวต่อ

"หากชาติหน้ายังต้องให้เรามากินเนื้อม้า เรายอมตกนรกขุมที่สิบแปดเสียยังประเสริฐกว่า"

อีกผู้หนึ่งไม่แยแสด้วย กำลังยื่นมือข้างหนึ่งเข้าไปในเป้ากางเกงอย่างเชื่องช้า

ยามเมื่อมันชักมือออก ฝ่ามือมีโลหิตสด ๆ ติดแดงฉาน

"เป็นไร? ถูแตกอีกแล้ว? ผู้ใดเรียกให้เนื้อของท่านอ่อนปานนี้ วันแรกก็ทนทานไม่ได้ วันพรุ่งยังต้องให้ท่านทนอีกดอก"

ความจริงมีผู้ใดยินยอมมาทนการห้อม้าวันละหกชั่วยาม (สิบสองชั่วโมงเศษ) โดยไม่มีเวลาหยุด ตอนแรกยังพอทำเนา พอถึงชั่วยามที่ห้า อานม้าก็คล้ายมีเข็มแหลมติดอยู่เต็ม

มันจับตามองโลหิตในมือแล้ว อดมิได้ต้องสาปแช่งเบา ๆ

"ลักลักชัว เจ้าลูกสุนัขชั่วช้า ไปซุกหัวซ่อนหางในที่ใดกัน? ต้องให้พวกเราหา

เจ้าโดยลำบากยากเข็ญถึงปานนี้"

"ฟังว่า มันเป็นปิศาจสุรา ไม่แน่ว่าเมาตกม้าคอหักตายแล้วก็ได้"

ที่กระโจมข้างกายมีเสียงเจ็ดแปดคนนอนกรนออกมา น้ำในหม้อเดือดอีกแล้ว

มิทราบเนื้อม้าต้มเปื่อยแล้วหรือไม่?

คนที่มีวัยสูงกว่า หยิบกิ่งไม้แห้งขึ้น หมายจะเขี่ยเนื้อม้าในหม้อขึ้นดู

ขณะเวลานั้น พลันมีคนท้อม้ามาอย่างรวดเร็ว

สองคนต่างคว้าด้ามดาบผุดลุกขึ้น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้ใดกัน?"

"เราเอง"

เสียงคล้ายคุ้นหูอย่างยิ่ง

บุรุษหนุ่มใช้มือที่เปื้อนโลหิตของมันคว้าฟืนที่ลุกโชนขึ้นมาท่อนหนึ่งชูเหนือศีรษะ

แสงไฟสาดส่องเห็นใบหน้าคนขี่ม้า

ทั้งสองต่างหัวร่อทันที หัวร่อพลางทักทาย

"ดึกปานนี้แล้ว ท่านผู้เฒ่าไฉนยังไม่พักผ่อน?"

"เรามีเรื่องมาหาพวกท่าน"

"เรื่องอันใด?"

ไม่มีคำตอบ แต่พลันมีประกายพุ่งมาจากหลังม้า ศีรษะคนผู้หนึ่งก็ปลิวกระเด็นจากบ่า!

บุรุษหนุ่มอ้าปากกว้าง แต่กระทั่งเสียงแผดร้องด้วยความตระหนกก็ยังค้างอยู่ในลำคอ

คนผู้นั้นไฉนจึงลงมืออำมหิตต่อพวกมัน?

มันแม้ตายก็ยังคิดไม่ออก!

เสียงกรนในกระโจมยังคงดังติดต่อตามกัน

คนที่ลำบากตรากตรำตลอดทั้งวัน ความจริงก็ยากจะตกใจตื่นในกลางคัน

คนแรกที่ตกใจตื่น มีความเจ็บปวดเป็นที่สุด เนื่องเพราะมันได้ยินเสียงคล้ายเท้าม้าเหยียบลงไปในดินโคลน และยังได้เห็นสายฝนที่เป็นสีแดงกระจายลงจากในอากาศ

ขณะมันจะร้องด้วยความแตกตื่น คมดาบได้ฟันเข้าใส่คอหอยมันแล้ว!

ยังห่างจากเวลาฟ้าสางอีกครึ่งชั่วยาม
เอี๊ยบไคหลับตาอยู่บนเตียง คล้ายดั่งหลับไหลแล้ว
โป้วอั้งเสาะกำลังวักน้ำเย็นเฉียบในชามอ่างขึ้นล้างหน้าอยู่
กงซุนต้วนดื่มจนเมามาย กำลังเดินโซเซออกจากประตู กระโดดขึ้นหลังม้ามัน
แสงไฟบนหอน้อยดับไปแล้ว
ตอนนี้ เหลือเพียงเบ๊ฮวงเหล็งคนเดียวที่ยังเบิ่งตารอคอย
บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ ฮุ้นไจ้เทียน ฮวยมัวที ลักลักซัว ชิมซาเนี้ยเล่า?
ตอนโลหิตในท้องทุ่งเริ่มหลั่งไหล พวกเหล่านี้อยู่ที่ใด?
ชุยลั้งไปที่ใด?

เบ๊ฮวงเหล็งกำผ้าห่มแนบแน่น เหงื่อเย็นยะเยียบยังคงไหลออกมาตลอดเวลา นางเมื่อครู่คล้ายดั่งได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนแว่วมาแต่ไกล หากเป็นปกติ นางอาจจะออกไปดูให้รู้แน่

บัดนี้ นางเห็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวมามากเกินไป นางมิกล้าดูอีกแล้ว และไม่อาจปลุกใจไปดูด้วย!

ในห้องอึดอัดอย่างยิ่ง แต่นางกลับไม่กล้าเปิดหน้าต่าง

นี่เป็นบ้านสร้างโดดเดี่ยว สร้างไว้มั่นคงแข็งแรงและกว้างขวาง นอกจากหญิงชราที่มีอายุมากแล้ว ก็มีแต่พวกบิดากับนาง กงซุนต้วน และชิมซาเนี้ยอาศัยอยู่เท่านั้น

อาจบางทีเนื่องเพราะบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊เพียงเชื่อถือไม่กี่คนนี้เท่านั้น?

ตอนนี้ เซี่ยวโฮ้วจื้อย่อมหลับไหลสนิท หญิงชราทั้งสองได้ครึ่งหนวกครึ่งบอดแล้ว มาตรว่าตอนตื่นก็ไม่ผิดกับหลับเท่าใด

ตอนนี้ ทั้งบ้านเท่ากับเหลือนางอยู่เพียงคนเดียว

โดดเดี่ยวอยู่ในความอำมหิตที่น่าสะพรึงกลัว!

อย่าว่าแต่ยังมีความมืด ความมืดที่อ้างว้างวังเวง ความมืดที่มีศัตรูเร้นลับดั่งวิญญาณภูตร้าย!

เบ๊ฮวงเหล็งขบริมฝีปาก ผุดลุกขึ้นนั่ง

ลมโชยพัดกระดาษหน้าต่างที่เพิ่งเปลี่ยนใหม่ บนหน้าต่างพลันมีเงาร่างคนปรากฏขึ้น

เป็นเงาร่างที่ผอมสูง มิใช่บิดานางเด็ดขาด และไม่ใช่กงซุนต้วนด้วย!

เบ๊ฮวงเหล็งรู้สึกกระเพาะของนางหดตัวจนแข็ง กระทั่งท้องก็คล้ายแข็งไปแล้ว

บนเก้าอี้ที่หัวเตียงมีกระบี่แขวนอยู่เล่มหนึ่ง

เงาร่างบนหน้าต่างมิได้เคลื่อนไหว คล้ายกำลังเงี่ยหูฟังเสียงในห้อง กำลังหาโอกาสบุกเข้ามา

เบ๊ฮวงเหล็งขบริมฝีปากแนบแน่น ยื่นมือไปเบา ๆ ชักกระบี่ที่หัวเตียงออกมากำไว้แนบแน่น

เงาร่างบนหน้าต่างเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว คล้ายดั่งคิดจะงัดหน้าต่างให้เปิดออก!

เหงื่อเย็นที่ซึมออกจากฝ่ามือเบ๊ฮวงเหล็ง ชุ่มโชกจนพู่กระบี่ยังเปียกไปด้วย

นางพยายามฝืนใจ ข่มกลั้นตัวเองไว้ไม่ให้มือสั่นระริก จากนั้น เกร็งกำลังไว้ในฝ่ามืออย่างเชื่องช้า

นางเตรียมจะกระโดดปราดจากเตียง แทงกระบี่ออกไปให้สุดแรง

ในห้องมืดอย่างยิ่ง นางได้ตระเตรียมทุกประการไว้พรักพร้อม เพียงหวังให้คนที่นอกหน้าต่างไม่เห็นกิริยาท่าทีของนาง

แต่ทว่า กระบี่นางมิทันแทงออกไป เงาคนบนหน้าต่างพลันสาบสูญอย่างไม่คาดหมาย

จากนั้น นางได้ยินเสียงฝีเท้าม้าแว่วในสายลม

คิดว่าคนนอกหน้าต่างต้องพบเห็นมีผู้ใดกลับมา จึงหลบหนีด้วยความหวาดกลัว

นับว่ามีคนกลับมาแล้ว!

เบ๊ฮวงเหล็งล้มตัวลงบนเตียง ตลอดร่างระทวยปานจะแยกออกจากกัน นี่เป็นครั้งแรกที่นางได้ลิ้มรสความหวาดกลัวที่แท้จริงเป็นเช่นไร

คนนอกหน้าต่างเล่า?

รอจนนางปลุกปลอบใจให้เข้มแข็งได้อีกครั้ง คิดจะผลักหน้าต่างออกไปดู เสียงฝีเท้าม้าก็ดังมาถึงนอกหน้าต่าง

นางได้ยินเสียงกร้าดเกรี้ยวของบิดาออกคำสั่ง

"ห้ามมิให้ส่งเสียง ตามเราขึ้นไป"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊มิใช่กลับมาคนเดียว!

ผู้ตามท่านกลับมาเป็นใคร?

ที่กลับมามีม้าตัวเดียว บ้วนเบ๊ติ้งจู๊ไฉนยอมร่วมม้ากับผู้อื่นได้?

ขณะนางรู้สึกตื่นเต้นสงสัย พลันได้ยินเสียงสตรีอีกนางหนึ่งร้องครวญครางเบา ๆ จากนั้นฝีเท้าทั้งสองจึงเดินขึ้นบันได

บ้วนเบ๊ติ้งจู๊ไฉนพาสตรีกลับมาด้วย?

นางทราบ สตรีนางนี้ต้องมิใช่ซาอี๊เด็ดขาด เสียงครวญครางนั้นสดใสและเยาว์วัย

นางเพิ่งลุกขึ้นนั่ง ก็ต้องเอนตัวลงเบา ๆ อีกครา

นางเห็นใจบิดานางอย่างยิ่ง

บุรุษที่ยิ่งตื่นเต้นยิ่งต้องการสตรี บุรุษที่วัยยิ่งสูง ยิ่งต้องการสตรีเยาว์วัย

ซาอี๊อย่างไรก็ใกล้จะชราแล้ว

เบ๊ฮวงเหล็งก็พลันรู้สึก ซาอี๊น่าเวทนายิ่ง บุรุษพอจะออกไปพาสตรีกลับมาได้ทุกเวลา แต่สตรีหากไม่อยู่ในห้องยามวิกาล ต้องเป็นเรื่องที่ไม่อาจอโหสิได้

กระดาษหน้าต่างได้เริ่มขาวเลือนรางทีละน้อย

คนเมื่อครู่เล่า?

มันย่อมไม่อาจพลันสาบสูญดุจวิญญาณภูตผี มันจะต้องซ่อนตัวอยู่ในสถานที่เร้นลับอย่างยิ่ง รอคอยใช้มือเย็นยะเยียบของมันไปเค้นคอหอยผู้อื่น!

"เป้าคนแรกของมันอาจเป็นเราก็ได้"

เบ๊ฮวงเหล็งพลันบังเกิดความหวาดหวั่นอีกครา โชคดีที่ตอนนี้บิดานางกลับมาแล้ว ฟ้าก็สว่างแล้ว

นางลังเลอีกชั่วครู่ ในที่สุดกำกระบี่แนบแน่น เดินเท้าเปล่าออกไป...หากนางหาคนนั้นไม่ได้ นางมิว่าจะนั่งจะยืนต่างต้องทุรนทุราย ไม่มีปัญญาข่มใจให้สงบได้

โคมที่ระเบียงดับไปแล้ว มืดอย่างยิ่ง เงียบอย่างยิ่ง

นางเดินเท้าเปล่าอยู่บนพื้นที่เย็นเฉียบ หวังอยู่เพียงหนึ่งเดียว สามารถหาคนผู้นั้นพบ แต่ก็กลัวคนผู้นั้นจะพลันมาปรากฏตัวต่อหน้านาง

ขณะเวลานั้นเอง นางพลันได้ยินเสียงเท้า

เสียงนี้ถึงกับดังมาจากห้องของซาอี๊!

เป็นซาอี๊กลับมาแล้ว? หรือคนผู้นั้นซ่อนตัวอยู่ในห้องนาง?

เบ๊ฮวงเหล็งรู้สึกหัวใจเต้นถี่เร็ว ราวกับจะกระดอนออกจากปากได้ทุกเวลาก็ปาน

นางขบกรามแนบแน่น ย่องเบา ๆ เข้าไปอย่างเชื่องช้า ทันใด พื้นกระดานดังเอี๊ยดขึ้นมา

นางตระหนกจนแทบกระโดดตัวลอย จากนั้นจึงได้พบเห็นประตูของซาอี๊

เปิดออกช่องหนึ่ง

ตาสุกใสคู่หนึ่งกำลังมองออกมาจากช่องประตู นั่นเป็นตาของซาอี้

จวบจนบัดนี้ เบ๊ฮวงเหล็งจึงได้ระบายลมจากปากยาว ๆ รำพึงเสียงแผ่วเบา

"ขอบคุณสวรรค์ ในที่สุดท่านก็กลับมาจนได้"

ในห้องมิได้จุดโคมไฟ

ชิมซาเนี้ยสวมเสื้อหลวมกว้าง คล้ายดั่งกำลังล้างหน้า ใบหน้าของนางซีดขาวและชุ่มชื้น

ผ้าที่นางเช็ดหน้าถึงกับยังมีคราบโลหิตติดอยู่!

เบ๊ฮวงเหล็งโพล่งด้วยความตระหนก

"ท่าน...บาดเจ็บ?"

ชิมซาเนี้ยมิได้ตอบ แต่กลับย้อนถาม

"ท่านทราบเราเพิ่งกลับมา?"

เบ๊ฮวงเหล็งหัวร่อเบา ๆ กะพริบตาแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าก็เป็นสตรี ข้าพเจ้าพอจะแสร้งเป็นไม่ทราบได้"

ที่นางแย้มยิ้มครานี้ หาใช่เนื่องเพราะนางได้พบเห็นความลับของผู้อื่นไม่ แต่เป็นเพิ่งรู้สึกคราแรกว่านางเติบใหญ่สมบูรณ์แล้ว

ช่วยปกปิดความลับให้ผู้อื่น ความจริงก็เป็นเรื่องที่คนเติบใหญ่สมบูรณ์จึงกระทำได้

ชิมซาเนี้ยมิได้กล่าวกระไรอีก หย่อนผ้าเช็ดหน้าที่มีคราบโลหิตลงไปในน้ำอย่างเชื่องช้า เหม่อมองดูโลหิตที่ละลายไปกับน้ำ

ในปากนางยังเค็มฝาดกับโลหิต โลหิตอีกนี้ นางอดกลั้นจนกระทั่งกลับมาถึงห้องจึงได้ถ่มออกมา

หมัดของกงซุนต้วนไม่เบาจริง ๆ

เบ๊ฮวงเหล็งกระโดดขึ้นนั่งขัดสมาธิบนเตียง

ทุกคราที่นางมาในห้องนี้ เป็นต้องมีความสำรวมอยู่บ้าง แต่บัดนี้กลับปล่อยตัวตามสบาย กล่าวอีกว่า

"ห้องท่านมีสุราหรือไม่? ข้าพเจ้าคิดจะดื่มสักจอก"

ชิมซาเนี้ยขมวดคิ้วกล่าว

"ท่านหัดดื่มสุราเป็นตั้งแต่เมื่อใด?"

"ตอนท่านอยู่ในวัยเทียบเท่าข้าพเจ้า หรือยังมิได้หัดดื่มสุรา?"

"โอ...สุราอยู่ในลิ้นชักชั้นล่างสุด"

เบ๊ฮวงเหล็งหัวร่ออีกครา

"ข้าพเจ้าก็ทราบว่าที่นี้ต้องมีสุราซ่อนอยู่แน่ หากข้าพเจ้าเป็นท่าน ค่ำคืนใดนอนไม่หลับ ก็ต้องลุกขึ้นมาดื่มสักจอกสองจอก"

"สองวันนี้ นับว่าท่านเติบใหญ่อีกมากหลายแล้วจริง ๆ"

เบ๊ฮวงเหล็งหาสุราพบแล้ว นางดึงจุกออก ยกขึ้นกรอกไปร่วมครึ่งกระปุก จึงได้กล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นคนเติบใหญ่สมบูรณ์แล้ว ดังนั้นท่านต้องบอกข้าพเจ้าเมื่อครู่ท่านออกไปหาผู้ใด?"

"ท่านวางใจ มิใช่เอี๊ยบไคแน่"

"ผู้ใด? โป้วอั้งเสาะ?"

มือที่กำลังบิดผ้าเช็ดหน้าของชิมซาเนี้ยพลันแข็งไปทันที จนอีกเนิ่นนานจึงหันช้า ๆ กลับมา จับตามองนางแน่วนิ่ง

เบ๊ฮวงเหล็งกล่าว

"ท่านจ้องข้าพเจ้าไปไย? หรือเนื่องเพราะข้าพเจ้าเดาถูก?"

ชิมซาเนี้ยพลันชิงกระปุกสุรามาจากมือนาง กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านเมาแล้ว ไฉนไม่กลับไปนอนสักตื่น รอสร่างแล้วค่อยมาหาเรา"

เบ๊ฮวงเหล็งปั้นหน้าเคร่งเครียด แค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการทราบ ท่านใช้วิธีใดไปล่อมัน วิธีนั้นต้องไม่เลวแน่มิเช่นนั้น มันไฉนจึงพอใจท่านที่เป็นสตรีแก่ชราเยี่ยงนี้"

ชิมซาเนี้ยจับตาเย็นชามองนาง พลางเน้นทีละคำ

"หรือที่ท่านพอใจคือมัน? ไม่ใช่เอี๊ยบไค?"

เบ๊ฮวงเหล็งคล้ายดั่งพลันถูกตบใส่ฉาดใหญ่ ใบหน้าที่ซีดขาวแดงฉานทันที

นางคล้ายดั่งจะโถมเข้าไปตบใส่หน้าชิมซาเนี้ยฉาดหนึ่ง แต่ตอนนั้นนางได้ยินเสียงฝีเท้าแว่วขึ้นที่ระเบียงแล้ว

เป็นฝีเท้าหนัก ๆ แต่เชื่องช้า หยุดอยู่ที่หน้าประตู แล้วส่งเสียงเรียกเบา ๆ

"ซาเนี้ย ท่านตื่นแล้วหรือไม่?"

นั่นเป็นเสียงบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊!

เบ๊ฮวงเหล็งกับชิมซาเนี้ยต่างตระหนกจนหน้าถอดสี ชิมซาเนี้ยบุ้ยปากไปที่ใต้เตียง เบ๊ฮวงเหล็งขบริมฝีปากแล้ว ในที่สุดรีบมุดเข้าไปโดยเร็ว

นางก็มีความหวาดเช่นเดียวกับชิมชาเนี้ย เนื่องเพราะในใจนางมีความลับที่ไม่อาจบอกกับผู้อื่นเช่นกัน

ดีที่บ้วนเบ๊ติ้งจู๊มิได้เข้ามา เพียงยืนถามที่ปากประตู

"เพิ่งตื่น?"

"อืมม์"

"หลับสบายหรือไม่?"

"ไม่สบาย"

"ขึ้นไปกับเราเป็นไร?"

"ก็ได้"

ทั้งสองอยู่ร่วมกันมานานปีแล้ว ดังนั้นคำตอบโต้จึงรวบรัด แต่สนิทสนม

เบ๊ฮวงเหล็งรู้สึกประหลาดใจอีก

บิดานางพาสตรีกลับมาชัด ๆ ไฉนตอนนี้กลับต้องการให้ชาเนี้ยขึ้นไป?

สตรีที่ท่านพามาคือผู้ใดกัน?

บ้วนเบ๊ติ้งจู๊คนเดียวก็อยู่ถึงสามห้อง หนึ่งเป็นห้องหนังสือ อีกหนึ่งเป็นห้องนอน ยังมีอีกหนึ่งเป็นความลับของท่าน กระทั่งชิมชาเนี้ยยังมิเคยเข้าไปเลยสักครั้ง

ตอนท่านขึ้นบันได เอวยังคงยืดตรงดั่งปลายทวน ดูหลังของท่าน มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่าท่านเป็นคนชราแล้ว

ชิมชาเนี้ยติดตามหลังโดยเงียบขรึม เพียงท่านต้องการให้นางขึ้นไป นางมิเคยปฏิเสธเลย กับท่าน นางทั้งไม่เร่าร้อนเกินไป และไม่ชาเย็นเกินไป บางครั้งนางก็ได้อุทิศน้ำใจร้อนแรงให้แก่ท่านจนสิ้นเชิง

นี่คือสตรีที่บ้วนเบ๊ติ้งจู๊ต้องการ

สตรีที่เร่าร้อนเกินไป ไม่เหมาะต่อวัยของท่าน

ประตูห้องชั้นบนปิดสนิทแน่น บ้วนเบ๊ติ้งจู๊หยุดที่หน้าประตู พลันหันกลับมาจ้องมองนางแน่วนิ่ง พลางถาม

"ท่านทราบว่าเราเรียกท่านขึ้นมาด้วยเรื่องอันใด?"

ชิมชาเนี้ยก้มศีรษะต่ำ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"แล้วแต่ท่านต้องการกระไรต่างได้ทั้งสิ้น"

"หากเราต้องการฆ่าท่าน?"

เป็นเสียงที่เคร่งเครียดจริงจังอย่างยิ่ง ใบหน้าก็ไม่มีรอยยิ้มสักน้อยนิด

ซิมซาเนี้ยพลันรู้สึกมีความเย็นแผ่ซ่านจากปลายเท้าขึ้นมา จนบัดนี้นางจึงพบเห็น นางเดินเท้าเปล่า

บ้วนเบ๊ติ้งจู๊หัวร่อกล่าว

"เราย่อมไม่ฆ่าท่าน ในห้องยังมีคนรอท่านอยู่อีกผู้หนึ่ง"

"มีคนรอข้าพเจ้า? ผู้ใดกัน?"

รอยยิ้มของบ้วนเบ๊ติ้งจู๊พิกลอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ

"ท่านไม่มีวันเดาถูกตลอดกาล"

หันกายผลักประตูเปิดออก ซิมซาเนี้ยกลับตระหนกจนแทบไม่มีความกล้าเดินเข้าไป

อาหารเช้ามื้อสุดท้าย

ในที่สุด ฟ้าสว่างแล้ว

โป้วอั้งเสาะกำลังรับทานข้าวต้มที่เพิ่งสุกอย่างเชื่องช้า

เอี๊ยบไคได้รู้สึกเลา ๆ แล้วว่า ชุยลังต้องไม่กลับมา กำลังสวมรองเท้าของตัวอยู่

บนหอน้อยเงียบวังเวงไม่มีเสียง กงซุนตัวนกำลังก้มศีรษะดื่มน้ำในรางน้ำของม้า ดื่มน้ำเย็นเฉียบดุจดั่งเป็นม้าตัวหนึ่ง แต่ตอนนี้น่ากลัวเป็นน้ำทั้งลำธารยังไม่สามารถบันดาลให้มันได้สติแจ่มใส

ลมอรุณในท้องทุ่งไพศาล ยังมีกลิ่นคาวโลหิตอยู่จาง ๆ

ฮวยมัวทีกับฮุ้นไจ้เทียนก็อยู่ในห้องของตัวเอง เริ่มเตรียมตัวไปรับทานอาหารเช้าในห้องโถงใหญ่

แต่ละเช้า พวกมันต่างต้องไปรับทานอาหารเช้าในห้องโถงใหญ่ นี่คือกฎของบ้วนเบ๊ตึ้ง

ในที่สุด ชิมซาเนี้ยปลุกใจจนกล้าแข็ง เดินเข้าไปในห้องบ้วนเบ๊ตึ้งจู้

ผู้รอคอยนางอยู่ในห้องคือใครกัน?

สองมือของชุยลังกอดหัวเข่า ขดตัวอยู่บนเก้าอี้ใหญ่ในห้องหนังสือ

นางดูแล้วทั้งอ่อนล้า ทั้งหวาดหวั่น

ตอนซิมซาเนี้ยพบนาง สองคนคล้ายดั่งต่างตระหนกอย่างยิ่ง
บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊สังเกตสีหน้าพวกนางด้วยสายตาเย็นชา พลันกล่าวว่า
"พวกท่านย่อมรู้จักกัน?"
ซิมซาเนี้ยผงกศีรษะ
บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กล่าว
"บัดนี้ เราพานางกลับมาแล้ว เพื่อมิต้องให้ท่านไปหานางในเวลาดึกดื่นค่อนคืน"
ซิมซาเนี้ยมีปฏิกิริยาที่พิกลยิ่ง นางคล้ายดั่งกำลังครุ่นคิด และก็คล้ายดั่งไม่ได้ยินวาจาบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊เลย

เนิ่นนานให้หลัง นางจึงหันกายช้า ๆ มาประจันหน้ากับบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ กล่าวช้า ๆ

"เมื่อค่ำวานข้าพเจ้าได้ออกไปจริง ๆ"

"เราทราบ"

"แต่คนที่ต้องการหาก็มิใช่ชุยลั้ง"

"เราทราบ"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊รับคำแล้วทรุดกายนั่ง สีหน้ายังคงเยือกเย็นอย่างยิ่ง มิว่าผู้ใดก็ไม่สามารถสังเกตสีหน้าท่านจนทราบว่าท่านกำลังครุ่นคิดเรื่องอันใด ปีติหรือขุ่นเคือง

ซิมซาเนี้ยเพ่งมองแน่วนิ่ง พลางเน้นทีละคำ

"คนที่ข้าพเจ้าไปหาคือโป้วอั้งเสาะ"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊สงบฟังอยู่ กระทั่งผิวที่หางตายังไม่กระตุกแม้สักน้อยนิด

ดวงตาท่านมิเพียงไม่มีประกายแตกตื่นสงสัย ขุ่นเคืองเคียดแค้น กลับมีประกายที่เข้าใจและเห็นใจ

ซิมซาเนี้ยก็เยือกเย็นอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ข้าพเจ้าไปหามัน เนื่องเพราะข้าพเจ้ามักรู้สึก มันคือฆาตกรที่ฆ่าผู้คนไปมากหลาย"

"มันไม่ใช่"

ซิมซาเนี้ยผงกศีรษะอย่างเชื่องช้าแล้วกล่าว

"มันไม่ใช่จริง ๆ แต่ก่อนที่ข้าพเจ้าจะสืบให้กระจ่าง ย่อมไม่อาจระงับใจให้สงบได้"

"เราเข้าใจ"

"ข้าพเจ้าพอจะดูออก จากท่าทีที่มันมีต่อข้าพเจ้า สตรีมีสัญชาตญาณพิเศษมาแต่กำเนิด หากมันแค้นท่าน ทีท่าที่มีต่อข้าพเจ้าก็ต้องผิดกัน"

"เราเข้าใจ"

"แต่มันกลับเกรงใจข้าพเจ้าอย่างยิ่ง ตอนข้าพเจ้าไป มันแม้มีท่าตระหนก

ไม่น้อย ตอนข้าพเจ้าจะกลับ มันมิได้เหนี่ยวรั้งรังควานข้าพเจ้า"

"มันเป็นวิญญูชน"

"แต่เสียดายที่ท่านมีสหายผู้หนึ่งมิใช่วิญญูชน"

"อ้อ?"

ซิมซาเนี้ยขบกรามแน่น ขอบตาแดงระเรื่อ พลันแบะอกเสื้อออก

หลังอกเสื้อเป็นร่างที่เปลือยเปล่า

มาตรว่านางเป็นสตรีวัยสามสิบเศษแล้ว แต่ยังรักษารูปกายได้ประเสริฐยิ่ง

ทรวงอกของนางเต่งตึงชูชัน ท้องน้อยเรียบลื่น สองเท้าเรียวชิด แต่เสียดายผิวกายที่เปล่งปลั่งเป็นยองใยของนางมีรอยเขียวช้ำอยู่มากหลาย

ชุยล้งอดมิได้ต้องอุทานด้วยความตระหนก น้ำตาของซิมซาเนี้ยหลั่งไหลลงแล้วกล่าวเสียงเครือ

"ท่านทราบนี่เป็นผู้ใดต่อยตี?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊เพ่งมองรอยฟกช้ำบนเอวนาง ดวงตามีประกายเดือดดาลขึ้นทีละน้อยเนิ่นนานให้หลังจึงเน้นเสียงหนัก ๆ

"เราไม่ต้องการทราบ"

ความหมายของท่าน ซิมซาเนี้ยย่อมเข้าใจกระจ่าง ความหมายที่ท่านไม่ต้องการทราบ ก็คือท่านทราบแล้ว!

ซิมซาเนี้ยก็มิกล่าวต่อไป รวบเสื้อเข้าช้า ๆ กล่าวเสียงเครือว่า

"ท่านไม่ทราบก็ประเสริฐ ข้าพเจ้าเพียงต้องการให้ท่านเข้าใจ เพราะท่านข้าพเจ้ายินยอมกระทำทุกเรื่องราว"

ประกายขุ่นแค้นในดวงตาบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กลายเป็นขมขื่นปวดร้าว จนอีกเนิ่นนานให้หลัง จึงถอนใจยาวแล้วกล่าว

"ในหลายปีนี้ ท่านได้กระทำเรื่องราวให้เรามามากหลาย ทนทุกข์มามากหลายจริง ๆ"

ซิมซาเนี้ยสะอึกสะอื้นเบา ๆ พลันคุกเข่าฟุบลงไปที่เข่าของบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ ร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำรันทด

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ลูบผมนางเบา ๆ สายตาเหม่อมองนอกหน้าต่างจนซึมเซา

ลมอรุณโชยพัดอยู่ในท้องทุ่งกว้าง ลูบไล้หญ้าเขียวขจีพลิ้วเป็นระลอก อาทิตย์อุทัยเพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า สาดแสงสีทองอยู่บนคลื่นหญ้าที่สดใสขจี หมู่ม้าจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังโลดอยู่ใต้แสงอาทิตย์อย่างคึกคะนอง

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ถอนใจยาว กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ความจริงสถานที่นี้เป็นดินแดนรกร้าง ไม่มีท่าน เราก็ไม่มีความสามารถกลับกลายเป็นสถานที่ให้มีความสวยงามปานนี้ ไม่มีผู้ใดทราบ ท่านให้ความช่วยเหลือแก่เรามามากมายปานใด ยิ่งใหญ่เพียงไหน"

ซิมซาเนี้ยหลั่งน้ำตากล่าว

"ขอเพียงท่านทราบ ข้าพเจ้าก็พอแก่ใจแล้ว"

"เราย่อมทราบ ท่านช่วยเราพลิกแผ่นดินรกร้างให้กลายเป็นดินแดนสวยงามปานนี้ แต่ทว่า จะให้เราสูญเสียมันไป ยิ่งรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าว"

ซิมซาเนี้ยพลันเงยหน้าร้องโพล่งขึ้น

"ท่าน...ว่ากระไร?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊มิมองนางอีก กล่าวช้า ๆ

"เรากำลังบอกความลับรายหนึ่ง"

"ความลับใด?"

"ความลับของท่าน"

"ข้าพเจ้า...มีความลับใด?"

ประกายปวดร้าวในดวงตาบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ยิ่งลึกซึ้งกว่าเดิม เน้นทีละคำ

"นับแต่วันแรกที่ท่านมา เราก็ทราบท่านเป็นผู้ใดแล้ว"

ซิมซาเนี้ยสั่นสะท้านทันที คล้ายดั่งมีมือที่มองไม่เห็นพลันเค้นคอหอยนางอย่างหนักหน่วง

กระทั่งลมหายใจของนางก็ขาดห้วง ทรงกายขึ้นช้า ๆ ถอยหลังไปทีละก้าว ดวงตามีประกายหวาดหวั่นจนขวัญเสีย

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าว

"ท่านมิใช่แซ่ซิม แซ่ฮวย!"

วาจานี้ คล้ายเป็นค้อนเหล็กมหึมาฟาดใส่ศีรษะซิมซาเนี้ยอย่างหนักหน่วง

ร่างที่เพิ่งยืนขึ้นของนาง ล้มฮวบลงไปอีกครั้ง

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าว

"ฮวยแป๊ะหงส์ภรรยาแป๊ะเทียนอู้ จึงเป็นเจ้าเจ๊ร่วมสายโลหิตของท่าน!"

ซิมซาเนี้ยร้องเสียงสะท้าน

"ท่าน...ไฉนทราบได้?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ถอนใจกล่าว

"อาจบางทีท่านไม่เชื่อ ก่อนที่ท่านยังไม่มาเราก็เคยเห็นท่านแล้ว เคยเห็นพวกท่านเจ๊ม่วยอยู่กับแป๊ะเทียนอู้ ตอนนั้นยังเยาว์วัย และในท้องเจ้เจ๊ท่านมีเลือดเนื้อของแป๊ะเทียนอู้ก่อเกิดขึ้น..."

อาการสั่นสะท้านของซิมซาเนี้ยพลันขาดหาย แต่ร่างกลับคล้ายชาแข็งไปแล้ว

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าว

"หลังจากแป๊ะเทียนอู้ตายไป เราก็เคยไปหาพวกเจ๊ม่วยท่าน แต่เจ้เจ๊ของท่านซุกซ่อนได้เร้นลับเสมอมา มีผู้ใดคาดคิด ท่านถึงกับมาในที่นี้"

ซิมซาเนี้ยถอยหลังช้า ๆ ในที่สุด หาเก้าอี้ทรุดกายนั่ง จับตามองบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊แน่วนิ่ง

นี่ก็คือคนที่ตลอดเจ็ดปีมา แต่ละเดือนนางอย่างน้อยต้องขึ้นไปนอนร่วมเตียงไม่ต่ำกว่าสิบครั้ง อดกลั้นต่อมือที่หยาบกร้านลูบไล้ร่างกาย อดกลั้นต่อเหงื่ออันมีกลิ่นเหม็นของมัน

บางครั้งนางกระทั่งยังรู้สึก ที่นอนอยู่ข้างกายนางคือม้าตัวหนึ่ง...ม้าที่แก่ชรา

นางอดทนมาเจ็ดปี เนื่องเพราะนางมักรู้สึก นางจะต้องได้ผลใดมา ความอดทนทั้งมวล จะเร็วจะช้ามันต้องทุ่มเทคุณค่าออกชดใช้นาง

จนบัดนี้นางจึงทราบ นางผิดแล้ว ผิดจนน่าหัวร่อ ผิดจนน่าสะพรึงกลัว!

นางพลันรู้สึก นางเป็นไส้เดือนในมือทารก ถูกผู้คนกลั่นแกล้งหยอกล้ออยู่ตลอดมา

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าวต่อไป

"เราทราบว่าท่านเป็นใครอยู่นานแล้ว แต่มิเคยบ่งบอกไปเลย ท่านทราบว่าเป็นเพราะสาเหตุใดหรือไม่?"

ซิมซาเนี้ยสั่นศีรษะ บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าวต่อ

"เนื่องเพราะเราพอใจท่าน และยังต้องการหาสตรีเช่นดั่งท่านเป็นอย่างยิ่งด้วย"

ซิมซาเนี้ยพลันหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

"และยังเป็นสตรีที่ส่งตัวเองมากำนัลแก่ท่านโดยไม่เรียกร้องคุณค่าใด ๆ"

นางแย้มยิ้มอยู่จริง แต่เป็นรอยยิ้มที่สุดแสนเจ็บช้ำกว่าร่ำไห้

นางพลันรู้สึกจะอาเจียน

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าว

"เราทราบความสัมพันธ์ของท่านกับชุยลังอยู่นานแล้ว"

"อ้อ?"

"ข่าวในที่นี้ของเรา เป็นชุยล้งถ่ายทอดออกไป ข่าวทางด้านนอก ก็เป็นชุยล้งถ่ายทอดแก่ท่านอีกต่อหนึ่ง"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"ท่านใช้คนเยี่ยงนี้มาถ่ายทอดข่าว กลับเป็นความคิดที่ชาญฉลาดอย่างยิ่งจริง ๆ"

ซิมซาเนี้ยถอนใจกล่าว

"แต่เสียดาย ยังคงถูกท่านสืบทราบมาตั้งแต่แรก"

"เท่าที่เรามิได้ขัดขวางพวกท่านเสมอมา เนื่องเพราะเราไม่มีข่าวสำคัญใดแพร่งพรายแก่ท่าน"

"อาจบางที ท่านยังคิดอยากได้ทราบข่าวทางภายนอกจากตัวข้าพเจ้าด้วย"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ก็ถอนใจแล้วกล่าว

"แต่เสียดาย เจ้เจ๊ท่านเปรื่องปราดหลักแหลมกว่าท่านมากนัก ในหลายปีมานี้เราถึงกับสืบร่องรอยนางไม่ออกเสมอมา"

"ดังนั้น จนบัดนี้นางจึงยังมีชีวิตอยู่"

"บุตรนางเล่า?"

"ก็มีชีวิตอยู่"

"ตอนนี้ได้มาถึงที่นี้แล้วใช่หรือไม่?"

"ท่านเดาดู"

"เป็นเอี๊ยบไคหรือโป้วอั้งเสาะ?"

"ท่านเดาไม่ออก?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊หัวร่ออีกคราจึงกล่าว

"นับว่าท่านไม่บอก เราก็มีปัญญาทราบได้"

"อย่างนั้น ท่านไยต้องถามข้าพเจ้า?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

"ความจริง จวบจนบัดนี้เรายังไม่คิดจะเปิดเผยความลับของท่าน เนื่องเพราะเรายังไม่อาจหักใจอำมหิตไปตัดสัมพันธ์ระหว่างเราเสียในตอนนี้"

"เสียดาย ที่ตอนนี้ได้ถึงเวลาที่จำต้องเปิดเผยความลับแล้ว?"

"ใช่"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเรื่องนี้ไม่อาจถ่วงต่อไปได้อีก"

"ในเมื่อถ่วงมาสิบกว่าปี ไยไม่ถ่วงอีกสักหลายวัน?"

สีหน้าบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊เคร่งเครียดกว่าเดิม กล่าวเสียงกระด้าง

"เรามีบุตรธิดา ยังมีน้องพี่อีกหลายร้อยคน เราไม่อาจอำมหิตไปเห็นพวกมันตายต่อหน้าเราทีละคน ทีละคน"

"เมื่อค่ำวานมีคนตายอีกเท่าใด?"

"ตายมากเกินพอแล้ว"

"ท่านมีความเห็น ผู้ใดเป็นฆาตกร? เอี๊ยบไค? โป้วอั้งเสาะ?"

ดวงตาบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊เป็นประกายขุ่นแค้นจนแวววาว กล่าวช้า ๆ

"มิว่าฆาตกรเป็นผู้ใด เราพอจะประกันกับท่านได้ มันต้องหนีไม่รอดเด็ดขาด"

ซิมซาเนี้ยเพ่งมองมันแน่วนิ่ง พลางเน้นทีละคำ

"กฎของกรรมไม่มีผู้ใดหนีพ้น ผู้ฆ่าคนต้องตาย...ถูกหรือไม่?"

"ถูกแล้ว"

ซิมซาเนี้ยพลันแค่นหัวร่อถาม

"อย่างนั้น ตัวท่านเล่า?"

ประกายเดือดดาลในดวงตาบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊พลันกลายเป็นหวาดหวั่น หวาดหวั่นที่ลึกซึ้งเกาะกินจิตใจ

ท่านผุดลุกขึ้น หันไปที่หน้าต่าง ดุจดั่งไม่ต้องการเห็นสีหน้าซิมซาเนี้ยก็ปาน

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงกระพรวนดังขึ้นที่นอกหน้าต่าง

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ถอนใจรำพึง

"เร็วอย่างยิ่ง อีกวันหนึ่งแล้ว อาหารเช้าถึงเวลาแล้ว"

ซิมซาเนี้ยกล่าว

"วันนี้ท่านยังรับทานลง?"

"นี่เป็นกฎที่เราตราขึ้นเอง อย่างน้อยเราไม่อาจทำลายมันด้วยตัวเอง"

โดยมิได้เหลือบมองซิมซาเนี้ยสักแวบหนึ่ง ก้าวยาว ๆ ออกไป

"รอก่อน"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊หยุดเท้ารอ ซิมซาเนี้ยกล่าวต่อ

"ท่านไฉนไปเยี่ยงนี้?"

"ไฉนไม่อาจ?"

"ท่าน...เตรียมจัดการข้าพเจ้าสถานใด?"

"ไม่เยี่ยงไรทั้งสิ้น"

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจความหมายของท่าน"

"เราไม่มีความหมาย"

"ในเมื่อท่านเปิดเผยความลับข้าพเจ้าแล้ว ไฉนไม่ฆ่าข้าพเจ้าเสีย?"

"เปิดเผยความลับของท่านเป็นเรื่องหนึ่ง ฆ่าท่านเป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

"แต่ทว่า..."

"เราทราบว่า ท่านย่อมไม่อาจอยู่ที่นี่ต่อไปได้"

"ท่านยอมให้ข้าพเจ้าไป?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊หัวร่อด้วยสีหน้าหดหู่ กล่าวช้า ๆ

"เราไฉนไม่ยอมให้ท่านไป? หรือเรายังฆ่าท่านได้?"

ชิมซาเนี้ยจับตามองมันแน่วนิ่ง ประกายตามีแววตื่นเต้นสงสัย

จวบจนบัดนี้นางจึงได้รู้สึก ยังไม่อาจเข้าใจคนผู้นี้ได้ อาจบางทีไม่เคยได้เข้าใจคนผู้นี้ก่อนเลย

นางอดมิได้ต้องถามอีกครั้ง

"ในเมื่อท่านตั้งใจปล่อยให้ข้าพเจ้าไป ไฉนยังจะเปิดเผยความลับข้าพเจ้า?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊หัวร่ออีกครา กล่าวเสียงราบเรียบ

"นั่นอาจเป็นเพราะเราต้องการให้ท่านทราบไว้ เรามิใช่เป็นคนโง่เขลา"

ชิมซาเนี้ยกัดริมฝีปากแรง ๆ แล้วกล่าว

"หรืออาจบางทีเนื่องเพราะท่านไม่ยอมให้ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่?"

"อาจบางที"

แล้วมิกล่าวกระไรอีก เดินออกไปโดยมิเหลียวหน้ามาเลย

เสียงฝีเท้าดังไกลออกไป ลงบันไดช้า ๆ และหนักหน่วง

อาจบางทีจิตใจของท่านก็หนักอึ้ง

"มันไฉนไม่ฆ่าเรา? หรือมันดีต่อเราจริง ๆ?"

ชิมซาเนี้ยกำหมัดกัดฟันแนบแน่น ตกลงใจไม่ยอมคิดต่อไปเด็ดขาด คิดต่อไปรังแต่ยิ่งเจ็บแค้นขมขื่น

คนผู้นี้เอง หลอกลวงนาง กลั่นแกล้งนาง แต่ถึงเวลาที่หากเป็นผู้อื่นจะต้องฆ่านางให้ได้ มันกลับปล่อยนางไป!

อาจบางทีมิใช่เป็นมันหลอกลวงนาง แต่เป็นนางหลอกลวงมัน!

มิว่าก่อน ๆ มันจะเคยกระทำอย่างไร แต่มันก็มิได้รานน้ำใจนางมาเลย

ชิมซาเนี้ยพลันรู้สึกปวดแปลบใจราวมีดกรีดเฉือน

นางความจริงไม่บังควรรู้สึกเช่นนี้ และยิ่งไม่เคยคิด นางจะมีความรู้สึกเช่นนี้ได้!

แต่มนุษย์ย่อมเป็นมนุษย์!
มนุษย์ย่อมมีน้ำใจ มีความกลับกลอก และมีความเจ็บปวด
ชุยล้งลุกขึ้นเดินไปที่เบื้องหน้านาง กล่าวเสียงนุ่มนวล
"ในเมื่อมันปล่อยให้พวกเราไป พวกเราไฉนยังไม่ไป?"
ชิมชาเนี้ยถอนหายใจยาวกล่าว
"ย่อมต้องไป เพียงแต่...อาจบางทีเราไม่สมควรมาเลย"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ทรุดกายนั่งอย่างเชื่องช้า

โต๊ะยาวเหยียดตรงอยู่ที่เบื้องหน้า ยาวคล้ายเป็นทางที่ไม่มีวันเดินสุดสิ้น

จากดินโคลนและลิ่มโลหิตมาจนถึงที่นี้ ท่านนับว่าได้เดินช่วงทางระยะยาวอย่างยิ่ง ยาวอย่างน่ากลัว!

นับแต่ที่นี้ จะเดินไปสู่แห่งหนใดอีก?

หรือจะเดินกลับไปในดินโคลนและลิ่มโลหิตอีก?

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ยื่นมือช้า ๆ วางไปบนโต๊ะ รอยย่นบนใบหน้าใต้แสงอุทัย ยิ่งรู้สึกมากกว่าเดิม ลึกกว่าเดิม แต่ละริ้วรอยก่อเกิดขึ้นจากความลำบากยากเข็ญ หยาดเลือดน้ำตามากน้อยเพียงใด?

นั่นเป็นโลหิตของตัวท่านเอง และก็มีของผู้อื่นด้วย!

ฮวยมัวทีกับฮุ้นไจ้เทียนได้รออยู่ก่อนแล้ว นั่งอย่างสงบเงียบงัน แสดงว่ามีความในใจหนักอึ้งเช่นกัน

จากนั้น กงซุนต้วนจึงได้โซเซเข้ามา พากลิ่นเหม็นคละคลุ้งของสุราจนน่าอาเจียนมาด้วย

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊มิได้เงยหน้า และมิได้ส่งเสียง

กงซุนต้วนมีแต่ทรุดกายนั่งเอง ก้มศีรษะต่ำ มันเข้าใจความหมายของบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊

เวลานี้ มิใช่เวลาควรดื่มสุราจริง ๆ

มันเริ่มทั้งอายทั้งขุ่นเคือง...ขุ่นเคืองตัวเอง

มันแค้นเคืองจนใคร่ชักดาบกรีดทรวงอกให้เป็นแผล ให้สุราที่อยู่ในโลหิตหลั่งไหลออกมา

บรรยากาศในห้องโถงใหญ่ หนักอึ้งจนตึงเครียด

อาหารเช้าถูกลำเลียงมาแล้ว มีผักสดกับเนื้อสันของลูกวัวที่เพิ่งย่าง

บ้วนเบ๊ติ้งจู๊แย้มยิ้มกล่าวขึ้นก่อน

"กับวันนี้ยังไม่เลว"

ฮวยมัวทีผงกศีรษะ ฮุ้นไจ้เทียนก็ผงกศีรษะ

กับไม่เลวจริง ๆ แต่มีผู้ใดสามารถกลืนกินลง? อากาศก็ไม่เลว แต่ในลมอรุณที่สดชื่น คล้ายมีกลิ่นคาวโลหิตอันอัปมงคลอยู่ไม่น้อย

ฮุ้นไจ้เทียนก้มศีรษะกล่าว

"หมู่แรกที่ใช้ออกไปลาดตระเวน เมื่อค่ำวานได้..."

บ้วนเบ๊ติ้งจู๊สอดคำทันที

"วาจาเหล่านั้น รอรับทานอิ่มค่อยว่ากล่าว"

ฮุ้นไจ้เทียนรับคำเบา ๆ

ดังนั้นเอง ทั้งปวงจึงก้มศีรษะรับทานอาหารเช้าอย่างเงียบขรึม

เนื้อสันลูกวัวที่สดใหม่ เมื่อเข้าไปในปากของมัน กลับคล้ายกลายเป็นทั้งขมทั้งฝาด

มีแต่บ้วนเบ๊ติ้งจู๊เท่านั้นยังคงรับทานอย่างเอร็ดอร่อย

อาจบางทีที่ท่านเคี้ยวอยู่มิใช่อาหาร แต่เป็นความคิดของท่าน

เรื่องราวทั้งมวลต่างถึงเวลาจำต้องคลี่คลายแล้ว

มีเรื่องราวบางประการ มิใช่อาศัยวิชาบู๊ก็สามารถคลี่คลายได้ จะต้องใช้ความคิด

เรื่องที่ท่านคิดมากเกินไป ยุ่งเกินไป จะต้องค่อย ๆ เคี้ยวจึงสามารถคลี่คลายสามารถย่อยได้

จิตใจที่หนักอึ้ง

ยามบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ยังมิวางตะเกียบ มิว่าผู้ใดควรอย่าวางตะเกียบจึงประเสริฐ

ในที่สุด บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊วางตะเกียบลงแล้ว

หน้าต่างสูงอย่างยิ่ง

แสงอาทิตย์ชอนไชลงมาเป็นลำ สาดส่องเห็นฝุ่นในห้องโถงใหญ่

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊จับตามองฝุ่นละอองภายในลำแสงอาทิตย์ พลันกล่าวขึ้น

"ไฉนมีแต่ในที่แสงอาทิตย์สาดส่องจึงมีฝุ่นละอองให้เห็น?"

ไม่มีผู้ใดตอบ ไม่มีผู้ใดสามารถตอบ

นี่ความจริงไม่อาจนับเป็นปัญหา

เป็นปัญหาที่โง่เขลาเกินไป

สายตาบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กวาดมองหน้าพวกมันอย่างเชื่องช้า หัวร่อเบา ๆ กล่าวว่า

"เนื่องเพราะมีแต่ในที่แสงอาทิตย์สาดส่องถึง ท่านจึงสามารถแลเห็นฝุ่นละออง เนื่องเพราะหากพวกท่านไม่เห็นของนั้น มักจะเข้าใจ ความจริงมันไม่มีอยู่เลย"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวช้า ๆ ต่อไป

"ความจริง มิว่าพวกท่านเห็นหรือไม่ ฝุ่นละอองย่อมมีอยู่เสมอไป"

คำถามที่โง่เขลา คำตอบที่เปรื่องปราด

แต่กลับไม่มีผู้ใดเข้าใจ ท่านไฉนพลันเอ่ยเรื่องนี้มาได้ ดังนั้น จึงยังไม่มีผู้ใดเอ่ยปาก

ดังนั้น บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ย่อมกล่าวสืบต่อไป

"ในโลก มีเรื่องมากหลายที่เป็นเยี่ยงนี้...เป็นเช่นดั่งฝุ่นละออง มันได้อยู่ข้างกายท่านมานานแล้ว แต่ท่านกลับไม่เคยเห็นมัน ดังนั้น จึงเข้าใจว่ามันไม่มีอยู่เสมอมา"

เพ่งมองฮุ้นไจ้เทียนกับฮวยมัวทีแล้วกล่าวต่อ

"โชคดีที่แสงอาทิตย์ย่อมต้องสาดส่องเข้ามา จะเร็วจะช้าย่อมต้องส่องเข้ามา..."

ฮวยมัวทีก้มลงมองข้าวต้มที่เหลือครึ่งชามของมัน ทั้งมิได้เอ่ยปาก ทั้งไม่มีสีหน้าใด ๆ

แต่สีหน้าไม่มีความรู้สึก กลับมักเป็นสีหน้าที่ประหลาดพิกลอย่างยิ่ง

มันพลันผุดลุกขึ้นกล่าว

"หมู่แรกที่ใช้ออกไปลาดตระเวน กว่าครึ่งอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องไปจัดการเรื่องศพพวกมัน"

"รอสักครู่"

"ตึ้งจู๊ยังมีคำสั่งใด?"

"ไม่มี"

"อย่างนั้นรอกระไร?"

"รออีกคนหนึ่ง"

"รอผู้ใด?"

"คนที่จะเร็วจะช้าย่อมต้องมา"

ในที่สุด ฮวยมัวทีทรุดกายช้า ๆ ลง แต่ต้องถามอีกครั้ง

"หากมันไม่มา?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊หน้าเครียดทันที เน้นทีละคำ

"พวกเราก็รอต่อไป"

ยามท่านหน้าเครียดเย็นชา ก็เป็นการแสดงว่ายุติถกปัญหานั้นได้ ไม่มีทางให้โต้แย้งทัดทานอีก

ดังนั้น ทุกคนจึงนั่งอยู่...นั่งรอ

รอผู้ใด?

ขณะเวลานั้น ทั้งปวงได้ยินเสียงฝีเท้าม้าถี่เร็ว

จากนั้น มีชายฉกรรจ์อาภรณ์ขาวก้าวอย่างเร่งร้อ[redacted]ข้ามา น้อมกายรายงาน

"ด้านนอกมีคนขอพบ"

"ผู้ใด?"

"เอี๊ยบไค"

"มีมันเพียงลำพัง?"

"ใช่แล้ว มาคนเดียว"

สีหน้าบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊พลันมีรอยยิ้มที่พิกลพิสดาร รำพึงเบา ๆ

"ในที่สุดมันก็มาแล้ว มาเร็วอย่างยิ่ง"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ทรงกายขึ้น เดินออกไป

ฮวยมัวทีอดมิได้ต้องถาม

"ที่ติ๊งจู๊รอก็คือมัน?"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊มิได้รับ แต่ก็ไม่ปฏิเสธ กลับส่งเสียงหนัก ๆ

"พวกท่านควรอยู่รอเราในที่นี้จึงประเสริฐสุด"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"แต่ครั้งนี้ พวกท่านกลับไม่ต้องรอต่อไป เนื่องเพราะเราจะต้องกลับมาในเวลารวดเร็วยิ่ง"

หากบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊บอก "พวกท่านควรอยู่ที่นี้จึงประเสริฐ" ความหมายก็เป็นว่าพวกท่านจะต้องอยู่ที่นี้ ไม่อาจไปได้เด็ดขาด

ความหมายนี้ ทุกผู้คนจะต้องเข้าใจกระจ่าง

ฮุ้นไจ้เทียนแหงนหน้ามองแสงอาทิตย์ที่สาดส่องเข้าในหน้าต่าง ดวงตามีประกายครุ่นคิดจนเคร่งเครียด คล้ายดั่งยังใคร่ครวญความหมายในวาจาที่บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กล่าวเมื่อครู่

กงซุนต้วนกำหมัดแนบแน่น ดวงตาแดงฉานด้วยเส้นโลหิต

วันนี้ บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ถึงกับมิเคยเหลือบมองมันสักแวบเดียว เป็นเพราะสาเหตุใด?

ฮวยมัวทีกลับกำลังถามตัวเอง

'เอี๊ยบไคไฉนมาอีก? มาด้วยสาเหตุใด?

'บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ไฉนทราบว่าเอี๊ยบไคจะมา?'

แต่ละคนต่างมีปัญหาของตัวเอง และก็มีเพียงคนเดียวที่สามารถคลี่คลายคำถามนั้นได้

ผู้นั้นย่อมมิใช่ตัวพวกมัน!

แสงอาทิตย์เจิดจ้าแจ่มใส

เอี๊ยบไคยืนอยู่ใต้แสงอาทิตย์

ขอเพียงเป็นเวลามีแสงอาทิตย์ เอี๊ยบไคก็คล้ายยืนอยู่ใต้แสงอาทิตย์ตลอดกาลนาน

เอี๊ยบไคต้องไม่ไปยืนในเงามืดเด็ดขาด

ตอนนี้กำลังเงยหน้าจับตามองดูธงต่วนขาวผืนมหึมาที่กำลังพลิ้วไสวตามสายลม คล้ายดั่งยังไม่รู้ตัวว่าบ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊เดินออกมาแล้ว

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊เดินออกมายืนข้างกายมัน พลอยแหงนหน้าจับตามองธงใหญ่บ้าง

ในธงใหญ่มีอักษรสีแดงฉานอยู่ห้าตัว

'กวนตงบ้วนเบ๊ตึ๊ง'

เอี๊ยบไคพลันถอนใจยาวแล้วกล่าว

"ธงผืนใหญ่มหึมายิ่ง มิทราบพวกท่านชักมันขึ้นทุกวันหรือไม่?"

"ชักทุกวัน"

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊ตอบ แต่จับตามองเอี๊ยบไคแน่วนิ่งตลอดเวลา สังเกตสีหน้าเอี๊ยบไค อย่างสุขุมลึกซึ้ง

จวบจนบัดนี้ เอี๊ยบไคจึงได้หันหน้ามาจ้องมองบ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊ พลางกล่าวช้า ๆ

"จะให้ธงผืนใหญ่ถูกชักขึ้นทุกวัน คิดว่าต้องมิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย"

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊อึ้งอยู่เนิ่นนาน จึงได้ถอนใจยาวแล้วตอบ

"ไม่ง่ายดายจริง ๆ"

"มิทราบ ในโลกยังมีเรื่องง่ายดายอยู่บ้างหรือไม่?"

"มีเรื่องเดียว"

"เรื่องอันใด?"

"หลอกตัวเอง"

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้ว

แต่บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊มิได้หัวร่อ กล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"มาตรว่าท่านจะหลอกลวงผู้อื่นได้ยากยิ่ง แต่หลอกลวงตัวเองกลับง่ายอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"แต่คนเรา เหตุใดจึงต้องหลอกลวงตัวเอง?"

"เนื่องเพราะหากยินยอมหลอกลวงตัวเอง วันเวลาของมันจะผ่านด้วยความ ร่าเริงแจ่มใสบ้าง"

"ท่านเล่า? ท่านสามารถหลอกลวงตัวเองหรือไม่?"

"ไม่สามารถ"

"ดังนั้น วันเวลาของท่านจึงไม่ร่าเริงแจ่มใส?"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊มิได้ตอบ และไม่จำเป็นต้องตอบด้วย

เอี๊ยบไคจับตามองรอยย่นบนใบหน้าท่าน ประกายตาคล้ายดั่งมีแววเห็นใจหดหู่อยู่บ้าง

รอยย่นเหล่านี้ใช้แส้โบยขึ้นมา...แล้วที่ซ่อนอยู่ในหัวใจท่าน?

...ลานในรั้วไม่กว้างใหญ่เท่าใด แต่ทุ่งหญ้าทางด้านนอกกลับไพศาลจนจรดขอบฟ้า

มนุษย์เราไฉนมักจะใช้รั้วมาล้อมตัวเองไว้?

ทั้งสองมิทราบพากันหันกายเดินกลับเข้าไปในประตูใหญ่ตั้งแต่เมื่อใด

ท้องฟ้าสีครามสดใสไพศาล หญ้าเขียวขจีลู่ไปตามสายลม ในฟ้าดินคล้ายดั่งมีความเศร้ารันทดที่หนักอึ้งครอบคลุมอยู่ก็ปาน

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊เหม่อมองไปรอบข้าง ถอนใจยาวอีกครั้ง กล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"สถานที่นี้มีคนตายมากเกินไปแล้ว"

"ที่ตายล้วนเป็นคนไม่สมควรตาย"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊หันขวับกลับมา ตาเป็นประกายแวววาวเจิดจ้า เน้นทีละคำ

"ที่ควรตายคือผู้ใด?"

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางตอบ

"มีคนเข้าใจว่าผู้ควรตายคือข้าพเจ้า และมีคนเข้าใจ ผู้ควรตายคือท่าน ดังนั้น..."

เอี๊ยบไคเน้นเสียงหนัก ๆ ต่อ

"ดังนั้น มีคนต้องการให้ข้าพเจ้ามาฆ่าท่าน"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊หยุดเท้าไว้ จับตามองดูด้วยสีหน้าธรรมดา ไม่มีแววแตกตื่นสงสัยสักน้อยนิด

คล้ายดั่งว่าเป็นเรื่องที่ท่านคำนวณได้ก่อนแล้วก็ปาน!

ม้าอานเปล่าหลายตัว มิทราบวิ่งมาจากที่ใด? ตั้งแต่เมื่อใด?

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊พลันกระโดดปราดขึ้นไปบนม้าตัวหนึ่ง กวักมือให้เอี๊ยบไค แล้วฟาดม้าห้อนำหน้าไปก่อน

ท่านคล้ายดั่งคำนวณแน่ เอี๊ยบไคต้องติดตามไป เอี๊ยบไคติดตามไปจริง ๆ

สถานที่นี้ความจริงอยู่ที่ขอบฟ้า ภูเขานี้ยิ่งคล้ายอยู่ในอีกฟ้าดินหนึ่ง

เอี๊ยบไคเคยมา

ยามใดที่บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊จะกล่าวความลับ มักพอใจพาคนมาที่นี้
คล้ายดั่งมีแต่สถานที่นี้ จึงสามารถเปิดกรงที่ขังหัวใจออกมาได้
หลักหินหน้าฮวงซุ้ย ยังมีรอยบิ่นจากคมดาบของกงซุนต้วน
บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ลูบคลำรอยบิ่นบนหลักหินเบา ๆ คล้ายดั่งลูบคลำแผลเป็นในร่างกายเ
ไปาน
ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะหลักหินนี้ มันสะกิดความหลังอันเจ็บช้ำของท่านปะทุขึ้น?
ไม่นานให้หลัง ท่านจึงหันกายมา
สายลมที่พัดโชยถึงที่นี้ คล้ายดั่งกลายเป็นยิ่งแห้งแล้งรันทด
จอนผมขาวของท่านถูกสายลมพัดปลิวไสว ดูไปคล้ายดั่งยิ่งชราลงกว่าเดิม
แต่ดวงตาของท่านยังคงแหลมคมดั่งเหยี่ยวร้าย จับมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่งพลางกล่าว
"มีคนต้องการให้ท่านมาฆ่าเรา?"
เอี๊ยบไคผงกศีรษะ บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ถามต่อไป
"แต่ท่านกลับไม่คิดมาฆ่าเรา?"
"ท่านทราบได้อย่างไร?"
"เนื่องเพราะหากท่านต้องการฆ่าเรา ต้องไม่บอกกับเราก่อน"
เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ โดยมิทราบเป็นยอมรับหรือปฏิเสธ
บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าวต่อไป
"คิดว่าท่านก็คงดูออก จะฆ่าเรามิใช่เป็นเรื่องง่ายดาย?"
เอี๊ยบไคกล่าวอย่างครุ่นคิด
"ท่านไฉนไม่ถามข้าพเจ้า เป็นผู้ใดต้องการให้ข้าพเจ้ามาฆ่าท่าน?"
"เราไม่คิดจะถาม"
"เพราะเหตุใด?"
"เนื่องเพราะเราไม่เคยเห็นพวกเหล่านั้นอยู่ในสายตามาเลย"
หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อช้า ๆ
"คนที่จะฆ่าเรามีมากอย่างยิ่ง แต่ที่มีคุณค่าให้สนใจ มีเพียงคนเดียวเท่านั้น"
"ผู้ใด?"
"เราความจริงยังไม่สามารถระบุ คนผู้นั้นเป็นท่าน หรือเป็นโป้วอั้งเสาะกันแน่"
"ตอนนี้ท่านสามารถระบุได้แล้ว?"
บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ผงกศีรษะ กล่าวช้า ๆ ต่อไป

"ความจริงเราสมควรดูออกแต่แรกจึงถูกต้อง"

ดวงตาเอี๊ยบไคเป็นประกายวาว กล่าวสวนคำ

"ท่านมีความเห็น พวกเหล่านั้นถูกโป้วอั้งเสาะฆ่า?"

"ไม่ใช่"

"ไม่ใช่โป้วอั้งเสาะ เป็นผู้ใด?"

ดวงตาบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊มีประกายเจ็บแค้นขึ้นวูบหนึ่ง หันกายช้า ๆ เหม่อมองทุ่งหญ้าที่เบื้องหน้าจนซึมเซา

ท่านมิได้ตอบคำถามเอี๊ยบไค จนเนิ่นนานให้หลังจึงเน้นเสียงหนัก ๆ

"เราบอกแล้ว สถานที่นี้เป็นเราใช้หยาดเหงื่อและโลหิตแลกได้มา ต้องไม่มีผู้ใดสามารถชิงจากมือเราไปเป็นอันขาด"

วาจานี้ก็ไม่อาจนับเป็นคำตอบ

แต่เอี๊ยบไคคล้ายดั่งพอจะฟังความหมายพิเศษจากวาจานี้ออกก็ปาน ดังนั้น มิได้ถามต่อไป

ฟ้าสีครามเวิ้งว้างไพศาล ธงมหึมาที่พลิ้วไสวในสายลม มองจากที่นี้ไป รู้สึกเล็กน้อยจนด้อยความหมาย อักษรบนธงก็ไม่อาจเห็นได้

เรื่องราวในโลก มีมากหลายที่เป็นเช่นนี้

หากเป็นเรื่องที่ความจริงท่านรู้สึกสำคัญอย่างยิ่ง แต่หากเปลี่ยนไปดูในสถานที่อื่น อาจจะพบเห็น เรื่องนั้นความจริงหาสำคัญเท่าใดไม่

เนิ่นนานให้หลัง บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊จึงกล่าว

"ท่านทราบเรามีบุตรีอยู่คนหนึ่ง?"

เอี๊ยบไคแทบอดหัวเราะไม่ได้ เพราะย่อมทราบ บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊มีบุตรีนางหนึ่ง

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ถาม

"ท่านก็รู้จักนาง?"

"รู้จัก"

"ท่านมีความเห็น นางเป็นคนอย่างไร?"

"นางประเสริฐยิ่ง"

เอี๊ยบไคมีความเห็น นางเป็นดรุณีดีงามจริง ๆ

มาตรว่าบางครั้งนางจะคล้ายทารกที่ถูกตามใจจนเสียนิสัย แต่จิตใจนางยังคงนุ่มนวลและดีงามอยู่

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊เงียบงันอีกเนิ่นนาน จึงหันกลับมาประสานสายตาเอี๊ยบไค พลางกล่าว

"ท่านมีความพอใจนางจริงหรือไม่?"

เอี๊ยบไคพลันรู้สึก ตนถูกถามจนอึ้งไป และมิเคยคาดคิด บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊จะถามปัญหานี้มา

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กล่าว

"ท่านจะต้องประหลาดใจยิ่ง ที่เราไฉนถามวาจานี้กับท่าน?"

"ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยจริง ๆ"

"เราถามท่าน เนื่องเพราะเราหวังให้ท่านพานางไปจากที่นี้"

"ไฮ้! พานางไป? ไปที่ใด?"

"แล้วแต่ท่านจะพานางไปที่ใด ขอเพียงเป็นสถานที่ท่านพอใจ ท่านพานางไปได้ทุกเวลา ของในที่นี้ มิว่าท่านพอใจกระไร ท่านต่างนำไปได้"

"ท่านไฉนต้องให้ข้าพเจ้าพานางไป?"

"เนื่องเพราะ...เราทราบว่านางพอใจท่านอย่างยิ่ง"

"นางพอใจข้าพเจ้า หรือพวกเราก็ไม่อาจอยู่ที่นี้?"

ใบหน้าบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊มีประกายอำมหิตขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวช้า ๆ

"ที่นี้จะมีเรื่องมากหลายระเบิดขึ้นในเวลาอันใกล้แล้ว เราไม่หวังให้นางถูกลากเข้าพัวพันในเรื่องเหล่านั้น เนื่องเพราะนางความจริงมิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านั้นเลย"

เอี๊ยบไคเพ่งมองท่านแน่วนิ่ง ชั่วครู่ถอนใจยาวกล่าวว่า

"ท่านเป็นบิดาที่ประเสริฐยิ่งจริง ๆ"

"ท่านรับปากหรือไม่?"

ดวงตาเอี๊ยบไคมีประกายพิสดารขึ้นวูบหนึ่ง หันกายช้า ๆ เหม่อมองดูทุ่งหญ้าที่เชิงเนินเช่นกัน

เอี๊ยบไคก็มิได้ตอบคำถามบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ทันที จนอีกเนิ่นนานให้หลังจึงได้กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว ที่นี้เป็นถิ่นกำเนิดของข้าพเจ้า ในเมื่อข้าพเจ้ากลับมา ก็ไม่คิดจะไปจากอีก"

"ท่านไม่รับปาก?"

"ข้าพเจ้าไม่อาจพานางไป แต่พอจะประกัน มิว่าที่นี้เกิดเรื่องราวใดขึ้น นางต่างไม่ถูกพัวพันเข้าในวังวนอันวุ่นวาย"

ดวงตาเป็นประกายแวววาว กล่าวช้า ๆ สืบไป

"เนื่องเพราะเรื่องเหล่านั้น ความจริงมิได้เกี่ยวข้องกับนางแม้สักน้อยนิด"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊จับตามองแน่วนิ่ง ดวงตามีประกายวาวขึ้นเช่นกัน พลันตบบ่า

เอี๊ยบไคเบา ๆ แล้วกล่าว

"เราขอเชิญท่านดื่มสุรา"

สุราอยู่บนโต๊ะ

สุราไม่อาจคลี่คลายความคับแค้นของผู้ใดได้ แต่สามารถดลบันดาลให้ท่านหลอกลวงตัวเองได้

กงซุนต้วนกำจอกทองคำในมือแนบแน่น ตัวเองก็มิทราบไฉนต้องดื่มสุราอีก ตอนนี้มิใช่เป็นเวลาควรดื่มสุราเลย

แต่สุราจอกนี้ กลับเป็นจอกที่ห้าของตั้งแต่เช้าจนบัดนี้

ฮวยมัวทีกับฮุ้นไจ้เทียนจับตามองอยู่ ทั้งมิได้เตือนไม่ให้ดื่ม และมิได้ร่วมดื่มกับมัน

ในระหว่างทั้งสองกับกงซุนต้วน ความจริงก็มีระยะห่างกันอยู่ช่วงหนึ่ง

บัดนี้ ระยะช่วงนั้นคล้ายดั่งห่างกว่าเดิมแล้ว

กงซุนต้วนเหม่อมองจอกสุราในมือ พลันรู้สึกว้าเหว่และเดียวดายจนบอกไม่ถูก

มันหลั่งโลหิต หลั่งหยาดเหงื่อ ดิ้นรนต่อสู้มาชั่วชีวิต สุดท้ายแลกได้กระไรมา?

ทุกประการล้วนเป็นของผู้อื่น!

การหลอกลวงตัวเองมีอยู่สองประเภทเท่านั้น ประเภทหนึ่งก็คือหยิ่งผยอง อีกหนึ่งคือสมเพชตัวเอง!

ทารกผู้หนึ่งลอบเข้ามาอย่างเงียบงัน อาภรณ์แดงฉาน หางเปียดำขลับ

มาตรว่าทารกนี้ก็เป็นของผู้อื่น แต่กงซุนต้วนกลับรักเป็นอย่างยิ่ง

เนื่องเพราะทารกนี้ก็รักมันอย่างยิ่ง...อาจบางทีมีแต่ทารกเท่านั้นจึงเป็นคนที่รักมันโดยบริสุทธิ์ใจ

กงซุนต้วนโอบไหล่ทารกไว้ แย้มยิ้มกล่าว

"ปิศาจน้อย จะเข้ามาขโมยสุราดื่มสักอึก?"

ทารกสั่นศีรษะ กล่าวเบา ๆ

"ท่าน...ไฉนไปต่อยซาอี๊?"

กงซุนต้วนหน้าเปลี่ยนสีทันที โพล่งเบา ๆ

"ผู้ใดว่า?"

"ซาอี๊บอกเอง นางคล้ายดั่งฟ้องกับเตียเตียด้วยแล้ว ท่านควรระวังตัวไว้จึง

ประเสริฐ"

สีหน้ากงซุนต้วนเครียดลงทันที หัวใจก็วูบลงเช่นกัน

มันจึงเข้าใจ ไฉนเช้าวันนี้ ทีท่าที่บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊มีต่อมันจึงผิดแปลกกว่าทุก ๆ วัน

แน่นอน ย่อมมิใช่เข้าใจจริง ๆ เพียงแต่มันรู้สึกว่าตัวเองเข้าใจเท่านั้น

นี่ยังเลวร้ายยิ่งกว่าไม่เข้าใจมากมายนัก!

กงซุนต้วนปล่อยทารกแล้วเน้นเสียงหนัก ๆ

"ซาอี๊เล่า?"

"ออกไปแล้ว"

กงซุนต้วนมิกล่าวกระไรอีก แต่มันกระโดดขึ้นจากเก้าอี้ โถมออกจากห้องไป

เวลาที่มันโถมออกไป คล้ายดั่งเป็นสัตว์ป่าที่บาดเจ็บ!

ฮุ้นไจ้เทียนกับฮวยมัวทียังคงนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

เนื่องเพราะบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ต้องการให้พวกมันอยู่ต่อไป

ดังนั้น พวกมันจึงอยู่ต่อไป

ลมโชยหญ้าลู่เป็นคลื่น ธงใหญ่ของบ้วนเบ๊ตึ้งพลิ้วไสวอยู่ในระยะห่างไกล

ทรายใต้ฝ่าเท้าร้อนระอุ

โป้วอั้งเสาะก้มตัวลง คว้าทรายขึ้นกำหนึ่ง

หิมะ บางครากี็ร้อนได้...เพราะถูกโลหิตร้อนระอุชโลม!

โป้วอั้งเสาะกำทรายแนบแน่น เม็ดทรายคล้ายดั่งแทรกเข้าไปในเนื้อฝ่ามือ

จากนั้นจึงได้เห็นชิมชาเนี้ย ความจริงเพียงเห็นสตรีแปลกหน้าที่สวยงามสองนาง

พวกนางต่างขี่ม้า ม้าห้อเร็วอย่างยิ่ง ทีท่าของพวกนางคล้ายดั่งเร่งร้อนจนลนลาน

โป้วอั้งเสาะก้มศีรษะต่ำ

โป้วอั้งเสาะไม่เคยมีนิสัยจ้องมองสตรี ความจริงไม่เคยพบเห็นชิมชาเนี้ยมาก่อนเลย

ม้าสองตัวพลันหยุดอยู่เบื้องหน้าโป้วอั้งเสาะ

แต่เท้าของโป้วอั้งเสาะมิได้หยุด เท้าซ้ายก้าวไปก่อน เท้าขวาจึงลากตามช้า ๆ ไป

แสงอาทิตย์สาดส่องบนใบหน้า ใบหน้าคล้ายดั่งหิมะยอดเขาที่สุดไกล

หิมะที่ไม่เคยมีวันละลาย!

มิคาด สตรีบนหลังม้ากลับกระโดดลงมาขวางทางโป้วอั้งเสาะไว้

โป้วอั้งเสาะยังคงมิได้เงยหน้า

โป้วอั้งเสาะพอจะไม่ไปดูผู้อื่นได้ แต่ไม่มีปัญญามิฟังวาจาผู้อื่น

โป้วอั้งเสาะได้ยินสตรีนางหนึ่งกล่าว

"ท่านมิใช่คิดจะได้เห็นข้าพเจ้าอยู่เสมอมา?"

โป้วอั้งเสาะชาทั้งร่างดุจถูกสายฟ้าฟาด!

โป้วอั้งเสาะไม่เคยพบเห็นซิมซาเนี้ย แต่เคยได้ยินเสียงนี้

เสียงนี้เมื่อฟังในแสงอาทิตย์ ถึงกับนุ่มนวลเฉกเช่นกับความมืด

มือที่นุ่มนวลแคล่วคล่อง ริมฝีปากที่อบอุ่นชุ่มชื้น ความปรารถนาที่เร้นลับแต่หวานชื่น...ความจริงต่างห่างไกลดุจดั่งเป็นวิมานในฝัน

แต่พริบตานี้ ทุกประการพลันกลับกลายเป็นความจริงไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะกำมือแนบแน่น สั่นระริกด้วยความลิงโลดและตื่นเต้น แทบมิกล้าเงยหน้าขึ้นมา

แต่โป้วอั้งเสาะต้องการได้เห็นนางอยู่เสมอมาจริง ๆ

ในที่สุดโป้วอั้งเสาะเงยหน้าขึ้น ในที่สุดเห็นดวงตาที่มีประกายนุ่มนวล เป็นรอยยิ้มที่เปี่ยมเสน่ห์

ที่โป้วอั้งเสาะเห็นคือชุยล้ง!

ที่ยืนเบื้องหน้าคือชุยล้ง

นางมีรอยยิ้มที่เปี่ยมเสน่ห์รัดรึงใจคน จับตามองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง แต่ซิมซาเนี้ยกลับยืนอยู่ในระยะไกล ดุจดั่งเป็นคนแปลกหน้าก็ปาน

ชุยล้งกล่าวเสียงนุ่มนวล

"บัดนี้ นับว่าท่านได้เห็นข้าพเจ้า?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะพึมพำเบา ๆ.

"บัดนี้ นับว่าข้าพเจ้าได้เห็นท่านแล้ว"

ประกายตาที่เย็นชาพลันแปรเปลี่ยนเป็นร้อนแรงดั่งแสงเพลิง

พริบตานี้ โป้วอั้งเสาะได้ทุ่มเทน้ำใจเท่าที่มีให้แก่สตรีที่ยืนอยู่เบื้องหน้า

นี่เป็นสตรีคนแรกของมัน!

ซิมซาเนี้ยยืนอยู่ในระยะห่าง จับตามองด้วยสีหน้าเฉยเมยไร้ความรู้สึก

เนื่องเพราะในหัวใจนาง ไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนั้นมาก่อนเลย

นางเพียงแต่กระทำเรื่องที่สมควรทำเท่านั้น เพราะล้างแค้น มิว่ากระทำเยี่ยงไร นางต่างรู้สึกสมควรทั้งสิ้น

แต่บัดนี้ ทุกประการได้แปรเปลี่ยนเป็นผิดไป นางไม่มีความจำเป็นต้องดำเนินต่ออีกแล้ว

และนางก็ไม่อาจให้ผู้ใดทราบความสัมพันธ์ของนางกับโป้วอั้งเสาะ ยิ่งไม่อาจให้โป้วอั้งเสาะทราบด้วย

นางพลันรู้สึกสะอิดสะเอียนตัวเองเป็นอย่างยิ่ง...

โป้วอั้งเสาะยังคงจับตามองชุยล้ง ทุ่มเทจิตใจมองแน่วนิ่ง ใบหน้าที่ซีดขาวถึงกับแดงระเรื่อได้!

ชุยล้งแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านยังดูไม่พอ?"

โป้วอั้งเสาะมิตอบ และมิทราบควรตอบอย่างไรด้วย

ชุยล้งแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าให้ท่านดูจนพอใจก็ได้"

สตรีที่คลุกคลีกับบุรุษมานานปี วาจาที่กล่าวกับบุรุษ มักจะมีวิธีการอันเยี่ยมยอดอยู่เสมอ

น้ำแข็งบนยอดเขาสุดไกล คล้ายละลายไปทีละน้อยแล้ว

ชิมซาเนี้ยอดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

"อย่าลืมวาจาที่เราบอกแก่ท่านเมื่อครู่"

ชุยล้งผงกศีรษะ ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าตอนนี้ยอมให้ท่านดู เนื่องเพราะเหตุการณ์เปลี่ยนแปรไปแล้ว"

โป้วอั้งเสาะถาม

"เหตุการณ์ใดเปลี่ยนแปร?"

"บ้วนเบ๊ติ๊งได้..."

ทันใดนั้น มีเสียงฝีเท้าม้าถี่เร็วดังขึ้น ขัดวาจานางจนสะบั้นกลางคัน

ม้าพ่วงพีตัวหนึ่งพุ่งเข้ามา ร่างคนบนหลังม้าสูงใหญ่ดั่งภูเขา แต่ทีท่าปราดเปรียวแคล่วคล่องดั่งกระต่าย

ม้าพ่วงพีร้องเสียงยาว คนกระโดดลงมาแล้ว

สีหน้าชิมซาเนี้ยแปรเปลี่ยนไป หลบเข้าที่ด้านหลังชุยล้งอย่างว่องไว

กงซุนต้วนโถมตามติดทันที มือหนึ่งตบใส่หน้าชุยล้งพร้อมกับตวาด

"หลีกไป!"

เสียงตวาดของมันพลันชะงักงัน

มือของมันมิได้ตบใส่ชุยลั้ง

ดาบเล่มหนึ่งพลันยื่นเข้ามาทางด้านข้าง กันข้อมือมันไว้...ฝักดาบสีดำสนิท ด้ามดาบสีดำสนิท!

แต่มือที่กุมดาบกลับซีดขาว!

เส้นเลือดบนหน้าผากของกงซุนต้วนเบ่งพอง ทันชวับกลับมาถลึงจ้องโป้วอั้งเสาะ แล้วตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เป็นท่านอีก?"

"ข้าพเจ้าเอง"

"วันนี้เราไม่ต้องการฆ่าท่าน"

"วันนี้ข้าพเจ้าก็ไม่คิดฆ่าท่าน"

"ดังนั้น ท่านควรไปให้ห่าง ๆ จะประเสริฐสุด"

"ข้าพเจ้าพอใจยืนในที่นี้"

กงซุนต้วนจับตามองโป้วอั้งเสาะ แล้วเบือนไปมองชุยลั้งอีกครา คล้ายดั่งแตกตื่นสงสัยอย่างยิ่ง ร้องโพล่งว่า

"หรือนางเป็นสตรีของท่าน?"

"ถูกแล้ว"

กงซุนต้วนต้องระเบิดเสียงหัวร่อดังก้องกล่าว

"หรือท่านมิทราบนางเป็นคณิกา?"

ร่างโป้วอั้งเสาะพลันชาแข็งไปทันที

ถอยช้า ๆ ไปสองก้าว จับตามองกงซุนต้วนแน่วนิ่ง ใบหน้าที่ซีดขาวคล้ายดั่งใสเป็นแก้วผลึก

กงซุนต้วนยังหัวร่ออยู่ ดุจดั่งในชั่วชีวิตมิเคยพบเห็นเรื่องน่าหัวร่อถึงปานนี้เลย

โป้วอั้งเสาะรอคอยอยู่

มือที่กุมดาบคล้ายดั่งขาวจนใสเช่นกัน พอจะเห็นเส้นเลือดและกล้ามเนื้อใต้ผิวหนังจนชัดเจน

จนเสียงหัวร่อของกงซุนต้วนชะงักหาย โป้วอั้งเสาะจึงเน้นทีละคำ

"ชักดาบของท่าน!"

เพียงสี่คำเท่านั้น และกล่าวเบาอย่างยิ่ง เบาดั่งเป็นเสียงลมหายใจ

ลมหายใจของอสูรร้าย!

และก็กล่าวช้าอย่างยิ่ง ช้าจนคล้ายเสียงสาปแช่งของภูตผีในอเวจี!

กงซุนต้วนคล้ายตัวแข็งไปเช่นกัน แต่ดวงตาพลันลุกวาวราวมีเปลวไฟพวยพุ่ง มันจับตามองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง พลางเน้นเสียง

"ท่านว่ากระไร?"

"ชักดาบของท่าน!"

อาทิตย์ร้อนแรง

ฝุ่นทรายปลิวกระจายอยู่ในอาทิตย์ร้อนแรง ยอดหญ้าเป็นสีเหลืองอร่ามดั่งเปลวทอง

มาตรว่าแผ่นดินเจิดจ้าแจ่มใส แต่คล้ายถูกมืออำมหิตกราดเกรี้ยวครอบคลุมไว้

ในที่นี้ มาตรว่าชีวิตงอกงามไม่หยุดยั้ง แต่ก็อาจถูกทำลายได้ในทุกเวลา

ที่นี้ ทุกสรรพสิ่งล้วนแกร่งกร้าวดุดัน ไม่มีความอบอุ่นนุ่มนวลแม้สักน้อยนิด

มือกงซุนต้วนกำไปที่ด้ามดาบแล้ว

ดาบงอ ด้ามเงิน

เงินที่เย็นเฉียบ ตอนนี้ถูกกำจนกลายเป็นร้อนผะผ่าวราวเหล็กเผาไฟ!

ฝ่ามือของมันมีเหงื่อซึมออกมา หน้าผากก็มีเหงื่อซึมออกมา ตลอดร่างคล้ายดั่งถูกแผดเผาอยู่ใต้แสงอาทิตย์ร้อนแรง

"ชักดาบของท่าน!"

สุราในโลหิตมัน พลุ่งพล่านดั่งเป็นเปลวไฟ

ร้อนเกินไปจริง ๆ

ร้อนจนผู้คนไม่มีปัญญาทนทาน!

โป้วอั้งเสาะยืนแน่วนิ่งเย็นชาอยู่ที่ตรงข้าม ดุจดั่งเป็นน้ำแข็งที่ไม่เคยละลายเลยก็ปาน

น้ำแข็งที่ใสจนมองทะลุได้!

อาทิตย์ที่ร้อนแรงทารุณ คล้ายไม่กระทบกระเทือนต่อมันสักน้อยนิด

มิว่ามันยืนในที่ใด ต่างคล้ายยืนอยู่บนหิมะน้ำแข็งของยอดเขาสุดไกล

กงซุนต้วนหอบหายใจด้วยความกระวนกระวาย กระทั่งตัวเองก็ยังได้ยินเสียงหอบหายใจของตน

จิ้งเหลนตัวใหญ่ตัวหนึ่งคลานออกจากรูในพื้นทราย คลานช้า ๆ ข้ามหลังเท้ามันไป

"ชักดาบของท่าน"

ธงใหญ่พลิ้วไสวอยู่ในระยะไกล ในสายลมมีเสียงม้าร้องแว่วมาไม่ขาดระยะ

"ชักดาบของท่าน"

เหงื่อได้ซึมออกจากหางตา ไหลลงไปในเคราแข็งที่คล้ายลวดเหล็ก ซึมจนเปียกชุ่มเสื้อผ้า

หรือโป้วอั้งเสาะไม่เคยมีเหงื่อเลย?

มือของโป้วอั้งเสาะยังคงกุมด้ามดาบในลักษณะเดิมมิเปลี่ยนแปร

กงซุนต้วนพลันคำรามสุดเสียง ชักดาบ สะบัดฟัน!

ประกายดาบสีเงินแวววาวราวสายฟ้า!

ประกายดาบกระจายเป็นวงกลม!

ประกายวงกลมฟันเข้าใส่ลำคอโป้วอั้งเสาะอย่างรวดเร็ว!

โป้วอั้งเสาะมิได้หลบหลีก มิได้ต่อต้านด้วย

พลันโถมเข้าไป!

ฝักดาบในมือซ้ายพลันยกขึ้นกันประกายเงินของดาบงอไว้

ดาบของโป้วอั้งเสาะถูกชักออกแล้ว!

เสียงสวบดังเบา ๆ ไม่มีผู้ใดสามารถเปรียบเทียบว่าคล้ายเสียงใด กระทั่งกงซุนต้วนเองก็มิทราบเป็นเสียงใด!

กงซุนต้วนไม่รู้สึกเจ็บปวด เพียงรู้สึกกระเพาะพลันหดตัวคล้ายจะอาเจียนออกมา!

กงซุนต้วนก้มศีรษะก็เห็นด้ามดาบที่ท้องของมัน! ด้ามดาบสีดำสนิท!

ตัวดาบได้หายเข้าไปในท้องมันหมดสิ้น เหลือแต่ด้ามเท่านั้น!

จากนั้น มันจึงรู้สึกพละกำลังสูญสลายออกจากร่างหมดสิ้น ไม่มีปัญญายืนหยัดต่อไปได้!

มันจับตามองด้ามดาบที่ท้อง ร่างหงายไปช้า ๆ

เพียงเห็นแต่ด้ามดาบ!

กระทั่งมันตาย ยังไม่ได้เห็นดาบโป้วอั้งเสาะเลย!

ทรายสีเหลืองซีด โลหิตสีแดงฉาน

กงซุนต้วนล้มนอนอยู่ในกองโลหิตของมัน

ชีวิตมันยุติแล้ว เภทภัยและความอาภัพของมันพลอยยุติลงเช่นกัน
แต่เภทภัยของผู้อื่น กลับเพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น!

ล่วงลับตามเวลา

เที่ยงตรง ร้อนระอุ

มิว่าในดินฟ้าอากาศที่ร้อนระอุปานใด เมื่อโลหิตไหลออกมา จะแข็งตัวในเวลารวดเร็วยิ่ง

แต่เหงื่อจะไม่มีวันแข็งตัวเด็ดขาด

ฮุ้นไจ้เทียนเช็ดเหงื่อไม่หยุดยั้ง เช็ดพลางดื่มน้ำพลาง แสดงว่ามันเป็นคนไม่คุ้นกับการทนความลำบาก

ฮวยมัวทีกลับสามารถทนทานได้กว่ามันมากนัก...

ในแสงแดดที่แผดกล้า ม้าพ่วงพีตัวหนึ่งเดินช้า ๆ เข้าไปในลานม้า

หลังม้ามีคนฟุบอยู่ผู้หนึ่ง

จิ้งเหลนตัวใหญ่กำลังเลียโลหิตของมันผู้นั้น

โลหิตของมันแห้งกรังไปแล้ว

ดาบงอเป็นประกายแวววาวเล่มหนึ่งเสียบอยู่บนสายรัดเอวของมัน แสงอาทิตย์สาดส่องผมที่ยุ่งเหยิงของมัน

แต่มันไม่มีเหงื่อไหลอีกแล้ว

ทันใดนั้น อสนีบาตฟาดเปรี้ยง ฝนห่าใหญ่กระหน่ำลงมาดั่งฟ้ารั่ว

ในห้องโถงของบ้วนเบ๊ตึ๊งมืดสลัวแล้ว ฝนที่หลั่งไหลลงจากชายคา หนาแน่นราวเป็นม่านไข่มุก

ฮวยมัวทีกับฮุ้นไจ้เทียนมีสีหน้าดำคล้ำเช่นดั่งท้องฟ้าในตอนนี้

ชายฉกรรจ์ที่เปียกชุ่มโชกสองคน หามซากศพกงซุนต้วนเข้ามาวางไว้บนโต๊ะยาว

จากนั้น มันสองจึงถอยเบา ๆ ออกไป

มันสองไม่กล้าดูสีหน้าบ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊

ท่านยืนสงบอยู่ในเงามืดของฉากใหญ่ มีแต่ตอนสายฟ้าแลบจึงสามารถเห็นหน้าของท่านได้

แต่กลับไม่มีผู้ใดกล้าดู

ท่านทรุดกายนั่งช้า ๆ นั่งอยู่ที่หน้าโต๊ะยาว กุมมือกงซุนต้วนไว้

มือหยาบหนา เย็นเฉียบ แข็งกระด้าง

ท่านมิได้หลั่งน้ำตา แต่สีหน้ากลับรันทดหดหู่ยิ่งกว่าหลั่งน้ำตาเสียอีก

ดวงตากงซุนต้วนถลนออกนอกเบ้า ในดวงตาคล้ายดั่งยังมีแววเจ็บปวดและหวาดกลัวตอนก่อนตายเหลืออยู่

ชั่วชีวิตของมัน คล้ายดั่งดำรงอยู่ในความเจ็บปวดและหวาดกลัวเสมอมา ดังนั้นมันจึงกระสับกระส่าย รุ่มร้อนดุดันอยู่เสมอมา

แต่เสียดาย ผู้อื่นเพียงสามารถเห็นเปลือกนอกที่เดือดดาลกร้าวแกร่งของมันเท่านั้น โดยไม่อาจเห็นหัวใจมัน

ฝนซาไปบ้างแล้ว แต่ท้องฟ้ายิ่งมืดสลัวกว่าเดิม

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊พลันกล่าวขึ้น

"ผู้นี้เป็นเฮียตี่ของเรา มีแต่มันคือเฮียตี่ของเรา"

มิทราบว่าเป็นรำพึงกับตัวเอง หรือกล่าวกับฮวยมัวทีและฮุ้นไจ้เทียน

ท่านกล่าวช้า ๆ สืบไป

"หากไม่มีผู้นี้ เราก็ไม่อาจรอดมาถึงบัดนี้เด็ดขาด"

ในที่สุด ฮุ้นไจ้เทียนอดมิได้ต้องถอนใจยาว กล่าวด้วยความหม่นหมอง

"พวกเราทราบว่าท่านเป็นคนดี"

บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊กล่าว

"มันเป็นคนดีจริง ๆ ไม่มีผู้ใดจงรักภักดียิ่งกว่ามัน ไม่มีผู้ใดกล้าหาญยิ่งกว่ามัน

แต่ทว่า ในชั่วชีวิตของมัน กลับไม่เคยมีวันเวลาเป็นสุขเลยสักครู่ยาม"

ฮุ้นไจ้เทียนได้แต่ฟัง ได้แต่ถอนหายใจ

เสียงของบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊เครือจนสั่นสะท้านเมื่อกล่าว

"มันความจริงไม่ควรตาย แต่บัดนี้มันได้ตายไปแล้ว"

ฮุ้นไจ้เทียนเค้นเสียงด้วยความขุ่นแค้น

"ต้องเป็นโป้วอั้งเสาะฆ่ามันแน่"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ขบกรามแน่น ผงกศีรษะกล่าว

"เราละอายต่อมัน เราความจริงควรเชื่อวาจามัน หาทางสังหารพวกเหล่านั้นก่อนจึงถูกต้อง"

"บัดนี้..."

"บัดนี้สายเกินไปแล้ว สายเกินไป..."

"แต่พวกเรากลับยิ่งไม่อาจปล่อยโป้วอั้งเสาะ พวกเราจะต้องล้างแค้นแทนท่าน"

"ย่อมต้องล้างแค้น เพียงแต่ว่า..."

พลันเงยหน้ากล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เพียงแต่ว่า ก่อนการล้างแค้น เรายังต้องกระทำอีกเรื่องหนึ่ง"

ดวงตาฮุ้นไจ้เทียนเป็นประกายแวววาว เลียบเคียงถามไป

"เรื่องอันใด?"

"ท่านเข้ามา เราบอกกับท่าน"

ฮุ้นไจ้เทียนย่อมเดินเข้าไปหา บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าว

"เราต้องการให้ท่านกระทำเรื่องแทนเรา"

"ตึ้งจู๊โปรดสั่ง"

"เราต้องการให้ท่านตาย!"

มือของท่านตวัดวูบ ก็ชักดาบงอของกงซุนต้วนออกมา ประกายดาบพุ่งวาบเข้าใส่ฮุ้นไจ้เทียนดั่งสายฟ้า!

ไม่มีผู้ใดสามารถบรรยาย ดาบนี้มีความเร็วปานใด และไม่มีผู้ใดสามารถคาดคิดท่านจะพลันลงมือใส่ฮุ้นไจ้เทียนได้!

ประหลาดที่ว่า ฮุ้นไจ้เทียนเองคล้ายป้องกันไม้นี้ของบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ก่อนก็ปาน!

ประกายดาบพอวูบขึ้น ร่างฮุ้นไจ้เทียนพุ่งปราดจากที่ ตีลังกาในกระบวนท่าชุยเซ็งชุยง้วยปวยฮุ้นเส็ก (ผลักหน้าต่างผลักจันทร์เมฆาพลิ้ว) ละลิ่วออกไปดั่งสายฟ้าเช่นกัน!

โลหิตสด ๆ กระจายตามร่างของมันดั่งสายฝน

มาตรว่าวิชาตัวเบาของมันเลอเลิศ มีปฏิกิริยารวดเร็ว แต่ยังไม่มีทางเร็วไปกว่าดาบบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊!

ดาบนี้ถึงกับฟันข้อมือขวาของมันขาดกระเด็น!

ข้อมือขาดได้พาโลหิตร่วงหล่นลงสู่พื้น

ร่างของฮุ้นไจ้เทียนถึงกับมิได้ล้มลง

ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่ผ่านการต่อสู้จนโชกโชน ต้องไม่ล้มลงโดยง่ายดายเด็ดขาด

มันพิงผนังห้องไว้ ใบหน้าเผือดขาวราวซากศพ แต่ดวงตากลับมีแววแตกตื่นสงสัยและหวาดกลัว

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊มิได้ไล่ตามไปซ้ำเติม ยังคงนั่งสงบอยู่ในที่เดิม จับตามองโลหิตสด ๆ ที่กำลังหยดลงจากปลายดาบ

ฮวยมัวทีถึงกับยืนดูด้วยสีหน้ากระด้างเย็นชา ถึงกับไม่มีความรู้สึกใด ๆ

ที่ดาบนี้ฟันใส่ ขอเพียงมิใช่มือมัน มันก็ไม่ไปแยแสสนใจเด็ดขาด

เนิ่นนานให้หลัง ฮุ้นไจ้เทียนจึงสามารถเอ่ยปาก โดยขบกรามเค้นเสียงสั่นระริก

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านสมควรเข้าใจ"

ท่านพลันเงยหน้า เพ่งมองภาพหมู่ม้าที่ห้อตะบึงบนผนัง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ความจริงสถานที่นี้เป็นของเรา มิว่าผู้ใดคิดจะชิงมันไปจากมือเรา ผู้นั้นต้องตาย!"

ฮุ้นไจ้เทียนอึ้งเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงถอนใจยาวกล่าว

"ที่แท้ท่านทราบหมดสิ้นแล้ว?"

"เราทราบอยู่นานแล้ว"

"ข้าพเจ้าประเมินท่านต่ำไป"

"เราบอกแต่แรกแล้ว ในโลกมีเรื่องราวมากหลายที่คล้ายฝุ่นละออง มาตรว่าจะอยู่ข้างกายท่านมานานแล้ว แต่ท่านกลับไม่เคยเห็นมันเลย...เราก็มิได้เห็นท่านชัดเจนเสมอมา"

สีหน้าฮุ้นไจ้เทียนบิดเบี้ยว เหงื่อซุ่มโชกดั่งสายฝน ขบกรามแค่นหัวร่อกล่าว

"แต่ทว่า แสงอาทิตย์อย่างไรก็ต้องสาดส่องเข้ามาจนได้!"

มันมาตรแม้นหัวร่ออยู่ แต่สีหน้ากลับบ่งบอกความเจ็บปวดยิ่งกว่าร่ำไห้เสียอีก

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าว
"ตอนนี้ท่านเข้าใจแล้วกระมัง?"
"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"
บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊จับตามองมัน ถอนหายใจกล่าว
"ท่านความจริงไม่สมควรขายเราเลย ท่านความจริงควรเข้าใจเราจึงถูกต้อง"
ใบหน้าฮุ้นไจ้เทียนพลันมีรอยยิ้มที่พิกลอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ
"ข้าพเจ้าแม้ขายท่าน แต่ทว่า..."
มันมิได้กล่าววาจานี้จบประโยค
สายตาเพิ่งเบือนไปที่ฮวยมัวที กระบี่ของฮวยมัวทีก็ได้แทงใส่ทรวงอกมันแล้ว ตรึงมันติดกับผนังห้องนั้นเอง!
มันไม่มีโอกาสกล่าววาจาที่มันคิดจะกล่าวอีกตลอดกาล
ฮวยมัวทีชักกระบี่ออกช้า ๆ
จากนั้น ฮุ้นไจ้เทียนจึงทรุดฮวบลงไป
มนุษย์ทุกคน จะเร็วจะช้าย่อมต้องล้มลงไป
มิว่าชีวิตของมันรุ่งโรจน์โชติช่วงปานใด รอจนเมื่อมันล้มลงไป ดูแล้วก็เป็นเช่นดั่งอื่น ๆ ไม่ผิดเพี้ยน
โลหิตที่ปลายกระบี่หยดแห้งหาย
ฮวยมัวทีหันกายกลับไป จับตามองบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊
บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ก็จับตามองมันอยู่ กล่าวเสียงราบเรียบ
"ท่านฆ่ามันแล้ว"
"เนื่องเพราะมันขายท่าน"
"ท่านตอนนี้ก็เข้าใจแล้ว?"
"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าเพียงทราบ คนที่ขายท่าน มันต้องตาย"
"ท่านทราบหรือไม่ มันขายเราเยี่ยงไร?"
"ข้าพเจ้าต้องการทราบอย่างยิ่ง"
"ม่อยังเม้งจู ลักลักซัว ล้วนเป็นพวกที่มันหามา"
สีหน้าฮวยมัวทีมีแววตระหนกอย่างยิ่ง ร้องโพล่งขึ้น
"ไฉนเป็นมันหามา? สองคนนั้นเกี่ยวข้องใดกับมัน?"
"มิได้เกี่ยวข้อง"
"ในเมื่อมิได้เกี่ยวข้อง ไฉนต้องหาพวกมันมา? ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

สองคำนี้ต่างถามโง่เขลายิ่ง ความจริงฮวยมัวทีมิใช่คนโง่เขลาเลย

แต่บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊มิได้แยแส ความจริงท่านไม่เคยชินต่อการตอบปัญหาที่โง่เขลาของผู้อื่นเลย

แต่ครานี้ ท่านยังคงตอบปัญหานี้ไป

"เนื่องเพราะพวกมันมิได้เกี่ยวข้องกับมันเลย ดังนั้นมันจึงหาพวกมันมา"

"หามาด้วยจุดประสงค์ใด?"

"ฆ่าคน"

"ฆ่าคน? ฆ่าผู้ใด?"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กำดาบแนบแน่น กล่าวช้า ๆ

"น้องพี่ที่ตายในสองวันนี้ ล้วนเป็นพวกมันฆ่าทั้งสิ้น"

ฮวยมัวทีร้องด้วยความตระหนก

"เป็นพวกมันฆ่า? มิใช่โป้วอั้งเสาะ?"

"เฮอะ คนที่โป้วอั้งเสาะต้องการฆ่ามีเพียงผู้เดียว"

ต่อให้ฮวยมัวทีโง่เขลาปานใดก็ต้องไม่สอบถามอีก มันย่อมเข้าใจ คนที่โป้วอั้งเสาะต้องการฆ่าคือผู้ใด?

"แต่ฮุ้นไจ้เทียน เหตุใดจึงไปหาพวกมันมาฆ่าพวกเหล่านี้?"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊เน้นช้า ๆ

"เนื่องเพราะมันคิดจะบีบบังคับให้เราไป"

"บีบบังคับให้ท่านไป?"

"เฮอะ เฮอะ หากเราไป สถานที่นี้ไยมิใช่กลายเป็นของมัน?"

ฮวยมัวทีถอนหายใจกล่าว

"ความจริงมันสมควรทราบ ท่านมิใช่เป็นคนถูกบีบบังคับหลบหน้าได้ง่ายดาย"

"แต่มันก็ทราบ เรามีศัตรูที่ร้ายกาจอย่างยิ่งอยู่คนหนึ่ง ที่มันทำดังนี้ เพียงต้องการให้เราเข้าใจ ศัตรูผู้นั้นมารังควานถึงที่แล้ว"

มีรอยยิ้มเย้ยหยันปรากฏที่มุมปากเล็กน้อย บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กล่าวสืบไป

"ตอนแรกเราถึงกับแทบจะเชื่อว่าเป็นความจริง"

"แล้วเป็นเรื่องใดจึงบันดาลให้ท่านเริ่มสงสัยมัน?"

"เฮอะ แผนของมันแม้รัดกุมแนบเนียน แต่ยังคำนวณเรื่องราวผิดไปหลายประการ"

"อ้อ?"

"มันย่อมนึกไม่ถึง ศัตรูที่แท้จริงของเราคนนั้นถึงกับมาในเวลานี้ด้วย"

"กลับนับเป็นเรื่องบังเอิญยิ่ง"

"โป้วอั้งเสาะมิใช่มาโดยบังเอิญ"

"มันมิใช่?"

"เนื่องเพราะมันทราบ ฮุ้นไจ้เทียนมีแผนเยี่ยงนี้ ดังนั้นมันจึงรุดมา มีแต่ในบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊เกิดเรื่องจนปั่นป่วนวุ่นวาย มันจึงมีโอกาสมากกว่าธรรมดา"

"มันไฉนจึงสืบทราบแผนของฮุ้นไจ้เทียน?"

ดวงตาบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊มีประกายเจ็บปวดรวดร้าว อีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะชิมชาเนี้ยคือคนของพวกมัน"

ฮวยมัวทีมีสีหน้าแตกตื่นสงสัยอีกครา ร้องโพล่งว่า

"ไฉนชิมชาเนี้ยทราบเรื่องนี้ได้?"

"เนื่องเพราะชุยล้งก็เป็นคนของพวกมัน"

"ชุยล้ง?"

"เฮอะ เฮอะ มันซื้อชุยล้งไว้ ใช้ชุยล้งเป็นที่ส่งข่าวคราว กลับมิทราบ ชุยล้งก็ได้บอกข่าวนั้นให้แก่ชิมชาเนี้ยด้วย"

ฮวยมัวทีถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

"ดูท่า หากบุรุษใดเชื่อถือสตรีเกินไป มิว่ามันกระทำเรื่องราวใด ต่างต้องล้มเหลวไปจนได้"

"มันดูชุยล้งผิด และก็ดูปวยทีตีตูผิดไป"

"ตอนนั้น มิว่าผู้ใดต่างนึกไม่ถึง ปวยทีตีตูจะเป็นท่านเรียกหามา"

"ดังนั้น พวกมันจึงถูกปวยทีตีตูสืบทราบความลับนี้"

"ดังนั้น ปวยทีตีตูจึงต้องตาย"

"ใช่ คิดว่ามันต้องถูกม่อยังเม้งจูฆ่าปิดปาก"

"แต่ม่อยังเม้งจูไฉนตายไปได้?"

"ก่อนปวยทีตีตูจะตาย ในมือต้องกำหลักฐานใดไว้ หลักฐานนั้น คิดว่าต้องได้มาจากในร่างม่อยังเม้งจู"

ฮวยมัวทีผงกศีรษะเบา ๆ มันก็ได้คิดถึงมือที่กำแนบแน่นของปวยทีตีตู

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าวต่อไป

"ฮุ้นไจ้เทียนย่อมไม่สนใจมือของปวยทีตีตู เนื่องเพราะมีแต่มันเท่านั้นที่ทราบปวยทีตีตูตายกับมือผู้ใด"

"แต่มันกลับคาดคิดไม่ถึง มีคนสนใจมือข้างนั้นของปวยทีตู และยังชิงหลักฐานไปได้อีกด้วย"

"มันกลัวถูกผู้อื่นสืบทราบพันธะของพวกมัน ดังนั้น จึงพาลสังหารม่อยังเม้งจูเพื่อปิดปากเสียเลย"

"โอ...ดูไม่ออกว่ามันถึงกับเป็นคนใจดำอำมหิตปานนี้"

"ตอนนี้ท่านเข้าใจโดยสิ้นเชิงแล้วกระมัง?"

ฮวยมัวทีครุ่นคิดแล้วกล่าว

"ยังไม่เข้าใจอีกสองเรื่อง"

"ท่านพอจะถามมาได้"

"ลักลักซัวเป็นผู้อาวุโสบู๊ลิ้ม ม่อยังเม้งจูก็เป็นทายาทตระกูลใหญ่ที่รุ่มรวยมหาศาลด้วยศักดิ์ฐานะและเกียรติภูมิของสองมัน ไฉนยอมถูกผู้อื่นเรียกหามาโดยง่ายดาย?"

"ม่อยังเม้งจูละโมบรากฐานบ้วนเบ๊ตึ้งมานานปีแล้ว คิดจะฮุบไว้เป็นสมบัติของมันอยู่เสมอมา หากคนเราเกิดความละโมบขึ้น ก็ยากยิ่งจะไม่เป็นเครื่องมือให้ผู้อื่นใช้"

ฮวยมัวทีผงกศีรษะกล่าว

"คนที่ยิ่งรุ่มรวยยิ่งละโมบ เหตุผลนี้พวกเราก็เข้าใจกระจ่าง แต่ทว่า ลักลักซัวไฉนถูกมันเกลี้ยกล่อมจนยินยอม?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ครุ่นคิดแล้วตอบช้า ๆ

"ลักลักซัวมิใช่ถูกมันเรียกตัวมา"

"มิใช่มัน เป็นผู้ใด?"

"ความจริงฮุ้นไจ้เทียนมิใช่ตัวการวางแผนนี้"

"อ้อ?"

"เมื่อค่ำวันก่อน ลักลักซัว ม่อยังเม้งจู โป้วอั้งเสาะ ปวยทีตู ต่างอยู่ในห้องของมันมิได้ออกมา แต่ในคอกม้าของท่านกลับเสียชีวิตน้องพี่ไปถึงสิบสามคน"

ฮวยมัวทีกล่าวด้วยความขุ่นแค้น

"ตอนนั้นข้าพเจ้ายังเข้าใจ เป็นฝีมืออำมหิตของเอี๊ยบไคเสียอีก"

"ความจริงฆาตกรคิดจะป้ายผิดไปที่เอี๊ยบไค นึกไม่ถึง เอี๊ยบไคจะมีพยานมายืนยันให้ได้"

"ท่านมีความเห็น ฆาตกรคือฮุ้นไจ้เทียน?"

"ก็ไม่ใช่"

"ไฉนไม่ใช่?"

"เราเข้าใจวิชาบู๊ของมันกระจ่าง และก็เข้าใจฝีมือของน้องพี่ที่ตายทั้งสิบสามคนลึกซึ้ง อาศัยมัน คิดจะฆ่าน้องพี่ทั้งสิบสามคนนั้น น่ากลัวยากเข็ญอย่างยิ่ง"

สีหน้าฮวยมัวทีเคร่งเครียดไปเช่นกัน กล่าวช้า ๆ

"ดังนั้น ท่านจึงมีความเห็น เรื่องนี้ต้องยังมีอีกผู้หนึ่ง?"

"ใช่แล้ว"

"ท่านมีความเห็น คนผู้นั้นจึงเป็นตัวการที่แท้จริง?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านทราบคนผู้นั้นเป็นใคร?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊มิตอบปัญหานี้ แต่กล่าวช้า ๆ

"ประการแรก `ความสัมพันธ์ของคนผู้นี้กับลักลักซัวจะต้องลึกซึ้งอย่างยิ่ง ดังนั้น ลักลักซัวจึงถูกมันเกลี้ยกล่อมจนยินยอมมากระทำเรื่องนี้"

ฮวยมัวทีผงกศีรษะช้า ๆ พลางกล่าว

"มีเหตุผล"

"ประการสอง ศักดิ์ศรีของคนผู้นี้ในบ้วนเบ๊ตึ้งต้องสูงอย่างยิ่ง"

"เห็นได้อย่างไร?"

"เนื่องเพราะมันมีศักดิ์ศรีนี้ เมื่อบีบบังคับจนเราหนีหน้าไปแล้ว มันจึงสามารถรับช่วงบ้วนเบ๊ตึ้งไว้ได้"

ฮวยมัวทีครุ่นคิดเป็นนาน ในที่สุดผงกศีรษะช้า ๆ

"มีเหตุผล"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าวต่อไป

"คิดว่ามันต้องเป็นคนที่ฮุ้นไจ้เทียนเชื่อถืออย่างยิ่ง ดังนั้น ฮุ้นไจ้เทียนจึงยอมรับฟังคำสั่งมัน"

"มีเหตุผล"

สีหน้าบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊เคร่งเครียดกว่าเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ

"ประการสี่ มันย่อมเป็นคนที่น้องพี่ทั้งสิบสามเคารพเชื่อฟังที่สุด เนื่องเพราะพวกมันมิได้ระวังคนผู้นั้นเลยสักน้อยนิด ดังนั้น จึงถูกมันปลิดชีวิตไปโดยง่ายดาย"

ฮวยมัวทีพลันหัวร่อเบา ๆ หัวร่อด้วยสีหน้าพิกลยิ่ง กล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะมันมีพันธะกับลักลักซัวลึกซึ้งยิ่ง ดังนั้น จึงแสร้งมารยาเป็นชิงชังรังเกียจในกันและกัน เพื่อให้ผู้อื่นสังเกตความสัมพันธ์ของมันสองไม่ออก?"

"เป็นเช่นนี้จริง ๆ"

"บัดนี้ มีเพียงเรื่องเดียวที่ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ"

"ท่านยังพอจะถามต่อไปได้"

ฮวยมัวทีเพ่งมองแน่วนิ่ง พลางกล่าวช้า ๆ

"เรื่องราวเหล่านี้เป็นท่านดูออกเอง?"

"มิใช่โดยสิ้นเชิง"

"ยังมีผู้ใดแพร่งพรายความลับนี้ให้ท่าน?"

"ถูกแล้ว"

"ผู้ใดกัน?"

"ชุยล้ง"

"เป็นนางอีก?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊หัวร่อแล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

"ฮุ้นไจ้เทียนเข้าใจว่าชุยล้งจงรักภักดีต่อมันจนศิโรราบ ชิมซาเนี้ยก็เข้าใจ ชุยล้งจงรักภักดีต่อนางแน่วนิ่ง แต่มิทราบ..."

"พวกมันต่างเข้าใจผิด?"

"ใช่! พวกมันต่างผิดไป และยังผิดจนน่าหัวร่อยิ่ง"

"ความจริงชุยล้งเป็นคนของท่าน?"

"ก็ไม่ใช่"

"อย่างนั้น นางเป็นกระไร...?"

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊พลันสอดคำ

"ท่านทราบว่านางมีอาชีพใด?"

ดวงตาของฮวยมัวทีมีประกายชิงชังรังเกียจ แค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าย่อมทราบ นางเป็นคณิกา"

"แล้วท่านเคยได้ยินว่านางคณิกาจงรักภักดีต่อผู้ใดมาบ้าง?"

"ใช่ หากคนที่กระทั่งยอมขายตัวเองได้ ย่อมสามารถขายผู้อื่นได้เช่นกัน"

"แต่ทว่า นางดูแล้วมิใช่เป็นคนเยี่ยงนั้น"

"เรื่องนี้กลับเป็นบทเรียนให้ข้าพเจ้าได้"

"บทเรียนใด?"

"นางคณิกาก็คือนางคณิกา แม้นับว่านางจะสวยสะคราญปานหยาดฟ้า นางยังคงเป็นคณิกา"

"อืมม์ ท่านคล้ายดั่งมิใคร่กล่าววาจาหยาบคายเช่นนี้นัก"

"ข้าพเจ้าวันนี้มิเพียงกล่าววาจาหยาบคายไม่น้อยเท่านั้น ยังกล่าววาจาโง่เขลาไปไม่น้อยด้วย"

"ตอนนี้ท่านย่อมเข้าใจโดยสิ้นเชิงแล้วกระมัง?"

"ตอนนี้ไม่สายเกินไปหรือ?"

"คล้ายดั่งสายเกินไป"

ฮวยมัวทีก้มศีรษะต่ำ อึ้งเป็นเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"ศัตรูที่แท้จริงของท่านคือโป้วอั้งเสาะ?"

"ใช่แล้ว"

"ข้าพเจ้าพอจะฆ่ามันแทนท่านได้"

"ท่านฆ่ามันไม่ได้ดอก"

"อย่างน้อย ข้าพเจ้าพอจะช่วยท่านอีกแรงหนึ่ง"

"ไม่ต้อง"

"บัดนี้กงซุนต้วนกับฮุ้นไจ้เทียนตายไปแล้ว หากท่านฆ่าข้าพเจ้า ไยมิใช่คล้ายฝ่ามือข้างเดียว ยากจะปรบดัง?"

"นั่นเป็นเรื่องของเรา"

ฮวยมัวทีอึ้งอีกเนิ่นนาน จึงถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าอย่างไรก็ติดตามท่านมาถึงสิบกว่าปีแล้ว?"

"สิบหกปี"

"ในสิบหกปีที่ติดตามท่าน ข้าพเจ้าก็เคยหลั่งโลหิตและเหงื่อให้แก่สถานที่นี้มา"

"เท่าที่สถานที่นี้สามารถมีรากฐานดั่งปัจจุบัน ความจริงมิใช่คนผู้เดียวสามารถสร้างขึ้นได้"

"ครั้งนี้ข้าพเจ้าก็เพียงแต่คิดจะบีบบังคับท่านหนีไปเท่านั้น โดยมิได้คิดจะฆ่าท่านด้วย"

"คิดว่าท่านคงเคยเห็นต้นไม้ใหญ่ที่ลานหน้าตึกนี้มากระมัง?"

ฮวยมัวทีผงกศีรษะ บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กล่าวต่อ

"ในหลายปีนี้ มันเติบโตเร็วอย่างยิ่ง เติบโตสมบูรณ์ยิ่ง"

ดวงตาฮวยมัวทีมีประกายรันทดขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวช้า ๆ

"ตอนข้าพเจ้ามา มันเพียงสูงไม่ถึงลูกกรง แต่บัดนี้ กระทั่งสองคนยังโอบไม่รอบ"

"แต่หากท่านเคลื่อนย้ายมันออกไป มันยังต้องเหี่ยวเฉาตายเร็วยิ่ง"

ฮวยมัวทีมีแต่ต้องยอมรับ

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊กล่าวต่อ

"เราก็เป็นเช่นไม้ต้นนี้ รากของเราได้หยั่งอยู่ในดินแดนนี้แล้ว หากมีคนต้องการให้เราไป เราก็จะเหี่ยวเฉาตายเช่นกัน"

ฮวยมัวทีกำหมัดแนบแน่นพลางกล่าว

"ดังนั้น...ดังนั้นท่านจึงต้องฆ่าข้าพเจ้าให้ได้?"

"ท่านเป็นผู้บอกเอง มิว่าผู้ใดขายเรา มันผู้นั้นต้องตาย!"

ฮวยมัวทีมองกระบี่ในมือ ถอนใจยาวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคยบอกจริง ๆ"

ดวงตาบ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ก็มีประกายหม่นหมองขึ้นบ้าง กล่าวช้า ๆ

"เราความจริงพอจะบีบบังคับให้ท่านไปประมือกับโป้วอั้งเสาะได้"

"ข้าพเจ้าต้องไปแน่"

"แต่เรายินยอมลงมือเอง ก็ไม่ยอมให้ผู้อื่นฆ่าท่าน"

หยุดเล็กน้อย เน้นทีละคำต่อไป

"เนื่องเพราะท่านเป็นคนของบ้วนเบ๊ติ๊ง เนื่องเพราะท่านก็เคยเป็นสหายของเรา"

"ข้าพเจ้า...เข้าใจ"

"ท่านเข้าใจก็ประเสริฐ"

"ตอนนี้ ข้าพเจ้าเพียงต้องการถามท่านอีกคำเดียว"

"ท่านยังถามได้"

ฮวยมัวทีพลันเงยหน้าจ้องมองแน่วนิ่ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ข้าพเจ้าทุ่มเทความมานะพยายามมาสิบกว่าปี ลำบากตรากตรำสิบกว่าปี จวบจนบัดนี้ยังไม่มีกระไร ยังต้องเชื่อฟังคำสั่งจากท่านดุจเป็นข้าทาส หากท่านเป็นข้าพเจ้า ท่านจะกระทำเช่นดั่งข้าพเจ้าหรือไม่?"

บ้วนเบ๊ติ๊งจู๊ตอบสวนคำโดยไม่ต้องคิด

"เราเป็นแน่ เพียงแต่ว่า..."

ดวงตาพลันเป็นประกายวาวราวกระบี่ กล่าวต่อด้วยเสียงหนัก ๆ

"หากเรากระทำเรื่องไม่ลับเพียงพอ ถูกผู้คนพบเห็น เราก็ตายโดยไม่เสียใจ"

ฮวยมัวทีประสานสายตาแน่วนิ่ง หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ประเสริฐ! คำ 'ตายโดยไม่เสียใจ' อันประเสริฐ แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าไม่แน่จะตายในมือท่านได้"

มันสะบัดกระบี่วูบ กระบี่เป็นประกายแวววาว พร่างพรายดั่งบุปผาโบยบิน กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ขอเพียงท่านสามารถฆ่าข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าก็ตายโดยไม่เสียใจ!"

"ประเสริฐมาก นี่จึงเป็นวาจาของชายชาตรี"

"ท่านไฉนยังไม่ลุกขึ้น?"

"เรานั่งอยู่ที่นี้ก็สามารถฆ่าท่านได้เช่นกัน"

เสียงหัวร่อของฮวยมัวทีพลันชะงักงัน มือที่กำกระบี่มีเส้นเอ็นขึ้นเขียวโปน

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กลับยังคงนั่งสงบเยือกเย็นในที่นั้น จับตามองดาบงอในมืออย่างเยือกเย็น

กระทั่งหางตายังไม่เหลือบชำเลืองฮวยมัวทีแม้สักแวบเดียว

เลือดเนื้อทั้งร่างของท่าน คล้ายพลันกลายเป็นเหล็กกล้าแล้วก็ปาน!

ฮวยมัวทีจับตามองท่านแน่วนิ่ง สืบเท้าเข้าไปทีละก้าว ปลายกระบี่สั่นระริกไม่หยุดยั้ง มือที่กำกระบี่ก็คล้ายกำลังสั่นด้วย

ทันใดนั้น มันตวาดเบา ๆ ประกายกระบี่พลันกลายเป็นรุ้งยาว ร่างก็พุ่งปราดจากพื้นดั่งเหินบิน!

กระบี่นี้ของมันมิได้จู่โจมใส่บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊?

ทั้งร่างทั้งกระบี่ของมันพุ่งไปที่หน้าต่างดั่งสายฟ้า!

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊พลันถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"เสียดาย..."

สองคำพอหลุดจากปาก ร่างท่านพุ่งปราดขึ้นจากเก้าอี้

ดาบงอในมือก็กลายเป็นรุ้งสีเงิน

เสียงติงดังสดใส ดาบกระบี่สัมผัสกันแล้ว!

ประกายดาบพลันเบนเบี่ยง ปาดลงไปตามคมกระบี่

ฮวยมัวทีมิใช่คนไม่รู้จักใช้กระบี่ เพลงกระบี่ของมันเปลี่ยนแปรได้รวดเร็วจนบู๊ลิ้มยุคนี้มีน้อยคนจะทัดเทียมมันได้

แต่ครั้งนี้มันพลันพบเห็น กระบวนท่าแปรเปลี่ยนของมันถูกผู้อื่นฟันจนตายไว้ก่อนแล้ว!

ตอนนั้น เป็นเวลาที่ร่างกลางอากาศของมันใกล้จะสูญกำลัง มิทันเกร็งกำลังใหม่ขึ้นมาเสริมทดแทน

ในพริบตานั้นเอง ประกายเงินของดาบพลันกันใบหน้ามันไว้ กันลมหายใจ

ขดงมันจนขาดห้วง!

มันพลันรู้สึกหนาวอย่างยิ่ง หนาวจนน่ากลัว

"หากท่านมีความกล้ามาสู้กับเรา เราอาจบางทียอมอภัยให้ท่าน"

นี่เป็นคำพูดสุดท้ายที่มันได้ยิน!

อสนีบาตขาดหายไปแล้ว แต่ท้องฟ้ากลับยิ่งสลัวมัวลง

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊นั่งสงบอยู่ในที่นั้นอีก ดูไปคล้ายดั่งอ่อนล้าอย่างยิ่ง และก็รันทดหดหู่ยิ่ง

ที่อยู่เบื้องหน้าท่าน คือซากศพของกงซุนต้วน ฮุ้นไจ้เทียน ฮวยมัวที!

นี่ความจริงเป็นสหายรักที่สนิทสนมที่สุด เป็นบริวารที่เข้มแข็งที่สุดของท่าน บัดนี้กลับกลายเป็นซากศพที่ไร้ชีวิต ไร้น้ำใจไมตรี ดุจดั่งเป็นซากศพของคนแปลกหน้าก็ปาน

แต่คนที่ยังมีชีวิต กลับมิใช่ไร้น้ำใจได้เด็ดขาด

มีผู้ใดสามารถเข้าใจความรู้สึกของชายชราที่ผ่านการต่อสู้จนโชกโชนบ้าง?

ท่านได้กระไรไปบ้าง?

บัดนี้ ท่านเหลือกระไรอยู่บ้าง?

โลหิตบนผนังแห้งไปแล้ว หยาดโลหิตย้อยเป็นทางยาว ดุจดั่งใช้สีสลัดเข้าไปก็ปาน

มีสองคนเดินเบา ๆ เข้ามา เมื่อเห็นสภาพนี้ ต้องกลั้นลมหายใจไว้ทันที

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊มิได้เหลียวหน้า จนเนิ่นนานให้หลังจึงส่งเสียงหนัก ๆ

"ถ่ายทอดคำสั่งไป น้องพี่ภายในบ้วนเบ๊ตึ้งทั้งมวลต่างต้องไว้ทุกข์กินเจ และเตรียมงานศพให้กับเตี้ยจู๊สองท่านกับกงซุนซิงแซทันที"

ในท้องทุ่งมีเก๋งพักร้อนอยู่หลังหนึ่ง

บรรดาพวกเลี้ยงม้าต่างพอใจเรียกสถานที่นี้เป็น "รังสุขสันต์" แต่ความจริงสถานที่นี้เป็นเพียงเพิงหญ้าเท่านั้น

แต่ก็เป็นหนึ่งเดียวในละแวกใกล้เคียงที่สามารถหนีมาหลบฝนได้

ตอนพายุฝนโหมลง เอี๊ยบไคกับเบ๊ฮวงเหล็งหลบเข้ามาในเก๋งนี้

ฝนถี่ยิบราวเป็นม่านไข่มุก

ทุ่งที่เวิ้งว้างกว้างขวาง ดูกลางสายฝนคล้ายดั่งเป็นดินแดนในความฝันก็ปาน

เบ๊ฮวงเหล็งนั่งอยู่ที่ม้ายาวข้างถังน้ำชา สองมือของนางตบเข่าเบา ๆ เหม่อมองท้องทุ่งในสายฝนจนซึมเซา

นางมิได้กล่าววาจามาเนิ่นนานแล้ว

ตอนสตรีไม่กล่าววาจา เอี๊ยบไคก็มิเคยไปกระตุ้นให้พวกนางส่งเสียงเลย

เอี๊ยบไคมีความเห็นอยู่เสมอมา หากสตรีกล่าววาจาให้น้อยลง บุรุษก็จะมีอายุยืนยาวขึ้นบ้าง

สายฟ้าที่แลบแปลบปลาบ สาดส่องให้เห็นใบหน้าเบ๊ฮวงเหล็ง

สีหน้าของนางไม่ดีนัก แสดงว่าหลับไม่เต็มตา และยังมีความในใจอยู่มากหลายด้วย

แต่สีหน้าเยี่ยงนี้ กลับแสดงให้เห็นว่านางเติบใหญ่กว่าเดิม รู้ความกว่าเดิมแล้ว

เอี๊ยบไคตักชาชามหนึ่งดื่มรวดเดียว แต่หวังให้ชาในถังกลายเป็นสุราจึงประเสริฐ

เอี๊ยบไคมิใช่ปิศาจสุรา มีแต่ตอนเบิกบานอย่างยิ่ง หรือกลัดกลุ้มอย่างยิ่งเท่านั้นจึงคิดจะดื่มสุรา

เอี๊ยบไคตอนนี้มิได้เบิกบานแจ่มใส

เอี๊ยบไคตอนนี้พลันคิดจะดื่มสุรา

เบ๊ฮวงเหล็งเงยหน้ามองแวบหนึ่ง กล่าวขึ้นเบา ๆ

"เตียเตียไม่เห็นพ้องกับการติดต่อของพวกเราเสมอมา"

"อ้อ?"

"แต่วันนี้ท่านกลับต้องการให้ข้าพเจ้าออกมาเป็นเพื่อน พาท่านไปเที่ยวในทุกแห่งหน"

"ฮา...แม้นับว่าท่านเลือกคนได้ถูก แต่เลือกเวลาไม่ถูก"

"ท่านทราบหรือไม่ ไฉนเตียเตียพลันเปลี่ยนความคิด...?"

"ไม่ทราบ"

"เช้าวันนี้ ท่านจะต้องสนทนากับเตียเตียด้วยเรื่องราวไม่น้อย"

"ฮา...ท่านสมควรทราบ บิดาท่านมิใช่คนปากมาก ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่"

เบ๊ฮวงเหล็งพลันกระโดดขึ้นมา ร้องเสียงดัง

"พวกท่านจะต้องสนทนากันมากหลาย และเป็นวาจาที่ไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าทราบด้วย มิเช่นนั้น ท่านไฉนไม่ยอมบอกข้าพเจ้า?"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดแล้วกล่าวช้า ๆ

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าบอกท่านจริง ๆ?"

"ย่อมเป็นความจริง"

"หากข้าพเจ้าบอก เตียเตียท่านต้องการยกท่านให้ข้าพเจ้า ท่านเชื่อหรือไม่?"

"ย่อมไม่เชื่อ"

"ไฉนไม่เชื่อ?"

นางขยี้เท้า บิดกายออกไป กระซากเสียงว่า

"ผู้อื่นจิตใจว้าวุ่นแทบตายแล้ว ท่านยังมาหยอกล้อผู้อื่นอีก"

"ไฉนจึงว้าวุ่น?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ หากข้าพเจ้าทราบ จิตใจก็ไม่ว้าวุ่นแล้ว"

"ฮา...วาจานี้ฟังแล้ว กลับคล้ายมีเหตุผลอยู่บ้าง"

"ความจริงก็มีเหตุผลอย่างยิ่งอยู่แล้ว"

นางหันขวับกลับมา จ้องหน้าเอี๊ยบไคแล้วกล่าวต่อ

"หรือท่านไม่เคยรู้สึกจิตใจว้าวุ่นมาก่อน?"

"น้อยอย่างยิ่ง"

"หรือท่านไม่เคยจิตใจหวั่นไหวมาก่อน?"

"น้อยอย่างยิ่ง"

"ท่าน...ก็ไม่เคยรู้สึกพอใจข้าพเจ้า?"

"เคยรู้สึก"

เป็นคำตอบที่รวบรัดชัดเจนยิ่ง

แต่เบ๊ฮวงเหล็งกลับคล้ายตระหนกอย่างยิ่ง ใบหน้าแดงฉานทันที ก้มศีรษะลงช้า ๆ บิดชายเสื้อของนางอย่างแรง จนเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวเบา ๆ

"ในสถานที่เยี่ยงนี้ ในเวลาเยี่ยงนี้ หากท่านพอใจข้าพเจ้าจริง ควรกอดข้าพเจ้าเสียนานแล้ว"

เอี๊ยบไคมิได้ตอบโต้ แต่ตักชาขึ้นอีกชามหนึ่ง

เบ๊ฮวงเหล็งรอเป็นครึ่งวัน อดมิได้ต้องส่งเสียง

"นี่! ท่านได้ยินคำพูดข้าพเจ้าหรือไม่?"

"ไม่ได้ยิน"

"ท่านเป็นคนหูหนวก?"

"ไม่ใช่"

"ไม่หนวก ไฉนไม่ได้ยิน?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าแม้มิใช่คนหูหนวก แต่หูกลับไม่ได้ยิน"

เบ๊ฮวงเหล็งเงยหน้าถลึงจ้องมอง พลันโถมเข้าไปโอบรัดอย่างรุนแรง

นางรัดแนบแน่นอย่างยิ่ง

ลมทางด้านนอกแรงอย่างยิ่ง ฝนยิ่งหนาหนัก แต่ร่างของนางกลับอบอุ่นนุ่มนิ่มและแห้งสะอาด

ริมฝีปากของนางร้อนผะผ่าว

หัวใจของนางเต้นถี่เร็ว ดั่งสายฝนที่สาดซัดทุ่งหญ้า

เอี๊ยบไคผลักนางออกไปเบา ๆ

ในเวลาและสถานที่เยี่ยงนี้ เอี๊ยบไคถึงกับผลักนางออกไป!

เบ๊ฮวงเหล็งเบิ่งตาถลึงจ้องอย่างดุดัน ร่างนางคล้ายชาแข็งไปแล้วก็ปานนางขบริมฝีปากอย่างรุนแรง ใบหน้าคล้ายดั่งจะร่ำไห้ ส่งเสียงเครือ

"ท่าน...ท่านเปลี่ยนแล้ว?"

"ข้าพเจ้าไม่เปลี่ยน"

"ก่อน ๆ ท่านมิใช่มีท่าทีเยี่ยงนี้ต่อข้าพเจ้า?"

เอี๊ยบไคอึ้งเป็นเวลาเนิ่นนานจึงถอนใจกล่าว

"นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะข้าพเจ้าเข้าใจท่านยิ่งกว่าเมื่อก่อน"

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าเยี่ยงไร?"

"ท่านมิใช่พอใจข้าพเจ้าโดยจริงจัง"

"ข้าพเจ้ามิใช่พอใจท่านจริง? ท่าน...หรือท่านวิกลจริตแล้ว?"

"ที่ท่านทำเยี่ยงนี้ต่อข้าพเจ้า เพียงเพราะท่านกลัวเกินไป"

"กลัวกระไร?"

"กลัวว้าเหว่ กลัวเดียวดาย ท่านมักรู้สึก ในโลกนี้มีคนกังวลสนใจท่านโดยจริงจังอยู่เพียงผู้เดียว"

ดวงตาเบ๊ฮวงเหล็งพลันแดงระเรื่อ ก้มศีรษะกล่าวเบา ๆ

"แม้นับว่าข้าพเจ้าเป็นเช่นที่ท่านว่าจริง ท่านก็ควรยิ่งดีต่อข้าพเจ้ากว่านี้"

"จะเยี่ยงไรจึงนับว่าดีต่อท่าน? ฉวยโอกาสที่ไม่มีคน โอบกอดท่าน..."

วาจาเอี๊ยบไคมิทันจบคำ มือเบ๊ฮวงเหล็งพลันสะบัดตบฉาดเข้าใส่สุดแรง

นางตบจนมือตัวเองชา แต่เอี๊ยบไคกลับคล้ายไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด ยังคงจับตาเย็นชามองดูนาง มองดูน้ำตานางที่หลั่งไหลออกมา

นางหลั่งน้ำตา ขยี้เท้า ร้องเสียงแหลมเล็ก

"ท่านมิใช่คน ข้าพเจ้าตอนนี้จึงทราบ ท่านมิใช่คนเลย ข้าพเจ้าแค้นท่าน... ข้าพเจ้าแค้นท่านจับจิตใจ..."

นางกรีดร้องพลางวิ่งออกไป วิ่งเข้าไปในพายุฝนที่โหมหนัก

ร่างนางลับหายไปในม่านไข่มุกของพายุฝนอย่างรวดเร็ว

เอี๊ยบไคมิได้ตามออกไป กระทั่งยังไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว

เอี๊ยบไคก็มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด เพียงรู้สึก สีหน้าตอนนี้จะต้องเจ็บปวดเป็นพิเศษ

เนื่องเพราะในใจก็มีความปรารถนาที่ร้อนแรง แทบอดมิได้ต้องโถมออกไปไล่นางให้ทัน โอบกอดนางไว้

แต่เอี๊ยบไคมิได้กระทำดังนั้น

มิได้กระทำเรื่องอันใดทั้งสิ้น มีแต่ยืนแน่วนิ่งดุจเป็นรูปสลักจากศิลา รอให้พายุฝนซา...

พายุฝนซาหายไปแล้ว

เอี๊ยบไคเดินผ่านถนนที่มีน้ำเจิ่งนอง เดินเข้าไปในประตูแคบ

ภายในสงบเงียบอย่างยิ่ง มีอยู่เพียงเสียงเดียว

เสียงล้างไพ่กระดูก

เซียวเปียกลี้มิได้เหลียวมามอง คล้ายดั่งทุ่มเทตบะสมาธิอยู่ในสำรับไพ่

เอี๊ยบไคเดินเข้าไป นั่งลง

เซียวเปียกลี้เพ่งตามองไพ่ที่เบื้องหน้า สีหน้าคล้ายหม่นหมองกังวลจนบอกไม่ถูก

เอี๊ยบไคกล่าวขึ้น

"วันนี้ท่านดูได้กระไรบ้าง?"

เซียวเปียกลี้ถอนใจยาวกล่าวว่า

"วันนี้ข้าพเจ้าดูไม่ออกทั้งสิ้น"

"ในเมื่อดูไม่ออก ไฉนต้องถอนหายใจ?"

"เนื่องเพราะดูไม่ออก จึงต้องถอนหายใจ"

ในที่สุด ท่านเงยหน้าขึ้น เพ่งมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"มีแต่เป็นเรื่องอันตรายร้ายแรงที่สุด น่าสะพรึงกลัวที่สุด ข้าพเจ้าจึงดูไม่ออก"

เอี๊ยบไคอึ้งเป็นเนิ่นนาน จึงหัวร่อกล่าว

"แต่ข้าพเจ้ากลับดูออกเรื่องหนึ่ง"

"อ้อ?"

"วันนี้อย่างน้อยท่านต้องไม่เสียทรัพย์"

เซียวเปียกลี้รอคอยให้เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

เอี๊ยบไคมิได้กล่าวกระไรอีก เพียงแต่ล้วงตั๋วแลกเงินใหม่เอี่ยมออกจากอกเสื้อมาปึกหนึ่ง วางเบา ๆ ลงบนโต๊ะ ผลักช้า ๆ ไปที่เบื้องหน้าเซียวเปียกลี้

เซียวเปียกลี้จับตามองดูตั๋วแลกเงินปึกนั้น ถึงกับมิถามกระไรอีก

มีเรื่องบางประการที่ไม่ต้องบอกกล่าวกัน และไม่ต้องถามกันด้วย

อีกเนิ่นนานให้หลัง เอี๊ยบไคจึงแย้มยิ้มกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องคืนตั๋วแลกเงินนี้แก่ท่านเลย"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะท่านความจริงก็มิใช่ต้องการให้ข้าพเจ้าไปฆ่ามันจริง ๆ ใช่หรือไม่?"

"อ้อ?"

"ท่านความจริงเพียงต้องการหยั่งจิตใจข้าพเจ้า ต้องการฆ่ามันจริงหรือไม่เท่านั้น"

เซียวเปียกลี้หัวร่อเบา ๆ กล่าว

"ท่านคิดมากเกินไปแล้ว คิดมากเกินไป หาใช่เป็นเรื่องประเสริฐไม่"

"มิว่าอย่างไรก็ตาม ตอนนี้ท่านย่อมควรทราบ ข้าพเจ้ามิใช่คนที่ต้องการฆ่ามัน"

"ตอนนี้มิว่าผู้ใดต่างทราบแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะกงซุนต้วนตายแล้ว ตายกับดาบโป้วอั้งเสาะ"

รอยยิ้มของเอี๊ยบไคพลันชาค้างไปทันที!

ใบหน้าไม่เคยมีความรู้สึกพิกลดั่งตอนนี้มาก่อนเลย!

เซียวเปียกลี้กล่าวช้า ๆ ต่อไป

"ไม่เพียงกงซุนต้วนตายเท่านั้น ฮุ้นไจ้เทียนกับฮวยมัวทีก็ตายด้วย!"

"ไฮ้! หรือต่างตายกับดาบโป้วอั้งเสาะ?"

เซียวเปียกลี้สั่นศีรษะ เอี๊ยบไคขมวดคิ้วถาม

"เป็นผู้ใดฆ่าพวกมัน?"

"เบ๊คงคุ้ง"

เอี๊ยบไคงุนงงอีกครา

เนิ่นนานให้หลัง จึงได้ถอนใจยาวแล้วรำพึง

"ข้าพเจ้าคิดไม่ออก คิดไม่ออกจริง ๆ"

"มีที่ใดคิดไม่ออก?"

"ตอนนี้เบ๊คงคุ้งทราบแน่แล้วว่า มีศัตรูที่น่าสะพรึงกลัวกำลังรอคอยโอกาสฆ่ามันอยู่ ไฉนมันจึงฆ่าบริวารที่เข้มแข็งที่สุดของมันไปในเวลานี้?"

"นี่อาจบางทีเนื่องเพราะมันความจริงเป็นคนพิกลอย่างยิ่ง ดังนั้น มักกระทำเรื่องที่ผู้คนคิดไม่ถึงเสมอมา"

คำตอบนี้ไม่อาจนับเป็นคำตอบได้ แต่เอี๊ยบไคถึงกับคล้ายรับฟังด้วยความเห็นพ้อง

เอี๊ยบไคพลันเปลี่ยนเรื่อง

"อาคันตุกะทรงเกียรติที่อยู่บนหอเมื่อคืนนี้เล่า?"

"อาคันตุกะทรงเกียรติ?"

"กิมป้วยเทาะเล้งเต็งคิ้ว!"

เซียวเปียกลี้คล้ายดั่งจนบัดนี้จึงนึกถึงเต็งคิ้วได้ แย้มยิ้มกล่าวว่า

"มันก็เป็นคนพิกลอย่างยิ่ง มักกระทำเรื่องที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึงเสมอมา"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่ามันจะมาในสถานที่เช่นนี้ได้"

"มันมิใช่มาหาท่าน?"

"มีผู้ใดยังจะมาหาข้าพเจ้าที่เป็นคนพิการ?"

"ฮา...ยังอยู่ชั้นบนหรือไม่?"

"ไปแล้ว"

"ไปที่ใด?"

"ไปหาคน"

"หาผู้ใด?"

"ลักลักซัว"

"พวกท่านก็เป็นสหายกัน?"

"มิใช่สหาย เป็นคู่อริ และเป็นคู่อริที่นานปีแล้วด้วย"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดอีกครู่จึงกล่าว

"ที่เต็งคิ้วมาในครานี้ หรือเพราะต้องการหาลักลักซัวเท่านั้น?"

"อาจบางที"

"พวกมันมีเรื่องพิพาทบาดหมางใดกันแน่?"

"ผู้ใดทราบ บุญคุณความแค้นของชนชาวนักเลง ความจริงพัวพันจนยุ่งเหยิง มิเข้าใจ"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดจนเนิ่นนานอีกครา จึงถามว่า

"วงพวกนักเลงยุคก่อน มียอดฝีมืออาวุธลับที่อำมหิตโหดเหี้ยมที่สุดอยู่ผู้หนึ่ง ฟังว่า เป็นทายาทเพียงคนเดียวของอั้งฮวยพั่วพั้ว (นางเฒ่าดอกไม้แดง)..."

"ท่านหมายถึงตัวนตึ้งจำ (เข็มวิปโยค) โต้วพั่วพั้ว (นางเฒ่าแซ่โต้ว)?"

"ถูกแล้ว"

"นามนี้ข้าพเจ้ากลับเคยได้ยินมา"

"เคยพบนางหรือไม่?"

"ข้าพเจ้ายินยอม อย่าได้พบนางชั่วชีวิตจะประเสริฐสุด"

"สี่ศิษย์ทายาทของเชยมึ่นนั่งม้อ (มารมนุษย์พันหน้า) ในครากระโน้น สุดท้ายเหลือบ้อกุ้กจั๊ว (อสรพิษไร้กระดูก) ไซมึ้งชุนเพียงคนเดียว ท่านก็ย่อมเคยได้ยินชื่อฉายามัน?"

"ข้าพเจ้ายินยอมพบโต้วพั่วพั้ว ก็ไม่ต้องการพบคนผู้นี้"

"แต่ทว่า เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา สองคนนั้นต่างมาที่นี้แล้ว"

"ไฮ้! มาเมื่อใด?"

"มานานอย่างยิ่ง"

เชียวเปียกลี้อึ้งอีกครู่หนึ่ง พลันสั่นศีรษะกล่าว

"เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด หากพวกมันมาที่นี้ ข้าพเจ้าต้องทราบแน่"

เอี๊ยบไคเพ่งมองมันแน่วนิ่งพลางกล่าว

"อาจบางทีพวกมันไปที่บ้วนเบ๊ตึ้งแล้ว บ้วนเบ๊ตึ้งไยมิใช่เป็นดินแดนซ่อนเสือเร้นมังกร?"

เชียวเปียกลี้ผงกศีรษะ แต่แล้วสั่นศีรษะอีกครา

เอี๊ยบไคถาม

"อาจบางทีบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ เนื่องเพราะมีผู้ช่วยเหลือเยี่ยงนี้ ดังนั้น จึงถือดีไม่เกรงกลัว?"

เชียวเปียกลี้หัวร่อกล่าว

"นั่นเป็นเรื่องของบ้วนเบ๊ตึ้ง เกี่ยวข้องใดกับพวกเรา?"

"ฮา วาจาของข้าพเจ้าในวันนี้นับว่ามากเกินไปจริง ๆ"

เอี๊ยบไคคล้ายดั่งคิดอำลา แต่ในตอนนั้นเอง พลันมีคนเดินเข้ามาผู้หนึ่ง

เป็นคนสวมอาภรณ์ขาว เอวมีเศษผ้าปอคาดอยู่สายหนึ่ง มือประคองของปึกใหญ่ คล้ายดั่งเป็นซองจดหมาย และก็คล้ายเป็นเทียบเชิญ

นั่นทั้งมิใช่ซองจดหมายและมิใช่เทียบเชิญ

เป็นเทียบงานศพ!

งานศพของกงซุนต้วน ฮุ้นไจ้เทียน และฮวยมัวที ผู้ลงนามเชิญคือเบ๊คงคุ้ง วันบรรจุศพคือมะรืนนี้

เช้าตรู่ทำพิธีเคารพศพ ตอนเที่ยงสู่หลุมฝัง จากนั้นย่อมมีสุราอาหารต้อนรับบรรดาผู้ไปเคารพศพ เอี๊ยบไคย่อมได้ฉบับหนึ่ง

เบ๊ซือ (หัวหน้าผู้เลี้ยงม้า) ที่สวมอาภรณ์ขาวไว้ทุกข์ ประคองเทียบน้อมกายให้พลางกล่าว

"ซาเล่าปั้งสั่งย้ำอีกครา เมื่อถึงเวลา ต้องขอเชิญเชียวชิงแซกับเอี๊ยบกงจื้อไปให้ได้ เพื่อแสดงน้ำใจของผู้เหย้า"

เชียวเปียกลี้ถอนใจยาว กล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"สหายรักมานานปี เมื่อมาพรากจากกันเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ไปได้?"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ต้องไป"

เบ๊ซือชุดขาวคารวะขอบพระคุณอีกหลายครั้ง เอี๊ยบไคพลันถามขึ้น

"เทียบเชิญครานี้ คล้ายดั่งส่งจำนวนไม่น้อย?"

"ซาเล่าปั้งกับกงซุนชิงแซร่วมเป็นร่วมตายกันมาหลายสิบปี ย่อมหวังให้งานศพครั้งนี้มีเกียรติกว่าธรรมดา"

"เพียงเป็นคนในสถานที่นี้ ต่างได้รับเทียบเชิญ?"

"แทบจะเชิญทั่วถ้วน"

"โป้วอั้งเสาะเล่า?"

ดวงตาคนชุดสีขาวมีประกายขุ่นแค้นขึ้นทันที กล่าวเสียงเย็นชา

"มันก็มีฉบับหนึ่ง กลัวแต่มันไม่กล้าไปเท่านั้น"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดแล้วกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าคิดว่ามันคงไป"

"ขอให้เป็นเช่นนี้เถิด"

"ท่านหาตัวมันพบแล้วหรือไม่?"

"ยังไม่พบ"

"หากท่านวางใจ ข้าพเจ้ากลับพอจะส่งให้มันแทนท่านได้"

คนชุดขาวครุ่นคิด ในที่สุดผงกศีรษะกล่าว

"อย่างนั้นก็ขอรบกวนเอี๊ยบกงจื้อ ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการพบคนผู้นี้จริง ๆ และมันอย่าถูกผู้คนพบจึงประเสริฐสุด"

เชียวเปียกลี้ที่จับตามองเทียบในมือแน่วนิ่งเสมอมา รอจนคนชุดขาวออกไปแล้วจึงถอนใจยาวกล่าวว่า

"นึกไม่ถึง บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ถึงกับส่งเทียบไปเชิญโป้วอั้งเสาะได้"

"ท่านบอกแล้ว มันเป็นคนประหลาดพิกล"

"ท่านคิดว่าโป้วอั้งเสาะจะไปจริง ๆ?"

"คงไป"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าดูออก โป้วอั้งเสาะต้องมิใช่เป็นคนหนีความจริง เป็นคนหนีคนเด็ดขาด"

เชียวเปียกลี้ครุ่นคิดแล้วกล่าวช้า ๆ

"หากท่านเป็นสหายของมัน ยังคงทักท้วงมัน อย่าได้ไปประเสริฐกว่า"

"เพราะเหตุใด?"

"หรือท่านยังดูไม่ออก เทียบเชิญนี้เป็นหลุมพรางที่มีเล่ห์อุบาย?"

"หลุมพราง?"

สีหน้าเชียวเปียกลี้เคร่งเครียดอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ

"หากโป้วอั้งเสาะเข้าไปในบ้วนเบ๊ตึ้งครานี้ น่ากลัวอย่าหมายได้กลับคืนเหย้าจริง ๆ"

"ฟ้าเวิ้งว้าง ดินไพศาล
โลหิตไหลจากดวงตา
จันทราสลัวมัวแสง
เข้าสู่แดนบ้วนเบ๊ตึ้ง
อย่าหมายได้คืนกลับเหย้า"

บัญชีสิบปีก่อน

หลังเที่ยง

ฝนห่าใหญ่เพิ่งขาดหาย ท้องฟ้าแจ่มใสสุดสายตา

เอี๊ยบไคกำลังเคาะประตูโป้วอั้งเสาะ

หลังจากเช้าตรู่วันนี้ ไม่มีคนเห็นโป้วอั้งเสาะอีก แต่ละคนเมื่อเอ่ยถึงบุรุษหนุ่มหน้าซีดขาเป๋ผู้นี้แล้ว ต่างมีสีหน้าประหลาดพิกล ดุจดั่งได้เห็นงูพิษก็ปาน

เรื่องที่โป้วอั้งเสาะสังหารกงซุนต้วน คิดว่าต้องแพร่ระบาดทั่วทั้งตัวเมืองชายแดนนี้แล้ว

ในประตูไม่มีเสียงคนขาน แต่ที่ประตูด้านข้างกลับมีศีรษะขาวโพลงของหญิงชราโผล่ออกมา จับตาที่มีประกายหวาดหวั่นสงสัยจ้องมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง

ใบหน้านางมีแต่รอยย่นจนเต็ม ผิวหนังแห้งกรังไปแล้ว

เอี๊ยบไคทราบ นางเป็นเจ้าของบ้านที่ให้เช่าห้อง จึงแย้มยิ้มถาม

"โป้วกงจื้อเล่า?"

หญิงชราสั่นศีรษะตอบ

"ที่นี้ไม่มีกงจื้อ ที่นี้ล้วนเป็นคนยากจน"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีกครา คล้ายดั่งเป็นคนที่ยากจะมีโทสะก็ปาน

หญิงชราพลันกล่าวอีก

"หากท่านคิดจะหาคนหน้าซีดขาเป๋ผู้นั้น มันได้ย้ายไปแล้ว"

"ย้ายไป? ย้ายไปตั้งแต่เมื่อใด?"

"ใกล้จะย้ายไปแล้ว"

"ท่านไฉนทราบว่ามันใกล้จะย้ายไป?"

หญิงชรากล่าวด้วยความขุ่นเคือง

"เนื่องเพราะห้องเราต้องไม่เช่าให้กับฆาตกรฆ่าคนเด็ดขาด"

ในที่สุด เอี๊ยบไคเข้าใจแล้ว

คนที่ก้าวร้าวต่อบ้วนเบ๊ตึ้ง คล้ายดั่งยากจะมีที่หยั่งเท้าทรงกายในตัวเมืองชายแดนนี้

เอี๊ยบไคมิกล่าวกระไรอีก เพียงหัวร่อแล้วหันกายเดินออกจากตรอกไป

มิคาด หญิงชรากลับติดตามออกมากล่าว

"แต่หากท่านไม่มีที่อยู่ เรากลับพอจะยกห้องนั้นให้ท่านเช่าได้"

"ท่านไฉนทราบ ข้าพเจ้ามิใช่เป็นฆาตกรฆ่าคน?"

"ท่านไม่คล้าย"

เอี๊ยบไคพลันปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านดูผิดแล้ว ข้าพเจ้ามิเพียงเคยฆ่าคนเท่านั้น ยังฆ่ามาเจ็ดแปดสิบคนแล้ว"

หญิงชราสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ ใบหน้าแตกตื่นจนตาเหลือกลาน

เอี๊ยบไคเดินออกจากตรอกไปแล้ว

หวังว่าสามารถหาโป้วอั้งเสาะพบโดยเร็ว

เอี๊ยบไคหาโป้วอั้งเสาะไม่พบ แต่กลับพบเต็งคิ้ว!

เต็งคิ้วถึงกับนั่งอยู่ที่ใต้ชายคาฝั่งตรงข้าม ประคองชามน้ำชาร้อนดื่มอยู่

เสื้อชั้นนอกที่สวยงามมีค่าของมัน ยังมีเสื้อยาวสีเขียวทับอยู่อีกชั้น สีหน้าคล้ายท้อแท้ทอดอาลัย

ตอนนั้น อีกด้านหนึ่งของถนน มีคนต้อนแพะสี่ห้าตัวเดินเข้ามาอย่างเชื่องช้า

มาตรว่าหลังพายุฝนแล้ว อากาศจะเย็นกว่าเดิมบ้าง แต่อย่างไรตอนนี้ก็ยังไม่ใช่ฤดูหนาว

คนเลี้ยงแพะถึงกับสวมเสื้อหนังแพะที่เก่าขาดอยู่ตัวหนึ่ง ศีรษะก็สวมหมวกกุยเล้ยเก่าขาดอีกใบ

ขอบหมวกต่ำอย่างยิ่ง เนื่องเพราะศีรษะของมันเล็กกว่าขอบหมวกนั่นเอง

มันก้มศีรษะต่ำ มือถือไม้เท้าต้อนแพะเล่มยาว ปากส่งเสียงพึมพำเบา ๆ ราว

กำลังเอื้อนเพลง

มีแต่คนไม่รักดีที่สุดจึงเลี้ยงแพะ!

ในดินแดนเปลี่ยวร้างของชายแดน ชายชาตรีที่เข้มแข็งบูชาเรื่องเลี้ยงเหยี่ยวเลี้ยงม้า คนเลี้ยงแพะมิเพียงยากจนเท่านั้น ยังถูกผู้คนเหยียดหยามอีกด้วย

ผู้คนในท้องถนน ไม่มีผู้ใดเหลือบแลมัน คนเลี้ยงแพะผู้นี้กลับคล้ายดั่งสำนึกตัวยิ่ง มิกล้าเดินอยู่ในกลางถนน เพียงหวังรีบต้อนแพะผอมหลายตัวออกพ้นไปโดยเร็วเท่านั้น

มิคาด บนถนนพาลมีคนผู้หนึ่งสนใจมัน!

เต็งคิ้วพอเห็นคนเลี้ยงแพะ ดวงตาถึงกับเป็นประกายสุกใส คล้ายดั่งกำลังรอมันก็ปาน

เอี๊ยบไคก็หยุดเท้าไว้ มองดูคนเลี้ยงแพะ แล้วมองดูเต็งคิ้วอีกครา

ดวงตาของเอี๊ยบไคถึงกับสุกใสเช่นกัน

ในถนนมีแอ่งน้ำ

คนเลี้ยงแพะเพิ่งอ้อมผ่านแอ่งเล็ก ๆ ในถนน ก็เห็นเต็งคิ้วก้าวอาด ๆ เข้ามาขวางทางมันไว้

มันกระทั่งศีรษะยังไม่เงย คิดจะอ้อมผ่านข้างกายเต็งคิ้วไป

คนเลี้ยงแพะย่อมไม่มีขวัญเสมอมา

มิคาด เต็งคิ้วคล้ายดั่งต้องการรังควานหาเรื่องกับมันให้ได้ก็ปาน พลันส่งเสียง "ท่านหัดเลี้ยงแพะเป็นตั้งแต่เมื่อใด?"

คนเลี้ยงแพะงุนงงวูบจึงอ้อมแอ้มตอบ

"เลี้ยงเป็นตั้งแต่เยาว์วัย"

"เฮอะ เฮอะ หรือความสามารถที่ท่านฝึกได้ในสำนักบู๊ตึงอยู่ที่เลี้ยงแพะนี้เท่านั้น?"

คนเลี้ยงแพะงุนงงอีกครา ในที่สุด เงยหน้าช้า ๆ มองเต็งคิ้วแวบหนึ่งแล้วกล่าว "ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่าน"

"แต่เรารู้จักท่าน"

"น่ากลัวท่านจำคนผิดแล้ว"

เต็งคิ้วพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ผู้แซ่ลัก...ลักลักซัว แม้ท่านถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน เรายังคงจำท่านได้เช่นกัน ครั้งนี้ท่านยังคิดจะหนีไปที่ใด?"

คนเลี้ยงแพะผู้นี้เป็นลักลักซัวได้?

มันอึ้งอีกครู่หนึ่ง จึงถอนใจกล่าว

"แม้นับว่าท่านจำเราได้ เรายังคงไม่รู้จักท่าน"

มันถึงกับเป็นลักลักซัวจริง ๆ!

เต็งคิ้วแค่นหัวร่อ พลันกระชากเสื้อยาวสีเขียวที่สวมอยู่ชั้นนอกออกไป เผยเห็นชุดในที่สวยงามมีค่า โหนกค่อมที่กลางหลังถึงกับปักมังกรทองห้าเล็บอยู่ตัวหนึ่ง

ลักลักซัวโพล่งขึ้น

"กิมป้วยเทาะเล้ง?"

"นับว่าท่านจำเราได้แล้ว"

"ท่านมาหาเราด้วยเรื่องอันใด?"

"คิดบัญชีกับท่าน"

"คิดบัญชีใด?"

"บัญชีเก่าเมื่อสิบปีก่อน หรือท่านลืมแล้ว?"

"เรากระทั่งพบก็ยังมิเคยพบท่าน ไหนเลยยังมีบัญชีเก่าใดกัน?"

"หนี้โลหิตของสิบเจ็ดชีวิต ท่านจะบ่ายเบี่ยงคดโกงก็ไม่พ้นตัวได้ ชดใช้ชีวิตมาเถิด"

"ท่านวิกลจริตแล้ว เรา..."

เต็งคิ้วไม่ยอมให้ลักลักซัวกล่าวกระไรอีก สะบัดสองแขนวูบ ในมือพลันมีแส้ทองยาวห้าเชียะอีกเส้นหนึ่งทันที

ประกายทองแวววาววูบวาบ ม้วนสะบัดเข้าใส่เอวลักลักซัวด้วยความกราดเกรี้ยวดุดันปานมังกรร้าย!

ลักลักซัวเบี่ยงกาย คว้าเสื้อหนังแพะในร่างสะบัด ประกายสีดำพุ่งวาบออกไปราวเมฆหย่อมใหญ่ พร้อมกับตวาด

"ช้าไว้ก่อน"

เต็งคิ้วไม่ยอมช้า ควงแส้ทองจู่โจมไปสี่กระบวนท่าซ้อน ๆ

ลักลักซัวขยี้เท้า พลิกมือบิดเสื้อหนังแพะ ถึงกับกลายเป็นอาวุธอ่อนไปได้

นี่คือหลักวิชา "บิดผ้าเปียกเป็นกระบอง" ของสำนักบู๊ตึง!

ผู้ที่ฝึกวิชานี้ถึงระดับสูง มิว่าของใดถึงมือ ต่างใช้เป็นอาวุธได้ทั้งสิ้น

ชั่วพริบตา ทั้งสองได้รุกรับตีโต้กันบนถนนที่เต็มไปด้วยดินโคลนสิบกว่ากระบวนท่าแล้ว

เอี๊ยบไคหยุดดูในระยะห่างไกล พลันพบเห็นสองเรื่องมาได้

ปิศาจสุราที่แท้จริงต้องไม่อาจกลายเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มเด็ดขาด ลักลักชัวอาศัยสุรามารยาเป็นคลุ้ม ๆ คลั่ง ๆ ที่แท้เป็นจงใจแสร้งให้ผู้อื่นได้เห็นเท่านั้น ความจริงมันยังแจ่มใสยิ่งกว่าทุกผู้คนเสียอีก

แต่ทว่า มันกลับคล้ายไม่รู้จักเต็งคิ้วจริง ๆ

เต็งคิ้วย่อมไม่อาจจำคนผิดเด็ดขาด

แล้วเป็นเรื่องราวใดกันแน่?

เอี๊ยบไคครุ่นคิดไปมา มุมปากปรากฏรอยยิ้มขึ้นอีกครา

เอี๊ยบไคพลันรู้สึก เรื่องนี้น่าหัวร่ออย่างยิ่ง

แต่เรื่องนี้กลับไม่น่าหัวร่อ

ตาย ต้องไม่ใช่เป็นเรื่องน่าหัวร่อเด็ดขาด

หลักวิชาบู๊ของลักลักชัว กลมกลืนชำนาญ มาตรว่าการจู่โจมจะไม่กราดเกรี้ยวดุดัน แต่ไม่มีจุดอ่อนช่องว่างเด็ดขาด

แต่มิทราบเพราะสาเหตุใด มันถึงกับมีจุดอ่อนมาได้?

จุดอ่อนที่ร้ายแรงจนอาจถึงแก่ชีวิต!

มือชั้นลักลักชัว ต้องไม่อาจเผยจุดอ่อนเยี่ยงนี้ได้เด็ดขาด แต่แขนของมันพลันคล้ายชาแข็งไป!

พริบตาเดียวกันนั้น เอี๊ยบไคได้เห็นดวงตามัน

ดวงตามันพลันมีประกายเคียดแค้นและหวาดกลัว จากนั้นนัยน์ตาก็ถลนออกนอกเบ้า...

แส้ทองของเต็งคิ้วรัดเข้าที่ลำคอมันดั่งอสรพิษ!

เสียงกร๊อบดังเบา ๆ กระดูกคอถูกรัดหักไปแล้ว!

เต็งคิ้วแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"หนี้โลหิตใช้โลหิตชำระ บัญชีรายนั้น วันนี้นับว่าสะสางเสร็จสิ้นแล้ว"

ในเสียงหัวร่อ ตีลังกาขึ้นอากาศ หายลับกับสันหลังคาในพริบตาเดียว เหลือแต่ลักลักชัวที่คอหักห้อยพับกับไหล่ สองตาเหลือกถลนราวปลาตายอยู่ในที่นั้น

ดูไปแล้ว มันคล้ายดั่งเป็นคนเมามายจนสิ้นสติจริง ๆ

ไม่มีคนเดินเข้าไป ไม่มีผู้ใดส่งเสียง

มิว่าผู้ใดเมื่อเห็นคนเป็น ๆ พลันมาตายต่อหน้า อย่างไรต้องรู้สึกมิใคร่สบายใจอย่างยิ่ง

เจ้าของร้านชำยืนอยู่ที่ปากประตู ยกสองมือกุมท้องไว้ คล้ายดั่งจะอาเจียน

ออกมา

อาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้าอีกครั้ง

แสงสดใสของอาทิตย์อุทัยสาดส่องอยู่บนร่างลักลักซัว สาดส่องอยู่บนโลหิตที่เพิ่งไหลออกจากหูตาจมูกมัน

โลหิตมันแข็งเร็วอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคเดินช้า ๆ เข้าไป นั่งยอง ๆ ดูสีหน้าบิดเบี้ยวของมัน กล่าวด้วยความรันทด

"เราสองอย่างไรก็เคยเป็นสหายกันมาระยะหนึ่ง ท่านยังมีวาจาใดจะสั่งเสียข้าพเจ้าบ้าง?"

ย่อมไม่มี!

คนตายไหนเลยกล่าววาจาได้!

แต่เอี๊ยบไคกลับตบบ่ามันเบา ๆ แล้วกล่าว

"ท่านวางใจ ต้องมีคนจัดการงานศพให้ท่าน ข้าพเจ้าก็จะนำธูปเทียนทองและเครื่องเซ่นไปคารวะศพท่านที่ฮวงซุ้ย"

หยุดถอนหายใจยาว ในที่สุดลุกขึ้นช้า ๆ

จากนั้นจึงได้เห็นเชียวเปียกลี้

เชียวเปียกลี้ถึงกับก็เดินออกมา ใช้ไม้เท้าเหล็กทั้งสองยันทรงกายอยู่ใต้ชายคาอย่างเยือกเย็น

สีหน้าใต้แสงอาทิตย์ของท่าน คล้ายดั่งยังซีดขาวกว่าโป้วอั้งเสาะเสียอีก

ท่านความจริงเป็นคนที่มิเคยพบแสงอาทิตย์มาเลย

เอี๊ยบไคเดินเข้าไปหา ถอนใจยาวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่พอใจเห็นการฆ่าคน แต่พาลเห็นอยู่บ่อยครั้งเสียจริง"

เชียวเปียกลี้เงียบงัน สีหน้าก็มีแววรันทดหดหู่อย่างยิ่ง เนิ่นนานให้หลังจึงถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบว่ามันต้องเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว แต่เสียดาย ข้าพเจ้าห้ามปรามไม่ทัน"

"ใช่ ลักตั้วชิงแซตายเร็วเกินไปจริง ๆ"

พลันเงยหน้าถามอีกครั้ง

"ท่านเพิ่งออกมา?"

"ข้าพเจ้าความจริงควรออกมาแต่แรก"

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่กำลังกล่าววาจากับมัน ถึงกับมิได้เห็นท่านออกมา"

"ท่านกล่าววาจากับผู้ใด?"

"ลักตั้วชิงแซ"

เชียวเปียกลี้จ้องมองแน่วนิ่ง เป็นเนิ่นนานจึงได้กล่าวช้า ๆ

"คนตายกล่าววาจาไม่ได้"

"ได้!"

สีหน้าเชียวเปียกลี้แปรเปลี่ยนเป็นพิกลอย่างยิ่ง ย้อนถามขึ้น

"คนตายก็กล่าววาจาได้?"

"ใช่ แต่ทว่าวาจาที่คนตายกล่าว น้อยคนนักจะสามารถได้ยิน"

"หรือท่านสามารถได้ยิน?"

"สามารถ"

"มันว่ากระไรบ้าง?"

"มันว่ามันตายอย่างคับแค้นที่สุด"

"คับแค้นเยี่ยงไร?"

"มันว่า ความจริงเต็งคิ้วไม่มีทางฆ่ามันได้"

"แต่มันก็ตายกับแส้เต็งคิ้วแล้ว?"

"นั่นเนื่องเพราะมีคนลอบประทุษร้ายทางด้านข้าง"

"มีคนลอบประทุษร้ายมัน? ผู้ใด?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจ ยื่นมือออกไปแบที่เบื้องหน้าเชียวเปียกลี้

ในฝ่ามือเอี๊ยบไคถึงกับมีเข็มเล่มหนึ่ง!

เข็มสีเขียว ปลายเข็มยังมีโลหิตติดอยู่

เชียวเปียกลี้โพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ต้วนตึ้งจำ (เข็มวิปโยค)?"

"ใช่! ต้วนตึ้งจำจริง ๆ"

เชียวเปียกลี้ระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า โต้วพั่วพั้วมาแล้วจริง ๆ?"

"และมานานอย่างยิ่งด้วย"

"ท่านพบนางแล้ว?"

"ยามโต้วพั่วพั้วซัดเข็มพิษต้วนตึ้งจำของนาง หากมีคนสามารถเห็น นางก็ไม่ใช่เป็นโต้วพั่วพั้วแล้ว"

เชียวเปียกลี้มีแต่ถอนหายใจ

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"แต่ข้าพเจ้ากลับทราบ นางมิได้ไปซ่อนในบ้วนเบ๊ตึ้ง"

"เห็นได้อย่างไร?"

"เนื่องเพราะนางอยู่ในเมืองนี้เอง ไม่แน่ว่าเป็นหญิงชราที่แบกทารกทางเบื้องหน้านั้น"

สีหน้าเซียวเปียกลี้แปรเปลี่ยนอีกครั้ง ท่านได้เห็นหญิงชรานางหนึ่งแบกทารกเดินข้ามถนนมา

เอี๊ยบไคกล่าว

"ในเมื่อต้วนตึ้งจำมาแล้ว คิดว่าบ้อกุ้กจั๊ว (อสรพิษไร้กระดูก) ต้องอยู่ไม่ไกลนัก"

"หรือมันก็ซ่อนอยู่ในเมืองนี้ตลอดมา?"

"เป็นไปได้อย่างยิ่ง"

"ข้าพเจ้าไฉนไม่เคยพบเห็นในเมืองมียอดฝีมือบู๊ลิ้มใดเลย?"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"คนจริงไม่เปิดเผย ยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่แท้จริง ผู้อื่นต้องยากยิ่งจะดูออก ไม่แน่ว่าเป็นเจ้าของร้านเครื่องชำนั้นก็ได้"

จับตามองเซียวเปียกลี้ พลันหัวร่อแล้วกล่าวช้า ๆ ต่อไป

"และไม่แน่ก็คือท่าน"

เซียวเปียกลี้ก็หัวร่อ

รอยยิ้มของท่านในแสงอาทิตย์ ดูแล้วคล้ายดั่งมีความเย้ยหยันอย่างบอกมิถูก

จากนั้น ท่านหันกายช้า ๆ เดินช้า ๆ ไป

เมื่อเอี๊ยบไคเห็นรอยยิ้มท่าน มักลืมไปว่าท่านเป็นคนพิการ มักลืมไปว่าท่านเป็นคนที่ว้าเหว่เงียบเหงาเพียงใด โดดเดี่ยวเดียวดายเพียงใด

แต่บัดนี้ ที่เอี๊ยบไคเห็นคือหลังของท่าน

หลังที่ผ่ายผอมพิการ โดดเดี่ยวเดียวดาย

เอี๊ยบไคพลันตามไป คว้าแขนท่านไว้แล้วกล่าว

"ยากนักที่ท่านจะออกมาได้ ข้าพเจ้าคิดจะเชิญท่านดื่มสุรา"

เซียวเปียกลี้คล้ายดั่งตื่นเต้นสงสัยยิ่งนัก โพล่งขึ้นว่า

"ท่านเชิญข้าพเจ้าดื่มสุรา?"

"ข้าพเจ้ายากยิ่งจะเชิญคนดื่มสุรา"

"ไปดื่มที่ใด?"

"แล้วแต่ เพียงมิใช่ร้านท่าน"

"เพราะเหตุใด?"

"สุราร้านท่านแพงเกินไป"

"ฮา...แต่ร้านข้าพเจ้าพอจะจดบัญชีได้"

"ท่านกำลังล่อข้าพเจ้า?"

คำ 'จดบัญชี' สำหรับคนที่ไม่มีเงินทองแล้ว นับเป็นการเย้ายวนที่ยากจะขัดขืนจริง ๆ

เซียวเปียกลี้แย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงแต่เรียกการค้าเท่านั้น"

"มีบางครั้ง ท่านคล้ายเป็นคนค้าขายจริง ๆ"

"ความจริงข้าพเจ้าใช่อยู่แล้ว"

หยุดหัวร่อเบา ๆ จับตามองเอี๊ยบไค พลางถาม

"ตอนนี้ท่านจะเชิญข้าพเจ้าไปดื่มสุราในที่ใด?"

เอี๊ยบไคกะพริบตาแย้มยิ้มกล่าว

"สำหรับข้าพเจ้าแล้ว สถานที่จดบัญชีได้ นับเป็นสถานที่ราคาถูกที่สุด ข้าพเจ้าดื่มสุราในสถานที่เยี่ยงนั้น มักรู้สึกเบิกบานใจเป็นพิเศษ"

"ตอนชำระบัญชีเล่า?"

"ตอนชำระบัญชีแม้เจ็บปวดบ้าง แต่นั่นเป็นเรื่องของภายหน้าแล้ว ข้าพเจ้าจะสามารถรอดถึงตอนนั้นหรือไม่ ยังเป็นปัญหาอยู่"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มพลางผลักประตูออก ให้เซียวเปียกลี้เข้าไปก่อน

แต่เอี๊ยบไคกลับมิได้ตามเข้าไป

เนื่องเพราะในตอนนั้น เอี๊ยบไคเห็นชุยล้ง!

ชุยล้งกำลังเดินก้มศีรษะจากที่ใต้ชายคามาอย่างรวดเร็ว

เมื่อค่ำวานนางไฉนพลันสาบสูญไป?

นางไปที่ใด?

นางกลับจากที่ใด?

เอี๊ยบไคย่อมอดมิได้จะไปถามนางดู แต่นางกลับคล้ายไม่เห็นเอี๊ยบไคเลยก็ปาน

อีกคนหนึ่งกำลังถลึงจ้องเอี๊ยบไคอยู่

โป้วอั้งเสาะ

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะปรากฏตัวแล้ว

มือเอี๊ยบไคเพิ่งยื่นออกไปหมายจะฉุดแขนชุยล้ง ก็ได้พบเห็นโป้วอั้งเสาะ

มันถลึงจ้องมือเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง ประกายตาที่เย็นชาคล้ายมีแววเดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง ใบหน้าที่ซีดขาวกลายเป็นแดงฉานไปแล้ว

มือของเอี๊ยบไคต้องหดช้า ๆ กลับมา ผลักประตูอีก ให้ชุยลังเดินเข้าไป

ชุยลังเข้าไปในประตูแล้วจึงได้หันหน้ามายิ้มให้กับเอี๊ยบไค คล้ายดั่งจวบจนบัดนี้จึงเพิ่งพบเห็นเอี๊ยบไคก็ปาน

เอี๊ยบไคกลับหัวร่อไม่ออก

เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะยังถลึงจ้องอยู่ สายตานั้น คล้ายดั่งเป็นสามีที่หึงหวงกำลังถลึงจ้องคนรักของภรรยาก็ปาน

เอี๊ยบไคมองมันแล้วเบือนมามองชุยลังอีกครา ไม่เข้าใจเลยว่า เป็นเรื่องราวใดกันแน่

แต่ในโลก ไยมิใช่มีเรื่องประหลาดพิกลจนคิดไม่ถูกอยู่มากหลาย? เรื่องนี้ไยมิใช่อาจเพิ่งเกิดเมื่อค่ำวานก็ได้?

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้ากำลังต้องการหาท่าน"

โป้วอั้งเสาะถลึงจ้องอีกเนิ่นนานจึงได้แค่นเสียง

"ท่านมีเรื่อง?"

"มีของสิ่งหนึ่งจะมอบให้ท่าน"

"อ้อ?"

"ท่านฆ่ากงซุนต้วน?"

"ข้าพเจ้าควรฆ่ามันเสียนานแล้ว"

"นี่เป็นเทียบเชิญงานศพมัน"

"เทียบเชิญงานศพ?"

"ท่านฆ่ามัน วันทำพิธีฝังมัน บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กลับเชิญท่านไปดื่มสุรา ท่านว่าพิกลอย่างยิ่งหรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะมองเทียบงานศพที่เอี๊ยบไคยื่นให้แน่วนิ่ง ดวงตามีประกายพิกลจนพิสดาร กล่าวช้า ๆ

"นับว่าพิสดารอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคจับตามองมันแน่วนิ่ง พลางกล่าวช้า ๆ

"ท่านย่อมต้องไปแน่"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะวันนั้นจะต้องครึกครื้นอย่างยิ่ง"

โป้วอั้งเสาะพลันเงยหน้า ประสานสายตาแน่วนิ่งพลางกล่าว

"ท่านคล้ายดั่งกังวลข้าพเจ้าอย่างยิ่ง?"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีกครา

"นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะ ข้าพเจ้าความจริงเป็นคนที่ชมชอบแส่เกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระ"

"ท่านทราบหรือไม่ ลักลักซัวไฉนตายไป?"

"ไม่ทราบ"

"เนื่องเพราะมันเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระมากเกินไป"

โดยไม่มองเอี๊ยบไคอีกสักแวบหนึ่ง เดินเฉียดผ่านข้างกายเอี๊ยบไคไปในถนนอย่างเชื่องช้า

ในถนนยังมีน้ำขังอยู่

โป้วอั้งเสาะสาวเท้าซ้ายก้าวหนึ่ง จึงลากเท้าขวาตามไปช้า ๆ

ท่วงท่าการเดินของมัน ทั้งพิกลทั้งน่าหัวร่อ

ปกติที่มันเดินผ่านถนน แต่ละคนต่างจับตามองเท้าของมัน

แต่วันนี้กลับผิดกัน

วันนี้คนบนท้องถนนต่างจับมองที่มือมัน มองดาบในมือมัน!

ดาบที่ฆ่ากงซุนต้วน!!

ดวงตาของแต่ละคนมีประกายเคียดแค้นอยู่จนเห็นชัด

"บัดนี้ ทุกผู้คนต่างทราบว่าท่านเป็นศัตรูของบ้วนเบ๊ตึ้ง ต้องไม่มีผู้ใดถือท่านเป็นมิตรสหายเด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะคนในเมืองนี้ อย่างน้อยมีกว่าครึ่งที่อาศัยบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊จึงอยู่ได้

"ดังนั้น นับแต่นี้ท่านต้องระวังตัวเป็นพิเศษ กระทั่งดื่มน้ำสักจอก ยังต้องระวังให้สุขุมรอบคอบ"

วาจาเหล่านี้ เป็นชิมชาเนี้ยบอกก่อนจะจากไป

โป้วอั้งเสาะไม่เข้าใจสตรีนางนี้ ไฉนกังวลตนเป็นพิเศษ?

โป้วอั้งเสาะไม่รู้จักสตรีนางนี้เลย เพียงทราบ นางเป็นสหายของซุยล้ง และเป็น

สตรีของบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊

ชุยลั้งไฉนไปคบสตรีเยี่ยงนี้เป็นสหาย?

โป้วอั้งเสาะไม่เข้าใจ

และมิทราบเพราะสาเหตุใด โป้วอั้งเสาะถึงกับชิงชังนางอย่างบอกมิถูก เพียงหวังให้นางรีบไปเสียโดยเร็ว

แต่นางกลับพาลคล้ายไม่เข้าใจความมุ่งหมายของโป้วอั้งเสาะ

ทั้งปวงอยู่ในทุ่งหญ้าเป็นเวลานาน มันหวังจะหาสถานที่สงบเงียบสักแห่ง ได้นั่งอย่างสงบกับชุยลั้งเพียงลำพัง

มิว่าผู้ใดต่างยากจะเชื่อ โป้วอั้งเสาะฆ่าคนเป็นครั้งแรก กระทั่งกงซุนต้วนก็ต้องไม่ยอมเชื่อ

แต่โป้วอั้งเสาะเพิ่งฆ่าคนเป็นครั้งแรกจริง ๆ

ตอนเสือกดาบเข้าไปในท้องกงซุนต้วน ถึงกับอดมิได้ต้องอาเจียนออกมา

มิว่าผู้ใดต่างยากจะเข้าใจความรู้สึกของโป้วอั้งเสาะในตอนนั้น กระทั่งตัวเองก็ยังไม่เข้าใจ

มาเห็นคนเป็น ๆ ต้องกลายเป็นซากศพกับมืออยู่ต่ำตา มิใช่เป็นเรื่องที่เบิกบานหรรษาเลย

ความจริงโป้วอั้งเสาะไม่ต้องการฆ่าคน

แต่กลับจำเป็นต้องฆ่าให้ได้!

ไม่มีหิมะ มีแต่ทราย

ทรายแดง

โลหิตสด ๆ กระจายออกมาพร้อมกับคมดาบ ชโลมพื้นทรายจนแดงฉาน

โป้วอั้งเสาะคุกเข่าอาเจียนอยู่เนิ่นนาน จวบจนโลหิตแห้งกรังจึงได้ลุกขึ้น

ตอนลุกขึ้น จึงได้เห็นซิมซาเนี้ยจับตามองมันอยู่ตลอดมา ใช้สายตาที่พิกลอย่างยิ่งจับมอง โดยมิทราบเป็นเห็นใจ? เป็นดูแคลน? หรือเวทนา?

มิว่าเป็นกระไร โป้วอั้งเสาะต่างยากจะอดกลั้นได้

แต่โป้วอั้งเสาะกลับทนทานการเดือดดาลและดูแคลนของผู้อื่นได้

โป้วอั้งเสาะชาชินแล้ว!

โป้วอั้งเสาะเดินตัวตรงไปยังฝั่งตรงข้ามอย่างเชื่องช้า

ตอนนี้เพียงคิดจะนอนลงไป นอนลงรอคอยชุยล้ง
จวบจนออกพ้นตัวเมือง ซิมซาเนี้ยจึงได้แยกทางกับพวกมัน
มันมิได้ถามนางจะไปที่ใด? มันไม่ต้องการได้พบกับสตรีนางนี้อีกเลยจริง ๆ
แต่นางกลับฉุดชุยล้งไปซุบซิบอีกเป็นเวลานาน
จากนั้น ชุยล้งจึงบอกจะกลับ
"ข้าพเจ้ากลับไปเก็บของ จากนั้นก็ไปหาท่าน ข้าพเจ้าทราบท่านอยู่ที่ใด"
นางย่อมสมควรทราบ

โป้วอั้งเสาะย่อมนึกไม่ถึง นางในความมืดมิใช่ชุยล้ง แต่เป็นซิมซาเนี้ยที่มันชิงชังรังเกียจ!

ความลับนี้ อาจบางทีไม่มีคนทราบตลอดกาล!

ปากตรอกยังมีกระดาษแดงประกาศให้เช่าห้องติดอยู่

โป้วอั้งเสาะเดินเข้าไป ก็เห็นหญิงชราผมขาวโพลงยืนอยู่ที่ปากตรอก ใช้สายตาเจ้าเล่ห์และชิงชังถลึงจ้องมันแน่วนิ่ง

หญิงชราผู้นี้ ดูท่าก็มิใช่สหายของมันอีก
โป้วอั้งเสาะส่งเสียง
"โปรดหลีกทาง"
"ไฉนต้องหลีกทาง?"
"ข้าพเจ้าจะกลับไป"
"ฟังว่า ท่านตำหนิที่นี้ไม่ดี โยกย้ายไปแล้วยังจะกลับไปที่ใด?"
"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าย้ายแล้ว?"
"เราบอกเอง"
"ผู้ใดบอกว่าข้าพเจ้าตำหนิที่นี้ไม่ดี?"
"ก็มิใช่ท่านตำหนิที่นี้ไม่ดี แต่เป็นที่นี้ตำหนิท่านไม่ดี"

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะก็เข้าใจ ดังนั้น จึงมิกล่าวกระไรอีก และไม่จำเป็นต้องกล่าวอีกแล้ว

หญิงชราส่งเสียงเย็นชา
"ห่อสัมภาระของท่าน เราได้ส่งไปที่ร้านเครื่องชำแล้ว ท่านไปรับคืนได้ทุกเวลา"
โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ

หญิงชรากล่าวต่อไป

"ยังมีเงินแท่งนี้ ท่านยังคงเก็บไว้ซื้อโลงให้ตัวเองเถิด"

ความจริงในมือนางคีบเงินแท่งหนึ่งอยู่ ตอนนี้พลันชัดเข้ามาอย่างแรง

โป้วอั้งเสาะจำต้องยื่นมือไปรับ

แต่โป้วอั้งเสาะรับไม่อยู่!

แท่งเงินเพิ่งพุ่งออกจากมือหญิงชรา พลันมีของสิ่งหนึ่งกระแทกมันพุ่งกลับไปอีกครั้ง!

เงินแท่งนั้นพลันกลายเป็นเข็มหลายสิบเล่ม!

หากมิใช่มีของสิ่งหนึ่งพุ่งจากอากาศมากระแทกมันให้ย้อนกลับไป มาตรว่าโป้วอั้งเสาะไม่ตาย แขนข้างนี้ก็ต้องพิการเป็นแน่!

บัดนี้ ที่เข็มเงินพุ่งใส่ กลับเป็นตัวหญิงชราเอง!

หญิงชราที่ยามเดินหลังงองุ้มตัวส่ายไปมา ถึงกับพลันดีดร่างจากพื้น ตีลังกากลางอากาศ โฉบปราดลงบนหลังคาได้!

ความลับของนางถูกเปิดเผยแล้ว นางเตรียมจะหลบหน้าหนี!

มิคาด บนหลังคาถึงกับมีคนรอคอยนางอยู่ก่อนแล้ว...!

มิทราบเอี๊ยบไคได้ขึ้นไปบนหลังคาตั้งแต่เมื่อใด กำลังยืนมือไพล่หลัง จับตามองนางแน่วนิ่ง!

สีหน้าหญิงชราแปรเปลี่ยนไปทันที ดวงตาที่มีประกายเจ้าเล่ห์ กลับกลายเป็นแตกตื่นขวัญเสีย

นางตาไม่บอด ย่อมดูออกว่าเอี๊ยบไคมิใช่คนที่รับมือได้ง่ายดาย

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ผู้เฒ่า ท่านไฉนกลายเป็นผู้เยาว์ไป?"

หญิงชราฝืนหัวร่อเสียงแหบแห้งแล้วกล่าว

"มิใช่เยาว์วัย แต่เป็นกระดูกเบาขึ้น เมื่อเราได้เห็นเด็กหน้าขาวเยี่ยงท่าน กระดูกก็กลายเป็นเบาจนผิดธรรมดา"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"ฟังว่า หากผู้เฒ่าได้ดื่มโลหิตคน ก็จะกลายเป็นเยาว์วัยได้"

"ท่านต้องการให้เราดื่มโลหิตท่าน?"

"ท่านเมื่อครู่ ไยมิใช่ดื่มโลหิตของลักลักซัวแล้ว?"

หญิงชราแสยะยิ้มกล่าว

"โลหิตของเฒ่าบัดซบผู้นั้นมีสุรามากเกินไป ยังคงดื่มโลหิตของท่านเหมาะสมกว่า"

นางเพียงสะบัดมือ ในแขนเสื้อมีประกายเงินสองสายพุ่งวาบออกมา เข้าใส่ดวงตาเอี๊ยบไคดั่งอสรพิษร้าย!

อาวุธของนางมิเพียงพิกลอย่างยิ่งเท่านั้น ยังชั่วร้ายอำมหิตอย่างยิ่งด้วย

แต่เอี๊ยบไคกลับมีความสามารถ จัดการอาวุธชั่วร้ายอำมหิตนี้เป็นพิเศษ

ร่างเอี๊ยบไคหมุนคว้างดั่งลูกข่าง คล้ายดั่งล้วงของดำมะเมื่อมออกจากอกเสื้อมาชิ้นหนึ่ง

มีเสียงติงเบา ๆ ประกายเงินสายนั้นพลันหายไป

กรงเล็บที่แห้งกรังดั่งขานกของหญิงชรา คล้ายดั่งชาแข็งไปทันที!

เอี๊ยบไคยกมือไพล่หลังอีกครั้ง ยืนแย้มยิ้มพลางกล่าว

"ท่านยังมีของวิเศษใด ไฉนไม่ใช้ออกมาให้หมดสิ้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้เห็นเป็นขวัญตา?"

หญิงชราจับมองแน่วนิ่งพลางร้อง

"ท่าน...เป็นผู้ใดกันแน่?"

"ข้าพเจ้าแซ่เอี๊ยบ นามไค ที่แปลว่าเบิกบานใจ ฮาฮา เสียดายที่ยามข้าพเจ้าเบิกบานใจ ท่านก็ไม่เบิกบานแล้ว"

หญิงชรามิกล่าวกระไรอีก พลันตีลังกาขึ้นอากาศ โฉบปราดออกไปร่วมแปดวา มิคาด ร่างนางเพิ่งพลิ้วลง ก็พบเห็นเอี๊ยบไคยืนแย้มยิ้มอยู่ที่เบื้องหน้านางอีกเป็นรอยยิ้มที่คล้ายจิ้งจอกกลอกกลิ้ง!

หญิงชราถอนหายใจกล่าว

"วิชาตัวเบาอันเยี่ยมยอด"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"กลับมิใช่วิชาตัวเบาเยี่ยม เพียงแต่กระดูกเบาเท่านั้น"

"ดูท่า กระดูกของท่านยังเบากว่าเรา"

วาจานางยังไม่ทันจบคำ กรงเล็บที่คล้ายขานกตะปบเข้าจู่โจมเอี๊ยบไคถึงสี่กระบวนท่าซ้อน ๆ

กระบวนท่าของนางก็พิกลพิสดารอย่างยิ่งเช่นกัน

แต่เอี๊ยบไคกลับพาลมีความสามารถ จัดการกระบวนท่าเยี่ยงนี้โดยเฉพาะอีก

เอี๊ยบไคลงมือโดยไม่พิเศษพิสดาร และไม่พลิกแพลงเลิศล้ำ เพียงแต่เร็วอย่างยิ่งเร็วจนผู้คนคาดคิดไม่ถึง!

มือของหญิงชราเพิ่งตะปบไป พลันรู้สึกมีของแท่งหนึ่งกรีดเข้าใส่ชีพจรข้อมือนางเบา ๆ

จากนั้น มือทั้งสองก็ห้อยลงแนบกาย ไม่อาจยกขึ้นได้อีกแล้ว!

เอี๊ยบไคยังคงยืนมือไพล่หลังอยู่ในที่นั้น แย้มยิ้มด้วยความเบิกบานยิ่งกว่าเมื่อครู่

เสียดายที่ตอนเอี๊ยบไคเบิกบาน ผู้อื่นมักไม่เบิกบานเท่าใดนัก

หญิงชราถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"เราก็ไม่รู้จักท่าน ไฉนท่านจะมาตั้งตัวเป็นอริของเรา?"

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าจะเป็นอริท่าน?"

"อย่างนั้น ท่านต้องการเยี่ยงไร?"

"เพียงต้องการเชิญท่านดื่มสุราสักจอกเท่านั้น"

"ไฮ้! เชิญเราดื่มสุรา?"

"ข้าพเจ้าเป็นคนยากจะเชื้อเชิญผู้อื่นดื่มสุรา หากปล่อยโอกาสเยี่ยงนี้ผ่านเป็นที่น่าเสียดายยิ่งนัก"

หญิงชราขบกรามแล้วกล่าว

"ไปดื่มในที่ใด?"

"ย่อมเป็นร้านเซียวเปียกลี้ ที่นั้นจดบัญชีได้"

มือของโป้วอั้งเสาะกำฝักดาบอยู่ กำจนแนบแน่นผิดธรรมดา โป้วอั้งเสาะยังคงยืนท่าเดิมอยู่ในที่นั้น กระทั่งยังไม่เคลื่อนไหวสักน้อยนิด

แต่ใบหน้าที่ซีดขาวของมัน แดงฉานด้วยความพลุ่งพล่าน

หญิงชรากระโดดลงจากหลังคา เดินก้มศีรษะผ่านข้างกายมันไปอย่างเชื่องช้า

โป้วอั้งเสาะมิได้มองนาง แต่พลันส่งเสียง

"รอก่อน"

หญิงชราหยุดเท้ารอ คล้ายดั่งพลันกลายเป็นว่าง่ายอย่างยิ่ง

โป้วอั้งเสาะถาม

"ท่านเคยฆ่าคนแล้ว?"

หญิงชราฟังอยู่

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่อาทรว่าจะฆ่ามากอีกคนหนึ่ง"

มือของหญิงชราสั่นระริก

เอี๊ยบไคก็ได้เดินเข้ามาถึง แย้มยิ้มกล่าว

"ฆ่าคนก็คล้ายดื่มสุรา มีแต่จอกแรกยากจะล่วงล้ำลำคอ หากท่านสามารถดื่มจอกแรก ดื่มอีกหลายจอกก็ย่อมไม่อาทร เพียงแต่ว่า..."

"เพียงแต่ว่ากระไร?"

"ฆ่าคนก็คล้ายดื่มสุรา เมื่อดื่มมาก จะเริ่มติดทีละน้อย"

เหลือบมองโป้วอั้งเสาะแล้ว เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"แต่เรื่องเช่นนี้ ยังคงอย่าได้ติดจะประเสริฐกว่า"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าไม่คิดจะฆ่าท่าน"

"ท่านคิดจะฆ่านาง?"

"ความจริงข้าพเจ้าฆ่าคนสองประเภทเท่านั้น บัดนี้ กลับมีเพิ่มอีกประเภทหนึ่ง"

"ประเภทใด?"

"คนที่คิดฆ่าข้าพเจ้า"

"เมื่อครู่นางคิดจะฆ่าท่าน ตอนนี้ท่านคิดจะฆ่านาง กลับยุติธรรมอย่างยิ่ง"

"ท่านหลีกไป"

"ข้าพเจ้าหลีกได้ แต่ท่านไม่อาจฆ่านางจริง ๆ ทราบหรือไม่?"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะนางก็มิได้ฆ่าท่านไปจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะจับตามองแน่วนิ่ง ใบหน้าที่ซีดขาวคล้ายดั่งเริ่มใสไปทีละน้อย

เนิ่นนานให้หลัง จึงได้เน้นทีละคำ

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"พวกท่านทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใดอยู่ชัด ๆ ไฉนพาลจะถามคำนี้ต่อข้าพเจ้าอีก?"

"ข้าพเจ้าต้องการถามให้กระจ่าง เนื่องเพราะข้าพเจ้าติดค้างของท่านสิ่งหนึ่ง"

"ท่านค้างกระไรข้าพเจ้า?"

"ค้างชีวิตท่าน!"

มันพลันทันกาย กล่าวช้า ๆ ต่อไป

"บัญชีรายนี้ จะเร็วจะช้า ข้าพเจ้าย่อมต้องชดใช้ให้ท่าน และท่านก็ทวงถาม

ข้าพเจ้าได้ทุกเวลา"

เท้าซ้ายของมันก้าวออกไปก่อน จึงลากเท้าขวาตามไปช้า ๆ

ฝีเท้าของมันคล้ายดั่งหนักหน่วงกว่าปกติ

เอี๊ยบไคพลันรู้สึก หลังของมันดูไปใกล้เคียงกับเชียวเปียกลี้ มีความว้าเหว่เงียบเหงา โดดเดี่ยวเดียวดายไม่ผิดกัน

อาจบางทีโป้วอั้งเสาะยังยิ่งน่าสมเพชกว่า เนื่องเพราะมันมีทางพอจะเดินได้เพียงสายเดียว

ทางที่ไม่มีวันย้อนกลับตลอดกาล!

บนโต๊ะมีสุรา

เอี๊ยบไครินให้เชียวเปียกลี้จอกหนึ่ง แล้วรินให้หญิงชรา จากนั้นแย้มยิ้มถาม

"ที่นี้เป็นอย่างไร?"

"ไม่เลว"

"สุราเล่า?"

"ก็ไม่เลว"

"อย่างนั้น ท่านสมควรขอบคุณข้าพเจ้า"

"ขอบคุณท่าน?"

"หากมิใช่ข้าพเจ้า ท่านไฉนสามารถดื่มสุราในสถานที่นี้?"

"ไฉนไม่สามารถ?"

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้วจึงกล่าว

"สถานที่นี้เป็นแผ่นดินของบุรุษ ต้วนตึ้งจำโต้วพั่วพั้วแม้เป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน แต่ก็เป็นสตรี"

หญิงชรากะพริบตาถาม

"เราคือโต้วพั่วพั้ว?"

"ข้าพเจ้าเห็นอาวุธลับที่ซัดใส่ลักลักซัวคือต้วนตึ้งจำ ก็ได้คิดว่าเป็นท่าน"

หญิงชราถอนหายใจชมเชย

"สายตาคมกล้ายิ่ง"

"ฮา...แต่ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาล้างแค้นแทนมัน"

"ท่านไม่มี?"

"เนื่องเพราะผู้ที่ฆ่าลักลักชัวโดยแท้จริงมิใช่ท่าน ไม่เช่นนั้น..."

"อ้อ?"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าเพียงคิดต้องการถาม ท่านเหตุใดต้องช่วยบ้วนเบ๊ตึ้งฆ่าคน?"

"ที่ฆ่าลักลักชัวโดยแท้จริงคือบ้วนเบ๊ตึ้ง?"

"น่ากลัวข้าพเจ้าเดาไม่ผิด"

"ท่านมีความเห็น เราฆ่ามันแทนบ้วนเบ๊ตึ้ง?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ หญิงชรากล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะตอนนั้นเราก็อยู่ที่ด้านข้าง และยังเป็นหญิงชรา ดังนั้น เราต้องเป็นโต้วพั่วพั้ว?"

"เหตุผลนี้ไยมิใช่รวบรัดชัดเจนยิ่ง?"

"โต้วพั่วพั้วย่อมมิใช่เป็นบุรุษ?"

"ย่อมไม่ใช่"

หญิงชราพลันหัวร่อด้วยสีหน้าพิกลอย่างยิ่ง เอี๊ยบไครีบถาม

"ท่านมีความเห็น เรื่องนี้น่าขบขันยิ่ง?"

"น่าขบขันเพียงเล็กน้อย"

"ที่ใด?"

"เรามิใช่โต้วพั่วพั้ว"

"ท่านไม่ใช่?"

"เป็นโต้วพั่วพั้วก็ไม่มีที่ใดมิประเสริฐ เสียดายที่เราเป็นบุรุษ"

เอี๊ยบไคตะลึงลานไป...

หญิงชรานางนี้ถึงกับเป็นบุรุษจริง ๆ?!

นางปลดหน้ากากหนังมนุษย์ที่สร้างด้วยฝีมือประณีตล้ำเลิศออก แบะอกเสื้อออก ยืดเอวให้ตรง

หญิงชราจึงพลันกลายเป็นชายกลางคนร่างผอมแห้งไปทันที มิว่าผู้ใดต่างดูออก นางเป็นบุรุษแน่นอน!

เอี๊ยบไคพลันรู้สึก สายตาของตัวเองหาได้คมกล้าดั่งที่เคยคาดคิดไว้ไม่

คนผู้นั้นแย้มยิ้ม กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านยังจะสำรวจให้ละเอียดว่าเราเป็นบุรุษหรือสตรี?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มตอบ

"ไม่ต้องแล้ว"

"โต้วพั่วพั้วย่อมมิใช่บุรุษ?"

"ย่อมมิใช่"

"อย่างนั้น เราย่อมมิใช่โต้วพั่วพั้ว?"

"ท่านไม่ใช่"

"ลักลักซัวย่อมมิใช่ถูกเราฆ่า?"

เอี๊ยบไคมีแต่ต้องยอมรับ มิว่าผู้ใดต่างทราบ ต้วนตึ้งจำเป็นอาวุธลับเฉพาะตัวของโต้วพั่วพั้ว

คนผู้นั้นกล่าว

"เราก็มิได้ฆ่าโป้วอั้งเสาะไปจริง?"

เอี๊ยบไคก็จำต้องยอมรับ จนบัดนี้ โป้วอั้งเสาะยังมีชีวิตอยู่

คนผู้นั้นระบายลมจากปากยาว ๆ ยกจอกขึ้นดื่มแห้งแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"เป็นสุรารสเลิศจริง ๆ"

เมื่อมันดื่มสุราจอกนั้นแล้ว ลุกขึ้นยืน หันกายเดินออกไปทันที โดยมิได้ล่ำลาผู้ใด

เซียวเปียกลี้คล้ายมีรอยยิ้มเย้ยหยันอยู่วูบหนึ่ง กล่าวเบา ๆ

"โอกาสหน้าขอเชิญมาเยี่ยมเยียนอีก"

คนผู้นั้นก็แย้มยิ้มกล่าว

"เราย่อมต้องมาแน่ ฟังว่า ที่นี้ยังลงบัญชีได้ และห้องซอมซ่อของเรานั้นก็ยังเช่าไม่ออก"

เอี๊ยบไคพลันเรียกขึ้น

"ไซมึ้งชุน!"

คนผู้นั้นหันขวับกลับมาทันที

ความจริงใบหน้ามันยังมีรอยยิ้มอยู่ แต่รอยยิ้มมันปลาสนาการ ใบหน้าก็เปลี่ยนสีไปแล้ว!

รอยยิ้มกลับมาอยู่ที่ใบหน้าเอี๊ยบไค

ตอนเอี๊ยบไคเบิกบาน ผู้อื่นมักจะไม่เบิกบานเท่าใด

คนผู้นั้นมีทีท่ายังคิดจะแย้มยิ้ม แต่เสียดาย กล้ามเนื้อบนใบหน้าคล้ายชาแข็งไปแล้ว!

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ในเมื่อสุราไม่เลว ไซมึ้งซิงแซไยไม่ดื่มอีกหลายจอกค่อยไป?"

คนผู้นั้นยืนตัวแข็งกับที่ จับตามองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง เนิ่นนานให้หลังจึงถอนใจยาว แล้วฝืนยิ้มกล่าว

"เราตอนนี้ย่อมไม่จำเป็นถามท่านคือผู้ใดกันแน่?"

"ไม่มีความจำเป็นจริง ๆ"

"แต่ทว่า เรากลับคิดต้องการถาม ท่านเป็นมนุษย์หรือไม่?"

เอี๊ยบไคหัวร่อเสียงก้อง

เอี๊ยบไคพลันรู้สึกอีกครา สายตาของตนหาได้ด้อยดั่งที่คาดคิดไม่

หัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ศิษย์ยอดฝีมือของเชยมิ่นนั่งม้อ นับว่าลงมือพลิกแพลงเยี่ยมยอด ฝีมือปลอมแปลงโฉมเลอเลิศสูงส่งจริง ๆ ข้าพเจ้าความจริงควรจะดูออกแต่แรกจึงถูกต้อง"

ไซมิ้งซุนถอนใจกล่าว

"ท่านดูออกในตอนนี้ก็ไม่นับว่าสายเกินไป"

"โต้วพั่วพั้วยิ่งมิใช่เป็นสตรี ยิ่งมิใช่เป็นหญิงชรา ไม่เช่นนั้น ผู้อื่นไยมิใช่เห็นปราดแรกก็เดาออก?"

"มีเหตุผล"

"อย่างนั้นนางเป็นผู้ใด?"

เชียวเปียกลี้พลันหัวร่อเบา ๆ กล่าวเสียงราบเรียบ

"อาจเป็นท่าน หรืออาจเป็นข้าพเจ้าก็ได้!"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดแล้วตอบ

"และอาจบางทีเป็น..."

พลันกระโดดขึ้นจากเก้าอี้ ร้องสุดเสียง

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว โต้วพั่วพั้วต้องเป็นมัน"

ไซมิ้งซุนถอนหายใจอีกครั้ง รำพึงเบา ๆ

"เสียดายที่ท่านเพิ่งเข้าใจตอนนี้ อาจบางทีสายเกินไปก็ได้"

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ เข้าไปในร้านชำ

โป้วอั้งเสาะมิเคยเดินเข้ามาในร้านชำนี้เลย และไม่เคยเดินเข้าร้านชำอื่น ๆ ด้วย

โป้วอั้งเสาะนับเป็นคนที่มิใช่มีชีวิตอยู่ในโลกของปุถุชน มันมีโลกของตัวเองอยู่

โลกนั้นมีแต่อาฆาตแค้น ไม่มีอื่นใด!

ลี้มาฮูฟุบอยู่บนโต๊ะ หลับไปอีกแล้ว คล้ายดั่งไม่เคยมีเวลาตื่นเลย

โป้วอั้งเสาะเดินเข้ามา ใช้ด้ามดาบเคาะโต๊ะเบา ๆ

ลี้มาฮูตระหนกเฮือกใหญ่ ในที่สุดก็ตื่นมาได้ แต่พอลืมตาก็เห็นดาบสีดำสนิทของโป้วอั้งเสาะ

ฝักดาบสีดำ ด้ามดาบสีดำ แต่คมดาบยังมีโลหิตสีแดงติดอยู่หรือไม่?

สีหน้าลี้มาฮูเผือดขาวด้วยความหวาดกลัว ร้องโพล่งขึ้น

"ท่าน...ต้องการอย่างไร?"

"ต้องการห่อสัมภาระของข้าพเจ้า"

"ห่อผ้าของท่าน...อ้อ ใช่แล้ว ที่นี้มีอยู่ห่อหนึ่ง"

จนบัดนี้มันจึงระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ ลนลานล้วงห่อผ้าออกจากใต้โต๊ะประคองส่งให้ด้วยทีท่านอบน้อม

โป้วอั้งเสาะย่อมยื่นมือข้างหนึ่งไปรับ เพราะมืออีกข้างหนึ่งยังคงกำดาบคู่ชีวิตไว้แน่น

กงซุนต้วนตายกับดาบเล่มนี้แล้ว คนต่อไปคือผู้ใด?

อาจบางที กระทั่งตัวโป้วอั้งเสาะเองก็ยังไม่ทราบ

โป้วอั้งเสาะหันกายช้า ๆ เหลือบเห็นไข่บนแคร่ พลันถามขึ้นว่า

"ไข่ขายอย่างไร?"

"ท่านต้องการซื้อ?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ

โป้วอั้งเสาะรู้สึก ความหิวโหย บางครั้งยังกราดเกรี้ยวรุนแรงยิ่งกว่าอาฆาตแค้นเสียอีก

ลี้มาฮูจับตามองแล้วสั่นศีรษะกล่าว

"ไม่! ไข่นี้ไม่อาจขายให้ท่าน"

โป้วอั้งเสาะก็เข้าใจ ประตูทุกบานของที่นี้คล้ายดั่งปิดใส่หน้าตนแล้ว กระทั่งร้านชำนี้ ก็มิได้นอกเหนือกฎเกณฑ์

หากโป้วอั้งเสาะต้องการซื้อให้ได้ ย่อมไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวาง

แต่โป้วอั้งเสาะมิใช่คนประเภทนั้น

เป้าที่ควรอาละวาดด้วยโทสะ มิใช่หญิงชรา และมิใช่เจ้าของร้านชำเล็ก ๆ นี้เด็ดขาด

แสงของดวงจันทร์ชืดจางแล้ว ลมก็เย็นยะเยียบกว่าเดิม

หรือสถานที่นี้ไม่มีที่พอจะให้อยู่อาศัยจริง ๆ?

โป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่น หิ้วห่อผ้าแนบแน่น...มันความจริงมีชีวิตอยู่ในอีกโลกหนึ่ง

มิว่าผู้คนในโลกนี้จะมีทีท่าต่อมันเยี่ยงไร มันต่างไม่แยแสสนใจ

มิคาด ลี้มาฮูพลันกล่าวขึ้นอีก

"ไข่นี้ไม่อาจขายให้ท่าน เนื่องเพราะเป็นไข่ดิบ ท่านย่อมไม่อาจรับทานได้"

โป้วอั้งเสาะยืนฟัง

ลี้มาฮูกล่าวต่อ

"ด้านหลังมีเตา ในเตามีไฟ มิเพียงจะผัดไข่ได้เท่านั้น ยังอุ่นสุราได้ด้วย"

โป้วอั้งเสาะหันไปถาม

"ท่านต้องการเท่าใด?"

ลี้มาฮูหัวร่อพลางกล่าว

"ในเมื่อกงจื้อท่านเป็นคนเปรื่องปราดแจ่มใส ก็คิดในราคากันเอง สิบสองตำลึงเป็นไร?"

อาหารมื้อละสิบสองตำลึง นับเป็นการขูดรีดทารุณสุดแสน

แต่มิว่าเป็นเงินมากเท่าใด ก็ไม่อาจถมท้องให้อิ่มได้ และความหิวโหยยังพาลกำเริบขึ้นในตอนนี้ จนโป้วอั้งเสาะแทบไม่อาจทนทาน

ลี้มาฮูกำลังผัดไข่...ข้าวผัดไข่

สุราอุ่นไว้แล้ว ยังมีถั่วยี่สงตาก

"ถั่วยี่สงนี้ไม่คิดเงิน สุราก็เชิญดื่มจนพอใจ คิดเป็นกันเองจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะมิได้ดื่มสุราแม้สักหยด

หากดื่มเป็นต้องเมาแน่นอน แต่ตอนนี้กลับเป็นเวลาไม่อาจดื่มเมามายได้

ลี้มาฮูประคองชามข้าวผัดไข่เข้ามา เหลือบมองดูสุราในจอกแล้วแย้มยิ้มถาม

"ตั้วเอี๊ยท่านตำหนิสุรานี้ไม่ดี?"

"สุราดีเยี่ยม"

"แม้นับว่าไม่ดี ก็ควรดื่มตามมีตามเกิดสักสองจอก เป็นการผ่อนคลายอารมณ์..."

โป้วอั้งเสาะได้เริ่มรับประทานข้าวผัด

โป้วอั้งเสาะมิใช่กลัวในสุรามียาพิษ

วิธีจำแนกแยกแยะในอาหารมียาพิษหรือไม่ รวมมีอยู่สามสิบหกวิธี โป้วอั้งเสาะอย่างน้อยเรียนรู้มายี่สิบวิธี

แต่ทว่า หากโป้วอั้งเสาะไม่คิดจะกระทำเรื่องใดนั้น ต้องไม่มีผู้ใดสามารถบีบบังคับให้ไปกระทำได้เด็ดขาด

ลี้มาฮูก็ย่อมมิใช่เป็นคนชมชอบบีบบังคับผู้อื่น

โป้วอั้งเสาะไม่ดื่ม มันก็ดื่มเสียเอง

มันจัดการดื่มสุราป้านที่อุ่นไว้จนหมดสิ้น ฝืนยิ้มกล่าว

"บอกกันตามความจริงใจ- ข้าพเจ้าเองก็มักรู้สึกประหลาดสงสัย ไฉนผู้คนในโลกจึงพอใจดื่มสุรากันอยู่มากหลาย ความจริงสุรายังดื่มยากกว่ายาพิษเสียอีก"

"ท่านไม่ชมชอบดื่มสุรา?"

"โอ...ข้าพเจ้าความจริงดื่มไม่เป็นเลย ข้าพเจ้าตอนนี้ใกล้จะเมาแล้ว"

มันใกล้จะเมาแล้วจริง ๆ ไม่เพียงสีหน้าเริ่มแดงเท่านั้น กระทั่งดวงตายังแดงอีกด้วย

โป้วอั้งเสาะขมวดคิ้วกล่าว

"ท่านดื่มไม่เป็นแล้วไฉนยังจะดื่ม?"

"หากสุราถูกอุ่นแล้ว ไม่ดื่มมันก็จะเสีย"

"ดังนั้น ท่านยินยอมดื่มให้เมาก็มิยอมเททิ้ง?"

"โอ...มิว่าผู้ใดจะคิดเปิดร้านชำ ต่างต้องเรียนรู้เรื่องหนึ่งก่อน"

"เรื่องอันใด?"

"ยินยอมให้ตัวเองทนทุกข์สักเล็กน้อย ก็ไม่อาจย่ายีของแม้สักน้อยนิด"

หยุดถอนหายใจอีกครา จึงฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"ดังนั้น มีแต่คนไม่รักดีที่สุดจึงมาเปิดร้านขายของชำ คนเปิดร้านขายของชำมิเพียงหาภรรยาไม่ได้เท่านั้น กระทั่งสหายยังไม่มีสักคน"

โป้วอั้งเสาะพุ้ยข้าวผัดช้า ๆ ถอนหายใจเบา ๆ บ้างแล้วกล่าว

"ท่านผิดแล้ว"

ลี้มาฮูกระแทกตัวโครมลงที่ข้างโป้วอั้งเสาะแล้วถาม

"ข้าพเจ้าผิดที่ใด?"

โป้วอั้งเสาะกล่าวช้า ๆ

"ในโลก มีเพียงประเภทเดียวที่ไม่มีมิตรสหาย"

"ประเภทใด?"

"ประเภทข้าพเจ้า"

โป้วอั้งเสาะเงยหน้าขึ้น คล้ายดั่งเหม่อมองทิศทางไกล สีหน้าบ่งบอกความเวิ้งว้างว้าเหว่จนเห็นชัด

โป้วอั้งเสาะไม่เคยมีมิตรสหายมาเลย วันหน้าก็น่ากลัวไม่มีอีกตลอดกาล

ชีวิตของโป้วอั้งเสาะได้อุทิศให้กับอาฆาตแค้นโดยสิ้นเชิงแล้ว เป็นความอาฆาตแค้นที่ไม่มีวันคลี่คลายชั่วนิจนิรันดร์

แต่ในก้นบึ้งหัวใจของโป้วอั้งเสาะ ไฉนพาลกระหายใคร่ได้น้ำใจของมิตรสหายเป็นอย่างยิ่ง?

ลี้มาฮูจับตาที่แดงฉานจ้องมอง พลางถาม

"เอี๊ยบกงจื้อท่านนั้น มิใช่มิตรสหายของท่าน?"

"ไม่ใช่"

"แต่เอี๊ยบกงจื้อกลับคล้ายถือท่านเป็นสหาย?"

โป้วอั้งเสาะกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"นั่นเนื่องเพราะมันไม่สบาย"

โป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่น กล่าวช้า ๆ

"คนที่ถือข้าพเจ้าเป็นสหาย ต่างไม่สบายทั้งสิ้น!"

ลี้มาฮูฝืนยิ้มกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า ข้าพเจ้าก็คล้ายไม่สบายบ้างแล้ว?"

"ท่าน?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าตอนนี้ ปรารถนาคบท่านเป็นมิตรสหายอย่างยิ่ง"

ลิ้นของมันคล้ายดั่งโตใหญ่กว่าเดิมมากมาย นับว่าเมาเร็วอย่างยิ่งจริง ๆ

แต่วาจาตอนเมา ปกติมักเป็นวาจาจริงใจ?

โป้วอั้งเสาะพลันวางตะเกียบลง กล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าวของท่านผัดไม่อร่อย"

โป้วอั้งเสาะไม่เหลือบแลลี้มาฮูอีกสักแวบหนึ่ง ทรงกายขึ้นช้า ๆ หันร่างออกไปเนื่องเพราะไม่ยินยอมให้ผู้อื่นใดได้เห็นสีหน้าตอนนี้

แต่ลี้มาฮูกลับยังจ้องมองมัน มองหลังของมัน

ไหล่ของโป้วอั้งเสาะหดจนงุ้มกว่าเดิม แสดงว่าจิตใจพลุ่งพล่านเป็นอย่างยิ่ง

ดวงตาลี้มาฮูพลันมีประกายพิสดารอย่างยิ่ง ยื่นมือช้า ๆ คล้ายดั่งจะไปตบบ่าโป้วอั้งเสาะ

ขณะเวลานั้น พลันมีประกายพุ่งวาบมาสายหนึ่ง
มีดเล่มหนึ่งปักอยู่บนหลังมือมัน!
...มีดสั้นที่ยาวเพียงสามนิ้วเจ็ดหุน!!
มีดบิน
ลี้มาฮูพอเห็นมีดนี้ ใบหน้าพลันบิดเบี้ยวทันที!
จากนั้น ร่างของมันล้มลง ถึงกับคล้ายถูกสายฟ้าที่ไม่มีเสียงฟาดจนล้มไปก็ปาน
ตอนร่างมันล้มลง ในมือคล้ายดั่งมีของร่วงหล่นลงไปบนโต๊ะ
โป้วอั้งเสาะหันขวับกลับมาก็เห็นเอี๊ยบไค!
เอี๊ยบไคกำลังเดินเข้ามาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม
ในตัวเอี๊ยบไคไม่มีดาบ
โป้วอั้งเสาะจ้องมองเอี๊ยบไค แล้วเบือนสายตาไปดูลี้มาฮูที่นอนอยู่กับพื้น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด
"ท่านทำเยี่ยงนี้ด้วยความหมายใด?"
เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ
เอี๊ยบไคมักพอใจใช้การหัวร่อมาเป็นคำตอบต่อเรื่องที่ไม่ต้องการตอบ หรือไม่จำเป็นต้องตอบ
โป้วอั้งเสาะก็มิต้องถามต่อไป
โป้วอั้งเสาะเห็นเข็มสามเล่มบนโต๊ะแล้ว
เข็มที่เป็นสีเขียวเรือง!
เข็มนี้ร่วงจากมือลี้มาฮู
หากมิใช่มีดสั้นเล่มนั้น โป้วอั้งเสาะตอนนี้ก็คงคล้ายลักลักซัว ล้มลงเป็นซากศพกับพื้นแล้ว
หรือเจ้าของร้านชำที่อะลุ้มอล่วยเยี่ยงนี้ จะเป็นโต้วพั่วพั่วที่อำมหิต?
โป้วอั้งเสาะกำมือแนบแน่น อึกเนิ่นนานให้หลังจึงเงยหน้าขึ้น
เอี๊ยบไคกำลังจ้องมองด้วยสีหน้ายิ้มแย้มดั่งเดิม
โป้วอั้งเสาะพลันแค่นเสียงเย็นชา
"ท่านไฉนทราบว่า ข้าพเจ้าหลบไม้นี้ของมันไม่พ้น?"
"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"
"ท่านไฉนมักจะมาช่วยข้าพเจ้า?"
"ฮา...ผู้ใดว่าข้าพเจ้ามาช่วยท่าน?"

"ท่านมาด้วยเรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ชัดมีดไปเล่มหนึ่งเท่านั้น ชัดเข้าใส่มือของมัน มือเป็นของมัน มีดเป็นของข้าพเจ้า หาได้เกี่ยวข้องใดกับท่านสักน้อยนิดไม่"

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงไม่ออกแล้ว

เอี๊ยบไคเดินช้า ๆ เข้ามา ทรุดกายนั่ง สูดลมหายใจลึก ๆ เฮือกใหญ่ แย้มยิ้มกล่าว

"ข้าวผัดนี้คล้ายยังไม่เลว หอมอย่างยิ่ง"

"เฮอะ"

"สุราก็คล้ายไม่เลว เสียดายที่หมดป้านแล้ว"

โป้วอั้งเสาะกำลังจะเอ่ยปากถาม เอี๊ยบไคพลันแย้มยิ้มกล่าวอีก

"มีดสั้นเล่มนี้ของข้าพเจ้า พอจะแลกเปลี่ยนสุราสักป้านหรือไม่?"

คนที่นอนอยู่กับพื้นมิได้เคลื่อนไหว และมิได้เอ่ยปาก

เอี๊ยบไคกล่าวอีก

"หากไม่พอ ท่านก็ควรคืนมีดให้ข้าพเจ้า"

ยังคงไม่มีคนเอ่ยปาก

เอี๊ยบไคถอนใจเบา ๆ ก้มลงไปตบบ่าลี้มาฮูแล้วกล่าว

"โต้วพั่วพั้ว ในเมื่อข้าพเจ้าจำท่านได้ ท่านไยต้อง..."

เสียงพลันขาดหายไปกลางคัน ใบหน้าถึงกับมีแววแตกตื่นสงสัย

คนที่ล้มลงไป ถึงกับไม่อาจยืนได้ตลอดกาลแล้ว!

ใบหน้าของมันบิดเบี้ยวแข็งเย็น มือเท้าก็เย็นเฉียบ หลังมือยังมีมีดสั้นปักอยู่เล่มหนึ่ง

โป้วอั้งเสาะเหลือบมองใบหน้ามัน แล้วมองไปที่มีดสั้นอีกครา พลางกล่าว

"มีดของท่านมีพิษ?"

"ไม่มี"

"ไม่มีพิษ มันไฉนตายไปได้?"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดพลางกล่าว

"ดูท่าวัยนางต้องสูงอย่างยิ่ง คนมีวัยสูง ส่วนมากทนต่อความแตกตื่นมิใคร่ได้"

"ท่านว่านางตกใจตายไปเอง?"

"หลังมือมิใช่ส่วนสำคัญของร่างกาย มีดก็มิได้อาบยาพิษเด็ดขาด"

"ท่านว่านางคือต้วนตึ้งจำโต้วพั่วพั้ว?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจเฮือกหนึ่งจึงกล่าว

"ในเมื่อบ้อกุ้กจั๊ว (อสรพิษไร้กระดูก) พอจะปลอมตัวเป็นหญิงชราได้ โต้วพั่วพั้ว ไฉนไม่อาจปลอมเป็นบุรุษ?"

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าทราบโต้วพั่วพั้วเป็นคนเช่นไร"

"ท่านสมควรทราบ"

โป้วอั้งเสาะพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"คนเช่นดั่งมัน หรือจะถูกมีดสั้นเล่มเล็ก ๆ ขู่ขวัญตายไปได้?"

"แต่นางตายไปแล้วจริง ๆ"

"นี่เป็นมีดเยี่ยงไรกันแน่?"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ

เอี๊ยบไคก็พอใจใช้การหัวร่อมาเป็นคำตอบเรื่องที่ไม่ปรารถนาตอบ

เอี๊ยบไคชักมีดสั้นขึ้นมา

คมมีดบางและคมกริบ มีประกายแวววับ

ยามเมื่อเอี๊ยบไคมองดูมีดสั้น ดวงตาก็มีประกายแวววาว จนเนิ่นนานให้หลัง จึงได้กล่าวช้า ๆ

"อย่างไรก็ตาม ท่านย่อมมิอาจไม่ยอมรับ นี่เป็นมีดสั้นเล่มหนึ่ง"

โป้วอั้งเสาะก็เงียบงันเป็นเนิ่นนาน จึงได้กล่าวช้า ๆ

"นึกมิถึงว่าท่านก็ใช้มีดเป็น"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีกครา

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านพกมีดมาเลย"

"มีดความจริงมิใช่มีให้คนเห็น"

โป้วอั้งเสาะจำต้องยอมรับ เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"อาจบางทีมีแต่มีดที่มองไม่เห็น จึงเป็นมีดน่าสะพรึงกลัวที่สุด"

"ในโลกไม่มีมีดที่มองไม่เห็น?"

เอี๊ยบไคจับตามองมีดสั้นในมือ พลางกล่าวช้า ๆ

"อาจบางทีท่านสามารถเห็นมัน แต่รอจนเมื่อท่านเห็น มักจะสายเกินไปแล้ว..."

สังหารให้สิ้นซาก

มีดที่สามารถขู่ขวัญคนให้ฝ่อตาย ปกติมักเป็นมีดที่มองไม่เห็น!

เนื่องเพราะยามท่านเห็นมัน ก็สายเกินไปแล้ว!

มีดสั้นหายไปอีกแล้ว

ในฉับพลันนั้น มีดสั้นหายวับไปกับมือเอี๊ยบไค ดุจดั่งเป็นมายากลอันเลอเลิศก็ปาน

โป้วอั้งเสาะก้มศีรษะต่ำ เหลือบมองดูดาบในมือตน ดวงตาก็มีประกายพิสดารขึ้นวูบวาบ

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะเข้าใจความหมายในวาจาของเอี๊ยบไคแล้ว

กงซุนต้วนก็มิเคยเห็นดาบของตนมา

กงซุนต้วนเพียงสามารถเห็นด้ามกับฝักดาบเท่านั้น

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"คนที่ถูกผู้อื่นเห็นโดยง่ายดาย ต้องยากยิ่งจะฆ่าคนได้"

โป้วอั้งเสาะสงบฟังอยู่

เอี๊ยบไคกล่าวต่อช้า ๆ

"ดังนั้น คนที่ใช้มีดเป็น จำต้องรู้จักเก็บมีดของตนไว้จนมิดชิดยิ่ง"

โป้วอั้งเสาะถอนใจเบา ๆ รำพึงช้า ๆ

"แต่เสียดาย เรื่องนี้หาใช่ง่ายดายไม่"

"นับว่าไม่ง่ายดายจริง ๆ"

"นั่นยังยากเข็ญยิ่งกว่าใช้มันมากมายนัก"

"ดูท่าท่านเข้าใจแล้ว"

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

เงยหน้าขึ้นจ้องมองเอี๊ยบไค

รอยยิ้มของเอี๊ยบไคอบอุ่นนุ่มนวลน่าสนิทสนม

โป้วอั้งเสาะปั้นหน้าเครียดลงอีกครา กล่าวเสียงเย็นชา

"ดังนั้น ข้าพเจ้าก็หวังให้ท่านเข้าใจเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"วันหน้าท่านอย่าได้มาช่วยข้าพเจ้าอีกเป็นอันขาด ท่านไปตามทางของท่าน ข้าพเจ้าไปตามทางข้าพเจ้า เราสองความจริงไม่เกี่ยวข้องกันสักน้อยนิด แม้นับว่าท่านมาตายอยู่ที่เบื้องหน้า ข้าพเจ้าก็ต้องไม่ช่วยท่านเด็ดขาด"

"เราสองมิใช่มิตรสหาย?"

"ไม่ใช่"

เอี๊ยบไคก็ถอนหายใจเบา ๆ ฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

โป้วอั้งเสาะขบกรามเค้นเสียง

"อย่างนั้น ตอนนี้ท่านไปตามทางของท่านได้?"

"ท่านเล่า? ท่านไม่ออกไป?"

"ข้าพเจ้าไยต้องออกไป?"

"ที่ด้านนอกมีคนรอท่านผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"หญิงชราที่ไม่ใช่หญิงชรา"

โป้วอั้งเสาะขมวดคิ้ว

"มันรอข้าพเจ้าด้วยเรื่องอันใด?"

"รอให้ท่านไปถามมัน ไฉนต้องลอบประทุษร้ายท่าน?"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะสุกใสทันที รีบก้าวยาว ๆ ออกไป

ความจริง โป้วอั้งเสาะมิต้องรีบร้อนออกไปเลย

เนื่องเพราะคนที่ด้านนอก มิว่าจะรออีกนานปานใด ก็ต้องไม่กระวนกระวาย

คนตายไม่มีวันกระวนกระวายตลอดกาล!

ความจริงไซมิ้งชุนมิใช่รูปกายสูงใหญ่อยู่แล้ว แต่ตอนนี้คล้ายดั่งขดเป็นก้อนเล็ก ๆ

มันขดอยู่ที่มุมด้านหลังของโต๊ะเก็บเงิน สองตาถลนออกนอกเบ้า คล้ายดั่งก่อนตายมีความเดือดดาลและหวาดหวั่นเป็นอย่างยิ่ง

ผู้ใดฆ่ามัน?

มันเองก็นึกไม่ถึง คนผู้นั้นจะฆ่ามันได้

เหล็กแหลมแท่งยาวปักอยู่ที่กลางทรวงอกมัน โลหิตที่หลั่งไหลออกจากปากแผลยังมิได้แห้งกรัง

ละแวกใกล้เคียงกลับไม่มีผู้คน!

ตอนนี้เป็นเวลารับทานอาหารค่ำ ความจริงก็มีคนอยู่ตามท้องถนนน้อยนัก

โป้วอั้งเสาะยืนนิ่งในที่นั้น ร่างชาแข็งไปแล้ว จวบจนได้ยินเสียงฝีเท้าเอี๊ยบไคจึงได้ถามเสียงหนัก ๆ

"ท่านว่าคนผู้นี้คือบ้อกุ้กจั๊วไซมิ้งชุน?"

เนิ่นนานให้หลัง จึงได้ยินเอี๊ยบไคถอนใจยาว รับคำเบา ๆ

"ถูกแล้ว"

"ข้าพเจ้าก็ทราบว่ามันเป็นคนเยี่ยงไร"

"ท่านสมควรทราบ"

"มันทั้งไม่ต่อต้านขัดขืน ทั้งไม่ส่งเสียงร้องก็ถูกฆ่าตายไป?"

"นี่เป็นการแทงที่ปลิดชีวิตในครั้งเดียว"

"คนที่สามารถฆ่ามันมีอยู่ไม่มาก"

"มากอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคถอนใจยาวพลางกล่าวต่อ

"มิว่าผู้ใดต่างฆ่ามันได้ เนื่องเพราะไม่มีกำลังพอจะต่อต้านอยู่เลยสักน้อยนิด"

"เพราะเหตุใด?"

"ข้าพเจ้ากลัวมันไม่ยอมรอท่าน จึงได้จี้จุดมันไว้ก่อน"

หยุดถอนหายใจแล้วกล่าวต่อไป

"เพียงแต่ว่า คนที่สามารถฆ่ามันแม้มีมากมาย แต่คนที่คิดจะฆ่ามันกลับมีไม่มาก อาจบางทีมีเพียงคนเดียว"

"ผู้ใด?"

"คนที่กลัวท่านจะรีดถามความลับจากมันมาได้"

โป้วอั้งเสาะอึ้งอีกเนิ่นนานจึงกล่าว

"มันไฉนต้องการฆ่าข้าพเจ้า? เป็นผู้ใดใช้มันมาฆ่าข้าพเจ้า?...นี่ก็คือความลับของมัน?"

"ใช่แล้ว"

โป้วอั้งเสาะพลันแค่นหัวร่อ จากนั้นหันกายเดินออกไป

เอี๊ยบไคถามขึ้น

"ท่านจะไปที่ใด?"

"ข้าพเจ้าไปตามทางข้าพเจ้า ท่านไฉนไม่ไปตามทางของท่าน?"

จบคำเดินออกไปโดยไม่เหลียวหลัง เดินสู่ถนนใหญ่อย่างเชื่องช้า

ในถนนใหญ่เงียบวังเวง โคมเหนือประตูแคบที่ตรงข้ามถูกจุดขึ้นแล้ว

ลมกรรโชกมาวูบหนึ่ง กระดาษแดงที่ปิดประกาศให้เช่าห้องทางปากตรอกแคบปลิวออกไปตามแรงลม

ลมเย็นอย่างยิ่ง

ม่านราตรีใกล้จะคลี่คลุมลง หรือเป็นฤดูใบไม้ร่วงใกล้จะมาถึงแล้ว?

ในลมยามพลบ มีความหนาวของฤดูใบไม้ร่วง แต่ในห้องกลับยังคงอบอุ่นดุจฤดูใบไม้ผลิ

ในสายตาของบุรุษเพศ สถานที่นี้คล้ายเป็นฤดูใบไม้ผลิตลอดกาล

โต๊ะที่มุมห้อง มีหลายคนนั่งล้อมวงดื่มสุรา ยังมิทันถึงวิกาล พวกมันก็กรอกสุรากันจนใกล้เมามายแล้ว

เอี๊ยบไคเพิ่งทรุดกายนั่ง เซียวเปียกลี้ก็เสือกจอกสุรามาให้ แย้มยิ้มกล่าว

"อย่าลืม ท่านเคยรับปากเชิญข้าพเจ้าดื่มสุรา"

ในจอกมีสุราอยู่เต็ม

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"อย่าลืมว่า ท่านเคยรับปากให้ข้าพเจ้าลงบัญชี"

"มิว่าผู้ใดรับปากท่าน คิดจะลืมก็น่ากลัวยากอย่างยิ่ง"

"ยากยิ่งจริง ๆ"

"ดังนั้น ท่านวางใจดื่มได้เต็มที่"

เอี๊ยบไคหัวร่อเสียงก้อง ยกจอกกรอกแห้งไปในอึดเดียว กวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว

"ผู้คนในร้านนี้กลับมาเร็วอย่างยิ่ง"

เซียวเปียกลี้ผงกศีรษะตอบ

"เพียงจุดโคมขึ้นก็จะมีคนมาทันที"

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงสงสัย พวกมันจะเฝ้ารอดูโคมอยู่ทางภายนอกตลอดวันหรือไม่?"

เซียวเปียกลี้หัวร่ออีกครา พลางกล่าว

"สถานที่นี้นับว่าประหลาดจริง ๆ เพียงเคยมาครั้งสองครั้งก็จะติดนิสัยโดยเร็ว หากไม่มาวนเวียนสักรอบ คล้ายดั่งรู้สึกนอนไม่หลับ"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าติดแล้ว วันนี้ข้าพเจ้ามาถึงสามครั้ง"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงชอบพอท่าน"

"ดังนั้น ท่านจึงยอมให้ข้าพเจ้าลงบัญชี?"

เซียวเปียกลี้หัวร่อเสียงก้อง

หลายคนที่มุมห้องเบือนหน้ามองมา ดวงตามีประกายตื่นเต้นสงสัย

พวกมันมาสถานที่นี้ไม่ต่ำกว่าหลายร้อยครั้ง แต่ยังไม่เคยเห็นเจ้าของร้านที่เงียบเหงาเดียวดายหัวร่อเสียงดังก้องเช่นนี้มาก่อนเลย

แต่เซียวเปียกลี้ระงับเสียงหัวร่อไว้เร็วอย่างยิ่ง กล่าวถามว่า

"ลี้มาฮูเป็นตัวโต้วพั่วพั้วจริง?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ เซียวเปียกลี้กล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ายังคิดไม่ออก ท่านดูออกได้อย่างไร?"

"ข้าพเจ้ามิได้ดูออก...ข้าพเจ้ามิได้ดูเรื่องใดออกเลย"

"แต่ท่านเดาออกได้?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่รู้สึกประหลาดใจบ้าง ไซมึ้งชุนไฉนสั่งให้โป้วอั้งเสาะไปรับห่อสัมภาระมันคืนจากนาง?"

"มีอยู่เพียงเหตุผลเดียว?"

"ตอนข้าพเจ้าไป พบเห็นนางถึงกับเชิญโป้วอั้งเสาะไปรับทานอาหารทางหลังร้าน"

"นี่ไม่มีใดน่าประหลาดใจ"

"น่าประหลาดอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคย้ำแล้วจึงกล่าวต่อ

"ตอนนี้ ทุกผู้คนในที่นี้ต่างทราบ โป้วอั้งเสาะเป็นศัตรูตัวร้ายของบ้วนเบ๊ติ้ง คนที่กลอกกลิ้งเช่นนาง ไหนเลยยินยอมไปขัดใจบ้วนเบ๊ติ้งได้?"

"ใช่ มันความจริงกระทั่งท่อสัมภาระก็ต้องมิยอมรับไว้"

"แต่มันก็รับไว้แล้ว"

"ดังนั้น มันจะต้องมีความมุ่งหมายอื่นแฝงอยู่"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเดาออกว่านางคือโต้วพั่วพั้ว"

"ท่านมิได้เดาผิด?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจกล่าว

"โชคดีที่ข้าพเจ้ามิได้เดาผิด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะนางถูกข้าพเจ้าขู่ขวัญจนฝ่อตายไปแล้ว"

เซียวเปียกลี้ตะลึงลานทันที

เอี๊ยบไคถาม

"ท่านนึกไม่ถึง?"

เซียวเปียกลี้ถอนใจถาม

"ไซมิ้งซุนเล่า?"

"ก็ตายแล้ว"

เซียวเปียกลี้ยกจอกสุราขึ้นจิบช้า ๆ แค่นเสียงเย็นชา

"ดูท่าจิตใจของท่านก็มิอ่อนเท่าใด?"

เอี๊ยบไคเพ่งมองแน่วนิ่ง พลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"ตอนนี้ท่านรู้สึกสำนึกเสียใจ ที่ให้ข้าพเจ้าติดค้างค่าสุราแล้ว?"

เซียวเปียกลี้ถอนใจอีกครา

"ข้าพเจ้าเพียงประหลาดใจ บุคคลเช่นดั่งพวกมัน ไฉนมาในสถานที่นี้? และพอมาแล้วก็มิยอมไป?"

"อาจบางทีพวกมันหลบหนีศัตรู หรืออาจบางทีศัตรูของพวกมันก็คือโป้วอั้งเสาะ!"

"แต่ตอนพวกมันมา โป้วอั้งเสาะเป็นเพียงทารกเท่านั้น"

"อย่างนั้น พวกมันไฉนจะต้องฆ่าโป้วอั้งเสาะให้ได้?"

"ท่านไม่สมควรฆ่าพวกมันเลย เนื่องเพราะวาจาประโยคนี้ มีแต่พวกมันจึงสามารถตอบได้"

"พวกมันตายเร็วจริง ๆ แต่ทว่า..."

"แต่ทว่ากระไร?"

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้วกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"อย่าลืมว่า คนตายบางครั้งก็กล่าววาจาได้"

"พวกมันว่ากระไร?"

"ตอนนี้ยังมิได้บอก เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังมิได้ไปถาม!"

"ไฉนยังไม่ถาม?"

"ข้าพเจ้าไม่รุ่มร้อน พวกมันย่อมยิ่งไม่รุ่มร้อน"

เชียวเปียกลี้หัวร่อเบา ๆ ประสานสายตากับเอี๊ยบไค พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านนับเป็นคนประหลาดอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ประหลาดเช่นเดียวกับชาเล่าปั้ง..."

"ยิ่งประหลาดกว่า..."

วาจามิทันขาดคำ พลันมีเสียงม้าล่อดังถี่ยิบขึ้นที่ด้านนอก แล้วมีเสียงคนร้องดังก้อง

"ไฟ...ช่วยดับไฟ..."

เพลิงฮือโหมรุนแรงยิ่ง

ต้นเพลิงถึงกับเป็นร้านเครื่องชำของลี้มาฮู!

เปลวไฟแลบเลียออกมาจากในบ้านไม้เป็นเส้นสาย ชั่วครู่ก็ได้กลืนร้านเครื่องชำไว้ในกองไฟ นับว่าเผาไหม้รวดเร็วยิ่ง

แม้นับว่ามีคนจะยืนดูความครึกครื้นก็ยังไม่ได้ เนื่องเพราะร้านในถนนสายนี้ส่วนมากเป็นบ้านไม้ทั้งสิ้น

ครู่เดียว ถนนทั้งสายต่างสับสนจนวุ่นวาย ภาชนะที่ใส่น้ำได้ทุกชนิด ต่างถูกระดมมาหมดสิ้น

แสงไฟลูบไล้ใบหน้าเชียวเปียกลี้ ใบหน้าที่ซีดขาวของท่านพลอยแดงฉานไป ท่านกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ดูท่า ต้นเพลิงต้องลุกไหม้จากห้องครัวที่หลังร้านเครื่องชำนี้เป็นแน่"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ เชียวเปียกลี้กล่าวต่อไป

"ตอนท่านออกมา ลืมดับตะเกียงหรือไม่?"

"ตอนนั้นยังไม่ถึงเวลาจุดโคมไฟ"

"แต่ในเตาจะต้องยังคงมีไฟ"

"ในเตาของทุกบ้านต่างต้องมีไฟ"

"ท่านแน่ใจว่าต้องมีคนวางเพลิง?"

"ฮา...ข้าพเจ้าสมควรได้คิดว่าต้องมีคนวางเพลิงจึงถูก"

"เพราะเหตุใด?"

รอยยิ้มของเอี๊ยบไคพิกลอย่างยิ่ง กล่าวเสียงราบเรียบ

"เนื่องเพราะเมื่อเผาซากคนตายไหม้เกรียมแล้ว ก็จะไม่สามารถกล่าววาจาได้อีกตลอดกาล"

จบคำพลันสะอึกเข้าไปชิงถังไม้ในมือคนผู้หนึ่ง พลอยวิ่งเข้าไปช่วยดับไฟบ้างแล้ว

ร่างของเอี๊ยบไคหายจากสายตาเชียวเปียกลี้ไปเร็วยิ่งนัก แต่ประกายตาของเชียวเปียกลี้กลับมีแววครุ่นคิดจนเคร่งเครียด

ตอนนั้น มีคนผู้หนึ่งเดินเบา ๆ มาที่ข้างกาย ส่งเสียงแผ่วเบาถามขึ้น

"ท่านกำลังคิดเรื่องอันใด?"

เชียวเปียกลี้มิได้เหลียวไปมอง ตอบช้า ๆ

"เราเมื่อครู่ได้รับบทเรียนมาบทหนึ่ง"

"บทเรียนใด?"

"หากท่านต้องการให้คนมิกล่าววาจา มีแต่ฆ่ามันแล้วเผาให้เป็นเถ้าถ่าน"

คนช่วยดับไฟแม้มีมากมาย แต่น้ำกลับไม่เพียงพอ

โชคดีที่ตอนกลางวันฝนตกมาห่าใหญ่ บ้านมิได้แห้งเท่าใด ดังนั้น แม้ไฟจะไม่ถูกดับ แต่ยังคงมิได้ลามรวดเร็วเท่าใด

เอี๊ยบไคแทรกอยู่ในหมู่ผู้คนช่วยดับไฟ สายตาที่คล้ายเหยี่ยวร้ายกวาดมองไปรอบข้างตลอดเวลา

ปกติมือเพลิงมักจะปะปนอยู่ในหมู่ผู้คนช่วยดับไฟ อาจบางทีเนื่องเพราะมันไม่ต้องการให้ผู้อื่นสงสัยมัน หรืออาจบางทีมันชื่นชมต่อสีหน้าเจ็บแค้นของผู้มาดับไฟและชื่นชมต่อไฟที่มันจุดเผาขึ้น

นี่ย่อมเป็นจิตใจที่วิปริต อำมหิตเหี้ยมเกรียม...มือเพลิงไยมิใช่เป็นคนมีจิตใจอำมหิตเหี้ยมเกรียมอย่างยิ่ง?

แต่เสียดาย เปลือกนอกของคนประเภทนี้ ปกติยากยิ่งจะสังเกตมาได้

ขณะเอี๊ยบไครู้สึกผิดหวัง พลันรู้สึกมีคนกระตุกชายเสื้อด้านหลังแรง ๆ

เอี๊ยบไคเหลียวมอง เห็นคนผู้นั้นหันร่างอย่างรวดเร็ว เบียดกลุ่มคนออกไปแล้ว

เป็นคนชุดเขียวสวมหมวกปีกกว้าง

เอี๊ยบไคย่อมติดตามออกไปโดยเร็ว

เมื่อเอี๊ยบไคเบียดออกมาได้ ยังสามารถเห็นเงาหลังของคนชุดเขียวนั้นอีกแวบหนึ่ง

ปกติเอี๊ยบไคพอใจศึกษาเงาหลังของผู้คนเสมอมา เนื่องเพราะพบเห็น หลังของแต่ละคน จะมากจะน้อยมีความพิเศษพิสดารผิดกัน ดังนั้น หากจะสังเกตมันเป็นผู้ใดจากเงาหลัง หาใช่เป็นเรื่องยุ่งยากอย่างไรไม่

แต่หลังของคนชุดเขียวกลับแปลกตา มิเคยเห็นมาก่อนเลย

ร่างของมันไม่สูงใหญ่เท่าใด แต่เคลื่อนไหวแคล่วคล่องว่องไวยิ่ง เดินออกพ้นถนนสายยาวไปโดยเร็วยิ่ง

ทันใดนั้น ไม่เห็นผู้อื่นใดในรอบข้างอีกแล้ว

ดวงดาวดารดาษเต็มท้องฟ้า ทุ่งกว้างอ้างว้างวังเวง

เอี๊ยบไคเร่งฝีเท้าตามไป กล่าวเรียกเบา ๆ

"สหายที่อยู่เบื้องหน้า มีเรื่องใดต้องสั่งสอนหรือไร โปรดชะลอฝีเท้าว่ากล่าวกัน"

ฝีเท้าของคนชุดเขียวมิเพียงไม่หยุดเท่านั้น กลับเร่งเร็วกว่าเดิม จนเป็นระยะทางอีกช่วงหนึ่งจึงได้พุ่งปราดออกไป ที่ใช้ถึงกับเป็นวิชาตัวเบาโป้ยโป่วกั้วเซี้ยม (แปดก้าวไล่จักจั่น) อันเยี่ยมยอด!

วิชาตัวเบาของคนผู้นี้มิเพียงไม่เลวเท่านั้น ท่าร่างยังสวยงามอย่างยิ่งด้วย

เอี๊ยบไคจับตามองชายเสื้อหลวมกว้างที่ปลิวไสวอยู่ในสายลมของมัน พลันมีความรู้สึก ร่างของมันคุ้นตาอย่างยิ่ง แต่ยังคงนึกไม่ออก เคยพบคนเช่นนี้ในสถานที่ใด?

ยิ่งไปยิ่งไกล วิกาลยิ่งนานยิ่งมืด

เอี๊ยบไคมิได้เร่งร้อนตามติดไปให้ทัน

หากคนชุดเขียวไม่ต้องการพบจริง เมื่อครู่ไยต้องกระตุกชายเสื้อตน?

หากคนผู้นี้ต้องการพบตน ตนไยต้องรีบเร่งตามไปให้ทัน?

ลมโชยพัดหญ้าลู่ราวระลอกคลื่น ในทุ่งหญ้ายาวสูง ถึงกับยังมีทางน้อยอีกสายหนึ่ง

คนผู้นั้นมีทีท่าคุ้นเคยกับทุ่งหญ้านี้อย่างยิ่ง มันวิ่งวกวนเวียนอยู่ในทุ่งหญ้าชั่วครู่ พลันหายลับไปกับตา

เอี๊ยบไคไม่กระวนกระวายสักน้อยนิด หยุดเท้ารอในที่นั้นเสียเลย
ครู่ใหญ่ให้หลัง มีเสียงแผ่วเบาดังมาจากในพงหญ้า
"ท่านทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"
เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ เอื้อนเสียงยานยาว

"ฟ้าเวิ้งว้าง ดินไพศาล
ร่างงามดั่งสลักจากหยก
หยกเนื้อดีหอมซึ้งตรึงใจ
ซิมซาเนี้ยในบ้วนเบ๊ตึ้ง!"

คนในทุ่งหญ้าหัวร่อเบา ๆ เป็นเสียงสดใสไพเราะยิ่งนัก
มีคนกล่าวกลั้วหัวร่อมา
"สายตาคมกล้ายิ่ง มีรางวัล"
"รางวัลใด?"
"เชิญท่านเข้ามาดื่มสุราสักจอก"
ในทุ่งหญ้าที่เวิ้งว้างวังเวง ไฉนมีสถานที่ดื่มสุราได้?

เอี๊ยบไคเดินเข้าไปแล้วจึงเข้าใจ ซิมซาเนี้ยถึงกับสร้างห้องใต้ดินเล็ก ๆ อยู่ในสถานที่นี้ห้องหนึ่ง

หากมิใช่นางพามาเอง ต่อให้ระดมอีกหมื่นคนมาเสาะค้น ก็ต้องหาสถานที่นี้ไม่พบเด็ดขาด

นับเป็นสถานที่พิกลจนพิสดารยิ่งนัก ภายในมิเพียงมีสุราเท่านั้น ถึงกับยังมีเตียงที่สะอาดอย่างยิ่ง โต๊ะแต่งตัวที่งามประณีต บนโต๊ะแต่งตัวถึงกับยังมีดอกไม้สดอีกแจกันหนึ่ง

บนโต๊ะที่ตั้งสุรา ถึงกับยังมีกับแกล้มอีกหลายจาน

เอี๊ยบไคตะลึงลานไปแล้ว

ซิมซาเนี้ยจับตามองด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เป็นรอยยิ้มที่เพียงเห็นก็วาบหวามรัญจวนดั่งเคย

นางแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านรู้สึกประหลาดใจยิ่งกระมัง?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ไม่ประหลาดใจ"

"ไม่ประหลาดใจ?"

"สตรีที่คล้ายท่าน มิว่ากระทำเรื่องราวใดมา ข้าพเจ้าต่างไม่รู้สึกประหลาดใจทั้งสิ้น"

"ดูท่า ท่านเป็นบุรุษที่รู้ความอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ท่านก็เป็นสตรีที่รู้ความอย่างยิ่ง"

"ดังนั้น เราสองก็ควรบำเพ็ญตนเป็นคนรู้ความจริง ๆ นั่งลงดื่มสุราสักจอกก่อน"

"จากนั้นเล่า?"

"ในเมื่อท่านเป็นบุรุษที่รู้ความ ยิ่งไม่ควรถามวาจาเยี่ยงนี้ต่อหน้าอิสตรี"

"ความจริงแล้ว ข้าพเจ้าเพียงต้องการฟังนิทานจากท่านเท่านั้น"

"นิทานใด?"

"นิทานของซิ่งตอมี้งกับบ้วนเบ๊ตึ้ง"

"ท่านไฉนทราบข้าพเจ้าเล่านิทานนี้ได้?"

"เรื่องที่ข้าพเจ้าทราบ ยังมิเพียงนี้เท่านั้น"

ชิมซาเนี้ยพลันไม่ส่งเสียงอีกแล้ว

แสงโคมไฟลูบไล้สีหน้านางจนรู้สึกสวยสะคราญกว่าเดิม แต่เป็นความสวยที่รันทดหดหู่ ดุจดั่งเป็นสกุณาคืนรังในยามสนธยา เป็นแสงอัสดงของฤดูใบไม้ร่วง นางรินสุราช้า ๆ ยื่นให้เอี๊ยบไคโดยมิได้ส่งเสียง

เอี๊ยบไคทรุดกายนั่งลง

ลมที่โชยเข้ามาทางปากโพรง พัดพาเปลวไฟในตะเกียงสั่นไหว คล้ายดั่งเป็นวิกาลดึกสงัดแล้ว

แผ่นฟ้าแผ่นดินเวิ้งว้างวังเวง มีผู้ใดทราบ ในใต้ดินจะมีสองคนเยี่ยงนี้นั่งอยู่?

และมีผู้ใดทราบความในใจของทั้งสอง?!

ชิมซาเนี้ยรินสุราแก่ตัวเองจอกหนึ่ง ดื่มช้า ๆ แล้วจึงได้กล่าวช้า ๆ

"ท่านรู้จักประมุขซิ่งตอมี้งเป็นผู้ใด?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ ชิมซาเนี้ยกล่าวต่อไป

"ท่านทราบหรือไม่ แป๊ะเทียนอู้กับเบ๊คงคุ้ง ความจริงเป็นเฮียตี่ร่วมสาบานที่กอดคอกันฟันฝ่าอันตราย ร่วมเป็นร่วมตายกันมานานปี?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะอีกครั้ง ชิมซาเนี้ยกล่าวต่อไป

"ทั้งสองเคียงไหล่กันต่อสู้ บุกบั่นจากนอกกำแพงใหญ่เข้าไปในตงง้วน ในที่สุด

จรรโลงให้เกียรติภูมิของซึ่งตอมึ้งกับบ้วนเบ๊ตึ้งเกรียงไกรไปทั่วทั้งบู๊ลิ้มในแผ่นดิน"

เอี้ยบไคสวนคำ

"ข้าพเจ้าทราบอยู่นานแล้วว่า ผู้อาวุโสแป๊ะเทียนอู้เป็นยอดคนที่เลอเลิศพึงเคารพ"

ซิมซาเนี้ยถอนหายใจยาว กล่าวต่อด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"เนื่องเพราะท่านเป็นยอดคนที่เลอเลิศ ดังนั้น ภายหลังจึงต้องตายอย่างสยดสยองยิ่ง"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านบันดาลให้ซึ่งตอมึ้งเติบใหญ่ทุกวันเวลา มิเพียงข่มบ้วนเบ๊ตึ้งลงไปทีละน้อยเท่านั้น ในวงพวกนักเลง ก็แทบไม่มีผู้อื่นใดสามารถทัดเทียมท่านได้"

"โอ...ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านจะต้องขัดใจผู้คนมาไม่น้อย"

"เกียรติภูมิยิ่งใหญ่ของวีรบุรุษในบู๊ลิ้ม ความจริงต้องใช้น้ำตาและโลหิตไปแลกมาอยู่แล้ว"

ซิมซาเนี้ยขบกรามกล่าวต่อไป

"ท่านเองก็ทราบ ในวงพวกนักเลง ต้องมีคนเคียดแค้นชิงชังท่านอยู่มากหลาย แต่ท่านกลับนึกไม่ถึง ผู้เคียดแค้นท่านที่สุด ถึงกับเป็นเฮียตี๋ที่สนิทสนมกับท่านที่สุด"

"เบ๊คงคุ้ง?"

"ใช่! มันแค้นท่าน เนื่องเพราะมันทราบ มันไม่มีทางเทียบท่านได้"

"หรือผู้อาวุโสแป๊ะเทียนอู้เสียชีวิตกับมือเบ๊คงคุ้งจริง ๆ"

ซิมซาเนี้ยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"ย่อมยังมีผู้อื่นอีก"

"กงซุนต้วน?"

"กงซุนต้วนอย่างมากเป็นเพียงข้าทาสเท่านั้น อาศัยมันเพียงสองคน ไหนเลยกล้าแตะต้องซึ่งตอมึ้ง? อย่าว่าแต่แป๊ะฮูหยินกับแป๊ะยี่เอี้ยบ (แป๊ะเทียนย่ง) ก็เป็นสุดยอดฝีมือที่เลอเลิศในยุคนั้น"

ดวงตานางมีประกายเคียดแค้นจนคล้ายอสรพิษ กล่าวต่อไปด้วยเสียงเหี้ยมเกรียม

"ดังนั้น ผู้ที่ลอบมากลุ้มรุมประทุษร้ายพวกท่านอย่างน้อยมีสามสิบคน"

"ถึงสามสิบคน?"

"ใช่! สามสิบคนนั้น คิดว่าต้องเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในบู๊ลิ้มยุคนั้นด้วย"

"ท่านทราบพวกนั้นเป็นใครบ้าง?"

"โอ...ไม่มีผู้ใดทราบ...นอกจากพวกมันเองแล้ว ไม่มีผู้ใดทราบเลย"

นางมิให้เอี๊ยบไคถาม รีบกล่าวสืบต่อไปทันที

"ค่ำคืนนั้นหิมะเพิ่งซา เบ๊คงคุ้งก็นัดแป๊ะตั้วกอเฮียตี๋ไปชมหิมะ บอกว่าได้เตรียมสุราอาหารรสเลิศโต๊ะหนึ่ง อยู่ที่บ้วยฮวยอำ (อารามดอกเหมย) ที่นอกเมือง"

เอี๊ยบไคตั้งอกตั้งใจฟังอย่างยิ่ง คล้ายดั่งมิยอมปล่อยให้เกร็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ ผ่านหู ดังนั้น ย้อนถามทันที

"เมื่อบ้วยฮวยอำเป็นสถานที่บำเพ็ญภาวนาของบรรพชิต ไฉนมีสุราอาหารได้?"

"เฮอะ เฮอะ บรรพชิตที่สละกิเลสได้สิ้นเชิงนั้น ในโลกจะมีสักกี่ท่านกัน?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ รินสุราให้นางจอกหนึ่ง

เอี๊ยบไคเข้าใจความรู้สึกของนางตอนนี้กระจ่าง

สตรีเช่นนาง มิว่ามองเรื่องราวใดในโลก จะต้องแหลมคมยิ่งกว่าคนอื่นใดมากนัก

ซิมซาเนี้ยดื่มสุราแห้งจอกแล้วจึงกล่าวต่อ

"วันนั้น อารมณ์ของแป๊ะตั้วกอก็แจ่มใสยิ่ง ดังนั้นจึงได้พาทั้งครอบครัวไป ผู้ใดคาด...ที่เบ๊คงคุ้งต้องการให้พวกท่านไปชม มิใช่หิมะสีขาว แต่เป็นหิมะสีแดง (อั้งเสาะ)?"

มือที่ถือจอกสุราของนางสั่นระริก ดวงตาที่สุกใสกลายเป็นสีแดงไปแล้ว

สีหน้าของเอี๊ยบไคก็เคร่งเครียดไปบ้าง กล่าวช้า ๆ

"เบ๊คงคุ้งได้จัดการซุ่มยอดฝีมือทั้งสามสิบคนรอคอยอยู่ในอารามบ้วยฮวยอำกระมัง?"

"ใช่! ในค่ำคืนนั้นเอง ทั้งสองครอบครัวของแป๊ะตั้วกอเฮียตี๋ที่มีถึงสิบเอ็ดชีวิตต่างตายอย่างสยดสยองอยู่ที่นอกอารามบ้วยฮวยอำ ถึงกับไม่มีผู้ใดรอดเลยแม้สักคนเดียว!"

เอี๊ยบไคหดหู่จนต้องถอนใจยาว กล่าวเบา ๆ

"ขุดรากถอนโคนจนสิ้นซาก ฝีมือพวกมันออกจะอำมหิตเกินไปแล้ว"

ซิมซาเนี้ยปาดคราบน้ำตาบนใบหน้าแล้วกล่าวต่อ

"ที่อเนจอนาถที่สุดคือ สองสามีภรรยาแป๊ะตั้วกอท่านเก่งกล้าสามารถชั่วชีวิต แต่ตอนตาย ถึงกับไม่มีปัญญารักษาศีรษะตัวเองได้ กระทั่งทารกที่เพิ่งมีวัยสี่ขวบยังต้องตายในคมกระบี่จนยับเยิน!"

นางรินสุราให้ตัวเองอีกจอกหนึ่ง กรอกลงไปอย่างรวดเร็วแล้วกล่าวต่อ

"แต่มือสังหารที่ใช้ถุงคลุมหน้าทั้งสามสิบคนนั้น ก็ถูกพวกท่านสังหารไปยี่สิบกว่าคน"

เอี๊ยบไครีบถาม

"สี่นิ้วในมือซ้ายของเบ๊คงคุ้ง คิดว่าคงถูกฟันขาดไปในตอนนั้น?"

"เฮอะ หากมันมิใช่ฉวยโอกาสที่แป๊ะตั้วกอไม่ทันระวัง ใช้พลังฝ่ามือเทวราช (กิมกังเจี้ย) อันหนักหน่วงกระแทกแขนขวาแป๊ะตั้วกอให้บาดเจ็บสาหัสก่อน ค่ำคืนนั้นน่ากลัวพวกมันยากยิ่งที่จะประทุษร้ายได้ผล"

"กิมกังเจี้ย?"

"ใช่ เบ๊คงคุ้งก็เป็นยอดคนที่เยี่ยมอย่างยิ่ง มือขวาของมันฝึกพ่อชัวคุ้ง (หมัดทลายภูผา) แต่มือซ้ายกลับฝึกกิมกังเจี้ย (ฝ่ามือเทวราช) ฟังว่า มันฝึกสองวิชานี้จนถึงระดับเก้าส่วนแล้ว"

"แป๊ะได้เฮี้ยบเล่า?"

ดวงตาของซิมซาเนี้ยมีประกายขึ้นทันที กล่าวต่อ

"ภูมิปัญญาอันเลอเลิศของแป๊ะตั้วกอ เป็นอัจฉริยะสูงสุดในยุคนั้น มิว่าหลักวิชาบู๊ ไหวพริบปฏิภาณ กำลังใจ ไม่มีผู้ใดในแผ่นดินสามารถทัดเทียมท่านได้"

เพียงเห็นประกายตานางในตอนนี้ ทุกผู้คนต่างต้องทราบ นางมีความเคารพเทิดทูน "แป๊ะตั้วกอ" ของนางสูงส่งเพียงใด

เอี๊ยบไคถอนใจยาว กล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"เหตุไฉนวีรบุรุษตั้งแต่โบราณกาล มักจะมีบั้นปลายที่สยดสยองจนน่าอนาถเช่นนี้เสมอ?"

ยกจอกสุราดื่มแห้งไปบ้างแล้วจึงได้กล่าวต่อ

"หลังจากทั้งครอบครัวของแป๊ะได้เฮี้ยบเสียชีวิตอย่างสยดสยอง เบ๊คงคุ้งก็ย่อมผลักความผิดทั้งมวลไปที่บรรดามือสังหารคลุมหน้า?"

"เฮอะ เฮอะ ที่น่าแค้นอย่างยิ่งคือ มันยังสาบานต่อหน้าผู้คนทั้งหลาย บอกมันต้องล้างแค้นแทนแป๊ะตั้วกอให้ได้"

"ในหมู่มือสังหารทั้งสามสิบคน มีผู้รอดชีวิตกลับไปเท่าใด?"

"เจ็ดคน"

"ไม่มีผู้ใดทราบ พวกมันเป็นใคร?"

"ไม่มี"

"โอ...พวกมันเองย่อมยิ่งไม่กล้าแพร่งพราย เบ๊คงคุ้งก็น่ากลัวนึกไม่ถึง ความลับนี้จะแพร่งพรายได้"

"มันคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด"

"ความจริง กระทั่งข้าพเจ้าก็นึกไม่ออก ความลับนี้จะแพร่งพรายได้อย่างไร"

ซิมซาเนี้ยครุ่นคิดด้วยความลังเล ในที่สุดจึงกล่าวช้า ๆ

"ในเจ็ดคนที่รอดชีวิตไป มีผู้หนึ่งถูกมโนธรรมประจำใจบีบคั้นบังคับ จนยอมบอกความลับนี้ให้กับแป๊ะหงส์ฮูหยิน"

"คนเช่นนั้นก็มีมโนธรรมประจำใจ?"

"มันความจริงต้องตายกับคมดาบแป๊ะตั้วกอแล้ว แต่แป๊ะตั้วกอกลับจำมันได้จากหลักวิชาบู๊ของมัน เห็นแก่มันที่ปกติยังเป็นคนดีงามอยู่บ้าง จึงได้ไว้น้ำใจ มิสังหารชีวิตมันในทันที"

"ผู้นั้นเป็นใคร?"

"แป๊ะหงส์ฮูหยินรับปากมัน ไม่แพร่งพรายชื่อแซ่มันเด็ดขาด"

"มันเป็นคนที่ยังพอมีคุณความดีใดบ้าง?"

"หากบอกคุณความดีของมันออกมา น่ากลัวทุกคนต่างทราบมันเป็นผู้ใดแล้ว"

"แป๊ะไต้เฮี้ยบคุ้นเคยกับหลักวิชาบู๊ของมันปานนั้น หรือมันถึงกับเป็นสหายของแป๊ะไต้เฮี้ยบ?"

ซิมซาเนี้ยขบกรามเค้นเสียง

"หรือเบ๊คงคุ้งมิใช่สหายของแป๊ะตั้วกอ? มือสังหารคลุมหน้าทั้งสามสิบ ต่างล้วนเป็นสหายของแป๊ะตั้วกอทั้งสิ้น"

"ดูท่า สหายกลับน่ากลัวกว่าศัตรูมากนัก"

"แต่ทว่า หลังจากแป๊ะตั้วกอไว้ชีวิตมันแล้ว เมื่อมันกลับถึงบ้าน นับว่ามโนธรรมประจำใจของมันก่อเกิดขึ้น มิเช่นนั้น น่ากลัวแป๊ะตั้วกอจะต้องขุ่นแค้นรันทดอยู่ในปรภพตลอดกาลนาน"

"มันมิได้บอกอีกหกคนนั้นเป็นผู้ใด?"

"มิได้บอก"

"ไฉนไม่บอก?"

"เนื่องเพราะมันเองก็ไม่ทราบ"

หยุดเล็กน้อยแล้วซิมซาเนี้ยกล่าวต่อ

"เบ๊คงคุ้งเป็นคนมีความละเอียดรอบคอบ สุขุม ลึกซึ้งเสมอมา มือสังหารทั้งสามสิบคนที่มันเลือกเฟ้นไปประทุษแป๊ะตั้วกอ ย่อมต้องเป็นคนที่มันสังเกตด้วยความสุขุมมาเป็นเวลายาวนาน ทราบว่าพวกมันต่างต้องมีความเคียดแค้นชิงชังแป๊ะตั้วกออย่างยิ่ง"

"คิดว่าต้องเป็นเช่นนี้"

"แต่ทั้งสามสิบคน ล้วนเป็นเบ๊คงคุ้งติดต่อโดยตรง มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ อีกยี่สิบเก้าคนเป็นผู้ใดบ้าง"

"ยอดฝีมืออันดับหนึ่งในวงพวกนักเลง ส่วนมากมีหลักวิชาบู๊และอาวุธเฉพาะตัวของพวกมันอยู่ พวกเหล่านั้น จะมากจะน้อยย่อมต้องมีเบาะแสให้สืบสาวบ้าง"

"ค่ำคืนที่ไปลอบประทุษร้ายนั้น ทั้งสามสิบคนมิเพียงต่างสวมเสื้อกางเกงสีดำมีถุงดำคลุมหน้าเท่านั้น กระทั่งอาวุธคู่มือที่พวกมันเคยชินก็ยังเปลี่ยนไป อย่าว่าแต่ทุกผู้คนย่อมเข้าใจพลังฝีมือแป๊ะตั้วกอน่าสะพรึงกลัวปานใด ตอนลงมือกลุ้มรุมย่อมมีความตื่นเต้นจนตึงเครียด ไหนเลยยังจะเสียสมาธิไปสนใจสังเกตผู้อื่นได้อีก?"

เอี๊ยบไคก้มศีรษะครุ่นคิดเป็นเนิ่นนาน จึงถามอีกครั้ง

"แป๊ะหงส์ฮูหยินท่านนั้นเป็นผู้ใด?"

ซิมซาเนี้ยถอนใจยาว กล่าวด้วยความรันทด

"นาง...เป็นสตรีที่ยอดเยี่ยมสุดสูง และก็เป็นสตรีที่น่าเวทนาอย่างยิ่ง นางมาตรว่าทั้งชาญฉลาดทั้งสวยสะคราญ แต่ชะตาชีวิตของนางกลับอาภัพยิ่งกว่าผู้อื่นใด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะบุรุษที่นางรัก มิเพียงมีบุตรภรรยาเท่านั้น ยังเป็นคู่อริกับสำนักนางอีกด้วย"

"คู่อริ?"

"นางความจริงเป็นตั้วกงจู๊ (ราชธิดาองค์โต) ของม้อก้า (นิกายอสูร)!"

"ม้อก้า?"

ซิมซาเนี้ยกล่าวเสียงเครือด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"ตลอดสามร้อยปีที่ผ่าน มิว่าค่ายสำนักใดในบู๊ลิ้ม เมื่อเอ่ยถึงคำม้อก้า ต่างปวดศีรษะอย่างยิ่ง ความจริงสาวกของม้อก้าก็เป็นมนุษย์ มีเลือดมีเนื้อเช่นเดียวกัน และขอเพียงท่านไม่ไปคุกคามรังควานพวกมัน พวกมันก็ต้องไม่มาตอแยท่านเด็ดขาด"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ามักมีความเห็น ม้อก้า (นิกายอสูร) เป็นเพียงคำเล่าลือที่เหลวไหลไร้ความจริงเท่านั้น มิคาด ในโลกถึงกับมีนิกายนี้อยู่จริง ๆ"

"ในระยะสี่สิบกว่าปีนี้ ไม่มีคนของม้อก้าปรากฏหน้าเลยจริง ๆ"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะประมุขม้อก้าเคยท้าต่อสู้กับแป๊ะตั้วกอบนยอดเขาเทียนซัวมา

ท่านพ่ายแพ้แก่แป๊ะตั้วกอ จึงสาบานไม่เหยียบย่างเข้าตงง้วนอีก"

"แป๊ะได้เฮี้ยบนับเป็นวีรบุรุษอันเลอเลิศสูงเยี่ยม ไม่มีผู้ใดทัดเทียมจริง ๆ"

"เสียดายที่ท่านเกิดช้าไปยี่สิบปี มิมีโอกาสพบกับท่าน"

"แต่วีรกรรมอันสูงส่งที่พึงเคารพเทิดทูนของท่านเมื่อคราวกระโน้น ข้าพเจ้าตอนนี้ยังคิดคาดออกได้อยู่"

ฆ่าคนทำลายซาก

ซิมซาเนี้ยจับตามองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง ในดวงตามีประกายอบอุ่นนุ่มนวล คล้ายดั่ง
จะกล่าวกระไร แต่อดกลั้นไว้

นางดื่มสุราอีกจอกหนึ่งจึงได้กล่าวต่อ

"เนื่องเพราะการต่อสู้บนยอดเขาเทียนชัวในครั้งนั้น ทั้งสูงทั้งต่ำของนิกายม้อก้า ได้ถือแป๊ะตั้วกอเป็นศัตรูสำคัญที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้า"

"โอ...คนของม้อก้า อย่างไรก็มีจิตใจคับแคบไปบ้าง"

"แป๊ะหงส์ฮูหยินก็เป็นธิดาโทนคนเดียวของประมุขม้อก้า"

"แต่นางกลับมารักแป๊ะได้เฮี้ยบ?"

"ใช่ เพราะแป๊ะตั้วกอ นางยินยอมตีจากนิกายออกมา"

"นางทราบแป๊ะตั้วกอมีภรรยาแล้ว?"

"นางทราบ แป๊ะตั้วกอมิเคยหลอกลวงนางเลย ดังนั้น นางจึงได้มีความรักจริงใจ"

"โอ...หากท่านต้องการให้ผู้อื่นมีใจจริงต่อท่าน ท่านก็ต้องใช้ใจจริงของตัวท่านไปแลกมา"

ดวงตาของซิมซาเนี้ยมีประกายอบอุ่นนุ่มนวลขึ้นอีกครา กล่าวเบา ๆ ว่า

"นางแม้ทราบ แป๊ะตั้วกอไม่อาจไปเยี่ยมนางได้บ่อยครั้ง แต่นางยินยอมรอ บางครั้งทั้งปีนางจะได้พบแป๊ะตั้วกอเพียงครั้งเดียว แต่นางก็พึงพอแก่ใจ"

ดวงตาของเอี๊ยบไคซึมเซาจนเหม่อลอย อีกเนิ่นนานให้หลังจึงถาม

"ฮูหยินของแป๊ะไต้เฮี้ยบคงทราบความสัมพันธ์ของพวกท่าน?"

"จนนางตายก็ยังไม่ทราบ เนื่องเพราะแป๊ะตั๊วกอแม้เป็นวีรบุรุษสุดสูงในยุคนั้น แต่ยังคงมีความกลัวนางอยู่สามส่วน ดังนั้น จึงเป็นทุกข์ทรมานของแป๊ะหงส์ฮูหยินพวกเรา"

"โอ...ข้าพเจ้าเข้าใจ"

เอี๊ยบไคเข้าใจจริง ๆ เรื่องคับแค้นรันทดที่สุดของสตรี คือไปรักบุรุษที่นางไม่สมควรรัก

ซิมซาเนี้ยกล่าวด้วยความรันทด

"ที่ยิ่งเศร้ากว่านั้นคือ ตอนนั้นนางได้มีเลือดเนื้อของแป๊ะตั๊วกออยู่ในครรภ์แล้ว"

เอี๊ยบไคลังเลชั่ววูบ ในที่สุด อดมิได้ต้องถาม

"ทารกที่ท่านว่าคือ..."

"ทารกผู้นั้นก็คือโป้วอั้งเสาะ!"

"ไฮ้! มันมาเพื่อรังควานล้างแค้นบ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊จริง ๆ?"

ซิมซาเนี้ยผงกศีรษะ ดวงตามีหยาดน้ำเอ่อคลออีกครา กล่าวเสียงเครือ

"เพราะวันนี้ พวกนางมารดากับบุตร มิทราบทนทุกข์ทรมานมามากมายปานใด"

"หรือแป๊ะหงส์ฮูหยินมิได้ไปวิงวอนขอความช่วยเหลือจากบิดานาง?"

"นางเป็นสตรีที่ทระนงเข้มแข็งยิ่ง มิเคยต้องการให้ผู้อื่นเวทนานางเลย อย่าว่าแต่ ในเมื่อคนของม้อก้าเคียดแค้นแป๊ะตั๊วกอจับจิตใจ ไหนเลยจะยอมช่วยนางล้างแค้นได้?"

"โอ...ในเมื่อนางเป็นกงจู๊นิกายม้อก้า ย่อมก็ไม่มีมิตรสหายอื่น ๆ"

"ดังนั้น นางจึงมีแต่ทุ่มเทจิตใจทั้งมวลอบรมเลี้ยงดูบุตรของนาง หวังให้มันสามารถล้างแค้นที่โชกเลือดของแป๊ะตั๊วกอให้ได้"

"ดูแล้ว บุตรนางมิได้เป็นที่ผิดหวังของนาง"

"มันในตอนนี้ นับเป็นสุดยอดฝีมือได้คนหนึ่งจริง ๆ ข้าพเจ้ากล้าว่า ในโลกไม่มีสักกี่คนที่สามารถทัดเทียมมัน แต่มีผู้ใดทราบ มันเพราะฝึกวิชาบู๊ ต้องทนทุกข์ทรมานมามากน้อยปานใด"

"มิว่ากระทำเรื่องราวใด หากคิดจะให้โดดเด่นเหนือผู้อื่น ต่างต้องทนทุกข์ทรมานทั้งสิ้น"

ซิมซาเนี้ยจับตามองแน่วนิ่งพลันถาม

"ท่านเล่า?"

"ฮา...ข้าพเจ้า?"

เสียงหัวร่อของเอี๊ยบไคคล้ายดั่งมีความเศร้ารันทดแฝงอยู่ไม่น้อย เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวต่อด้วยเสียงแช่มช้า

"ข้าพเจ้าย่อมประเสริฐกว่ามัน เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่เคยมีคนมาบังคับเลย"

"ไม่มีคนบังคับ นับเป็นโชคดีจริงหรือไร?"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีกครา

เพียงแต่หัวร่อเท่านั้น มิได้ตอบกระไรทั้งสิ้น

ชิมซาเนี้ยถอนใจเบา ๆ กล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเชื่อว่า ท่านบางครั้งก็หวังให้มีคนมาบังคับท่าน ข้าพเจ้าเข้าใจถึงความว้าเหว่รันทดของการไม่มีคนมาเกี่ยวข้องบังคับ"

เอี๊ยบไคพลันเปลี่ยนเรื่องขึ้น

"ข้าพเจ้าพอจะเข้าใจเหตุการณ์ทั้งมวลโดยคร่าว ๆ แล้ว"

"ความจริงข้าพเจ้าได้เล่าโดยละเอียดอย่างยิ่ง"

"แต่ท่านกลับลืมเล่าไปเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ตัวท่านเอง"

เอี๊ยบไคจับตามองชิมซาเนี้ยแน่วนิ่ง พลางกล่าวช้า ๆ

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่? เกี่ยวข้องใดกับเรื่องราวรายนี้?"

ชิมซาเนี้ยอึ้งเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงได้กล่าวช้า ๆ

"เบ๊คงคุ้งเข้าใจข้าพเจ้าเป็นม่วยม่วยของแป๊ะหงส์ฮูหยิน ความจริงมันเข้าใจผิด"

"อ้อ?"

ชิมซาเนี้ยฝืนยิ้มด้วยความรันทดพลางกล่าวต่อ

"ความจริงข้าพเจ้าก็เป็นคนในม้อก้า แต่มีศักดิ์เป็นเอียเท้ารับใช้ประจำตัวของแป๊ะหงส์ฮูหยินเท่านั้น"

"โป้วอั้งเสาะจำท่านได้?"

"จำไม่ได้ ข้าพเจ้ามาจากแป๊ะหงส์ฮูหยินตั้งแต่มันยังเยาว์วัยอย่างยิ่ง"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการหาโอกาสคลุกคลีเข้าไปสืบความลับในบ้วนเบ๊ตึ้ง"

"ต้องการสืบให้ทราบว่า อีกหกคนเป็นผู้ใด?"

"ที่สำคัญสุด ย่อมเป็นเรื่องนี้"

"ท่านสืบไม่ออก?"

"ใช่ สืบไม่ได้เค้ามูล"

ดวงตานางมีประกายขุ่นแค้นรันทดขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวต่อช้า ๆ

"ดังนั้น ในสิบกว่าปีนี้ของข้าพเจ้า นับว่าเสียไปเปล่า ๆ"

"ท่านเป็นเพียงเอียเท้ารับใช้ของแป๊ะหงส์ฮูหยินเท่านั้น แต่เพราะความอาฆาตแค้นรายนี้ ท่านถึงกับทุ่มเทช่วงเวลามีค่าที่สุดในชีวิตท่านมาสิบกว่าปี?"

"เนื่องเพราะนางดีต่อข้าพเจ้าอย่างยิ่ง ถือข้าพเจ้าเป็นม่วยม่วยของนางเสมอมา"

"ไม่มีสาเหตุอื่น?"

ซิมซาเนี้ยก้มศีรษะต่ำ อึกเนิ่นนานให้หลัง จึงได้กล่าวเบา ๆ

"ก็ย่อมเนื่องเพราะ แป๊ะตั้วกอเป็นบุรุษที่ข้าพเจ้าเคารพเทิดทูนสุดสูงเสมอมา"

นางพลันเงยหน้าจ้องเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง พลางถาม

"ท่านคล้ายดั่งจะต้องถามทุกเรื่องราวให้ขาวกระจ่างจึงยินยอม?"

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นคนที่ชมชอบสืบสาวถึงต้นตอเสมอมา"

สีหน้าซิมซาเนี้ยแปรเปลี่ยนเป็นพิกลอย่างยิ่ง เพ่งมองพลางกล่าว

"ดังนั้น ท่านจึงมักพอใจขึ้นซ่อนตัวบนหลังคา ลอบฟังคำสนทนาของผู้อื่น?"

"ดูท่า ท่านก็คล้ายจะต้องถามทุกเรื่องราวให้ขาวกระจ่างจึงยินยอม?"

"แต่สตรีที่อยู่ในห้องคืนวันนั้นมิใช่ข้าพเจ้า"

"มิใช่ท่าน?"

"มิใช่"

เอี๊ยบไคจับตามองนาง ใบหน้ามีแววประหลาดอย่างยิ่งเช่นกัน เนิ่นนานให้หลังจึงถามช้า ๆ

"มิใช่ท่าน เป็นผู้ใด?"

"ชุยล้ง"

ดวงตาเอี๊ยบไคแจ่มใสทันที จวบจนบัดนี้จึงเข้าใจ ไฉนเมื่อโป้วอั้งเสาะเห็นตนจะแตะต้องชุยล้ง ใบหน้าจึงมีแววขุ่นแค้นถึงปานนั้น

ซิมซาเนี้ยเทสุราช้า ๆ อีกจอกหนึ่ง กล่าวต่อไป

"ดังนั้น สตรีที่อยู่กับท่านในคืนนั้นจึงมิใช่ชุยล้ง"

"มิใช่ชุยล้ง เป็นผู้ใด?"

ซิมซาเนี้ยดื่มสุราอีกจอกหนึ่ง ดวงตาคล้ายมีหมอกบดบังจนเลือนราง กล่าวช้า ๆ

"แล้วแต่ท่านจะถือว่านางเป็นผู้ใดก็ได้ เพียงแต่มิใช่ชุยลัง..."

เอี๊ยบไคถอนใจยาว กล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

"ขอบคุณท่าน"

"แต่ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจอยู่บ้าง ท่านไฉนต้องทำดั่งนั้น?"

ซิมซาเนี้ยก้มศีรษะต่ำอย่างยิ่ง คล้ายไม่ต้องการให้เอี๊ยบไคได้เห็นสีหน้านางเนิ่นนานให้หลังจึงถอนใจกล่าว

"เพราะล้างแค้น ข้าพเจ้าเคยกระทำเรื่องที่ไม่ปรารถนากระทำมามากหลาย"

"อาจบางที แต่ละคนต่างเคยกระทำเรื่องที่ตัวเองไม่พึงปรารถนาไม่น้อย"

"แต่ครั้งนี้ ข้าพเจ้ากลับไม่ยินยอมกระทำอีก"

ดวงตาเอี๊ยบไคมีประกายเห็นใจอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ

"ท่านย่อมมิใช่เพื่อตัวเอง?"

"ข้าพเจ้าได้ทำร้ายมันไปจริง ๆ มันกับสตรีเยี่ยงข้าพเจ้า ความจริงไม่บังควรมีพันธะใดต่อกัน แต่ทว่า...ข้าพเจ้าก็กระทำเพื่อตัวเอง"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าได้ทุ่มเทความสามารถของข้าพเจ้าหมดสิ้นแล้ว บัดนี้ ข้าพเจ้าไม่ยินยอมไปกระทบกับบุรุษที่ข้าพเจ้าไม่พอใจเป็นเด็ดขาด"

เอี๊ยบไคยกจอกสุราดื่ม สุราคล้ายดั่งขมฝาดกว่าเดิมไปบ้าง

เอี๊ยบไคย่อมเข้าใจ สตรีนางใดที่ถูกบังคับให้อยู่กับบุรุษที่นางชิงชังรังเกียจเป็นเรื่องที่เจ็บปวดทรมานปานใด

ซิมซาเนี้ยพลันเงยหน้ากล่าว

"ในชั่วชีวิตข้าพเจ้า ไม่เคยพบบุรุษที่ข้าพเจ้าพอใจโดยแท้จริงมาเลยสักคนหนึ่ง ท่านเชื่อหรือไม่?"

ดวงตาของนางเหม่อลอย คล้ายดั่งเริ่มเมาบ้างแล้ว

เอี๊ยบไคถอนหายใจเบา ๆ...ได้แต่ถอนหายใจเท่านั้น

ซิมซาเนี้ยกล่าวต่อ

"ความจริงเบ๊คงคุ้งดีต่อข้าพเจ้าไม่น้อย มันความจริงควรฆ่าข้าพเจ้าไป"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใดอยู่แต่แรกแล้ว"

"แต่มันกลับมิได้ฆ่าท่าน?"

"ใช่ ดังนั้น ข้าพเจ้าความจริงควรขอบคุณมัน แต่ข้าพเจ้ากลับยิ่งแค้นมัน"

นางกำจอกสุราแนบแน่น ดุจดั่งถือจอกสุราเป็นคอหอยเบ็ดงคุ้งก็ปาน

จอกของนางว่างเปล่า

เอี๊ยบไคเทสุราในจอกของตัวให้แก่นางครึ่งหนึ่ง

นางยกสุราครึ่งจอกดื่มอย่างเชื่องช้าผิดธรรมดา คล้ายดั่งถนอมสุราจอกนี้เป็นยิ่งนักก็ปาน

เอี๊ยบไคจ้องมองนางแน่วนิ่ง พลางกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านตอนนี้จะต้องไม่ยินยอมพบกับบ้วนเบ็ตึ้งจู๊อีกตลอดกาล?"

"ข้าพเจ้าไม่สามารถฆ่ามัน จึงมีแต่ไม่พบมัน"

"แต่ท่านก็ได้พยายามจนสุดความสามารถของท่านแล้ว"

ชิมซาเนี้ยก้มศีรษะต่ำ เหม่อมองดูสุราในจอก ชั่วครู่จึงกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าไฉนบอกเล่าเรื่องเหล่านี้แก่ท่าน?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นบุรุษที่รู้ความ?"

"และท่านก็เป็นบุรุษที่น่ารักอย่างยิ่ง หากข้าพเจ้ามีวัยเยาว์กว่านี้ จะต้องยั่วยวนท่าน"

"ท่านตอนนี้หาได้แก่ชราไม่"

ชิมซาเนี้ยเงยหน้าช้า ๆ ประสานสายตาชั่วครู่ มุมปากมีรอยยิ้มที่หยาดเยิ้มเปี่ยมเสน่ห์อีกครา ส่งเสียงอ้อยอิ่งว่า

"แม้นับยังไม่เฒ่าชรา แต่ก็สายเกินไปแล้ว"

ยิ้มของนางแม้สวยสะคราญ แต่ก็คล้ายมีความขมขื่นจนบอกมิถูก

จากนั้น นางพลันผุดลุกขึ้น หันกายออกไป หยิบสุรามาอีกกระปุกหนึ่ง แย้มยิ้มกล่าวว่า

"ดังนั้น บัดนี้ข้าพเจ้าเพียงมีความต้องการให้ท่านร่วมเมากับข้าพเจ้าสักครั้ง"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าก็มิเคยเมาจริง ๆ มาเป็นเวลาเนิ่นนานยิ่ง?"

"แต่ก่อนที่ท่านยังไม่เมาไปจริง ข้าพเจ้ายังต้องการให้ท่านรับปากข้าพเจ้า"

"ท่านบอกมา"

"ท่านย่อมดูออกว่าโป้วอั้งเสาะเป็นคนเช่นไร?"

"ข้าพเจ้าก็พอใจมันอย่างยิ่ง"

"ภูมิปัญญาของมันสูงอย่างยิ่ง มิว่าฝึกกระไรต่างฝึกได้ดีงามยิ่ง แต่มันก็เป็นคน

เปราะบางอย่างยิ่ง บางครั้ง เปลือกนอกแม้เข้มแข็งอย่างยิ่ง แต่ความจริงเป็นเพียงพยายามข่มบังคับตัวเองเท่านั้น หากแม้นการกระทบกระเทือนรุนแรงกว่าระดับนั้น มันก็ไม่มีทางทนทานอยู่ได้"

เอี๊ยบไคสงบฟัง ซิมซาเนี้ยกล่าวต่อ

"ตอนมันฆ่ากงซุนต้วน ข้าพเจ้าก็อยู่ที่ด้านข้าง ท่านจะไม่มีทางคาดคิดได้ว่าหลังจากมันฆ่าคนแล้วมีความเจ็บปวดปานใด ข้าพเจ้าก็ไม่เคยเห็นคนที่อาเจียนจนน่ากลัวเยี่ยงนั้นมาก่อนเลย"

"ดังนั้น ท่านกลัวมัน..."

"ข้าพเจ้าเพียงกลัวมันจะไม่อาจอดทนความเจ็บปวดเยี่ยงนั้นต่อไป กลัวมันจะวิกลจริตได้"

"แต่มันกลับจำต้องฆ่าคนให้ได้"

"โอ...แต่ที่ข้าพเจ้ากังวลที่สุด ยังคงเป็นโรคของมัน"

"โรคใด?"

"โรคที่ประหลาดจนพิกลยิ่ง ในตำราแพทย์บอกเป็นโรคลมบ้าหมู ขอเพียงโรคนี้กำเริบเมื่อใด มันก็ไม่อาจข่มบังคับตัวเองทันที"

สีหน้าเอี๊ยบไคมีแววิตกกังวลขึ้นบ้าง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคยเห็น ตอนโรคนี้กำเริบเป็นสภาพใด"

"ที่น่ากลัวสุดคือ มิว่าผู้ใดต่างไม่ทราบ โรคนี้ของมันจะกำเริบในเวลาใด กระทั่งตัวมันเองก็ยังมิทราบ ดังนั้น ใจมันจึงมีความหวาดกลัวแฝงอยู่เสมอมา ดังนั้นมันจึงตื่นเต้นอยู่ตลอดเวลา ไม่อาจผ่อนคลายตัวเองได้ตลอดกาล"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"ไฉนสวรรค์พาลให้คนเช่นมันเป็นโรคเช่นนี้ได้?"

"โชคดีที่ตอนนี้ยังไม่มีผู้ใดทราบมันเป็นโรคนี้ บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ย่อมยิ่งไม่ทราบ"

"ท่านสามารถแน่ใจ ไม่มีผู้ใดทราบจริง ๆ?"

"ไม่มีเด็ดขาด"

นางรับคำอย่างมั่นใจ เนื่องเพราะนางยังมิทราบ โรคนี้ของโป้วอั้งเสาะเพิ่งกำเริบมาเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง...และพาลกำเริบต่อหน้าเบ๊ฮวงเหล็งด้วย

เอี๊ยบไคครุ่นคิดแล้วกล่าว

"หากเป็นเวลาที่เกิดความตื่นเต้น โรคนี้อาจจะกำเริบได้หรือไม่?"

"ข้าพเจ้าคิดว่าได้"

"ตอนมันประมือต่อสู้กับบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ คิดว่าต้องตื่นเต้นอย่างยิ่ง"

"โอ...ที่ข้าพเจ้ากลัวที่สุดก็คือเรื่องนี้ หากโรคของมันพลันกำเริบในตอนนั้น..."

ริมฝีปากนางสั่นระริก กระทั่งวาจาก็ขาดห้วง มิอาจกล่าวต่อ...มิเพียงไม่กล้ากล่าวเท่านั้น กระทั่งคิดยังมิกล้าคิดด้วย

เอี๊ยบไครินสุราให้นางอีกจอกแล้วกล่าว

"ดังนั้น ท่านหวังให้ข้าพเจ้า ยินยอมคอยดูแลที่ข้างกายมัน?"

"ข้าพเจ้ามิเพียงหวัง เป็นวิงวอนท่าน"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านรับปาก?"

ดวงตาเอี๊ยบไคคล้ายดั่งเหม่อลอยอีกแล้ว เนิ่นนานให้หลังจึงได้กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้ารับปากได้ แต่ทว่า ที่ข้าพเจ้ากังวลในตอนนี้ มิใช่เรื่องนี้"

"ท่านกังวลเรื่องอันใด?"

"ท่านทราบหรือไม่ มันกลับไปยังมิถึงหนึ่งชั่วยาม ก็มีสองคนจะฆ่ามัน?"

"ไฮ้ ผู้ใดกัน?"

"ท่านย่อมเคยได้ยินนามต้วนตึ้งจำโต้วพั่วพั้ว กับบ้อกุ้กจั๊วไซมึ้งชุน?"

ซิมซาเนี้ยย่อมเคยได้ยิน สีหน้านางจึงพลันเปลี่ยนไป รำพึงเบา ๆ

"ประหลาดแท้ สองคนนั้นไฉนจึงต้องฆ่ามัน?"

"ที่ข้าพเจ้าประหลาดมิใช่ประการนี้"

เอี๊ยบไคกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ข้าพเจ้าเพิ่งบอก มันสองอาจจะอยู่ในที่นี้ พวกมันก็พลันปรากฏตัวมาทันที"

"หรือท่านรู้สึก พวกมันปรากฏเร็วเกินไป? บังเอิญเกินไป?"

"มิเพียงเร็วเกินไปเท่านั้น ยังตายเร็วเกินไปด้วย คล้ายดั่งกลัวผู้อื่นจะสอบถามความลับบางประการจากพวกมัน ดังนั้นจึงรีบเร่งตายไปก็ปาน"

"มิใช่ท่านฆ่าพวกมัน?"

"ข้าพเจ้าอย่างน้อยยังไม่รีบร้อนต้องการให้พวกมันตายโดยเร็ว"

"ท่านมีความเห็น มีคนฆ่าพวกมันเพื่อปิดปาก?"

"อาจบางทียังไม่รวบรัดเพียงนี้"

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจความหมายของท่าน"

"อาจบางที สองคนที่ตายไปมิใช่ไซมึ้งชุนกับโต้วพั่วพั้วตัวจริง"

"ท่านยินยอมบอกให้ละเอียดกว่านี้หรือไม่?"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดแล้วกล่าวช้า ๆ

"พวกมันย่อมต้องมีเหตุผลที่พิเศษใด จึงได้มาซ่อนอยู่ในเมืองชายแดนอันเปลี่ยวร้าง"

"ถูกแล้ว"

"พวกมันซ่อนตัวมานานปี จนแน่ใจไม่มีผู้ใดทราบร่องรอยพวกมันแล้ว"

"ความจริงก็ไม่มีผู้ใดทราบร่องรอยพวกมันเลย"

"แต่วันนี้ ข้าพเจ้ากลับพลันบอกแก่คนผู้หนึ่ง ว่าพวกมันอาจจะอยู่ในสถานที่นี้ก็ได้"

"ท่านไฉนทราบ?"

"เรื่องที่ข้าพเจ้าทราบยังมีอีกมากนัก"

"อาจบางทีท่านทราบมากเกินไป"

"ในเมื่อข้าพเจ้าบอกไปแล้วว่าพวกมันอาจจะอยู่ในที่นี้ ย่อมต้องมีคนไปเสาะหามัน"

"คนที่พวกมันกลัวมิใช่ผู้อื่น แต่เป็นท่าน เนื่องเพราะพวกมันคิดไม่ออก ท่านไฉนจึงทราบพวกมันอยู่ที่นี้ และเดาไม่ถูก ท่านยังทราบเรื่องราวใดอีกบ้าง"

"พวกมันกลัวร่องรอยจะแพร่งพรายออกมา ดังนั้น จึงจงใจปั้นเรื่องให้มีสองคนมาปรากฏตัว จากนั้น หาวิธีให้ข้าพเจ้าเข้าใจ สองคนนั้นคือโต้วพั่วพั้วกับไซมึ้งชุน"

"คิดหาวิธีใด?"

"วิธีมีมากอย่างยิ่ง ที่รวบรัดง่ายดายที่สุด คือให้คนใช้เข็มต้วนตึ้งจำไปฆ่าคน"

"ต้วนตึ้งจำเป็นอาวุธลับเฉพาะตัวของโต้วพั่วพั้ว ดังนั้น ท่านย่อมเข้าใจว่าคนผู้นั้นเป็นโต้วพั่วพั้ว?"

"ถูกแล้ว"

"หากจะฆ่าคน เป้าดีที่สุด เหมาะสมที่สุด ย่อมเป็นโป้วอั้งเสาะ?"

"นี่ก็คือจุดเด่นที่สุดในแผนการของพวกมัน"

"หากสองคนนั้นสามารถฆ่าโป้วอั้งเสาะได้ย่อมประเสริฐสุด แม้นับว่าฆ่าโป้วอั้งเสาะไม่ได้ ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อแผนการของพวกมัน"

"ถูกที่สุด"

"รอจนพวกมันลงมือแล้ว โต้วพั่วพั้วกับไซมึ้งชุนตัวจริงจึงฆ่าพวกมันปิดปากให้ท่านเข้าใจว่า โต้วพั่วพั้วกับไซมึ้งชุนตายไปแล้ว?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะรับคำ

"มิว่าผู้ใด ต้องไม่มีความสนใจคนที่ตายไปแล้ว ภายหน้าย่อมไม่มีผู้คนไปเสาะหา

ร่องรอยของพวกมันอีกแน่นอน"

"แต่เสียดาย มีคนบางจำพวกสนใจต่อคนตายเช่นกัน"

"ในโลกมีคนจำพวกนั้นอยู่จริง ๆ"

"ดังนั้น พวกมันเพียงฆ่าปิดปากยังไม่พอ จะต้องทำลายซากอีกด้วย"

เอี๊ยบไคถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้ามักได้ยินผู้คนเล่าขาน สตรีที่สวยงามส่วนมากไม่มีความคิด ดูท่าวาจานี้ใช้กับท่านไม่ได้แล้ว"

ซิมซาเนี้ยแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"มีคนเล่าขาน บุรุษที่รู้จักใช้สมอง ปกติมิใคร่ยอมใช้ปาก ดูท่า วาจานี้ก็ไม่อาจใช้กับเอี๊ยบไคท่านได้"

เอี๊ยบไคหัวร่อบ้างแล้ว

ความจริง ตอนนี้ทั้งสองหาได้หัวร่อด้วยความเบิกบานไม่

ซิมซาเนี้ยหยุดหัวร่อแล้วกล่าว

"ความจริง ข้าพเจ้าก็มีอีกหลายเรื่องที่คิดไม่ออก"

"ท่านบอกมา"

"หากผู้ตายมิใช่โต้วพั่วพั้วกับไซมึ้งซุน พวกมันเป็นใครกัน?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ หนึ่งในจำนวนนั้นมีพลังฝีมือที่ไม่เลวอย่างยิ่ง ต้องมิใช่ชนชั้นไร้ชื่อเสียงเรียงนาม"

"แต่ท่านกลับไม่รู้จักมันเป็นใคร?"

"อาจบางทีภายหน้าข้าพเจ้าจะทราบได้"

"ขอเพียงเป็นเรื่องที่ท่านต้องการทราบ ท่านมักมีความสามารถสืบทราบเสมอ?"

"นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นคนมีความสามารถยิ่ง"

"อย่างนั้น คิดว่าท่านก็ควรทราบ โต้วพั่วพั้วกับไซมึ้งซุนไฉนจึงมาซ่อนตัวในที่นี้?"

"ท่านว่าเล่า?"

สีหน้าซิมซาเนี้ยพลันแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดอย่างยิ่ง เน้นทีละคำ

"มือสังหารสามสิบคนนั้น มีผู้รอดชีวิตอยู่เพียงเจ็ดคน อาจบางทีพวกเราตอนนี้หาสองคนในเจ็ดพบแล้ว"

สีหน้าเอี๊ยบไคก็เคร่งเครียดกว่าเดิม กล่าวช้า ๆ

"เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวงยิ่ง ดังนั้น ท่านควรอย่าระบุแน่นอนโดยเร็ว

เกินไปจะประเสริฐสุด"

ซิมซาเนี้ยผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าพอจะสมมุติว่าพวกมัน ใช้ได้หรือไม่?"

เอี๊ยบไคถอนใจยาว บางครั้งถอนใจก็เป็นการรับปากอย่างหนึ่ง

ซิมซาเนี้ยกล่าวต่อ

"หากพวกมันยังไม่ตาย ย่อมจะต้องอยู่สถานที่นี้อีก?"

"ใช่แล้ว"

"ผู้คนในสถานที่นี้มีไม่มาก"

"แต่ก็มีไม่น้อย"

"ดังนั้น ผู้ใดจะอาจเป็นไซมึ้งซุนได้ที่สุด? ผู้ใดอาจเป็นโต้วพั่วพั้วที่สุด?"

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว เรื่องนี้มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจระบุแน่นอนโดยเร็วเกินไปได้"

"แต่หากพวกมันยังไม่ตาย จะต้องอยู่ในเมืองนี้แน่"

"ใช่แล้ว"

"ในเมื่อพวกมันพร้อมที่จะหาคนมาตายแทนได้ทุกเวลา คิดว่าที่นี้ต้องมีบริวารของพวกมันอยู่?"

"ถูกแล้ว"

"พวกเหล่านี้พร้อมที่จะมาปรากฏตัวทุกเวลา ลอบประทุษร้ายโป้วอั้งเสาะทุกเวลา"

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว ผงกศีรษะรับ ซิมซาเนี้ยกล่าวต่อ

"ดังนั้น ที่ท่านกังวลก็คือประการนี้?"

"ด้วยพลังฝีมือของโป้วอั้งเสาะ พวกประดานี้ย่อมมิใช่คู่มือมัน"

ซิมซาเนี้ยก็ผงกศีรษะรับ เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ในเมื่อมันเป็นบุตรโทนของตั้วกงจู๊แห่งนิกายม้อก้า ย่อมเรียนหลักวิชานอกตำรามาไม่น้อย?"

"ไม่น้อยจริง ๆ"

"แต่มันยังขาดไปสิ่งหนึ่ง"

"สิ่งใด?"

"ประสบการณ์!"

แล้วเอี๊ยบไคกล่าวช้า ๆ ต่อไป

"มันที่อยู่ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ ประสบการณ์นับเป็นความสำคัญที่สุดของมัน แต่ก็พาลเป็นความรู้ที่ไม่มีผู้ใดสามารถสอนมันได้"

"ดังนั้น..."

"ดังนั้น ท่านสมควรไปบอกกับมัน สถานที่มีอันตรายหวาดเสียวที่สุด มิใช่อยู่ในบ้วนเบ๊ตึ้ง แต่อยู่ในเมืองน้อยนี้ และมันยังมองไม่เห็น นึกไม่ถึงอีกด้วย"

ซิมซาเนี้ยครุ่นคิดกล่าว

"ท่านมีความเห็น บ้วนเบ๊ตึ้งได้ซุ่มกำลังของมันอยู่ในเมืองนี้มานานแล้ว?"

"ท่านเคยบอก มันเป็นคนรอบคอบสุขุมอย่างยิ่ง"

"มันใช่จริง ๆ"

"แต่ทว่า ตอนนี้ข้างกายมันกลับไม่มีผู้ใดยอมขายชีวิตแทนมันอีกแล้ว"

"การตายของกงซุนต้วน นับว่ากระทบกระเทือนต่อมันใหญ่หลวงยิ่ง"

"คนที่มีความรอบคอบสุขุมเช่นมัน จะต้องรักษาตัวเองไว้มั่นคงอย่างยิ่ง แม้นับว่ากงซุนต้วนเป็นสหายที่ภักดีต่อมันที่สุด มันก็ต้องไม่คิดจะอาศัยกงซุนต้วนไปพิทักษ์ความปลอดภัยของมัน"

"เฮอะ กงซุนต้วนก็มิใช่คนที่อาศัยได้อยู่แล้ว"

"มันย่อมเข้าใจกงซุนต้วนกระจ่างกว่าท่าน"

"ดังนั้น ท่านจึงมีความเห็น มันได้วางแผนอื่นอยู่ก่อนแล้ว?"

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางกล่าว

"หากมันไม่มีแผนจัดการโป้วอั้งเสาะที่มั่นคงอยู่ก่อน มันตอนนี้ไหนเลยยังจะอยู่ที่นี้ต่อไปได้?"

"หรือท่านมีความเห็น โป้วอั้งเสาะไม่มีโอกาสได้ล้างแค้นโดยสิ้นเชิง?"

"หากเพียงต้องการฆ่าเบ๊คงคุ้งคนเดียว อาจยังมีโอกาสอยู่"

"หากมันต้องการฆ่าอีกหกคนนั้น?"

"นั่นก็ยากยิ่งแล้ว"

ซิมซาเนี้ยจับตามองแน่วนิ่ง ถอนหายใจกล่าว

"ท่านเป็นกังวลแทนพวกเรา หรือเป็นตัวแทนเบ๊คงคุ้งมาขู่ขวัญพวกเราแน่? ตอนนี้ข้าพเจ้าเริ่มแยกแยะไม่ชัดเจนแล้ว"

"ท่านแยกแยะไม่ชัดเจนจริง ๆ?"

"ท่านแม้บอกความลับมามากหลาย แต่เมื่อครุ่นคิดละเอียด ความลับเหล่านั้นกลับไม่มีประโยชน์ต่อพวกเราสักน้อยนิด"

"อ้อ?"

"หากข้าพเจ้าบอกความลับเหล่านี้แก่โป้วอั้งเสาะ มันมีแต่ยิ่งตื่นเต้น ยิ่งวิตก

ยิ่งถูกคนลอบประทุษร้ายง่ายดายขึ้นเท่านั้น"

"ท่านพอจะไม่ต้องบอกมันได้"

ชิมซาเนี้ยประสานสายตากับเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง คล้ายดั่งจะขุดค้นความลับในหัวใจจากสายตานี้ก็ปาน

แต่นางมิได้พบเห็นพิรุธใด ๆ เลย

นางอดมิได้ต้องถอนใจยาวกล่าวว่า

"บัดนี้ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบ ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้ม กล่าวเสียงราบเรียบ

"คนที่ถามวาจาประโยคนี้ ท่านมิใช่คนแรกแล้ว"

"ไม่เคยมีผู้ใดทราบประวัติความเป็นมาของท่าน?"

"นั่นเนื่องเพราะ กระทั่งตัวข้าพเจ้าเองก็ยังลืมไปแล้ว"

ยกจอกสุราขึ้นชูเสมอหน้า แย้มยิ้มกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงจำได้ ข้าพเจ้ารับปากจะเป็นเพื่อนร่วมดื่มกับท่านจนเมามาย"

"ท่านคิดจะดื่มให้เมาจริง ๆ?"

รอยยิ้มของเอี๊ยบไคคล้ายดั่งรันทดหดหู่กว่าเดิม กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าไม่เมาก็จะสามารถอย่างไรได้?"

ดังนั้นเอง เอี๊ยบไคจึงเมาไป ชิมซาเนี้ยก็เมามาย

ตอนเอี๊ยบไคเมาสิ้นสติ กลับเหลือเพียงลำพังเท่านั้น

ใต้กระปุกเปล่ามีกระดาษอยู่แผ่นหนึ่ง เป็นชิมซาเนี้ยทิ้งไว้ให้

บนกระดาษมีอักษรอยู่แถวเดียว เขียนด้วยชาดสีแดงฉานปานโลหิต

"สตรีที่เมื่อค่ำวานร่วมดื่มสุรากับท่านในที่นี้ ก็มิใช่ข้าพเจ้า"

ข้างกระปุกสรายังมีชาดอยู่

ดังนั้นเอง เอี๊ยบไคจึงเพิ่มอักษรไปอีกแถวหนึ่ง

"เมื่อค่ำวาน ข้าพเจ้ามิได้อยู่ที่นี้เลย!"

...ไม่เมาก็สามารถอย่างไรได้?

ยังคงเมาเสียประเสริฐกว่า!

ในซากปรักหักพัง

อรุณรุ่ง

หมอกบางครอบคลุมไปทั่วทุกแห่งหนจนเลือนราง

เอี๊ยบไคเดินออกมาจากห้องใต้ดิน สูดลมหายใจลึก ๆ

ท้องทุ่งยังมิตื่นขึ้นรับแสงอรุณ ไม่เห็นคน ไม่เห็นสัตว์ และไม่ได้ยินเสียงใด ๆ ความสงบเงียบที่พิสดาร ครอบคลุมแผ่นดินที่เวิ้งว้างไพศาล

คิดว่าตอนนี้เบ๊ฮวงเหล็งยังคงหลับสนิทอยู่ คนในวัยฉกรรจ์ น้อยครั้งนักที่จะนอนไม่หลับถึงสองคืนซ้อน

ความวิตกกังวลของวัยฉกรรจ์ ปกติมักไม่อาจต้านทานความง่วงของพวกมันได้

แต่ผู้ชรากลับผิดกัน

เอี๊ยบไคเชื่อแน่ บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊ต้องนอนไม่หลับเด็ดขาด

คนที่มีวัยเช่นมัน หลังจากผ่านเรื่องราวมากหลายเยี่ยงนี้ หากยังสามารถข่มตาหลับได้ นับเป็นปรากฏการณ์พิสดารจริง ๆ

แล้วตอนนี้มันกำลังทำกระไร?

เป็นเศร้าโศกเสียใจต่อพวกพ้องของมันที่ตายไป? หรือวิตกกังวลแทนตัวมันเอง?

คิดว่าเซียวเปียกลี้ตอนนี้ควรกลับขึ้นไปบนหอน้อยของมันแล้ว อาจบางทีกำลังดื่มสุราจอกสุดท้ายตอนก่อนนอนก็ได้

เต็งคิ้วอยู่ร่วมดื่มกับมันหรือไม่?

โป้วอั้งเสาะเล่า?

กำลังหาสถานที่พอจะให้พักผ่อนอยู่หรือไม่?

ที่บันดาลให้เอี๊ยบไคครุ่นคิดถึงที่สุด อาจบางทียังเป็นชิมชาเนี้ย

เอี๊ยบไคนึกไม่ออกจริง ๆ นางยังมีสถานที่ใดพอจะไปได้ แต่ก็เชื่อ สตรีเช่นดั่งนาง มิว่าอยู่ในสถานการณ์ใด นางย่อมยังมีที่ให้ไป

นอกเสียจากนางหลงตัวเอง จำตัวเองไม่ได้!

มิทราบมีแร้งหัวล้านเลี่ยนโบยบินจากที่ใดมาตัวหนึ่ง กางปีกร่อนอยู่ในอากาศ ดูท่ามันทั้งอ่อนล้าทั้งหิวโหย

เอี๊ยบไคเงยหน้ามองมันแวบหนึ่ง ดวงตามีประกายครุ่นคิด รำพึงเบา ๆ

"หากเจ้าคิดจะหาซากศพคน เจ้าก็หาผิดที่แล้ว ที่นี้ไม่มีคนตาย เราก็ยังไม่ตาย"

กะพริบตาแล้วพลันหัวร่อ รำพึงต่อไป

"จะหาคนตายต้องไปหาสถานที่มีโลงศพ ใช่หรือไม่?"

แร้งส่งเสียงร้องแว่วมาเบา ๆ คล้ายดั่งถามเอี๊ยบไค "โลงศพเล่า? โลงศพเล่า?"

ไฟดับแล้ว

ร้านเครื่องชำของลี้มาฮูถูกเผาจนเหลือแต่เถ้าถ่าน ข้างร้านที่ขายเฉพาะแพะ วัว สุกร กับร้านขายหมี่ที่ซอมซ่อ ถูกภัยนี้ลามใส่จนย่อยยับไปด้วย

บ้านไม้ในตรอกแคบก็ถูกเผาผลาญไปจนหมดสิ้น

ภาชนะเครื่องใช้ที่ถูกขนออกมาได้ ยังคงกองระเกะระกะอยู่ที่ข้างทาง ถังไม้แตกหักหลายใบกลิ้งไปตามกระแสลม โดยมิทราบว่าเจ้าของมันคือผู้ใด?

ไม้ที่ดำเกรียมยังคงเปียกชุ่ม แสดงว่าไฟเพิ่งดับไม่นาน กระทั่งในสายลมยังมีกลิ่นเหม็นไหม้อยู่

ความจริงคนในเมืองน้อยชายแดนต่างตื่นเช้าอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้ ในท้องถนนกลับไม่มีเงาร่างใด คิดว่าเนื่องเพราะเมื่อค่ำวานดับไฟจนเหน็ดเหนื่อยเกินไป กำลังหลับใหลอย่างอ่อนล้า

เมืองน้อยที่เปลี่ยวอยู่แล้ว ตอนนี้ยิ่งเวิ้งว้างรันทดกว่าเดิม

เอี๊ยบไคเดินช้า ๆ อยู่บนถนนสายเดียวของเมือง พลันรู้สึกว่าตนมีบาป ต้อง

รับผิดชอบเรื่องราวรายนี้แล้ว

อย่างไรก็ตาม หากมิใช่ตน ไฟครั้งนี้ต้องไม่เผาผลาญบ้านช่องผู้คน ตนความจริงควรหิ้วน้ำมาช่วยดับไฟ

แต่ที่ถือเมื่อค่ำวาน กลับเป็นจอกสุรา!

หลังจากไฟครานี้แล้ว ในเมืองจะต้องมีคนไร้บ้านช่องอยู่อาศัยจำนวนไม่น้อย

เอี๊ยบไคถอนใจยาว อดมิได้ต้องนึกถึงเตียเหลาซิก (ชื่อ) เจ้าของร้านขายหมี่

เตียเหลาซิกนับเป็นคนซื่อจริง ๆ มิเพียงเป็นเจ้าของหมี่ร้านน้อย ๆ ที่ซอมซ่อเท่านั้น ยังเป็นคนครัวและคนรับใช้อีกด้วย ดังนั้น ตลอดศีรษะจรดปลายเท้ามีแต่คราบน้ำมัน สกปรกตั้งแต่เช้าตรู่จนมืดค่ำ เงินทองที่ได้กำไรมา กระทั่งจะเลี้ยงภรรยาสักนางหนึ่งก็ยังไม่พอ

แต่เตียเหลาซิกยังคงหัวร่อต่อกระซิกทั้งวัน แม้นับว่าท่านไปกินหมี่ชามละสามเบี้ยจากมัน มันยังคงเคารพนอบน้อมท่าน ดุจดั่งเป็นเทพเจ้าสมบัติของมันก็ปาน

ดังนั้น แม้หมี่ฝีมือมันจะทรามอย่างยิ่ง แต่ไม่เคยมีผู้ใดตำหนิมันเลยสักครึ่งคำ

บัดนี้ ร้านหมี่ถูกเผาผลาญกลายเป็นพื้นราบ ชายชราที่สัตย์ซื่อน่าเวทนา จะยังชีพต่อไปเยี่ยงไร?

เต็งเล่าสี่ที่ฆ่าสุกรอยู่ทางข้างห้อง มาตรว่าเป็นตัวเปล่าไร้ครอบครัวเช่นกัน แต่ก็มีสภาพดีกว่ามันมากนัก

เต็งเล่าสี่ยังพอจะไปดื่มที่ร้านเชียวเปียกลี้หลายจอก บางครั้งยังพอจะไปนอนในที่นั้นสักคืน

ถัดไปเป็นร้านขายนุ่น ถึงกับมิได้ถูกเผาไปด้วย กระทั่งป้ายยี่ห้อยังคงสะอาดเอี่ยม ไม่มีเปลวไฟแลบเลีย

ที่เยื้องกัน ยังมีร้านขายแพรพรรณกับร้านขายเครื่องประดับเครื่องใช้ ก็มิได้ถูกพระเพลิงลามเลีย

เมืองนี้ นอกจากร้านเชียวเปียกลี้แล้ว ก็มีสามร้านนี้ภาคภูมิที่สุด แม้นับว่าถูกเผาผลาญไปก็มิเป็นไร

แต่พวกมันกลับพาลไม่ถูกกระทบกระเทือนเลยสักน้อยนิด

เอี๊ยบไคฝืนหัวร่อ ขณะคิดจะหาคนถามข่าวพวกเตียเหลาซิก นึกมิถึง กลับมีคนมาหาเอี๊ยบไคก่อน

โคมเหนือประตูแคบถึงกับยังสว่างอยู่

พลันมีคนผู้หนึ่งโผล่ออกมาจากในประตูแคบ กวักมือเรียกเอี๊ยบไคอยู่ไหว ๆ

คนผู้นี้หน้าขาวเกลี้ยง ใบหน้าคล้ายดั่งมีรอยยิ้มตลอดเวลา มันคือตั้งไต้กวน คนฮกเกี้ยนที่เป็นเจ้าของร้านขายแพรพรรณ

ผู้คนในเมือง ไม่มีใครค้าขายร้ายยิ่งกว่ามันอีกแล้ว และไม่มีผู้ใดจะได้รับการยกย่องนับถือเทียบเท่ามัน

เอี๊ยบไครู้จักมัน

ขอเพียงเป็นผู้มีการค้าอยู่ในเมืองนี้ เอี๊ยบไคแทบจะรู้จักครบทั่วทุกตัวคน

เอี๊ยบไคมีความเห็น ยามว่างไปหาเรื่องสนทนากับพวกเหล่านี้ มักจะได้ผลอย่างที่คาดคิดไม่ถึงอยู่บ่อยครั้ง

ตอนนี้เอี๊ยบไคนึกไม่ออก ตั้งไต้กวนหาตนด้วยเรื่องอันใด?

แต่เอี๊ยบไคยังคงเดินเข้าไป แสร้งปั้นหน้าให้มีรอยยิ้มอยู่ มิทันเอ่ยปากถาม ตั้งไต้กวนก็หดศีรษะกลับไปในประตู

แต่ประตูเปิดออก

เอี๊ยบไคจำต้องเดินเข้าไป พลันพบเห็นคนที่รู้จักถึงกับแทบอยู่ครบหน้า แต่เซียวเปียกลี้กลับไม่อยู่ในจำนวนนี้

นอกจากตั้งไต้กวนแล้ว สีหน้าแต่ละคนเคร่งเครียดอย่างยิ่ง บนโต๊ะไม่มีทั้งสุรา ไม่มีทั้งอาหาร

แสดงว่าพวกมันมิใช่เชิญเอี๊ยบไคมาร่วมดื่มแน่

ฟ้ายังไม่สว่างเต็มที่ ในห้องก็มิได้จุดตะเกียง พวกเหล่านี้ต่างนั่งหน้าเขียวคล้ำ เบิ่งตาที่นอนไม่เต็มที่กลมกว้าง ทีท่าส่อเจตนามิใคร่ดีนัก

'หรือพวกมันทราบ อัคคีภัยที่เกิดครานี้ เป็นเราตอแยขึ้น?'

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มอยู่ แทบอดมิได้จะต้องถามพวกมันดู ต้องการคิดบัญชีกับตนหรือไม่?

พวกมันต้องการหาคนมาสะสางบัญชีจริง ๆ แต่เป้าที่หามิใช่เอี๊ยบไค เป็นโป้วอั้งเสาะ!

"นับแต่ผู้แซ่โป้วมา ภัยพิบัติก็ติดตามมันมาด้วย"

"มันมิเพียงฆ่าคนเท่านั้น ยังวางเพลิงอีกด้วย"

"ก่อนเพลิงลุกไหม้ มีคนเห็นมันไปหาลี้มาฮู"

"ที่มันมาเมืองนี้ คล้ายดั่งต้องการนำพาเภทภัยมาให้พวกเราทรมาน"

"หากมันไม่ไป พวกเราไม่อาจมีชีวิตต่อไปได้จริง ๆ"

ผู้กล่าววาจาเหล่านั้น นอกจากตั้งไต้กวนกับเจ้าของร้านขายนุ่นแซ่ซ่งแล้ว ก็เป็น

เต็งเล่าสี่กับเตียเหลาซิก เตียเหลาซิกที่ปกติมิใคร่เอ่ยวาจา วันนี้ถึงกับเอ่ยปากแล้ว'

แต่ละคนเมื่อเอ่ยถึงโป้วอั้งเสาะ เป็นต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน คล้ายดั่งแค้นจนใคร่งับเนื้อโป้วอั้งเสาะออกสักก้อนก็ปาน

เอี๊ยบไคนั่งสงบฟัง รอพวกมันกล่าวจบแล้ว จึงได้ถามเสียงราบเรียบ

"ท่านทั้งหลายเตรียมจัดการมันสถานใด?"

ตั้งไต้กวนถอนใจกล่าว

"ความจริงพวกเราเตรียมจะเชิญให้มันไป แต่ในเมื่อมันมาแล้ว ย่อมไม่ยอมไปเยี่ยงนี้เป็นแน่นอน ดังนั้น..."

"ดังนั้นเป็นไร?"

เตียเหลาซิกชิงกล่าว

"ในเมื่อมันต้องการให้พวกเราไม่อาจอยู่ต่อไป พวกเราก็ให้มันไม่อาจอยู่ต่อไปเช่นกัน"

เต็งเล่าสี่ตบโต๊ะดังฉาดใหญ่ ส่งเสียงกึกก้อง

"มาตรว่าพวกเราเป็นชาวเมืองที่สมถะ แต่เมื่อบีบคั้นพวกเรารุนแรงเกินไป พวกเราก็มิใช่ตอแยได้ง่ายดาย"

ซ่งเล่าปั้ง (เถ้าแก่แซ่ซ่ง) ส่ายหน้ากล่าว

"สุนัขจนตรอกยังหันเข้าสู้ อย่าว่าแต่มนุษย์เรา"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะช้า ๆ คล้ายดั่งรู้สึก วาจาที่พวกมันกล่าวมีเหตุผลอย่างยิ่ง

ตั้งไต้กวนถอนใจอีกครั้ง กล่าวช้า ๆ

"พวกเราแม้มีความคิดจัดการกับมัน แต่เสียดายที่ไม่มีกำลังเพียงพอ"

ซ่งเล่าปั้งถอนใจกล่าวบ้าง

"คนที่สัตย์ซื่อสมถะเช่นดั่งพวกเรา ย่อมไม่มีปัญญาไปเสี่ยงชีวิตกับฆาตกรฆ่าคนได้"

ตั้งไต้กวนกล่าว

"แต่โชคยังดี ที่พวกเรายังพอจะรู้จักกับสหายที่มีความสามารถอยู่อีกหลายคน"

เอี๊ยบไคถาม

"ท่านหมายถึงซาเล่าปั้ง?"

"ซาเล่าปั้งเป็นคนมีศักดิ์ศรี พวกเราไหนเลยกล้าไปรบกวนท่าน?"

เอี๊ยบไคขมวดคิ้วสวนคำ

"นอกจากซาเล่าปั้งแล้ว ข้าพเจ้ากลับนึกไม่ออก ยังมีผู้ใดสามารถ?"

"เป็นบุรุษหนุ่ม เรียกว่าโล่วน้อย"

"โล่วน้อย?"

"คนผู้นี้แม้มีวัยเยาว์ แต่ฟังว่า เป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งในวงพวกนักเลง"

ซ่งเล่าปั้งกล่าวขึ้นบ้าง

"ฟังว่า เมื่อปีก่อนเพียงปีเดียว มันก็ฆ่าไปสามสิบสี่คน และที่ฆ่าล้วนเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มด้วย"

เตียเหลาซิกขบกรามกล่าว

"ฆาตกรฆ่าคนเช่นดั่งมัน ย่อมต้องใช้คนเช่นเดียวกับมันมาจัดการ"

ตั้งไต้กวนกล่าว

"นี่เรียกว่า ตาต่อตา ฟันต่อฟัน"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดแล้วพลันถาม

"โล่วน้อยที่พวกท่านว่า มีนามเต็มว่าโล่วเซี่ยวเกียใช่หรือไม่?"

"มันนั่นเอง"

ซ่งเล่าปั้งระบายลมจากปากช้า ๆ แล้วกล่าว

"หรือเอี๊ยบกงจื้อก็รู้จักมัน?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าเคยได้ยิน ฟังว่า เพลงกระบี่ของมันทั้งอำมหิตทั้งรวดเร็ว"

ซ่งเล่าปั้งแย้มยิ้มกล่าว

"ในสองปีนี้ ชนชาวนักเลงที่มิเคยได้ยินชื่อเสียงมัน น่ากลัวมีไม่มาก"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะรับคำ

"ไม่มากจริง ๆ"

ซ่งเล่าปั้งกล่าว

"ฟังว่า กระทั่งซิ่งเล้งซี่เกี่ยม (สี่กระบี่มังกรเทพยดา) ของสำนักคุนลุ้น กับเจ้าสำนักเตียมซัง ยังพ่ายแพ้กับกระบี่มัน"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะกล่าว

"ซ่งเล่าปั้งคล้ายดั่งรู้เรื่องราวของมันกระจ่างอย่างยิ่ง?"

ซ่งเล่าปั้งหัวร่อแล้วกล่าวอย่างภาคภูมิ

"ยินดีเรียนให้เอี๊ยบกงจื้อได้ทราบ บุรุษหนุ่มที่ยอดเยี่ยมผู้นี้ เป็นตั้วเซี่ยวเอี๊ยของญาติห่าง ๆ ข้าพเจ้า"

"มันมาแล้ว?"

"นับว่ามันยังไม่ลืมญาติที่ยากจนเช่นข้าพเจ้า เมื่อสองวันก่อน จึงวานคนลอบส่งจดหมายมาให้ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงทราบว่ามันอยู่ในละแวกใกล้เคียงนี้"

เต็งเล่าสี่ชิงกล่าวขึ้นบ้าง

"ดังนั้น เมื่อค่ำวาน พวกเราจึงหาคนรุดฝ่าราตรีไปเชิญมันมา"

ซ่งเล่าปั้งกล่าว

"หากไม่มีเหตุสุดวิสัยใดขัดขวาง มันจะต้องมาถึงก่อนพลบค่ำวันนี้แน่"

เตียเหลาซิกกำหมัดกัดฟัน กล่าวด้วยความเคียดแค้น

"ตอนนั้น พวกเราก็ต้องให้โป้วอั้งเสาะได้น่าดูบ้างแล้ว"

เอี๊ยบไคพลันหัวร่อกล่าว

"ในเมื่อท่านทั้งหลายตกลงใจเยี่ยงนี้แล้ว ไยต้องบอกข้าพเจ้าอีก?"

ตั้งไต้กวนแย้มยิ้มกล่าว

"เอี๊ยบกงจื้อเป็นคนชาญฉลาด พวกเราถือเอี๊ยบกงจื้อเป็นมิตรสหายอยู่เสมอมา"

คล้ายดั่งกลัวเอี๊ยบไคจะกล่าววาจาไม่น่าฟังมา ดังนั้น รีบเสริมต่อทันที

"แต่พวกเราก็ทราบ เอี๊ยบกงจื้อดีต่อผู้แซ่โป้วเสมอมา"

เอี๊ยบไคกล่าว

"หรือพวกท่านกลัวข้าพเจ้าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระนี้อีก?"

ตั้งไต้กวนตอบ

"พวกเราเพียงหวังอย่างยิ่ง ครั้งนี้เอี๊ยบกงจื้ออย่าได้คุ้มครองมันอีก"

เตียเหลาซิกกล่าวบ้าง

"ข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ รู้จักแต่กล่าววาจาซื่อ ๆ"

"เชิญท่านบอกมา"

เตียเหลาซิกรีบกล่าว

"ให้ประเสริฐสุด สามารถช่วยพวกเราฆ่ามัน หากท่านไม่ช่วยพวกเรา อย่างน้อยมิอาจช่วยมัน ไม่เช่นนั้น..."

"ไม่เช่นนั้นเป็นไร?"

เตียเหลาซิกผุดลุกขึ้น ส่งเสียงดังก้อง

"มิเช่นนั้น แม้นับว่าข้าพเจ้าสู้ท่านไม่ได้ ก็ต้องเสี่ยงชีวิตกับท่าน"

เอี๊ยบไคหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ประเสริฐมาก นับเป็นวาจาซื่อ ๆ จริง ข้าพเจ้าพอใจฟังวาจาสัตย์ซื่อเช่นนี้"

เตียเหลาซิกร้องด้วยความปีติ

"ท่านยินยอมช่วยเหลือพวกเรา?"

"อย่างน้อยไม่ช่วยมันก็แล้วกัน"

ตั้งไต้กวนระบายลมจากปากยาว ๆ แย้มยิ้มกล่าวว่า

"อย่างนั้น พวกเราต้องขอบคุณเอี๊ยบกงจื้อสุดสูงแล้ว"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง ตอนโล่วเซี่ยวเกียมา พวกท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าได้ทราบด้วย"

"แน่นอน"

เอี๊ยบไคถอนใจรำพึงเบา ๆ

"ข้าพเจ้ามีความปรารถนาได้เห็นคนผู้นี้อยู่นานแล้ว ยังต้องการเห็นกระบี่เล่มนั้นของมันด้วย..."

พลันมีคนผู้หนึ่งสอดคำ

"ฟังว่า กระบี่เล่มนั้นของมัน ก็น้อยครั้งนักจะให้คนเห็น"

นั่นเป็นเสียงของเซียวเปียกลี้

ร่างมันอยู่บนบันได แต่เสียงได้ดังลงะงาก่อน

เอี๊ยบไคเงยหน้าขึ้นแย้มยิ้มกล่าว

"กระบี่ของมันเป็นเช่นดาบของโป้วอั้งเสาะกระมัง?"

เซียวเปียกลี้แย้มยิ้มตอบ

"เพียงผิดกันอยู่ประการเดียว"

"ประการใด?"

"ดาบของโป้วอั้งเสาะฆ่าคนสามประเภท แต่กระบี่ของมันฆ่าคนประเภทเดียว"

"ฆ่าประเภทใด?"

"คนเป็น"

ท่านลงบันไดอย่างเชื่องช้า ใบหน้าที่ซีดขาวมีรอยยิ้มอันหดหู่อยู่เล็กน้อย กล่าวสืบไป

"มันกับโป้วอั้งเสาะผิดกัน ในสายตาของมัน ในโลกมีคนอยู่สองประเภทเท่านั้น คือคนเป็นกับคนตาย"

"ขอเพียงเป็นคนเป็น มันต่างฆ่า?"

เซียวเปียกลี้ถอนหายใจตอบ

"อย่างน้อยข้าพเจ้ายังมิเคยได้ยิน ใต้คมกระบี่มันเคยมีผู้ใดรอดชีวิตมาได้"

เอี๊ยบไคก็ถอนใจกล่าว

"บัดนี้ ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบเรื่องเดียวเท่านั้น"
"เรื่องอันใด?"
"มิทราบกระบี่ของมันไว หรือดาบของโป้วอั้งเสาะไว?"
"เรื่องนี้ก็เป็นที่ทุกผู้คนต่างต้องการทราบอย่างยิ่ง"

อาทิตย์อุทัยไขแสงแล้ว

เตี้ยตั้วที่เป็นหัวหน้ารักษาความสงบของเมือง กำลังบงการน้องพี่ใต้บังคับบัญชาอีกหลายคน จัดการบริเวณเพลิงไหม้อยู่

คนในห้องต่างเดินออกมายืนดูอยู่ที่ใต้ชายคา วิพากษ์วิจารณ์กันต่าง ๆ นานา

เชียวเปียกลี้กับเอี๊ยบไคยังคงอยู่ในห้องมิออกไป

เอี๊ยบไคมองดูคนทางภายนอกหน้าต่างแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"นึกไม่ถึง เตี้ยตั้วจะมีความแข็งขันปานนี้"

"มันย่อมสมควรแข็งขัน"

"อ้อ?"

"ทุกคนในเมืองต่างทราบ ลี้มาฮูหาได้มักง่าย ไม่เอาเรื่องดั่งนามมัน มันค้าขายมาสิบกว่าปี ฟังว่า เก็บออมเงินทองไม่ต่ำกว่าพันตำลึง"

"อืมม์ เงินเผาไม่ละลายไปได้"

"และมันยังไม่มีบุตรภรรยาอีกด้วย"

"ดังนั้น ขอเพียงหาเงินจำนวนนั้นออกมาได้ ก็เป็นของเตี้ยตั้วไป"

"ฮา มิน่าเล่า พวกมันจึงว่าท่านเป็นคนเปรื่องปราดแจ่มใส"

"วาจาของพวกมัน ท่านต่างได้ยินหมดสิ้นแล้ว?"

"โอ...ยามพวกประดานี้กล่าววาจา คล้ายดั่งกลัวผู้อื่นจะไม่ได้ยินก็ปาน"

"มิน่าเล่า ท่านจึงนอนไม่หลับ ความจริงข้าพเจ้ายังเข้าใจ มีคนเป็นเพื่อนดื่มสุรากับท่านเสียอีก"

ดวงตาเชียวเปียกลี้เป็นประกายแวววาว กล่าวช้า ๆ

"ท่านเข้าใจเป็นเต็งคิ้ว?"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ ลากเก้าอี้มาทรุดกายนั่ง เชียวเปียกลี้กล่าวต่อ

"ท่านต้องการหามัน?"

"บอกตามความสัตย์จริง ผู้ที่ข้าพเจ้าต้องการหาคือโป้วอั้งเสาะ มิใช่มัน"

"ท่านไม่ทราบมันอยู่ที่ใด?"

"ท่านทราบ?"

เชียวเปียกลี้ครุ่นคิดแล้วตอบ

"มันย่อมไม่ไปจากเมืองนี้แน่"

"น่ากลัวกระทั่งใช้แส้ก็ขับไล่มันไม่ไป"

"แต่ในสถานที่นี้ กลับหาคนที่ยินดีต้อนรับมันไม่ได้เลย"

"ใช่ หาได้ยากเข็ญยิ่ง"

เชียวเปียกลี้ครุ่นคิดแล้วกล่าวช้า ๆ

"แต่มีบางสถานที่ ทั้งไม่มีเจ้าของ และไม่เคยปิดอีกด้วย"

"สมมุติเช่นสถานที่ใด?"

"สมมุติเช่นกวนตี้เบี่ย (ศาลเจ้ากวนอู)..."

ดวงตาเอี๊ยบไคสุกใสทันที ผุดลุกขึ้นกล่าว

"คนที่ข้าพเจ้าเคารพเทิดทูนที่สุดก็คือกวนฮูจื้อ (กวนอู) ท่านนี้เอง ควรจะไปจุดธูปกราบไหว้ท่านสักหลายดอกเสียนานแล้ว"

เชียวเปียกลี้ยิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านจุดให้น้อยสักหลายดอก อย่าได้เผาศาลเจ้าไปเสียเล่า"

"ฮา ฮา โชคดีที่กวนฮูจื้อมิเคยเอ่ยปากได้ ไม่เช่นนั้น อาจมีทางเป็นเช่นนี้จริง"

ซากศพที่ถูกครอกจนดำเกรียมถูกหามออกมาแล้ว แต่เงินยังหาไม่พบ

เตี้ยตั้วนั่งพักผ่อนแล้ว กำลังใช้ชามใหญ่ดื่มน้ำอยู่ แต่ยังส่งเสียงตวาด ให้บรรดาบริวารอย่าได้เกียจคร้าน

หากหาเงินมาได้ ทุกคนต่างมีส่วนแบ่ง

เอี๊ยบไคเดินไปยืนดูอยู่ข้างกายมัน พลันกล่าวเบา ๆ

"ฟังว่า มีบางคนมักพอใจฝังเงินของมันไว้ที่พื้นใต้เตียง"

เตี้ยตั้วคึกคักทันที รีบร้องขึ้น

"ถูกต้อง ข้าพเจ้าสมควรได้คิดถึงสถานที่นั้นเสียแต่แรกแล้ว"

มันคล้ายดั่งจนบัดนี้จึงพบเห็น ผู้ส่งเสียงบอกมันคือเอี๊ยบไค รีบหันมาแย้มยิ้มกล่าว

"หากหาพบ บัญชีสุราในที่นี้ของกงจื้อ ล้วนเป็นของข้าพเจ้าเตี้ยตั้ว"

"นั่นกลับไม่จำเป็น ข้าพเจ้าเพียงหวัง ท่านยินยอมดูแลคนตาย ซื้อโลงบาง ๆ

ให้แก่มันสักสองโลง"

"โลงมีสำเร็จอยู่แล้ว และไม่ต้องใช้เงินทองซื้อด้วย"

"อ้อ ที่นี้ถึงกับมีโลงไม่ต้องใช้เงินซื้อ ข้าพเจ้ากลับมิเคยได้ยินเลย"

"กงจื้อท่านอย่าลืมเสีย เมื่อวันก่อน ไยมิใช่มีคนส่งโลงมาตั้งมากหลาย?"

ดวงตาเอี๊ยบไคเป็นประกายสุกใส แต่กลับถาม

"โลงเหล่านั้นไยมิใช่ส่งไปที่บ้วนเบ๊ตึ้งแล้ว?"

"ในสองวันนี้ ซาเล่าปั้งกำลังมีเคราะห์ ผู้ใดกล้าส่งโลงไปที่นั้นอีก?

"แล้วโลงเล่า?"

"ความจริงกองอยู่ในที่กว้างด้านหลังนี้ เมื่อวานตอนไฟลุกไหม้ ข้าพเจ้าจึงเรียกคนลำเลียงไปไว้ที่ศาลเจ้ากวนตี้เบี่ย นับว่าเป็นความปรานีต่อคนที่ตายไปสองวันนี้ เพราะแต่ละคน พอจะได้โลงโดยมิต้องเสียเงินทอง"

"ฮา ฮา ดูท่าคนที่ตายในสองวันนี้ กลับนับว่าตายถูกที่ทางแล้วจริง ๆ"

แต่เตี้ยตั้วกลับถอนใจกล่าว

"แต่คนเป็น ๆ ที่ต้องมาอยู่ในเมืองเปลี่ยวร้างเยี่ยงนี้ กลับเป็นทัณฑ์ทรมานที่ยากจะทนจริง ๆ"

"ผู้ใดว่าสถานที่นี้ยากจน ไม่แน่ว่าที่นั้นมีเงินอยู่พันตำลึง กำลังรอคอยให้ท่านไปนำมันขึ้นมา"

"ฮา ฮา ขอบคุณวาจามงคลของกงจื้อ ข้าพเจ้าจะไปหยิบในบัดนี้"

มันถลกแขนเสื้อเดินปราดออกไป แต่พลันเหลียวมากล่าว

"หากกงจื้อท่านเกิดประสบภัยใดในที่นี้ ข้าพเจ้าเตี้ยตั้วจะต้องเลือกโลงดีที่สุดให้แก่ท่าน"

เอี๊ยบไคจับตามองมันที่เดินออกไป โดยมิทราบชุ่นเคืองหรือขบขัน นิ่งอึ้งเป็นเนิ่นนานจึงฝืนยิ้มรำพึง

"ดูท่าเจ้าอุบาทว์ นับว่าพอจะคบได้สาหัสมาก"

มาตรว่าถนนสายนี้ เป็นแหล่งคึกคักที่สุดของเมือง แต่เมืองนี้ย่อมมิใช่มีถนนเพียงสายเดียว

เดินออกถนนสายนี้แล้วเลี้ยวซ้าย บ้านช่องยิ่งซอมซ่อทรุดโทรม คนที่อยู่ในบริเวณนี้ หากมิใช่คนเลี้ยงแพะแกะ ก็เป็นกรรมกรขับรถม้า ผู้รับใช้ในร้านของ

เถ้าแก่หลายคนนั้น ก็มาอยู่ที่นี้ไม่น้อย

สตรีครรภ์โตใหญ่นางหนึ่ง กำลังนั่งยอง ๆ ก่อไฟ

หลังของนางสะพายอยู่ผู้หนึ่ง ที่ด้านข้างยังมียืนอยู่อีกสามคน แต่ละคนหน้าเหลืองซีด ตัวนางเองดูแล้วยิ่งซูบซีดจนคล้ายเป็นหญิงชรา

เอี๊ยบไคต้องลอบถอนหายใจ...ไฉนคนยิ่งยากจน บุตรกลับพาลยิ่งมากได้?

หรือเนื่องเพราะพวกมันไม่มีเงินซื้อน้ำมันจุดตะเกียงในยามค่ำคืน และไม่มีเรื่องอื่น ๆ จะกระทำ?

มิว่าอย่างไร คนยิ่งยากจนบุตรยิ่งมาก บุตรยิ่งมากคนก็ยิ่งจน คล้ายดั่งกลายเป็นกฎตายตัว ที่ไม่อาจเปลี่ยนแปรได้

เอี๊ยบไคพลันรู้สึก นี่เป็นปัญหาที่หนักหนาสาหัสยิ่ง แต่นึกไม่ออก มีวิธีใดไปบันดาลให้ผู้อื่นกำเนิดบุตรน้อยลงกว่านี้บ้าง

แต่เอี๊ยบไคเชื่อ ปัญหานี้ วันหน้าย่อมมีวิธีคลี่คลายได้

เดินไปอีกไม่ไกลเท่าใด ก็เห็นศาลเจ้ากวนตี้เบี่ยที่ทรุดโทรมนั้นแล้ว

ผู้เคารพเลื่อมใสมานมัสการไม่มากเท่าใด กระทั่งทองขององค์เทพเจ้ากวนอูยังลอกจนกระดำกระด่าง

ประตูใหญ่ก็แทบจะทลายลงแล้ว โลงเหล่านั้นซ้อนอยู่ที่ลานหน้าศาลเจ้านี่เอง ลานไม่ใหญ่เท่าใด ดังนั้น โลงจึงต้องซ้อนกันไว้

แต่แท่นสถิตเทพเจ้าในศาลเจ้ายังคงสมบูรณ์อยู่ หากมีคนขึ้นไปนอน ประกันว่าต้องไม่พังทลายลง

เนื่องเพราะตอนนี้ มีคนนอนอยู่บนนั้นผู้หนึ่ง

คนที่หน้าซีดขาว มือซ้ายกำดาบฝักดำสนิทอยู่แนบแน่น ตาสุกใสทั้งสองกำลังเบิ่งจ้องเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง

เอี๊ยบไคหัวร่อให้

โป้วอั้งเสาะกลับมิได้หัวร่อ จับตามองอย่างเย็นชาพลางถาม

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว ท่านไปตามทางของท่าน ข้าพเจ้าไปตามทางของข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าเคยได้ยินท่านบอก"

"แล้วท่านยังมาหาข้าพเจ้าไปไย?"

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้ามาหาท่าน?"

"ข้าพเจ้าเอง"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีกครา

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"สถานที่นี้มีอยู่เพียงสองคน คนเป็นหนึ่ง คนไม้หนึ่ง ท่านย่อมมิใช่มาหาคนที่สลักจากตอไม้?"

"ท่านหมายถึงกวนฮูจื้อ?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่ามันเป็นคนตอไม้"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านไม่เคยเคารพผู้ใดมาก่อนเลย แต่อย่างน้อย ท่านย่อมควรเคารพกวนฮูจื้อ"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะท่านกลายเป็นเทพเจ้าไปแล้ว"

"มันเป็นเทพเจ้าของท่าน มิใช่ของข้าพเจ้า"

"ท่านไม่เคยเชื่อเรื่องภูตผีเทพเจ้าเลย?"

"ที่ข้าพเจ้าเชื่อ มิใช่คนประเภทนี้ และก็คิดไม่ออก มันกระทำเรื่องราวใดมีคุณค่าให้ข้าพเจ้าต้องเคารพนับถือ?"

"ท่านอย่างน้อยไม่ถูกโจโฉซื้อไว้ อย่างน้อยมิได้ขายมิตรสหาย"

"คนไม่ขายมิตรสหายมีอยู่มากมาย"

"แต่ท่านย่อมทราบ..."

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงสอดคำทันที

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ หากมันไม่หยิ่งผยองจนลำพองเกินไป แคว้นฉู่ต้องไม่ล่มสลายรวดเร็วปานนั้น"

เอี๊ยบไคถอนหายใจกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ไฉนท่านไม่เคารพท่านแล้ว"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะผู้อื่นต่างเคารพท่าน แต่โป้วอั้งเสาะท่าน มิว่ากระทำเรื่องราวใดจะต้องผิดกับผู้อื่นเสมอไป"

โป้วอั้งเสาะพลันผุดลุกขึ้น เดินช้า ๆ ออกมา

เอี๊ยบไคถาม

"ท่านจะไปแล้ว?"

"ที่นี้มีกลิ่นต่ำ ๆ รุนแรงเกินไป ข้าพเจ้าทนไม่ได้"

"หากคนเราจะมีชีวิตอยู่ในโลก บางครั้งก็ต้องทนกลิ่นต่ำ ๆ ไว้บ้าง"

"นั่นเป็นความคิดของท่าน แล้วแต่ท่านจะคิดอย่างไร ล้วนมิเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า"

"แล้วโป้วอั้งเสาะท่านคิดอย่างไร?"

"ก็ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน"

"หรือท่านไม่เตรียมมีชีวิตอยู่ในโลกนี้อีก?"

"ความจริงข้าพเจ้ามิได้มีชีวิตอยู่ในโลกของท่านเลย"

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลียวหน้า

เอี๊ยบไคไม่เห็นหน้ามัน แต่เห็นมือที่กำดาบของมัน เน้นแนบแน่นกว่าเดิมจนเส้นเลือดขึ้นโปน

แต่เสียดาย มิว่ามันจะใช้กำลังรุนแรงเพียงใด ยังคงไม่อาจเค้นความเจ็บปวดในใจมันให้กระจายออกไปได้

เอี๊ยบไคจับตามอง พลางกล่าวช้า ๆ

"มิว่าท่านคิดอย่างไร ย่อมมีสักวันที่ท่านยังต้องกลับมาในโลกนี้ เนื่องเพราะท่านยังจะอยู่ต่อไป และต้องอยู่ต่อไปให้ได้ด้วย"

โป้วอั้งเสาะคล้ายไม่ได้ยินวาจาเหล่านี้ เท้าซ้ายก้าวไปก่อน ลากเท้าขวาติดตามออกไปช้า ๆ

ดวงตาของเอี๊ยบไค พลันมีประกายวิตกกังวลขึ้นวูบหนึ่ง

มาตรว่าดาบของโป้วอั้งเสาะเร็วกว่ากระบี่โล่วเชี่ยวเกีย แต่เท้าข้างนี้...

โป้วอั้งเสาะเดินออกจากลานหน้าศาลเจ้าไปแล้ว

เอี๊ยบไคมิได้เหนี่ยวรั้ง และมิเอ่ยถึงเรื่องโล่วเชี่ยวเกียด้วย

โล่วเชี่ยวเกียอย่างน้อยต้องอีกสองสามชั่วยามจึงมาถึง เอี๊ยบไคไม่ต้องการให้โป้วอั้งเสาะเริ่มตื่นเต้น ตั้งแต่ยามนี้จนถึงยามพลบ

และที่มา ก็มิใช่เพื่อต้องการเตือนภัยให้โป้วอั้งเสาะ

เอี๊ยบไคมาเพราะโลงในลานหน้าศาลเจ้า

ความจริงโลงเหล่านี้ล้วนใหม่ ลงรักดำเป็นประกาย แต่ตอนนี้ถูกกระทบกระแทกจนเสียหายหลายแห่ง มีบ้างยังถูกเผาจนไหม้เกรียม

หากมิใช่บังเอิญเตี้ยตั้วเกิดอารมณ์พิสดาร โลงเหล่านี้น่ากลัวถูกเพลิงเผาผลาญไปแล้ว

อาจบางที คนวางเพลิงมีความคิดจะเผาผลาญโลงเหล่านี้อยู่แล้วก็ได้

เอี๊ยบไคเก็บก้อนหินหอบใหญ่ไปนั่งบนบันไดศิลา ขว้างหินไปที่โลงทีละก้อนทีละก้อน

เมื่อหินกระทบกับโลง ส่งเสียงตึงเบา ๆ

โลงนี้ว่างเปล่า

แต่รอจนเมื่อเอี๊ยบไคขว้างหินก้อนที่แปดไป เสียงของโลงกลับแปรเปลี่ยนจากเดิม

โลงใบนี้ถึงกับคล้ายมิใช่ว่างเปล่า!

ในโลงมีกระไร?

โลงเปล่าย่อมมีมากกว่า โลงไม่เปล่าถึงกับมีอยู่หลายโลง

สีหน้าเอี๊ยบไคพิกลจนพิสดาร ถึงกับเดินไปยกโลงหลายโลงนั้นออกมา

เอี๊ยบไคไฉนพลันเกิดอารมณ์สนใจต่อโลงศพได้?

เมื่อเปิดฝาโลง ภายในไม่ว่างเปล่าจริง ๆ!

ในโลงถึงกับมีคนตาย!!

นอกจากคนตาย ในโลงยังจะมีกระไรได้?

ในโลงมีคนตาย ความจริงมิใช่เป็นเรื่องประหลาดอย่างไร?

แต่คนตายนี้ ถึงกับเป็นเตียเหลาซิก ที่เมื่อครู่ยังสนทนาอยู่กับเอี๊ยบไค!

มันนอนสงบนิ่งอยู่ในโลง ผ้ากันเปื้อนที่คาดเอวชั่วนาตาปีถูกปลดออกจากตัวแล้ว

ชายชราที่สัตย์ซื่อสมถะ ลำบากมาชั่วชีวิต ตอนนี้นับว่าได้พักโดยสงบแล้ว

แต่มันเมื่อครู่ยังอยู่ในเมืองชัด ๆ ในตัวยังมีผ้ากันเปื้อนที่สกปรกด้วยคราบน้ำมันคาดอยู่ชัด ๆ

ไฉนตอนนี้มานอนอยู่ในโลงได้?

ที่ยิ่งประหลาดกว่านั้นคือ ตั้งไต้กวน เต็งเล่าสี่ ซ่งเล่าปั้ง โอ๊วเล่าปั้งที่ขายเสบียงทางหัวถนน ถึงกับอยู่ในโลงเช่นกัน!

พวกเหล่านี้เมื่อครู่ยังอยู่ในเมืองชัด ๆ ไฉนพลันมาตายอยู่ในที่นี้ได้?

ตายตั้งแต่เมื่อใด?

ลูบทรวงอกพวกมันดู แต่ละซากเย็นเช็ง แสดงว่าอย่างน้อยตายมากว่าสิบชั่วยาม

หากพวกมันตายนานกว่าสิบชั่วยาม แล้วคนที่สนทนากับเอี๊ยบไคในเมืองเหล่านั้นเป็นผู้ใดกัน?

เอี๊ยบไคจับตามองซากศพเหล่านั้น สีหน้าถึงกับไม่มีแววแตกตื่นสงสัย กลับแย้มยิ้มดุจดั่งพอใจตัวเองเป็นยิ่งนักก็ปาน

หรือเรื่องนี้ ถูกเอี๊ยบไคคำนวณได้แต่แรกแล้ว?!

ในเมื่อคนตายไป ย่อมมีสาเหตุที่ปลิดชีวิตมัน

เอี๊ยบไคตรวจบาดแผลซากศพทั้งหลายด้วยความละเอียดสุขุมจนทั่วถ้วน จึงลากพวกมันออกจากโลง ไปซ่อนในพงหญ้ารกร้างทางด้านหลังศาลเจ้า

จากนั้น เอี๊ยบไคจึงซ้อนโลงหลายโลงนั้น กลับอยู่ในสภาพเดิม

แต่ตัวเองกลับยังไม่ยอมไป ถึงกับกระโดดขึ้นหลังคาศาลเจ้า ซ่อนตัวอยู่หลังสันหลังคา

เอี๊ยบไครอคอยผู้ใด?

เอี๊ยบไคมิได้รอนานเท่าใด ก็เห็นม้าพ่วงพีตัวหนึ่งกำลังห้อตะบึงเข้ามาอย่างรวดเร็ว ผู้ขับขี่สวมอาภรณ์สวยงามมีค่า โหนกหลังค่อมนูน ถึงกับเป็นกิมป้วย-เทาะเล้งเต็งคิ้ว!

เต็งคิ้วย่อมไม่เห็นเอี๊ยบไค เมื่อเร่งม้ามาถึงหน้าศาลเจ้า พลันพุ่งปราดจากอานขึ้นบนกำแพง

โลงยังคงซ้อนเรียบร้อยอยู่ในที่เดิม ไม่คล้ายเคยมีผู้คนแตะต้องมา

เต็งคิ้วกวาดตามองรอบข้าง ละแวกใกล้เคียง ก็ไม่มีเงาร่างผู้ใด

นี่เป็นโอกาสดีที่สุดของการวางเพลิง

ดังนั้นเอง มันจึงเริ่มจุดไฟ

วางเพลิงก็ต้องมีฝีมือ แต่มันเป็นผู้เชี่ยวชาญในการนี้ ดังนั้น พอเปลวไฟพวยพุ่งก็เผาไหม้รวดเร็วอย่างยิ่ง

โลงเหล่านี้เป็นมันลำเลียงมา และคนเผาโลงเหล่านี้ก็เป็นตัวมัน

มันไฉนยอมทนทานความลำบาก ลำเลียงโลงเหล่านี้มาแล้วยังจุดไฟเผาทิ้งอีก?

อาทิตย์ขึ้นแทบถึงกึ่งกลางท้องฟ้าแล้ว แต่ยังห่างจากเวลาสนธยาอีกยาวนานนัก

เอี๊ยบไคกลับไปในเมืองแล้ว

เอี๊ยบไคมิอาจไม่กลับมาได้ เพราะมีความรู้สึกหิวโหยจนพอจะกลืนม้าได้ทั้งตัว

เพลิงที่กวนตี้เบี่ยเผาไหม้เนิ่นนานแล้ว ตอนนี้โทรมลงไปมากหลาย แต่ยังมีควันดำพวยพุ่งเป็นเส้นสาย

"ไฉนกวนตี้เบี่ยถูกไฟไหม้ได้?"

"ต้องเป็นไฟที่เจ้าชาเป่จุดแน่"

"มีคนเคยเห็นกับตาว่า มันนอนอยู่บนแท่นเทพเจ้าในศาลเจ้า"

กลุ่มคนที่อออยู่หน้าบริเวณไฟไหม้ วิพากษ์วิจารณ์กันสับสนวุ่นวาย ในจำนวนนั้นถึงกับมีพวกตั้งไต้กวน เต็งเล่าสี่ และเตียเหลาซิกอีก

แต่เอี๊ยบไคกลับไม่รู้สึกประหลาดใจสักน้อยนิด คล้ายดั่งคำนวณออกแต่แรกแล้วว่า ต้องเห็นพวกมันในสถานที่นี้...

แต่เอี๊ยบไคกลับนึกไม่ถึง จะมาเห็นเบ๊ฮวงเหล็งในที่นี้

เบ๊ฮวงเหล็งก็จับตามองเอี๊ยบไค ใบหน้ามีความรู้สึกพิกลอย่างยิ่ง คล้ายดั่งกำลังขบคิด มิทราบควรทักทายเอี๊ยบไคหรือไม่?

แต่เอี๊ยบไคกลับเดินเข้าไปแย้มยิ้มถาม

"ท่านสบาย?"

เบ๊ฮวงเหล็งกัดริมฝีปากแล้วสะบัดเสียง

"ไม่สบาย"

นางวันนี้มิใช่สวมอาภรณ์แดง แต่เป็นสีขาว ใบหน้าก็ซีดขาว ดูไปคล้ายซูบซีดกว่าเดิมไม่น้อย

หรือนางถึงกับนอนไม่หลับสองคืนซ้อน?

เอี๊ยบไคกะพริบตาถามอีก

"ชาเล่าปั้งเล่า?"

เบ๊ฮวงเหล็งถลึงจ้องพลางกล่าว

"ท่านถามถึงไปไย?"

"ข้าพเจ้าเพียงถามตามมารยาทเท่านั้น"

"ไม่ต้องให้ท่านถาม"

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ถาม"

แต่เบ๊ฮวงเหล็งยังคงถลึงจ้องดั่งเดิม กล่าวเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้ากลับต้องการถามท่าน ท่านเมื่อครู่ไปที่ใด?"

"ในเมื่อข้าพเจ้าไม่อาจถามท่าน ท่านไฉนต้องมาถามข้าพเจ้า?"

"ข้าพเจ้าพอใจ"

"ข้าพเจ้าก็คิดจะบอกกับท่านอย่างยิ่ง แต่เสียดาย เรื่องที่บุรุษกระทำ มีบาง

ประการไม่อาจกล่าวต่อหน้าสตรีได้"

เบ๊ฮวงเหล็งขบกรามแล้วคำราม

"ที่แท้เรื่องของท่าน ล้วนไม่อาจให้ผู้คนทราบได้ทั้งสิ้น"

"โชคดีที่ข้าพเจ้ายังวางเพลิงไม่เป็น"

"ผู้ใดวาง?"

"ท่านเดาดู"

"ท่านเห็นผู้แซ่โป้วหรือไม่?"

"ย่อมเห็นมา"

"เห็นเมื่อใด?"

"คล้ายเมื่อค่ำวาน"

เบ๊ฮวงเหล็งถลึงจ้องแน่วนิ่ง ขยี้เท้าด้วยความขุ่นเคือง ใบหน้าซีดขาวของนางแดงฉานด้วยโทสะแล้ว

ตั้งไต้กวนครุ่นคิดแล้วพลันกล่าวขึ้น

"มิทราบมันจะไปหาซาเล่าปั้งหรือไม่..."

เบ๊ฮวงเหล็งแค่นหัวร่อสอดคำ

"มันหาไม่พบดอก"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะกระทั่งข้าพเจ้ายังหาไม่พบ"

ซาเล่าปั้งไฉนสาบสูญ? ไปที่ใดกัน?

ขณะมีคนคิดจะถาม แต่ในตอนนั้น มีเสียงฝีเท้าม้าดังถี่เร็วขึ้นขัดวาจาของพวกทั้งปวง

อาชาพ่วงพีสีดำจนเป็นมันระยับตัวหนึ่ง ห้อจากนอกเมืองมาด้วยความเร็วดั่งพายุ

ผู้นั่งตัวตรงบนหลังม้า เป็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่ราวหลอมจากเหล็กไหล ศีรษะล้านเลี่ยน ท่อนบนเปลือยเปล่า ท่อนล่างสวมกางเกงต่วนดำ มีแพรดำพันเท้าแนบแน่นสวมรองเท้าปลายแหลม สองมือมิได้ถือบังเหียน แต่โอบคันธงใหญ่ประมาณปากชามโคม

บนคันธงที่ยาวร่วมแปดวา ถึงกับมีคนยืนอยู่ผู้หนึ่ง!

คนสวมอาภรณ์แดงฉาน สองมือไพล่หลัง ยืนตัวตรงอยู่บนปลายคันธง แม้อาชาจะห้อรวดเร็วปานใด มันกลับแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว ถึงกับคล้ายยังมั่นคงกว่ายืนบนพื้นราบเสียอีก!

เอี๊ยบไคเพียงช้อนตามองแวบหนึ่ง อดมิได้ต้องถอนใจรำพึง

"มันมาได้เร็วเสียจริง"

อาชาพ่วงพีห้อเข้าไปในเมือง แต่ละคนต่างอดมิได้ต้องแหงนหน้ามอง ต่างมีสีหน้าทั้งตื่นเต้นสงสัย ทั้งลิงโลดยินดี

แต่ละคนต่างเดาออก ผู้มาเป็นใครกันแล้ว

ทันใดนั้น ม้าพ่วงพีร้องเสียงยาว หยุดเท้าของมันไว้

คนชุดแดงยังคงยืนมือไพล่หลังอยู่บนคันธงมิเคลื่อนไหว แหงนหน้าถาม

"ถึงแล้ว?"

ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านรีบตอบ

"ถึงแล้ว"

"มีคนออกมาต้อนรับพวกเราหรือไม่?"

"คล้ายดั่งมีหลายคน"

"ล้วนเป็นคนเช่นไร?"

"ดูไปกลับคล้ายยังเป็นคนอยู่"

คนชุดแดงจึงผงกศีรษะเล็กน้อย ส่งเสียงเบา ๆ

"วันนี้ดินฟ้าอากาศไม่เลวจริง ๆ เป็นดินฟ้าอากาศเหมาะต่อการฆ่าคนยิ่ง"

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางกล่าว

"แต่เสียดายที่อยู่บนนั้น เพียงสามารถฆ่าปักษาเล็ก ๆ เท่านั้น คนไม่อาจฆ่าได้ดอก"

คนชุดแดงก้มลงถลึงจ้องเอี๊ยบไคทันที

มองจากเบื้องล่างขึ้นไป ยังพอดูออกว่ามันเป็นบุรุษหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา สองตาดำขลับราวกับนิล

มันถลึงจ้องลงจากที่สูง พลางตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านเมื่อครู่กล่าววาจากับผู้ใด?"

"ท่าน"

"ท่านทราบเราเป็นผู้ใด?"

"หรือท่านก็คือโล่วเซี่ยวเกีย ที่ฆ่าคนโดยไม่เคยกะพริบตา"

"เฮอะ เฮอะ ยังนับว่าท่านมีสายตาอยู่บ้าง"

"ยกย่องเกินไป"
"ท่านเป็นผู้ใด?"
"ข้าพเจ้าแซ่เอี๊ยบ"
"คนที่พวกมันเชิญเรามาฆ่า คือท่านใช่หรือไม่?"
"คล้ายดั่งมิใช่"
คนชุดแดงถอนหายใจเฮือกใหญ่ แค่นเสียงเย็นชา
"น่าเสียดาย"
เอี๊ยบไคก็ถอนใจกล่าว
"น่าเสียดายจริง ๆ"
"ท่านก็รู้สึกน่าเสียดาย?"
"เล็กน้อยเท่านั้น"
"หลังจากเราฆ่าคนผู้นั้นแล้ว ค่อยมาฆ่าท่านเป็นไร?"
"วิเศษมาก"
เอี๊ยบไคถึงกับมีสีหน้า คล้ายดั่งเบิกบานแจ่มใสอย่างยิ่งจริง ๆ
คนชุดแดงแหงนหน้ามองท้องฟ้าอีกครา แค่นเสียงเย็นชากล่าว
"ผู้ใดว่ามันดูแล้วยังคล้ายเป็นคน นับว่าตาบอดได้จริง ๆ"
ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านรีบรับคำ
"ใช่แล้ว บ่าวตาบอดจริง ๆ"
"ที่นี้มีคนแซ่ตั้งอยู่หรือไม่?"
ตั้งไต้กวนรีบคารวะจนจรดพื้นกล่าว
"ข้าพเจ้าเอง"
"คนที่ท่านหาเรามาฆ่ามันเล่า?"
"โล่วไต้เฮี้ยบมาเร็วเกินไปบ้าง คนผู้นั้นยังมาไม่ถึง"
คนชุดแดงหน้าเครียดทันที กล่าวเสียงกระด้าง
"ไปเรียกมันมาให้เรารีบฆ่ามันเสีย เราไม่มีเวลารอคอยในที่นี้"

ฟังน้ำเสียงของมัน คล้ายดั่งผู้มีโอกาสตายกับมือมัน เป็นเกียรติที่ควรภูมิใจอย่างยิ่งก็ปาน ดังนั้น สมควรมารอให้มันฆ่าเสียแต่เนิ่น ๆ

กระทั่งตั้งไต้กวนได้ยินแล้ว ยังมีสีหน้าคล้ายร้องไห้มิออก หัวร่อมิได้ ต้องแย้มยิ้มประจบกล่าว

"ในเมื่อโล่วไต้เฮี้ยบมาแล้ว ไยมิลงมานั่งพักผ่อนก่อน?"

"บนนี้เย็นสบาย..."

คนชุดแดงแค่นเสียงเย็นชาไม่ทันจบคำ มีเสียงกร๊อบดังขึ้น คันธงที่โตประมาณปากชามโคมพลันหักกลางไป!

คนชุดแดงสะบัดสองแขน ร่างร่อนช้า ๆ ลง ดุจดั่งเป็นค้างคาวสีแดงตัวใหญ่ก็ปาน

แต่ละคนต่างจ้องมองจนตาเหลือกค้าง เบ๊ฮวงเหล็งปรบมือร้อง

"วิชาตัวเบาเยี่ยมยอด..."

นางเพิ่งส่งเสียงก็พลันรู้สึก คนชุดแดงได้พลิ้วลงที่เบื้องหน้าแล้ว เบิ่งตาทั้งสองถลึงจ้องนาง พลางแค่นเสียง

"ท่านเป็นผู้ใดอีก?"

ดวงตาของมันทั้งดำขลับ ทั้งเป็นประกายสุกใส

สีหน้าเบ๊ฮวงเหล็งคล้ายดั่งร้อนผะผ่าว ก้มลงตอบเบา ๆ

"ข้าพเจ้า...แซ่เบ๊"

มีเสียงโครมดังอีกครา คันธงที่หักครึ่งท่อน จนบัดนี้จึงร่วงหล่นลงบนหลังคาเห็นว่าต้องกลิ้งลงใส่ศีรษะหลายคนทางชายคาแล้ว

มิคาด ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ถึงกับพุ่งปราดขึ้นไป ใช้ศีรษะล้านเลี่ยนกระแทกใส่คันธง จนคันธงที่หักปลิวออกไปร่วมสิบวา หล่นลงไปบนหลังคาบ้านที่ห่างไกล

เบ๊ฮวงเหล็งอดมิได้ต้องแย้มยิ้มกล่าว

"ศีรษะของผู้นั้นแข็งอย่างยิ่ง..."

คนชุดแดงกระชากเสียง

"ศีรษะท่านก็ควรแข็งเช่นมันจึงประเสริฐ"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะคันธงอีกครึ่งท่อนนั้น จะฟาดใส่ศีรษะท่านในบัดดลนี้แล้ว"

เบ๊ฮวงเหล็งตะลึงลานไป

คนชุดแดงกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"คันธงไฉนพลันหักกลางได้ หรือมิใช่เป็นลวดลายที่ท่านก่อกวน? เราพอเห็นท่าน ทราบทันทีว่าท่านมิใช่ตัวดีใด"

ใบหน้าเบ๊ฮวงเหล็งแดงอีกครา แต่ครานี้แดงด้วยโทสะ ในมือนางยังถือแส้ม้าอยู่ จึงหวดควับเข้าใส่คนชุดแดงทันที

เบ๊ตั้วเสียวเจี๊ยะ ไหนเลยเคยทนทานโทสะของผู้อื่นได้?

มิคาด คนชุดแดงพอยื่นมือ ก็คว้าปลายแส้ม้าไว้ได้อย่างง่ายดาย แค่นหัวร่อกล่าว

"วิเศษมาก ท่านถึงกับโอหังบังอาจไม่น้อย ถึงกับกล้าลงมือต่อเรา"

มันกระชากมือเบา ๆ เบ๊ฮวงเหล็งต้องถลาเข้าหามันโดยไม่อาจขัดขืน มือที่เพิ่งยื่นไปหมายตบใส่หน้ามัน กลับถูกมันคว้าข้อมือไว้อีก

เบ๊ฮวงเหล็งขุ่นแค้นจนลำคอแดงฉาน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"ท่าน...ปล่อยเราหรือไม่?"

"ไม่ปล่อย"

"ท่านต้องการอย่างไร?"

"คุกเข่าลงโขกศีรษะ ขอขมาเราสามครั้งก่อน จึงคลานรอบ ๆ ตัวเราอีกสองครา เราก็จะอภัยให้ท่าน"

เบ๊ฮวงเหล็งกรีดร้องสุดเสียง

"ท่านอย่าหมาย!"

"อย่างนั้น ท่านอย่าหมายให้เราปล่อยท่านไป"

เบ๊ฮวงเหล็งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"ผู้แซ่เอี๊ยบ หรือท่าน...เป็นคนตายแล้ว?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจเฮือกใหญ่ กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ที่นี้มีคนตายอยู่จริง ๆ แต่มิใช่ข้าพเจ้า"

"มิใช่ท่าน เป็นผู้ใด?"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ แหงนหน้ามองไปที่หลังคาฝั่งตรงข้ามแล้วกล่าว

"คันธงน้อย ๆ นี้เป็นท่านชัดหักอยู่ชัด ๆ ท่านไยต้องให้ผู้อื่นรับเคราะห์แทนท่าน?"

คนทั้งปวงอดมิได้ต้องเงยมองตามสายตาเอี๊ยบไค แต่บนหลังคาเวิ้งว้างว่างเปล่า กระทั่งเงาปิศาจก็ยังไม่มี

แต่ที่หลังสันหลังคา พลันมีของปลิวออกมาก้อนหนึ่ง ร่วงหล่นลงกับพื้นเบา ๆ ถึงกับเป็นเปลือกถั่วยี่สง!

จนครู่หนึ่ง จึงมีของอีกชิ้นหนึ่งร่วงตามมา นั่นเป็นเปลือกส้มที่ตากแห้ง

คนชุดแดงหน้าเปลี่ยนสีทันที ขบกรามกล่าว

"คล้ายดั่งปิศาจตัวนั้นก็มาแล้ว"

ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านผงกศีรษะ พลันตวาดก้อง กระโดดปราดขึ้นเจ็ดเชียะ ควงคันธงครึ่งท่อนในมือฟาดใส่หลังคาสุดแรง

เสียงพลังลมดังครืนครั่น กระทั่งตัวบ้านนั้นยังคล้ายจะพังทลาย

มิคาด หลังสันหลังคาพสันมีประกายเขียวเรืองพุ่งวาบออกมา เพียงวูบเดียว คันธงถึงกับหักออกไปอีกท่อนหนึ่ง!

ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านเมื่อฟาดพลาดผิด ร่างร่วงละลิ่วลงมาฟาดกับพื้นดังสนั่น

คันธงที่ถูกฟันหักไปครึ่งท่อน กลับกระดอนขึ้นสูงแล้วจึงร่วงหล่นลง

หลังสันหลังคามีประกายสีเขียววูบขึ้นอีกแวบหนึ่ง

คันธงที่ยาวสามเชียะเศษ พลันถูกฟันขาดเป็นเจ็ดแปดท่อน ร่วงละลิ่วลงมาดั่งห่าฝน!

แต่ละคนต่างตาเหลือกค้างไปแล้ว

เอี๊ยบไคถอนใจอีกครา รำพึงเบา ๆ

"กระบี่ที่เร็วอย่างยิ่ง นับว่าสมกิตติศัพท์จริง ๆ"

คนชุดแดงขยี้เท้าหนักหน่วงพลางคำราม

"ในเมื่อท่านมาแล้ว ไฉนยังไม่ลงมา?"

มีเสียงราบเรียบ ดังมาจากที่หลังสันหลังคา

"บนนี้เย็นสบาย"

คนชุดแดงกระโดด พลางร้องเสียงก้อง

"ท่านไฉนมาตั้งตัวเป็นอริกับข้าพเจ้าตลอดเวลา?"

คนผู้นั้นส่งเสียง

"ท่านไฉนมักเป็นอริกับผู้อื่นเสมอ?"

"ข้าพเจ้าเป็นอริกับผู้ใด?"

"ท่านทั้งที่รู้แน่ว่า คันธงมิใช่เบ๊โกวเนี้ยซัดหัก ไฉนยังไปรังควานหาเรื่องกับนาง?"

"ข้าพเจ้าพอใจ"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ

ความจริงเบ๊ฮวงเหล็งป่าเถื่อน ไม่ถือเหตุผลอย่างยิ่งอยู่แล้ว มิคาด ถึงกับยังมีคนป่าเถื่อนยิ่งกว่านางอีกผู้หนึ่ง

คนชุดแดงส่งเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้าเห็นนางขัดนัยน์ตา เกี่ยวข้องใดกับท่านด้วย? ท่านไฉนช่วยว่ากล่าวแทนนาง? ตอนข้าพเจ้าถูกผู้อื่นกระตุ้นโทสะ ท่านไฉนไม่ช่วยข้าพเจ้าเลยสักครั้ง?"

"ท่านเป็นใคร?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

"โล่วเซี่ยวเกียที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา ไหนเลยเคยทนโทสะผู้อื่น?"

คนชุดแดงก้มศีรษะต่ำพลางกล่าว

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าคือโล่วเชี่ยวเกีย?"

"มิใช่ท่านเป็นผู้บอกเอง?"

"เป็นคนผู้นั้นบอก มิใช่ข้าพเจ้า"

"ท่านไม่ใช่โล่วเชี่ยวเกีย ผู้ใดจึงเป็นโล่วเชี่ยวเกีย?"

"ท่าน!"

"ในเมื่อข้าพเจ้าเป็นโล่วเชี่ยวเกีย ท่านไฉนต้องแอบอ้างด้วย?"

คนชุดแดงรองขึ้นอีกครา

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพอใจท่าน ข้าพเจ้าต้องการมาหาท่าน"

พอวาจานี้เปล่งไป ผู้คนทั้งหลายต้องงุนงงอีกครา ต่างเบิ่งตาจ้องมองมันจนกลมกว้าง

คนชุดแดงกล่าว

"พวกท่านจ้องมองเราไปไย? หรือเราไม่อาจพอใจมันได้?"

มันพลันกระชากผ้าโพกผมสีแดงออกมา จากนั้นส่งเสียงดังก้อง

"นัยน์ตาของพวกท่านบอดไปหรือไร ถึงกับดูไม่ออกว่าเราเป็นสตรี?"

นางถึงกับเป็นสตรีจริง ๆ!

แล้วโล่วเชี่ยวเกียเป็นบุคคลเช่นใดกัน?

คนชุดแดงแหงนหน้ากล่าว

"ข้าพเจ้าปล่อยนางแล้ว ท่านไฉนยังไม่ลงมา?"

ที่หลังคาถึงกับไม่มีคนส่งเสียงมาอีกแล้ว

คนชุดแดงกล่าว

"ท่านไฉนไม่ส่งเสียง? หรือท่านพลันกลายเป็นใบ้ไป?"

ยังคงไม่มีผู้ใดส่งเสียงตอบโต้

คนชุดแดงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน พลันกระโดดปราดขึ้นไปดั่งฟ้า

หลังสันหลังคาไหนเลยมีคนอยู่?

คนหายไปแล้ว แต่ทิ้งเปลือกถั่วยี่สงกองใหญ่

สีหน้าคนชุดแดงแปรเปลี่ยนไป ส่งเสียงก้อง

"โล่วน้อย ผู้แซ่โล่ว ไปตายที่ใดแล้ว? ยังไม่ออกมาให้เราเห็นอีก?"

ไม่มีคนออกมา คนชุดแดงขยี้เท้าคำราม

"เราดูท่านสามารถหลบซ่อนในที่ใดได้ แม้นับว่าท่านหนีไปซ่อนที่ขอบฟ้า เรา

ก็ต้องหาท่านจนพบ"

เห็นประกายสีแดงวูบขึ้น ร่างนางพลันหายวับไป ชายฉกรรจ์ศีรษะล้านก็กระโดดปราดขึ้นจากพื้น ละลิ่วไปบนหลังม้า ลงแส้ห้อออกไปทันที

ตั้งไต้กวนงุนงงอยู่ในที่นั้น เนิ่นนานจึงฝืนยิ้มรำพึง

"ดูท่าสตรีนางนี้มีโรคร้ายแรงไม่น้อย"

เบ๊ฮวงเหล็งก็ยืนตะลึงในที่นั้น ถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้ากลับนับถือนางอย่างยิ่ง"

ตั้งไต้กวนงุนงงแล้วจึงโพล่งขึ้น

"ท่านนับถือนาง?"

เบ๊ฮวงเหล็งก้มศีรษะต่ำ กล่าวเสียงแผ่วเบา

"เมื่อนางพอใจคนใด ก็ไม่กลัวการบ่งบอกต่อหน้าผู้อื่น นางอย่างน้อยยังมีความกล้ากว่าข้าพเจ้า"

อาวุธลับสยบศัตรู

เที่ยงตรง

ลมกรรโชกมาวูบหนึ่ง พัดเปลือกถั่วบนหลังคาปลิวกระจาย แต่ไม่อาจพัดความหดหู่รันทดของเบ๊ฮวงเหล็งไปได้

นางคล้ายดั่งเหม่อมองขอบฟ้าที่สุดไกล แต่ก็เหลือบไปที่เอี๊ยบไคแวบหนึ่งดั่งไม่ตั้งใจ

แต่เอี๊ยบไคกลับกำลังเหม่อมองดูเปลือกถั่วในสายลม คล้ายดั่งในโลกไม่มีของใดน่าดูยิ่งกว่าเปลือกถั่วนี้แล้ว

มิทราบเพราะสาเหตุใด? ใบหน้าเบ๊ฮวงเหล็งถึงกับแดงขึ้นอีกครา ขยี้เท้าเบา ๆ ห่อปากส่งเสียงแหลมเล็ก ม้าแดงฉานของนางได้ห้อละลิ่วมาจากที่ห่างไกล

นางกระโดดปราดขึ้นไป สะบัดแส้ม้วนควับ กวาดเปลือกถั่วที่ยังเหลืออยู่บนหลังคาโรยใส่หน้าเอี๊ยบไคแล้วส่งเสียงดัง

"ในเมื่อท่านพอใจ ก็ให้ท่านจนหมดสิ้น"

ยามเปลือกถั่วร่วงหล่นลง ร่างของนางกับม้าได้พากันไปห่างไกลมากแล้ว

ตั้งไต้กวนจับตามองเอี๊ยบไคด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายบึ้ง ส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ความจริงมีวาจาบางประการ ที่แม้ไม่บ่งบอกไป ก็ไม่ผิดกับบ่งบอกเท่าใด เอี๊ยบกงจื้อท่านว่าใช่หรือไม่?"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"ไม่กล่าวย่อมประเสริฐกว่ากล่าวมากนัก"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะคนปากมากย่อมถูกผู้อื่นชิงชังรังเกียจเสมอ"

ตั้งไต้กวนหัวร่อ แต่ย่อมเป็นการฝืนหัวร่อแก้ขวย

เอี๊ยบไคเดินไปที่เบื้องหน้า ผลักประตูแคบออกแล้วรำพึงเบา ๆ

"ไม่กล่าววาจามิเป็นไร ไม่รับทานอาหารจึงทนทานไม่ได้จริง ๆ ไฉนพาลมีคนไม่เข้าใจเหตุผลนี้อยู่?"

คนผู้นี้นั่งอยู่ในห้องก่อนแล้ว นั่งหันหลังให้กับประตู บนโต๊ะของมันมีเปลือกถั่วยี่สงอยู่กองใหญ่

มันแกะถั่วออกมาเม็ดหนึ่งแล้วโยนขึ้นอากาศ อ้าปากรับไว้อีกครั้ง โยนสูงอย่างยิ่ง และก็รับแม่นยำอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านไม่เคยพลาดเลยสักครั้ง!"

คนผู้นั้นมิได้เหลียวหน้า แต่ตอบเสียงหนัก ๆ

"ไม่พลาดเด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด?"

"มือข้าพเจ้ามั่นคงอย่างยิ่ง ปากก็มั่นคงอย่างยิ่ง"

"ดังนั้น ผู้อื่นจึงหาท่านมาฆ่าคน?"

"ฆ่าคนนับว่ามิเพียงต้องมีมือมั่นคงเท่านั้น ยังต้องมีปากมั่นคงด้วย"

คนผู้นั้นส่งเสียงราบเรียบต่อ

"แต่เสียดาย พวกมันมิใช่ต้องการให้ข้าพเจ้ามาฆ่าท่าน"

"ท่านฆ่าคนผู้นั้นแล้ว ค่อยมาฆ่าข้าพเจ้าเป็นไร?"

"วิเศษมาก"

เอี๊ยบไคหัวร่อเสียงก้อง

คนผู้นั้นพลอยหัวร่อเสียงก้องเช่นกัน

ตั้งไต้กวนที่เพิ่งเดินเข้ามา กลับยืนตะลึงลานในที่นั้น

เอี๊ยบไคเดินหัวร่อเข้าไปทรุดกายนั่ง ยื่นมือหยิบถั่วขึ้นเม็ดหนึ่ง

รอยยิ้มของคนผู้นั้นพลันชะงักหายทันที

มันก็เป็นบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์

เป็นบุรุษหนุ่มที่ประหลาดอย่างยิ่ง มีนัยน์ตาที่ประหลาดอย่างยิ่ง กระทั่งยามยิ้ม ประกายตายังคงกระด้างเย็นชา ดุจดั่งเป็นคนตายก็ปาน ไม่มีความรู้สึก ไม่มีน้ำใจ!

มันจับตามองถั่วในมือเอี๊ยบไค พลางแค่นเสียง

"วางลง"

"ข้าพเจ้าไม่อาจรับทานถั่วของท่าน?"

"ไม่ได้! ท่านพอจะให้ข้าพเจ้าฆ่าท่าน หรือท่านพอจะฆ่าข้าพเจ้าได้ แต่ไม่อาจรับทานถั่วข้าพเจ้าเด็ดขาด!"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเป็นโล่วเซี่ยวเกียบอก"

"ผู้ใดเป็นโล่วเซี่ยวเกีย?"

"ข้าพเจ้าเอง"

ดวงตาเป็นสีเทาซีด แต่มีประกายคมกล้าดั่งกระบี่

เอี๊ยบไคมองถั่วในมือแล้วรำพึงเบา ๆ

"ดูไปมันเป็นเพียงถั่วเม็ดเดียวเท่านั้น"

"ใช่"

"ไม่ผิดกับถั่วอื่น ๆ"

"ใช่"

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าไฉนจึงต้องกินถั่วเม็ดนี้ให้ได้?"

หัวร่อเบา ๆ แล้ว วางถั่วช้า ๆ คืนกลับไป

โล่วเซี่ยวเกียหัวร่ออีก แต่ประกายตายังคงยะเยียบเย็นชา กล่าวช้า ๆ

"ท่านต้องเป็นเอี๊ยบไคแน่?"

"อ้อ?"

"นอกจากเอี๊ยบไค ข้าพเจ้านึกไม่ออก ยังมีคนเช่นดั่งท่านอยู่"

"นี่เป็นคำเยินยอ?"

"เล็กน้อย"

เอี๊ยบไคถอนใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าวไป

"เสียดาย คำเยินยออีกสิบตำลึงก็ไม่ทัดเทียมถั่วเม็ดเดียวได้"

โล่วเซี่ยวเกียจับตาเพ่งมองแน่วนิ่ง อีกเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านไม่เคยพกดาบมาเลย?"
"อย่างน้อย ยังไม่เคยมีผู้ใดเห็นข้าพเจ้าพกดาบ"
"เพราะเหตุใด?"
"ท่านเดาดู"
"เนื่องเพราะท่านไม่เคยฆ่าคน? หรือเนื่องเพราะท่านฆ่าคนโดยไม่ต้องใช้ดาบ?"
เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ แต่ดวงตากลับไม่มีประกายแย้มยิ้ม
ดวงตาของเอี๊ยบไคจับมองกระบี่โล่วเชี่ยวเกียอยู่
กระบี่ที่บางอย่างยิ่ง บางและคมกริบ!
ไม่มีฝัก!!
กระบี่เล่มนี้สอดเฉียงอยู่ที่สายรัดเอวมัน
เอี๊ยบไคถามขึ้น
"ท่านไม่เคยใช้ฝักกระบี่เลย?"
"อย่างน้อย ยังไม่เคยมีคนเห็นข้าพเจ้าใช้ฝักกระบี่"
"เพราะเหตุใด?"
"ท่านเดาดู"
"เนื่องเพราะท่านไม่ชมชอบฝักกระบี่? หรือเนื่องเพราะกระบี่นี้ความจริงไม่มีฝัก?"
"มิว่าเป็นกระบี่เล่มใด ตอนหลอมสำเร็จ ต่างไม่มีฝัก"
"อ้อ?"
"ฝักกระบี่เป็นสร้างขึ้นมาเสริมในภายหลัง"
"กระบี่เล่มนี้ไฉนไม่มีฝัก?"
"ที่ฆ่าคนคือกระบี่ มิใช่ฝัก"
"แน่นอน"
"ที่ผู้คนกลัวก็คือกระบี่ มิใช่ฝัก"
"มีเหตุผล"
"ดังนั้น ฝักกระบี่จึงเกินความจำเป็น"
"ท่านไม่เคยกระทำเรื่องเกินความจำเป็นมาเลย?"
"ข้าพเจ้าเพียงแต่ฆ่าคนที่เกินความจำเป็น"
"คนเกินความจำเป็น?"
"มีบ้างบางคน มีชีวิตอยู่ก็มากเกินความจำเป็น"
"ฮา...เหตุผลนี้ของท่าน ฟังแล้วกลับน่าสนใจอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ตอนนี้ท่านก็มีความเห็นพ้องด้วย?"

"ข้าพเจ้าทราบ มีสองคนที่สะพายกระบี่โดยไม่เคยใช้ฝักมาเลย แต่ทั้งสองกลับยกเหตุผลที่น่าสนใจเยี่ยงนี้มาไม่ได้"

"อาจบางที มาตรว่าพวกมันบอก ท่านก็มิแน่จะฟังออก"

"หรืออาจบางที พวกมันไม่ต้องการบอกเลย"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าทราบ ทั้งสองต่างมิใช่เป็นคนปากมาก เหตุผลของมัน เพียงรู้อยู่ในใจตัวเองก็พอแล้ว น้อยครั้งนักจะบอกให้ผู้อื่นฟังด้วย"

โล่วเชี่ยวเกียจับตามองแน่วนิ่งพลางกล่าว

"ท่านรู้จักสองคนนั้นเป็นคนเยี่ยงไรจริง ๆ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ โล่วเชี่ยวเกียแค่นเสียงเย็นชา

"อย่างนั้น นับว่าท่านทราบเรื่องมากเกินไปแล้ว"

"แต่ข้าพเจ้ากลับไม่รู้จักท่าน"

"โชคดีที่ท่านยังไม่รู้จัก"

"โชคดี?"

"มิเช่นนั้น ผู้ที่ตายคนแรกต้องมิใช่โป้วอั้งเสาะ แต่เป็นท่าน"

"บัดนี้เล่า?"

"บัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่จำเป็นต้องฆ่าท่าน"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"ท่านไม่จำเป็นฆ่าข้าพเจ้า และไม่แน่สามารถฆ่ามัน"

โล่วเชี่ยวเกียหัวร่อแค่น ๆ เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ท่านเคยเห็นวิชาบู๊ของมัน?"

"ไม่เคย"

"ในเมื่อไม่เคยเห็น ไฉนจึงมีความมั่นใจปานนี้?"

"แต่ข้าพเจ้าทราบมันเป็นคนขาเป๋"

"ขาเป๋ก็มีหลายชนิด"

"แต่พลังฝีมือของคนขาเป๋ ปกติมีอยู่เพียงหนึ่งเดียว"

"ประเภทใด?"

"ใช้สงบสยบเคลื่อนไหว จู่โจมตอนหลังแต่พิชิตก่อน ความหมายนั้นคือว่าการลงมือของมันต้องเร็วกว่าผู้อื่นแน่นอน"

"ใช่ ดังนั้นมันจึงสามารถจู่โจมตอนหลังแต่ถึงเป้าก่อน"

โล่วเซี่ยวเกียพลันคว้าถั่วขึ้นกำหนึ่ง โยนขึ้นอากาศ

ทันใด กระบี่ของมันวูบขึ้น!

ประกายกระบี่แวววับวูบวาบ เพียงแวบเดียวก็กลับสู่สายรัดเอวมันอีกครั้ง

แต่เม็ดถั่วกลับร่วงหล่นลงไปในมือมัน...ถั่วที่แกะเปลือกแล้ว ยังแกะได้รวบรัดยิ่งกว่าใช้มือเสียอีก!

เปลือกถั่วถึงกับละเอียดเป็นผุยผง!

พลันมีคนโห่ร้องชมเชยขึ้นที่ปากประตู กระทั่งเอี๊ยบไคยังอดมิได้ต้องโห่ร้องชมเชยในใจ

"กระบี่ที่เร็วอย่างยิ่ง"

โล่วเซี่ยวเกียคีบเม็ดถั่วเข้าปากแล้ว กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านดู มันมีความเร็วกว่าข้าพเจ้าหรือไม่?"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดจนเคร่งเครียด ในที่สุด ถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ...โชคดีที่ข้าพเจ้ายังไม่ทราบ"

"แต่เสียดายถั่วเหล่านี้"

"ถั่วยังคงเป็นของท่านอยู่ ยังคงมีท่านรับทานคนเดียว"

"แต่ถั่วจะต้องแกะทีละเม็ด รับทานทีละเม็ดจึงมีรสชาติ"

"ฮา ฮา ข้าพเจ้ากลับยินยอมกินถั่วที่ปอกเปลือกแล้ว"

"เสียดายที่ท่านกินไม่ได้"

โล่วเซี่ยวเกียกล่าวแล้วพลันสะบัดมือ ถั่วพุ่งออกไปดั่งสายฟ้า ถึงกับตรึงอยู่บนเสากลางห้องดั่งตะปู

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ท่านยินยอมทิ้งถั่วของท่าน ก็ไม่ยอมให้ผู้อื่นได้รับทาน?"

"สตรีของข้าพเจ้าก็เป็นเช่นกัน ข้าพเจ้ายินยอมฆ่านาง ก็ไม่ยอมทิ้งนางไว้เป็นของผู้อื่น"

"ขอเพียงเป็นของที่ท่านพอใจ ท่านต่างไม่ทิ้งให้ผู้อื่นเด็ดขาด?"

"ถูกแล้ว"

เอี๊ยบไคถอนหายใจอีกครา ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"โชคดีที่ท่านพอใจ มีเพียงสตรีกับถั่วเท่านั้น"

"ข้าพเจ้าก็พอใจเงินทอง"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะหากไม่มีเงิน ก็ไม่มีถั่ว ยิ่งไม่อาจมีสตรี"

"มีเหตุผล มาตรว่าในโลกมีของมากหลายที่สำคัญกว่าเงินทอง แต่ของเหล่านั้นมักจะต้องมีเงินทองก่อนจึงจะซื้อได้มา"

โล่วเซี่ยวเกียก็หัวร่อบ้าง

รอยยิ้มของมันเหี้ยมอำมหิตและพิกลยิ่ง หัวร่อแค่น ๆ กล่าว

"ท่านกล่าวมาเป็นครึ่งวัน จึงกล่าววาจาที่คล้ายเปล่งจากปากเอี๊ยบไคมาประโยคเดียวเท่านั้น"

ตั้งไต้กวน เตียเหลาซิก เต็งเล่าสี่ ย่อมพากันเข้ามาหมดสิ้น คล้ายดั่งรอรับคำสั่งจากโล่วเซี่ยวเกีย

แต่โล่วเซี่ยวเกียคล้ายดั่งมิได้พบเห็นพวกมันอยู่ในห้องเลยก็ปาน

จวบจนบัดนี้ ยังมิได้เหลียวไปมองพวกมันสักแวบหนึ่ง แต่แค่นเสียงเย็นชา

"ที่นี้มีคนชำระเงินแทนข้าพเจ้าหรือไม่?"

ตั้งไต้กวนรีบรับคำ

"มี ย่อมต้องมี"

"ที่ข้าพเจ้าต้องการ ท่านต่างสามารถกระทำได้?"

"ผู้ต่ำต้อยต้องพยายามเต็มที่"

"ท่านควรพยายามเต็มที่จึงประเสริฐ"

"โปรดสั่งมา"

"ข้าพเจ้าต้องการถั่วห้าชั่ง ต้องเป็นถั่วคั่วทราย ไม่อาจสุกเกินไป และไม่ดิบเกินไป"

"ทราบแล้ว"

"ข้าพเจ้ายังต้องการน้ำร้อนถังใหญ่ ถังไม้ที่สูงหกเชียะ"

"ทราบแล้ว"

"ยังต้องเตรียมชุดชั้นในใหม่เอี่ยมให้อีกสองสำรับ จะเป็นแพรหรือต่วนก็ได้"

"สองสำรับ?"

"ใช่ สองสำรับ เปลี่ยนแล้วค่อยไปฆ่าคน ฆ่าคนแล้วเปลี่ยนอีกสำรับ"

"ทราบแล้ว"

"ในถั่วทั้งห้าชั่ง หากมีเม็ดใดเสีย ข้าพเจ้าจะฟันมือของท่านทิ้ง มีสองเม็ดเสีย ข้าพเจ้าจะปลิดชีวิตท่าน"

ตั้งไต้กวนสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ จึงได้รับคำอย่างนอบน้อม

เอี๊ยบไคพลันกล่าวขึ้น

"ท่านจะต้องอาบน้ำก่อนจึงฆ่าคน?"

โล่วเชี่ยวเกียตอบเสียงเย็นชา

"ฆ่าคนมิใช่ฆ่าสุกร ฆ่าคนเป็นเรื่องสะอาดหมดจดและเบิกบาน"

"ฮา...คนที่ถูกท่านฆ่า หรือจะต้องรอให้ท่านอาบน้ำก่อน?"

"มันพอจะไม่ต้องรอ ข้าพเจ้าก็พอจะฟันเท้ามันขาดก่อน อาบน้ำแล้วจึงไปปลิดชีวิตมัน"

เอี๊ยบไคถอนหายใจกล่าว

"นึกไม่ถึง ก่อนท่านจะฆ่าคน ยังมีเรื่องยุ่งยากอยู่อีกมากหลาย"

"ข้าพเจ้าฆ่าคนแล้ว ก็ยังมีเรื่องยุ่งยากอีก"

"เรื่องยุ่งยากใด?"

"ยุ่งยากที่สุด"

"สตรี?"

"นี่เป็นคำพูดชาญฉลาดประโยคที่สองของท่าน"

"ฮา ฮา เรื่องยุ่งยากที่สุดของบุรุษก็คือสตรี เหตุผลนี้ น่ากลัวแม้บุรุษที่โง่เขลาที่สุดก็ยังต้องเข้าใจได้"

"ดังนั้น ท่านยังต้องเตรียมสตรีไว้ให้ข้าพเจ้า และเป็นสตรีดีที่สุดด้วย"

ตั้งไต้กวนลังเลแล้วจึงตอบ

"แต่หากโกวเนี้ยอาภรณ์แดงเมื่อครู่ย้อนมาอีก?"

โล่วเชี่ยวเกียหัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านกลัวนางหึงหวง?"

ตั้งไต้กวนฝืนหัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้าไหนเลยไม่กลัวได้ ศีรษะของข้าพเจ้าถูกเคาะแตกง่ายดายยิ่ง"

"ท่านเข้าใจว่านางมาหาข้าพเจ้าจริง ๆ?"

"หรือมิใช่?"

"ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นนางมาก่อนเลย"

ตั้งไต้กวนงุนงงทันที ตะกุกตะกักขึ้น

"อย่างนั้นนางเมื่อครู่..."

โล่วเชี่ยวเกียกระชากเสียง

"หรือท่านดูไม่ออก นางจงใจมาก่อกวนหาเรื่อง?"

ตั้งไต้กวนตะลึงลานไปแล้ว โล่วเชี่ยวเกียกล่าวต่อ

"นั่นต้องเป็นพวกท่านแพร่งพรายข่าวไป นางทราบว่าข้าพเจ้าจะมา จึงชิงล่วงหน้ามาก่อน"

"มาด้วยสาเหตุใด?"

"ท่านไฉนไม่ไปถามนางเอง?"

ดวงตาตั้งไต้กวนมีแววหวาดหวั่นขวัญเสีย แต่ใบหน้ากลับยังคงฝืนยิ้มอยู่

รอยยิ้มที่มารยาขึ้นนี้ คล้ายดั่งสลักอยู่บนใบหน้ามันตลอดกาล

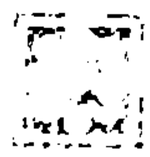

ร้านแพรพรรณของตั้งไต้กวนหาได้ใหญ่โตไม่ แต่ในเมืองนี้ นับว่าภาคภูมิที่สุดแล้ว

วันนี้ย่อมไม่มีการค้าที่คึกคัก คนรับใช้ในร้านทั้งสองก็มีทีท่าท้อแท้อย่างยิ่ง ต่างหวังให้รีบพลบค่ำ จะได้กลับไปบ้านพวกมัน อยู่ในร้านแม้จะมีฐานะเป็นคนรับใช้ แต่เมื่ออยู่ที่บ้าน พวกมันกลับเป็นเถ้าแก่ใหญ่

ตั้งไต้กวนมิได้อยู่รีรอที่หน้าบ้าน พอก้าวเข้าไป ก็เร่งฝีเท้าสู่ด้านหลังอย่างรวดเร็ว

ผ่านลานตึกเล็ก ๆ ที่ด้านหลังคือที่อยู่ของมัน

มันอย่างไรต้องคิดไม่ถึงเด็ดขาด จะมีคนมารอมันอยู่ในลานตึกนี้ก่อน

ลานตึกมีต้นไม้ใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง เอี๊ยบไคยืนอยู่ที่ใต้ต้นไม้ แย้มยิ้มกล่าวว่า

"นึกไม่ถึงข้าพเจ้าอยู่ที่นี้กระมัง?"

ตั้งไต้กวนงุนงงวูบ รีบฝืนยิ้มกล่าว

"เอี๊ยบกงจื้อไฉนไม่อยู่เป็นเพื่อนสนทนากับโล่วไต้เฮียบ? สองท่านเมื่อครู่ไยมิใช่สนทนาถูกคอกันยิ่ง?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"มันตระหนี่จนกระทั่งถั่วก็มิเชิญให้กิน แต่ข้าพเจ้ากลับหิวโหยจนพอจะกลืนม้าลงได้ทั้งตัว"

"ข้าพเจ้ากำลังรีบรุดกลับมาก่อไฟต้มน้ำ ในครัวก็ยังมีอาหารเหลืออยู่บ้าง หาก

เอี๊ยบกงจื้อไม่รังเกียจ..."

"ฟังว่า ตั้งตั้วซ้อมีฝีมือปรุงอาหารเยี่ยมยอดยิ่ง นึกมิถึง ข้าพเจ้าก็มีลาภปากได้ลิ้ม"

ตั้งไต้กวนถอนใจกล่าว

"แต่เสียดาย เอี๊ยบกงจื้อวันนี้มาไม่ประจวบเหมาะ พอดีนางป่วยอยู่"

"นางป่วยอยู่?"

"และนางป่วยหนักอีกด้วย กระทั่งยังไม่อาจลงจากเตียง"

เอี๊ยบไคพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เชื่อ"

ตั้งไต้กวนงุนงงวูบจึงกล่าว

"เรื่องเช่นนี้ ข้าพเจ้าไยต้องหลอกลวงเอี๊ยบกงจื้อ?"

"นางเมื่อวานยังเป็นปกติอยู่ วันนี้ไฉนพลันป่วยแล้ว? ข้าพเจ้ากลับต้องการดูนางเป็นโรคประหลาดใดกัน?"

เอี๊ยบไคปั้นหน้าเคร่งเครียด ถึงกับมีทีท่าเตรียมจะบุกเข้าไปในห้องจริง ๆ

ตั้งไต้กวนก้มศีรษะกล่าวช้า ๆ

"ในเมื่อเช่นนี้ ข้าพเจ้าพากงจื้อเข้าไปดูนางก็ได้"

มันเดินนำทางเอี๊ยบไคเข้าไปในห้องโถง ทะลุออกด้านหลังไปที่ห้องนอนของมันจริง ๆ เปิดประตูเบา ๆ ม้วนม่านขึ้นรั้งไว้

ในห้องมืดสลัว หน้าต่างปิดสนิทแน่น มีแต่กลิ่นยาคละคลุ้ง

สตรีนางหนึ่งนอนหันหน้าเข้าหาผนัง ผมของนางยุ่งเหยิง ยังมีผ้าห่มคลุมถึงคอเป็นท่าทีป่วยอยู่จริง ๆ

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ดูท่าข้าพเจ้าตำหนิท่านผิดไปแล้ว"

ตั้งไต้กวนรีบแย้มยิ้มบอกมิเป็นไร เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"อากาศร้อนปานนี้ นางไฉนยังห่มผ้า? ไม่มีโรคก็ต้องห่มจนเป็นโรคได้แน่"

"นางเป็นไข้จนหนาวสั่น เมื่อค่ำวานห่มถึงสองผืน ตัวยังสั่นสะท้าน"

เอี๊ยบไคพลันหัวร่อ กล่าวเสียงราบเรียบ

"คนตายไฉนยังสั่นอยู่ได้?"

วาจามิทันจบคำ ร่างพุ่งปราดเข้าไปในห้อง กระชากผ้าห่มออก

ในผ้าห่มเป็นสีแดงฉาน

โลหิตสีแดงฉาน แต่คนกลับเย็นแข็งไปแล้ว!

เอี๊ยบไคคลี่ผ้าห่มคลุมเบา ๆ คล้ายดั่งกลัวสตรีนางนี้จะตกใจตื่นก็ปาน

แน่นอน นางย่อมไม่มีวันตื่นได้ตลอดกาล

เอี๊ยบไคถอนใจเบา ๆ หันช้า ๆ กลับไป

ตั้งได้กวนยังยืนอยู่ในที่นั้น มีรอยยิ้มเหี้ยมอำมหิตอยู่...เป็นรอยยิ้มที่คล้ายสลักอยู่บนใบหน้ามันก็ปาน

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ดูท่าข้าพเจ้าไม่มีลาภปาก ลิ้มรสฝีมือปรุงอาหารของตั้วซ้อได้อีกแล้ว"

ตั้งได้กวนแค่นเสียงเย็นชา

"คนตายย่อมปรุงอาหารไม่ได้"

"ท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้ามิใช่คนตาย"

"แต่ท่านกลับสมควร"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเคยเห็นท่านในโลงมาแล้ว"

หนังตาตั้งได้กวนกระตุกถี่เร็ว แต่ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มอยู่...รอยยิ้มที่ความจริงสลักอยู่บนใบหน้ามัน

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"จะปลอมตัวเป็นตั้งได้กวนมิใช่ยุ่งยากเท่าใดนัก เนื่องเพราะคนผู้นี้ ความจริงแสร้งให้มีรอยยิ้มอยู่ตลอดวันอยู่แล้ว คล้ายดั่งมีหน้ากากสวมอยู่อีกชั้นก็ปาน"

ตั้งได้กวนแค่นเสียงเย็นชา

"ดังนั้น คนผู้นี้ควรตายอยู่แล้ว?"

"แต่ท่านมิว่าปลอมได้คล้ายเพียงใด ยังคงไม่อาจอำพรางภรรยามันได้ ในโลกยังไม่มีฝีมือปลอมแปลงโฉมที่เลิศปานปาฏิหาริย์เยี่ยงนั้น"

"ดังนั้น ภรรยาของมันก็สมควรตาย"

"ข้าพเจ้าเพียงประหลาดใจ พวกท่านไฉนไม่ซ่อนภรรยามันไว้ในโลงด้วย?"

"มีคนนอนอยู่ผู้หนึ่งย่อมประเสริฐกว่าบ้าง เพื่อมิต้องให้คนในร้านคลางแคลงสงสัย"

"ท่านนึกไม่ถึง ยังมีคนคลางแคลงสงสัย?"

"นับว่านึกไม่ถึงจริง ๆ"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าก็สมควรตาย?"

ตั้งไต้กวนพลันถอนหายใจกล่าว

"ความจริง เรื่องนี้มิได้เกี่ยวข้องกับท่านเลยสักน้อยนิด"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ แผนของพวกท่านเพียงต้องการรับมือกับโป้วอั้งเสาะเท่านั้น"

ตั้งไต้กวนผงกศีรษะกล่าว

"มันจึงสมควรตายอย่างแท้จริง!"

"เพราะเหตุใด?"

"เฮอะ ท่านไม่เข้าใจ?"

"หรือผู้ใดเป็นคู่อริของบ้วนเบ๊ตึ้ง ผู้นั้นต่างสมควรตาย?"

ตั้งไต้กวนเม้มปากสนิทแน่น เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"พวกท่านเป็นเบ๊คงคุ้งเรียกหามา?"

ปากของตั้งไต้กวนเม้มแน่นกว่าเดิม

แต่มือของมันกลับคลายออก มือที่ความจริงว่างเปล่า ตอนนี้กลับมีประกายแวววับมากหลาย พุ่งปราดออกไปดั่งพายุฝน

พริบตาเดียวกันนั้น นอกหน้าต่างก็มีประกายเงินจุดหนึ่งพุ่งเข้ามา พลันกระจายออกจากกันดั่งดอกไม้ไฟ

ประกายเงินจุดเดียวถึงกับกลายเป็นดอกไม้ไฟ ประกายที่เจิดจ้า บาดตาผู้คนจนแทบลืมไม่ขึ้น

แทบเป็นเวลาพริบตาเดียวกัน มีดสั้นเล่มหนึ่งปักตรึงเข้าไปที่คอหอยตั้งไต้กวนตัวปลอม

จนมันตาย ยังดูไม่ออกว่ามีดสั้นเล่มนี้พุ่งมาจากที่ใด?

มีดสั้นมองไม่เห็น แต่อาวุธลับกลับแลเห็น

อาวุธลับแลเห็นได้ แต่ร่างเอี๊ยบไคกลับไม่เห็นแล้ว

จากนั้น ประกายเงินที่แวววาวทั่วห้องพลอยสาบสูญไปด้วย

ร่างของเอี๊ยบไคยังคงไม่มีผู้ใดเห็น

นอกหน้าต่างมีสายลมพัดอยู่ แต่ในห้องกลับไม่มีกระทั่งเสียงลมหายใจ

อีกเนิ่นนานให้หลัง มีมือข้างหนึ่งผลักหน้าต่างออกเบา ๆ มือที่น่าดูอย่างยิ่ง นิ้วเรียวงาม เล็บก็ตัดไว้สะอาดเรียบร้อย

แต่แขนเสื้อกลับสกปรกอย่างยิ่ง มีทั้งคราบน้ำมัน คราบเหงื่อไคล

นี่ต้องมิใช่มือเตียเหลาซิกเด็ดขาด แต่แขนเสื้อกลับเป็นของเตียเหลาซิกแน่นอน

ใบหน้าหนึ่งซะโงกเข้ามาโดยไม่มีเสียง ก็เป็นหน้าของเตียเหลาซิกเช่นกัน
มันยังคงไม่เห็นเอี๊ยบไค แต่เห็นมีดสั้นที่ปักอยู่คอหอยตั้งไต้กวน
มือของมันพลันชาแข็งไปทันที
จากนั้น ที่คอหอยมันก็พลันมีมีดสั้นตรึงติดอยู่เล่มหนึ่ง!
กระทั่งตาย ยังไม่เห็นมีดสั้นนี้...!
มีดสั้นที่ปักอยู่ในคอหอยผู้อื่น ย่อมไม่มีอันตรายใด ๆ มันย่อมแลเห็นได้
ที่โชคร้ายคือ มันเพียงเห็นด้ามมีดสั้นนั้น!

หรือมีแต่มีดที่ไม่เห็น จึงเป็นมีดน่าสะพรึงกลัวที่สุด?!

เอี๊ยบไคพลิ้วลงจากขื่อห้องดุจเป็นหมอกควัน เก็บอาวุธลับทั้งสองชิ้นขึ้นก่อน จึงได้ถอนมีดสั้นออกมา

จับตามองดูมีดสั้นในมือ ทีท่าพลันกลับกลายเป็นเคร่งเครียดสำรวม สำรวมจนแทบจะกลายเป็นเคารพเทิดทูน

"เราต้องไม่ให้เจ้าฆ่าคนมากเกินไป เราประกัน คนที่เราฆ่าต่างเป็นคนที่ควรตายทั้งสิ้น"

ซ่งเล่าปั้งลืมตาขึ้น

ในห้องมีอยู่สองคน สองคนต่างนอนบนเตียง สตรีนางหนึ่งนอนหันหน้าสู่ผนัง ท่านอนของนางเป็นเช่นเดียวกับภรรยาตั้งไต้กวนไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่ผมของนางเป็นสีเทาแล้ว

สองสามีภรรยาต่างมีอายุสูงไม่น้อย
ทั้งสองคล้ายดั่งหลับอยู่
จวบจนในห้องมีคนที่สาม ซ่งเล่าปั้งจึงลืมตา
มันพลันเห็นมือข้างหนึ่งทันที
ในมือมีของพิกลอย่างยิ่งอยู่สองสิ่ง หนึ่งเป็นหญ้าคาในท้องทุ่ง อีกหนึ่งกลับคล้ายดอกไม้สีขาวแวววาว ราวสร้างจากเงินบริสุทธิ์

เมื่อเงยหน้ามองตาม จึงได้เห็นเอี๊ยบไค!

ในห้องมืดอย่างยิ่ง แต่ดวงตาเอี๊ยบไคกลับสุกใสราวเป็นโคมสองดวง กำลังเพ่งมองมันแน่วนิ่งพลางกล่าว

"ท่านรู้จักเป็นกระไรหรือไม่?"

ซ่งเล่าปั้งส่ายหน้า ดวงตามีประกายแตกตื่นสงสัยและหวาดกลัว กระทั่งลำคอก็คล้ายแข็งไปแล้ว

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงหนัก ๆ

"นี่เป็นอาวุธลับ"

"อาวุธลับ?"

"ใช่ อาวุธลับคืออาวุธที่สามารถฆ่าคนอย่างเร้นลับ"

ซ่งเล่าปั้งมิทราบเข้าใจหรือไม่ แต่ยังนับว่าผงกศีรษะเล็กน้อย

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"อาวุธลับทั้งสองชนิดนี้ หนึ่งเรียกว่าโง้วตั๊กยู้อี้มั้ง (หญ้าคาห้าพิษสมปรารถนา) อีกหนึ่งเรียกว่าฮ่วยฉิ่วงิ้นฮวย (ต้นไม้ไฟดอกเงิน) ซึ่งเป็นอาวุธลับเฉพาะตัวของฮวยฮง (ผึ้งบุปผา) กับพัวเหล็ง"

ซ่งเล่าปั้งแลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผาก ฝืนยิ้มกล่าว

"นามของไต้เฮี้ยบ (วีรบุรุษ) ทั้งสองท่านนี้ ข้าพเจ้ามิเคยได้ยิน..."

"พวกมันมิใช่ไต้เฮี้ยบ"

"มิใช่?"

"พวกมันล้วนเป็นโจรชั้นต่ำ และยังเป็นโจรราคะด้วย"

ถึงตอนนี้หน้าพลันเครียดลง เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเป็นคนที่เห็นชีวิตผู้อื่นมีความสำคัญยิ่งเสมอมา แต่บุคคลประเภทพวกมัน กลับนอกเหนือกฎนี้"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ ไม่มีผู้ใดมิเกลียดชังโจรราคะ"

"แต่พวกมันก็เป็นห้าคนในหมู่โจรชั้นต่ำที่นิยมใช้อาวุธลับ"

"ห้าคน?"

"ห้าคนนี้ ชนชาวนักเลงตั้งฉายามันเป็นกังโอ๊วโง้วตั๊ก (เบญจพิษวงพวกนักเลง) นอกจากพวกมันสองคนแล้ว ยังมีอีกสามคนที่ชั่วร้ายอำมหิตกว่า"

ซ่งเล่าปั้งต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"หรือห้าคนนั้นต่างมาครบหน้า?"

"น่ากลัวไม่ขาดแม้สักคนเดียว"

"มาตั้งแต่เมื่อใด?"

"วันก่อน วันที่มีคนลำเลียงโลงเข้ามา!"

"ข้าพเจ้าไฉนไม่เห็น วันนั้นมีคนแปลกหน้ามาถึงห้าคน?"

"ที่มาในวันนั้น ยังไม่เพียงพวกมันห้าคนเท่านั้น แต่ทว่าต่างซ่อนมาในโลงศพ ดังนั้น คนในเมืองจึงไม่มีผู้ใดพบเห็น"

"หรือที่คนหลังค่อมลำเลียงโลงศพมา เพราะต้องการส่งคนเหล่านั้น?"

"น่ากลัวใช่"

"หรือตอนนี้พวกมันยังซ่อนอยู่ในโลงศพ?"

"โลงศพตอนนี้มีแต่คนตาย"

ซ่งเล่าปั้งระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าว

"ที่แท้พวกมันต่างตายไปแล้ว"

"เสียดายที่ผู้ตายมิใช่พวกมัน เป็นผู้อื่น!"

"ไฉนเป็นผู้อื่นได้?"

"เนื่องเพราะยามพวกมันออกมา ก็เปลี่ยนคนอีกพวกหนึ่งเข้าไปแทน"

ซ่งเล่าปั้งร้องด้วยความตระหนก

"เปลี่ยนผู้ใดเข้าไป?"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงทราบ ฮวยฮงเปลี่ยนตัวตั้งไต้กวนไป พัวเหล็งเปลี่ยนตัวเตียเหลาซิก"

"มัน...พวกมันเปลี่ยนอย่างไร?"

"ในเมืองนี้ มีคนชำนาญวิชาปลอมแปลงโฉมที่สุดอยู่ผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"ไซมึ้งซุน"

ซ่งเล่าปั้งขมวดคิ้วกล่าว

"ไซมึ้งซุนเป็นผู้ใดอีก? ข้าพเจ้าไฉนไม่เคยได้ยินนามนี้มาเลย"

"ข้าพเจ้าตอนนี้ก็ปรารถนาหามันออกมาเป็นอย่างยิ่ง จะเร็วจะช้าต้องถูกข้าพเจ้าหาออกมาจนได้"

"ท่านว่ามันปลอมตัวฮวยฮงเป็นตั้งไต้กวน ปลอมพัวเหล็งเป็นเตียเหลาซิก?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะรับคำ

"เสียดายที่มิว่าฝีมือปลอมแปลงโฉมจะเลอเลิศปานใด ยังไม่อาจตบตาคนสนิทที่สุดของตัวเองได้ ดังนั้น คนแรกที่พวกมันเลือกเป็นเป้าคือเตียเหลาซิก"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะเตียเหลาซิกไม่มีครอบครัว และไม่มีมิตรสหาย มิหนำซ้ำ ยังมิใคร่อาบน้ำอีกด้วย ดังนั้น ผู้ที่กล้าใกล้ชิดกับมันจึงมีไม่มาก"

"ดังนั้น แม้นับว่าพวกมันปลอมแปลงตัว ก็ไม่มีผู้ใดไปสนใจสังเกต?"

"แต่เสียดายที่คนคล้ายเตียเหลาซิก เต็งเล่าสี่นั้น ในเมืองมีอยู่ไม่กี่คน"

"แล้วพวกมันไฉนเลือกตัวตั้งไต้กวนด้วย?"

"เนื่องเพราะตั้งไต้กวนก็เป็นคนน่าชิงชังรังเกียจ ไม่มีผู้ใดยินดีไปใกล้ชิดกับมัน"

"แต่มันกลับมีภรรยา"

"ดังนั้น ภรรยาของมันจึงต้องตายแน่นอน"

ซ่งเล่าปั้งถอนใจยาวกล่าวว่า

"นี่จึงตรงกับคำ ปิดประตูนั่งในบ้าน เคราะห์กรรมร่วงหล่นลงจากฟ้าจริง ๆ"

มันถอนใจยาวอีกครา คิดจะลุกขึ้นนั่ง แต่เอี๊ยบไคกลับกดบ่ามันไว้ กล่าวสืบต่อไป

"ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องราวท่านไปมากหลายแล้ว และมีเรื่องหนึ่งต้องการถามท่าน"

"โปรดแนะนำ"

"ในเมื่อเตียเหลาซิกคือพัวเหล็ง ตั้งไต้กวนคือฮวยฮง แล้วท่านคือผู้ใด?"

ซ่งเล่าปั้งงุนงงวูบจึงตะกุกตะกัก

"ข้าพเจ้าแซ่ซ่ง นามไต้เงี้ยบ เพียงแต่ว่าระหว่างนี้มิใคร่มีคนเรียกนามข้าพเจ้าแล้ว"

"นั่นมิใช่เนื่องเพราะทุกคนต่างทราบ ท่านเป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์ ไม่มีคนกล้าพัวพันท่าน?"

สีหน้าซ่งเล่าปั้งแปรเปลี่ยนทันที ฝืนยิ้มกล่าว

"โชคดีที่พวกเหล่านั้นยังมิได้เลือกข้าพเจ้าเป็นตัวแทนของพวกมัน"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าคิดว่า เอี๊ยบกงจื้อย่อมไม่เห็นข้าพเจ้าเป็นตัวปลอมกระมัง?"

"ไฉนเป็นไม่ได้?"

"นางเฒ่าหน้าเหลืองของข้าพเจ้า อยู่กับข้าพเจ้ามาหลายสิบปี หรือนางยังแยกแยะไม่ออกว่าข้าพเจ้าเป็นตัวจริงตัวปลอม?"

"เฮอะ เฮอะ หากนางเป็นคนตาย ก็แยกแยะไม่ออกได้"

ซ่งเล่าปั้งร้องโพล่งขึ้น

"หรือข้าพเจ้ายังจะนอนเตียงเดียวกับคนตายได้?"

"พวกท่านมีเรื่องอันใดที่กระทำไม่ได้? อย่าว่าแต่เป็นคนตายเลย แม้เป็นสุนัขตาย..."

วาจาไม่ทันขาดคำ หญิงชราที่นอนบนเตียงพลันถอนหายใจแล้วพลิกตัวกลับมา

วาจาเอี๊ยบไคชะงักลงกลางคันทันที

อย่างน้อย คนตายต้องพลิกตัวไม่ได้!

ได้ยินหญิงชราส่งเสียงพึมพำคล้ายดั่งละเมอ...คนตายย่อมไม่อาจละเมอได้เด็ดขาด!

มือเอี๊ยบไคหดกลับไป

ดวงตาซ่งเล่าปั้งมีประกายปีติขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"เอี๊ยบกงจื้อจะปลุกนางขึ้นถามดูหรือไม่?"

เอี๊ยบไคจำต้องหัวร่อตอบ

"ไม่ต้องแล้ว"

ในที่สุด ซ่งเล่าปั้งทรงกายขึ้นนั่ง แย้มยิ้มกล่าว

"อย่างนั้น ก็ขอเชิญเอี๊ยบกงจื้อไปรับน้ำชาที่ห้องโถง"

"ก็ไม่ต้อง"

เอี๊ยบไคคล้ายดั่งไม่อาจแบกหน้าอยู่ต่อไปได้ เตรียมจะลาจากแล้ว มิคาดซ่งเล่าปั้งพลันคว้าแขนหญิงชรา กระชากร่างนางทุ่มใส่เอี๊ยบไคอย่างดุดัน

ไม้นี้ย่อมผิดคาดหมายผู้คนอย่างยิ่ง ขณะเอี๊ยบไคมิทราบควรยื่นมือไปรับหรือไม่รับอยู่นั้น...

พริบตาที่เร็วกว่าประกายไฟ ในผ้าห่มมีควันกลุ่มหนึ่งพุ่งออกมา

ควันสีม่วง สวยงามคล้ายดั่งแสงสนธยาที่ขอบฟ้า

เอี๊ยบไคเพิ่งยื่นมือรับหญิงชราส่งกลับไปบนเตียง ร่างก็ตกอยู่ในกลุ่มควันสีม่วงแล้ว

ซ่งเล่าปั้งจับตามองแน่วนิ่ง แสยะยิ้มรอคอยให้เอี๊ยบไคล้มลงไป

เอี๊ยบไคถึงกับมิได้ล้มลง!

พอควันจาง ซ่งเล่าปั้งก็พบเห็น ดวงตาเอี๊ยบไคยังสุกใสดุจดั่งเมื่อครู่

นี่นับเป็นปรากฏการณ์พิสดารจริง ๆ!

ขอเพียงได้กลิ่นควันละลายกระดูกสักเล็กน้อย ต่อให้เป็นร่างหลอมจากเหล็กไหล ก็ต้องระทวยดุจดั่งกองทราย

ซ่งเล่าปั้งคล้ายดั่งหวาดหวั่นจนตัวชาแข็งไปแล้ว

เอี๊ยบไคจับตามองแน่วนิ่ง ถอนใจเบา ๆ กล่าว

"เป็นท่านจริง ๆ"

"ท่านทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใดอยู่ก่อน?"

"หากไม่ทราบ ข้าพเจ้าตอนนี้ต้องนอนกองกับพื้นแล้ว"

"ตอนท่านมา ก็ได้เตรียมป้องกันอยู่ก่อน?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ในเมื่อข้าพเจ้ากล่าววาจาเหล่านั้นกับท่าน ท่านย่อมไม่ยอมปล่อยข้าพเจ้าให้รอดออกไปแน่ หากข้าพเจ้าไม่เตรียมพร้อม ไหนเลยกล้ามา?"

ซ่งเล่าปั้งขมกรามคำราม

"แต่ข้าพเจ้านึกไม่ออก ท่านต่อต้านผงละลายกระดูกของข้าพเจ้าได้อย่างไร?"

"ท่านพอจะไปค่อย ๆ ขบคิดได้"

ดวงตาซ่งเล่าปั้งสุกใสขึ้นอีกครั้ง เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ขอเพียงท่านยอมบอก เป็นผู้ใดปลอมแปลงโฉมให้ท่าน อาจบางที ท่านยังพอมีเวลาขบคิดอีกสิบยี่สิบปีได้"

"หากแม้นข้าพเจ้าไม่บอก?"

"อย่างนั้น ท่านน่ากลัวไม่มีเวลาขบคิดอีกตลอดกาลแล้ว"

ซ่งเล่าปั้งถลึงจ้อง พลางแค่นหัวร่อกล่าว

"อาจบางทีข้าพเจ้าไม่ต้องไปคิดเลย หรืออาจบางทีข้าพเจ้าให้ท่านเป็นผู้บอกมาเองก็ได้"

"ท่านไม่มีโอกาสเลยแม้สักน้อยนิด"

"อ้อ?"

"ขอเพียงมือท่านเคลื่อนไหว ข้าพเจ้าจะให้ท่านตายอยู่บนเตียงทันที"

น้ำเสียงของเอี๊ยบไคนุ่มนวลอย่างยิ่ง แต่ก็มีความมั่นใจจนน่ากลัวอย่างยิ่งจนผู้คนมิอาจไม่เชื่อได้

ซ่งเล่าปั้งถลึงจ้องอยู่ครู่หนึ่ง พลันถอนใจยาวกล่าวว่า

"กระทั่งท่านเป็นผู้ใดข้าพเจ้าก็ยังไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้ากลับเชื่อถือท่าน"

"ข้าพเจ้าประกัน ท่านต้องไม่สำนึกเสียใจเด็ดขาด"

"หากข้าพเจ้าไม่บอก ท่านจะคิดไม่ได้ตลอดกาลว่าเป็น..."

วาจามิทันกล่าวจบคำ

ทันใด ร่างพลันสะท้านเฮือกใหญ่ ดวงตาแตกซ่านเป็นสีเทาซีด คล้ายดั่งโคมที่พลันดับไปทั้งสองดวง

เอี๊ยบไครีบพุ่งเข้าไป พบเห็นที่คอมันมีเข็มอยู่เล่มหนึ่ง

เข็มสีเขียวเรือง!

โต้วพั่วพั้วลงมืออีกแล้ว นางมิได้ตายจริง ๆ!

แล้วนางอยู่ที่ใด? หรือเป็นภรรยาของซ่งเล่าปั้ง?

แต่หญิงชราตัวอ่อนระทวย ลมหายใจก็ขาดหายไปแล้ว ควันละลายกระดูก มิใช่ทุกผู้คนต่างสามารถต่อต้านได้เช่นกับเอี๊ยบไค

เข็มต้วนตึ้งจำเล่มนี้ชัดมาจากที่ใด?

เอี๊ยบไคเงยหน้าก็พบเห็น บนเพดานมีปล่องระบายอากาศอยู่ ถูกแง้มออกช่องเล็ก ๆ

เอี๊ยบไคมิได้พุ่งขึ้นไปทันที

เอี๊ยบไคเข้าใจกระจ่าง ต้วนตึ้งจำเป็นอาวุธลับร้ายกาจระดับใด

เมื่อครู่เข้ามาจากทิศทางใด ตอนนี้ก็ต้องออกไปในทิศทางนั้น

เนื่องเพราะเอี๊ยบไคทราบ นั่นเป็นทางที่มีความปลอดภัยที่สุด

ด้านนอกก็มีลานเล็ก ๆ อยู่

เมื่อเอี๊ยบไคออกจากประตู ในลานมีแสงอาทิตย์กระจ่างแจ่มใส แมวดำตัวหนึ่งนอนอยู่ที่ใต้ร่มไม้อย่างเกียจคร้าน จับตามองบนร่องบุปผาที่มุมกำแพง ที่มีผีเสื้อโบยบินอยู่ไปมา

บนหลังคาย่อมไม่มีคน

เอี๊ยบไคก็ทราบ บนหลังคาต้องไม่มีคนเด็ดขาด โต้วพั่วพั้วย่อมไม่มีการรอตนอยู่บนนั้นแน่

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว รู้สึกตนคล้ายดั่งเป็นแมวตัวนี้ มาตรว่าเข้าใจ เพียงลงมือก็สามารถจับผีเสื้อตัวนั้นได้

ความจริงแม้มันจะไม่เกียจคร้าน แต่ยังคงจับผีเสื้อไม่ได้เช่นกัน

ผีเสื้อมิใช่มุสิก ผีเสื้อบินได้!

ผีเสื้อบินสูงกว่าเดิมแล้ว

ทันใด มีมือข้างหนึ่งยื่นเข้ามาจากนอกกำแพง ตบดังฉาดก็ประกบผีเสื้อไว้ในฝ่ามือ

ผีเสื้อไม่เห็นแล้ว มือก็ไม่เห็นแล้ว

แต่บนกำแพงกลับมีคนนั่งอยู่อีกผู้หนึ่ง

เอี๊ยบไค!

นอกกำแพงเป็นนาร้าง มิทราบปลูกข้าวสาลีหรือปลูกฝ้าย

ในแผ่นดินเยี่ยงนี้ มิว่าปลูกอะไรต้องไม่ได้ผลสมบูรณ์แน่ แต่ยังคงต้องโรยเมล็ดพันธุ์ลงไปอยู่นั่นเอง

นี่คือชีวิต

แต่ละคนต่างต้องมีชีวิตสืบไป แต่ละคนต่างต้องคิดหาวิธีให้รอดอยู่ได้

ในทุ่งนารกร้าง ยังมีกระท่อมผุพังอยู่บ้าง พวกนี้จึงเป็นคนยากเข็ญที่สุดในเมืองชายแดนที่ยากจนแห่งนี้

ทารกที่เติบใหญ่ในกระท่อมผุพังเหล่านี้ ย่อมมีสีหน้าเหลืองซีดทุกคน

แต่ทารกอย่างไรก็ยังคงเป็นทารก ย่อมบริสุทธิ์ไร้เดียงสา

ตอนนี้กำลังมีทารกเจ็ดแปดคนล้อมอยู่ที่นอกกำแพง เบิ่งตากลมกว้าง จ้องมองดูคนที่ใต้ต้นไม้

เอี๊ยบไคที่นั่งบนกำแพง ก็กำลังจ้องมองดูคนผู้นั้น

คนผู้นั้นหน้ากลม ๆ ตาใหญ่ ๆ ผิวขาวละเอียดปานหิมะ ยามยิ้มมีลักยิ้มทั้งสองฟากแก้ม

นางบางทีมิอาจนับเป็นคนสวยสะคราญ แต่นางกลับเป็นดรุณีที่น่ารักโดยมิอาจปฏิเสธได้

ตอนนี้ นางสวมอาภรณ์สีขาวบางพลิ้วไสว ที่ลำคอผุดผ่องเป็นยองใย มีห่วงทองคำคล้องอยู่ บนห่วงทองคำ ยังมีกระพรวนทองคำติดอยู่อีกสองลูก

มือนางก็มีห่วงทองคำสวมอยู่ ในห่วงทองคำที่มือก็มีกระพรวนทองคำสองลูก ยามลมโชยพัดมา ห่วงทองคำทั้งตัวก็ส่งเสียงติง ๆ ตัง ๆ

แต่นางเมื่อครู่มิใช่แต่งกายเยี่ยงนี้ เมื่อครู่นางสวมอาภรณ์สีแดงฉาน!

เมื่อครู่นางยืนอยู่บนยอดคันธง ตอนนี้กลับยืนอยู่ใต้ต้นไม้

เบื้องหน้านางมีโต๊ะคร่าคร่าตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีตุ๊กตาสวมเสื้อผ้าแดงหนึ่งตัว ป้ายเงินที่สลักดอกไม้หนึ่งอัน แก้วผลึกสีม่วงหนึ่งก้อน สร้อยสีต่าง ๆ หนึ่งสาย กระเป๋าปักดอกไม้หนึ่งคู่ กรงนกหนึ่งกรง โหลปลาหนึ่งโหล

ผีเสื้อตัวที่นางเพิ่งจับมาเมื่อครู่ ก็วางรวมอยู่ในข้าวของเหล่านั้น

มิว่าผู้ใดต่างนึกไม่ออก นางไปหาข้าวของเหล่านี้มาจากที่ใดกัน?

ที่พิสดารกว่านั้นคือ ในกรงนกถึงกับมีนกน้อย ๆ สีสันสวยงามคู่หนึ่ง ในโหลปลาถึงกับมีปลาทองคู่หนึ่ง

ทารกทั้งหลายจับตามองนาง ดุจดั่งกำลังจ้องมองเทพธิดาที่โบยบินลงจากท้องฟ้าก็ปาน

นางปรบมือแย้มยิ้มกล่าว

"ใช้ได้ ตอนนี้พวกเจ้าไปเรียงแถว แต่ละคนเดินเข้ามาหยิบของบนโต๊ะ แต่คนหนึ่งเลือกหยิบได้ชิ้นเดียว คนที่ละโมบเราจะตีก้นมัน"

ทารกทั้งหลายอยู่ในโอวาทจริง ๆ ว่าง่ายจริง ๆ

เมื่อทารกคนแรกเดินเข้ามา เบิ่งตาเลือกดูเป็นครึ่งวัน ของเหล่านี้มันต่างไม่เคยเห็นมาก่อนเลย มันจึงมองจนตาลาย สุดท้ายเลือกป้ายเงินอันนั้นไป

ทารกที่สองเลือกกรงนกไป

ดรุณีตากลมใหญ่หัวร่อพลางกล่าวชมเชย

"ประเสริฐ พวกเจ้าต่างเลือกได้ประเสริฐยิ่ง วันหน้าคนหนึ่งไปฝึกค้าขาย คนหนึ่งไปฝึกโคลงกลอน"

ทารกทั้งสองต่างหัวร่อด้วยความเบิกบานใจ

ทารกคนที่สามเป็นสตรี นางเลือกกระเป๋าปักดอกไม้คู่นั้น

คนที่สี่มีวัยเยาว์ที่สุด หลั่งน้ำมูก จับตามองเป็นครึ่งวัน ถึงกับเลือกซากผีเสื้อตัวนั้น

ดรุณีตากลมใหญ่ขมวดคิ้วถาม

"เจ้าทราบมันเป็นกระไร?"

ทารกผงกศีรษะตอบ

"เป็นซากผีเสื้อตาย"

"เจ้าทราบหรือไม่ ของอื่น ๆ ต่างดีกว่าผีเสื้อตายตัวนี้?"

ทารกผงกศีรษะอีกครั้ง ดรุณีตากลมใหญ่กล่าวต่อ

"อย่างนั้น เจ้าไฉนจึงยังจะเลือกผีเสื้อตายตัวนี้?"

ทารกอ้อมแอ้มเสียงแผ่วเบา

"เนื่องเพราะหากข้าพเจ้าเลือกของคนอื่น พวกมันจะต้องหาวิธีมาชิงไปอีก ข้าพเจ้าต่อยตีสู้พวกมันมิได้ ของไม่ดีจึงไม่มีผู้คนมาช่วงชิง ข้าพเจ้าจึงพอจะเล่นได้อีกหลายวัน"

ดรุณีน้อยจับตามองมันแน่วนิ่ง พลันหัวร่อกล่าว

"นึกมิถึง ทารกเจ้ายังชาญฉลาดอย่างยิ่ง"

ทารกหน้าแดงระเรื่อ ก้มศีรษะต่ำ

ดรุณีน้อยแย้มยิ้มกล่าวอีก

"เรารู้จักคนผู้หนึ่ง มันมีความคิดที่ตรงกับเจ้าไม่ผิดเพี้ยนเลย"

ทารกอดมิได้ต้องย้อนถาม

"มันก็ต่อยตีสู้ผู้อื่นไม่ได้?"

"เมื่อก่อนมันมักสู้ผู้อื่นไม่ได้ ดังนั้น มันจึงเป็นดั่งเจ้า มักยินยอมให้ตัวเองเสียเปรียบอยู่เสมอ"

"ภายหลังเล่า?"

"เนื่องเพราะสาเหตุนั้นนั่นเอง มันจึงพยายามฝึกวิชาความสามารถไม่คิดชีวิต บัดนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถต่อยตีสู้มันได้แล้ว"

ทารกหัวร่อพลางกล่าว

"ตอนนี้ ของดี ๆ ต่างต้องเป็นของมันหมดสิ้น?"

"ใช่ ดังนั้น หากเจ้าคิดจะได้ของดี เจ้าก็ต้องเป็นเช่นดั่งมัน ฝึกความสามารถให้เต็มที่ เข้าใจหรือไม่?"

ทารกผงกศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าเข้าใจ หากไม่ต้องการถูกคนอื่น ๆ รังแก ก็ต้องมีความสามารถอยู่"

"ถูกที่สุด"

นางปลดกระพรวนทองออกจากข้อมือมาลูกหนึ่ง ยื่นให้พลางกล่าว

"กระพรวนนี้ให้เจ้า หากมีผู้อื่นกล้าแย่ง เจ้ามาบอกกับเรา เราตีก้นมัน"

ทารกน้อยสั่นศีรษะปฏิเสธ

"ตอนนี้ข้าพเจ้ายังไม่ต้องการ"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านจะต้องไป ข้าพเจ้ารับไว้ จะเร็วจะช้ายังคงถูกผู้อื่นช่วงชิงไปแน่ รอวันหน้าข้าพเจ้าฝึกได้ความสามารถ ข้าพเจ้าย่อมต้องมีของดี ๆ มามากมายเอง"

ดรุณีปรบมือชมเชย

"ประเสริฐมาก ทารก เจ้าวันหน้าจะต้องได้ดีเป็นแน่"

"เป็นเช่นดั่งสหายผู้นั้นของท่าน?"

"ถูกที่สุด"

นางพลันก้มลงไปจูบที่แก้มทารกน้อยเบา ๆ

ทารกน้อยหน้าแดงฉาน วิ่งออกไปด้วยความอาย แต่ยังคงเหลียวมาถาม

"คนที่ทุ่มเทชีวิตฝึกความสามารถมีนามใด?"

"เจ้าไฉนต้องถาม?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าจะเลียนเยี่ยงมัน ดังนั้น ข้าพเจ้าจะจดจำนามมันไว้ในใจ?"

ดรุณีน้อยกะพริบตา กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ประเสริฐมาก เจ้าจำไว้ มันแซ่เอี๊ยบ นามไค"

เหล่าทารกพากันแยกย้ายไปหมดสิ้น

ดรุณีน้อยเหยียดแขนบิดกาย เอนไปพิงลำต้นไม้ใหญ่ ตาคู่งามของนางชายมองดูเอี๊ยบไคด้วยทีท่าท้าทาย

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มอยู่

ดรุณีน้อยกลอกตาหยาดเยิ้มของนางไปมา พลางส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านภูมิใจไปไย? ข้าพเจ้าเพียงแต่เรียกให้ปิศาจน้อยที่น้ำมูกไหลไปฝึกเยี่ยงท่านเท่านั้น"

"ความจริงมันสมควรเลียนเยี่ยงท่าน"

"เลียนเยี่ยงไรของข้าพเจ้า?"

"ขอเพียงเห็นของดีมีค่า ก็นำไปก่อนค่อยว่ากล่าว สนใจไยว่า จะมีคนมาช่วงชิงหรือไม่?"

ดรุณีน้อยเม้มริมฝีปากแน่น ถลึงจ้องเอี๊ยบไคเป็นเวลาเนิ่นนานจึงได้กล่าวช้า ๆ

"แต่หากเป็นของที่ข้าพเจ้าพอใจโดยจริงจัง แม้นับว่ามีคนช่วงชิงไป ข้าพเจ้าจะเร็วจะช้าก็ต้องชิงมันกลับมาให้ได้ แม้เสี่ยงชีวิตก็ต้องชิงกลับ!"

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"แต่ของที่เต็งตั้วเสียวเจี๊ยะชมชอบ มีผู้ใดกล้าช่วงชิงได้?"

ดรุณีน้อยหัวร่ออีกครา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"พวกมันไม่มาชิง นับเป็นโชคของพวกมันเอง"

นางหัวร่อจนตัวสั่นสะท้าน กระพรวนทั้งร่างของนางก็ดังติง ๆ ตัง ๆ ตลอดเวลา

นามของนางคือเต็งฮุ้นลิ้ม

กระพรวนของนางเรียกว่า "กระพรวนของเต็งฮุ้นลิ้ม"

กระพรวนของเต็งฮุ้นลิ้มหาใช่ของน่าเล่นไม่ และไม่น่าหัวร่อด้วย

มิเพียงไม่น่าหัวร่อเท่านั้น ยังน่ากลัวอย่างยิ่ง!

ตามความเป็นจริง มีชนชาวนักเลงมากหลายที่กลัวกระพรวนของเต็งฮุ้นลิ้มจนแทบเป็นแทบตาย

แต่เอี๊ยบไคมีทีท่าไม่กลัวเลย

คล้ายดั่งว่า ในโลกไม่มีของที่เอี๊ยบไคหวาดกลัวอยู่เลยก็ปาน

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่อจนพอใจแล้ว เบิ่งตาถลึงจ้องเอี๊ยบไค พลางกล่าว

"นี่! ท่านลืมแล้วหรือไม่?"

"ลืมเรื่องอันใด?"

"เรื่องที่ต้องการให้ข้าพเจ้าไปกระทำแทน ข้าพเจ้าจะดีชั่วก็ได้กระทำแทนท่านแล้ว"

"อ้อ?"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปแอบอ้างเป็นโล่วเชี่ยวเกีย เพื่อสืบเสาะประวัติความเป็นมาของหลายคนนั้น"

"ท่านคล้ายดั่งสืบไม่ได้ความใดมาเลย"

"นั่นไม่อาจตำหนิข้าพเจ้า"

"ไม่ตำหนิท่าน! ควรตำหนิผู้ใด?"

"ตำหนิตัวท่านเอง ท่านบอกว่า มันต้องไม่มาเร็วปานนี้"

"ข้าพเจ้าเคยบอก"

"ท่านยังว่า แม้นับว่ามันมา ท่านก็ไม่ให้ข้าพเจ้าพลาดพลั้งเสียที"

"ท่านคล้ายดั่งมิได้เสียทีใดเลย?"

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวด้วยความขุ่นเคือง

"แต่ข้าพเจ้าเคยอัปยศเยี่ยงนั้นเมื่อใดกัน?"

"ผู้ใดเรียกให้ท่าน ทั้งวันไม่เคยกระทำเรื่องถูกต้องเหมาะสม รู้จักแต่ไปรังแกผู้อื่นเท่านั้น"

เต็งฮุ้นลิ้มเบิ่งตาจนกลมกว้างยิ่งกว่ากระพรวนของนาง ส่งเสียงแหลมเล็ก

"ผู้อื่น? ผู้อื่นคือใคร? ท่านกับนางมีความสัมพันธ์ใดกัน? จนบัดนี้ยังช่วยว่ากล่าวแทนนาง?"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มตอบ

"อย่างน้อยนางมิได้ตอแยท่าน"

"นางตอแยข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเห็นนางยืนอยู่ที่ข้างกายท่าน ข้าพเจ้าก็ขัดตาอย่างยิ่ง"

ผู้อื่นเข้าใจว่านางหึงหวงโล่วเซี่ยวเกีย มิคาด นางถึงกับหึงเอี๊ยบไค!

วาจาที่นางกล่าวกับโล่วเซี่ยวเกีย ที่แท้เป็นจงใจกล่าวให้เอี๊ยบไคฟังเท่านั้น

มือของนางเท้าเอว ตาของนางเบิ่งจ้อง กล่าวสืบต่อไป

"ข้าพเจ้าไล่ล่าร่องรอยท่านมาสามเดือนเศษด้วยความยากเข็ญ จึงได้หาท่านพบในเมืองปิศาจนี้ ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าปลอมเป็นภูตผีปิศาจแทนท่าน ข้าพเจ้าก็ยินยอมคล้อยตามท่าน ข้าพเจ้ามีที่ใดไม่ดีต่อท่าน? บอกมาบอกมา"

เอี๊ยบไคยังจะมีวาจาใดว่ากล่าวได้?

เต็งฮุ้นลิ้มขยี้เท้าไปมา กระพรวนที่เท้าก็ดังติง ๆ ตัง ๆ แต่วาจาที่พรั่งพรูจากปากนาง ยังสดใสและถี่เร็วยิ่งกว่าเสียงกระพรวนเสียอีก

แม้นับว่าเอี๊ยบไคมีวาจาจะว่ากล่าว ก็ไม่มีโอกาสกล่าวไปได้

เต็งฮุ้นลิ้มคำราม

"ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านจะรับมือกับบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ชัด ๆ ไฉนกลับไปช่วยบุตรีของมัน? เอียเท้าน้อยตัวนั้น มีความสัมพันธ์ที่ไม่อาจบอกต่อผู้คนกับท่านเยี่ยงไรแน่?"

"ไม่มีความสัมพันธ์ใดทั้งสิ้น"

เต็งฮุ้นลิ้มแค่นหัวร่อกล่าว

"ประเสริฐมาก นี่เป็นท่านบอกมาเอง ในเมื่อพวกท่านไม่มีความสัมพันธ์ใดกัน ตอนนี้ข้าพเจ้าจะไปฆ่านางทันที"

วาจาที่เต็งตั้วเสียวเจี๊ยะลั่นปากได้ เป็นกระทำได้เสมอมา

เอี๊ยบไคจำต้องรีบกระโดดลงจากกำแพง ขวางนางไว้ พลางฝืนยิ้มกล่าว

"สตรีที่ข้าพเจ้ารู้จัก มิทราบมีมากมายปานใด หรือท่านจะฆ่าพวกนางทั้งทุกคนได้?"

"ข้าพเจ้าเพียงฆ่าคนเดียว"

"เพราะเหตุใด?"

"ข้าพเจ้าพอใจ"

เอี๊ยบไคถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วกล่าว

"เอาเถิด ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำเยี่ยงไรแน่?"

เต็งฮุ้นลิ้มแค่นหัวร่อสวนคำ

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทำเยี่ยงไร หรือท่านยินยอมเชื่อฟังคำสั่งของข้าพเจ้า?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ขอเพียงเป็นเรื่องที่มีเหตุผลสักเล็กน้อย ท่านต้องการเยี่ยงไรก็ได้ทั้งสิ้น"

"เป็นความจริง?"

"อืมม์"

เต็งฮุ้นลิ้มกลอกตาไปมาแล้วกล่าว

"ประการแรก ข้าพเจ้าต้องการ มิว่าวันหน้าท่านไปแห่งหนใด ต่างไม่อาจทิ้งข้าพเจ้า เตลิดหนีคนเดียว"

"อืมม์"

ตากลมใหญ่ของเต็งฮุ้นลิ้มพริ้มลงแล้ว ขบฟันที่ขาวราวไข่มุกบนริมฝีปากจิ้มลิ้มเบา ๆ ชายตามองเอี๊ยบไค พลางกล่าว

"ยังมี ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านจูงมือข้าพเจ้าไปเดินวนในเมืองรอบหนึ่ง ให้ทุกผู้คนต่างทราบ พวกเราเป็น...เป็นสหายที่สนิทสนมอย่างยิ่ง ท่านรับปากหรือไม่?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจอีกเฮือกหนึ่งจึงตอบ

"อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าจูงมือท่านเลย แม้นับว่าให้ข้าพเจ้าจูงเท้าท่านไปก็มิเป็นไร"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่อแล้ว

ยามนางหัวร่อ กระพรวนทั้งตัวส่งเสียงติงตังอีกครา คล้ายดั่งสดใสไพเราะระรื่นหูเช่นเดียวกับเสียงหัวร่อของนาง

ตอนนั้น มีลมอบอุ่นโชยพัดมา

ในเวลาเยี่ยงนี้ เสียงกระพรวนของเต็งฮุ้นลิ้มนับว่าน่ารักอย่างยิ่งจริง ๆ

เทพธิดาตระกูลเต็ง

อาทิตย์แผดแสงแรงกล้า

พสุธาถูกเผาผลาญจนคล้ายเป็นขนมเปี๊ยะที่เพิ่งออกจากเตาอบ ต้นไม้ใบหญ้าคือต้นหอมที่โรยอยู่บนผิวขนมเปี๊ยะ

เบ๊ฮวงเหล็งลงแส้ม้าคู่ขา ห้อตะบึงอยู่บนทุ่งหญ้า ทุ่งหญ้าเวิ้งว้างไพศาล ท้องฟ้าแจ่มใสไร้เมฆหมอก

เหงื่อซึมออกจากปลายจมูกนางเป็นจุดแต้ม นางคล้ายตกอยู่ในเตาอบที่ร้อนแรง

นางมิทราบจะไปแห่งหนใดเลย

จวบจนบัดนี้นางจึงทราบ นางเป็นคนที่น่าเวทนาอย่างยิ่ง นางพลันรู้สึกเห็นใจและเวทนาตัวเองจนบอกไม่ถูก

นางมาตรว่ามีบ้าน แต่ในบ้านกลับไม่มีผู้ใดพอจะเข้าใจนางเลย

ซิมซาเนี้ยไปแล้ว บัดนี้ กระทั่งบิดาของนางก็ไม่อยู่

สหายเล่า?

ไม่มีคนเป็นสหายของนาง พวกเบ๊ซือเหล่านั้น ย่อมมิใช่เอี๊ยบไค เอี๊ยบไคควรไปตายเสียประเสริฐสุด!

นางพลันรู้สึก ทั้งโลกกว้างใหญ่ถึงกับไม่มีที่ใดพอจะพึ่งพิงอาศัย แม้ทางร่างกายหรือทางจิตใจ!

ความรู้สึกเยี่ยงนี้ นับว่าบีบคั้นนางจนแทบคลุ้มคลั่งจริง ๆ

'กงตวนบ้วนเบ๊ตึ้ง'

อักษรสีแดงสดใสภายในธงต่วนขาวสะอาด พลิ้วไสวอยู่ในสายลมอีกครา

หากท่านยืนอยู่บนทุ่งหญ้า มองไปแต่ไกล บางครั้งกระทั่งยังรู้สึก คล้ายเป็นคนรักที่พรากจาก กำลังโบกผ้าเช็ดหน้าอำลาท่านอยู่

อักษรสีแดงฉานปานโลหิตบนธง คล้ายดั่งเป็นโลหิตของคนรัก

น้ำตากับโลหิต!

ตอนนี้ กำลังมีคนผู้หนึ่งยืนสงบอยู่ในทุ่งไพศาล เหม่อมองดูธงผืนใหญ่แน่วนิ่ง

ร่างของมันผ่ายผอมแต่เข้มแข็ง และยังมีทีท่าที่ว้าเหว่เดียวดายจนบอกมิถูก

ฟ้าสีคราม หญ้าสีเขียว มันที่ยืนอยู่ในที่นั้น คล้ายดั่งเป็นต้นไม้เข้มแข็งที่โดดเดี่ยวอยู่ในท้องทุ่ง

แต่มิทราบ ต้นไม้จะมีความเจ็บแค้นและอาฆาตมากมายเทียบเท่ามันหรือไม่?

เบ๊ฮวงเหล็งแลเห็นมัน แลเห็นดาบในมือมัน

คนที่หม่นหมองเคร่งเครียด ดาบที่อัปมงคล

แต่ยามนางเห็นมัน ในใจพลันบังเกิดความอบอุ่นจนบอกมิถูก คล้ายดั่งเพิ่งกรอกสุราที่ขมฝาดลงไปในคอ

นางความจริงไม่ควรมีความรู้สึกเช่นนี้

มิใช่คนที่ว้าเหว่เดียวดาย ไปเห็นคนที่ว้าเหว่เดียวดายอีกผู้หนึ่ง ความรู้สึกเยี่ยงนั้น นอกจากตัวเองแล้ว มิว่าผู้ใดก็หยั่งคิดไม่ถึง

นางมิได้คิดกระไรทั้งสิ้น ห้อม้าตรงเข้าไปทันที

โป้วอั้งเสาะคล้ายมิได้พบเห็นนางเลย...มิได้เหลียวมามองนาง

นางกระโดดลงจากม้าไปยืนเคียงข้างกายโป้วอั้งเสาะ จับตามองดูธงผืนใหญ่เช่นกัน ยามมีลมโชยพัดมา โป้วอั้งเสาะก็ได้ยินเสียงหายใจที่ถี่เร็วของนาง

ลมไม่รุนแรง

อานุภาพอันร้อนแรงของอาทิตย์ คล้ายดั่งข่มลมให้เบาไป แต่กำลังลม ยังสามารถโชยพัดธงใหญ่ให้พลิ้วไสว

เบ๊ฮวงเหล็งพลันกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ในใจท่านคิดเรื่องอันใด"

โป้วอั้งเสาะมิได้ยิน ปฏิเสธการได้ยินด้วย

เบ๊ฮวงเหล็งกล่าวต่อ

"ในใจท่านจะต้องกำลังคิด ย่อมมีสักวัน ฟันธงใหญ่นี้ทิ้ง โค่นเสาธงสูงนี้ลง"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากแนบแน่น ปฏิเสธการตอบโต้ด้วย

แต่โป้วอั้งเสาะกลับมิอาจห้ามไม่ให้เบ๊ฮวงเหล็งกล่าวสืบไป นางแค่นหัวร่อแล้วกล่าว

"แต่ท่านไม่มีวันโค่นล้มได้ตลอดกาล ตลอดกาลจริง ๆ"

หลังมือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะ มีเส้นเลือดสีเขียวขึ้นโปน

เบ๊ฮวงเหล็งกล่าวต่อ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าขอเตือนท่าน ยังคงรีบไป ไปให้ยิ่งไกลยิ่งประเสริฐ"

โป้วอั้งเสาะพลันหันขวับมา ถลึงจ้องนางแน่วนิ่ง

ดวงตามันคล้ายดั่งมีเปลวไฟอันร้อนแรง คล้ายดั่งจะเผาผลาญนางให้เป็นเถ้าถ่าน

จากนั้น เน้นทีละคำ

"ท่านทราบว่า ที่ข้าพเจ้าจะฟัน มิใช่เป็นเสาธงนั้น แต่เป็นศีรษะเบ๊คงคุ้ง!"

เสียงของมันแหลมคมราวเป็นดาบในมือ!

เบ๊ฮวงเหล็งต้องถอยกายไปสองก้าวโดยไม่รู้ตัว แต่ยังส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านไฉนแค้นมันถึงปานนี้?"

โป้วอั้งเสาะเผยอยิ้มจนเห็นฟันขาวแวววาวราวสัตว์ป่า นั่นเป็นรอยยิ้มที่อาฆาตแค้นถึงขีดสุดแล้ว!

มิว่าผู้ใดเห็นรอยยิ้มนี้ ต่างต้องเข้าใจ ความแค้นของมันน่าสะพรึงกลัวปานใด?

เบ๊ฮวงเหล็งต้องถอยกายไปอีกครึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว ส่งเสียงดัง ๆ

"แต่ท่านไม่มีวันโค่นมันล้มได้ตลอดกาล มันเข้มแข็งกว่าที่ท่านคาดหมายไว้มากหลายนัก ท่านไม่มีทางเปรียบมันได้เด็ดขาด"

เสียงของนางคล้ายดั่งร่ำร้องขอความช่วยเหลือ

ยามในใจคนเรายิ่งมีความหวาดกลัวเท่าใด เสียงย่อมยิ่งดังเท่านั้น

เสียงของโป้วอั้งเสาะกลับเยือกเย็นอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ

"ท่านทราบว่า ข้าพเจ้าต้องฆ่ามันได้แน่ มันแก่ชราแล้ว ชราเกินไปแล้ว ชราจนกล้าแต่หลั่งน้ำตา ไม่กล้าหลั่งโลหิต!"

เบ๊ฮวงเหล็งขบกรามไม่คิดชีวิต แต่ร่างนางกลับอ่อนระทวย นางกระทั่งพลังจะขุ่นแค้นก็ยังไม่มี นางมีแต่หวาดกลัว!

นางก้มศีรษะกล่าวเสียงละห้อย

"ใช่ มันแก่ชราแล้ว เป็นผู้เฒ่าที่ไม่มีความสามารถใด ๆ ดังนั้น แม้นับว่าท่านฆ่ามัน ก็ไม่มีคุณประโยชน์ใดต่อท่าน"

โป้วอั้งเสาะเค้นเสียงจากไรฟัน

"ท่านกำลังวิงวอน มิให้ข้าพเจ้าไปฆ่ามัน?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าวิงวอนท่าน...ข้าพเจ้าไม่เคยวิงวอนผู้ใดเยี่ยงนี้มาก่อนเลย"

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้ายอมรับปาก?"

"ขอเพียงท่านรับปาก ข้าพเจ้า..."

"ท่านเป็นไร?"

ใบหน้าเบ๊ฮวงเหล็งพลันแดงฉาน ก้มศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ยอมให้ท่านทำตามความพอใจ ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ติดตามท่านไป ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปที่ใด ข้าพเจ้าก็ไปที่นั้น"

นางกล่าวรวดเดียวโดยมิยอมหยุด แต่เมื่อจบความแล้วจึงสำนึกเสียใจ ที่ไฉนกล่าววาจาเยี่ยงนั้นไปได้

กระทั่งนางเองก็มิทราบ วาจาเหล่านี้เป็นนางกล่าวด้วยความจริงใจหรือไม่?

หรือนี่เป็นเพียงหยั่งความคิดโป้วอั้งเสาะ ดูว่ารุ่มร้อนต้องการได้นางดุจดั่งเมื่อสองวันก่อนหรือไม่?

ใช้วิธีนี้มาหยั่ง ไยมิใช่โง่เขลาเกินไป? อันตรายเกินไป? น่ากลัวเกินไป?

โชคดีที่โป้วอั้งเสาะมิได้ปฏิเสธ เพียงแต่จับตามองนางอย่างเย็นชา

นางพลันพบเห็น ประกายตาของโป้วอั้งเสาะมิเพียงอำมหิตเท่านั้น ยังมีแววเย้ยหยันที่เสียดแทงใจผู้คนจนยากจะทนทาน คล้ายดั่งกำลังกล่าว

ในเมื่อวันนั้นท่านปฏิเสธเรา วันนี้ไฉนยังมาหาเราอีก?

หัวใจเบ๊ฮวงเหล็งวาบหวิว ราวร่วงหล่นลงในเหวลึก

การเย้ยหยันที่มิส่งเสียง นับว่าเจ็บแค้นยิ่งกว่าปฏิเสธเสียอีก!

โป้วอั้งเสาะจับตามองนาง พลางกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงมีวาจาถามท่านประโยคเดียว...ท่านมาวิงวอนข้าพเจ้าเพราะบิดาท่านจริง ๆ หรือเพราะตัวท่านเอง?"

โป้วอั้งเสาะมิได้รอให้นางตอบมา เมื่อถามวาจาจบคำแล้ว ก็ทันกายเดินออกไป สืบเท้าซ้ายก้าวหนึ่งก่อน จึงลากเท้าขวาตามไปช้า ๆ

อาการเดินที่สุดทุเรศอัปลักษณ์ บัดนี้คล้ายดั่งเป็นการเย้ยหยันที่สุดแสน

ทนทาน

เบ๊ฮวงเหล็งกำมือแนบแน่น ขบกรามแนบแน่น แต่ยังคงล้มฮวบลงไป

พื้นทรายร้อนระอุ ทั้งเค็มทั้งร้อนทั้งขม

เช่นเดียวกับน้ำตาของนาง!

เมื่อครู่นางเพียงแต่เวทนาตัวเอง เห็นใจตัวเอง แต่ตอนนี้กลับเป็นแค้นตัวเอง แค้นจนแทบคลุ้มคลั่ง แค้นจนแทบขาดใจ แค้นจนใคร่ให้แผ่นดินพลันพังทลายฝังนางไว้ในบัดดล

นางเมื่อครู่เพียงต้องการทำลายคนที่ทอดทิ้งนาง บัดนี้กลับต้องการทำลายตัวเอง...

จะทำลายผู้อื่นอาจบางทียากยิ่ง จะทำลายตัวเอง ก็ง่ายดายกว่ามากแล้ว

มิว่าผู้ใด อย่างน้อยต้องได้คิดวิธีทำลายตัวเองไม่ต่ำกว่าห้าหกสิบวิธี...ในจำนวนนั้น ย่อมมีวิธีหนึ่งที่โง่เขลาที่สุด

มนุษย์เรามักจะใช้วิธีโง่เขลาที่สุดนั้นด้วย...

ห้องใต้ดินอับชื้นและมืดสลัว

ความจริงห้องใต้ดินนี้ใช้เก็บสุรา บัดนี้ โลงบรรจุศพของกงซุนต้วนวางอยู่ในนี้

บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ก็อยู่ที่นี่

ท่านคุกเข่าอยู่บนพื้นศิลาที่เย็นเฉียบอับชื้น คุกเข่าอยู่หน้าโลงศพกงซุนต้วน ดูไปคล้ายมีความเจ็บแค้นและรันทดยิ่ง

ที่ท่านเจ็บแค้นรันทด อาจบางทีมิใช่กงซุนต้วน แต่เป็นตัวท่านเอง

อดีตคล้ายหมอกควัน ตอนนี้เป็นเวลาหมอกควันเหล่านั้นกำลังปรากฏขึ้นในใจท่าน ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าสายตา

ปณิธานที่ฮึกเหิมห้าวหาญในวัยเยาว์ การต่อสู้ที่แกร่งกร้าวอาจหาญในวัยฉกรรจ์ ความเคียดแค้นริษยาในวัยกลางคน...

โลหิตในจอกทองตอนร่วมสาบาน โลหิตบนดาบตอนฆ่าคน โลหิตที่ไหลอยู่บนทรวงอก ไหลอยู่บนหิมะน้ำแข็ง

บัดนี้ โลหิตบนดาบถูกล้างสะอาด โลหิตที่ทรวงอกกลับเย็นไปแล้ว

บัญชีโลหิตรายนั้น ควรใช้กระไรไปชดใช้?

มนุษย์เราเหตุไฉนจะต้องรอถึงวัยชราจึงได้พบเห็นความผิดพลาดในกาลก่อน ๆ?

เป็นบาปกรรมที่น่าสะพรึงกลัว น่าละอายปานใด?

ตอนนี้ บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊กำลังทรมานตัวเองหรือไม่?

จะทรมานผู้อื่นอาจบางทียากยิ่ง จะทรมานตัวเอง กลับง่ายดายกว่ามากนัก

มิว่าผู้ใด อย่างน้อยต้องได้คิดวิธีทรมานตัวเองห้าหกสิบวิธี

แต่ทรมานมิใช่ทำลาย มีบางครั้ง เพียงบันดาลให้ตัวเองกลับกลายเป็นยิ่งเยือกเย็น ยิ่งเข้มแข็งเท่านั้น

อาทิตย์ร้อนแรง พอดีลูบไล้อยู่บนท้องถนนใหญ่

ตามถนนสายยาว ไม่มีเงาร่างผู้ใดเลย แต่ตามช่องประตู ซอกหน้าต่าง กลับมีนัยน์ตาจำนวนมากหลายกำลังลอบมองออกมา...มองคนผู้หนึ่ง

มองโล่วเซี่ยวเกีย!

โล่วเซี่ยวเกียกำลังอาบน้ำอยู่ในถังไม้ที่สูงหกเชียะ ถังไม้นี้ตั้งอยู่กลางถนนใหญ่พอดี!

น้ำเต็มถัง มันยืนอยู่ในถังไม้ ศีรษะโผล่พ้นขอบถังพอดี

เสื้อกางเกงต่วนชาวสำรับหนึ่ง พับเรียบร้อยวางอยู่บนแคร่ไม้ที่ข้างถัง

กระบี่ของมันก็อยู่บนแคร่ไม้ แน่นอน ที่ด้านข้างย่อมมีถั่วยี่สงห่อใหญ่

มันเพียงยื่นมือก็หยิบกระบี่ได้ เพียงยื่นมือก็หยิบถั่วยี่สงได้เช่นกัน ตอนนี้มันกำลังคีบถั่วขึ้นเม็ดหนึ่ง แกะออก เปาเปลือก โยนขึ้นอากาศ อ้าปากจนกว้าง

ถั่วพอดีร่วงลงไปในปากมัน

มันมีทีท่าเบิกบานสาหัสมาก

อาทิตย์ร้อนแรงอย่างยิ่ง น้ำก็มีควันพวยพุ่ง แต่ใบหน้ามันกลับไม่มีหยาดเหงื่อแม้สักเม็ดเดียว

มันกระทั่งยังตำหนิไม่ร้อนเพียงพอ ถึงกับเคาะถังไม้ดังสนั่น ส่งเสียงกึกก้อง

"ต้มน้ำ ต้มน้ำมาอีก"

พลันมีสองคนหิ้วกาน้ำใหญ่สองใบ ลนลานออกมาจากในประตูแคบ คนหนึ่งคือเต็งเล่าสี่ อีกคนหนึ่งผอมซูบซีด ไว้หนวดสองแหยม นั่นคือโอ๊วเล่าปั้ง เจ้าของร้านขายเสบียงที่หัวถนน

ดูไป มันคล้ายเป็นมุสิกที่มาขโมยกินข้าวสารไม่ผิดเพี้ยน

โล่วเซี่ยวเกียขมวดคิ้วกล่าว

"ไฉนมีแต่ท่านสองคนเท่านั้น ผู้แซ่ตั้งเล่า?"

โอ๊วเล่าปั้งแย้มยิ้มประจบกล่าว

"มันต้องมาแน่ ตอนนี้น่ากลัวไปหาสตรี สตรีที่น่าดูในสถานที่นี้มีไม่มากนัก"

เพิ่งกล่าวจบคำ ก็พลันเห็นสตรีที่น่าดูนางหนึ่ง

สตรีนางนี้ปรากฏตัวมาพร้อมกับเสียงกระพรวนสดใส เสียงหัวร่อนางก็สดใสไพเราะดั่งกระพรวน

อาทิตย์สาดส่องอยู่บนร่างนาง ตลอดร่างมีประกายทองแวววาว แต่ผิวของนางกลับขาวผุดผ่องราวเป็นหยกเนื้อดี

ที่นางสวม เป็นอาภรณ์บางเบาหลายชั้น ยามลมโชยพัด หัวใจของบุรุษแทบจะหยุดเต้น

ข้อมือของนางกลมกลึงนุ่มนิ่ม นิ้วของนางเรียวงามดั่งลำเทียน กำลังจูงมือของบุรุษผู้หนึ่ง

นัยน์ตาโอ๊วเล่าปั้งเหลือกค้างไปทันที ดวงตาตามช่องประตูหน้าต่างก็เหลือกค้างเช่นเดียวกัน

พวกมันยังพอจำนางได้คร่าว ๆ นางคือโกวเนี้ยอาภรณ์แดงที่รักโล่วเซี่ยวเกียอย่างยิ่ง

ผู้ใดก็นึกไม่ถึง นางถึงกับจูงมือเอี๊ยบไค พลันมาปรากฏตัวในที่นี้ได้!

แม้นับว่าทุกคนทราบ หัวใจสตรีแปรเปลี่ยนรวดเร็วยิ่ง แต่ต้องยังนึกไม่ถึงนางจะแปรเปลี่ยนรวดเร็วปานนี้

เต็งฮุ้นลิ้มกลับไม่สนใจผู้อื่นกำลังครุ่นคิดเยี่ยงไร

นัยน์ตานางก็มิไปเหลือบแลดูผู้อื่น จะแตกตื่นจนเหลือกลานปานใด

นัยน์ตานางไม่มีผู้อื่นใดทั้งสิ้น มีแต่เอี๊ยบไคเท่านั้น นางพลันแย้มยิ้มกล่าว

"วันนี้เป็นดินฟ้าอากาศที่เหมาะต่อการฆ่าคนชัด ๆ ไฉนพาลมีคนมาฆ่าสุกรในที่นี้?"

เอี๊ยบไคทวนคำด้วยความสงสัย

"ฆ่าสุกร?"

"หากมิใช่ฆ่าสุกร ต้องการน้ำร้อนมากมายปานนี้ไปไย?"

"ฮา...ฟังว่าตอนคลอดทารก ก็ต้องใช้น้ำร้อน"

"ประหลาดแท้ ทารกเพิ่งกำเนิด ไฉนตัวโตใหญ่ปานนี้แล้ว?"

"คงเป็นพันธุ์ประหลาด"

เต็งฮุ้นลิ้มผงกศีรษะด้วยทีท่าเป็นจริงเป็นจัง กลั้นหัวร่อกล่าว

"ใช่ ต้องเป็นพันธุ์ประหลาด จึงพอกำเนิดออกมาก็โตใหญ่ปานนี้"

พวกที่ซ่อนมองอยู่หลังประตูหน้าต่าง มีคนหนึ่งอดมิได้ต้องหัวร่อจนมีเสียงเบา ๆ

เสียงหัวร่อพลันกลายเป็นร้องด้วยความแตกตื่น ถั่วเม็ดหนึ่งพลันพุ่งเข้าตามช่องประตู กระแทกใส่ฟันหน้าจนหักไปสองซี่!

สีหน้าโล่วเซี่ยวเกียเขียวคล้ำ คล้ายดั่งนั่งอยู่ในหล่มน้ำแข็ง เบิ่งตาจ้องมองเต็งฮุ้นลิ้มแน่วนิ่ง พลางแค่นเสียง

"ที่แท้คือเต็งโกวเนี้ยที่ทวงชีวิต"

เต็งฮุ้นลิ้มกลอกตาไปมา แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"คำ 'ทวงชีวิต' ออกจะขัดหูไม่น่าฟังเกินไป ท่านไฉนไม่เรียกข้าพเจ้าให้น่าฟังกว่านี้บ้าง?"

โล่วเซี่ยวเกียแสยะยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงควรได้คิดว่าเป็นท่าน คนที่กล้าแอบอ้างนามข้าพเจ้ามีไม่มากเลย"

"ความจริงนามของท่านก็มิใคร่น่าฟัง ข้าพเจ้ามักประหลาดใจ ไฉนมีคนเรียกท่านว่าบ้วยฮวยเต็ก (กวางดาว)?"

โล่วเซี่ยวเกียกล่าวเสียงราบเรียบ

"นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะพวกมันต่างทราบ เขาของกวางดาวแหลมคมที่สุดพอกระทบคนเป็นต้องตาย"

"อย่างนั้น ท่านควรถูกเรียกเป็นโคถึกจึงถูก เขาวัวไยมิใช่ยิ่งร้ายกาจกว่า?"

สีหน้าโล่วเซี่ยวเกียเครียดลงทันที

ในที่สุด มันตอนนี้จึงได้พบเห็น ประฝีปากกับสตรีเป็นเรื่องโง่เขลาอย่างยิ่ง ดังนั้น พลันเปลี่ยนเรื่องขึ้น

"ตั้วกอท่านสบายดี?"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าว

"มันสบายดีอยู่เสมอมา อย่าว่าแต่ ระหว่างนี้ยังไปพนันได้กระบี่ดีเยี่ยมอีกเล่มหนึ่ง นั่นเป็นได้ชัยในการประลองกระบี่กับปวยเกียเกี่ยมแขะที่มาจากน่าไฮ้ ท่านก็ทราบ ที่มันชมชอบที่สุด คือกระบี่ที่ดีเยี่ยม"

"ยี่กอของท่านเล่า?"

"มันก็ย่อมสบายอย่างยิ่ง ระหว่างนี้ไปเหยียบขยี้โฮ้วฮวงตึ้ง (ตึกเสือลมกรด)

ที่ฮ้อปักจนแหลก และยังเด็ดศีรษะเสือลมกรดทั้งสามตัวออกมาเตะเล่น ท่านก็ทราบ ที่มันชื่นชอบที่สุดคือฆ่าพวกโจรร้าย"

"ชากอของท่านเล่า?"

"ที่สบายที่สุดยังคงเป็นมัน มันประลองกับน่าเก็งเฮียตี๋แห่งโกวโซวสามวันสามคืน ประลองการร้องเพลงก่อน จึงประลองหมากรุก ค่อยประลองฝีมือประลองกระบี่ ในที่สุด ได้สุราเชียวนี้อั้งที่ตระกูลน่าเก็งซ่อนมาหลายสิบปีมาสามสิบไห ยังบวกกับเหล่านักร้องอีกชุดหนึ่งด้วย"

นางแย้มยิ้มแล้วกล่าวต่อไป

"ที่เต็งชาเชี่ยว (ชาเสี่ย) พอใจที่สุด คือสุรารสเลิศ สตรีงามสะคราญ ท่านย่อมสมควรทราบเช่นกัน"

"แล้วเจ๊ฮู (พี่เขย) ท่าน ชอบกระไรที่สุด?"

"คิกคิก ที่เจ๊ฮูข้าพเจ้าชอบที่สุด ย่อมเป็นเจ้เจ๊ข้าพเจ้า"

"ท่านมีเจ้เจ๊มากน้อยเท่าใด?"

"ไม่มาก เพียงหกนางเท่านั้น"

"กอกอสามคน เจ้เจ๊หกคน?"

"คิกคิก หรือท่านมิเคยได้ยิน ตระกูลเต็งมีชาเกี่ยมแซะ (สามจอมกระบี่) ฉิกเซียนนึ้ง (เจ็ดเทพธิดา)?"

โล่วเชี่ยวเกียพลันหัวร่อแล้วกล่าว

"ประเสริฐมาก"

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตาถาม

"ประเสริฐมาก? หมายความอย่างไร?"

"ความหมายของข้าพเจ้าคือ โชคดีที่ตระกูลเต็งมีสตรีมาก บุรุษน้อย"

"แล้วเป็นไร?"

"ท่านก็ทราบ ข้าพเจ้าไม่พอใจฆ่าสตรีมาแต่ไหนแต่ไร"

"อ้อ?"

"โชคดีที่ฆ่าเพียงสามคน ไม่นับว่ามากนัก"

เต็งฮุ้นลิ้มคล้ายดั่งรู้สึกสนใจเป็นอย่างยิ่ง แย้มยิ้มถาม

"ท่านคงหมายถึง ตั้งใจจะไปฆ่ากอกอทั้งสามของข้าพเจ้า?"

"ท่านมิใช่มีกอกอเพียงสามคน?"

เต็งฮุ้นลิ้มพลันถอนหายใจกล่าว

"เลวเสียจริง"

"เลวเสียจริง? หมายความอย่างไร?"

"พวกมันไม่อยู่ที่นี้ ย่อมไม่ประเสริฐ จึงนับว่าเลวเสียจริง"

"หากพวกมันอยู่ที่นี้?"

"ขอเพียงพวกมันอยู่ที่นี้สักผู้เดียว ท่านตอนนี้ต้องกลายเป็นกวางตายไปแล้ว" โล่วเชี่ยวเกียที่จับตามองนาง พลันเบือนสายตาจากใบหน้านางมาที่กองถั่วยี่สง มันคล้ายดั่งเนื่องเพราะรู้สึก ในที่สุดยังเลือกของที่น่าดูกว่าพบแล้ว ดังนั้น มันรู้สึกพอใจตัวเองอย่างยิ่ง กระทั่งดวงตาที่คมกล้าราวกระบี่ ยังอ่อนโยนลงกว่าเดิมมากหลาย

จากนั้นจึงคีบถั่วขึ้นเม็ดหนึ่ง บีบแตก เปาเปลือก โยนขึ้น

ถั่วขาวสะอาดภายใต้แสงอาทิตย์ ดูไปเป็นประกายน่ารักยิ่ง มันจับตามองดูเม็ดถั่วร่วงลงไปในปากมันแล้ว พริ้มตาลงถอนหายใจยาว เริ่มเคี้ยวช้า ๆ

แสงอาทิตย์ที่อบอุ่น น้ำที่อุ่นพอดี ถั่วที่กรอบหวาน

มันรู้สึกพอใจในทุกประการนี้เป็นอย่างยิ่ง

แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับไม่พอใจอย่างยิ่ง

นี่ความจริงเป็นการแสดงฉากหนึ่ง การแสดงฉากนี้ ความจริงยังพอจะดำเนินสืบต่อไป

นางกระทั่งยังได้จัดการ เตรียมบทเจรจาของฉากต่อไปเรียบร้อยแล้วด้วย

มิคาด โล่วเชี่ยวเกียกลับกลายเป็นตัวแสดงที่ทรามอย่างยิ่ง คล้ายดั่งลืมบทเจรจาของการแสดงจนหมดสิ้น ถึงกับปฏิเสธร่วมแสดงกับนางเสียได้

นี่นับเป็นไร้รสชาติอย่างยิ่ง น่าขุ่นเคืองอย่างยิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มพลันถอนหายใจเฮือกใหญ่ หันไปกล่าวกับเอี๊ยบไค

"ท่านตอนนี้ย่อมควรดูออก มันเป็นบุคคลเช่นไรแล้ว?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะรับคำ

"มันนับเป็นคนชาญฉลาดจริง ๆ"

"คนชาญฉลาด?"

"ฮา...คนชาญฉลาดต่างทราบ ใช้ปากกินถั่วยังเบิกบานใจยิ่งกว่าไปถกเถียงกันมากหลายนัก"

เต็งฮุ้นลิ้มขุ่นเคืองจนใคร่งับเอี๊ยบไคสักคำ

หากเอี๊ยบไคกล่าวหาโล่วเชี่ยวเกียเป็นคนทูหนวก เป็นคนขลาดเขลา อย่างนั้น

การแสดงฉากนี้จะต้องสามารถดำเนินต่อไป

มิคาด เอี๊ยบไคถึงกับเป็นตัวแสดงที่ทรามอย่างยิ่งเช่นกัน ไม่ยินยอมร่วมมือกับนางสักน้อยนิด

โล่วเซี่ยวเกียเคี้ยวถั่วในปากหมดสิ้นแล้ว ถอนหายใจอีกครา รำพึงเบา ๆ ว่า

"จนบัดนี้เราจึงทราบ ที่แท้สตรีก็พอใจดูบุรุษอาบน้ำเช่นกัน มิเช่นนั้น ไฉนยังรีรอไม่ยอมไป?"

เต็งฮุ้นลิ้มขยี้เท้า กระตุกมือเอี๊ยบไค กล่าวด้วยหน้าแดงฉาน

"พวกเราไป"

เอี๊ยบไคจึงติดตามนางไป

ทั้งสองพอหันกาย ก็ได้ยินโล่วเซี่ยวเกียส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว หัวร่อด้วยความเบิกบานใจอย่างยิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มขบกรามแนบแน่น ใช้เล็บจิกไปที่ข้อมือเอี๊ยบไคสุดแรง

เอี๊ยบไคถาม

"นิ้วของท่านเจ็บหรือไม่?"

"ไม่เจ็บ"

"แล้วไฉนข้อมือของข้าพเจ้าจึงเจ็บอย่างยิ่ง?"

เต็งฮุ้นลิ้มขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"เนื่องเพราะท่านเป็นตัวบัดซบ วาจาที่ควรกล่าวกลับมิยอมกล่าว"

"วาจาที่ไม่ควรกล่าว ข้าพเจ้าก็มิเคยกล่าวเสมอมา"

"ท่านทราบว่า ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านกล่าวกระไร?"

"อืมม์"

"ท่านเห็นว่าไม่สมควรกล่าว?"

"เนื่องเพราะกล่าวไปก็ไร้ประโยชน์"

"ไฉนไร้ประโยชน์?"

"เนื่องเพราะโล่วเซี่ยวเกียทราบแล้วว่า พวกเราจงใจไปกระตุ้นโทสะมัน และก็ทราบ ในวาจาเยี่ยงนี้ มันต้องไม่อาจมีโทสะเด็ดขาด"

"ท่านไฉนทราบว่ามันทราบก่อน?"

"เนื่องเพราะหากมันไม่ทราบ มิต้องรอถึงบัดนี้ มันก็กลายเป็นกวางตายไปเสียนานแล้ว"

"คิกคิก ท่านคล้ายดั่งนับถือมันอย่างยิ่ง"

"แต่ที่ควรนับถือกลับมิใช่มัน"

"ผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าเอง"

เต็งฮุ้นลิ้มกลั้นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้ากลับดูไม่ออก ท่านมีที่ใดควรค่าให้นับถือ?"

"อย่างน้อยมีประการหนึ่ง"

"ประการใด?"

"ยามผู้อื่นใช้เล็บหยิกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถึงกับคล้ายไม่รู้สึก"

ในที่สุด เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องหัวร่อเบา ๆ คลายมือแล้วกล่าว

"มีบางครา ท่านคล้ายเป็นมนุษย์ตอไม้จริง ๆ"

นางคว้ามือเอี๊ยบไคขึ้นอีกครา แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกว่าเดิม

นางพลันก็รู้สึกพอใจต่อทุกสรรพสิ่ง ถึงกับมิได้พบเห็น มีนัยน์ตาริษยาคู่หนึ่งกำลังถลึงจ้องพวกนางอยู่

ดวงตาเบ๊ฮวงเหล็งเป็นประกายเคียดแค้นริษยาจนแวววาว จับมองทั้งสองเดินเข้าไปในร้านแพรพรรณของตั้งไต้กวน

ความจริงทั้งสองตกลงกันจะรออยู่ในที่นี้ รอจนโป้วอั้งเสาะปรากฏตัว รอดูการต่อสู้ที่น่าสะพรึงกลัว

เต็งฮุ้นลิ้มก็พอจะอาศัยโอกาสนี้ เพิ่มเสื้อผ้าใหม่อีกหลายชุด

ขอเพียงมีโอกาสได้ซื้อหาเสื้อผ้า ดรุณีน้อยคนนักที่ยอมปล่อยให้หลุดลอยไป

เบ๊ฮวงเหล็งจับตามองทั้งสองทีจูงมือกันเข้าไป มือของทั้งสอง คล้ายดั่งบีบหัวใจนางอยู่ก็ปาน

ไฉนในโลกจึงยังไม่เคยมีผู้ใดมาจูงมือนางเยี่ยงนี้เลย?

นางแค้นตัวเอง แค้นตัวเองที่ไฉนมักไม่ได้รับความชมชอบจากผู้อื่น?

ที่หลังมุมกำแพงมืดสลัว กระทั่งแสงอาทิตย์ยังสาดส่องไม่ถึงที่นี้

นางรู้สึกคล้ายดั่งเป็นบุตรนอกสมรส ที่พอกำเนิดมา ก็ถูกบิดามารดาทอดทิ้งไม่ไยดี

น้ำร้อนมาอีกแล้ว

โล่วเซี่ยวเกียจับตามองโอ๊วเล่าปั้ง ที่เทน้ำร้อนในกาลงยังถังไม้ พลางกล่าว

"ไฉนคนยังไม่มา?"

"ผู้ใด?"

"คนที่พวกท่านต้องการให้เราฆ่า"

"มันต้องมาแน่"

"มันคนเดียวยังไม่พอ"

"ยังต้องการคนเช่นไร?"

"สตรี"

"ข้าพเจ้าก็กำลังคิดจะไปหาตั้งไต้กวน"

"อาจบางทีมันไม่อาจมาชั่วกาลนานแล้ว"

ประกายตาโอ๊วเล่าปั้งลุกวาวทันที รีบถามขึ้น

"เพราะเหตุใด?"

โล่วเซี่ยวเกียมิได้ตอบคำถามมัน แต่หรี่ตามองมือมัน

มือของมันผ่ายผอมเหลืองซีด แต่กลับมั่นคงอย่างยิ่ง กาทองเหลืองใบใหญ่ที่มีน้ำอยู่เต็ม ถึงกับคล้ายเป็นกาเปล่าก็ปาน!

โล่วเซี่ยวเกียพลันหัวร่อกล่าว

"ผู้อื่นต่างว่าท่านเป็นเจ้าของร้านเสบียง ท่านเป็นจริงหรือไม่?"

โอ๊วเล่าปั้งฝืนยิ้มรับคำ

"แน่นอน..."

"แต่ข้าพเจ้ายิ่งดูท่านยิ่งไม่คล้าย"

พลันลดเสียงแผ่วเบากล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้ามักรู้สึก พวกท่านความจริงไม่ต้องเชิญเรามาเลย"

"เพราะเหตุใด?"

"ก่อน ๆ ที่พวกท่านจะฆ่าคน ไยมิใช่มักลงมือฆ่าเอง?"

น้ำในกาถูกเทหมดสิ้นแล้ว แต่มือที่หิ้วกา ยังคงค้างอยู่กลางอากาศ

เนิ่นนานให้หลัง มือทั้งสองจึงปล่อยลงไป โอ๊วเล่าปั้งลดเสียงแผ่วเบา เน้นทีละคำ

"พวกเราเชิญท่านมาเพื่อฆ่าคน มิได้เชิญท่านมาสอบถามตื้นลึกหนาบางของพวกเรา"

โล่วเซี่ยวเกียผงกศีรษะช้า ๆ แย้มยิ้มกล่าว

"มีเหตุผล"

"ราคาที่ท่านเสนอ พวกเราได้ชำระให้ท่านแล้ว และไม่มีผู้ใดไปถามประวัติความเป็นมาของท่านด้วย"

"แต่สตรีที่เราต้องการเล่า?"

"สตรี..."

วาจาของมันมิทันจบคำ พลันได้ยินคนผู้หนึ่งส่งเสียงดัง ๆ

"นั่นก็ต้องดูท่านต้องการสตรีเยี่ยงไร?"

"นี่ก็เป็นเสียงสตรี?"

โล่วเซี่ยวเกียเหลียวไป ก็เห็นสตรีนางหนึ่ง เดินช้า ๆ ออกมาจากมุมกำแพง

สตรีที่วัยเยาว์อย่างยิ่ง สวยสะคราญอย่างยิ่ง แต่ดวงตากลับมีประกายขุ่นแค้นรันทด และอาฆาตจนแวววาว

เบ๊ฮวงเหล็งเดินมาจนถึงกลางถนนใหญ่แล้ว

แสงอาทิตย์สาดส่องอยู่บนใบหน้านาง ใบหน้านางมีความรู้สึกที่ประหลาดจนพิกลยิ่ง ต้องเป็นคนที่ถูกคุมเข้าลานประหาร ใบหน้าจึงมีความรู้สึกเช่นนี้

สายตาโล่วเซี่ยวเกีย เลื่อนจากเท้านางขึ้นไปบนใบหน้าอย่างเชื่องช้า สุดท้ายจับมองที่ปากนางแน่วนิ่ง

ปากนางเต็มอิ่มแดงระเรื่อ คล้ายดั่งเป็นผลไม้ที่สุกงอมแล้วก็ปาน

โล่วเซี่ยวเกียหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"เป็นท่านถาม ข้าพเจ้าต้องการสตรีเยี่ยงไร?"

เบ๊ฮวงเหล็งผงกศีรษะ โล่วเซี่ยวเกียแย้มยิ้มกล่าว

"ที่ข้าพเจ้าต้องการคือสตรีเยี่ยงท่าน ท่านก็ย่อมทราบแก่ใจอยู่"

"อย่างนั้น สตรีที่ท่านต้องการมีอยู่แล้ว"

"ตัวท่าน?"

"ใช่! ข้าพเจ้าเอง"

โล่วเซี่ยวเกียหัวร่ออีกครา เบ๊ฮวงเหล็งกล่าว

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าหลอกลวงท่าน?"

"ท่านย่อมไม่ยอมหลอกลวงข้าพเจ้า เพียงแต่ข้าพเจ้ามักรู้สึก ท่านอย่างน้อยควรแย้มยิ้มให้ข้าพเจ้าก่อน"

เบ๊ฮวงเหล็งยิ้มทันที มิว่าผู้ใดก็มิอาจปฏิเสธว่านางมิใช่แย้มยิ้ม

แต่โล่วเซี่ยวเกียกลับขมวดคิ้วแนบแน่น

เบ๊ฮวงเหล็งกล่าว

"ท่านยังไม่พอใจ?"

โล่วเชี่ยวเกียถอนหายใจกล่าว

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่พอใจสตรีที่แย้มยิ้มคล้ายร่ำไห้อยู่เสมอมา"

เบ๊ฮวงเหล็งขบริมฝีปากอย่างแรง เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวเบา ๆ

"มาตรว่าข้าพเจ้ายิ้มไม่สวยงาม แต่เรื่องอื่น ๆ กลับกระทำได้ดีงามยิ่ง"

"ท่านรู้จักกระทำเรื่องราวใด?"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากระทำเยี่ยงไร?"

โล่วเชี่ยวเกียกวาดตามองนาง พลันคว้าผ้าเช็ดตัวในถังน้ำโยนออกไปผืนหนึ่ง

เบ๊ฮวงเหล็งมีแต่รับไว้

โล่วเชี่ยวเกียกล่าว

"ท่านทราบว่า นั่นมีเพื่อประโยชน์ใด?"

เบ๊ฮวงเหล็งสั่นศีรษะ โล่วเชี่ยวเกียกล่าว

"สำหรับถูหลัง"

เบ๊ฮวงเหล็งจับตามองผ้าเปียก สองมือต้องเริ่มสั่นระริก กระทั่งผ้ายังร่วงหล่นลงไป

แต่ทว่า นางเก็บขึ้นมาโดยเร็ว ใช้กำลังบิดรุนแรง

นางคล้ายดั่งทุ่มเทพลังทั้งมวลออกมาจนหมดสิ้นก็ปาน หลังมือที่เรียบลื่นละเอียดอ่อน ถึงกับมีเส้นเลือดสีเขียวโปนขึ้นมา

แต่นางทราบ ของที่นางจับอยู่ในตอนนี้ ไม่อาจปล่อยให้ร่วงลงอีก

นางไม่ยอมให้ของในมือร่วงหล่นเด็ดขาด เพราะนางสูญเสียไปมากเหลือเกินแล้ว

โล่วเชี่ยวเกียย่อมยังจ้องมองนาง ประกายเย้ยหยันในดวงตา คล้ายดั่งแหลมคมจนแทงทะลุหัวใจนางก็ปาน

นางขบกรามแนบแน่นแล้วพลันถามขึ้น

"ข้าพเจ้ายังมีวาจาต้องการถามท่าน"

โล่วเชี่ยวเกียส่งเสียงละห้อย

"ข้าพเจ้าก็ไม่พอใจสตรีปากมาก แต่ครั้งนี้กลับยินดีละเมิดกฎเกณฑ์ ให้ท่านถามสักข้อหนึ่ง"

"สตรีที่ท่านต้องการ ตอนนี้มีอยู่แล้ว แต่คนที่ท่านจะฆ่า ตอนนี้ยังรอดชีวิตอยู่"

"ท่านไม่ต้องการให้มันรอดชีวิต?"

เบ๊ฮวงเหล็งผงกศีรษะ โล่วเชี่ยวเกียกล่าวต่อไป

"ที่ท่านมา เพราะต้องการให้ข้าพเจ้าไปฆ่ามัน?"
เบ๊ฮวงเหล็งผงกศีรษะอีก
โล่วเซี่ยวเกียกลับหัวร่อ แล้วกล่าวเสียงราบเรียบ
"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าประกันว่า มันต้องรอดได้อีกไม่นาน"

อาทิตย์ร้อนแรงแผดเผา ราวแผ่นดินอยู่บนเตาใหญ่

เบ๊ฮวงเหล็งพลันรู้สึก นางคล้ายเป็นหม้อบนเตา กำลังทนทานการแผดเผาที่ร้อนระอุ

นางกำผ้าเปียกแนบแน่น เดินเข้าไปช้า ๆ

โล่วเซี่ยวเกียยังแย้มยิ้มอยู่ ฟันขาวสะอาดของมันเป็นประกายในแสงอาทิตย์ ดูไปคล้ายเป็นเขี้ยวสัตว์ร้าย...

ใต้อาทิตย์แรงกล้า

ร้อนระอุ

อากาศหลังฝนตก ความจริงไม่ควรร้อนถึงปานนี้

หยาดเหงื่อได้ไหลตามลำคอที่ชาแข็งของผู้คนลงเป็นเส้นสาย ไหลลงจนเสื้อผ้าชุ่มโชกโชมกาย

จิ้งเหลนที่เปลี่ยนสีกำลังคลานอยู่ตามกรวดทราย คล้ายดั่งคิดจะหาสถานที่เย็นชื้นกว่านี้

หญ้าที่เปียกชื้นด้วยน้ำฝน ถูกแผดเผาจนแห้งกรังไปแล้ว

กระทั่งลมที่โชยพัดยังรู้สึกร้อน!

มีแต่อยู่ในบ้าน จึงยังพอจะเย็นกว่าบ้าง

บนโต๊ะยาวที่กว้างสามเชียะ มีแพรพรรณสีสันสดใสซ้อนจนเต็ม เสื้อผ้าสำเร็จรูปเป็นชุด ๆ พับเป็นตั้งสูง

เอี๊ยบไคนั่งอยู่บนเก้าอี้หวายทางด้านข้าง เหยียดเท้าทั้งสองออกไป จับตามองดูเต็งฮุ้นลิ้มเลือกเสื้อผ้าของนางอย่างเกียจคร้าน

คนรับใช้ทั้งสอง ผู้ที่มีวัยสูงกว่า ยืนห้อยมือองอเอวอยู่ข้างกายด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

ส่วนผู้มีวัยเยาว์กว่า ถือโอกาสนั้น ออกไปดูความคริกครื้นที่ปากประตู

พวกมันมาอยู่ในร้านเพรพรรณนี้นานปีแล้ว ต่างเข้าใจกระจ่าง ยามสตรีเลือกหาเสื้อผ้า บุรุษควรอย่าได้ออกความเห็นให้นางจึงประเสริฐ

เต็งฮุ้นลิ้มเลือกได้ชุดสีเขียวอ่อน นางทาบกับตัว บิดไปบิดมาแล้ววางลงอีกครา ถอนหายใจเบา ๆ กล่าวว่า

"นึกไม่ถึง ของในร้านนี้กลับมีอยู่ไม่น้อย"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ผู้อื่นมีแต่ตำหนิว่าของน้อยไป หรือท่านยังตำหนิของมากไปได้?"

เต็งฮุ้นลิ้มผงกศีรษะกล่าว

"ของยิ่งมาก ข้าพเจ้ายิ่งลังเลไม่อาจตกลงใจ หากแม้นมีเพียงไม่กี่ชุด มิแน่ว่าถูกข้าพเจ้าซื้อหมดสิ้นแล้ว"

เอี๊ยบไคก็ถอนหายใจกล่าว

"นี่กลับเป็นวาจาสัตย์จริง"

ผู้รับใช้รีบแย้มยิ้มกล่าว

"เนื่องเพราะโกวไหนไน่กับพวกเสียวเจี๊ยะของบ้วนเบ๊ตึ้งมักให้เกียรติมาซื้อหา ดังนั้น ร้านซอมซ่อของเราจึงมิอาจไม่เตรียมของให้มากไว้ได้ นับว่าต้องเสียใจอย่างยิ่งจริง ๆ"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่อคิกคักพลางกล่าว

"ท่านไม่ต้องเสียใจเพราะเรื่องนี้ดอก นี่มิใช่ความผิดของท่าน"

ตอนนั้น อีกผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ปากประตูได้ถอนใจยาวรำพึง

"นึกไม่ถึง นึกไม่ถึงจริง ๆ..."

เต็งฮุ้นลิ้มขมวดคิ้วถามไป

"นึกไม่ถึงว่าเราจะซื้อหรือไร?"

ผู้รับใช้คนนั้นงุนงงวูบ หันมาแย้มยิ้มกล่าว

"ผู้ต่ำต้อยไหนเลยกล้ามีความคิดเยี่ยงนั้น?"

"แล้วท่านมีความหมายอย่างไร?"

"ผู้ต่ำต้อยเพียงนึกไม่ถึง เบ๊ตั้วเสียวเจี๊ยะจะไปถูหลังให้ผู้อื่นได้จริง ๆ"

"เบ๊ตั้วเสียวเจี๊ยะ?"

"ก็คือทายาทโทนของซาเล่าปั้งแห่งบ้วนเบ๊ตึ้ง"

"เป็นสตรีที่สวมอาภรณ์แดงหรือไม่?"

"ซาเล่าปั้งมีธิดาอยู่เพียงนางเดียว"

"นางถูหลังให้ผู้ใด?"

"ให้...ตั้วเอี๊ยที่อาบน้ำอยู่กลางถนนท่านนั้น"

เต็งฮุ้นลิ้มกลอกตาไปมา หันมองหน้าเอี๊ยบไคทันที

เอี๊ยบไคหยีตาอยู่ คล้ายดั่งกำลังสัปหงก

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าว

"นี่! ท่านได้ยินหรือไม่?"

"อืมม์"

"สหายรักของท่านกำลังถูหลังให้ผู้อื่น หรือท่านไม่คิดออกไปดู?"

"อืมม์"

"อืมม์หมายความว่ากระไร?"

เอี๊ยบไคอ้าปากหาวแล้วกล่าว

"หากเป็นบุรุษถูหลังให้สตรี ท่านไม่ต้องบอกข้าพเจ้าก็ออกไปดูเสียนานแล้ว สตรีถูหลังให้บุรุษ เป็นเรื่องที่ถูกต้องตามกฎธรรมชาติแล้ว มีที่ใดน่าดู?"

เต็งฮุ้นลิ้มถลึงจ้องแน่วนิ่ง ในที่สุด อดหัวร่อมิได้

ผู้รับใช้วัยฉกรรจ์พลันถอนหายใจอีกคราแล้วกล่าว

"ผู้ต่ำต้อยกลับเข้าใจ เบ๊โกวเนี้ยทำเยี่ยงนี้ด้วยความมุ่งหมายใด"

เต็งฮุ้นลิ้มร้องอ้อเป็นทีถาม ผู้รับใช้ถอนใจกล่าวต่อ

"เท่าที่เบ๊โกวเนี้ยยอมคับแค้นเยี่ยงนี้ ล้วนเพราะเห็นแก่ซาเล่าปั้ง"

เต็งฮุ้นลิ้มร้องอ้ออีกครา ผู้รับใช้กล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะขาเป๋ผู้นั้นเป็นศัตรูของซาเล่าปั้ง เบ๊โกวเนี้ยกลัวซาเล่าปั้งที่มีวัยสูงแล้ว ไม่ใช่คู่มือของมัน"

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าว

"ดังนั้น นางจึงย่อมถ่อมตัวเอง เพื่อให้โล่วเซียวเกียช่วยฆ่าคนขาเป๋แทนนาง?"

"นางนับเป็นบุตรกตัญญูจริง ๆ"

-เต็งฮุ้นลิ้มพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"อาจบางที เพราะนางเพียงชมชอบถูหลังให้บุรุษกระมัง?"

ผู้รับใช้งุนงงทันที คิดจะกล่าวกระไร แต่อีกคนหนึ่งที่วัยสูงกว่าถลึงตาห้ามปรามมัน มันจึงต้องก้มศีรษะลงมิกล้าโต้เถียง

ตอนนั้น พลันมีเสียงฝีเท้าม้าแว่วขึ้น

เสียงฝีเท้าดังสับสน แสดงว่าผู้มาไม่เพียงหนึ่งคน
เต็งฮุ้นลิ้มกลอกตาไปมาแล้วกล่าว
"ท่านออกไปดู เป็นผู้ใดมากันบ้าง?"
แม้ผู้รับใช้จะไม่พอใจอย่างยิ่ง แต่ยังคงเดินก้มศีรษะออกไป
"ผู้มาเป็นพวกเล่าซือแป๋ของบ้วนเบ๊ตึ้ง"
"มามากน้อยเท่าใด?"
"คล้ายดั่งสี่ห้าสิบท่าน"
เต็งฮุ้นลิ้มครุ่นคิดแล้วชายตามองเอี๊ยบไค๋ พลางกล่าว
"ท่านว่าพวกมันมาเพื่อช่วยเหลือ หรือมาดูความครึกครื้นเท่านั้น?"
เอี๊ยบไคหาวอีกคราวจึงตอบ
"นี่ต้องดูพวกมันเป็นตัวบัดซบ หรือเป็นคนชาญฉลาดแล้ว"
"หากพวกมันคิดมาช่วยเหลือ ก็เป็นตัวบัดซบที่มาตรฐาน?"
"ใช่ บัดซบแท้จริง"
หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ
"ความครึกครื้นที่น่าดูเยี่ยงนี้ มีแต่คนบัดซบเท่านั้นที่ยอมปล่อยผ่าน"
เต็งฮุ้นลิ้มก็หัวร่อกล่าว
"ท่านคงต้องการดูให้ได้ เป็นดาบโป้วอั้งเสาะเร็วกว่า หรือกระบี่ของโล่วเซี่ยวเกียเร็วกว่ากันแน่?"
"แม้นับว่าข้าพเจ้าต้องรอสามวันสามคืน ข้าพเจ้าก็จะรอต่อไป"
"ดังนั้น ท่านมิใช่คนโง่บัดซบ!"
"ไม่ใช่เด็ดขาด"

ตอนนั้น ในถนนเริ่มมีเสียงต่าง ๆ ดังขึ้นทีละน้อย มีเสียงกระแอมไอ มีเสียงซุบซิบปรึกษา แต่เสียงส่วนมากยังคงเป็นเสียงอุทานด้วยความตื่นเต้นสงสัย และถอนใจด้วยความสะทกสะท้อน

มาเห็นเบ๊ตั้วเสียวเจี๊ยะถูหลังให้ผู้อื่น แสดงว่าเป็นเรื่องที่ทุกคนต้องแตกตื่นสงสัย มีมากมายที่รู้สึกขุ่นเคืองแทบประท้วงแทน

แต่ไม่มีสักผู้เดียว ที่กล้าเสนอหน้าไปเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระนี้

อย่างไร ในโลกก็มีคนโง่บัดซบไม่มาก

ทันใด เสียงทั้งมวลต่างสงบงัน กระทั่งสายลมยังคล้ายหยุดโชยพัด

ผู้รับใช้ทั้งสองในร้าน คล้ายดั่งพลันรู้สึก มีความกดดันคุกคามจนพวกมันแทบหายใจไม่ออก

แต่ดวงตากลมใหญ่ของเต็งฮุ้นลิ้มเป็นประกายวาว รำพึงเบา ๆ

"มาแล้ว ในที่สุดก็มาแล้ว..."

ไม่มีผู้คนเคลื่อนไหว ไม่มีเสียงใด ๆ แต่ละคนต่างรู้สึกเป็นความกดดันที่รุนแรงจนมิอาจต่อต้าน คุกคามจนกระทั่งแทบหายใจไม่ออก

"มาแล้ว ในที่สุดก็มาแล้ว..."

แสงอาทิตย์ที่ร้อนแรง ลมที่ร้อนผะผ่าว

ลมโชยพัดมาจากทุ่งไพศาล คนผู้นี้ก็มาจากทุ่งไพศาล

ดินโคลนบนถนนแห้งไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ อยู่บนถนนสายนี้ เท้าซ้ายก้าวไปก่อน เท้าขวาจึงลากตามช้า ๆ มาตรว่าเดินช้าอย่างยิ่ง แต่มิได้หยุดเลย

ทุกคนต่างจับตามอง แสงอาทิตย์สาดส่องอยู่บนใบหน้าของมันพอดี

ใบหน้าของมันซีดขาว ขาวจนใส คล้ายดั่งเป็นน้ำแข็งยอดเขาสุดไกลที่ไม่เคยละลายเลยก็ปาน

แต่ดวงตาของโป้วอั้งเสาะ กลับคล้ายมีเปลวไฟเผาไหม้อยู่

ดวงตาของมันกำลังถลึงจ้องเบ๊ฮวงเหล็ง!

มือขวาเบ๊ฮวงเหล็งหยุดลงแล้ว ผ้าในมือยังคงมีน้ำหยดหยาดอยู่ไม่หยุดยั้ง

หนึ่งหยด สองหยด...

ทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดิน คล้ายดั่งเหลือแต่เสียงน้ำหยดเท่านั้น

หัวใจนางกลับมีโลหิตหยดหยาดอยู่

หนึ่งหยด สองหยด...รันทด ขุ่นแค้น อับอาย อาฆาต!!

"ท่านไฉนยังไม่ไป? ไฉนยังจะอยู่ที่นี่?"

"ข้าพเจ้าไม่อาจไป เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการเห็นมันตาย ตายอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า"

หัวใจนางดิ้นรนร่ำร้อง แต่ใบหน้านางกลับเย็นชา ไม่มีความรู้สึกใด ๆ ใบหน้านางก็คล้ายมีหิมะพอกอยู่

ดวงตาของโป้วอั้งเสาะจับนิ่งอยู่บนใบหน้าโล่วเชี่ยวเกียแล้ว
แต่โล่วเชี่ยวเกียกลับมิได้เหลือบแลดูเลย กลับกวักมือเรียกเต็งเล่าสี่และโอ๊วเล่าปั้ง ทั้งสองจำต้องเดินเข้าไป โล่วเชี่ยวเกียกล่าว
"ที่พวกท่านต้องการให้เราฆ่าคือคนผู้นี้?"
เต็งเล่าสี่ลังเล เหลือบมองดูโอ๊วเล่าปั้ง ในที่สุด ทั้งสองต้องผงกศีรษะพร้อมกัน
โล่วเชี่ยวเกียถาม
"พวกท่านต้องการให้เราฆ่ามันจริง ๆ?"
"แน่นอน"
โล่วเชี่ยวเกียพลันหัวร่อกล่าว
"ก็ได้ เราตกลงฆ่ามันให้พวกท่าน"
จบคำ ยื่นมือข้างหนึ่งไปช้า ๆ หยิบกระบี่ที่แครไม้มา
มือของโป้วอั้งเสาะกำฝักดาบแนบแน่นกว่าเดิมทันที
โล่วเชี่ยวเกียยังคงมิได้เหลือบแลมัน แต่เพ่งมองกระบี่ในมือแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ
"เรื่องที่ข้าพเจ้ารับปาก จะต้องกระทำได้"
เต็งเล่าสี่แย้มยิ้มประจบ
"แน่นอน"
"ท่านวางใจ?"
"ย่อมวางใจ"
โล่วเชี่ยวเกียถอนใจเบา ๆ กล่าว
"ในเมื่อพวกท่านวางใจ ก็ตายกันได้แล้ว"
เต็งเล่าสี่ขมวดคิ้วถาม
"ท่านว่ากระไร?"
"เราว่าพวกท่านควรตายได้แล้ว"
กระบี่ในมือพลันกรีดออกไป กรีดอย่างเชื่องช้า และมิได้แทงใส่ผู้ใดด้วย!
เต็งเล่าสี่มองดูกระบี่ในมือมันที่กรีดออก ใบหน้าพลันบิดเบี้ยว ร่างพลันสั่นกระตุกอย่างรุนแรง!

ผู้คนต่างจ้องมองหน้ามันด้วยความแตกตื่นสงสัย มิว่าผู้ใดต่างไม่ทราบ เป็นเรื่องราวใดกันแน่?

ร่างของเต็งเล่าสี่ได้ล้มลงไปแล้ว

ตอนมันล้มลงไป ที่ท้องน้อยพลันมีโลหิตฉีดออกมาเป็นลำยาวราวเกาทัณฑ์!

จนบัดนี้ผู้คนทั้งปวงจึงเห็น ในถังไม้ถึงกับมีกระบี่พุ่งออกมาอีกเล่มหนึ่ง ปลายกระบี่ยังมีโลหิตหยดหยาดอยู่!

ขณะที่เต็งเล่าสี่จับตามองกระบี่ในมือขวาโล่วเชี่ยวเกีย กระบี่ในมือซ้ายของโล่วเชี่ยวเกียได้แทงออกมาจากถังไม้ แทงเข้าไปในท้องน้อยมัน!

ขณะเวลานั้นเอง โอ๊วเล่าปั้งล้มลงไปเช่นกัน ที่คอหอยก็มีโลหิตฉีดเป็นทางยาว!

กระบี่ในมือขวาโล่วเชี่ยวเกีย ก็มีโลหิตหยดจากปลายลงมาเป็นเส้นสาย!

ยามเมื่อโอ๊วเล่าปั้งเห็นกระบี่ที่แทงออกมาจากในถังไม้ กระบี่ในมือขวาโล่วเชี่ยวเกียพลันเปลี่ยนทิศทางเร็วกว่าเดิม คล้ายดั่งเป็นสายฟ้าแลบ แวบเดียวก็ทะลุคอหอยมัน!

ไม่มีผู้ใดเคลื่อนไหว และไม่มีเสียงใด ๆ!!

ลมหายใจของแต่ละคนคล้ายดั่งชะงักงันไป!

ปลายกระบี่ยังมีโลหิตหยดหยาดอยู่

หนึ่งหยด สองหยด...

โล่วเชี่ยวเกียจับตามองโลหิตแดงฉานที่หยดจากปลายกระบี่ของมัน ถอนใจเบา ๆ แล้วรำพึง

"คนที่มีอาชีพดั่งเรา แม้นับว่าตอนอาบน้ำ ก็ต้องมีไม้ตายอยู่ในถังน้ำ ตอนนี้พวกท่านย่อมควรเข้าใจแล้วกระมัง?"

เบ๊ฮวงเหล็งพลันกรีดร้อง

"แต่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

"ท่านไม่เข้าใจ ที่ข้าพเจ้าไฉนต้องฆ่าพวกมัน?"

ไม่มีผู้ใดเข้าใจ

เบ๊ฮวงเหล็งย่อมไม่เข้าใจเช่นกัน นางร้องดัง ๆ

"คนที่ท่านจะฆ่า มิใช่พวกมันกระมัง?"

โล่วเชี่ยวเกียหัวร่อเบา ๆ อีกครา เบือนหน้าออกไป ในที่สุดจับสายตาอยู่ที่โป้วอั้งเสาะ

"ท่านเข้าใจหรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะก็ย่อมไม่เข้าใจ ไม่มีผู้ใดเข้าใจ

โล่วเชี่ยวเกียกล่าว

"ความจริง พวกมันมิใช่ต้องการให้ข้าพเจ้ามาฆ่าท่านจริง ๆ"

"มิใช่?"

"พวกมันเพียงต้องการ ยามที่ข้าพเจ้าประมือต่อสู้กับท่าน จะลอบประทุษร้ายท่านทางด้านข้างเท่านั้น"

โป้วอั้งเสาะยังคงมิใคร่เข้าใจนัก

โล่วเชี่ยวเกียกล่าว

"ความคิดนี้นับว่าเยี่ยมอย่างยิ่ง เนื่องเพราะมิว่าผู้ใดต่อสู้กับข้าพเจ้า ต้องไม่มีกำลังหลงเหลือไปป้องกันการลอบประทุษร้ายของผู้อื่นเด็ดขาด โดยเฉพาะอาวุธลับที่ซัดออกจากในถังไม้"

"ในถังไม้?"

"ท่านไม่เข้าใจ?"

โป้วอั้งเสาะยังคงไม่เข้าใจ ไม่มีผู้ใดเข้าใจ

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงระเบิดดังโครมกึกก้อง

เสียงนี้ถึงกับดังมาจากถังไม้ จากนั้น ถังไม้ถูกกระแทกแตกกระจายออกไป

น้ำกระเซ็นรอบข้างเป็นประกายแวววาวในแสงอาทิตย์ ถึงกับมีคนผู้หนึ่งพุ่งออกมาจากในถังไม้

คนผู้นี้มีท่าทางที่ว่องไวยิ่งนัก!

แต่กระบี่โล่วเชี่ยวเกียกลับว่องไวกว่า ประกายกระบี่พอวูบ เสียงแผดร้องดังขึ้นทันที

ในแสงอาทิตย์ มีประกายโลหิตกระจายเป็นทางอีกครั้ง คนผู้นั้นล้มลงไปถึงกับเป็นกิมป้วยเทาะเล้งได้!

ไม่มีเสียง ไม่มีลมหายใจ!

เสียงแผดร้องโหยหวน เลือนหายไปกับสายลมที่โชยมาจากทุ่งกว้าง

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด เต็งฮุ้นลิ้มจึงถอนใจยาวกล่าวว่า

"กระบี่ที่เร็วอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะยอมรับเช่นกัน

มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจมิยอมรับ กระบี่เหล็กกล้าธรรมดา เมื่อถึงมือโล่วเชี่ยวเกีย

ถึงกับคล้ายกลายเป็นมิใช่กระบี่แล้ว

ถึงกับคล้ายกลายเป็นงูพิษตัวหนึ่ง อสนีบาตสายหนึ่ง...อสนีบาตที่แลบขึ้นจากอเวจี!

เต็งฮุ้นลิ้มถอนหายใจกล่าว

"บัดนี้ กระทั่งข้าพเจ้ายังรู้สึกนับถือมันบ้างแล้ว"

"อ้อ?"

"มันแม้มิแน่จะเป็นคนชาญฉลาด แม้มิแน่จะเป็นคนดี แต่มันรู้จักใช้กระบี่จริง ๆ"

โลหิตหยาดสุดท้ายได้หยดลงไปแล้ว

จวบจนบัดนี้ โล่วเซี่ยวเกียจึงเบนสายตาจากปลายกระบี่ไปมองโป้วอั้งเสาะแย้มยิ้มถาม

"บัดนี้ ท่านเข้าใจแล้วกระมัง?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ

บัดนี้ โป้วอั้งเสาะย่อมเข้าใจ แต่ละคนต่างเข้าใจแล้ว

ก้นของถังไม้ ถึงกับมีช่องว่างอีกชั้นหนึ่ง ในช่องว่างถึงกับมีคนซ่อนอยู่ผู้หนึ่ง!

เมื่อเทน้ำลงในถังไม้แล้ว ต้องไม่มีผู้ใดสามารถดูออกว่าถังนี้ลึกเท่าใด

โล่วเซี่ยวเกียย่อมมิได้ยืนตัวตรง ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดได้คิด ใต้ถังไม้จะมีช่องว่างอีกชั้นหนึ่ง

ดังนั้น หากกิมป้วยเทาะเล้งซัดอาวุธลับออกมาจากภายใน โป้วอั้งเสาะไม่มีทางคาดคิดได้เด็ดขาด

โล่วเซี่ยวเกียกล่าวต่อไป

"บัดนี้ท่านย่อมควรเข้าใจ ที่ข้าพเจ้าอาบน้ำหาใช่เพราะต้องการสะอาดไม่ แต่เนื่องเพราะมีคนให้ข้าพเจ้าถึงห้าพันตำลึง"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"เพราะเงินห้าพันตำลึง อาจบางทีกระทั่งเอี๊ยบไคก็ยินดีอาบน้ำสักครา"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มอยู่

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะซีดขาวเย็นชาดั่งเดิม ภายใต้แสงอาทิตย์ที่ร้อนแรงเยี่ยงนี้ ใบหน้าถึงกับไม่มีเหงื่อแม้สักหยดหยาดเดียว!

โล่วเซี่ยวเกียกล่าวเสียงอ้อยอิ่งต่อไป

"ความคิดนี้ กระทั่งข้าพเจ้ายังรู้สึกไม่เลว แต่เสียดาย พวกมันคำนวณผิดพลาดไปประการหนึ่ง"

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องถาม

"เรื่องอันใด?"

"พวกมันดูข้าพเจ้าผิดไป"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าเคยฆ่าคน วันหน้ายังจะฆ่าคน ข้าพเจ้าก็พอใจเงินทอง เพราะเงินห้าพันตำลึง ข้าพเจ้าพร้อมที่จะอาบน้ำด้วยความยินดีในทุกเวลา"

หยุดหัวร่ออีกครั้ง จึงกล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"แต่ข้าพเจ้ากลับไม่พอใจถูกคนหลอกใช้ ยิ่งไม่พอใจถูกคนถือเป็นเครื่องมือ"

โป้วอั้งเสาะระบายลมจากปากยาว ๆ น้ำแข็งในดวงตา คล้ายดั่งเริ่มละลายไปทีละน้อย

โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึก บุรุษที่เปียกชุ่มโชกทางด้านหน้านี้ อย่างน้อยยังเป็นมนุษย์คนหนึ่ง

โล่วเซี่ยวเกียกล่าว

"หากข้าพเจ้าต้องการฆ่าคน ข้าพเจ้าลงมือเองเสมอมา"

"นี่นับเป็นนิสัยที่ดี"

"ความจริง ข้าพเจ้ายังมีนิสัยดีงามอยู่อีกมากหลาย"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้ายังมีนิสัยที่ดีคือ ไม่เคยกลืนวาจาที่ข้าพเจ้าลั่นปากออกไปเลยสักครา"

"อ้อ?"

"บัดนี้ ข้าพเจ้ารับเงินผู้อื่นมาแล้ว และรับปากผู้อื่นต้องฆ่าท่าน"

"ข้าพเจ้าได้ยิน"

"ดังนั้น ข้าพเจ้ายังต้องฆ่าท่าน"

"แต่ข้าพเจ้ากลับไม่ต้องการฆ่าท่าน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่เคยพอใจฆ่าคนประเภทท่านเสมอมา"

"ข้าพเจ้าเป็นคนประเภทใด?"

"เป็นคนประเภทน่าขบขัน"

โล่วเซี่ยวเกียตื่นเต้นสงสัยจนร้องโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้าน่าขบขัน?"

มีคนมากหลาย เคยด่ามันด้วยถ้อยคำหยาบช้ามามากมาย แต่ยังไม่มีผู้ใดว่ามันเป็นคนน่าขบขันเลย!

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้ามักรู้สึก คนที่นุ่งกางเกงอาบน้ำ ยังน่าขบขันยิ่งกว่า คนถอดกางเกงผายลมมากนัก"

เอี๊ยบไคอดหัวร่อมิได้แล้ว เต็งฮุ้นลิ้มก็หัวร่อคิกคักเสียงสดใส

หากบุรุษตัวใหญ่โต เพียงสวมกางเกงเปียกโชกอยู่ตัวเดียว สารรูปนับว่าน่าขบขันอย่างยิ่งจริง ๆ

สารรูปเยี่ยงนี้ อย่างน้อยต้องไม่คล้ายเป็นมือสังหารที่ฆ่าคนได้

โล่วเชี่ยวเกียพลันหัวร่อเช่นกัน หัวร่อพลางกล่าว

"สนุกสนานน่าสนใจมาก ข้าพเจ้านึกไม่ถึง ท่านก็เป็นคนมีอารมณ์ขันเช่นนี้ ข้าพเจ้าพอใจคนประเภทท่านอยู่เสมอมา"

แต่แล้วหน้าพลันเคร่งเครียดเย็นชา แค่นเสียงต่อไป

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้ายังต้องฆ่าท่านอยู่นั่นเอง"

"ฆ่าในตอนนี้?"

"ฆ่าตอนนี้"

"สวมกางเกงชุ่มโชกตัวนี้?"

"แม้นับว่าไม่สวมกางเกง ยังคงฆ่าท่านได้เช่นกัน"

"ประเสริฐมาก"

"ประเสริฐมาก?"

"ข้าพเจ้าก็รู้สึก หากปล่อยโอกาสนี้ผ่านไป ออกจะน่าเสียดายยิ่ง"

"โอกาสใด?"

"โอกาสฆ่าข้าพเจ้า"

"ตอนนี้ข้าพเจ้ามีโอกาสฆ่าท่าน?"

"เนื่องเพราะท่านทราบ ข้าพเจ้าตอนนี้ต้องไม่ฆ่าท่านเด็ดขาด"

"ไฮ้! เป็นความหมายใดของท่าน?"

"ข้าพเจ้าเพียงบอกกับท่าน วาจาที่ข้าพเจ้าลั่นปาก ก็มิเคยกลืนกลับมาเลยสักครั้ง"

โล่วเชี่ยวเกียจับตามองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง ใบหน้ามีความรู้สึกพิกลอย่างยิ่ง

แต่ใบหน้าโป้วอั้งเสาะกลับไม่มีความรู้สึกใด ๆ

โล่วเชี่ยวเกียพลันหัวร่อเบา ๆ

บนแคร่ไม้ยังมีถุงหนังอยู่อีกใบหนึ่ง ทับอยู่ใต้สำรับเสื้อผ้า

โล่วเชี่ยวเกียสวมเสื้อผ้าแล้ว ใช้ปลายกระบี่เขี่ยถุงขึ้น ล้วงตั๋วแลกเงินจากในถุงมาสองฉบับ

ฉบับหนึ่งเป็นจำนวนหนึ่งหมื่นตำลึง อีกฉบับหนึ่งห้าพันตำลึง

โล่วเชี่ยวเกียกล่าว

"คนแม้มิได้ฆ่า แต่น้ำได้อาบแล้ว ดังนั้น ห้าพันตำลึงนี้ข้าพเจ้ารับไว้ แต่อีกหมื่นตำลึง กลับต้องคืนให้ท่าน"

มันโยนตั๋วแลกเงินหมื่นตำลึงไปบนซากศพเต็งเล่าสี่ รำพึงเบา ๆ

"เสียใจอย่างยิ่ง แต่ละคนต่างมิอาจจะมีการผิดคำพูดสักครั้งสองครั้ง คิดว่าพวกท่านต้องไม่ตำหนิเรา"

ไม่มีคนตำหนิมัน คนตายย่อมยิ่งไม่อาจเอ่ยปากตำหนิได้

โล่วเชี่ยวเกียถึงกับใช้ปลายกระบี่เขี่ยถุงหนังขึ้น แล้วเดินตัวปลิวออกไป มิได้เหลือบแลโป้วอั้งเสาะอีกแม้สักแวบเดียว และไม่เหลือบมองเบ๊ฮวงเหล็งอีกด้วย

คนทั้งปวงมีแต่เบิ่งตาจ้องดูมันเท่านั้น

แต่ทว่า เมื่อมันเดินถึงเบื้องหน้าเอี๊ยบไค กลับหยุดเท้าไว้อีกครั้ง

เอี๊ยบไคยังคงแย้มยิ้มอยู่

โล่วเชี่ยวเกียกวาดมองขึ้น ๆ ลง ๆ ชั่วครู่ พลันแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ ไฉนข้าพเจ้าจึงต้องเก็บเงินห้าพันตำลึงนี้ไว้?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ไม่ทราบ"

โล่วเชี่ยวเกียยื่นตั๋วแลกเงินไปให้พลางกล่าว

"นี่ให้ท่าน"

"ให้ข้าพเจ้า? ให้ข้าพเจ้าด้วยเรื่องอันใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการขอร้องท่านเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"วิงวอนท่านอาบน้ำสักครั้ง หากท่านยังไม่อาบน้ำ กระทั่งข้าพเจ้าก็ต้องถูกกลิ่นเหม็นท่านรมตายทั้งเป็นแล้ว"

โดยไม่เปิดโอกาสให้เอี๊ยบไคเอ่ยปาก ก็หัวร่อเสียงก้อง แล้วเร่งฝีเท้าออกไป

เอี๊ยบไคจับตามองตั๋วแลกเงินในมือ โดยมิทราบน่าขบขัน หรือน่าขุ่นเคือง แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับกลั้นหัวร่อมิได้ นางหัวร่อพลางกล่าว

"อย่างไรก็ตาม อาบน้ำครั้งหนึ่งได้เงินถึงห้าพันตำลึง ย่อมนับว่าคุ้มกันอยู่"

เอี๊ยบไคแสร้งปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านคล้ายดั่งนับถือมันอย่างยิ่ง?"

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตาถาม

"แต่คนที่ข้าพเจ้านับถือที่สุดมิใช่มัน"

"ที่ท่านนับถือที่สุดคือตัวท่านเอง?"

"มิใช่ข้าพเจ้า เป็นท่าน"

"ท่านก็นับถือข้าพเจ้า?"

"ใช่ เนื่องเพราะในโลก ถึงกับมีบุรุษยอมเสียเงินมาให้อาบน้ำ ด้วยจำนวนถึงห้าพันตำลึง"

เอี๊ยบไคก็อดหัวร่อมิได้ แต่มิได้หัวร่อ

เนื่องเพราะขณะเวลานั้น พลันได้ยินเสียงคนร่ำไห้ดังสนั่น

ผู้ร่ำไห้คือเบ๊ฮวงเหล็ง!

นางอดกลั้นมาเป็นเวลานานอย่างยิ่ง นางใช้พละกำลังทั้งมวลเท่าที่มี เข้าข่มบังคับตัวเองไว้

แต่นางยังคงอดมิได้ ยังคงต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหว

นางมิเพียงเจ็บช้ำรันทดเท่านั้น ยังขุ่นแค้นอย่างยิ่งด้วย

เนื่องเพราะนางรู้สึก ผู้ถูกเหยียดหยามและถูกทำร้าย มักเป็นนางเสมอมา หามีผู้อื่นไม่

ตอนนางเริ่มร่ำไห้ โป้วอั้งเสาะกำลังเดินผ่านไป เฉียดผ่านข้างกายนาง

แต่โป้วอั้งเสาะมิได้เหลือบแลนางสักแวบเดียว เฉกเช่นตอนเดินผ่านซากศพของกิมป้วยเทาะเล้ง

พวกเบ๊ซือของบ้วนเบ๊ตึ้งต่างยืนอยู่ที่ใต้ชายคา มีบ้างก้มศีรษะต่ำ มีบ้างจับตามองไปในทิศทางอื่น

พวกมันความจริงเป็นชายชาตรีที่แกร่งกร้าวห้าวหาญ แต่บัดนี้ มาเห็นธิดาโทนของตึ้งจู๊พวกมันถูกเหยียดหยามต่อหน้าคนทั้งปวง ถึงกับแสร้งเป็นไม่เห็นเสียได้

เบ๊ฮวงเหล็งพลันโถมเข้าไป ชี้โป้วอั้งเสาะแล้วร้องสุดเสียง

"พวกท่านรู้จักมันเป็นใคร? มันคือศัตรูของติ๊งจู๊พวกท่าน เป็นฆาตกรที่ฆ่าน้องพี่ของพวกท่านไปมากหลาย มันจงใจมาเพื่อทำลายบ้วนเบ๊ติ๊ง พวกท่านจะปล่อยให้มันไปเช่นนี้? พวกท่านมีแต่มองมันเช่นนี้เท่านั้น?"

ไม่มีผู้ใดเอ่ยปาก และไม่มีผู้ใดเหลือบมองนาง

นัยน์ตาของทั้งปวงต่างจับไปยังร่างชายกลางคนที่หน้ากร้านด้วยแดดลม

ชายกลางคนผู้นี้ บรรดาเบ๊ซือเรียกมันเป็นเจียวเล่าตั้ว (พี่ใหญ่) เนื่องเพราะมันมีวัยสูงที่สุดในหมู่พวกเบ๊ซือทั้งหลาย

ชั่วชีวิตมัน แทบจะใช้ผ่านอยู่ในบ้วนเบ๊ติ๊ง มันได้ทุ่มเทกาลเวลามีค่าที่สุดในชั่วชีวิต อยู่บนหลังม้าของบ้วนเบ๊ติ๊งโดยสิ้นเชิง

บัดนี้ เท้าทั้งสองของมันงองุ้ม หลังก็ค่อมกว่าเดิมเล็กน้อย ดวงตาที่ความจริงคมกล้า ถูกสุราเลว ๆ กัดกร่อนจนแดงฉาน

แต่ละครั้งที่มันนอนอยู่บนเตียงกระดานทั้งเย็นทั้งแข็ง ลูบเนื้อด้านทั้งสองขาอ่อนของมันแล้ว เคยมีความคิดจะไปเสี่ยงโชคในที่อื่นอยู่บ้าง

แต่ทว่า มันไม่มีที่ใดพอจะไป เนื่องเพราะรากของมันได้หยั่งอยู่ในบ้วนเบ๊ติ๊งแล้ว หยั่งลึกอย่างยิ่งด้วย

ครั้งแรกที่เบ๊ฮวงเหล็งหัดขี่ม้า ก็เป็นมันอุ้มนางขึ้นไป บัดนี้นางกำลังถลึงจ้องมองมัน ส่งเสียงดัง ๆ

"เจียวเล่าตั้ว มีแต่ท่านอยู่กับเตียเตียเรามานานที่สุด ท่านไฉนไม่เอ่ยปาก?"

ดวงตาเจียวเล่าตั้วก็คล้ายมีประกายขุ่นแค้นรันทด แต่กลับพยายามข่มกลั้นไว้อีกเนิ่นนานให้หลัง จึงถอนใจยาวกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าก็ไม่มีวาจาว่ากล่าว"

"เพราะเหตุใด?"

เจียวเล่าตั้วกำหมัดกัดฟัน กล่าวเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะเรามิใช่คนของบ้วนเบ๊ติ๊งแล้ว!"

"ไฮ้! ผู้ใดว่า?"

"ซาเล่าปั้งว่า"

เบ๊ฮวงเหล็งตะลึงลานไปทันที

เจียวเล่าตั้วกล่าวต่อไป

"ท่านให้ม้าพวกเราคนละตัว เงินอีกสามร้อยตำลึง เรียกให้พวกเราไปจาก

บ้วนเบ๊ตึ้ง"

หมัดของมันกำแนบแน่นกว่าเดิม กรามก็ขบแนบแน่นกว่าเดิม ตะเบ็งสุดเสียง

"พวกเราขายชีวิตให้บ้วนเบ๊ตึ้งมาทั้งชาติ แต่ทว่า ชาเล่าปั้งให้พวกเราไป พวกเราก็ต้องไป"

เบ๊ฮวงเหล็งจับตามองมัน แต่เท้าก้าวถอยหลังไปไม่หยุดยั้ง

นางก็ไม่มีวาจาว่ากล่าว

เอี๊ยบไคที่ยืนเงี่ยหูฟังอยู่เสมอมา ถึงตอนนี้พลันร้องด้วยความตระหนก

"แย่แล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มหันขวับไปถาม

"แย่เรื่องอันใด?"

เอี๊ยบไคส่ายหน้าไปมา มิทันกล่าวกระไร พลันมีควันดำกลุ่มหนึ่งพุ่งขึ้นท้องฟ้าที่นั้น ความจริงเป็นที่ซึ่งธงใหญ่ของบ้วนเบ๊ตึ้งปลิวไสวอยู่

ควันหนา ไฟแรง

ตอนพวกเอี๊ยบไครุดไปถึง บ้วนเบ๊ตึ้งได้กลายเป็นทะเลเพลิงแล้ว

อากาศแล้ง ไม้แห้ง ลมแรง เมื่อไฟลุกไหม้ ก็ลามรวดเร็วจนไม่มีทางดับได้

อย่าว่าแต่ในไฟยังมีน้ำมัน...น้ำมันดำ (น้ำมันดิบ) ที่ลุกไหม้ง่ายที่สุด

พร้อมกันนั้น ไฟยังถูกจุดขึ้นถึงยี่สิบกว่าแห่ง พอลุกไหม้ก็กลายเป็นทะเลเพลิงทันที

ฝูงม้าร่ำร้อง โถมทะลวงอยู่ในไฟอันร้อนแรง กระแทกกันเอง เหยียบย่ำกันเอง โดยคิดจะหนีเอาชีวิตรอดจากไฟร้อนแรงที่ทารุณ

มีบ้างโชคดีสามารถทลายออกไป ต่างห้อกระจัดกระจายในทิศทางต่าง ๆ แต่ส่วนมากกลับถูกคลอกตายอยู่ในทะเลเพลิง

ในทะเลเพลิงมีกลิ่นเนื้อไหม้เหม็นคละคลุ้ง

"บ้วนเบ๊ตึ้งย่อยยับแล้ว ย่อยยับจนดับสูญแล้ว"

"ผู้ทำลายสถานที่นี้ ก็เป็นผู้ที่สร้างสถานที่นี้ขึ้นมา"

ในอุปาทานของเอี๊ยบไค คล้ายเห็นเบ๊คงคุ้งยืนอยู่ในเปลวไฟร้อนแรง แค่นหัวร่อใส่ พลางส่งเสียง

"สถานที่นี้เป็นของเรา ไม่มีผู้ใดสามารถชิงไปจากมือเราได้"

บัดนี้ เบ็คงคุ้งได้ปฏิบัติตามคำพูดของท่านแล้ว บัดนี้ บ้วนเบ็ติ้งเป็นของท่านตลอดกาลนาน

มาตรว่าไฟร้อนแรงอย่างยิ่ง แต่ฝ่ามือเอี๊ยบไคกลับมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมา

มิว่าผู้ใดต่างไม่เข้าใจความรู้สึกของเอี๊ยบไค มิว่าผู้ใดต่างไม่ทราบ เอี๊ยบไคกำลังครุ่นคิดเรื่องอันใด?

เต็งฮุ้นลิ้มพลันถอนหายใจกล่าว

"ในเมื่อไม่ได้ ก็มิสู้ทำลายมันไปเสียเลย การกระทำของคนผู้นี้ ก็มิใช่ผิดพลาดโดยสิ้นเชิง"

ใบหน้าที่ซีดขาวของนาง ถูกเปลวไฟลูบไล้จนแดงฉาน พลันร้องด้วยความตระหนก

"ประหลาด ที่นั่นไฉนยังมีทารก?"

เปลวไฟแลบเลียจนท้องฟ้ากลายเป็นสีแดงฉานไปด้วย อาทิตย์ก็แดงฉานปานโลหิต

มิทราบมีลมมาเมื่อใด?

สถานที่ใดมีไฟ มักมีลมกรรโชกเสมอ

หญ้าในบริเวณห่างไกลที่ยังไม่ถูกเผาไหม้ กระเพื่อมเป็นระลอกอยู่ในสายลมทรายเหลืองซีด ถูกม้วนเข้ามาในกองไฟหอบแล้วหอบเล่า

เสียงแผดร้องของเหล่าม้าในกองไฟยังดังไม่ขาดหู เสียดแทงจิตใจผู้คนจนแทบอดทนมิได้

ในอาทิตย์ที่แดงฉานปานโลหิต บนพื้นหญ้าที่กระเพื่อมปานระลอก มีทารกผู้หนึ่งยืนซึมเซาอยู่จริง ๆ

มันเหม่อมองดูทะเลเพลิงที่แลบเลียท่วมฟ้า เผาไหม้บ้านช่องของมันจนหมดสิ้น

น้ำตาของมัน คล้ายถูกความร้อนรมจนแห้งไป และก็คล้ายชาด้านหมดความรู้สึกด้วย

เซี่ยวโฮ้วจื้อ!

ทารกผู้นี้เป็นบุตรคนเล็กของเบ็คงคุ้ง!

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องรีบปราดเข้าไปกล่าว

"เจ้า...ไฉนอยู่ที่นี้?"

เซี่ยวโฮ้วจื้อมิได้เงยหน้ามอง เพียงแต่ตอบเบา ๆ

"ข้าพเจ้าอยู่รอท่าน"

"รอเรา? ไฉนอยู่รอเราได้?"

"เตียเตียข้าพเจ้าสั่งให้อยู่รอท่านในที่นี้ เตียเตียทราบ ท่านต้องมาแน่"

"เตียเตียท่านเล่า?"

"ไปแล้ว...ไปแล้ว..."

จวบจนบัดนี้ ใบหน้าน้อย ๆ ของทารกจึงได้มีแววรันทดหดหู่ คล้ายดั่งจะร่ำไห้แล้ว

แต่มันถึงกับยังอดกลั้นได้

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องคว้ามือทารกมากำไว้ กล่าวเบา ๆ

"ท่านไปตั้งแต่เมื่อใด?"

"ไปเป็นเวลานานอย่างยิ่ง"

"ท่านไปเพียงลำพัง?"

เซี่ยวโฮ้วจื้อสั่นศีรษะ เอี๊ยบไครีบถาม

"ยังมีผู้ใดติดตามท่านไป?"

"ซาอี๊"

"ไฮ้! ซิมซาเนี้ย?"

เซี่ยวโฮ้วจื้อผงกศีรษะ มุมปากกระตุกเบา ๆ พลันร้องเสียงแหบแห้ง

"ท่านพาซาอี๊ไป แต่มิยอมพาข้าพเจ้าไปด้วย ท่าน...ท่าน..."

วาจานี้กล่าวมิทันจบ ในที่สุด ทารกน้อยก็ไม่อาจข่มกลั้นได้ ต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำ

ในเสียงร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำ ขุ่นแค้น ขมขื่นนี้ ยังมีความหวาดกลัวอย่างยิ่งอีกด้วย

มันจะอย่างไรก็เป็นทารกอยู่!

เอี๊ยบไคจับตามองดู พลอยบังเกิดความรันทดหดหู่บ้าง ส่วนเต็งฮุ้นลิ้มนั้นลอบซับน้ำตาของนางอยู่เบา ๆ

ทารกพลันโถมเข้าไปในอ้อมอกเอี๊ยบไค ร่ำไห้รำพัน

"เตียเตียสั่งให้ข้าพเจ้ารอท่านในที่นี้ เตียเตียบอกท่านเคยรับปาก จะต้องดูแลข้าพเจ้าและเจ้เจ๊ของข้าพเจ้าด้วยดี...ใช่หรือไม่? ใช่หรือไม่? ใช่หรือไม่?"

เอี๊ยบไคไหนเลยจะปฏิเสธว่าไม่ใช่ได้
เต็งฮุ้นลิ้มได้ลากทารกไปแล้ว กล่าวเสียงนุ่มนวล
"เราประกัน มันต้องดูแลท่านอย่างดีที่สุด มิเช่นนั้น กระทั่งเรายังไม่ยอม"
ทารกเงยหน้ามองนางแล้วก้มลงอีกครา กล่าวเบา ๆ
"เจ้าเจ๊ข้าพเจ้าเล่า? พวกท่านยอมดูแลนางโดยดีหรือไม่?"
เต็งฮุ้นลิ้มไม่มีปัญญาตอบคำถามนี้ นางได้แต่ฝืนยิ้ม
จนบัดนี้เอี๊ยบไคจึงได้พบเห็น มิทราบเบ๊ฮวงเหล็งไปแห่งหนใดแล้ว?
ยังมีโป้วอั้งเสาะ!

อาทิตย์คล้อยต่ำลงไปทีละน้อย
เปลวไฟในทุ่งกว้างแม้ยังคงเผาไหม้ แต่ก็นับว่าโทรมกว่าเดิมบ้างแล้ว
ลมกรรโชกเสียงอึงคะนึง อาทิตย์จมต่ำไปในขอบฟ้าทีละน้อย
กวนตงบ้วนเบ๊ตึ้งที่โดดเด่นเป็นเอกในดินแดนภาคนี้ บัดนี้ถึงกับกลายเป็นซากแห่งความหลัง เมื่อไฟดับ อย่างมากก็เหลือเพียงเนินดินของหลุมฝังศพไม่กี่เนิน ซากเถ้าถ่านของอาคารเท่านั้น
เบ๊คงคุ้งที่สร้างรากฐานนี้มากับมือ ตอนนี้ถึงกับมิทราบไปแห่งหนใดแล้ว
ทุกประการนี้ เป็นผู้ใดสร้างขึ้น?
แค้น!
บางครั้ง กระทั่งพลานุภาพของรัก ยังไม่อาจยิ่งใหญ่ไปกว่าแค้นได้!!

ในใจโป้วอั้งเสาะเต็มไปด้วยความแค้น
และก็แค้นตัวเอง...อาจบางทีที่แค้นที่สุดคือตัวเอง!
ในถนนสายยาวไม่มีคน อย่างน้อยไม่เห็นมีคนเป็น ๆ อยู่เลย
คนเท่าที่มี ต่างไปที่บริเวณเพลิงไหม้
เพลิงใหญ่ครั้งนี้ มิเพียงทำลายบ้วนเบ๊ตึ้งเท่านั้น ยังทำลายเมืองน้อยนี้ไปโดยมิต้องสงสัย มีคนมากหลายต่างสามารถดูออก เมืองน้อยนี้ก็ต้องเป็นเช่นซากศพของพวกกิมป้วยเทาะเล้ง...มอดมลายไปจากแผ่นดิน
โป้วอั้งเสาะเดินอยู่บนถนนสายยาวเพียงลำพัง เท้าซ้ายก้าวไปก่อน เท้าขวา

ลากตามช้า ๆ

มาตรว่าจะเดินช้า แต่ไม่หยุดเด็ดขาด

ก่อนหน้าจะหาเบ๊คงคุ้งพบ มันจะต้องเดินเช่นนี้ตลอดไป

'อาจบางทีเราสมควรหาม้าสักตัว'

ในตอนที่โป้วอั้งเสาะมีความคิดเช่นนี้ ก็เห็นคนผู้หนึ่งเดินออกจากตรอกแคบมาโดยไม่มีเสียง

เป็นสตรีร่างอ้อนแอ้นแน่งน้อย ในมือหิ้วห่อผ้าใหญ่อย่างยิ่ง

ชุยลั้ง!

โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึกปวดแปลบทั้งจิตใจ เนื่องเพราะความจริงตกลงใจจะลืมนางแล้ว

หลังจากทราบว่า ในหลายปีนี้ นาง "ทำงาน" เพื่อเชียวเปียกลี้เสมอมา โป้วอั้งเสาะก็ตกลงใจลืมนางให้ได้

แต่นางเป็นสตรีเพียงคนเดียวในชั่วชีวิตมัน

ชุยลั้งคล้ายดั่งอยู่รอโป้วอั้งเสาะมาก่อนก็ปาน ตอนนี้นางก้มศีรษะเดินช้า ๆ เข้ามา กล่าวเบา ๆ ว่า

"ท่านจะไป?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ

ชุยลั้งกล่าว

"ไปหาบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะอีกครั้ง เพราะย่อมต้องไปหาเบ๊คงคุ้งให้ได้

ชุยลั้งกล่าว

"หรือท่านจะทิ้งให้ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้เพียงลำพัง?"

หัวใจโป้วอั้งเสาะต้องปวดแปลบอีกครั้ง

มันความจริงตกลงใจไม่ยอมมองนางอีก แต่อย่างไรก็ยังคงอดมิได้ ต้องเบือนหน้ามองนางแวบหนึ่ง

แวบเดียวก็เกินพอแล้ว!

แสงอาทิตย์แดงฉานปานโลหิต ลูบไล้ใบหน้าที่ขาวผุดผ่อง สวยสะคราญ แต่ซูบซีดอิดโรยของนาง

ดวงตานางมีประกายท้อแท้สิ้นหวัง คล้ายดั่งจะบอกกับโป้วอั้งเสาะ

'ท่านไม่พาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าวิงวอนท่านอีก แต่ข้าพเจ้ายังต้องการ

ให้ท่านทราบ ข้าพเจ้าเป็นของท่านตลอดกาล

ความวาบหวามดื่มด่ำ การโอบรัดที่ร้อนแรง ริมฝีปากที่ชุ่มชื่น ทรวงอกที่นุ่มนิ่ม ละมุนมือ...เหตุการณ์ทั้งมวลที่ปรากฏขึ้นในห้องอันมืดมิด พลันประดังสู่ความรู้สึกนึกคิดของโป้วอั้งเสาะอีกครา

ฝ่ามือเริ่มมีเหงื่อซึมออกมาแล้ว

ศีรษะซุยลังก้มต่ำกว่าเดิม ผมดำขลับของนางสยายลงระซอกคอ

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ ต้องยื่นมือช้า ๆ ไปกุมผมของนางที่สยายลงมา

ผมของนางดำขลับ จนเป็นเช่นดั่งดาบของโป้วอั้งเสาะ

ดาบที่ดำสนิท!

ฝักดาบดำสนิท ด้ามดาบดำสนิท

มีคนว่า สีดำเป็นสัญลักษณ์ของอัปมงคล มีคนว่า สีดำเป็นสัญลักษณ์ของความตาย!

ท่านว่าเล่า?

อาทิตย์อัสดงลงไปแล้ว ในถนนใหญ่เวิ้งว้าง ไม่มีร่องรอยผู้คน

มีแต่บนหอน้อย มีแสงไฟขึ้นจุดหนึ่ง คนผู้หนึ่งผลักหน้าต่างหอ เหม่อมองดูถนนที่เงียบเหงาวังเวง

มันทราบ วิกาลใกล้จะมาถึงแล้ว

ความลับเซียวเปียกลี้

โลหิตแห้งกรังไปแล้ว

ลมกรรโชกมาวูบหนึ่ง พัดพาผมของกิมป้วยเทาะเล้งปลิวไสว

เซียวเปียกลี้พริ้มตาลง ถอนหายใจเบา ๆ ปิดหน้าต่างช้า ๆ

โคมเพิ่งถูกจุดสว่าง

ท่านนั่งเดียวดายอยู่ใต้แสงไฟ ว้าเหว่เฉกเช่นกับโคมโดดเดี่ยวดวงนี้

ไฉนมีบ้างบางคน มักจะว้าเหว่เยี่ยงนี้ เดียวดายเยี่ยงนี้เสมอ?

ใช่หรือไม่ว่า เนื่องเพราะมันไม่ยินยอมสร้างสะพาน กลับไปสร้างกำแพง?

แสงไฟสาดส่องอยู่บนใบหน้า รอยย่นบนใบหน้าท่านคล้ายยิ่งมากกว่าเดิม ยิ่งลึกกว่าเดิม

ในแต่ละริ้วรอย มิทราบได้ซ่อนความขมขื่นอยู่เท่าใด? คับแค้นเท่าใด? ลี้ลับเท่าใด?

ท่านรินสุราให้ตัวเองจอกหนึ่ง จิบช้า ๆ คล้ายดั่งกำลังรอกระไร?

แต่ท่านสามารถได้กระไรมา?

เรื่องและของที่ดีงามในชีวิต ต่างล่วงลับไปพร้อมกับวัย บัดนี้ หนึ่งเดียวที่สามารถรอได้ อาจบางทีคือความตาย!

ความตายที่เงียบเหงาว้าเหว่ บางคราไยมิใช่หวานชื่นอย่างยิ่ง?

รัตติกาลมาถึงแล้ว

ท่านมิต้องเหลียวไปมองความมืดทางนอกหน้าต่าง ก็สามารถรู้สึกได้

จอกสุราว่างเปล่าไปแล้ว ขณะคิดจะรินอีกจอกหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงแว่วขึ้นจากทางชั้นล่าง

เสียงล้างไพ่กระดูก!

มุมปากท่านมีรอยยิ้มที่ทั้งรันทดทั้งเร้นลับอยู่เล็กน้อย คล้ายดั่งทราบว่าจะต้องได้ยินเสียงนี้อยู่ก่อนก็ปาน

ดังนั้น ท่านจึงยันไม้เท้าลุกขึ้น เดินช้า ๆ ลงไป

มิทราบโคมที่ชั้นล่างถูกจุดขึ้นเมื่อใด

คนผู้หนึ่งนั่งอยู่ใต้แสงไฟ กำลังพลิกไพ่ขึ้นทีละตัว ในดวงตาก็มีรอยยิ้มที่เร้นลับและรันทดเช่นกัน

น้อยครั้งนักที่เอี๊ยบไคจะยิ้มเยี่ยงนี้

เอี๊ยบไคจับตามองไพ่บนโต๊ะแน่วนิ่ง มิได้เงยหน้าไปมองเชียวเปียกลี้

แต่เชียวเปียกลี้กลับจับตามองเอี๊ยบไค นั่งช้า ๆ ลงที่เบื้องหน้า พลันถามขึ้น

"ท่านดูได้กระไรบ้าง?"

เอี๊ยบไคอึ้งเป็นเนิ่นนาน จึงถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าดูไม่ออกทั้งสิ้น"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าผิดตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว"

เชียวเปียกลี้ถอนหายใจยาว ผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"แต่ละคนยากยิ่งที่จะไม่ผิดพลาดได้"

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึงว่าบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊จะหนีหน้า ไม่เคยนึกเลยจริง ๆ"

"ข้าพเจ้าความจริงก็เข้าใจว่ามันหนีไม่ได้"

"แต่ทว่า มันยิ่งชาญฉลาดกว่าที่พวกเราคาดคิดไว้มากหลายนัก มันทราบว่าทุกผู้คนต่างไม่ยอมพลาดโอกาสชมการต่อสู้ของโล่วเชียวเกียและโป้วอั้งเสาะ"

"หากมันจะไป นับว่าเป็นโอกาสที่ไม่มีครั้งใดปลอดกว่าครั้งนี้อีกแล้ว"

"อาจบางทีเนื่องเพราะเหตุนี้ มันจึงไปหาโล่วเชียวเกียมา"

"อ้อ?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจ กล่าวต่อไป

"มันแสร้งวางแผนยอกย้อนนี้ไว้ แล้วแสร้งให้ผู้อื่นพบเห็น ที่ต้องการเพียงเพื่อให้ผู้อื่นเชื่อว่า มันมีเจตนาลอบประทุษร้ายโป้วอั้งเสาะ ต้องการสังหารโป้วอั้งเสาะจริง ๆ"

หยุดถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"หากผู้อื่นไม่คลางแคลงสงสัยต่อความประสงค์นี้ของมันโดยสิ้นเชิง ก็ย่อมไม่ไปคาดคิดว่า ความจริงมันวางแผนนี้ เพื่อหาโอกาสหลบหนีเท่านั้น'

เชียวเปียกลี้ก็แย้มยิ้ม กล่าวเสียงราบเรียบ

"จุดอ่อนที่สุดของท่าน อาจบางทีคือ ท่านมักจะคิดมากเกินไป"

"ข้าพเจ้ามีความเห็น คนเราไม่สมควรคิดมากเกินไปจึงจะประเสริฐ"

"ใช่ คนเราไม่สมควรคิดมากเกินไปจริง ๆ"

หยุดเล็กน้อยแล้ว เชียวเปียกลี้กล่าวต่อ

"หากความคิดของท่านรวบรัดกว่านี้ อาจบางทีท่านจะพบเห็น มันคิดหาโอกาสหลบหนีอยู่?"

"ใช่แล้ว"

เชียวเปียกลี้ถอนหายใจยาว กล่าวต่อไป

"ท่านทราบจุดอ่อนที่สุดข้าพเจ้าคือกระไร?"

เอี๊ยบไคสั่นศีรษะ เชียวเปียกลี้ฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"จุดอ่อนของข้าพเจ้าก็คือ คิดมากเกินไป"

เอี๊ยบไคเพ่งมองพลางกล่าว

"ดังนั้น ท่านก็มิได้คาดคิดว่ามันจะหนี?"

เชียวเปียกลี้ผงกศีรษะ

ดวงตาเอี๊ยบไคพลันมีรอยยิ้มที่แหลมคมขึ้นอีกครา เน้นทีละคำ

"ดังนั้น ท่านจึงไปช่วยหาโล่วเชี่ยวเกียแทนมัน"

"ท่านทราบตั้งแต่เมื่อใด?"

สีหน้าของเชียวเปียกลี้มิเพียงยังเยือกเย็นอย่างยิ่งเท่านั้น ยังถึงกับมิได้มีทีท่าปฏิเสธเด็ดขาด

เอี๊ยบไคย้อนถาม

"ท่านมิได้ปฏิเสธ?"

เชียวเปียกลี้ยิ้ม พลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"อยู่ต่อหน้าคนเช่นท่าน ปฏิเสธจะมีประโยชน์ใด?"

เอี๊ยบไคก็แย้มยิ้ม แต่ไม่แจ่มใสดั่งยามปกติ คล้ายดั่งมีความเสียดายในคนผู้นี้ยิ่ง

รอยยิ้มของเชียวเปียกลี้ยิ่งรันทดหดหู่กว่าเดิม กล่าวช้า ๆ

"อาจบางที พวกเราเป็นคนประเภทเดียวกัน แต่ทว่า..."

"แต่ทว่า ทางที่พวกเราเดิน ผิดกันกระมัง?"

เชียวเปียกลี้ถอนใจกล่าวด้วยความรันทด

"อาจบางทีข้าพเจ้าเดินทางผิดแล้วจริง ๆ"

"แต่คนเยี่ยงท่าน ความจริงไม่คล้ายเป็นคนเดินทางผิดโดยง่ายดายเลย"

"สาเหตุของการเดินทางถูกมีเพียงหนึ่งเดียว แต่เหตุผลของการเดินทางผิดกลับมีอยู่มากหลาย"

"อ้อ?"

"คนที่เดินทางผิด ต่างมีเหตุผลของมันอยู่มากมาย"

"เหตุผลของท่านคือกระไร?"

"ที่ข้าพเจ้าเดินทางสายนี้ อาจบางทีมิใช่ข้าพเจ้าเลือกเอง"

ในดวงตากลับปรากฏความปวดแปลบ คล้ายดั่งเหม่อมองทิศทางสุดไกล อีกเนิ่นนานให้หลัง จึงกล่าวช้า ๆ ต่อไป

"อาจบางทีมีบ้างบางคน เมื่อกำเนิดมา ก็ถูกระบุให้เดินในทางสายนี้ ดังนั้นมันจึงไม่มีทางอื่นพอจะเดินได้เลย"

เอี๊ยบไคสงบฟัง

เอี๊ยบไคดูออก เชียวเปียกลี้ได้เตรียมบอกเล่าเรื่องราวที่ปกติมิยอมบอกแก่ผู้ใดเป็นเด็ดขาด

อีกเนิ่นนานให้หลัง เชียวเปียกลี้ถอนหายใจ แล้วกล่าวอีกจริง ๆ

"ท่านย่อมดูออกแต่แรกว่า ข้าพเจ้ามิใช่แซ่เชียว"

เอี๊ยบไคยอมรับ เชียวเปียกลี้กล่าวต่อ

"แซ่ของคนเราก็มิใช่เลือกมาเอง มันไม่มีทางพอจะเลือกได้เลย"

เอี๊ยบไคเห็นพ้อง เชียวเปียกลี้กล่าวต่อ

"หากท่านกำเนิดมาก็แซ่เฮ้ง มิว่าท่านยินดีหรือไม่ ทั้งชาติของท่านต้องแซ่เฮ้ง"

เอี๊ยบไคกล่าว

"วาจานี้ข้าพเจ้าเข้าใจ แต่ไม่เข้าใจความหมายของท่าน"

"ความหมายของข้าพเจ้าคือ พวกเราความจริงเป็นคนประเภทเดียวกัน แต่ที่เดินทางผิดกัน เพียงเพราะเนื่องจากท่านมีโชคดีกว่าข้าพเจ้าเท่านั้น"

ลังเลอีกเล็กน้อยจึงตกลงใจ เน้นทีละคำต่อไป

"เนื่องเพราะท่านมิใช่แซ่ไซมึ้ง!"

"ไซมึ้ง? ไซมึ้งชุน!"

เซียวเปียกลี้ฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านคิดออกแต่แรกแล้วหรือไม่?"

"หลังจากข้าพเจ้าเห็น คนที่ปลอมเป็นหญิงชราไปตายในร้านลี้มาฮูแล้ว จึงได้คิดออก"

"อ้อ?"

"ตอนนั้นข้าพเจ้าจึงได้คิด ยามข้าพเจ้าเรียกไซมึ้งชุนนั้น มันหันขวับกลับมา แต่มิได้มองข้าพเจ้า เป็นมองท่าน!"

"อ้อ?"

"ที่มันหันมา เนื่องเพราะมันรู้สึกตื่นเต้นสงสัย ข้าพเจ้าไฉนพลันเรียกนามของท่านมาได้"

"แต่ท่านกลับเข้าใจว่ามันคือไซมึ้งชุน?"

"โอ...แต่ละคนต่างมีผิดพลาดได้"

"อย่าว่าแต่ตัวมันก็ไม่ปฏิเสธ"

"อยู่ต่อหน้าท่าน มันไฉนกล้าปฏิเสธได้?"

"ตอนนั้น ท่านยังเข้าใจว่าลี้มาฮูก็คือโต้วพั่วพั้ว?"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"จวบจนบัดนี้ ข้าพเจ้ายังนึกไม่ออกว่าโต้วพั่วพั้วซ่อนอยู่ที่ใด?"

"ท่านไม่มีทางนึกออกตลอดกาล"

"เพราะเหตุใด?"

เซียวเปียกลี้กล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะผู้ใดก็นึกไม่ถึง โต้วพั่วพั้วกับไซมึ้งชุนจะเป็นคนเดียวกัน"

เอี๊ยบไคตระหนกจนร้องโพล่ง

"คนเดียวกัน?"

เซียวเปียกลี้ผงกศีรษะกล่าว

"อย่าลืมว่า วิชาปลอมแปลงโฉมเป็นความสามารถที่เชี่ยวชาญของตระกูลไซมึ้ง"

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึงจริง ๆ"

เหลือบมองเซียวเปียกลี้อีกแวบหนึ่ง ถอนใจกล่าว

"จวบจนบัดนี้ ข้าพเจ้ายังดูไม่ออก ท่านสามารถปลอมเป็นหญิงชราได้"

"หากให้ท่านดูออก ข้าพเจ้าก็มิใช่ไซมึ้งชุนแล้ว"

"มิน่าเล่า ชนชาวนักเลงจึงต่างว่า ไซมึ้งชุนเป็นศิษย์ทายาทคนเดียวของเชยมึนนั่งม้อ"

"ข้าพเจ้ามิใช่ศิษย์ทายาท"

"ว่ากระไร?"

"ข้าพเจ้าเป็นบุตร!"

"ไฮ้! บิดาท่านคือเชยมึนนั่งม้อ (มารมนุษย์พันหน้า)?"

ดวงตาเชียวเปียกลี้มีรอยยิ้มที่หดหู่รันทดอีกแล้ว กล่าวช้า ๆ

"กระทั่งข้าพเจ้าเองก็มิทราบ นี่เป็นโชคของข้าพเจ้า หรือเป็นกรรมของข้าพเจ้ากันแน่?"

เอี๊ยบไคมิได้ส่งเสียง วาจานี้หาใช่ทุกผู้คนสามารถตอบได้ไม่

เชียวเปียกลี้กล่าวต่อไป

"มิว่าผู้ใดต่างมิอาจไม่ยอมรับ บิดาผู้ล่วงลับเป็นอัจฉริยะยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้ม ความกว้างขวางลึกล้ำ และพลิกแพลงพิสดารในหลักวิชาบู๊ของท่าน จวบจนบัดนี้ ยังไม่มีผู้ใดสามารถทัดเทียมได้"

เอี๊ยบไคก็มิอาจไม่ยอมรับ

เชียวเปียกลี้กล่าวต่อไป

"ในชั่วชีวิตท่าน บัดเดี๋ยวบุรุษ บัดเดี๋ยวสตรี บัดเดี๋ยวคุณธรรม บัดเดี๋ยวอธรรม มีคนสรรเสริญท่านเป็นเทพเจ้าพันหน้า แต่ก็มีคนประณามท่านเป็นอสูรพันหน้า มิว่าผู้ใดต่างไม่ทราบ ท่านเป็นคนเยี่ยงไรกันแน่"

"ตัวท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ"

หยุดถอนหายใจแล้ว เชียวเปียกลี้กล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ ท่านมาตรแม้นถ่ายทอดสุดยอดวิชาทั้งมวลในชีวิตแก่ข้าพเจ้า แต่ท่านก็ได้มอบภาระให้ข้าพเจ้ารับไว้"

"ภาระใด?"

"อาฆาตแค้น!"

คำสั้น ๆ นี้ เชียวเปียกลี้เน้นหนักและยาว คล้ายดั่งต้องใช้กำลังมากหลายจึงสามารถเปล่งออกจากปากได้

เอี๊ยบไคเข้าใจความรู้สึกเยี่ยงนี้ อาจบางทีไม่มีผู้ใดเข้าใจกระจ่างกว่าเอี๊ยบไค... ความอาฆาตแค้นนี้ เป็นภาระที่หนักอึ้งปานใด

เซียวเปียกลี้กล่าวต่อ

"จวบจนบัดนี้ ในวงพวกนักเลงก็ยังไม่มีผู้ใดทราบ ท่านตายหรือไม่ตายกันแน่? มีบ้างว่า ท่านลอยเรือออกทะเลไปแล้ว มีบ้างกระทั่งยังว่า ท่านบำเพ็ญภาวนาสำเร็จเป็นเซียนแล้ว"

"ความจริงเล่า?"

"ความจริงท่านย่อมเสียชีวิตไปนานแล้ว"

"ตายเยี่ยงไร?"

"ตายในคมดาบ!"

"ดาบผู้ใด?"

เซียวเปียกลี้พลันเงยหน้าขึ้น ประสานสายตากับเอี๊ยบไค พลางกล่าว

"ท่านสมควรทราบเป็นดาบของผู้ใด ในโลก มีดาบของไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถฆ่าท่านได้"

เอี๊ยบไคเงียบงันไปแล้ว

เอี๊ยบไคมีแต่ต้องสงบปากคำ เนื่องเพราะทราบแล้วว่าเป็นดาบของผู้ใด

เซียวเปียกลี้แค่นเสียงเย็นชากล่าว

"ฟังว่า แป๊ะไต้เฮี้ยบเป็นอัจฉริยะท่านหนึ่งของบู๊ลิ้ม ฟังว่า ดาบของท่านมิเพียงโดดเด่นเป็นเอกในแผ่นดินเท่านั้น ยังนับได้ว่าเลอเลิศเหนือโบราณกาลและอนาคตด้วย"

น้ำเสียงของท่านครานี้ กราดเกรี้ยวแหลมคมยิ่งกว่าอาวุธใด ๆ บ่งบอกความอาฆาตแค้นถึงขีดสุดแล้วจริง ๆ แค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"แต่นิสัยใจจริงของท่านเล่า? ท่าน..."

เอี๊ยบไครีบสอดคำทันที

"ท่านไม่มีสิทธิ์วิจารณ์แป๊ะไต้เฮี้ยบ เนื่องเพราะท่านอาฆาตแค้นแป๊ะไต้เฮี้ยบ"

เซียวเปียกลี้กล่าว

"ท่านผิดแล้ว ข้าพเจ้าหาเคียดแค้นท่านไม่ ข้าพเจ้าความจริงไม่รู้จักท่านเลย"

"แต่ท่านกลับคิดจะฆ่าแป๊ะไต้เฮี้ยบ?"

"ข้าพเจ้าคิดจะฆ่าท่านจริง ๆ กระทั่งยังยินยอมทุ่มเทคุณค่านานาโดยไม่เสียดาย ท่านทราบว่าเพราะสาเหตุใดหรือไม่?"

เอี๊ยบไคสั่นศีรษะ

แม้นับว่าทราบ เอี๊ยบไคก็จำต้องสั่นศีรษะ

เซียวเปียกลี้กล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะแค้นกับรักนั้นผิดกัน แค้นมิใช่เกิดเองตามธรรมชาติ หากแม้นมีผู้ใดมอบภาระของอาฆาตแค้นแก่ท่าน ท่านก็จะเข้าใจได้แล้ว"

"แต่ทว่า..."

"โป้วอั้งเสาะจะต้องเข้าใจแน่ เนื่องเพราะเป็นเหตุผลเดียวกับที่มันต้องการฆ่าบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊!"

หยุดถอนหายใจแล้ว เซียวเปียกลี้กล่าวต่อ

"โป้วอั้งเสาะก็ไม่รู้จักบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ แต่มันอย่างไรต้องฆ่าบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ให้ได้"

ในที่สุด เอี๊ยบไคผงกศีรษะแล้วถอนใจกล่าว

"ดังนั้น ค่ำคืนนั้น ท่านจึงไปที่อารามบ้วยฮวยอำด้วย?"

สายตาเซียวเปียกลี้เหม่อมองออกไปในทิศทางสุดไกลอีกครา ถอนใจรำพึง

"หิมะของคืนนั้นโหมหนักอย่างยิ่ง..."

ดวงตาเอี๊ยบไคพลันมีประกายคมกล้าดั่งกระบี่ จับมองฝ่ายตรงข้ามแน่วนิ่งพลางถาม

"ท่านยังจำเหตุการณ์ค่ำคืนนั้นได้แจ่มชัด?"

เซียวเปียกลี้กล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"ความจริงข้าพเจ้าต้องการลืม แต่เสียดาย อย่างไรก็ลืมไม่ได้"

"เนื่องเพราะเท้าทั้งสองของท่านถูกฟันขาดไปในค่ำคืนนั้น?"

เซียวเปียกลี้เหลือบมองเท้าขาดของตน แล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

"ในโลก มีดาบสักกี่คนที่สามารถฟันเท้าข้าพเจ้าขาดได้?"

"มาตรว่าแป๊ะได้เฮี้ยบฟันเท้าท่านขาด แต่ได้ไว้ชีวิตท่าน..."

"ที่ไว้ชีวิตข้าพเจ้ามิใช่แป๊ะได้เฮี้ยบ แต่เป็นหิมะหนาหนักของคืนนั้น!"

"หิมะ?"

"เนื่องเพราะหิมะเหน็บหนาวจนโลหิตข้าพเจ้าแข็งไป ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีชีวิตรอดจนถึงบัดนี้ ไม่เช่นนั้น น่ากลัวโลหิตไหลจนแห้งตายไปเสียนานแล้ว"

"ดังนั้น ท่านจึงไม่ลืมหิมะคราครั้งนั้น?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ลืมดาบเล่มนั้น"

ดวงตาเซียวเปียกลี้ มีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียจนบอกไม่ถูกอีกครา การสังหารที่สยดสยองนองเลือดในค่ำคืนนั้น คล้ายดั่งปรากฏอยู่ในอุปาทานอีกครา

หิมะขาวสะอาด โลหิตแดงฉาน

โลหิตสีแดงไหลอยู่บนหิมะสีขาว หิมะสีขาวถูกชโลมจนแดงฉาน!

ประกายดาบก็คล้ายเป็นสีแดง ประกายดาบวูบไปที่ใด ที่นั้นก็มีหมอกสีแดงกระจายขึ้นแผ่นผืนหนึ่ง

หน้าผากเซียวเปียกลี้มีเหงื่อซึมออกมา นั่นเป็นเหงื่อเย็นของความหวาดกลัว

อีกเนิ่นนานให้หลัง เซียวเปียกลี้จึงถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"คนที่มิได้เห็นกับตา ต้องนึกไม่ถึงเด็ดขาด ว่าดาบเล่มนั้นน่าสะพรึงกลัวปานใดสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้มจำนวนมากหลาย ถึงกับตายอยู่ในคมดาบนั้นมากกว่าครึ่ง"

เอี้ยบไคสอดถามทันที

"ท่านทราบพวกเหล่านั้นเป็นผู้ใดกันแน่?"

เซียวเปียกลี้ไม่ทราบ

นอกจากเบ๊คงคุ้งเองแล้ว ไม่มีผู้ใดทราบ

เซียวเปียกลี้กล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ พวกเหล่านั้นไม่มีผู้ใดมิเคียดแค้นมัน"

"หรือพวกเหล่านั้นต่างมีความอาฆาตแค้นกับแป๊ะได้เฮี้ยบ?"

"เฮอะ เฮอะ ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ์วิจารณ์ตัวท่าน แต่อย่างน้อยมีสิทธิ์วิจารณ์ดาบของท่าน"

ประกายหวาดหวั่นในดวงตายิ่งเข้มกว่าเดิม กำหมัดทั้งสองแนบแน่น กล่าวเสียงแหบแห้งต่อไป

"ดาบเล่มนั้น ความจริงไม่ควรอยู่ในมือมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ ดาบเล่มนั้นความจริงควรเป็นดาบอสูรที่หลอมมาจากอเวจีขุมที่สิบแปดจึงถูกต้อง"

"ท่านกลัวดาบเล่มนั้น?"

"ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ ข้าพเจ้ามิอาจไม่กลัว"

"ดังนั้น ตอนนี้ท่านก็มีความกลัวโป้วอั้งเสาะเช่นกัน เนื่องเพราะท่านจำได้บัดนี้ ดาบเล่มนั้นอยู่ในมือโป้วอั้งเสาะแล้ว?"

"แต่เสียดาย นั่นก็มิใช่เป็นโชคลาภของโป้วอั้งเสาะ"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะนั่นความจริงเป็นดาบอสูร มีแต่นำพาความตายและอัปมงคลให้แก่เจ้าของมัน"

เสียงของเซียวเปียกลี้พลันกลับกลายเป็นเร้นลับอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเป็นเสียง

สาปแช่งของภูตผีในอเวจี

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง ฝืนยิ้มกล่าว

"แต่ว่า โป้วอั้งเสาะมิได้ตาย"

"มาตรว่าตอนนี้มันยังไม่ตาย แต่ชั่วชีวิตมันจะต้องดับสูญไปกับดาบเล่มนี้เป็นแน่นอน ยามมันมีชีวิต จะไม่ได้รับความเบิกบานแจ่มใสสักน้อยนิด เนื่องเพราะในใจมันมีแต่อาฆาตแค้น...ไม่มีอื่นใดทั้งสิ้น"

เอี๊ยบไคพลันผุดลุกขึ้น หันกายเดินออกไปเปิดหน้าต่าง

เอี๊ยบไคคล้ายรู้สึก ที่นี้อึดอัดอย่างยิ่ง อึดอัดจนผู้คนแทบหายใจไม่ออก

เซียวเปียกลี้จับตามองหลังเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าความจริงสงสัยท่านอยู่ตลอดมา?"

เอี๊ยบไคมิได้ตอบ และมิได้หันหน้ามา

นอกหน้าต่างมืดสลัวราวเป็นฉากดำ

เซียวเปียกลี้กล่าวต่อไป

"ที่ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านไปฆ่าบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ ความจริงต้องการหยั่งเจตนาท่านเท่านั้น"

"อ้อ?"

"แต่ความคิดนี้มิใช่ของข้าพเจ้า ค่ำคืนนั้น บนหอมีคนที่สามอยู่จริง ๆ"

"ยังมีอีกคนหนึ่งคือบ้วนเบ๊ตึ้งจู๊?"

เซียวเปียกลี้รับคำ เอี๊ยบไคถามต่อไป

"เต็งคิ้วก็เป็นมือสังหารคนหนึ่ง ที่ค่ำคืนนั้นไปร่วมกลุ้มรุมแป๊ะไต้เฮี้ยบทางนอกอารามบ้วยฮวยอำ?"

เซียวเปียกลี้แค่นหัวร่อตอบ

"มันยังไม่คู่ควร มันเป็นเพียงเจ้าค่อมที่โลภโมโทสันเท่านั้น"

"ดังนั้น พวกท่านจึงซื้อมันมา ให้มันขายชีวิตแทนพวกท่าน?"

"แต่พวกเรากลับซื้อท่านไม่ได้ ตอนนั้น กระทั่งข้าพเจ้ายังคิดไม่ถึง ท่านจะบอกเรื่องนี้แก่บ้วนเบ๊ตึ้งจู๊ เพราะคุณค่าที่พวกเราทุ่มเทออกไป นับว่ามิใช่จำนวนน้อยเลย"

"เฮอะ เงินทองจำนวนนั้นนับว่าพอซื้อคนได้มากหลายจริง แต่เสียดาย พวกเหล่านั้นตอนนี้ต่างกลายเป็นซากศพไปหมดสิ้นแล้ว"

"พวกมันตายโดยไม่น่าเวทนา และไม่น่าเสียดาย"

"แต่เสียดายที่โป้วอั้งเสาะยังไม่ตาย?"

"เฮอะ นั่นก็ไม่น่าเสียดาย เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ย่อมมีสักวันที่มันต้องตายกับดาบเล่มนั้น"

"เบ๊คงคุ้งเล่า?"

"ท่านมีความเห็น โป้วอั้งเสาะสามารถหาเบ๊คงคุ้งพบ?"

"ท่านเห็นว่าหาไม่พบ?"

"มันความจริงเป็นสุนัขป่า แต่บัดนี้กลายเป็นจิ้งจอกไปแล้ว ปกติจิ้งจอกยากยิ่งจะถูกคนหาพบ และยากยิ่งจะฆ่าตัวตายด้วย"

"วาจานี้ของท่าน เถ้าแก่ร้านขายเครื่องหนังต้องไม่เห็นพ้องด้วยแน่"

"เพราะเหตุใด?"

"หากไม่มีจิ้งจอกตาย เสื้อขนจิ้งจอกเหล่านั้นจะมาจากที่ใด?"

เซียวเปียกลี้ไม่อาจส่งเสียงอีกแล้ว

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"อย่าลืมว่า ในโลกยังมีสุนัขไล่เนื้ออยู่ และสุนัขไล่เนื้อก็มีจมูกที่ปราดเปรียว"

เซียวเปียกลี้พลันแค่นหัวร่อกล่าว

"แม้นับว่าโป้วอั้งเสาะมีจมูกเยี่ยงสุนัขไล่เนื้อ แต่ทว่า ตอนนี้น่ากลัวเพียงสามารถได้กลิ่นเครื่องหอมจากร่างสตรีเท่านั้น"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะชุยล้ง"

"หรือมันพาชุยล้งไป?"

เซียวเปียกลี้ผงกศีรษะ เอี๊ยบไคถามอีก

"หรือมีชุยล้งคลุกคลีอยู่ข้างกายมัน มันก็หาเบ๊คงคุ้งไม่พบ?"

"อย่าลืมว่า ที่สตรีพอใจ ปกติเป็นอัญมณี มิใช่เสื้อขนจิ้งจอก"

ครานี้เอี๊ยบไคเป็นฝ่ายส่งเสียงไม่ออกบ้าง

เซียวเปียกลี้หัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"ตามความเป็นจริง ตอนนี้โป้วอั้งเสาะจะหาเบ๊คงคุ้งพบหรือไม่ เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า? และเกี่ยวข้องใดกับท่านด้วย?"

เอี๊ยบไคอึ้งอีกเนิ่นนานจึงได้เน้นทีละคำ

"เกี่ยวข้องอยู่น้อยนิด"

"เกี่ยวข้องเยี่ยงไร?"

เอี๊ยบไคพลันหันกลับมา ประสานตาเชียวเปียกลี้แน่วนิ่ง พลางกล่าวช้า ๆ
"ท่านไฉนไม่ถามข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"
"ข้าพเจ้าเคยถาม มีคนมากหลายต่างเคยถาม"
"ไฉนตอนนี้ไม่ถาม?"
"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบแล้วว่า ท่านแซ่เอี๊ยบ นามไค"
"แต่เอี๊ยบไคเป็นคนเช่นไรกัน?"
"ในสายตาของข้าพเจ้า เพียงคล้ายคนที่พอใจเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระของผู้อื่น"
เอี๊ยบไคพลันหัวร่อกล่าว
"ครั้งนี้ท่านผิดแล้ว"
"อ้อ?"
"ที่ข้าพเจ้าเกี่ยวมิใช่เป็นเรื่องไร้สาระ"
"มิใช่?"
"มิใช่เด็ดขาด"
เชียวเปียกลี้ประสานตาแน่วนิ่ง เป็นเวลาเนิ่นนานจึงถามขึ้น
"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"
เอี๊ยบไคหัวร่อแล้วกล่าว
"ข้าพเจ้าทราบ ท่านจะต้องถามวาจาประโยคนี้มาอีกครั้ง"
"เรื่องที่ท่านทราบนับว่ามากหลายจริง ๆ"
"ที่ท่านทราบกลับน้อยเกินไป"
เชียวเปียกลี้แค่นหัวร่อ เอี๊ยบไคย้อนถาม
"ท่านไม่ยอมรับ?"
เชียวเปียกลี้ยังคงแค่นหัวร่ออยู่
เอี๊ยบไคพลันเดินเข้าไป ก้มลงกระซิบข้างหูมันหลายคำ
เสียงกระซิบนี้แผ่วเบาอย่างยิ่ง นอกจากเชียวเปียกลี้ มิว่าผู้ใดต่างไม่ได้ยินทั้งสิ้น
เชียวเปียกลี้พอได้ยินประโยคนั้น รอยยิ้มบนใบหน้าพลันชาค้างไป จวบจนเอี๊ยบไคกล่าวจบ ตลอดร่างของท่านคล้ายดั่งชาแข็งไปโดยฉับพลันก็ปาน

ลมโชยมาจากหน้าต่าง แสงไฟวูบวาบหวั่นไหว

แสงไฟวูบวาบสาดส่องอยู่บนหน้าเชียวเปียกลี้ ถึงกับคล้ายกลายเป็นใบหน้าของอีกผู้หนึ่ง

ยามสายตาเหม่อมองเอี๊ยบไค สายตานี้ก็คล้ายเป็นกำลังมองอีกผู้หนึ่ง

ไม่มีผู้ใดสามารถบรรยายสีหน้าของเซียวเปียกลี้ได้

นั่นมิเพียงเป็นแตกตื่นสงสัย มิเพียงเป็นหวาดหวั่นขวัญเสีย แต่เป็นพังทลาย... ขอเพียงผู้ใดพังทลายทั้งสมาธิจิตใจ สีหน้าต้องเป็นเช่นนี้

เอี๊ยบไคก็จับตามองมัน พลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"ตอนนี้ท่านยอมรับแล้วหรือไม่?"

เซียวเปียกลี้ถอนหายใจยาว ร่างคล้ายลูกหนังถูกปล่อยลม อ่อนระทวยทันที จนอีกเนิ่นนานให้หลัง มันจึงถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้ารู้น้อยเกินไปจริง ๆ นับว่าผิดพลาดไปแล้วจริง ๆ"

เอี๊ยบไคก็ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว แต่ละคนยากยิ่งจะไม่ผิดพลาดสักครั้งได้"

เซียวเปียกลี้ผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้าย่อมเข้าใจความหมายของท่านแล้ว มาตรแม้นจะสายเกินไปบ้าง แต่อย่างน้อย ย่อมประเสริฐกว่าไม่เข้าใจตลอดกาล"

ก้มศีรษะลงเหม่อมองดูไพ่บนโต๊ะแล้ว ฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจ มันสามารถบอกเรื่องราวแก่ข้าพเจ้ามากหลาย มิคาดมันไม่ได้บอกกระไรข้าพเจ้าเลย"

ไพ่กระดูกเป็นประกายอยู่ในแสงไฟ มันยื่นมือไปลูบคลำเบา ๆ

มือของมันผอมเรียวและแห้งกรัง

เอี๊ยบไคจับตามองไพ่ในมือมันแล้วกล่าว

"จะอย่างไรก็ตาม มันนับว่าได้เป็นเพื่อนท่านมานานปี"

เซียวเปียกลี้ถอนใจกล่าว

"มันได้คลี่คลายความว้าเหว่เงียบเหงาให้ข้าพเจ้าจริง ๆ หากไม่มีมัน วันเวลาคงต้องยากจะผ่านกว่านี้ ดังนั้น มาตรว่ามันหลอกลวงข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิได้ตำหนิมัน"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

"ท่านก็เข้าใจ?"

"มีคนมาหลอกลวงท่าน อย่างน้อยยังประเสริฐกว่าจมอยู่ในความว้าเหว่เงียบเหงา..."

เซียวเปียกลี้ฝืนยิ้มด้วยความรันทดกล่าว

"ท่านเข้าใจจริง ๆ ดังนั้นข้าพเจ้ามักรู้สึก มีโอกาสสนทนากับท่าน มิว่าเป็นเรื่องราวใด ๆ ต่างบันดาลให้ผู้คนเบิกบานใจได้"

"ขอบคุณ"

"ดังนั้น ข้าพเจ้ามีความปรารถนารั้งท่านอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้า แต่เสียดาย ข้าพเจ้าก็ทราบว่าท่านต้องไม่ยอม"

มันฝืนหัวร่อถอนหายใจ พลันตะปบไปคว้าข้อมือเอี๊ยบไค

ท่วงท่าของมัน ความจริงมักจะสวยงามอย่างยิ่ง เยือกเย็นอย่างยิ่ง

แต่การลงมือคราวนี้ กลับพลันแปรเปลี่ยนเป็นรวดเร็วปานประกายไฟ รวดเร็วจนผู้คนแทบไม่อาจหลบหลีกได้!

ปลายเล็บของมันแทบจะสัมผัสข้อมือเอี๊ยบไค!

มีเสียงกร๊อบดัง ๆ ปรากฏมีของชิ้นหนึ่งถูกมันบีบแหลกไป แหลกละเอียดเป็นผุยผง!

แต่นั่นมิใช่ข้อมือเอี๊ยบไค เป็นกล่องใส่ไพ่กระดูกที่วางอยู่บนโต๊ะ ช่วงพริบตาที่เร็วกว่าประกายไฟ เอี๊ยบไคถึงกับสามารถคว้ากล่องขึ้นมาให้มันกำแทนข้อมือได้!

คนที่ฆ่าไม่ตาย

ความจริงเป็นกล่องที่แข็งแรงและงามประณีต สกัดขึ้นจากไม้แก่นจันทน์ที่แข็งแกร่ง

ไม้เยี่ยงนี้ ความจริงยังแข็งยิ่งกว่ากระดูกของผู้คนใด ๆ ทั้งสิ้น แต่พอสัมผัสมือเซียวเปียกลี้ ถึงกับพลันคล้ายกลายเป็นไม้ผุกร่อน กลายเป็นฝุ่นเป็นผง!

เศษไม้ที่เป็นผุยผง ไหลออกมาจากง่ามมือมัน...

แต่ร่างเอี๊ยบไคกลับอยู่ห่างไปสามเชียะเศษ

อีกเนิ่นนานให้หลัง เซียวเปียกลี้จึงเงยหน้า กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านมีมือที่ปราดเปรียว"

เอี๊ยบไคยิ้มตอบ

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงปรารถนาเก็บมันไว้ เก็บไว้ในข้อมือของตัวเองตลอดไป"

"คิดว่าท่านก็ต้องมีจมูกของสุนัขไล่เนื้อ?"

"จมูกก็บีบไม่ได้ โดยเฉพาะมือทั้งสองของท่านยิ่งบีบไม่ได้"

มือลูบคลำไพ่กระดูกที่หล่อจากเหล็กกล้ามาสิบกว่าปี มิว่าของใดสัมผัสกับมือนี้ต่างต้องไม่อาจทนการบีบได้อย่างเด็ดขาด

เซียวเปียกลี้กล่าว

"หรือท่านไม่ยอมอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าจริง ๆ?"

"ไพ่สำรับนี้อยู่เป็นเพื่อนท่านมาสิบกว่าปี ท่านยังคงบีบกล่องมันจนเป็นผุยผง

ไยมิใช่บันดาลให้ผู้คนต้องหวาดหวั่นยิ่ง?"

เซียวเปียกลี้ถอนหายใจยาวอีกคราว จึงรำพึง

"ดูท่าท่านเป็นคนไร้น้ำใจจริง ๆ"

ร่างมันพลันกระโดดขึ้นจากเก้าอี้ ใช้ไม้เท้าเหล็กข้างซ้ายหยั่งกาย ไม้เท้าเหล็กข้างขวาฟาดออกไปอย่างดุดัน!

ไม่มีผู้ใดสามารถเปรียบเทียบอานุภาพของการฟาดครั้งนี้ได้!

ห้องที่กว้างใหญ่ บัดนี้คล้ายดั่งตกอยู่ในอานุภาพของไม้เท้าเหล็กข้างเดียวครอบคลุมไว้

ไม้เท้านี้พอฟาดไป ในห้องคล้ายพลันมีพายุกระหน่ำเข้ามา!

แต่ร่างของเอี๊ยบไคกลับลอยขึ้นบนขื่อกลางห้อง!

เอี๊ยบไคเพิ่งใช้ปลายเท้าเกี่ยวขื่อไว้ เซียวเปียกลี้พลันตีลังกาขึ้นอากาศ ชูไม้เท้าเหล็กทั้งสองสู่เบื้องบน

ในไม้เท้า มีประกายแววับหลายสิบจุดพุ่งออกดั่งห่าฝน

ต้วนตึ้งจำ!

ที่แท้ต้วนตึ้งจำของมันถึงกับยิงออกมาจากในไม้เท้าเหล็ก โดยมือของมันมิจำเป็นต้องเคลื่อนไหว มิน่าเล่า จึงไม่มีผู้ใดสามารถมองเห็นมันลงมือ!

ต้วนตึ้งจำเพียงเล่มเดียว ก็ไม่มีผู้ใดสามารถหลบหลีกพ้น

ตอนนี้ ต้วนตึ้งจำที่มันระดมยิง อย่างน้อยพอจะปลิดชีวิตคนมากกว่าสามสิบ!

แต่เอี๊ยบไคกลับพาลเป็นคนที่สามสิบเอ็ด!

ร่างเอี๊ยบไคพลันหายวับไปกับตา!

รอจนเอี๊ยบไคปรากฏตัวอีกครั้ง ต้วนตึ้งจำก็หายไปหมดสิ้นแล้ว!

เซียวเปียกลี้กลับนั่งบนเก้าอี้อีกคราว คล้ายดั่งยังเสาะหาต้วนตึ้งจำที่ไม่เหลือของมันอยู่

มันมิอาจเชื่อได้!

หลายสิบปีที่ผ่าน ต้วนตึ้งจำของมันเคยพลาดเพียงครั้งเดียว...ครั้งที่นอกอารามบ้วยฮวยอำ

มันไม่เคยเชื่อเลยว่า ยังจะมีครั้งที่สอง!

แต่บัดนี้ มันพาลมิอาจไม่เชื่อได้

เอี๊ยบไคละสิ่วร่างดุจปุยนุ่น ลงนั่งที่เบื้องหน้ามันอีกครา จับตามองอย่างเยือกเย็น

ห้องคืนกลับสู่ความสงบอย่างรวดเร็ว ไม่มีลม ไม่มีเข็ม คล้ายดั่งไม่เคยเกิด

เรื่องราวใดเลยก็ปาน!

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ในที่สุด เซียวเปียกลี้ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าจำได้ เคยมีคนถามท่านประโยคหนึ่ง บัดนี้ข้าพเจ้าก็ต้องการถามท่านบ้าง"

"ท่านถามมา"

เซียวเปียกลี้เน้นทีละคำ

"ท่านเป็นมนุษย์หรือไม่? นับเป็นมนุษย์ได้หรือไม่กันแน่?"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ

ยามมีคนถามเยี่ยงนี้ เอี๊ยบไคมักรู้สึกเบิกบานอย่างยิ่ง เนื่องเพราะแสดงว่าเรื่องที่กระทำไป ความจริงไม่มีมนุษย์ใดสามารถกระทำได้

เซียวเปียกลี้ย่อมไม่รอให้เอี๊ยบไคตอบ กล่าวต่อไปทันที

"สามครั้งคราที่ข้าพเจ้าลงมือใส่ท่านเมื่อครู่ ความจริงไม่มีมนุษย์ตนใดสามารถหลบหลีกพ้นได้"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านตาย"

"ท่านไม่ต้องอธิบาย"

"แต่ท่านกลับมิได้ตีโต้เลยสักครั้ง"

"ข้าพเจ้าไยต้องตีโต้? เป็นท่านต้องการปลิดชีวิตข้าพเจ้า หาใช่ข้าพเจ้าต้องการปลิดชีวิตท่านไม่"

"ท่านต้องการอย่างไร?"

"ไม่อย่างไร!"

หยุดหัวร่อแล้วเอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ท่านยังพอจะอยู่เปิดช่องคณิกาของท่าน ลูบคลำไพ่กระดูก ดื่มสุราของท่านต่อไป"

มือของเซียวเปียกลี้กำแนบแน่นอีกครา หนังตากระตุกถี่เร็ว แต่กล่าวช้า ๆ

"ก่อน ๆ ที่ข้าพเจ้ายินยอมดำเนินเยี่ยงนี้ เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีจุดมุ่งหมาย เพราะข้าพเจ้าต้องการป้องกันเบ๊คงคุ้ง คิดจะรอคนที่จะฆ่าเบ๊คงคุ้งในที่นี้"

สีหน้าของมันบิดเบี้ยวด้วยความแค้น ตะเบ็งสุดเสียง

"บัดนี้ ข้าพเจ้าไม่มีความมุ่งหวังใด ๆ ข้าพเจ้าไหนเลยจะมีชีวิตเยี่ยงนี้ต่อไปได้?"

เอี๊ยบไคระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ กล่าวเสียงราบเรียบ

"นั่นเป็นเรื่องของท่านเอง ท่านสมควรถามตัวเอง"
เอี๊ยบไคทรงกายขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เดินออกจากห้องไปโดยมิกล่าวกระไรอีก!
เอี๊ยบไคเดินไม่เร็ว แต่มิได้เหลียวหน้า และมิได้หยุดเท้าด้วย
บัดนี้ ในโลก ไม่มีผู้ใดสามารถรั้งให้เอี๊ยบไคอยู่ที่นี่ได้อีกแล้ว
แต่เซียวเปียกลี้กลับจำต้องอยู่ที่นี่
เซียวเปียกลี้ไม่มีที่จะไป!
จับตามองเอี๊ยบไคออกจากประตูแล้ว ร่างมันพลันสั่นระริก สั่นระริกราวเป็นทารกที่ตกใจตื่นจากฝันร้าย!

มันนับว่าเพิ่งตกใจตื่นจากฝันร้ายจริง ๆ แต่เมื่อตื่นแล้ว กลับยังเจ็บช้ำลำเค็ญยิ่งกว่าอยู่ในฝันร้ายเสียอีก!

วิกาล ยิ่งดึกยิ่งวังเวง

ไม่มีคน ไม่มีเสียง มีแต่ไพ่กระดูกยังคงเป็นประกายในโคมไฟ

มันพลันคว้าไพ่กระดูกขึ้น ขว้างออกไปสุดแรง

เมื่อไพ่กระดูกหลุดจากมือ น้ำตาของมันก็หลุดจากเบ้า...

เมื่อคนใดไม่มีเหตุผลจะอยู่ต่อไป แม้นับว่ายังมีชีวิตอยู่ ก็ผิดแปลกใดกับตายไปแล้ว?
นี่จึงเป็นโศกนาฏกรรมยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์เรา
ไม่มีเรื่องใดยิ่งใหญ่กว่านี้แล้ว!

ขอบฟ้าบูรพาเป็นสีขาวรำไร
ในที่สุด วิกาลมืดมิดก็ต้องผ่านพ้น ทิวาอันเจ่มใส จะเร็วจะช้าย่อมต้องกรายมาจนได้
ใต้ขอบฟ้าขาวสลัว ไม่เห็นมีควันไฟอีกแล้ว
มิว่าอัคคีภัยที่รุนแรงปานใด ย่อมมีวันโทรมดับไปจนได้
คนช่วยดับไฟพากันกลับไปแล้ว เอี๊ยบไคยืนอยู่บนเนินเขา จับตามองซากเถ้าที่เบื้องหน้า

ในใจเอี๊ยบไคแม้รู้สึกเสียดายอยู่บ้าง แต่ไม่รู้สึกเศร้ารันทดเลย

เนื่องเพราะเอี๊ยบไคทราบ แผ่นดินจะไม่มีวันถูกทำลายสลายไปได้ตลอดกาล... เฉกเช่นกับชีวิต!

ในโลก มีชีวิตก่อเกิดขึ้นติดต่อตามกันชั่วนิจนิรันดร์

แผ่นดินดำรงอยู่ตลอดกาล

เอี๊ยบไคทราบ ไม่ต้องอีกเนิ่นนานเท่าใด ชีวิตก็จะก่อเกิดขึ้นในแผ่นดินไหม้เกรียมผืนนี้

ชีวิตที่สวยงาม

ในอุปาทาน คล้ายดั่งมีภาพที่สวยงาม สีเขียวขจีที่สดใส

ตอนนั้น เสียงกระพรวนแว่วมาตามสายลม เป็นเสียงสดใสไพเราะ เฉกเช่นกับเสียงหัวร่อที่แว่วมา

เต็งฮุ้นลิ้มได้จูงทารกผู้นั้นเดินเข้าหา หัวร่อเสียงใสพลางกล่าว

"ครั้งนี้ท่านกลับรักษาสัจจะจริง ๆ ถึงกับมาก่อนได้"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มอยู่ จับตามองดูทารกด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

มองดูใบหน้าทารก ที่มีประกายของชีวิตอันคึกคัก เอี๊ยบไคก็ทราบ ความมั่นใจของตนต้องถูกต้องตลอดกาล

เอี๊ยบไคดาหน้าเข้าต้อนรับ คว้ามือทารกขึ้น เอี๊ยบไคจะพาทารกไปสถานที่แห่งหนึ่ง ฝังความอาฆาตแค้นและเจ็บช้ำลำเค็ญในใจของทารกไว้ที่แห่งนั้น

เอี๊ยบไคมุ่งหวัง เมื่อทารกนี้เติบใหญ่แล้ว ในใจมีแต่ความรัก ไม่มีอาฆาตแค้น

เท่าที่คนรุ่นนี้ต้องคับแค้นรันทด ก็เนื่องเพราะมีความอาฆาตแค้นมากเกินไป มีความรักน้อยเกินไป

ขอเพียงรุ่นต่อไปของพวกมันสามารถดำรงอยู่ในชีวิตที่ร่าเริงแจ่มใส ความเจ็บแค้นรันทดของพวกรุ่นนี้ ก็นับว่ามีคุณค่าทดแทนได้

๕๑

รอยดาบบนหลักหินหน้าฮวงซุ้ยยังมีอยู่ แต่โลหิตน้ำตาแห้งหายไปแล้ว

เอี๊ยบไคจูงมือทารก คุกเข่าที่หน้าหลักหิน

"นี่เป็นเฮียตี่ของบิดาเจ้า เจ้าต้องจำไว้สลักใจ ไม่อาจเป็นศัตรูกับทายาทรุ่นหลังของตระกูลนี้เด็ดขาด"

"ข้าพเจ้าจำได้แน่"

"เจ้าต้องสาบาน ไม่ลืมตลอดกาล"

"ข้าพเจ้าสาบาน"

เอี๊ยบไคหัวร่อด้วยสีหน้าเบิกบาน ดั่งไม่เคยมีมาก่อนเลย

"เราทราบว่าเจ้าเป็นทารกว่าง่าย"

"ข้าพเจ้าคิดไปหาเตียเตียกับเจ้เจ๊ ท่านพาข้าพเจ้าไปได้หรือไม่!"

"ย่อมพาเจ้าไปแน่"

"ท่านสามารถหาพวกท่านพบ?"

"เจ้าต้องจำไว้ ขอเพียงเจ้ามีความมั่นใจ ในโลกต้องไม่มีเรื่องราวใดที่กระทำไม่สำเร็จ"

ทารกหัวร่อแล้ว

รอยยิ้มบนใบหน้าทารก เฉกเช่นกับหมู่ม้าที่ห้ออยู่บนทุ่งหญ้า เปี่ยมไปด้วยพละกำลังอันกระปรี้กระเปร่า สวยงามอย่างบอกมิถูก เพียงพอจะเร่งเร้าให้มนุษย์รุดหน้าไปสู่จุดหมายปลายทาง

แต่บัดนี้ ในทุ่งหญ้ากลับเวิ้งว้างวังเวง

ทอดตามองไป ขอบฟ้าครอบคลุมอยู่บนทุ่งหญ้า ทุ่งหญ้าจรดติดกับขอบฟ้า

ธงใหญ่ของบ้วนเบ๊ตึ้งยังจะถูกชักขึ้นในที่นี้อีกหรือไม่?

ลมกรรโชกเสียงอึงคะนึง

เอี๊ยบไคก้าวยาว ๆ เข้าไปในถนนที่เงียบวังเวง

หลายวันนี้ เอี๊ยบไคคุ้นเคยกับเมืองนี้อย่างยิ่ง กระทั่งยังเริ่มมีน้ำใจบ้างแล้ว

แต่บัดนี้ เอี๊ยบไคไม่รู้สึกอาลัยอาวรณ์ต่อการจำพรากเลย

เนื่องเพราะเอี๊ยบไคทราบ ตนจะต้องกลับมาอีก

ตอนนั้น อาทิตย์อุทัยกำลังลูบไล้อยู่ในตัวเมืองชายแดน

ม้าสามสิบสี่ตัว ผู้ขับขี่ยี่สิบหกคน

คนบนหลังม้าโห่ร้องเสียงกึกก้อง โห่ร้องพลางห้อม้าเข้าสู่ป่าต้นปังที่ใบสีแดงฉาน

ม้าเป็นม้าพ่วงพี คนยิ่งดึกดักเข้มแข็ง

ใบหน้าของพวกมันมอมแมมด้วยฝุ่นละออง มีบ้างก็ยังถึงกับบาดเจ็บ แต่ทว่าพวกมันไม่แยแส เนื่องเพราะการออกไปล่าครานี้ ได้ผลที่อุดมสมบูรณ์ยิ่ง

ที่พวกมันล่าคือมนุษย์ เหงื่อและโลหิตของมนุษย์!

เหงื่อและโลหิตของผู้อื่น!

เหยื่อที่มันล่าได้อยู่บนหลังม้า คือหีบใส่เงินหนักหน่วงถึงสี่สิบใบ

ผู้อื่นด่าพวกมันเป็นโจรร้าย เป็นหัวขโมย แต่พวกมันไม่แยแส
เนื่องเพราะพวกมันมีความเห็น พวกมันเป็นผู้เข้มแข็ง
ผู้เข้มแข็งในป่าเขา (โจร)!

ยามผู้เข้มแข็งดื่มสุรา ต้องใช้ชามใบใหญ่ ยามกินเนื้อ ย่อมต้องหั่นชิ้นมหึมา สุราชามใหญ่ เนื้อชิ้นมหึมา และหีบเงินตั้งเรียงรายอยู่บนโต๊ะใหญ่ รอให้เล่าตั้ว (พี่ใหญ่) ของพวกมันมาจัดการแบ่งให้

เล่าตั้วของพวกมันเป็นมังกรตาเดียว ดังนั้น มันจึงได้ตั้งฉายาเป็นตั๊กงั่งเล้ง (มังกรตาเดียว...ตาพิการไปข้างหนึ่ง)

มันชมชอบใช้ผ้าดำแผ่นหนึ่งปิดตาที่บอดไว้ เนื่องเพราะมันรู้สึก เยี่ยงนั้นออกจะมีบุคลิกอาจหาญกว่าเดิม

ตามความเป็นจริง มันก็นับเป็นคนมีบุคลิกภาพอาจหาญอย่างยิ่ง เนื่องเพราะมันแม้อำมหิต แต่ก็ยุติธรรมอย่างยิ่ง

มีแต่คนยุติธรรมเท่านั้น จึงสามารถเป็นเล่าตั้วของผู้เข้มแข็งในป่าเขาได้

อย่าว่าแต่มันยังมีน้องพี่ชั้นดี ที่ยินยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อมันอีกสองคน คนหนึ่งกล้าหาญ คนหนึ่งทรงปัญญา

ผู้กล้าหาญมีนามตู้เล่าโฮ้ว (สังหารพยัคฆ์)
ส่วนผู้มีภูมิปัญญานามแป๊ะมึ่นนึ้งตง (หมอหน้าขาว)
หากผู้กล้าป่าเขาไม่มีฉายาที่เกรียงไกร ไหนเลยจะเป็นผู้เข้มแข็งในป่าเขาได้?
ดังนั้น พวกมันจึงแทบลืมชื่อแซ่เดิมของตัวเองไปแล้ว

ความจริงสมองของตู้เล่าโฮ้วมิได้เปรื่องปราดกว่าพยัคฆ์จริง ๆ เลย โดยเฉพาะหลังจากดื่มสุราแล้ว มันนับว่ายังโง่เขลายิ่งกว่าพยัคฆ์ ยังดุร้ายยิ่งกว่าพยัคฆ์เสียอีก

ดุร้ายที่สุดของมันคือหมัด

ฟังว่า หมัดมันพอจะต่อยพยัคฆ์เป็น ๆ ให้ตายได้ มาตรแม้นไม่มีคนเคยเห็นกับตา แต่ไม่มีผู้ใดกล้าสงสัย

เนื่องเพราะหมัดเดียวของมันเคยต่อยคนมาไม่น้อย

ที่ออกล่าเหยื่อในครานี้ รองหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเอี้ยงเปียเก๊ก ฉายาทิกิมกัง

(เทวราชเหล็ก) ก็ถูกมันต่อยตายในหมัดเดียวเท่านั้น

ดังนั้น ครั้งนี้มันจึงแบ่งได้เงินมากที่สุด ถูกผู้คนเยินยอมากที่สุด

"ทิกิมกังผู้นั้น พออยู่ในอำนาจหมัดของยี่แจจู้ (รองหัวหน้าค่าย) นับว่าคล้ายปั้นจากกระดาษจริง ๆ"

ตู้เล่าโฮ้วหัวร่อเสียงก้อง รู้สึกเบิกบานใจอย่างยิ่ง

แต่ทว่า มันพลันพบเห็น เสียงหัวร่อของผู้อื่นต่างชะงักหาย นัยน์ตาทุกคู่จับมองที่ประตูใหญ่แน่วนิ่ง

เมื่อมันมองตามไป เสียงหัวร่อพลอยชะงักหายทันทีเช่นกัน

มันแทบไม่กล้าเชื่อสายตาตัวเอง!

มีคนผู้หนึ่งกำลังเดินช้า ๆ เข้ามาในประตูใหญ่ เป็นคนที่ความจริงไม่อาจจะมาปรากฏตัวในสถานที่เยี่ยงนี้เด็ดขาด

เป็นสตรีนางหนึ่ง สวยสะคราญจนเพียงพอบันดาลให้ลมหายใจของบุรุษขาดห้วงได้ทุกเวลา!

...สถานที่นี้มีนามเล้งโฮ้วแจ่ (ค่ายเสือมังกร) ตั้งอยู่ที่หลังป่าต้นปังนี่เอง รอบข้างเป็นภูเขาโอบล้อม ยอดอันสูงชันเรียงราย ดูไปคล้ายเป็นสัตว์ตัวร้ายตัวหนึ่งกำลังอ้าปากรอกัดกินคนที่พลัดเข้ามาก็ปาน

และพวกมันก็คล้ายสัตว์ร้ายฝูงหนึ่ง

มิว่าผู้ใดต่างไม่ปรารถนาถูกสัตว์ร้ายกลืนลงไป ดังนั้น สถานที่นี้มิเพียงจะมีคนแปลกหน้าพลัดเข้ามาน้อยกว่าน้อยเท่านั้น กระทั่งนกกาก็ยังแทบไม่มีปรากฏ

แต่ตอนนี้ ที่นี้ถึงกับมีสตรีแปลกหน้ามานางหนึ่ง!

นางสวมกระโปรงยาวเนื้อดีสีเขียวเข้ม ผมดำขลับเกล้าเป็นมวยสลวย ประดับอัญมณีอยู่แพรวพราย เน้นให้เห็นผมของนางยิ่งดำ ผิวยิ่งขาว

ใบหน้านางมีรอยยิ้มที่หยาดเยิ้มของสตรีเต็มสาว ก้าวชดช้อยเข้าไปช้า ๆ ดุจดั่งเป็นสตรีสูงศักดิ์ที่เข้าร่วมงานเลี้ยงมโหฬาร...ก้าวเข้าสู่งานเลี้ยงที่จัดขึ้นเพื่อนางโดยเฉพาะ

นัยน์ตาของแต่ละคนต่างเหม่อมองจนเหลือกค้าง

พวกมันหาใช่เป็นบุรุษที่ไม่เคยเห็นสตรี แต่ไม่เคยเห็นสตรีเยี่ยงนี้เลยจริง ๆ

มาตรว่าเล่าตั้วของพวกมันจะได้สติก่อน แต่เล่าตั้วเป็นคนที่มิเคยเอ่ยปากง่ายดายเสมอมา

มันหน้าเคร่งเครียด ชายตาบอกใบ้ให้ตู้เล่าโฮ้วแวบหนึ่ง ตู้เล่าโฮ้วพลันตบโต๊ะ

ฉาดแล้วตวาดไป

"ท่านเป็นผู้ใด?"

สตรีกระโปรงเขียวแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม กล่าวเสียงนุ่มนวล

"หรือท่านทั้งหลายดูไม่ออกว่าเราเป็นสตรี?"

นางเป็นสตรีตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าจริง ๆ กระทั่งคนตาบอดก็สามารถดูออกว่านางเป็นสตรี

ตู้เล่าโฮ้วปั้นหน้ากล่าวเสียงกระด้าง

"ท่านมาด้วยเรื่องอันใด?"

สตรีกระโปรงเขียวแย้มยิ้มหยาดเยิ้มกว่าเดิม

"พวกเราคิดจะมาอยู่ที่นี้สักสามเดือน ได้หรือไม่?"

หรือสตรีนางนี้วิกลจริตแล้ว ถึงกับคิดจะมาอยู่ในรังโจรสามเดือน?!

"เราหวังให้พวกท่านยกบ้านดีที่สุดในที่นี้แก่พวกเรา ผ้าปูที่นอนควรเปลี่ยนวันละสองครั้ง"

"..."

"พวกเราเป็นคนรักความสะอาดเสมอมา แต่ไม่พิถีพิถันเรื่องอาหาร ในสามมื้อของแต่ละวัน ขอเพียงมีเนื้อวัวก็พอ แต่ต้องเลือกเนื้อที่เอวลูกวัว เนื้อส่วนอื่น ๆ ของมันรับทานไม่ได้"

"..."

"เวลากลางวันพวกเรามิใคร่ดื่มสุรา แต่กลางคืนหวังให้พวกท่านเตรียมสุราเยี่ยมไว้หลาย ๆ ชนิด หนึ่งในจำนวนนั้น สามารถหาสุราองุ่นของเปอร์เซียพร้อมกับเต๊กเฮียะแชที่หมักไว้ไม่ต่ำกว่าสามสิบปีจึงประเสริฐสุด"

"..."

"ตอนพวกเรานอน หวังให้พวกท่านใช้บริวารสามชุดไปผลัดเปลี่ยนเวรเฝ้าอยู่ทางนอกห้อง แต่ไม่อาจส่งเสียงเป็นอันขาด เนื่องเพราะพวกเราตกใจตื่นง่ายที่สุด พอตื่นก็ยากจะข่มตาหลับได้อีก"

"..."

"สำหรับเรื่องอื่น ๆ พวกเราพอจะไม่พิถีพิถัน เราทราบว่าพวกท่านต่างเป็นคนหยาบกร้าน ดังนั้น จึงไม่เรียกร้องทารุณนัก"

"..."

ทั้งปวงต่างเหลียวมองกันไปมา ฟังนางกล่าวเองเออออวยเอง ดุจดั่งกำลังฟัง

คนวิกลจริตร้องเพลงก็ปาน

แต่นางกลับกล่าวอย่างธรรมดาที่สุด ดุจดังที่นางเรียกร้องถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ก็ปาน!

รอจนนางกล่าวจบคำ ตู้เล่าโฮ้วจึงแผดหัวร่อขึ้นแล้วกล่าวบ้าง

"ท่านเข้าใจนี่เป็นสถานที่ใด? เป็นโรงเตี๊ยม? เป็นเหลาสุรา?"

สตรีโฉมสะคราญแย้มยิ้มตอบ

"แต่พวกเรามิได้ตั้งใจชำระเงิน"

ตู้เล่าโฮ้วกลั้นหัวร่อกล่าว

"ต้องการให้พวกเราชำระเงินแก่ท่านหรือไม่?"

"หากท่านไม่เตือนสติ เรากลับแทบลืมไป เงินบนโต๊ะ พวกเราก็ย่อมต้องแบ่งมาส่วนหนึ่ง"

"แบ่งเท่าใด?"

"แบ่งครึ่งเดียวก็แล้วกัน"

"ครึ่งเดียวมิรู้สึกน้อยเกินไป?"

"พวกเราเมื่อครู่บอก พวกเราไม่เรียกร้องรุนแรงเกินไปนัก"

ตู้เล่าโฮ้วแหงนหน้าแผดหัวร่ออีกครา คล้ายดังยังไม่เคยพบเห็นเรื่องน่าหัวร่อเยี่ยงนี้มาก่อนเลย

ทุกผู้คนต่างแผดหัวร่อ มีแต่ตีกงั่งเล้งกับแป๊ะมิ่นนึ้งตงเท่านั้นที่ยังมีสีหน้าเคร่งเครียดสำรวม

ใบหน้าของแป๊ะมิ่นนึ้งตงยังขาวกว่ากระดาษเสียอีก พลันกล่าวขึ้น

"ท่านเมื่อครู่ว่าคำ 'พวกเรา' ท่านมากันมากน้อยเท่าใด?"

"เพียงสองคน"

"ยังมีอีกผู้หนึ่งเป็นใคร?"

"ย่อมเป็นสามีเรา หรือเรายังจะมาอยู่ร่วมกับบุรุษอื่นได้?"

"มันเล่า?"

"อยู่ที่ด้านนอก"

แป๊ะมิ่นนึ้งตงพลันแย้มยิ้มกล่าว

"ไฉนไม่เชิญมันเข้ามาด้วยกัน?"

"อารมณ์ของมันมิใคร่ดีอยู่เสมอมา เรากลัวมันจะลงมือทำอันตรายพวกท่าน"

"ท่านไม่กลัวพวกเราทำอันตรายมัน?"

สตรีโฉมสะคราญแย้มยิ้มกล่าว

"อย่างไรก็ตาม พวกเราย่อมมาเป็นอาคันตุกะ มิใช่มาต่อยตี"

"เยี่ยงนี้นับว่าท่านมาถูกสถานที่แล้ว คนในที่นี้ของพวกเรา ก็ไม่พอใจเรื่องต่อยตีเลย"

แล้วหน้าพลันเครียดลง แค่นเสียงเย็นชา

"คนในที่นี้ของพวกเรา พอใจแต่การฆ่าคนเสมอมา!"

จากที่ลานบ้าน ยังพอจะเห็นป่าต้นปังสีแดง

คนผู้นั้นยืนเดียวดายอยู่ที่ลานบ้าน เหม่อมองดูภูเขาหลังหมู่ต้นปัง

ม่านสนธยาเลือนราง ภูเขาสุดไกลเป็นสีเทาจาง ๆ ในแสงสนธยาของฤดูใบไม้ร่วง ทั้งฟ้าดินคล้ายดั่งถูกครอบคลุมอยู่ด้วยบรรยากาศอันหดหู่แห้งแล้งก็ปาน

ดวงตาของคนผู้นี้ก็คล้ายภูเขาสุดไกล เวิ้งว้าง รันทด แห้งผาก

มันยืนมือไพล่หลัง สงบนิ่งอยู่ในที่นั้น เหม่อมองขุนเขาสุดไกลโดยไม่เคลื่อนไหว

ร่างของมันกลับคล้ายไกลยิ่งกว่าภูเขา คล้ายหลุดพ้นออกจากโลกนี้แล้วก็ปาน

แสงสนธยาลูบไล้อยู่บนใบหน้ามัน

รอยย่นบนใบหน้ามันทั้งมากทั้งลึก ในแต่ละริ้วรอย คล้ายดั่งได้แฝงอดีตที่คับแค้นรันทด ประสบการณ์ที่หดหู่สลดอยู่นับมิถ้วน

อาจบางทีมันชราเกินไป แต่เอวของมันยังคงยืดตรง ร่างคล้ายยังมีพละกำลังที่น่าสะพรึงกลัวซ่อนเร้นอยู่

มาตรว่าร่างมันไม่สูงและไม่ล่ำสัน แต่พลังขุมนี้กลับดลบันดาลให้มันดูแล้วมีบุคลิกภาพที่เข้มแข็ง ดูแล้วอดเกิดความเคารพมิได้

แต่เสียดาย บรรดาผู้เข้มแข็งป่าเขาเหล่านี้ ไม่เคยเคารพนบน้อมผู้ใดมาก่อนเลย

ตู้เล่าโฮ้วเป็นคนแรกที่โถมออกไป เป็นคนแรกที่เห็นผู้ชรา

"เป็นเฒ่าบัดซบนี้เอง!"

ตู้เล่าโฮ้วแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าวต่อ

"หากเราต่อยมันไม่ตายในหมัดเดียว จะเทิดทูนเลี้ยงมันดั่งเป็นบรรพบุรุษสามเดือน"

สตรีรูปงามกล่าวเสียงราบเรียบ
"ไฉนไม่ไปทดลองดู?"
"ท่านไม่กลัวเป็นหม้าย?"
มันแผดหัวร่อพร้อมกับโถมเข้าไป
ร่างมันสูงใหญ่ล่ำสัน เสียงหัวร่อกึกก้องดั่งระฆังใหญ่
แต่ชายชรากับคล้ายไม่ได้ยิน ไม่ได้เห็นเลยก็ปาน
สีหน้าของท่านยังคงเคร่งเครียดสำรวม ระโหยอ่อนล้า คล้ายดั่งคิดจะหาสถานที่สงบเอนกายพักผ่อนก็ปาน

ตู้เล่าโฮ้วโถมถึงเบื้องหน้า ตวัดตามองขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้งแล้วกล่าว
"ท่านคิดจะมาอยู่ที่นี้สามเดือนจริง ๆ?"
ชายชราถอนใจตอบ
"เราเหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง สถานที่นี้ดูแล้วก็เงียบสงบอย่างยิ่ง..."
"ฮา ฮา หากท่านคิดจะหาสถานที่นอนหลับสักตื่น นับว่าผิดที่แล้ว ที่นี้ไม่มีเตียง มีแต่โลง!"
ชายชรามิได้เหลือบมองมันแม้สักแวบเดียว กล่าวเสียงราบเรียบ
"หากพวกท่านไม่รับปาก พวกเราไปก็ได้"
"เฮอะ เฮอะ ในเมื่อมาแล้ว ยังจะคิดกลับไปได้?"
มุมปากชายชราพลันมีรอยยิ้มเย้ยหยันขึ้นเล็กน้อยแล้วกล่าว
"อย่างนั้น เราก็จำต้องรออยู่ที่นี้แล้ว"
"รอกระไร?"
"รอหมัดของท่าน"
"เฮอะ เฮอะ ท่านไม่ต้องรอต่อไปแล้ว"
มันพลันสะบัดมือ ต่อยเข้าใส่ชายชราอย่างดุดัน
นับเป็นหมัดเดียวปลิดชีวิตได้จริง ๆ ทั้งรวดเร็ว ทั้งแม่นยำ ทั้งรุนแรง
หมัดยังมิทันสัมผัสเป้า พลังหมัดก็กระโชกจนผมขาวโพลงของชายชราพลิ้วไสว
แต่ชายชรามิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว กระทั่งหนังตายังไม่กะพริบ
จับตามองดูหมัดนี้ มุมปากปรากฏรอยยิ้มที่เย้ยหยันขึ้นอีกครา
จากนั้น หมัดของชายชราจึงต่อยออกไปบ้าง
ร่างของชายชราเตี้ยกว่า ต่อยหมัดช้ากว่าด้วย
แต่ทว่า ขณะหมัดของตู้เล่าโฮ้วยังห่างจากใบหน้าชายชราสามนิ้ว หมัดชายชรา

ก็ได้ต่อยเข้าใส่ดั้งจมูกตู้เล่าโฮ้วก่อนแล้ว!

ทุกคนต่างได้ยินเสียงกระดูกหักที่สยดสยองอยู่ชัดหู!

เสียงพอดัง ร่างหนักกว่าร้อยชั่งของตู้เล่าโฮ้วถูกต่อยปลิวกระเด็นไกลไปร่วมแปดวา กระแทกใส่กำแพงดังสนั่นหวั่นไหว จึงได้รูดลงนอนบิดกับเชิงกำแพงไป

ตอนมันล้มนอนทุกคนจึงเห็น ดั้งจมูกเอียงไปอยู่ที่ใต้นัยน์ตา ใบหน้าบิดเบี้ยวคล้ายปิศาจ

ชายชรายังคงยืนแน่วนิ่ง กระทั่งทางตายังมิชำเลืองมอง ล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาช้า ๆ เช็ดคราบโลหิตบนหมัดช้า ๆ สายตายังคงเหม่อมองขุนเขาที่ขอบฟ้า

ดวงตาของท่านก็เป็นเช่นดั่งขุนเขาขอบฟ้า เป็นเทาจางอยู่เลือนราง

สีหน้าตั๊กงั่งเล้งแปรเปลี่ยนไปแล้ว

ส่วนน้องพี่ของพวกมัน หลังจากได้สติจากความแตกตื่นตระหนก พากันแผดด่าด้วยความขุ่นแค้น คิดจะโถมเข้าไปกลุ้มรุม

แต่แป๊ะมื่นนึ้งตงกลับยกมือห้ามพวกมันไว้ กระซิบข้างหูตั๊กงั่งเล้งหลายคำ

ตั๊กงั่งเล้งลังเลอยู่ ในที่สุด ผงกศีรษะแล้วพลันยกหัวแม่มือขึ้นชู แหงนหน้าหัวร่อกล่าว

"ประเสริฐ ฝีมืออันประเสริฐ อาคันตุกะเยี่ยงนี้ พวกเราน้องพี่คิดจะเชิญก็ยังเชิญไม่ได้ ไหนเลยมีการปฏิเสธ?"

แป๊ะมื่นนึ้งตงแย้มยิ้มกล่าว

"ผู้น้องดูออกแต่แรกแล้วว่า ตั้วกอท่านนี้จะต้องน่าต้อนรับอย่างยิ่ง"

ตั๊กงั่งเล้งก้าวยาว ๆ ไปที่เบื้องหน้าชายชรา ประสานมือกล่าว

"มิทราบสหายชื่อแซ่สูงส่งว่ากระไร?"

ชายชราตอบเสียงราบเรียบ

"ท่านไม่ต้องทราบเราเป็นผู้ใด และพวกเราก็มิใช่เป็นสหายกัน"

ตั๊กงั่งเล้งถึงกับหน้าไม่เปลี่ยนสี ยังคงแย้มยิ้มกล่าว

"แต่มิทราบท่านที่นับถือคิดจะมาอยู่ที่นี้นานเท่าใด?"

สตรีโฉมสะคราญชิงตอบ

"ท่านวางใจ พวกเราบอกว่าอยู่เพียงสามเดือนเท่านั้น"

หยุดแย้มยิ้มแล้วกล่าวต่อ

"พอสามเดือนพวกเราก็ไป แม้พวกท่านวิงวอน พวกเราอยู่อีกวันเดียวก็มิได้"

ความจริงนางย่อมทราบ ต้องไม่มีผู้ใดยอมรั้งพวกนางอยู่ต่อไปแน่

"อีกสามเดือนให้หลังเล่า? ตอนนั้นจะไปที่ใดอีก?"

อย่างไรก็ตาม นั่นเป็นเรื่องของอีกสามเดือนให้หลัง ไยต้องคิดในตอนนี้ให้มากเกินความ?

ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่
ต้องอยู่อย่างเงยหน้าไม่อายฟ้า ก้มหน้าไม่อายดิน
จึงนับเป็นวีรบุรุษที่แท้จริง !

นี้มาดทรชน

โก้วเล้ง เขียน / ว. ณ เมืองลุง แปล

ในโลก ความจริงไม่มีอุปสรรคที่ยากเกินกว่าสยบ
ทำลาย
ทั้งไม่มีอันตรายใดที่มิอาจฟันฝ่าผ่านไป !

เรื่องเอกของโก้วเล้ง

สี่เล่มจบ. 16 หน้าเกพิเศษ.
ปอนด์ 70 แกรม. 1120 หน้า. 365 บาท

"

ชะตาชีวิตของคนเรา
นอกจากจำพรากก็คือตายจาก !

"

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

คนที่ไม่เคยพ่ายแพ้ ไหนเลยมีชัยได้ ?
ในโลกนี้ ไยมิใช่มีเรื่องมากหลายที่เป็นเช่นนี้อยู่

ซอลิ่วเฮียง

โก้วเล้ง เขียน / ว. ณ เมืองลุง แปล

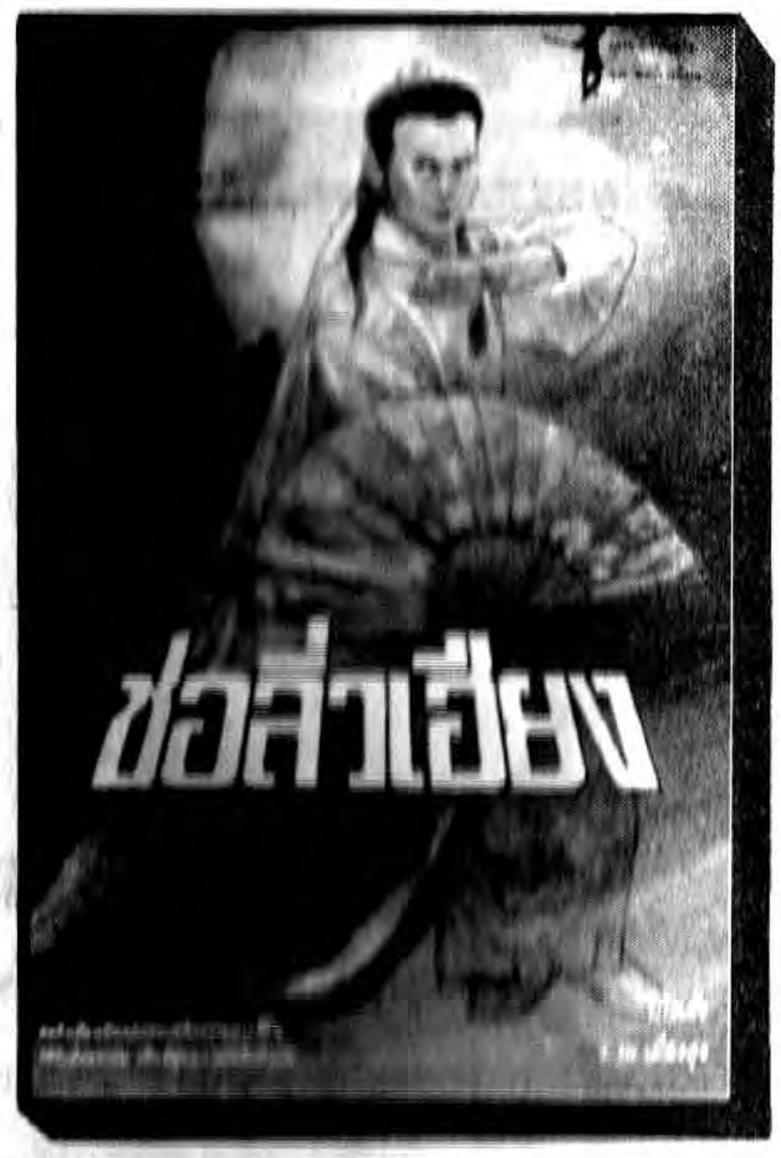

ซอลิ่วเฮียงเป็นยอดคนเหนือธรรมดาจริง ๆ
วิธีรับมือของมัน เป็นที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึงเลย

ชุด 'ซอลิ่วเฮียง'
เล่มเดียวจบ, 16 หน้ายกพิเศษ,
ปอนด์ 70 แกรม, 248 หน้า, 90 บาท

“บุปผาบานได้ก็โรยได้ บุปผามีเวลาบานก็ควรทราบมีเวลาโรย
เนื่องเพราะบุปผาก็คือบุปผา
ทั้งมิอาจไม่บาน และมิอาจไม่โรย”

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

คนผู้หนึ่งขอเพียงยังมีชีวิตอยู่
ต้องอยู่โดยไม่ละอายต่อมโนธรรม !

ล่าสุดขีด

โก้วเล้ง เขียน / น. นพรัตน์ แปล

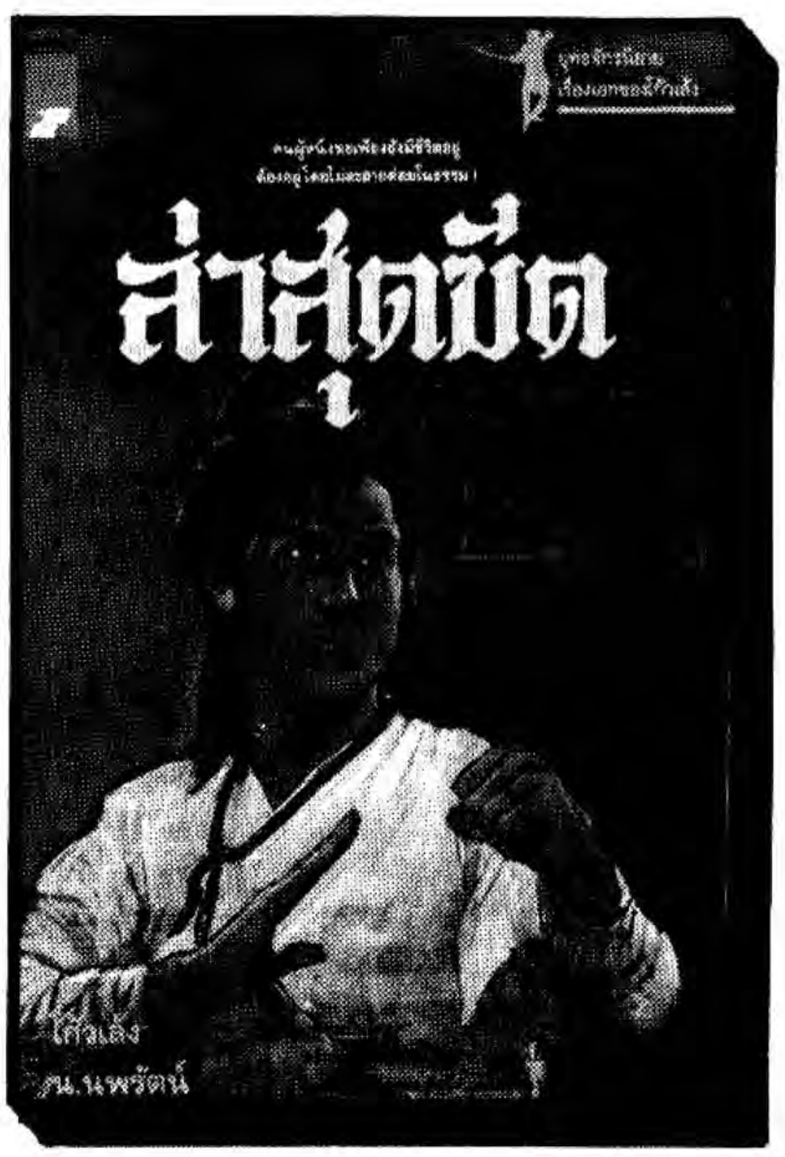

"ท่านเป็นใคร ?"
ตอนนี้เบ๊ยู่เล้งเองก็ไม่ทราบ ตนเองเป็นใคร
คนหนีเอาชีวิตรอดผู้หนึ่ง
ทั้งไม่มีอนาคต และไม่มีอดีตกาล...

เรื่องเอกของโก้วเล้ง
เล่มเดียวจบ, 16 หน้ายกพิเศษ,
ปอนด์ 70 แกรม, 352 หน้า, 105 บาท

"

การประเมินคู่ต่อสู้ของตนต่ำทรามไป
เป็นความผิดพลาดที่ไม่อาจอภัยให้ได้ประการหนึ่ง !

"

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

ความเด็ดเดี่ยวของจิตใจ เป็นเครื่องมือเพียงหนึ่งเดียว
ที่มนุษย์ใช้พิชิตความลำบากยากเข็ญ และภัยอันตรายทั้งปวง

อิเฉทร์ พงาดหน้า

โก้วเล้ง เขียน / น. นพรัตน์ แปล

คมดาบโค้งเป็นสีเขียว เขียวดุจขุนเขาไกลตา
เขียวดุจต้นไม้ฤดูใบไม้ผลิ
บนดาบโค้งสีเขียว สลักคำ
'ฟังเสียงฝนในหอน้อยเพียงเดียวดาย'

เรื่องเอกของโก้วเล้ง

สองเล่มจบ, 16 หน้ายกพิเศษ,
ปอนด์ 70 แกรม, 656 หน้า, 230 บาท

"

...รักแท้ต้องใช้รักแท้ไปแลกมา
ท่านเองหากไม่ได้มอบรักแท้ออกไป
ไหนเลยมุ่งหวังให้ผู้อื่นทุ่มเทรักแท้ต่อท่านได้ ?

"

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

ความครุ่นคิดต้องการล้างแค้นนี้ ก็คือแคร่ของท่าน
ไม่มีแคร่อันนี้ ท่านต้องพังทลายไปเสียเนิ่นนานแล้ว

ดาบเสือหยกขาว

โก้วเล้ง เขียน / ว. ณ เมืองลุง แปล

ชีวิตของใบไม้แม้สั้นอย่างยิ่ง
แต่ปีหน้ายังคงกำเนิดมาได้อีก...คนเล่า ?

เรื่องเอกของโก้วเล้ง
สี่เล่มจบ, 16 หน้ายกพิเศษ,
ปอนด์ 70 ฉกรม, 928 หน้า, 350 บาท

"คำยอดฝีมืออันดับเลิศที่แท้จริง มีความหมาย มิว่าในสถานการณ์ใด มิว่ากับผู้ใด ต่างต้องสามารถเป็นฝ่ายพิชิตให้คู่ต่อสู้ยอมแพ้ทั้งปากทั้งใจ ผู้อื่นมีความเคารพนับถือและเทิดทูน มิใช่บันดาลให้ผู้อื่นเกิดความหวาดหวั่นสยองขวัญ เยี่ยงนั้นไม่อาจนับเป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศ ควรนับเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค"

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

"ค

วามจริงในชั่วชีวิตของ

มนุษย์เรา ที่บันดาล

ให้หดหู่รันทดสุดแสน มิใช่เป็นการจำพราก

แต่เป็นได้อยู่ร่วม"

"อยู่ร่วม ?"

"ใช่ หากไม่ได้อยู่ร่วมกัน ไหนเลยมี

การจำพรากไป ?"

คมดาบยิ่งฝนยิ่งคม
มนุษย์ไยมิใช่เป็นเช่นกัน ?
มนุษย์มากหลายในโลกนี้
ไยมิใช่เติบใหญ่ในท่ามกลาง
ความปวดร้าวขมขื่น

"หลักวิชาบู๊ที่ยิ่งใหญ่โดยแท้จริง หาใช่ใช้ความฉลาดปราดเปรื่องและมานะพยายามก็สามารถฝึกมาได้ไม่"

"ไฉนไม่ได้ ?"

ในใจของทั้งปวงต่างถามไป แต่ไม่มีผู้ใดกล้าส่งเสียง... ฉลาดปราดเปรื่องกับมานะพยายาม ไยมิใช่เป็นเงื่อนไขสำคัญที่สุดที่ผู้ฝึกวิชาบู๊จะต้องมี ? อาฮุยกล่าวต่อ

"ท่านยังจะต้องมีหัวใจที่ยิ่งใหญ่อยู่อีกดวงหนึ่งก่อน จึงสามารถฝึกได้วิชาบู๊ที่ยิ่งใหญ่โดยแท้จริง"

ISBN 974-7373-74-2
9 789747 373745

SANGSAN
VICHAKARN CO., LTD

พลานุภาพของ
ความรัก
ยิ่งใหญ่กว่าความแค้น
ตลอดกาล

ศึกจอมยุทธ

ไก่ขาเดียว • ๑ • ณ เนินลิง

การต่อสู้นอกอาวรามบั้วยธวย-อำในครั้งนั้น มิเพียงอาจหาญรันทด สบดสยองนองเลือดจนสะท้านทั้งแผ่น-ดินเท่านั้น ประ-วัติศาสตร์ของยุ-ลิ้มยังบทบาทเปลี่ยน-แปรไปกับการต่อสู้ในครั้งนั้นด้วย

2

สามารถฆ่าคนมิใช่เรื่องยาก

ยินยอมอภัยแก่คนที่ท่าน

พร้อมจะฆ่าได้ในทุกเวลา

นั่นจึงเป็นเรื่องยากเข็ญที่สุด

วิกาล

ดวงดาวแห่งวับอยู่บนท้องฟ้า หยุดไม่ทันกล้า

ส่งสายตามาสู่ดิน

ดวงจันทร์ยิ่งกระจ่าง

นี่ยังคงเป็นหน้าตาเช่นเมื่อค่ำวานนี้เป็น

ดวงจันทร์เช่นเมื่อค่ำวาน

ดอกไม้ของเมื่อคืนวานนี้ 2

ก็ยังอยู่บนท้องฟ้า เดือนนี้ยังคงเป็น

ที่ใด?

วิกาล

ดวงดาวแวววับอยู่บนท้องฟ้า หมู่ไม้ใบหญ้า
ไหวตัวตามสายลม

ดวงจันทร์ยิ่งกระจ่าง

นี่ยังคงเป็นหมู่ดาวเช่นเมื่อค่ำวาน เป็น
ดวงจันทร์เช่นเมื่อค่ำวาน

แต่คนของเมื่อค่ำวานเล่า ?

ดาวยังอยู่บนท้องฟ้า เดือนยังอยู่บนท้องฟ้า

คนอยู่ที่ใด ?

การต่อสู้นอกอารามบ้วยฮวยอำในครั้งนั้น
มิเพียงอาจหาญรันทด สยดสยองนองเลือด จนสะท้านทั้งแผ่นดินเท่านน
ประวัติศาสตร์ของบู๊ลิ้มยังแทบเปลี่ยนแปรไปกับการต่อสู้ในครั้งนั้นด้วย

โลหิตในสถานที่นั้น แห้งหายไปแล้วหรือไม่ ?

ซากสังขารของผู้กล้าหาญเหล่านั้น ยังเหลือเศษส่วนทิ้งอยู่ในพงหญ้าใต้แสงสนธยาของนอกอารามบ้วยฮวยอำหรือไม่ ?

บัดนี้ ที่นั้นมิเพียงเป็นสถานที่มีทิวทัศน์ให้ชื่นชมหิมะดอกเหมยเท่านั้น ยังเป็นสนามรบโบราณที่มีคุณค่าพอให้ผู้คนไปไว้อาลัยอีกด้วย

มาตรว่าดอกเหมยยังไม่บาน แต่ต้นเหมยจะต้องยังอยู่ที่นั้น

บนต้นเหมย ยังมีคราบโลหิตของบรรดาผู้กล้าหาญอยู่อีกหรือไม่ ?

.....

แต่บัดนี้ ต้นเหมยที่นอกอารามบ้วยฮวยอำถูกโค่นไปหมดสิ้นแล้ว

พื้นหญ้าเหลืองซีดเหี่ยวเฉา อาทิตย์สนธยาที่ซีดจางลูบไล้อยู่บนซุ้มประตูใหญ่ที่สีลอกจนกระดำกระด่าง

ใต้แสงสนธยา ยังพอแยกแยะอักษรบนซุ้มประตูว่า "บ้วยฮวยอำ" อยู่

แต่ดอกเหมยทั้งนอกทั้งในของอารามเล่า ?

หรือบรรดาต้นเหมยที่เข้มแข็งเหล่านั้น หลังจากผ่านการต่อสู้ที่อเนจอนาถที่สุดในมวลหมู่มนุษย์ครานั้นแล้ว ในที่สุดก็พบเห็นความเหี้ยมอำมหิตของมนุษย์ และก็รู้สึกในมวลหมู่มนุษย์ไม่มีที่ใดน่ารักอาลัย ยินยอมถูกโค่นไปทำฟืน ยินยอมถูกเผาไหม้เป็นเถ้าถ่านในกองไฟ !

.....

ไม่มีเหมย ย่อมไม่มีหิมะ

อภินันทนาการ จาก

ชุด **'ฤทธิ์มีดสั้น'** เป็นเรื่องราวอมตะ ของอัจฉริยะมีดบิน ลี้คิมฮวง และทายาทรุ่นต่อมา ผู้รังสรรค์พฤติการณ์อันลือลั่น สะท้านบู๊ลิ้ม นาม เอี๊ยบไค และ โป้วอั้งเสาะ นับเป็นชุดที่โดดเด่นที่สุดของโก้วเล้ง โดยเฉพาะ **'ฤทธิ์มีดสั้น'** ถือเป็นผลงานสุดยอดอันดับหนึ่งของงานกำลังภายในของโก้วเล้ง และกระทั่งปัจจุบัน ยังเป็นระดับสุดยอดของนิยายกำลังภายในหลังยุค 'มังกรหยก' ของกิมย้ง

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ จะจัดพิมพ์หนังสือชุด **'ฤทธิ์มีดสั้น'** ทั้งหมด ทยอยวางตลาดเรียงตามลำดับดังนี้

1. **ฤทธิ์มีดสั้น**	พฤติการณ์ของลี้คิมฮวง
2. **ดาบจอมภพ**	พฤติการณ์ของเอี๊ยบไค และ โป้วอั้งเสาะ
3. **เหยี่ยวเดือนเก้า**	พฤติการณ์ของเอี๊ยบไค
4. **จอมดาบหิมะแดง**	พฤติการณ์ของโป้วอั้งเสาะ

ดาบ
ฮกเต้า

โก้วเล้ง เขียน/ว. ณ เมืองลุง แปล

2

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ

ชุดยุทธจักรนิยาย
ISBN 974-7373-74-2

ดาบจอมภพ เล่ม 2

(เปียงเซี้ยลั่งจื้อ, ค.ศ.1972)
ของ โก้วเล้ง
แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

พิมพ์ครั้งแรก (ของสำนักพิมพ์) สิงหาคม 2537
จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ
บริษัทสร้างสรรค์-วิชาการ จำกัด
217 สุขุมวิท 20 (สายน้ำผึ้ง) แขวงคลองเตย
เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110
โทรศัพท์ 258-5858, 258-2724 โทรสาร 261-5671

บรรณาธิการบริหาร : ประสิทธิ์ รุ่งเรืองรัตนกุล
บรรณาธิการ : วันเพ็ญ คงมั่น
กองบรรณาธิการ : จิตราภรณ์ แสนสนุก, ฐิฏิวรรณ วรรณฉวี
หนูพร้อง ชูทอง, อำพร จันทร์ดา
ออกแบบปก : เกรียงไกร ฟักทอง
ศิลปกรรม : วิทยา เวียงสิมา
ยุวดี สกุลจิตรานนท์, ณัฐวุฒิ เนตรสมลักษณ์
หัวหน้าฝ่ายบัญชีและการเงิน : มาลีรัตน์ รุ่งเรืองรัตนกุล
ฝ่ายบัญชี : สินพร รุ่งลิขิตวิวัฒน์
สุกันยา สนิทธรรม, ปรียามน วิเวกวินย์
หัวหน้าฝ่ายจัดจำหน่าย : สุวิทย์ ตั้งดำรงธรรม
ฝ่ายจัดจำหน่าย : ธนากร พงษ์ประเสริฐ
สมศิล ภูห้องเพชร, เชาวเรชน์ ภูผานิล

เรียงพิมพ์ที่ เซลซีกราฟฟิค
พิมพ์ที่ บริษัทเลิฟ แอนด์ ลิพ จำกัด

สองเล่มจบ
ราคาชุดละ (รวมสองเล่ม) 380 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

บ้วนเบ๊ตึ๊ง (โรงหมื่นม้า) !

ทุ่งราบชายแดนแห่งนี้ เวิ้งว้างกว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา ทรายสีเหลืองลิบลิ่ว จรดขอบฟ้า จากตะวันออกไปถึงตะวันตก หากลงแส้ม้าเร็ววิ่งสุดฝีเท้าในยามเช้าตรู่ จะต้องถึงสนธยาจึงนับว่าสุดเขตทาง

ทุ่งราบแห่งนี้เคยสงบสุขอยู่เสมอมา แต่หลังจากบุรุษหนุ่มสองคน ...เอี๊ยบไคและโป้วอั้งเสาะมาถึงที่นี้แล้ว ทุกประการต่างแปรเปลี่ยนไปในสภาพน่าสะพรึงกลัว !

มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ สภาพน่าสะพรึงกลัวเยี่ยงนี้จะดำเนินต่อไปถึงระดับสยดสยองปานใดจึงยุติ !

สองคนนี้เป็นใครกันแน่ ?

พวกมันไฉนต้องมา ?

สิบแปดปีที่แล้ว คืนวันที่หิมะโหมหนัก ณ นอกอารามบ้วยฮวยอำ เกิดเหตุการณ์สยดสยองนองเลือดขึ้น ยอดฝีมืออย่างน้อยสามสิบคน กลุ้มรุมสังหารหัวหน้าสำนักดาบเทพเจ้า (ซิ่งตอมึ้ง) ...แป๊ะเทียนอู้ และบุคคลในตระกูลแป๊ะรวมสิบเอ็ดคน

เล่าลือกันว่า หนึ่งในผู้ริเริ่มก่อการ 'ลอบสังหาร' ที่เหี้ยมโหดครั้งนั้น คือ เฮียตี๋ ร่วมสาบานของแป๊ะเทียนอู้ ชื่อว่า เบ๊คงคุ้ง เจ้าของบ้วนเบ๊ตึ๊ง !

สิบแปดปีผ่านไป พลันเกิดเหตุการณ์ประหลาดพิสดารขึ้น !

บุรุษหนุ่มนามเอี๊ยบไค และโป้วอั้งเสาะ ที่ไม่มีใครทราบประวัติชาติกำเนิดแน่ชัด พลันปรากฏตัวขึ้นในบู๊ลิ้ม ทั้งสองต่างคล้ายผ่านการฝึกฝนวิทยายุทธ์ที่เข้มงวดกวดขันจนสำเร็จแล้ว จึงถูกปล่อยตัวออกมา ด้วยจุดประสงค์ที่จำเพาะเจาะจงไว้ว่า ...เพื่อล้างแค้น !

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะขาวซีด มือก็ขาวซีด อาภรณ์ดำสนิท แก้วตาดำสนิท

ดาบดำสนิท ฝักดาบดำสนิท !

ความอาฆาตแค้นที่ถูกปลูกฝังในจิตใจมันมาสิบแปดปี ดุจหญ้าพิษต้นหนึ่ง งอกรากในหัวใจจนแนบแน่น ทั้งชีวิต คล้ายอุทิศให้แก่ความอาฆาตแค้นโดยสิ้นเชิง !

"...ความแค้นก็คล้ายหนี้สิน ยามท่านเคียดแค้นผู้อื่น ก็เท่ากับท่านติดค้างบัญชีตัวเองรายหนึ่ง ในใจท่านยิ่งมีความแค้นมาก อย่างนั้น ท่านที่ยังมีชีวิตในโลก ก็จะไม่มีวันได้รับความสุขเลยสักชั่วครู่ยาม" (ดาบจอมภพ, หน้า 836)

ด้วยจิตคารวะ

สำนักพิมพ์สร้างสรรค์-วิชาการ

ชักดาบครั้งที่สอง

มันเดินช้า ๆ อยู่ที่เบื้องหน้า เท้าซ้ายก้าวไปก่อน เท้าขวาจึงถูกลากตามไปช้า ๆ

ในมือกำดาบแนบแน่น

ดาบที่ดำสนิท

ดวงตาของมันก็ดำสนิท ดุจเป็นวิกาลที่ครอบคลุมอยู่

วิกาลในชิวเทียน ทางในตรอกแคบ

ก็เดินอยู่เช่นนี้เอง ในวิกาลที่มีจันทร์ไม่มีจันทร์จำนวนมากหลาย มันได้เดินตามตรอกซอย และถนนใหญ่มานับไม่ถ้วน

จะเดินถึงเมื่อใดจึงยุติ?

คนที่มันต้องการหา ยังไม่มีข่าวคราวแม้สักน้อยนิด

มันก็เคยถามคนมามากมาย

"ท่านเห็นผู้เฒ่าคนหนึ่งหรือไม่?"

"แต่ละคนต่างเคยเห็นผู้เฒ่ามามากมาย ผู้เฒ่าในโลกนี้มีมากยิ่งอยู่"

"แต่เฒ่าผู้นี้ผิดกับอื่น ๆ มือข้างหนึ่งของมันเหลือเพียงนิ้วเดียว อีกสี่นิ้วถูกฟันขาดไป"

"ไม่เคยเห็น และไม่มีผู้ใดทราบข่าวของเฒ่าผู้นี้"

มันจึงมีแต่เดินต่อไป

นางก้มศีรษะต่ำ เดินช้า ๆ ตามอยู่ที่ด้านหลัง

นี่ไม่ใช่เนื่องเพราะนางไม่คิดจะเดินไปเคียงคู่ แต่นางมักรู้สึก มันไม่ยินดีให้นางเดินเคียงข้างมัน

มาตรแม้นมันมิเคยบอกเลย แต่มันคล้ายดูแคลนนางอยู่เล็กน้อยเสมอมา

อาจบางทีที่มันดูแคลนมิใช่ผู้อื่น เป็นตัวเอง!

นางก็มิเคยปลอบเตือนมัน เรียกมันมิต้องหาอีกแล้ว นางมีแต่ตามหลังโดยสงบ

อาจบางทีในใจนางทราบก่อนแล้ว มันไม่มีวันหาคนผู้นั้นพบตลอดกาลนาน

ถนนใหญ่นอกตรอกน้อย แสงไฟสว่างไสวดั่งกลางวัน

มิทราบเป็นเพราะเหตุใด หากมิใช่เนื่องจากต้องการสืบข่าวคนผู้นั้น มันมักจะพอใจอยู่แต่ในตรอกแคบที่มืดครึ้มมากกว่า

ตอนนี้ ทั้งสองนับว่าเดินออกจากตรอกมาแล้ว

ดวงตานางเป็นประกายสุกใสทันที ปากที่สวยงามก็มีรอยยิ้มเล็กน้อย คล้ายดั่งพละกำลังได้คึกคักขึ้นกว่าเดิมก็ปาน

นางผิดกับมัน

นางพอใจความครึกครื้น พอใจเสพสุข พอใจถูกผู้คนยกย่องชมเชย บางครั้งนางก็ปฏิเสธผู้อื่นบ้าง แต่นั่นเป็นเพียงยกคุณค่าของตัวนางให้สูงขึ้นเท่านั้น

นางเชี่ยวชาญในการจะทำเยี่ยงไรจึงได้รับความพอใจจากบุรุษ บุรุษต้องไม่ชมชอบสตรีที่ดูแคลนมันเด็ดขาด

ตอนนี้ เป็นเวลาที่เหลาสุราร้านอาหารคึกคักที่สุด หากคิดจะถามข่าวคราวไม่มีสถานที่ใดเหมาะเท่าเหลาสุราร้านอาหารอีกแล้ว

ในถนนสายนี้ มีเหลาสุราร้านอาหารมากที่สุด

ทั้งสองเดินออกจากตรอกแคบมา เดินอยู่บนถนนสายนี้ พลันได้ยินคนร้องดัง ๆ

"ชุยลั้ง"

สองคนนั้นเพิ่งลงมาจากเหลาที่ด้านข้าง ต่างสวมอาภรณ์สวยงามมีค่า คนหนึ่งสะพายดาบ คนหนึ่งสะพายกระบี่

คนสะพายดาบปราดเข้ากุมมือนาง พลางกล่าว

"ชุยลั้ง ท่านไฉนมาที่นี้ได้? มาตั้งแต่เมื่อใด?"

"..."

"ข้าพเจ้าเตือนท่านอยู่ก่อนแล้ว อย่าได้จับเจ่าอยู่ในดินแดนยากเข็ญเยี่ยงนั้น ด้วยรูปโฉมเช่นท่าน มาในเมืองใหญ่ ๆ มิต้องถึงสองปี ข้าพเจ้าประกันว่า ท่านจะต้องบรรทุกทองคำกลับบ้านเป็นรถ ๆ..."

"...."

"ท่านไฉนไม่กล่าววาจา? เราเป็นคนคบกันมานานแล้ว หรือท่านลืมข้าพเจ้า?"

ชายฉกรรจ์สะพายดาบมีทีท่าดื่มไปไม่น้อย จึงกล้าตะเบ็งเสียงอยู่ที่ริมถนนใหญ่ คล้ายดั่งกลัวผู้อื่นจะไม่ทราบ มันมีไมตรีกับสตรีที่สวยสะคราญนางนี้

ชุยล้งกลับได้แต่ก้มศีรษะ ชำเลืองมองโป้วอั้งเสาะเท่านั้น

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลียวหน้า แต่หยุดเท้าไว้ มือที่กำดาบมีเส้นเลือดขึ้นโปน

ชายฉกรรจ์สะพายดาบเหลียวมอง แล้วหันมาจ้องหน้าชุยล้งอีกครา ในที่สุดก็เข้าใจได้

"มิน่าเล่า ท่านจึงไม่กล้าเอ่ยปาก ที่แท้ท่านมีบุรุษก่อนแล้ว แต่บุรุษใด ๆ ท่านไฉนไม่หา กลับมาหาคนขาเป๋ได้?"

วาจามันมิทันจบคำ พลันเห็นดวงตาที่สวยงามของชุยล้งมีประกายหวาดหวั่นขึ้นวูบหนึ่ง

มันมองตามสายตาชุยล้งไป ก็เห็นนัยน์ตาอีกคู่หนึ่ง

นัยน์ตาคู่นี้ไม่ใหญ่นัก และไม่คมกริบ แต่มีประกายอำมหิตเหี้ยมเกรียมจนบอกมิถูก!

ชายฉกรรจ์สะพายดาบมิใช่คนอ่อนแอ และเพิ่งกรอกสุราไปหลายจอก แต่ยามประสานสายตากับคู่นี้ มันถึงกับพลันรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบได้

โป้วอั้งเสาะจับตามองมันอย่างกระด้างเย็นชา ดูดาบในตัวมันแล้วพลันกล่าว

"ท่านแซ่แพ้?"

ชายฉกรรจ์สะพายดาบกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ใช่แล้วเป็นไร?"

มันถึงกับไม่พอใจตัวเองที่มือเท้าเย็นเฉียบได้ ดังนั้น ทีท่าจึงดุร้ายผิดปกติ

นี่อาจเป็นจุดอ่อนอีกประการหนึ่งของมนุษย์เรา

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ท่านเป็นคนในตระกูลแพ้ ของโง้วโฮ้วต้วนมึ้งตอ (ดาบห้าเสือสะบั้นตระกูล) ในซัวไซ?"

"ท่านรู้จักเรา?"

"ข้าพเจ้าแม้ไม่รู้จักท่าน แต่รู้จักดาบของท่าน"

ดาบเล่มนั้นของมัน ก็เช่นเสื้อผ้าของมัน ประดับไว้สวยงามจนแทบสำรวย

ลักษณะของดาบพิกลยิ่ง โคนดาบใหญ่เป็นพิเศษ ตัวดาบกลับเรียวเล็กเป็นพิเศษ ด้ามดาบมีพู่ห้าสีห้อยอยู่

ชายฉกรรจ์สะพายดาบเชิดหน้ายืดอก กล่าวเสียงดังด้วยทีท่าภาคภูมิอย่างยิ่ง

"ใช่? เราคือแพ้เลี้ยก"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าเคยได้ยิน"

แพ้เลี้ยกมีสีหน้าอิ่มเอิบภาคภูมิ แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านสมควรได้ยิน"

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ข้าพเจ้าก็เคยได้ยิน ตระกูลแพ้เป็นสหายกับเบ๊คงคุ้ง!"

"พวกเราคบกันมาหลายชั่วคนแล้ว"

"ท่านเคยไปที่บ้วนเบ๊ตึ้งหรือไม่?"

แพ้เลี้ยกย่อมเคยไป มิเช่นนั้น ไหนเลยรู้จักซุยล้งได้

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ท่านทราบร่องรอยของเบ๊คงคุ้งหรือไม่?"

"ท่านมิได้อยู่ในบ้วนเบ๊ตึ้ง?"

มันมีทีท่าแตกตื่นสงสัยอย่างยิ่ง แสดงว่ายังมิทราบ ในบ้วนเบ๊ตึ้งเกิดเรื่องราวใดเลย

โป้วอั้งเสาะถอนหายใจเบา ๆ รู้สึกผิดหวังอย่างยิ่ง

แพ้เลี้ยกกล่าว

"ท่านรู้จักซาเล่าปั้ง?"

โป้วอั้งเสาะหัวร่อแค่น ๆ เบือนสายตาไปที่ดาบมันอีกครั้ง พลางกล่าว

"ดาบเล่มนี้น่าดูจริง ๆ"

ใบหน้าแพ้เลี้ยกมีประกายความภาคภูมิลำพองอีกครั้ง ดาบของมันนับว่าน่าดูกว่าของโป้วอั้งเสาะมากมายนัก

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"แต่เสียดาย ดาบมิใช่เป็นของไว้ดู"

"ใช้ทำไร?"

"ท่านทราบหรือไม่ ดาบมีประโยชน์ในการฆ่าคน?"

"ท่านเข้าใจ ดาบเล่มนี้ฆ่าคนไม่ได้?"

"อย่างน้อย ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมันฆ่าผู้ใด"

"ท่านต้องการดู?"

"ต้องการอย่างยิ่ง"

สีหน้าของแพ้เลี้ยกแปรเปลี่ยนทันที สีหน้าของโป้วอั้งเสาะก็แปรเปลี่ยน แต่เป็นยิ่งขาวกว่าเดิม ขาวจนคล้ายไสไปแล้ว!

แพ้เลี้ยกจับตามองโป้วอั้งเสาะ ถึงกับถอยกายไปครึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว พลันแผดหัวร่อกล่าว

"ดาบของท่านเล่า? หรือมันสามารถฆ่าคนได้?"

มันมีความกลัวเท่าใด เสียงหัวร่อยิ่งดังเท่านั้น

โป้วอั้งเสาะมิกล่าวกระไรอีก

หากจะกล่าวในตอนนี้ ก็ไม่ต้องใช้ปาก แต่เป็นใช้ดาบ!

ใช้ดาบกล่าว ปกติมักมีประสิทธิภาพยิ่งกว่าปากมากนัก

โป้วอั้งเสาะเคยฆ่าคนมาแล้ว

ฆ่าคนก็เช่นเดียวกับเป็นคณิกา มีแต่ครั้งแรกเท่านั้นที่รู้สึกเจ็บปวดใจ

บุรุษหนุ่มที่สะพายกระบี่มีรูปกายสูงอย่างยิ่ง แต่คิ้วเลิกขึ้นเล็กน้อย ใบหน้ามักมีรอยเย้ยหยันดูแคลน คล้ายดั่งยากยิ่งจะเห็นผู้อื่นมีคุณค่าในสายตา

มันจับตามองอย่างเย็นชาอยู่ตลอดเวลา จนบัดนี้ถึงกับพลันถอนใจกล่าว

"ก่อนนี้ ก็มีคนกล่าววาจาประโยคนี้"

แพ้เลี้ยกหันไปถาม

"กล่าววาจาใด?"

"บอกดาบเล่มนี้ของมันไม่อาจฆ่าคน"

"เป็นผู้ใดบอก?"

"เป็นคนที่ตอนนี้ตายไปแล้ว"

"ผู้ใด?"

"กงซุนต้วน!"

"ไฮ้! กงซุนต้วนตายไปแล้ว?"

"ใช่! ตายกับดาบเล่มนี้"

หน้าผากแพ้เลี้ยกมีเหงื่อซึมออกมาทันที เป็นเหงื่อเย็นยะเยียบของความหวาดกลัว

บุรุษหนุ่มสะพายกระบี่กล่าวขึ้นบ้าง

"และซาเล่าปั้งก็ถูกบีบคั้นจนต้องออกจากบ้วนเบ๊ตึ๊งไปแล้ว"

"ท่าน...ท่านไฉนทราบได้?"

"ข้าพเจ้าเพิ่งกลับมาจากตะวันตกเฉียงเหนือ"

ดวงตาของโป้วอั้งเสาะจับมองมันแน่วนิ่ง พลันถามขึ้น

"ไปด้วยเรื่องอันใด?"

"ไปหาท่าน"

ครั้งนี้ โป้วอั้งเสาะก็อดรู้สึกผิดคาดหมายมิได้

บุรุษหนุ่มสะพายกระบี่กล่าวอีก

"ข้าพเจ้าคิดจะไปดูท่าน"

"จงใจไปดูข้าพเจ้า?"

"มิใช่ไปดูตัวของท่าน แต่ไปดูดาบของท่าน"

สีหน้าของมันคล้ายไม่มีความรู้สึกใด ๆ ตลอดกาล กระแสเสียงก็หนักแน่นเยือกเย็นตลอดกาล กล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าคิดจะไปดู ดาบของท่านมีความเร็วเท่าใดกันแน่?"

มือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะพลันบีบแน่นกว่าเดิม ใบหน้าซีดขาวคล้ายดั่งใสจนเป็นแก้วผลึกแล้ว

บุรุษหนุ่มสะพายกระบี่กล่าว

"ข้าพเจ้าแซ่อ๊วง นามแซปัง ตระกูลอ๊วงกับบ้วนเบ๊ตึ๊งก็คบหากันมาหลายชั่วคน"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะช้า ๆ อีกครา พลางกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

"ท่านสมควรเข้าใจ"

"ท่านตอนนี้ยังต้องการเห็นดาบข้าพเจ้าอีกหรือไม่?"

"ต้องการ"

โป้วอั้งเสาะก้มศีรษะต่ำ มองดูมือที่กุมดาบตน

อ๊วงแซปังกล่าว

"ท่านยังไม่ชักดาบ?"

"ข้าพเจ้ายังมีวาจาต้องถาม"

"ท่านถามมาได้"

"ท่านพบกับเบ๊คงคุ้งแล้ว?"

"มิได้"

"ท่านไฉนรู้จักข้าพเจ้า?"

"ฟังคนเล่าขาน"

"ผู้ใดเล่า?"

"ท่านไม่ต้องทราบ มันเป็นผู้ใด"

โป้วอั้งเสาะอึ้งอยู่เนิ่นนาน จึงเงยขึ้นช้า ๆ กล่าวช้า ๆ

"ท่านจะให้ข้าพเจ้าชักดาบ?"

"ใช่"

"ก็ได้ ชักกระบี่ของท่านก่อน"

"ศิษย์ของสำนักกระบี่เทียนซัว ยังมิเคยชักกระบี่ก่อนผู้ใด!"

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะพลันมีประกายพิกลอย่างยิ่ง พึมพำเบา ๆ

"เทียนซัว...เทียนซัว..."

สายตาเหม่อมองไปในทิศทางสุดไกล ดวงตาคล้ายดั่งมีแต่ความครุ่นคิดคำนึงและรันทดหดหู่

อ๊วงแซปังส่งเสียง

"ชักดาบของท่าน"

มือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะยิ่งเน้นหนักกว่าเดิม

มือซ้ายกำฝักดาบ มือขวาพลันกุมไปที่ด้ามดาบ

แพ้เลี้ยกถึงกับถอยไปครึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว แต่ในดวงตาคู่งามของชุยล้งกลับมีประกายลิงโลดยินดีจนแวววาว

มาตรว่าใบหน้าของอ๊วงแซปังยังชาด้านไร้ความรู้สึก แต่มือได้กุมไปที่ด้ามกระบี่โดยมิรู้ตัวแล้ว

"เทียนซัว...เทียนซัว..."

ทันใดนั้น ประกายดาบวูบขึ้น

วูบขึ้นเพียงแวบเดียว!

รอจนสายตาของผู้คนแลเห็นประกายที่ยังเร็วกว่าสายฟ้า ดาบก็ได้ถูกสอดเข้าฝักอีกครา

มีลมโชยพัดมา ไหมสีแดงเป็นเส้นสายปลิวกระจาย!

พู่ไหมสีแดงที่กระบี่ของอ๊วงแซปังพลันขาดหายไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะยังคงก้มศีรษะ มองดูมือที่กำดาบของตัวเอง ส่งเสียงหนัก ๆ

"ตอนนี้ท่านได้เห็นแล้ว?"

ใบหน้าของอ๊วงแชปังยังคงไร้ความรู้สึก แต่หน้าผากมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมลงเป็นทาง

"ตอนนี้ข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว"

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ดาบนี้ของข้าพเจ้ามิใช่ไว้ดู แต่กลับยอมละเมิดกฎเพื่อท่านครั้งหนึ่ง"

อ๊วงแชปังมิได้กล่าวกระไรอีก หันกายช้า ๆ เดินเข้าไปในตรอกแคบข้างเหลาสุรา

มันยังไม่เห็นดาบของโป้วอั้งเสาะ เห็นแต่ประกายดาบเท่านั้น

แต่ก็เกินพอแล้ว!

คนหายลับไปแล้ว ไหมแดงของพู่กระบี่ยังมีอีกสองเส้นลอยอยู่ในสายลม

มือที่กำดาบของแพ้เลี้ยกเปียกชุ่มด้วยหยาดเหงื่อ

โป้วอั้งเสาะหันไปจับตามองมัน พลันถาม

"ท่านเห็นดาบข้าพเจ้าแล้ว?"

แพ้เลี้ยกผงกศีรษะ

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้าต้องการเห็นดาบของท่านบ้าง"

แพ้เลี้ยกขบกรามแนบแน่น เสียงกรามกระทบกัน ฟังไปคล้ายเสียงคมดาบเสียดสีกันก็ปาน

ทันใด มีคนผู้หนึ่งส่งเสียงขึ้น

"ดาบเล่มนี้ไม่น่าดู..."

ในถนนมีเกี้ยวผ่านมาคันหนึ่ง ตอนนี้ได้หยุดลง เสียงสดใสดังมาจากในเกี้ยวนี่เอง

เสียงสตรีที่สดใสไพเราะ แต่กลับไม่เห็นตัวนาง

ม่านของเกี้ยวถูกปล่อยต่ำ

โป้วอั้งเสาะส่งเสียงเย็นชา

"ดาบเล่มนี้ไม่น่าดู กระไรน่าดู?"

คนในเกี้ยวหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าน่าดูกว่าดาบเล่มนี้มาก"

เสียงหัวร่อของนาง มิเพียงสดใสปานระฆังเงินเท่านั้น ยังมีเสียงติง ๆ ตัง ๆ ดันสดใสสอดแทรกอยู่ด้วย

ในเสียงกระพรวนที่สดใส มีคนผู้หนึ่งเดินออกมาจากเกี้ยวงาม...ร่างที่งามคล้ายโกสุมขาวบริสุทธิ์

นางสวมเสื้อกระโปรงสีขาว ที่ลำคอ ข้อมือ กระทั่งข้อเท้า ยังมีห่วงทองติดกระพรวนอยู่เต็ม

เต็งฮุ้นลิ้ม!

โป้วอั้งเสาะขมวดคิ้วกล่าว

"ท่านเอง?"

เต็งฮุ้นลิ้มกลอกตาไปมา แย้มยิ้มกล่าวว่า

"นึกมิถึง ท่านถึงกับยังรู้จักข้าพเจ้า?"

ความจริงโป้วอั้งเสาะไม่รู้จักนางเลย เพียงแต่เคยเห็นนางอยู่กับเอี๊ยบไคเท่านั้น

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าว่าดาบเล่มนี้ไม่น่าดู เนื่องเพราะมันมิใช่ดาบโง้วโฮ้วต้วนมึ้งตอที่แท้จริง"

"ไม่ใช่?"

"หากท่านต้องการเห็นดาบโง้วโฮ้วต้วนมึ้งตอที่แท้จริง ท่านควรไปที่โง้วโฮ้วจึง (ตึกห้าเสือ) ในกวนตง"

นางหันไปแย้มยิ้มให้แพ้เลี้ยก พลางกล่าว

"ตอนนี้มันต้องไม่ดูดาบของท่านแล้ว ท่านยังคงรีบไปดื่มสุราเถิด เอี๊ยบน้อยจะต้องรอจนกระวนกระวายแทบตาย..."

โป้วอั้งเสาะทวนคำด้วยความสงสัย

"เอี๊ยบน้อย?"

"ค่ำนี้เป็นเอี๊ยบน้อยเชิญเลี้ยง พวกเราต่างเป็นอาคันตุกะของมัน"

นางหัวร่อเสียงสดใสแล้วกล่าวต่อ

"เอี๊ยบไคน้อยต้องไม่พอใจให้คนตายเป็นอาคันตุกะ และไม่พอใจให้อาคันตุกะตายด้วย"

"เอี๊ยบไค?"

"นอกจากมันยังมีผู้ใด?"

"มันก็อยู่ที่นี่?"

"อยู่ที่เหลาเทียนฮกทางด้านนั้นเอง เมื่อเห็นท่านไป มันจะต้องเบิกบานใจแทบตายแน่นอน"

"เฮอะ มันไม่เห็นข้าพเจ้า!"

"ท่านไม่ไป?"

"ข้าพเจ้ามิใช่อาคันตุกะของมัน"

"โอ...หากท่านไม่ไป ก็ไม่มีคนสามารถเคี่ยวเข็ญบังคับท่านได้ แต่ทว่า..."

นางใช้หางตาชำเลืองมองโป้วอั้งเสาะ แล้วกล่าวเสียงอ้อยอิ่งต่อไป

"อาคันตุกะที่มันเชิญในวันนี้ ล้วนมีข่าวรวดเร็วแน่ชัดทั้งสิ้น หากคิดจะสืบข่าวคราว ที่นั้นนับว่าเหมาะสมกว่าทุกแห่งหน"

โป้วอั้งเสาะมิกล่าวกระไรอีก หันกายเดินไปที่เหลาสุราเทียนฮกทันที คล้ายดั่งลืมว่ายังมีคนรอมันอีกผู้หนึ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มเหลือบมองชุยล้งแวบหนึ่ง ถอนหายใจกล่าว

"มันคล้ายดั่งลืมท่าน?"

ชุยล้งแย้มยิ้มตอบ

"แต่ข้าพเจ้ามิได้ลืมมัน"

"มันไฉนไม่พาท่านไป?"

"เนื่องเพราะมันทราบ ข้าพเจ้าต้องตามมันไป"

นางก้าวติดตามไปจริง ๆ

เต็งฮุ้นลิ้มจับมองหลังที่อ้อนแอ้นแน่งน้อยของนางแล้วรำพึงเบา ๆ

"ดูท่า นี่จึงเป็นวิธีรับมือบุรุษที่ดีที่สุด"

มาตรว่าเสียงของนางแผ่วเบา แต่ชุยล้งกลับหูไวอย่างยิ่ง นางหันมาแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านไฉนไม่เลียนเยี่ยงข้าพเจ้า?"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม

"เนื่องเพราะวิธีติดตามคนเยี่ยงนี้ เป็นข้าพเจ้าบัญญัติขึ้นเอง"

อาคันตุกะบนเหลาเทียนฮกมีมากอย่างยิ่ง แต่ละคนต่างสวมใส่กันอย่างพิถีพิถัน ทีท่าโอ่อ่าภาคภูมิยิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มมิได้ประโคมแทนเอี๊ยบไค ผู้ที่มีข่าวคราวเร็วและแน่นอน ย่อมเป็นคนที่มีศักดิ์ฐานะ มีความสามารถ

สามารถเชื้อเชิญคนประเภทนี้มิใช่ง่ายดาย อย่าว่าแต่ครั้งเดียวก็เชิญมาเป็นจำนวนมากปานนี้

เพียงไม่พบสองเดือนเศษ เอี๊ยบไคคล้ายดั่งพลันกลับกลายเป็นคนมีปัญญา

ความสามารถแล้ว

เอี๊ยบไคสวมเสื้อยาวที่ตัวละกว่าห้าสิบตำลึง สวมรองเท้าชาววังพื้นขาว ผมหวีเรียบเป็นมัน และยังสวมหมวกมีหยกประดับ ที่บรรดากงจื้อสำรวยนิยมอยู่อีกใบหนึ่ง

ความจริง คนผู้นี้เมื่อก่อน ๆ มิใช่เยี่ยงสารรูปนี้เลย โป้วอั้งเสาะจึงแทบจำเอี๊ยบไคไม่ได้

แต่เอี๊ยบไคยังจำโป้วอั้งเสาะได้

พอโป้วอั้งเสาะขึ้นบันได เอี๊ยบไคก็เห็นเป็นคนแรก

แสงโคมไฟสว่างไสว

แต่ใบหน้าในโคมไฟของโป้วอั้งเสาะกลับยิ่งดำกว่าเดิม

ตอนนี้มีคนมากหลายเห็นดาบของโป้วอั้งเสาะแล้ว เห็นดาบก่อนจึงได้เห็นคน!

โป้วอั้งเสาะคล้ายไม่เห็นผู้ใดเลยสักคนเดียว!

เอี๊ยบไคปราดมาที่เบื้องหน้า จ้องมองด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

มีแต่รอยยิ้มนี้เท่านั้นที่ยังไม่เปลี่ยนแปร ยังคงเป็นรอยยิ้มที่เบิกบานแจ่มใสอบอุ่นน่าสนิทสนม

อาจบางทีเนื่องเพราะประการนี้ โป้วอั้งเสาะจึงยอมเหลือบแลแวบหนึ่ง ด้วยสายตาที่เย็นชาเพียงแวบเดียว

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"นึกมิถึงว่าท่านก็มา"

"ข้าพเจ้าก็นึกไม่ถึง"

"เชิญนั่ง"

"ไม่นั่ง"

"ไม่นั่ง?"

"ยืนอยู่ก็สนทนาได้เช่นกัน"

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านต้องการกล่าวกระไร?"

"ท่านทราบ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะถอนใจกล่าว

"แต่เสียดาย ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบข่าวคนผู้นั้นเลย"

โป้วอั้งเสาะเงียบงันอยู่เป็นเนิ่นนาน พลันกล่าวขึ้น

"ขอลา"

"ไม่ดื่มสุราสักจอก?"

"ไม่ดื่ม"

"สุราจอกเดียว ต้องไม่ทำลายคนแน่นอน"

"แต่ข้าพเจ้ากลับไม่เชิญท่านดื่มสุราเด็ดขาด"

"ข้าพเจ้าเคยถูกท่านปฏิเสธมาแล้ว"

"และข้าพเจ้าก็ต้องไม่ดื่มสุราของท่านแน่นอน"

"พวกเรามิใช่สหาย?"

"ข้าพเจ้าไม่มีสหาย"

โป้วอั้งเสาะกล่าวแล้ว พลันหันกายเดินออกไป เท้าซ้ายก้าวก่อน เท้าขวาลากตามไปช้า ๆ

เอี๊ยบไคจับตามองหลังมัน รอยยิ้มกลับกลายเป็นขมขื่นจนบอกมิถูก

แต่ทว่า โป้วอั้งเสาะมิได้ลงบันไดไป เนื่องเพราะในตอนนั้น เต็งฮุ้นลิ้มกำลังเดินเคียงคู่กับชุยล้งขึ้นมา

บันไดแคบอย่างยิ่ง

ชุยล้งยืนอยู่ที่ปากบันได คล้ายดั่งตะลึงลานไปแล้ว นางแลเห็นเอี๊ยบไค เอี๊ยบไคก็กำลังจ้องมองนาง

โป้วอั้งเสาะก็จ้องมอง แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับจ้องมองเอี๊ยบไค

ดวงตาทั้งสี่คู่ต่างมีประกายผิดแปลกกัน ไม่มีผู้ใดสามารถบรรยายสีหน้าของพวกทั้งสี่ได้

โชคดีที่ชุยล้งก้มศีรษะลงโดยเร็ว

แต่เอี๊ยบไคยังคงจ้องมองนางแน่วนิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มเดินขึ้น โป้วอั้งเสาะเดินลง

ชุยล้งก็หันกายโดยไม่ส่งเสียง ติดตามโป้วอั้งเสาะลงไปโดยมิเหลือบแลเอี๊ยบไคสักแวบเดียว

แต่เอี๊ยบไคยังคงเหม่อมองดูปากบันไดที่ว่างเปล่าจนซึมเซา

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องตบบ่าเอี๊ยบไค แล้วกล่าวเสียงเย็นชา

"ผู้อื่นไปแล้ว!"

"อ้อ?"

"ตามสหายของท่านไปแล้ว"

"อ้อ?"

"เฮอะ หากท่านคิดจะสอดมือชิงรัก ต้องระวังไว้ให้มาก เนื่องเพราะดาบคนผู้นั้นเร็วอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ

เต็งฮุ้นลิ้มก็หัวร่อ แต่เป็นแค่นหัวร่อกล่าว

"แต่ทว่า สตรีนางนั้นก็ไม่อัปลักษณ์ขัดตาจริง ๆ ฟังว่า นางเมื่อก่อนอาศัยใบหน้านี้หาเงินทอง น่ากลัวเงินทองของท่านก็คงถูกนางได้ไปไม่น้อย?"

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้ามองนาง?"

"หรือท่านมิได้มอง?"

"ข้าพเจ้าเพียงแต่กำลังคิด..."

"ในใจคิด ยังเลวร้ายยิ่งกว่านัยน์ตา"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ในใจข้าพเจ้าคิดกระไร ท่านต้องไม่มีวันเชื่อได้"

เต็งฮุ้นลิ้มกลอกตาไปมาแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าเชื่อ ขอเพียงท่านบอก ข้าพเจ้าก็เชื่อ"

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง ให้นางชอบพอโป้วอั้งเสาะโดยจริงจัง ยินยอมติดตามมันชั่วชีวิตโดยบริสุทธิ์ใจ ไม่เช่นนั้น..."

"ไม่เช่นนั้นเป็นไร?"

ดวงตาเอี๊ยบไคคล้ายมีประกายวิตกกังวล กล่าวช้า ๆ

"ไม่เช่นนั้น อาจบางทีข้าพเจ้าจำเป็นต้องฆ่านาง"

"ท่านตัดใจได้?"

"ข้าพเจ้าความจริงมิใช่คนรักถนอมบุปผา"

เต็งฮุ้นลิ้มขบริมฝีปากแนบแน่น ชายตามองพลางกล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้าทราบท่านเป็นคนเช่นไร"

"อ้อ?"

"ท่านเป็นปิศาจราคะที่ปากกับใจไม่ตรงกัน ดังนั้น วาจาที่ท่านว่ากล่าว ข้าพเจ้าไม่เชื่อแม้แต่สักคำเดียว"

เอี๊ยบไคต้องฝืนหัวร่อเบา ๆ

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงคนร้องอยู่ชั้นล่าง

"เอี๊ยบไค เอี๊ยบไค..."

บุรุษหนุ่มอาภรณ์สีม่วง สวมหมวกปีกกว้างผู้หนึ่ง ห้อม้าเข้ามาหยุดที่นอกเหลา

เทียนฮก ใช้มือข้างหนึ่งรั้งบังเหียนม้าไว้ มืออีกข้างหนึ่งแกะถั่วยี่สงอยู่

คนที่ยืนริมหน้าต่างเพียงหันไปก็เห็นมัน และเห็นกระบี่ที่สอดเฉียงอยู่บนสายรัดเอวของมัน

กระบี่ที่ไม่มีฝัก บางและคมกริบ!

มีบางคนจำได้ ต้องร้องด้วยความตระหนก

"โล่วเซี่ยวเกีย!"

โล่วเซี่ยวเกีย

นามสามคำนี้ คล้ายมีอำนาจดึงดูดอันเร้นลับ เมื่อผู้ได้ยินนามนี้ ต่างวิ่งปราดไปที่ริมหน้าต่างทันที

เอี๊ยบไคติดตามไป แย้มยิ้มกล่าวว่า

"ไม่ขึ้นมาดื่มสุราสักจอก?"

โล่วเซี่ยวเกียแหงนหน้ากล่าว

"ท่านรับทานถั่วข้าพเจ้าไม่ได้ ไฉนจะเชิญข้าพเจ้าดื่มสุราของท่าน?"

"นั่นเป็นคนละเรื่อง"

หันกายไปหยิบสุราบนโต๊ะมาจอกหนึ่ง โยนลงไปที่เบื้องล่าง

สุราจอกนั้นลอยช้า ๆ ไปที่เบื้องหน้าโล่วเซี่ยวเกีย ดุจดังมีคนประคองส่งไปให้ก็ปาน

โล่วเซี่ยวเกียหัวร่อเบา ๆ งอนิ้วดีดเบา ๆ จอกสุรากระดอนขึ้นพลิกอยู่กลางอากาศ

น้ำสุราในจอกไหลลงไปในปากโล่วเซี่ยวเกีย โดยไม่กระเซ็นออกแม้สักหยดหยาดเดียว!

โล่วเซี่ยวเกียกลืนสุราแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"สุราประเสริฐ"

"อีกจอกเป็นไร?"

โล่วเซี่ยวเกียสั่นศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการมาถาม ท่านได้รับเทียบด้วยหรือไม่?"

"เพิ่งได้รับเมื่อวาน"

"ท่านไปหรือไม่?"

"ท่านไม่ทราบว่า ข้าพเจ้าชมชอบความครึกครื้นอยู่เสมอมา"

"ประเสริฐมาก เพ็ญเดือนเก้า พวกเราพบกันในแป๊ะฮุ้นจึง (ตึกเมฆขาว)

อีกครา"

มันบีบถั่วแตกแล้วโยนเม็ดขึ้นอากาศ และอ้าปากเตรียมจะรับนั้น...

มิคาด เอี๊ยบไคพลันทะยานกายออกจากหน้าต่าง อ้าปากงับถั่วกลางอากาศแล้วตีลังกาอีกปราดหนึ่ง ลอยละลิ่วกลับมาในชั้นบนของเหลาอีกครา หัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"นับว่าข้าพเจ้ารับทานถั่วของท่านจนได้แล้ว"

โล่วเซี่ยวเกียตะลึงลานชั่ววูบ พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้อง ลงแส้ห้อม้าออกไป ในเสียงหัวร่อที่ห่างไกลยังมีเสียงกล่าว

"เด็กร้ายกาจ เด็กร้ายกาจผู้นี้ นับเป็นเด็กร้ายกาจจนชั่วชาติจริง ๆ"

หมี่เย็นไปแล้ว

น้ำของหมี่ขุ่นข้น มีผักลอยอยู่หลายชิ้น

มีแต่ผัก หมี่หยาบที่สุด อาหารต่ำที่สุดบรรจุอยู่ในชามบิ่นใบหนึ่ง

ชุยล้งก้มศีรษะ ในมือถือตะเกียบที่มิทราบมีผู้ใช้ไปมากน้อยเท่าใด เขี่ยหมี่ขึ้นมาหลายเส้นแล้วปล่อยลงไปอีกครา

นางมาตรแม้นหิวโหยอย่างยิ่ง แต่หมี่ชามนี้กลับไม่อาจกระตุ้นให้นางมีความกระหายได้

หมี่ที่นางรับทานตามปกติ จะต้องใช้น้ำตุ๋นไก่มาต้ม ชามที่ใส่ก็ต้องเป็นชามเคลือบชั้นดีของเก็งเต็ก

เหม่อมองดูชามที่เบื้องหน้าแล้ว นางอดมิได้ต้องถอนหายใจเบา ๆ วางตะเกียบลง

หมี่ในชามโป้วอั้งเสาะถูกรับทานหมดสิ้นแล้ว กำลังจับตามองนางอย่างเยือกเย็น พลันกล่าวขึ้น

"ท่านรับทานไม่ลง?"

ชุยล้งพยายามฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้า...ไม่หิว"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านไม่เคยชินกับอาหารเยี่ยงนี้ ท่านสมควรไปที่เหลาเทียนฮก..."

ชุยล้งก้มศีรษะกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ท่านทราบว่าข้าพเจ้าต้องไม่ไปแน่ ข้าพเจ้า..."

"ท่านกลัวผู้อื่นไม่ยินดีต้อนรับหรือไร?"

ชุยล้งส่ายหน้า โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อไป

"ท่านไฉนไม่ไป?"

ชุยล้งเงยหน้าช้า ๆ เพ่งมองฝ่ายตรงข้าม พลางกล่าวเสียงนุ่มนวล

"เนื่องเพราะท่านอยู่ที่นี้ ดังนั้น ข้าพเจ้าก็อยู่ที่นี้ มิว่าสถานที่ใด ข้าพเจ้าต่างต้องไม่ไป"

โป้วอั้งเสาะมิส่งเสียงอีกแล้ว

ชุยล้งยื่นมือช้า ๆ ลูบคลำหลังมือมันเบา ๆ...มือข้างที่มิได้กำดาบ

มือของนางขาวผ่องนุ่มนิ่ม

การลูบของนางก็นุ่มนวล ในความนุ่มนวล ยังแฝงการกระตุ้นท้าทายจนบอกมิถูก

นางเข้าใจควรกระตุ้นบุรุษเยี่ยงไร

โป้วอั้งเสาะพลันสลัดมือนางออก แล้วแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านรู้จักคนผู้นั้น?"

ชุยล้งก้มศีรษะอีกครา พลางกล่าว

"เพียงเป็น...เป็นอาคันตุกะธรรมดาเท่านั้น"

"เยี่ยงไรเรียกว่าอาคันตุกะธรรมดา"

"ท่านทราบว่าข้าพเจ้าเมื่อก่อน...อยู่ในสถานที่เยี่ยงนั้น ย่อมมิอาจหลีกเลี่ยงรู้จักกับบุรุษที่ไร้สาระได้"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะมีประกายเจ็บปวดขึ้นทันที

ชุยล้งกล่าวต่อไป

"ท่านสมควรอโหสิให้ข้าพเจ้า และสมควรทราบ ข้าพเจ้ามิได้แยแสมันเลย"

โป้วอั้งเสาะกำหมัดแนบแน่น พลางกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ ท่านจับตามองมันแน่วนิ่งอยู่เสมอมา"

"ข้าพเจ้าจับมองมันตั้งแต่เมื่อใด? เพียงมองมันแวบเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าก็สะอิดสะเอียนแทบตาย"

"ท่านสะอิดสะเอียน?"

"ข้าพเจ้านับว่าแค้นจนใคร่ให้ท่านฆ่ามันจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าหมายถึงผู้แซ่แพ้?"

"ท่านมิใช่หมายถึงมัน?"

"เฮอะ ข้าพเจ้าหมายถึงเอี๊ยบไค!"

ชุยลังตะลึงลานไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ท่านก็รู้จักมันใช่หรือไม่? มันเป็นอาคันตุกะธรรมดาของท่านหรือไม่?"

สีหน้าชุยลังมีความรู้สึกเจ็บปวดใจขึ้นเช่นกัน กล่าวเสียงเครือ

"ท่านไฉนต้องกล่าววาจาเยี่ยงนี้? ท่านกำลังทรมานใจข้าพเจ้า? หรือทรมานตัวท่านเอง?"

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะแดงฉานด้วยความพลุ่งพล่าน พยายามข่มกลั้นตัวเองไว้ เน้นทีละคำไป

"ข้าพเจ้าเพียงแต่ต้องการทราบ ท่านรู้จักมันหรือไม่เท่านั้น?"

"แม้นับว่าเมื่อก่อนข้าพเจ้ารู้จักมัน ตอนนี้ก็ไม่รู้จักไปแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะตอนนี้ ข้าพเจ้ารู้จักท่านเพียงคนเดียว เพียงรู้จักท่านเท่านั้น"

นางยื่นมืออีกครา กุมมือโป้วอั้งเสาะอย่างแรง

โป้วอั้งเสาะจับตามองดูมือนาง ดวงตามีประกายปวดแปลบกว่าเดิม กล่าวช้า ๆ

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าไม่อาจให้ท่านได้ผ่านวันเวลาที่ท่านเคยชิน ท่านติดตามข้าพเจ้า เพียงมีโอกาสได้รับทานหมี่เช่นนี้เท่านั้น"

"หมี่เยี่ยงนี้ก็ไม่มีที่ใดมิน่ารับทาน"

"แต่ท่านกลับทานไม่ลง"

"ข้าพเจ้ารับทาน"

นางกล่าวแล้วคว้าตะเกียบขึ้น เขี่ยหมี่ในชามรับทานไปทีละเส้น มองดูรอยยิ้มที่สุดฝืนบนใบหน้านาง คล้ายดั่งกำลังกินยาพิษก็ปาน

โป้วอั้งเสาะจับตามองนาง พลันชิงตะเกียบนางมาแล้วส่งเสียงดัง ๆ

"ในเมื่อท่านรับทานไม่ลง ไยต้องฝืนใจรับทาน?...ข้าพเจ้ามิได้เคี่ยวเข็ญบังคับท่านเลย"

เสียงของโป้วอั้งเสาะแตกพร่าด้วยความพลุ่งพล่าน มือก็เริ่มสั่นระริกแล้ว

ดวงตาชุยลังแดงระเรื่อ น้ำตาเอ่อคลอจะหยดหยาด ในที่สุด ส่งเสียงเครือ

"ท่านไม่ต้องมีทีท่าเยี่ยงนี้ต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้า..."

"ท่านเป็นไร?"

ชุยล้งขบกรามกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงรู้สึก พวกเราไม่จำเป็นต้องผ่านวันเวลาเช่นนี้เลย"

นางถอนใจกล่าวต่อด้วยเสียงนุ่มนวล

"มาตรว่าเงินทองที่ท่านติดตัวมาใกล้จะใช้หมดสิ้นแล้ว แต่ที่ข้าพเจ้ายังมี"

โป้วอั้งเสาะพลุ่งพล่านจนทรวงอกสะท้อนถี่เร็ว ร้องเสียงแหบพร่า

"นั่นเป็นของท่าน เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?"

"กระทั่งร่างของข้าพเจ้าก็เป็นของท่านแล้ว ท่านไฉนยังต้องแบ่งแยกจนชัดเจนเยี่ยงนี้?"

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะแดงฉาน ร่างสั่นสะท้านด้วยความพลุ่งพล่าน เน้นทีละคำ

"แต่ท่านไฉนไม่ลองคิด เงินทองของท่านสกปรกปานใด? ข้าพเจ้าเพียงนึกถึงเงินทองของท่านหามาได้อย่างไร ข้าพเจ้าก็จะอาเจียน!"

สีหน้าชุยล้งก็แปรเปลี่ยนไป ร่างก็สั่นระริกเช่นกัน พยายามขบริมฝีปากระงับความพลุ่งพล่านแล้วกล่าว

"อาจบางทีมิเพียงเงินทองของข้าพเจ้าสกปรก ร่างข้าพเจ้าก็สกปรกด้วย"

"ถูกแล้ว!"

"ท่านไม่ต้องเรียกให้ข้าพเจ้าคิด ข้าพเจ้าคิดแล้ว ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าท่านดูแคลนข้าพเจ้า"

นางขบริมฝีปากจนมีโลหิตซึมออกมา ร้องเสียงแหบแห้งสืบไป

"ข้าพเจ้าเพียงหวังให้ท่านก็คิดเองบ้าง"

"ข้าพเจ้าคิดกระไร?"

"ท่านไฉนไม่ลองคิด? ข้าพเจ้าไฉนมากระทำเรื่องเช่นนี้? ข้าพเจ้ากระทำเพราะผู้ใด? ข้าพเจ้า...ไยต้องเยี่ยงนี้ด้วย?"

นางพยายามข่มกลั้นตัวเองสักปานใด ยังคงมิอาจกลั้นน้ำตาได้ ต้องปล่อยให้หลั่งไหลจนเนืองนองหน้า พลันผุดลุกขึ้นกล่าว

"ในเมื่อท่านดูแคลนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไยต้องพัวพันท่านอีก ข้าพเจ้า..."

"ใช่ ในเมื่อท่านพอจะหาเงินทองเป็นรถ ๆ ไยต้องติดตามข้าพเจ้า? ท่านสมควรไปแต่แรกแล้ว"

"ท่าน...ไม่ต้องการข้าพเจ้าจริง ๆ"

"ถูกแล้ว"

"ประเสริฐ ประเสริฐ ท่านประเสริฐยิ่ง"

นางพลันยกมือปิดหน้าร่ำไห้ วิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

โป้วอั้งเสาะมิได้ทักท้วง มิได้มองนางด้วย

นางโถมออกไปแล้ว ปิดประตูด้วยกำลังแรงจนเสียงดังโครมใหญ่

โป้วอั้งเสาะยังคงนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ร่างของโป้วอั้งเสาะไม่สั่นสะท้านอีกแล้ว แต่เอ็นที่หลังมือทั้งสองขึ้นเขียวโปน หน้าผากมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมเป็นเส้นสาย

แต่ร่างพลันล้มลงจากเก้าอี้ ล้มลงเกลือกกลิ้งกับพื้น ชักกระตุกอย่างรุนแรง มุมปากมีฟองขาวไหลออกมาไม่ขาดสาย

จากนั้น ร่างได้เกลือกกลิ้งดิ้นรน ส่งเสียงครวญครางราวสัตว์ป่า หอบหายใจถี่เร็ว...

ดูไปไม่ผิดกับสัตว์ป่าที่ตะเกียกตะกายตอนก่อนตายเลย

ประตูเปิดอีกแล้ว

ชุยล้งเดินช้า ๆ เข้ามาอีกครา

น้ำตาบนใบหน้านางถึงกับแห้งไปแล้ว แห้งเร็วอย่างยิ่ง ดวงตาถึงกับมีประกายแวววาว

แต่มือนางกลับสั่นระริก

นั่นมิใช่สั่นเพราะความเจ็บช้ำ แต่สั่นเพราะความลิงโลดตื่นเต้น

ดวงตานางจับมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง เดินเข้าไปทีละก้าว...

ทันใด นางได้ยินเสียงที่ประหลาดอย่างยิ่ง

เสียงเคี้ยวอาหาร!

มิทราบมีคนผู้หนึ่งกระโดดเข้ามาจากหน้าต่างตั้งแต่เมื่อใด กำลังพิงกรอบหน้าต่าง เคี้ยวถั่วอย่างเอร็ดอร่อย

โล่วเชี่ยวเกีย

สีหน้าชุยล้งเปลี่ยนแปรทันที ร้องโพล่งด้วยความตระหนก

"ท่านมาด้วยสาเหตุใด?"

"ข้าพเจ้าไม่อาจมา?"

"ท่านคิดจะมาฆ่ามัน?"

โล่วเชี่ยวเกียหัวร่อ กล่าวเสียงราบเรียบ

"เป็นเราคิดจะฆ่ามัน? หรือเป็นท่านคิดจะฆ่ามัน?"

สีหน้าชุยล้งเปลี่ยนแปรอีกครั้ง แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านวิกลจริตแล้ว? ข้าพเจ้าไยต้องคิดฆ่ามัน?"

โล่วเซี่ยวเกียถอนใจยาวกล่าวว่า

"หากสตรีคิดจะฆ่าบุรุษ มักสามารถหาเหตุผลได้มากหลายทุกครั้งไป"

ชุยล้งพลันสะอึกเข้าขวางหน้าโป้วอั้งเสาะแล้วส่งเสียงดัง ๆ

"มิว่าท่านกล่าวเยี่ยงไร ข้าพเจ้าห้ามมิให้ท่านแตะต้องมัน"

โล่วเซี่ยวเกียแค่นเสียงเย็นชา

"แม้นับว่าท่านเชิญให้เราไปแตะต้องมัน เราก็ไม่มีอารมณ์สนใจ เราไม่แตะต้องบุรุษเลย"

"ท่านเพียงแต่ฆ่าบุรุษ?"

"และเราก็ไม่เคยฆ่าบุรุษที่ล้มลงนอนกับพื้นมาเลยสักคนเดียว"

"แล้วท่านมาด้วยสาเหตุใดกันแน่?"

"มาเพื่อถามพวกท่าน ได้รับเทียบหรือไม่เท่านั้น?"

โล่วเซี่ยวเกียถอนใจอีกคราจึงกล่าว

"ดูท่า การคบหาของพวกท่านไม่กว้างขวางเสียเลย"

"พวกเราไม่จำเป็นต้องคบหากว้างขวาง"

"ไม่คบหากว้างขวาง ไหนเลยจะหาคนพบ?"

มันพลันชักกระบี่จากสายรัดเอว กรีดวูบวาบเพียงพริบตา บนผนังก็มีอักษรขึ้นแถวหนึ่ง

'เพ็ญเดือนเก้า แป๊ะฮุ้นจึง'

ชุยล้งโพล่งขึ้น

"เป็นความหมายกระไรของท่าน?"

โล่วเซี่ยวเกียแย้มยิ้มตอบ

"ความหมายนี้คือ เราหวังให้พวกท่านสามารถรอดชีวิตจนถึงวันเพ็ญเดือนเก้าไปที่หมู่ตึกแป๊ะฮุ้นจึง ที่นั่นไม่ยินดีต้อนรับคนตายดอก"

ลมกรรโชกมาวูบหนึ่ง กรอบหน้าต่างมีของชิ้นหนึ่งร่วงลงมา นั่นเป็นเปลือกถั่วยี่สง

แต่ร่างโล่วเซี่ยวเกียคล้ายดั่งถูกลมโชยพัดไปแล้วก็ปาน

ลมโชยกิ่งไม้ใบหญ้าไหวอยู่ซู่ซ่า เสียงหอบหายใจของโป้วอั้งเสาะกลับสงบลงทีละน้อย

ชุยล้งตะลึงลานอยู่ในที่นั้นเป็นเวลาเนิ่นนาน ในที่สุด ก้มลงโอบมันไว้

ทรวงอกของนางทั้งอบอุ่น ทั้งซึ้งตรึงใจ

นางเข้าใจควรโอบบุรุษเยี่ยงไรอยู่เสมอมา

สิบสี่ค่ำเดือนเก้า

สนธยา

ริมทางหลวงใหญ่มีเก๋งน้ำชา

มิใช่ทุกเก๋งต่างมีแต่น้ำชา มีบางเก๋งยังขายสุราด้วย

น้ำชาดื่มไม่เสียเงิน แต่สุราต้องใช้เงินซื้อ

ในเก๋งริมทางนี้มีสุราสี่ชนิด ต่างเป็นสุราเลว ๆ ที่ราคาถูก แต่ก็แรงอย่างยิ่ง

นอกจากสุราแล้ว ย่อมยังมีอาหารราคาถูก อาทิ เต้าหู้ตาก ไข่เค็ม ซาลาเปาไม่มีไส้ ถั่วยี่สง

ใต้ร่มไม้รอบข้างของเก๋งมีม้ายาวตั้งเรียงราย มีคนมากหลายนั่งอยู่บนม้ายาวไพล่เท้าดื่มสุรา บ้างนั่งแกะถั่วฆ่าเวลา

แต่โป้วอั้งเสาะกลับดูผู้อื่นแกะถั่ว คล้ายดั่งดูจนซึมเซาไปแล้ว

มีบ้างบางคนกำลังดื่มสุรากับถั่วและเต้าหู้ตาก มีบ้างบางคนกำลังกินซาลาเปาไม่มีไส้กับถั่วและเต้าหู้ตาก

ความจริงถั่วกับเต้าหู้ตากเป็นของคู่กัน ที่ต้องรับทานร่วมกันจึงมีรสชาติ หากแยกกันจะชืดชาไม่น่ารับทาน

แต่โป้วอั้งเสาะกลับต้องการเพียงเต้าหู้ตาก ปฏิเสธถั่วเด็ดขาด คล้ายดั่งถั่วมีให้ดูเท่านั้น ไม่อาจรับทานได้

ชุยล้งอดมิได้ต้องกระซิบถาม

"ท่านยังคิดถึงคนผู้นั้น?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากแนบแน่น ชุยล้งกล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะมันชมชอบรับทานถั่ว ดังนั้น ท่านจึงไม่ยอมรับทาน?"

โป้วอั้งเสาะยังคงเม้มปาก ชุยล้งถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว..."

โป้วอั้งเสาะพลันแค่นเสียง

"ท่านทราบกระไร?"

"ตอนโรคของท่านกำเริบ ไม่ต้องการถูกผู้ใดได้เห็น แต่มันพาลมาเห็นพอดี ดังนั้น ท่านจึงแค้นมัน"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากอีกครา เม้มจนแนบแน่นกว่าเดิม ดุจดั่งมือที่กำดาบก็ปาน

นอกจากโป้วอั้งเสาะแล้ว ผู้คนในที่นี้ น้อยนักจะมีอาวุธติดตัว

อาจบางทีเนื่องเพราะดาบเล่มนี้ ดังนั้น ผู้คนทั้งปวงจึงไปนั่งห่างไกล มิกล้าเข้าใกล้

ชุยลั้งถอนใจอีกเฮือกหนึ่งจึงกล่าว

"เพ็ญเดือนเก้า แป๊ะฮุ้นจึง มันไฉนต้องการให้พวกเราไปตึกแป๊ะฮุ้นจึงในวันเพ็ญเดือนเก้า ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ..."

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"เรื่องที่ท่านไม่เข้าใจมีอีกมากนัก"

"แต่ข้าพเจ้ากลับมิอาจไม่คิดได้"

"คิดกระไร?"

"มันต้องการให้พวกเราไป จะต้องไม่มีกุศลจิตใด ๆ ดังนั้น ข้าพเจ้ายิ่งไม่เข้าใจท่านไฉนพาลจะต้องไปให้ได้?"

"ไม่มีคนต้องการให้ท่านไป"

ชุยลั้งก้มศีรษะต่ำ ขบริมฝีปากแนบแน่น ไม่ส่งเสียงอีกแล้ว

นางมิอาจว่ากล่าว และไม่กล้าว่ากล่าวอีก

ข้างทางหลวงนอกเก๋งน้ำชามีรถจอดอยู่หลายคัน ม้าลาอีกหลายตัว

ที่มาในที่นี้ ส่วนมากจะเป็นคนที่อาศัยกำลังแลกเปลี่ยนเงิน นอกจากดื่มสุราสักสองสามจอกแล้ว ชีวิตคล้ายไม่มีความสนุกสนานยิ่งกว่านี้

สุราตกถึงท้องไม่กี่จอก โลกก็พลันกลับกลายเป็นสวยงามกว่าเดิมอีกมากหลาย

บุรุษหนุ่มล่ำสัน ผิวกายดำมะเมื่อมคนหนึ่ง เพิ่งลงจากรถคันใหญ่ของมันมาทักทายกับพวกรู้จักทั้งหลายคนแล้ว ร้องสั่งกับผู้เฒ่าที่ขายสุรา

"เฮ้งลั้งจื้อ (หนวกแซ่เฮ้ง) ให้สุราเราห้าชั่ง ไข่เค็มสิบฟอง วันนี้เราจะเชิญเลี้ยง"

เฮ้งลั้งจื้อนั้นความจริงหูไม่หนวก เพียงแต่หากมีคนจะคิดค้างค่าสุรา มันก็มารยาเป็นหนวกมิได้ยิน

มันชำเลืองตามองดูบุรุษหนุ่มผิวคล้ำแล้วแค่นเสียงเย็นชา

"เด็กน้อยเจ้าวิกลจริตหรือไร?"

"เพ้ย! ผู้ใดว่าเราวิกลจริต?"

"ไม่วิกลจริต ไฉนพาลมาเชิญเลี้ยงได้?"

"ฮา ฮา วันนี้เราได้ลาภมาเล็กน้อย พบกับผู้โดยสารใจกว้างขวาง"

มันแสร้งหัวร่ออย่างมีเลศนัยลึกลับ พลางกล่าวต่อ

"เอ่ยถึงคนผู้นี้ กลับนับว่ามีชื่อยิ่งใหญ่จริง ๆ"

ดังนั้นเอง ทั้งปวงจึงต่างต้องชิงถามด้วยความสนใจ

"ผู้นั้นเป็นใคร?"

บุรุษหนุ่มผิวคล้ำสั่นศีรษะแย้มยิ้มตอบ

"เราบอกไป พวกท่านมิแน่จะเคยได้ยิน"

เป็นวาจาใดกัน?

"ในเมื่อมีชื่อยิ่งใหญ่ พวกเราไฉนไม่เคยได้ยิน?"

"เนื่องเพราะพวกท่านไม่คู่ควร"

"พวกเราไม่คู่ควร? เจ้าคู่ควร?"

"หากเรามิใช่มีญาติห่าง ๆ ทำงานอยู่ในสำนักคุ้มกันภัย เราก็ไม่เคยได้ยินเช่นกัน"

"เด็กน้อยอย่าได้แสร้งทำเป็นลี้ลับ คนผู้นั้นชื่อแซ่ใดกันแน่?"

"ท่านแซ่โล่ว นามเซี่ยวเกีย"

โป้วอั้งเสาะที่ความจริงลุกขึ้นจะไปอยู่แล้ว พลันทรุดกายนั่งอีกครา

ดีที่ไม่มีผู้ใดสังเกต ต่างกำลังส่งเสียงถาม

"โล่วเซี่ยวเกียที่ว่ามีอาชีพใด?"

"มือสังหาร"

มันแสร้งลดเสียงให้เบา แต่ยังคงดังก้องจนทุกผู้คนได้ยินถนัดชัดหู

"มือสังหาร?"

"ความหมายของมือสังหารคือ ขอเพียงท่านให้เงินทอง มันก็ไปฆ่าคนแทนท่าน ฟังว่า มันฆ่าแต่ละคน อย่างน้อยต้องมีค่าจ้างเป็นหมื่นตำลึง"

ทุกคนต่างเบิ่งตากลมกว้าง กระทั่งลมหายใจยังแทบระบายไม่ออก

"จังเปียเท้า (ประมุขใหญ่สำนักคุ้มกันภัย) ในสำนักคุ้มกันภัยที่ญาติข้าพเจ้าทำงาน ก็ถูกมันฆ่าตายไป"

"ท่านหมายถึง เท่งตั้วเอี๊ยที่เมื่อครึ่งปีก่อนเพิ่งประกอบงานศพ?"

"ใช่แล้ว ในวันท่านประกอบพิธี พวกท่านต่างไปกัน แต่ละคนยังได้เงินมาห้าตำลึงใช่หรือไม่?"

"อืมม์...งานครานั้นนับว่ายิ่งใหญ่ทีเดียว"

"ดังนั้น พวกท่านย่อมควรดูออก ตอนท่านมีชีวิต ย่อมเป็นคนชั้นเยี่ยมสุดสูง แต่พอท่านพบกับโล่วเซี่ยวเกียตั้วเอี๊ย กระทั่งดาบก็ยังมิทันชักจากฝัก ก็ถูกกระบี่ของโล่วเซี่ยวเกียตั้วเอี๊ยแทงทะลุคอหอยตายไป"

"เจ้าทราบได้อย่างไร?"

"ญาติของเราไปด้วย เห็นมากับตา และเนื่องเพราะท่านพอกลับไป ก็บรรยายรูปลักษณะของโล่วเซี่ยวเกียตั้วเอี๊ยให้แก่เราฟัง ดังนั้น เราวันนี้จึงจำท่านได้...มิใช่จำรูปร่างหน้าตาท่านได้ แต่จำกระบี่ของท่านได้"

"กระบี่มันมีที่ใดพิเศษกว่าธรรมดา?"

"กระบี่ของท่านไม่มีฝัก ดูไปคล้ายเป็นเศษเหล็กคร่ำคร่า แต่ญาติของเราบอกชั่วชีวิตนี้ของท่าน ยังไม่เคยเห็นกระบี่ที่น่าสะพรึงกลัวปานนี้มาก่อนเลย"

ทุกผู้คนต่างถอนหายใจด้วยความตื่นเต้น แต่ยังคงมิใคร่เชื่อนัก

"ผู้อื่นฆ่าคนได้เงินครั้งละหมื่นตำลึง ไฉนนั่งรถคร่ำคร่าของเจ้าได้?"

"เกือกม้าของท่านหักไป พอดีเราขับรถผ่านจากที่เมืองเซ็งฮ้อทางด้านหน้าไปแป๊ะฮุ้นจึงที่ใกล้อย่างยิ่ง ท่านก็ให้เงินเราถึงยี่สิบตำลึง"

"ฮา ดูท่าเด็กน้อยเจ้ามีวาสนาแล้ว"

ทั้งปวงมีบ้างถอนใจด้วยความตื่นเต้นสงสัย มีบ้างกล่าวชมเชยด้วยความริษยา

"ไม่กินก็เสียเปล่า หากพวกเราวันนี้ไม่กินมันสักสี่ห้าตำลึง เจ้าเด็กน้อยกลับไปจะนอนหลับได้อย่างไร?"

พลันมีคนผู้หนึ่งส่งเสียงขึ้น

"จะเชิญเลี้ยงก็ต้องเชิญเรา"

คนผู้นี้นอนอยู่ที่หลังต้นไม้ใหญ่ นอนแผ่แน่นิ่งกับพื้น ใช้หมวกหญ้าปีกใหญ่ที่เก่าคร่ำคร่าปิดหน้าไว้

หมวกของมันมิเพียงเก่าจนขาดเท่านั้น เสื้อผ้าก็ทั้งสกปรกทั้งขาดวิ่น ดูไปกระทั่งสุราก็ยังไม่มีปัญญาซื้อดื่ม ดังนั้น จึงได้แต่นอนพักผ่อนอยู่กับพื้น

มีคนผู้หนึ่งขมวดคิ้วกล่าว

"เชิญท่าน? ไยต้องเชิญท่านด้วย?"

แต่บุรุษหนุ่มผิวคล้ำกลับแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"ผู้คนในแดนดินต่างเป็นน้องพี่ แม้เชิญผู้อื่นก็มิเห็นเป็นไร ในเมื่อสหายท่านต้องการดื่มสุรา ก็เชิญลุกขึ้นมาเถิด"

คนผู้นั้นแค่นเสียงเย็นชา

"เราแม้ดื่มสุราของเจ้า แต่มิใช่เป็นสหายของเจ้า เจ้าควรจำไว้จึงประเสริฐ"

มันผลักหมวกขึ้นไปบนศีรษะ ทรงกายอย่างเกียจคร้าน ถึงกับเป็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่กว่าแปดเชียะ ไหล่กว้างจนแทบจะเท่าไหล่ของสองคนรวมกัน สองมือที่หยาบหนาราวพัดใบลาน ยามห้อยแทบจะถึงหัวเข่า โหนกแก้มสูงชัน คิ้วหนาสั้น ปากกว้างใหญ่

มาตรว่าอาภรณ์ที่มันสวมจะสกปรกขาดวิ่น แต่พอยืนขึ้น นับเป็นบุคลิกภาพที่โอ่อ่าอาจหาญ เพียงเห็นก็ต้องหวาดหวั่นขวัญเสีย!

ความจริงมีคนคิดจะสั่งสอนมันอยู่แล้ว ถามมันไฉนดื่มสุราผู้อื่น แต่ไม่ยอมรับผู้อื่นเป็นสหาย?

แต่พอมันผุดลุกขึ้น กลับไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยปากอีกแล้ว

เฮ้งลั้งจื้อเพียงยกสุราห้าชั่ง ไข่เค็มสิบฟองออกมา คนผู้นั้นก็ตรงเข้าไปกล่าว

"ส่วนนี้เป็นของเรา"

วาจาที่มันกล่าวคล้ายเป็นคำสั่ง ทั้งรวบรัด ทั้งชัดเจน

เห็นมันคว้าไข่เค็มสองฟองยัดเข้าไปในปาก เคี้ยวสองสามครั้งก็กลืนลง

กินไข่สองฟอง ดื่มสุราอึกหนึ่ง ชั่วพริบตา สุราห้าชั่งกับไข่สิบฟอง ต่างหายลงไปในท้องมันหมดสิ้น

ทุกผู้คนต่างจับตามองจนเหลือกค้างไปแล้ว!

มันดื่มสุราอึกสุดท้ายแล้ว จึงระบายลมหายใจออกมาได้ ลูบคลำท้องอย่างเกียจคร้านพลางกล่าว

"จัดเยี่ยงนี้มาอีกส่วนหนึ่ง"

เฮ้งลั้งจื้อตระหนกจนสะดุ้งตัวลอย ร้องเสียงแหลม

"อีกส่วนหนึ่ง?"

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่หน้าเครียดทันที ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าไม่ได้ยินวาจาของเรา?"

เสียงตวาดครานี้ คล้ายเป็นอสนีบาตฟาดลง กระทั่งคนหูหนวกก็ต้องถูกกระแทกจนหูแตกเป็นแน่

บุรุษหนุ่มผิวคล้ำที่กำลังนั่งไขว้ขาอยู่บนเก้าอี้ด้านข้าง ถึงกับตระหนกจนร่วง

หล่นลงไป

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ยื่นมือที่คล้ายพัดใบลาน หิ้วมันขึ้นจากพื้นดุจหิ้วลูกไก่ แยกเขี้ยวให้มันแล้วกล่าว

"เจ้ากลัวกระไร? กลัวเชิญเลี้ยง?"

มันไม่แย้มยิ้มพอทำเนา เมื่อยิ้ม ปากแทบจะกว้างถึงใบหู ดูไปคล้ายเป็นปิศาจร้ายในศาลเจ้าไม่ผิดเพี้ยน

บุรุษหนุ่มผิวคล้ำตระหนกจนหน้าเขียว ตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

"เจ้าไม่เชิญ เราเชิญเอง"

พอมันสอดมือเข้าอกเสื้อ ก็หยิบเงินออกมาแท่งหนึ่ง ถึงกับเป็นเงินแท่งที่หนักห้าสิบตำลึง!

บุรุษหนุ่มผิวคล้ำตาเหลือกค้างจนแทบถลนออกมานอกเบ้า

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่กล่าวต่อ

"เงินแท่งนี้ล้วนเป็นของเจ้า แต่เช้าวันพรุ่ง เจ้าต้องมารอเราในที่นี้ บรรทุกเราไปแป๊ะฮุ้นจึง หากเจ้วกล้าถ่วงเวลาจนเรื่องราวเสียไป ศีรษะเจ้าก็จะกลายเป็นเช่นเงินแท่งนี้"

มันใช้กำลังบีบเบา ๆ เงินแท่งนั้นถึงกับถูกบีบจนบี้แบนราวดินเหนียว!

บุรุษหนุ่มผิวคล้ำที่เพิ่งยืนได้ ต้องตระหนกจนล้มตึงลงไปอีกครา

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่แหงนหน้าหัวร่อเสียงก้อง โยนเงินแบนก้อนนั้นไปที่เบื้องหน้าบุรุษหนุ่มผิวคล้ำ แล้วเดินปราด ๆ ออกจากเก๋งไป

มันแม้เดินไม่เร็ว แต่ทุกก้าวถึงกับไปไกลร่วมสิบวา ชั่วพริบตาก็หายลับไปในม่านสนธยา ได้ยินแต่เสียงเพลงที่อาจหาญรันทดแว่วอยู่ตามสายลมเท่านั้น

"เพ็ญเดือนเก้า จันทราตรงศีรษะ
โลหิตหลั่งไหลดั่งน้ำในธารา
โลหิตผู้กล้าที่ไหลไม่เหือดหาย
ศีรษะศัตรูร้ายที่ตัดไม่หมดสิ้น..."

เสียงเพลงดังไกลออกไปทุกขณะ จนกระทั่งไม่ได้ยิน

โป้วอั้งเสาะเหม่อมองจนซึมเซาเป็นครู่ใหญ่ พลันแหงนหน้าถอนใจยาวแล้วรำพึง

"ศีรษะศัตรูร้ายที่ตัดไม่หมดสิ้นอันเยี่ยมยอด!"

เช้าตรู่

ขอบฟ้าเพิ่งเป็นสีขาวรำไร แผ่นดินยังคงหลับใหล

ในเก๋งน้ำชาไม่มีคนแล้ว ตอนกลางคืน เฮ้งลั้งจื้อมิได้นอนในที่นี้ ตอนนี้เหลือแต่รถม้าคันใหญ่ของบุรุษหนุ่มผิวคล้ำจอดอยู่ที่ใต้ต้นไม้ข้างเก๋ง ส่วนตัวของมันนอนขดอยู่บนรถ

มันกลัวหากมาสาย ชายฉกรรจ์ที่ดุร้ายปานปิศาจ จะบีบศีรษะมันแหลกเละไปก็ได้

สายลมเย็นยะเยียบ หมอกขาวคลี่คลุมเลือนราง มีเสียงไก่ขันแว่วมาจากที่ห่างไกลเบา ๆ

มีคนผู้หนึ่งเดินช้า ๆ ออกมาจากในม่านเลือนราง เท้าซ้ายก้าวนำไปก่อน เท้าขวาลากตามช้า ๆ

สตรีร่างอ้อนแอ้น หน้าตาสวยสะคราญนางหนึ่ง มือหิ้วห่อผ้าใหญ่ เดินก้มศีรษะติดตามด้านหลังมัน

ลมโชยใบไม้สั่นไหว หมอกอรุณคลี่คลุมลงหนากว่าเดิม

หมอกก็หนาวอย่างยิ่ง

หมอกหนาว ลมอรุณ จันทร์ซีดจาง

โป้วอั้งเสาะหยุดอยู่ที่นอกเก๋งน้ำชา หันไปมองดูชุยล้งแวบหนึ่ง

ใบหน้าชุยล้งก็ซีดขาว มาตรแม้นกระชับอกเสื้อแนบแน่น แต่ยังคงหนาวเหน็บจนสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

ดูในหมอกบาง นางยิ่งสวยสะคราญกว่าเดิม แต่สีหน้าเต็มไปด้วยความอ่อนล้าซูบซีด

โป้วอั้งเสาะจับมองนางอย่างเยือกเย็น ประกายตาที่ชาเย็นได้เริ่มแปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลทีละน้อย อดมิได้ต้องถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ท่านเหนื่อยแล้ว?"

ชุยล้งกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ที่เหนื่อยสมควรเป็นท่าน ท่านความจริงควรจะหลับอีกสักครู่"

"ข้าพเจ้านอนไม่หลับ แต่ว่าท่าน..."

ชุยลังก้มศีรษะแย้มยิ้มตอบ

"ท่านนอนไม่หลับ ข้าพเจ้าไหนเลยจะหลับได้?"

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องเดินเข้าไป คว้ามือนางขึ้นกุมไว้

มือนางก็เย็นยะเยียบ

โป้วอั้งเสาะกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"ก่อนจะหาเบ๊คงคุ้งพบ ข้าพเจ้าไม่อาจกลับไป และไม่มีหน้ากลับไปด้วย"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ดังนั้น ข้าพเจ้ามีแต่ขอให้ท่านร่วมทนทุกข์ทรมานกับข้าพเจ้า"

ชุยลังเงยหน้าเพ่งมองมัน กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านสมควรทราบ ข้าพเจ้าไม่กลัวความทุกข์ มิว่าความทุกข์ทรมานใด ข้าพเจ้าต่างเคยผ่านมา"

นางกุมมือโป้วอั้งเสาะไว้ ยกขึ้นแนบแก้ม พลางกล่าวเบา ๆ

"ขอเพียงท่านดีต่อข้าพเจ้าสักเล็กน้อย อย่าได้ดูแคลนข้าพเจ้า แม้นับว่าให้ข้าพเจ้าไปตาย ข้าพเจ้าก็ยินยอมพร้อมใจ"

โป้วอั้งเสาะถอนหายใจยาวอีกครา กล่าวเบา ๆ

"ท่านดีต่อข้าพเจ้าจริง ๆ ข้าพเจ้าเองก็ทราบ ดังนั้น แม้วันนั้นท่านจะไปจากข้าพเจ้าจริง ๆ ข้าพเจ้าก็ไม่ตำหนิท่าน"

"ข้าพเจ้าจะไปอย่างไร แม้นับว่าท่านใช้แส้มาโบยขับไล่ ข้าพเจ้าก็ต้องไม่ยอมไป"

โป้วอั้งเสาะพลันแย้มยิ้ม

รอยยิ้มของโป้วอั้งเสาะก็คล้ายแสงอาทิตย์ในหิมะน้ำแข็ง มีความแจ่มใสเจิดจ้า อบอุ่นนุ่มนวลเหลือประมาณ

ชุยลังจับตามองรอยยิ้มของโป้วอั้งเสาะ ถึงกับคล้ายซึมเซาไปแล้ว อีกเนิ่นนานให้หลังจึงถอนใจกล่าว

"ท่านทราบว่าข้าพเจ้าพอใจกระไรที่สุด?"

โป้วอั้งเสาะส่ายหน้า ชุยลังกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าพอใจรอยยิ้มของท่านเป็นที่สุด แต่ท่านพาลมักมิยอมยิ้ม"

"ข้าพเจ้าจะยิ้มให้ท่านบ่อยครั้งแน่ แต่ทว่าตอนนี้..."

"ตอนนี้มิใช่เวลายิ้ม?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะช้า ๆ พลันเปลี่ยนเรื่องขึ้น

"ไฉนคนผู้นั้นยังไม่ยอมมา?"

โป้วอั้งเสาะคล้ายมิยอมแสดงความรู้สึกในใจออกไปให้ผู้คนเห็นนัก มักจะยินยอมให้ผู้คนเข้าใจว่า มันมีแต่ความกระด้างเย็นชา

ชุยล้งถอนใจด้วยความผิดหวัง ฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าคิดว่ามันต้องมาแน่"

โป้วอั้งเสาะครุ่นคิดแล้วกล่าว

"ท่านดูมันเป็นคนเช่นไร?"

"ข้าพเจ้าคิดว่า มันต้องเป็นศัตรูของโล่วเซี่ยวเกีย ในเมื่อทราบโล่วเซี่ยวเกียอยู่ที่แป๊ะฮุ้นจึง มันไหนเลยไม่ไปได้?"

โป้วอั้งเสาะเงยหน้า เหม่อมองขอบฟ้าพลางรำพึง

"วันนี้เป็นเพ็ญเดือนเก้าแล้ว วันนี้จะเกิดเรื่องราวใดกันแน่?..."

ลมกรรโชกมาวูบหนึ่ง ในสายลมมีเสียงเพลงแว่วตามมาเบา ๆ

"โลหิตผู้กล้าที่ไหลไม่เหือดหาย
ศีรษะศัตรูร้ายที่ตัดไม่หมดสิ้น
ศีรษะขาดได้ โลหิตไหลได้
แค้นนี้ยากจะเลือนมลาย..."

เสียงเพลงนี้ เมื่อฟังในอรุณรุ่งของฤดูใบไม้ร่วงที่หดหู่ ยิ่งรู้สึกอาจหาญรันทดกว่าเดิม

ชุยล้งโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"มาแล้วจริง ๆ"

"อืมม์"

"พวกเราจะซ่อนก่อนหรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้ามิเคยหนี และมิเคยหลบซ่อนด้วย"

เสียงหัวร่อดังก้องแว่วมาแต่ไกลแล้วกล่าว

"มิเคยหนีอันประเสริฐ มิเคยหลบซ่อนอันเยี่ยมยอด นี่จึงเป็นบุคลิกภาพของชายชาตรี"

ชุยล้งถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"หูของคนผู้นี้ไวอย่างยิ่ง"

วาจาเพิ่งขาดคำ ชายฉกรรจ์ผู้นั้นได้ก้าวยาว ๆ เข้ามาถึงเบื้องหน้าทั้งสองแล้ว ศีรษะยังคงสวมหมวกหญ้าปีกกว้างที่เก่าขาด แต่ในมือถือน้ำเต้าสุราสีดำเป็นประกาย จับตามองโป้วอั้งเสาะ หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เป็นท่านจริง ๆ เราทราบว่าท่านจะต้องรออยู่ที่นี้แน่นอน"

"ท่านทราบ?"

"เราไม่ทราบ ผู้ใดทราบได้?"

เผชิญหน้าตัวประหลาด

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ยกน้ำเต้าขึ้นจ่อกับปาก ดื่มอึก อึก อึก ลงไปจนสาสมใจ พลันปั้นหน้าเครียดกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ในเมื่อเรามาแล้ว ท่านไฉนไม่ลงมือ?"

โป้วอั้งเสาะงนงงวบจึงโพล่งขึ้น

"ลงมือ?"

"ย่อมหมายถึงให้ท่านใช้ดาบ"

"ข้าพเจ้าไยต้องใช้ดาบ?"

"มาตัดศีรษะของเรา"

"ข้าพเจ้าไยต้องตัดศีรษะท่าน?"

"ฮา...ฮา...ฮา ผู้แซ่ซิอาละวาดในแผ่นดิน ฆ่าคนมานับไม่ถ้วน มีผู้ใดไม่คิดต้องการศีรษะของเรา?"

"ข้าพเจ้าไม่คิด"

ครานี้ ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ต้องเป็นฝ่ายงุนงงบ้าง

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงไม่รู้จักท่านเลย"

"เฮอะ เฮอะ ศัตรูของผู้แซ่ซิเต็มแผ่นดิน แต่ผู้รู้จักเราต่างถูกเราฆ่าตายไปเสียนานแล้ว ที่ยังมีชีวิตจะหมายฆ่าเรานั้น ความจริงเหลือแต่ที่ไม่รู้จักเราทั้งสิ้น"

"ท่านมักจะรอให้ผู้อื่นมาฆ่าท่าน?"

"ถูกแล้ว"

"แต่เสียดาย คราวนี้ท่านกลับต้องผิดหวัง"

"ท่านมิใช่อยู่รอที่นี้เพื่อคอยฆ่าเรา?"

"ข้าพเจ้าได้สาบานแล้ว ฆ่าคนต้องไม่ยอมรอเด็ดขาด"

"ไม่ยอมรอเด็ดขาด?"

"ข้าพเจ้าได้รอมาครั้งหนึ่งแล้ว"

"ครั้งนั้นท่านหลงกล?"

โป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่น เน้นทีละคำ

"ครั้งนั้นข้าพเจ้าไม่สมควรรอเลย"

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่พลันถอนใจยาวแล้วกล่าว

"ท่านบ่งบอกไม่ผิด โอกาสฆ่าคน เพียงปล่อยพลาดก็จะหลุดลอยไปทันที ปล่อยพลาดเป็นที่น่าเสียดายยิ่ง ไม่อาจรอได้จริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงเย็นชา

"ดังนั้น หากท่านเป็นศัตรูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ฆ่าท่านเสียเมื่อค่ำวานแล้ว"

"ดังนั้น ข้าพเจ้ามิใช่เป็นศัตรูของท่าน?"

"มิใช่"

ชายฉกรรจ์พลันหัวร่อเสียงดังแล้วกล่าว

"ดูท่าโชคของข้าพเจ้ายังไม่เลว ดูท่าเป็นศัตรูของท่าน ก็มิใช่เป็นเรื่องที่พึงเบิกบานเลย"

"ไม่ใช่เด็ดขาด"

"เป็นมิตรสหายของท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าไม่มีมิตรสหาย!"

"กระทั่งซิไต้ฮั่นก็ไม่อาจเป็นสหายของท่านได้?"

"ซิไต้ฮั่น?"

"เราก็คือซิไต้ฮั่น"

"ข้าพเจ้ายังคงไม่รู้จักท่าน"

"ท่านก็ไม่คิดจะรู้จักเรา?"

"ไม่คิด"

ซิไต้ฮั่นถอนหายใจอีกครั้ง รำพึงเบา ๆ

"ทั้งไม่คิดต้องการศีรษะเรา ทั้งไม่คิดเป็นมิตรสหายเรา คนเยี่ยงนี้กลับมีน้อยอย่างยิ่ง"

"ความจริงก็น้อยอย่างยิ่งอยู่แล้ว"

"ท่านคิดต้องการอย่างไร?"

"เพียงคิดติดตามรถม้าของท่านไปที่แป๊ะฮุ้นจึง"

"เยี่ยงนี้เท่านั้น?"

"ใช่! เพียงเท่านี้"

"ตกลง ขึ้นรถเถิด"

"ข้าพเจ้าไม่ขึ้นรถ"

ชิไต้ฮั่นต้องงุนงงอีกคราจึงกล่าว

"ไฉนไม่ขึ้นรถ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่มีเงินห้าสิบตำลึงมาชำระค่ารถ"

"หรือท่านจะเดินตามหลังรถม้าไป?"

"ท่านนั่งรถของท่าน ข้าพเจ้าเดินทางของข้าพเจ้า ความจริงพวกเรามิได้เกี่ยวข้องกันอยู่แล้ว"

ชิไต้ฮั่นจับตามองดูใบหน้าที่ซีดขาว ดาบที่ดำสนิท พลันถอนหายใจกล่าวอีกครา

"ท่านนับเป็นตัวประหลาดจริง ๆ ยังประหลาดยิ่งกว่าเราเสียอีก"

มันก็นับเป็นตัวประหลาดอย่างยิ่งอยู่แล้ว

ฟ้าเริ่มสว่างทีละน้อย

แสงอาทิตย์อุทัยคล้ายดาบคมกริบ กรีดม่านหมอกบางให้ขาดกระจายออกไป ชีวิตทั้งหลายในแผ่นดิน ได้เริ่มตื่นขึ้นรับแสงอรุณแล้ว

บุรุษหนุ่มผิวคล้ำยังไม่ตื่น

ชิไต้ฮั่นเดินอาด ๆ เข้าไป หิ้วมันขึ้นจากรถแล้วตวาด

"รีบลุกขึ้น ขับรถไปแป๊ะฮุ้นจึง"

บุรุษหนุ่มผิวคล้ำลืมตาที่หรี่ปรือขึ้น แย้มยิ้มกล่าว

"เชิญตั้วเอี๊ยขึ้นรถ"

"ตั้วเอี๊ยไม่ขึ้นรถ"

"ไฮ้! ไฉนไม่ขึ้นรถ?"

"เนื่องเพราะตั้วเอี๊ยพอใจ"

บุรุษหนุ่มผิวคล้ำแม้ยังมีวัยเยาว์ แต่ขับรถมาหกเจ็ดปีแล้ว ยังไม่เคยเห็นคนประหลาดเช่นนี้เลย มันเสียเงินว่าจ้างรถชัด ๆ แต่กลับยินยอมเดินตามหลังรถได้

แต่ขอเพียงตั้วเอี๊ยพอใจ แม้นับว่าคลานตามที่หลังรถ ก็ไม่มีคนเกี่ยวข้องบังคับได้

มาตรว่าบุรุษผิวคล้ำประหลาดใจ แต่ก็รู้สึกปลอดโปร่งกว่าเดิมบ้าง

มันขับรถนำอยู่เบื้องหน้า ด้านหลังถึงกับมีอีกสามคนเดินติดตาม...ชายฉกรรจ์สูงใหญ่หน้าเหี้ยมอำมหิตดั่งปิศาจร้ายคนหนึ่ง บุรุษหนุ่มหน้าซีดขาวขาเป๋คนหนึ่ง สตรีอ้อนแอ้นสะคราญอีกนางหนึ่ง

ขบวนเยี่ยงนี้เดินอยู่บนทางหลวงใหญ่ มีผู้ใดไม่เหลือบแลด้วยความสนใจกี่หลาย ๆ ครั้ง?

แต่ซิไต้ฮั่นกลับอิ่มเอิบลำพอง ผู้อื่นจะมองมันเยี่ยงไร มันต่างไม่แยแสสนใจ

โป้วอั้งเสาะที่มีความในใจหนักอึ้ง กระทำไปตามความเห็นชอบของตัวเอง คล้ายดั่งมิได้มีชีวิตอยู่ในโลกนี้เลยก็ปาน

ในสายตาของชุยล้งยิ่งไม่มีผู้อื่นใด อยู่ต่อหน้าโป้วอั้งเสาะ นางมิยอมไปเหลือบแลผู้ใดเลยแม้สักแวบเดียว

สารถีผิวคล้ำขับรถไปครุ่นคิดไป นึกไม่ออกว่าสามตัวประหลาดนี้จะไปแป๊ะฮุ้นจิ้งด้วยสาเหตุใด?

"ความจริง แป๊ะฮุ้นจึงมิใช่สถานที่คนประเภทนี้จะไปเลย"

แป๊ะฮุ้นจึงเป็นสถานที่เช่นไรกันแน่?

ซิไต้ฮั่นดื่มสุราอีกหลายอึก พลันเร่งฝีเท้าไล่ตามรถแล้วร้องเสียงก้อง

"พวกเรามิใช่ลนลานไปส่งศพ เจ้าขับรถให้ช้ากว่านี้ได้หรือไม่?"

"ได้ ย่อมได้แน่นอน"

เมื่อผู้ว่าจ้างไม่เร่งร้อน

มันย่อมยิ่งไม่รุ่มร้อน

ซิไต้ฮั่นชะลอฝีเท้าแล้วกล่าวว่า

"แป๊ะฮุ้นจึงไม่ไกลเท่าใด อย่างไรวันนี้ต้องไปถึงได้แน่"

วาจานี้ของมันกล่าวให้โป้วอั้งเสาะฟังอยู่ชัด ๆ แต่โป้วอั้งเสาะกลับคล้ายไม่ได้ยิน

ซิได้ฮั่นชะลอฝีเท้าจนเดินเคียงคู่ด้วย แล้วถามอีก

"มิทราบท่านไปแป๊ะฮุ้นจึงด้วยเรื่องอันใด?"

โป้วอั้งเสาะยังคงไม่ได้ยิน ซิได้ฮั่นกล่าวต่อ

"ท่านรู้จักอ๊วงซิวฮุ้น?"

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะจำต้องถาม

"อ๊วงซิวฮุ้นเป็นผู้ใด?"

"ประมุขตึกแป๊ะฮุ้นจึง"

"ไม่รู้จัก"

"ฮา...ท่านกระทั่งซิได้ฮั่นยังไม่รู้จัก ย่อมไม่รู้จักอ๊วงซิวฮุ้นแน่"

"ท่านรู้จักมัน?"

"ข้าพเจ้าไฉนต้องรู้จักวัตถุโบราณชิ้นนั้น?"

โป้วอั้งเสาะอึ้งอีกครู่หนึ่ง พลันถามว่า

"ท่านเพียงรู้จักโล่วเซี่ยวเกีย?"

ซิได้ฮั่นโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ท่านไฉนทราบว่าเรารู้จักมัน?"

สั่นศีรษะถอนหายใจแล้วกล่าวต่อ

"เราย่อมรู้จัก มิว่าผู้ใดต่างสมควรดูออก เราจงใจไปหามัน"

"หามันด้วยเรื่องอันใด?"

"เฮอะ เฮอะ ก็ไม่มีเรื่องอันใด เพียงต้องการเด็ดศีรษะมันลงมา เตะมันไปในร่องน้ำโสโครกเท่านั้น"

"ท่านเป็นศัตรูกับมัน?"

"ความจริงไม่ใช่"

ซิได้ฮั่นรับปากแล้ว ดื่มสุราอีกสองอึกจึงกล่าวต่อ

"ความจริงมันเป็นสหายของเรา"

"สหาย?"

ซิได้ฮั่นขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"บางครั้ง สหายยังน่ากลัวยิ่งกว่าศัตรู...โดยเฉพาะสหายเช่นดั่งมัน"

"ท่านเคยหลงกลมัน?"

ซิได้ฮั่นคำรามด้วยความขุ่นเคือง

"เราได้มอบทรัพย์สมบัติทั้งมวลฝากมัน และมอบสตรีที่เราพอใจที่สุดแก่มัน

แต่มันกลับเตลิดหนีไป นำเงินทองทั้งมวลของเรา กับสตรีของเราหลบหนีไป"

โป้วอั้งเสาะขมวดคิ้วกล่าว

"ดูไปมันกลับไม่คล้ายเป็นคนเช่นนั้น"

ซิไต้ฮั่นคำราม

"เนื่องเพราะมันไม่คล้าย ดังนั้น เราจึงเชื่อถือมัน"

โป้วอั้งเสาะอึ้งอึกเนิ่นนาน จึงกล่าวเสียงราบเรียบ

"บางครั้ง นับว่าสหายยังน่ากลัวกว่าศัตรูจริง ๆ"

"ท่านไม่เคยมีมิตรสหายมาเลย?"

"ไม่เคย"

ซิไต้ฮั่นถอนหายใจอีกครา ยกน้ำเต้าสุราดื่มอีกหลายอึก เนิ่นนานให้หลัง...

โป้วอั้งเสาะพลันกล่าวขึ้น

"ท่านความจริงไม่จำเป็นต้องเดินกับข้าพเจ้าเลย"

"นับว่าไม่จำเป็นจริง ๆ ความจริงพวกเราพอจะนั่งในรถได้"

โป้วอั้งเสาะก็มิส่งเสียงอีกแล้ว

เดินทางกันอีกช่วงหนึ่ง ซิไต้ฮั่นพลันยื่นน้ำเต้าสุราแล้วกล่าว

"ดื่มสุราสักอึก?"

"ไม่ดื่ม"

"ท่านไม่เคยดื่มสุรามาเลย?"

"ไม่เคยดื่มเลย"

"เล่นการพนันเล่า?"

"ไม่เคยเล่นเลย"

"ท่านพอใจกระไร?"

"ไม่พอใจกระไรทั้งสิ้น"

"โอ...หากคนเราไม่มีความพอใจในเรื่องราวใด มีชีวิตอยู่ก็จะมีรสชาติใด?"

"ข้าพเจ้าความจริงมิใช่มีชีวิตเพื่อแสวงหารสชาติใด ๆ"

"แล้วท่านมีชีวิตเพื่อกระไร?"

โป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่น เน้นทีละคำ

"เพื่อล้างแค้น!"

ซิไต้ฮั่นเหลือบมองหน้าที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะ บังเกิดความหนาวเหน็บขึ้นอย่างบอกมิถูก ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ดูท่า เป็นศัตรูของท่าน มิใช่เป็นเรื่องเบิกบานเลยจริง ๆ"
โป้วอั้งเสาะก้มศีรษะ มองดูดาบในมือโดยมิส่งเสียงอีกแล้ว
ซิไต้ฮั่นตาลุกวาว เลียบเคียงถามขึ้น
"ท่านก็รู้จักโล่วเซี่ยวเกีย?"
"ข้าพเจ้าเคยเห็นมาครั้ง"
"เห็นอย่างไร?"
"มันคิดจะมาฆ่าข้าพเจ้า"
"ไฮ้! ภายหลังเล่า?"
"ภายหลังมันก็จากไป"
"ท่านยอมให้มันไป?"
"ข้าพเจ้าไม่คิดจะฆ่ามัน...คนที่ข้าพเจ้าต้องการฆ่ามีเพียงผู้เดียว"
"ศัตรูของท่าน?"
โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะรับ ซิไต้ฮั่นถามต่อ
"ศัตรูของท่านมีเพียงคนเดียว?"
"ตอนนี้ข้าพเจ้าทราบเพียงคนเดียว"
"โอ...โชคของท่านประเสริฐกว่าข้าพเจ้า"
ดื่มสุราอีกสองอึกแล้ว ส่งเสียงเอื้อนเบา ๆ
"โลหิตผู้กล้าที่ไหลไม่เหือดหาย
ศีรษะศัตรูร้ายที่ตัดไม่หมดสิ้น..."
โป้วอั้งเสาะก็ถอนใจยาวแล้วกล่าว
"ความจริงโชคของท่านประเสริฐกว่าข้าพเจ้ามากนัก"
"ด้วยเหตุใด?"
"หากมีศัตรูฆ่าไม่หมดสิ้นสำหรับฆ่า กลับเป็นความสุขหนึ่งในชีวิต เสียดายที่ข้าพเจ้า..."
ในดวงตามีประกายเจ็บช้ำขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวต่อเบา ๆ
"เสียดายที่ข้าพเจ้าหาศัตรูไม่พบเลยแม้สักผู้เดียว"
"ศัตรูผู้นั้นเป็นใคร?"
"ท่านไม่จำเป็นต้องทราบ"
ดวงตาซิไต้ฮั่นลุกวาบ รีบกล่าวว่า
"แต่ข้าพเจ้าไม่แน่ว่า พอจะช่วยเหลือท่านหามันออกมา"

โป้วอั้งเสาะครุ่นคิดชั่วครู่ ในที่สุดจึ่งกล่าว

"มันแซ่เบ๊"

"นามใด?"

"เบ๊คงคุ้ง"

"ประมุขบ้วนเบ๊ตึ๊ง?"

"ท่านรู้จักมัน?"

ซิไต้ฮั่นสั่นศีรษะ มิได้ตอบคำถามนี้ แต่รำพึงเบา ๆ

"มิน่าเล่า ท่านจึงจะไปแป๊ะฮุ้นจึ๊ง"

"แป๊ะฮุ้นจึ๊งเกี่ยวข้องใดกับบ้วนเบ๊ตึ๊ง?"

"ความจริงมันมิได้เกี่ยวข้อง"

"ตอนนี้เล่า?"

"หรือท่านมิทราบ วันนี้เป็นวันใด?"

"ข้าพเจ้าไฉนทราบเป็นวันใด?"

"ท่านมิได้รับเทียบเชิญ?"

"เทียบใด?"

"เทียบมงคล"

"เทียบมงคลของผู้ใด?"

"ย่อมเป็นของแป๊ะฮุ้นจึ๊ง วันนี้เป็นเซี่ยวจึ๊งจู๊ (ประมุขคนเล็ก) พวกมันเข้าพิธีวิวาห์"

"อ้อ ท่านรู้จักกับเจ้าบ่าว?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่รู้จักมัน แต่เจ้าสาวของมัน ท่านต้องรู้จักแน่"

"เจ้าสาวมันคือผู้ใด?"

"บุตรีเบ๊คงคุ้ง ฟังว่า มีนามเบ๊ฮวงเหล็ง"

สีหน้าโป้วอั้งเสาะแปรเปลี่ยนไปทันที

ซิไต้ฮั่นครุ่นคิดพลางกล่าว

"ดังนั้น วันนี้เบ๊คงคุ้งคงต้องไปที่แป๊ะฮุ้นจึ๊ง"

วาจามันมิทันจบคำ โป้วอั้งเสาะกระโดดปราดขึ้นไปบนรถก่อน

พอโป้วอั้งเสาะใช้วิชาตัวเบา ร่างก็พลันคล้ายเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ไม่มีผู้ใดสามารถดูออกว่าเป็นคนเท้าพิการเด็ดขาด

ซิไต้ฮั่นจับตามองด้วยความครุ่นคิด จนครู่หนึ่งจึงถอนใจกล่าว

"นับว่าเป็นฝีมือเลอเลิศจริง ๆ"

ตอนนั้น โป้วอั้งเสาะพุ่งไปที่แคร่หน้ารถ แล้วชิงแส้ม้ามาจากบุรุษหนุ่มผิวคล้ำ หวดใส่หลังม้าอย่างหนักหน่วง

พอได้ทราบข่าวเบ๊คงคุ้ง โป้วอั้งเสาะก็ลืมผู้อื่นและเรื่องอื่นใดไปหมดสิ้นทันที

ม้าเทียมรถห้อตะบึงด้วยความเจ็บปวด ถึงกับทิ้งซิไต้ฮั่นและชุยลังอยู่ที่ด้านหลัง

ชุยลังก้มศีรษะต่ำ น้ำตาทะลักออกมาโดยมิอาจข่มกลั้นได้

ซิไต้ฮั่นพลันหัวร่อให้นางแล้วกล่าว

"ท่านวางใจ เราต้องไม่ให้มันทิ้งท่านแน่"

เสียงพอดัง เท้าก้าวปราด ๆ ออกไป เพียงห้าหกก้าวก็ทันรถม้าได้ ตะปบมือคว้าท้ายรถไว้

ม้าเทียมรถพอถูกกระชาก ส่งเสียงร้องดังก้อง พร้อมกับยืนสองขา ถึงกับถูกซิไต้ฮั่นฉุดเอาไว้จนหยุดได้ ไม่อาจเคลื่อนไปสักน้อยนิด

ซิไต้ฮั่นหันไปแย้มยิ้มให้ชุยลัง พลางกล่าว

"เชิญขึ้นรถ"

ในที่สุด ชุยลังเงยหน้าขึ้นแย้มยิ้มให้มัน เดินตรงเข้าไป ตอนผ่านหน้ามันได้ส่งเสียงแผ่วเบา

"สตรีผู้นั้นไม่สมควรทิ้งท่านติดตามโล่วเชี่ยวเกียไปเลย ท่านเป็นวิญญูชน"

ซิไต้ฮั่นถอนใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าว

"แต่เสียดายที่ยุคสมัยนี้ วิญญูชนไม่มีค่าในสายตาสตรีแล้ว"

อาทิตย์เจิดจ้ากลางท้องฟ้า

ในทางหลวง มีบุรุษหนุ่มอาภรณ์สวยงามขับขี่ม้าพ่วงพี ห้อตรงไปที่หมู่ตึกแป๊ะฮุ้นจึงอยู่ตลอดเวลา

ม้าลากรถย่อมมิใช่ม้าเร็ว แต่ตอนนี้ มันได้ทุ่มเทกำลังของมันจนหมดสิ้นจริง ๆ

โป้วอั้งเสาะคืนแส้ม้าให้กับบุรุษหนุ่มผิวคล้ำ กลับมานั่งในตัวรถ มือยังคงกำดาบไว้แนบแน่น

มือทั้งสองข้างนี้ ไม่เหมาะต่อการขับรถม้าจริง ๆ

"ท่านไฉนไม่ออมเรี่ยวแรงสักเล็กน้อย รอไว้จัดการกับบ้วนเบ๊ตึ้ง?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากแนบแน่น ใบหน้าขาวจนแทบจะใสแล้ว

ชุยล้งนั่งอยู่ที่ข้างกาย เหลือบมองไปดูแล้ว ดวงตามีแต่ประกายวิตกกังวล โดยมิทราบวิตกแทนผู้ใด

ซิไต้ฮั่นกรอกสุราทีละอึกแทบไม่หยุดปาก รำพึงเบา ๆ

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง เบ๊คงคุ้งกับโล่วเซี่ยวเกียต่างอยู่ที่นั่น..."

"อย่างนั้น ท่านก็ควรดื่มสุราให้น้อยกว่านี้"

"เพราะเหตุใด?"

"สุราฆ่าคนไม่ตายไปได้ โดยเฉพาะฆ่าคนเช่นโล่วเซี่ยวเกียไม่ได้"

"เฮอะ เฮอะ หรือก่อนจะฆ่าคน เพียงสามารถกินถั่วเท่านั้น?"

"อย่างน้อย ถั่วย่อมเหมาะสมกว่าสุรา"

"เหมาะสมกว่าเยี่ยงไร?"

"เหมาะสมกว่าทุกประการ"

ยามในปากมีของขบเคี้ยว นับว่าพอจะบันดาลให้อารมณ์ของผู้คนผ่อนคลายลงได้จริง ๆ และถั่วยังเป็นอาหารที่บำรุงร่างกายอีกด้วย

ตาที่เพิ่งเบิ่งกลมของซิไต้ฮั่น คล้ายดั่งจะอาละวาดด้วยโทสะ แต่แล้วต้องถอนใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ดูท่าพวกเราต่างสมควรกินถั่วจึงถูกต้อง พวกเราคล้ายดั่งตื่นเต้นเกินไปแล้ว"

สารถีผิวคล้ำพลันหันมาแย้มยิ้มกล่าว

"ตอนนี้พวกเราได้เดินอยู่ในทางใหญ่ที่ทอดไปหมู่ตึกแป๊ะฮุ้นจึงแล้ว จากที่นี้พอจะเห็นแป๊ะฮุ้นจึงได้"

ซิไต้ฮั่นอดมิได้ต้องรีบโผล่ศีรษะออกไป

บนทางใหญ่มีฝุ่นละอองคละคลุ้ง ภูเขาสุดไกลเป็นสีเขียวขจี ที่เชิงเขาสีเขียวมีหลังคาสีต่าง ๆ เป็นประกายแวววาวในแสงอาทิตย์

ซิไต้ฮั่นขมวดคิ้วกล่าว

"ดูท่าแป๊ะฮุ้นจึงกลับมีความใหญ่โตไม่น้อย"

สารถีรีบแย้มยิ้มกล่าว

"ตระกูลอ๊วงเป็นมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งในดินแดนนี้ เอ่ยถึงตั้วเซี่ยวเอี๊ยตระกูลอ๊วง ในรัศมีแปดร้อยลี้ของดินแดนนี้ มีผู้ใดไม่รู้จัก..."

"ถุย! ตั้วเอี๊ยไม่รู้จัก มันเป็นเศษสวะใด?"

สารถีผิวคล้ำพอเห็นฝ่ายตรงข้ามถลึงตาตวาด รีบหันกลับไปด้วยความตระหนกมิกล้าเอ่ยปากอีกแล้ว

รถม้าห้อเข้าไปจนกระทั่งถึงทางภูเขา สองฟากข้างเป็นต้นไม้กิ่งก้านสาขากว้างใหญ่ ร่องรอยผู้คนก็น้อยลงมากมาย

ที่สมควรมา คิดว่าตอนนี้ต่างไปถึงแป๊ะฮุ้นจึงแล้ว

เบ๊คงคุ้งจะไปที่นั่นจริงหรือไม่?

มือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะ เน้นจนเส้นเลือดขึ้นโปน หากมิใช่กำลังเยี่ยงนี้ มือทั้งสองน่ากลัวสั่นระริกไปนานแล้ว

ชุยล้งกุมมือโป้วอั้งเสาะเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"หากมันอยู่ที่นั่นก็หนีไม่พ้นไปได้ ท่านไยต้องกระวนกระวาย?"

โป้วอั้งเสาะคล้ายไม่ได้ยินนางกล่าวกระไร มีแต่เบิ่งตาจ้องมองดูดาบในมือ จนซึมเซาเท่านั้น

ฝักดาบสีดำสนิท ด้ามดาบดำสนิท

นัยน์ตาของซิไต้ฮั่นก็กำลังจ้องมองดาบเล่มนี้

ความจริงมันเป็นดาบธรรมดาอย่างยิ่ง แต่เมื่อถูกกุมอยู่กับมือที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะ ดาบก็กลายเป็นมีอาถรรพณ์อันเร้นลับ มีอานุภาพตามคำสาปแช่งของอสูรร้ายในอเวจี

มิว่าผู้ใดได้เห็นดาบนี้ ก็ต้องถูกคำสาปของอสูรร้าย!

ซิไต้ฮั่นถอนหายใจเบา ๆ พลันกล่าวขึ้น

"ท่านยอมให้ข้าพเจ้าดูดาบของท่านหรือไม่?"

"ไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"ไม่มีผู้ใดเคยเห็นดาบข้าพเจ้า"

"หากเราต้องการดูให้ได้?"

"นั่นก็ต้องมีคนตาย...มิใช่ท่านตาย ก็เป็นข้าพเจ้าตาย"

สีหน้าซิไต้ฮั่นแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่แล้วรีบแย้มยิ้มกล่าว

"กระบี่ของโล่วเซี่ยวเกียไม่กลัวถูกคนเห็น กระบี่ของมันไม่เคยมีฝักเลย"

"ท่านพร้อมที่จะเห็นกระบี่ของมันทุกเวลาได้ แต่ควรอย่าได้เห็นดาบของข้าพเจ้า ตลอดกาลจึงประเสริฐ"

ดวงตาพลันเหม่อลอยอีกครา เน้นทีละคำ

"นี่ความจริงเป็นดาบอัปมงคล ผู้เห็นมันจะต้องประสบภัยอันร้ายแรง"

สีหน้าซิไต้ฮั่นแปรเปลี่ยนอีกครั้ง ยังคิดจะถามต่อไป แต่ในตอนนั้น รถม้า

พ่าแหยุดลง

มันพอเหลียวหน้า ก็เห็นมีของสิ่งหนึ่งเป็นประกายในแสงอาทิตย์...ถึงกับเป่าแก้วยี่สงเม็ดหนึ่ง!

ถั่วยี่สงที่แกะเปลือกแล้ว!

ถั่วยี่สงพอร่วงลง พอดีลงไปในปาก โล่วเซี่ยวเกียยืนอย่างเกียจคร้านอยู่กลางถนนใหญ่ กระบี่ของมันก็เป็นประกายในแสงอาทิตย์

ซิได้ฮั่นกระโดดด้วยความขุ่นแค้น เพดานของรถม้าคันใหญ่ถูกศีรษะกระแทกจนแตกกระจาย

โล่วเซี่ยวเกียถอนหายใจกล่าว

"โชคดีที่รถม้าคันนี้ไม่แข็งแรง มิเช่นนั้น ศีรษะท่านไยมิใช่ถูกกระแทกเป็นโพรงใหญ่?"

ซิได้ฮั่นตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านไยมิใช่ต้องการให้ศีรษะเรามีโพรงใหญ่?"

โล่วเซี่ยวเกียแย้มยิ้มกล่าว

"ครุ่นคิดให้ละเอียดนั่นกลับไม่เลว กรอกสุราลงไปมีโพรง นับว่าสะดวกกว่าใช้ปากดื่มมากนัก"

ซิได้ฮั่นกระโดดอีกครา คำรามด้วยโทสะ

"ท่านยังมาพร่ำไร้สาระต่อหน้าเราอีก? ท่านยังกล้ามาพบเรา?"

"ไฉนไม่กล้า? ข้าพเจ้าความจริงมารอท่านอยู่ที่นี้นานแล้ว"

ซิได้ฮั่นงุนงงวูบ จึงโพล่งขึ้น

"ท่านทราบว่าเราจะมา?"

"ผู้อื่นต่างประหลาดใจ ท่านไฉนไม่นั่งในรถ แต่เรากลับไม่รู้สึกประหลาดสักน้อยนิด แม้นับว่าท่านแบกรถมา ข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึกประหลาดใจ"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"คนเยี่ยงท่าน ความจริงก็กระทำเรื่องพิกลนานาได้อยู่แล้ว"

ซิได้ฮั่นคำราม

"ท่านเล่า? ท่านยังมีเรื่องราวใดที่กระทำไม่ได้?"

"เรื่องที่โง่บัดซบ ข้าพเจ้าก็กระทำไม่ได้"

"เฮอะ เฮอะ ท่านย่อมไม่โง่บัดซบ เราจึงโง่บัดซบ เราถึงกับถือคนเช่นท่านเป็นมิตรสหาย"

"ข้าพเจ้าความจริงก็เป็นสหายของท่าน"

"ถุย! ท่านเป็นสหายของเรา? เงินแปดสิบหมื่นตำลึงที่เราฝากท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าใช้หมดสิ้นแล้ว?"

"ว่ากระไร? ใช้หมดสิ้น?"

"ในเมื่อเราสองเป็นสหายรัก สหายย่อมมีหน้าที่ใช้เงินของกันและกันในทางคุณธรรม เงินทองของท่าน ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจใช้ได้?"

"ท่าน...ท่านใช้เยี่ยงไร?"

"กำนัลผู้คนไปหมดสิ้น"

"กำนัลให้ผู้ใด?"

"กว่าครึ่งบริจาคให้พวกผู้ประสบอุทกภัยฮวงโห อีกไม่ถึงครึ่งมอบให้แก่บรรดาหญิงหม้ายและเด็กกำพร้าที่สามีและบิดามันถูกท่านสังหารตาย"

มิรอให้ซิไต้ฮั่นแผดเสียงคำราม โล่วเซี่ยวเกียชิงกล่าวต่อ

"เงินทองของท่านได้มาโดยไม่ถูกทำนองคลองธรรม แต่ข้าพเจ้ากลับใช้มันไปในทางบุญกุศลที่เปิดเผย ท่านความจริงควรขอบคุณข้าพเจ้าจึงถูกต้อง"

ซิไต้ฮั่นงุนงงอยู่เป็นครึ่งวัน พลันแผดเสียงอีกครั้ง

"หรือสตรีของเรา ท่านก็กำนัลให้ผู้อื่นไป?"

"นั่นกลับมิได้"

"แล้วนางเล่า?"

"ข้าพเจ้าฆ่าทิ้งแล้ว"

ซิไต้ฮั่นกระโดดขึ้นอีกครา แผดสุดเสียง

"ว่ากระไร? ท่านฆ่านางแล้ว?"

โล่วเซี่ยวเกียส่งเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าฆ่าคนก็มิใช่เป็นเรื่องพิสดารอย่างไร ท่านไยต้องแตกตื่นถึงปานนี้ด้วย?"

"ท่าน...เหตุใดต้องฆ่านาง?"

"เนื่องเพราะนางคิดจะมีชู้"

"ชายชู้ของนางเป็นผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าเอง"

ซิไต้ฮั่นตะลึงลานไปอีกครา โล่วเซี่ยวเกียกล่าวต่อ

"มาตรว่านางยั่วยวนข้าพเจ้า แต่มิได้ข้าพเจ้าไป ในเมื่อข้าพเจ้าไม่อาจประกันบุรุษอื่น ๆ อาจมิคล้ายดั่งข้าพเจ้า และไม่สามารถประกัน นางไม่ไปคบชู้กับบุรุษอื่น

ก็ดี จึงจำต้องฆ่านางเสีย ข้าพเจ้ามีแต่ใช้วิธีนี้ จึงสามารถให้ท่านไม่ถูกหยามเหยียดว่าภรรยามีชู้"

"เฮอะ หรือท่านไม่อาจใช้วิธีอื่น?"

โล่วเซี่ยวเกียแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักวิธีอื่น ข้าพเจ้ารู้จักแต่ฆ่าคน"

ซีไต้ฮั่นงุนงงอยู่ในทีนั้น อีกครึ่งค่อนวัน พลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วร้อง

"ประเสริฐ ฆ่าได้ประเสริฐ!"

"ความจริงก็ฆ่าได้ประเสริฐอยู่แล้ว"

"คนที่ท่านฆ่า มักรู้สึกฆ่าได้เป็นที่พอใจของผู้คนอย่างยิ่ง"

"เงินที่ข้าพเจ้าใช้ ก็ใช้ได้สาสมใจ"

"ฮา...ฮา...ใช้ได้สาสมใจ สาสมใจจริง ๆ กระทั่งเรายังรู้สึกนับถือท่านบ้างเล็กน้อยแล้ว"

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้วว่า ท่านต้องนับถือข้าพเจ้าแน่"

"สุรานี้ยังไม่เลว มาดื่มสักสองอึกเถิด"

"ถั่วนี้ก็ไม่เลว แกล้มสุราได้พอดี"

ทั้งสองหัวร่อเสียงดังก้อง เดินเข้าไปโอบไหล่กันและกัน บีบมือกันและกันแนบแน่น

สารถีผิวคล้ำยืนเหม่อมองจนตาเหลือกค้างไปแล้ว มันนึกไม่ถึง จะมาเห็นคนเช่นนี้ สหายเช่นนี้!

ซีไต้ฮั่นพลันถาม

"ท่านไฉนไม่รอให้เรากลับไป ก็หนีหน้าเสียก่อน?"

"ข้าพเจ้าจะรีบไปฆ่าผู้อื่น"

"ฆ่าผู้ใด?"

"ฮา คนที่เมื่อครู่ยังร่วมรถกับท่าน"

"เมื่อครู่..."

เมื่อซีไต้ฮั่นเหลียวมอง จึงพบโป้วอั้งเสาะที่เมื่อครู่ยังอยู่ในรถ ตอนนี้ถึงกับหายไปแล้ว เหลือแต่ซุยล้งนั่งอยู่เพียงลำพังเท่านั้น

นางตอนนี้มิได้ก้มศีรษะอีกแล้ว แต่กำลังเบิ่งตากลมกว้าง จ้องมองโล่วเซี่ยวเกียงนไม่กะพริบ

ซีไต้ฮั่นขมวดคิ้ว

"บุรุษของท่านเล่า?"

ชุยล้งขบริมฝีปากแล้วตอบ

"มันมิใช่บุรุษของข้าพเจ้า เนื่องเพราะมันมิเคยถือข้าพเจ้าเป็นสตรีของมันเลย มันมิเคยเห็นข้าพเจ้าเป็นมนุษย์มาตั้งแต่ไหนแต่ไร..."

"อาจบางทีท่านดูมันผิด"

"ข้าพเจ้ามิได้ดูผิด...ข้าพเจ้ามิเคยดูบุรุษใดผิดพลาดมาเลยสักคนเดียว"

ตอนนางกล่าววาจา นัยน์ตายังคงจ้องมองโล่วเซี่ยวเกีย พลันแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"บัดนี้นับว่าข้าพเจ้าดูท่านออกแล้ว เป็นบุรุษประเภทใด"

โล่วเซี่ยวเกียกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าเป็นบุรุษประเภทใด?"

"บุรุษที่ไม่มีความกล้า"

โล่วเซี่ยวเกียหัวร่อ ชุยล้งกล่าวต่อไป

"หากมีความกล้าสักเล็กน้อย ไฉนไม่กล้าวิวาห์กับเบ๊ฮวงเหล็ง?"

"ข้าพเจ้าเหตุใดต้องรับนางเป็นภรรยา?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ นางตามท่านมา"

"ท่านทราบ?"

"ข้าพเจ้าเห็นนางไล่ตามท่าน และก็ทราบ นางจะต้องไล่ทันแน่"

"อืมม์ เรื่องที่ท่านทราบกลับมีไม่น้อย"

"แต่เสียดายที่นางกลับทราบน้อยเกินไป ดังนั้น จึงพอใจคนเช่นท่าน"

"ฮา...ท่านเข้าใจ นางชมชอบข้าพเจ้าจริง ๆ?"

"หากนางไม่ชอบท่าน ไยต้องไปไล่ตามท่าน?"

"อาจบางที นางเพียงต้องการให้ข้าพเจ้าช่วยฆ่าคนแทนนางเท่านั้น"

"บุรุษฆ่าคนเพื่อสตรี มิใช่เป็นที่ประหลาดพิสดารอย่างไร หรือท่านไม่เคยฆ่าคนมาเลย?"

"หรือท่านก็ต้องการให้ข้าพเจ้าไปฆ่าโป้วอั้งเสาะเพื่อท่าน?"

"ท่านกล้าหรือไม่?"

โล่วเซี่ยวเกียแค่นหัวร่อ ชุยล้งกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะท่านไม่กล้า ดังนั้น จึงคิดหาวิธีเสือกไสนางให้ผู้อื่น"

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการนาง?"

"ในเมื่อนางไปไล่ตามท่านโดยไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใด นางไหนเลยไม่ต้องการท่าน?"

"อืมม์ ความนี้ย่อมมีเลศนัยอยู่"

"เลศนัยใดกัน?"

"ข้าพเจ้าพานางมาที่แป๊ะฮุ้นจึง เมื่อนางเห็นอ๊วงน้อย พลันพบเห็นอ๊วงน้อยที่เหนือกว่าข้าพเจ้า จึงได้รักอ๊วงน้อย โดยเตะข้าพเจ้าออกมา"

หยุดถอนใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าวต่อไป

"เลศนัยนี้ทั้งไม่ซับซ้อนวกวน และไม่พิกลพิสดาร เนื่องเพราะเรื่องเช่นนี้ความจริงมักปรากฏอยู่บ่อยครั้งด้วย"

ชุยล้งกล่าว

"ท่านเหตุใดต้องพานางมาที่แป๊ะฮุ้นจึง?"

"มันความจริงเป็นสถานที่ที่ข้าพเจ้ามักมาบ่อยครั้ง"

"เฮอะ เฮอะ อาจบางทีท่านเพียงต้องการสลัดหลุดจากนาง ดังนั้น จึงจงใจพานางมา จงใจสร้างโอกาสนี้ให้แก่ทั้งสอง"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะท่านความจริงกลัวโป้วอั้งเสาะ กลัวดาบของมันเร็วกว่ากระบี่ของท่าน"

"อ้อ?"

"แต่บัดนี้ ท่านย่อมไม่ต้องกลัวมันอีกแล้ว เนื่องเพราะมันต้องไม่หาท่านอีกตอนนี้ ท่านมิได้เกี่ยวข้องกับคนของบ้วนเบ๊ตึ๊งเลย"

โล่วเซี่ยวเกียแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าความจริงก็มิเกี่ยวข้องกับพวกบ้วนเบ๊ตึ๊งมาก่อนเลย"

"แต่บัดนี้ แป๊ะฮุ้นจึงได้เป็นญาติกับบ้วนเบ๊ตึ๊งแล้ว"

"คู่สมรสทั้งสองฝ่าย ไยมิใช่ทัดเทียมกันในทุกประการ?"

"แต่โป้วอั้งเสาะย่อมไม่ทราบ เป็นท่านพาเบ๊ฮวงเหล็งมา"

"มันนับว่าทราบเรื่องไม่มากจริง ๆ"

"ดังนั้น มันจะต้องมีความเห็น อ๊วงซิวฮุ้นเป็นศัตรูคนหนึ่งของมัน"

"อาจเป็นไปได้"

"ดังนั้น มันตอนนี้อาจจะไปฆ่าอ๊วงซิวฮุ้นแล้วก็ได้"

"ก็อาจเป็นไปได้"

"ท่านไม่สนใจสักน้อยนิด?"

"ข้าพเจ้าไยต้องสนใจ? เป็นมันฆ่าอ๊วงซิวฮุ้นก็ดี เป็นอ๊วงซิวฮุ้นฆ่ามันก็ดี

เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้าด้วย?"

ชุยล้งถลึงตามองแน่วนิ่งพลางกล่าว

"แล้วท่านสนใจกระไร?"

"ข้าพเจ้าเพียงสนใจตัวข้าพเจ้าเอง"

หยุดหัวร่อแล้ว โล่วเซี่ยวเกียกล่าวต่อ

"เฉกเช่นกับท่าน ท่านเคยกังวลสนใจผู้อื่นมาเมื่อใด?"

ชุยล้งขบริมฝีปากข่มความรู้สึก แล้วกล่าวช้า ๆ

"แต่ข้าพเจ้ากลับกังวลโป้วอั้งเสาะโดยจริงใจ"

"อ้อ?"

"ท่านไม่เชื่อ?"

ดวงตาคู่งามของนางพลันมีหยาดน้ำเอ่อคลอ กล่าวเสียงเครือต่อไป

"ท่านย่อมไม่เชื่อ มีบางครั้ง กระทั่งข้าพเจ้าเองก็ไม่เชื่อ ข้าพเจ้าไฉนพลันกลับกลายไปกังวลมันได้"

"สีหน้าตอนหลั่งน้ำตาของท่านน่าดูยิ่ง แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าชมชอบสตรีแย้มยิ้มเสมอมา หาใช่พอใจสตรีร่ำไห้ไม่"

ชุยล้งขบกรามแนบแน่น พลันโถมลงจากรถ ในมือมีมีดสั้นอีกเล่มหนึ่งแทงสวบเข้าใส่ทรวงอกโล่วเซี่ยวเกียอย่างรวดเร็ว

แต่มือของนางก็ถูกคว้าไว้อย่างรวดเร็ว

โล่วเซี่ยวเกียแย้มยิ้มกล่าว

"ความจริงท่านฆ่าคนไม่สมควรใช้มีด สตรีเช่นท่าน ฆ่าคนไยต้องใช้มีดด้วย?"

จบคำ เน้นกำลังอีกเล็กน้อย มีดสั้นของชุยล้งจึงร่วงหล่นลงสู่พื้น

ชุยล้งพลันล้มลงไปในอ้อมอกมัน เปล่งเสียงร่ำไห้ดังสนั่น

นางเมื่อครู่ยังต้องการฆ่ามัน ต้องการฆ่ามันจริง ๆ แต่บัดนี้กลับฟุบอยู่ในอ้อมอกมัน คล้ายดั่งได้มอบร่างแก่มันโดยสิ้นเชิงก็ปาน

เนื่องเพราะมันเข้มแข็งกว่านาง

สตรีเคารพนับถือบุรุษที่เข้มแข็งกว่าตัวเองเสมอมา

ซิไต้ฮั่นยืนจับตาเย็นชาจ้องมองตลอดเวลา ตอนนี้พลันหัวร่อกล่าว

"นางเมื่อครู่คล้ายดั่งคิดจะฆ่าท่านจริง ๆ"

โล่วเซี่ยวเกียกล่าว

"ความจริงเป็นเช่นนั้น"

"แต่บัดนี้..."

"บัดนี้นางทราบว่าฆ่าข้าพเจ้าไม่ได้แล้ว"

"ดังนั้น นางตอนนี้จึงเตรียมให้ท่านฆ่านางบ้าง"

"ฆ่า?"

"ฮา...หรือท่านไม่เข้าใจคำ 'ฆ่า' ที่เราว่าเป็นความหมายใด?"

โล่วเซี่ยวเกียย่อมเข้าใจ

บุรุษทุกคนต่างเข้าใจ

ซิไต้ฮั่นกล่าวต่อ

"สตรีก็เป็นเช่นนี้เอง เมื่อนางฆ่าท่านไม่ได้ ท่านก็ฆ่านางได้"

โล่วเซี่ยวเกียก้มศีรษะมองชุยล้งในอ้อมอก

ชุยล้งได้ยินคำสนทนาของทั้งสองชัดหู แต่ไม่มีปฏิกิริยาแม้สักน้อยนิด

ร่างของนางอบอุ่นนุ่มนิ่ม อ่อนระทวยอยู่ในอ้อมอก

ซิไต้ฮั่นหัวร่อพลางกล่าว

"โป้วอั้งเสาะยังเป็นทารกที่ไม่เจนเรื่องรัก สตรีนางนี้ ดูท่าจะต้องเป็นบุรุษเที่ยงพวกเราจึงรับมือนางได้"

โล่วเซี่ยวเกียแค่นเสียงเย็นชา

"นางความจริงเป็นคณิกาอยู่แล้ว!"

โล่วเซี่ยวเกียพลันตะปบไปที่ทรวงอกนาง ใช้กำลังเค้นอย่างแรง

แต่ชุยล้งยังคงไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น!

โล่วเซี่ยวเกียจับตามองนาง ดวงตาพลันมีประกายเคียดแค้นชิงชัง แล้วพลันจิกผมนาง ตบเข้าใส่หน้าอย่างหนักหน่วงอีกฉาดหนึ่ง

ใบหน้าซีดขาวของนาง ถูกตบเป็นรอยฝ่ามือสีแดงฉานทันที มุมปากยังมีโลหิตซึมออกมาเป็นสาย

แต่ดวงตานางกลับมีประกาย จับตามองโล่วเซี่ยวเกีย พลันหัวร่อกล่าว

"ที่แท้ท่านเป็น..."

โล่วเซี่ยวเกียมิปล่อยให้นางกล่าวจบคำ สะบัดมือตบใส่นางอีกฉาดหนึ่ง

นางถูกตบจนกลิ้งไปที่ใต้รถ อ่อนระทวยอยู่ในที่นั้น

ซิไต้ฮั่นถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ท่านไม่สมควรตบนาง ท่านสมควร..."

"ข้าพเจ้าสมควรฆ่านาง"

"เพราะเหตุใด? หรือเพราะนางจะมีชู้? แต่โป้วอั้งเสาะมิใช่สหายของท่าน อย่าว่าแต่นางความจริงเป็นคณิกาอยู่แล้ว"

"คณิกาหาใช่ควรฆ่าไม่ ในโลกยังมีสตรีที่ทรามยิ่งกว่าคณิกา"

"ประเภทใด?"

"ประเภทเป็นคณิกาโดยสันดาน!"

"ฮา ฮา หรือท่านหวังให้สตรีทั้งโลกล้วนเป็นพรหมจารีบริสุทธิ์?"

สีหน้าโล่วเซี่ยวเกียแปรเปลี่ยนอีกครา แค่นเสียงเย็นชา

"พวกเราไยต้องมาถกถึงสตรีประเภทนี้?"

"พวกเราสมควรไปที่ใด?"

"ไปดูการฆ่าคน"

สีหน้ามันพลันแปรเปลี่ยนเป็นกระตือรือร้น เนื่องเพราะมันรู้สึกเสมอมา การฆ่าคนยังน่าดูกว่าสตรีมากนัก

ซิไต้ฮั่นโพล่งขึ้น

"ฆ่าคน? ผู้ใดฆ่าคน?"

"นอกจากโป้วอั้งเสาะ ยังมีการฆ่าคนของผู้ใดควรค่าให้พวกเราไปดู?"

พลันหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ท่านก็คงต้องการได้เห็น ดาบเล่มนั้นของโป้วอั้งเสาะรวดเร็วปานใดกันแน่"

สีหน้าซิไต้ฮั่นมีความรู้สึกพิกลอย่างยิ่ง แย้มยิ้มกล่าว

"เราเพียงแต่หวัง มันอย่าได้ฆ่าผิดคนเท่านั้น"

โล่วเซี่ยวเกียกับซิไต้ฮั่นไปกันแล้ว แต่ชุยล้งยังคงฟุบอยู่ที่ใต้รถม้า แน่วนิ่ง มิเคลื่อนไหว

สารถีผิวคล้ำ เมื่อครู่ถูกขู่ขวัญจนหน้าเผือดขาว งุนงงเป็นครึ่งวัน จึงได้ก้มลง ไปฉุดชุยล้งออกจากใต้ท้องรถ

มันเข้าใจ ชุยล้งจะต้องเคียดแค้นอย่างยิ่ง เจ็บปวดอย่างยิ่ง

มิคาด นางกลับกำลังแย้มยิ้มอยู่!

มาตรว่าใบหน้านางถูกตบจนเขียวช้ำ มุมปากยังมีโลหิตหลั่งไหล แต่ดวงตา กลับมีประกายลิงโลดยินดีจนวูบวาบ

คนที่ถูกตบ ถึงกับยังยิ้มได้!

บุรุษหนุ่มผิวคล้ำตะลึงลานอีกครา

ชุยล้งพลันกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ มันเหตุใดจึงตบเรา?"

บุรุษหนุ่มสั่นศีรษะ ชุยล้งกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะมันกำลังเดือดดาลตัวเอง"

บุรุษหนุ่มยิ่งไม่เข้าใจ อดมิได้ต้องถาม

"มันเหตุใดต้องเดือดดาลตัวเอง?"

"มันเดือดดาลตัวเองที่มิใช่บุรุษ เรามาตรแม้นเป็นสตรี แต่มันกลับเพียงไต่แต่มองเราเท่านั้น"

บุรุษหนุ่มยังคงไม่เข้าใจ ชุยล้งแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"เราตอนนี้จึงทราบ มันเป็นเพียงไส้เดือนเท่านั้น"

"ไส้เดือน?"

"ท่านไม่เคยเห็นไส้เดือน?"

"ข้าพเจ้าย่อมเคยเห็น"

"ไส้เดือนเป็นอย่างไร?"

"อ่อนนุ่มนิ่ม..."

"ไม่อาจแข็งเลยใช่หรือไม่?"

"ทั้งชาติก็ไม่อาจแข็ง"

"นี่ก็ถูกแล้ว ดังนั้น มันจึงเป็นไส้เดือน อยู่ต่อหน้าสตรี ทั้งชาติก็ไม่อาจแข็งขึ้นได้"

ในที่สุด บุรุษหนุ่มก็เข้าใจแล้ว

"นางเป็นคณิกาโดยสันดาน!"

นึกถึงคำวิจารณ์ที่ผู้อื่นมีต่อนาง มันต้องเหลือบตามองรูปร่างที่อวบอัด ใบหน้าที่สวยงามของนาง...

หัวใจมันเต้นถี่เร็วทันที พลันปลุกใจให้เข้มแข็ง ตะกุกตะกักขึ้น

"ข้าพเจ้า...มิใช่ไส้เดือน"

ชุยล้งหัวร่ออีก ตอนนางหัวร่อ ดวงตากลับมีประกายเจ็บปวดรันทด กล่าวนุ่มนวล

"ท่านดูเราเป็นสตรีเยี่ยงไร?"

บุรุษหนุ่มจ้องมองนาง ใบหน้าแดงขึ้นทีละน้อย ตะกุกตะกักว่า

"ท่าน...เป็นสตรีที่สวยงามยิ่ง"

"ยังมีเล่า?"

"และ...ท่านประเสริฐยิ่ง...ประเสริฐ..."

มันคิดหาวาจาที่น่าฟังกว่านี้มิได้จริง ๆ แต่คำ 'ประเสริฐ' ก็เกินพอแล้ว

ชุยล้งกล่าว

"ท่านต้องไม่ทอดทิ้งเราไปเพียงลำพัง?"

บุรุษหนุ่มส่งเสียงดัง ๆ ทันที

"ไม่เป็นเด็ดขาด ข้าพเจ้ามิใช่คนบัดซบเยี่ยงนั้น"

"บุรุษที่ทอดทิ้งเราไปเพียงลำพังเป็นคนบัดซบ?"

"ใช่ มิเพียงบัดซบเท่านั้น ยังโง่อย่างยิ่งด้วย"

ชุยล้งจ้องมองมันแน่วนิ่ง ดวงตาคู่งามพลันมีหยาดน้ำเอ่อคลออีกครา เนิ่นนานให้หลัง จึงยื่นมือออกไปช้า ๆ

มือของนางเรียวงามขาวผ่อง

บุรุษหนุ่มมองดูมือนาง คล้ายดั่งตะลึงลานไปแล้ว

ชุยล้งกล่าว

"ประคองเราขึ้นรถ"

"ไป...ไปที่ใด?"

"แล้วแต่ที่ใดก็ได้ ขอเพียงท่านพาเราไปเท่านั้น"

จบคำนี้ น้ำตานางหลั่งไหลลงทันที

"วันนี้บ้านพวกมันมีพิธีมงคลสมรสจริง ๆ"

"ย่อมเป็นความจริง ไม่เช่นนั้น พวกมันไฉนเชิญอาคันตุกะมามากมายปานนี้?"

"แต่สีหน้าพวกเหล่านั้น ไฉนไม่มีแววปีติยินดีสักน้อยนิด คล้ายดั่งมาในงานศพก็ปาน?"

"นี่ย่อมมีสาเหตุอยู่"

"สาเหตุใด?"

"นี่ความจริงเป็นความลับ แต่ตอนนี้ ไม่อาจปิดบังไว้ได้แล้ว"

"เป็นเรื่องราวใดกันแน่?"

"ที่ควรมา ตอนนี้ต่างมากันหมดสิ้น เพียงขาดไปผู้เดียวเท่านั้น"

"ขาดผู้ใด?"

"คนที่สำคัญที่สุด"

"ผู้ใดกันแน่?"

"เจ้าบ่าว!"

"..."

"มันเมื่อสองวันก่อนถูกเชิญไปดื่มสุราในเมือง ความจริงควรกลับนานแล้ว แต่พ่าเลจนบัดนี้ยังไม่เห็นมีเงามาปรากฏ"

"เพราะเหตุใด?"

"ไม่มีผู้ใดทราบได้"

"ตัวมันเล่า? ไปที่ใด?"

"ก็ไม่มีผู้ใดเห็น หลังจากวันนั้นแล้ว มันก็คล้ายพลันสาบสูญจากแผ่นดิน"

"ประหลาด..."

"ประหลาดจริง ๆ"

ดูสีหน้าอาคันตุกะที่นั่งโต๊ะสุรามงคล ต่างเคร่งเครียดกังวล นับเป็นเรื่องที่ไม่พึงปีติจริง ๆ

ในหมู่บ้านเมฆขาว

แต่เอี๊ยบไคกลับรู้สึกสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง

นี่นับเป็นประสบการณ์ที่ยากจะได้มา งานมงคลเยี่ยงนี้ นับว่ามีไม่มากจริง ๆ

เอี๊ยบไคสนใจสังเกตสีหน้าคนที่เดินผ่าน เอี๊ยบไคเดาในใจ จำนวนคนที่มากหลายมีสักกี่คนที่กังวลแทนตระกูลอ๊วงโดยจริงใจ?

มีบ้างบางคน แม้ปั้นสีหน้าจนเคร่งเครียดอย่างยิ่ง กังวลอย่างยิ่ง แต่นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะหิวแล้ว รีบเร่งจะดื่มสุรามงคลโดยเร็ว มีบ้างบางคนอาจจะรู้สึกสำนึกเสียใจ ครั้งนี้ให้ของขวัญมากเกินไป ออกจะไม่คุ้มค่ายิ่ง

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มนั่งอยู่ข้างกายเอี๊ยบไค กระซิบเบา ๆ

"ท่านไม่สมควรหัวร่อเลย"

"เพราะเหตุใด?"

"ตอนนี้แต่ละคนต่างทราบ เจ้าบ่าวหายสาบสูญ กำลังวิตกกังวลกันอยู่ หากท่านหัวร่ออีก ไยมิใช่เป็นการยินดีในเภทภัยผู้อื่น?"

"ฮา...มิว่าอย่างไร หัวร่อย่อมประเสริฐกว่าร่ำไห้ วันนี้อย่างไรผู้อื่นก็ประกอบพิธีมงคล มิใช่งานศพ"

เต็งฮุ้นลิ้มเชิดปากจนสูงชัน กล่าวสวนคำว่า

"ท่านลดทอนวาจาอัปมงคลลงได้บ้างหรือไม่?"

"ไม่ได้"

"ไม่ได้?"

"เนื่องเพราะหากข้าพเจ้าไม่กล่าว ท่านก็ต้องเป็นฝ่ายกล่าวเอง"

เต็งฮุ้นลิ้มปั้นหน้าเคร่งเครียด ดูไปคล้ายดั่งขุ่นเคืองอย่างยิ่ง แต่ความจริงเป็นการหาเหตุใจสาหัสมาก

เนื่องเพราะนางรู้สึก เอี๊ยบไคมิคล้ายบุรุษทั้งหลายเลยจริง ๆ...และยังมิได้หาคสาบสูญด้วย

เที่ยงตรง

มาตรว่ายังไม่ได้ข่าวเจ้าบ่าว แต่ผู้มาในงานย่อมมิอาจหิ้วท้องรอคอยต่อไปได้ โต๊ะสุราตั้งเรียบร้อยแล้ว ดังนั้น ผู้คนทั้งหลายจึงคึกคักกว่าเดิมบ้าง

เต็งฮุ้นลิ้มกลับขมวดคิ้วกล่าว

"ไฉนบรรดากอกอตัวดีของข้าพเจ้ายังไม่มา?"

"พวกมันจะมา?"

"พวกมันบอกจะมา"

"ท่านหวังให้พวกมันมา?"

เต็งฮุ้นลิ้มผงกศีรษะ อดมิได้ต้องหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องการดูโล่วเซี่ยวเกีย เมื่อเห็นพวกมันแล้วจะมีสีหน้าอย่างไร?"

"หากโล่วเซี่ยวเกียฆ่าพวกมันหมดสิ้นจริง ๆ?"

เต็งฮุ้นลิ้มเชิดปากอีกครั้ง กระชากเสียงกล่าว

"ท่านไฉนมักดูแคลนคนตระกูลเต็งเสมอ?"

"ฮา...เนื่องเพราะคนของตระกูลเต็งก็ดูแคลนข้าพเจ้า"

"เฮอะ เฮอะ คนตระกูลเบ๊ให้เกียรติท่าน ดังนั้น จึงมอบบุตรธิดาให้ท่านดูแลจนหมดสิ้น?"

เอี๊ยบไคกลับถอนหายใจกล่าว

"หากทราบว่าเบ๊ฮวงเหล็งจะพลันวิวาห์เยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าก็ควรพาเซี่ยวโฮ้วจื้อมาด้วย"

ตอนนี้ เอี๊ยบไคได้ฝากฝังเซี่ยวโฮ้วจื้ออยู่ที่บ้านสหายผู้หนึ่ง

สหายของเอี๊ยบไคเปิดโรงสอนวิชาบู๊ สองสามีภรรยาต่างปรารถนาได้บุตร

สักผู้หนึ่ง เมื่อเห็นเซี่ยวโฮ้วจื้อ ต่างรักพอใจเป็นอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคมีสหายมากมาย สหายประเภทต่าง ๆ แทบครบถ้วน

เอี๊ยบไคมีนิสัยชมชอบคบมิตรสหายอยู่เสมอมา บรรดามิตรสหายต่างก็ชมชอบเอี๊ยบไคเช่นกัน

เต็งฮุ้นลิ้มถลึงตากล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านถอนใจไปไย? หรือเนื่องเพราะเบ๊ตั้วเสียวเจี๊ยะแต่งกับผู้อื่น ท่านมีความเศร้ารันทดอย่างยิ่ง?"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"แต่เต็งตั้วเสียวเจี๊ยะกลับยังมิได้วิวาห์กับผู้ใด ข้าพเจ้าเสียใจไปไย?"

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องหัวร่ออีกครา กระซิบว่า

"หากท่านยังไม่ไปสู่ขอโดยเร็ว ย่อมมีสักวันข้าพเจ้าก็จะแต่งให้กับผู้อื่นเช่นกัน"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าก็..."

เอี๊ยบไคกล่าวเพียงครึ่งเดียวก็ชะงักไว้ เนื่องเพราะพลันเห็นโป้วอั้งเสาะ

มือโป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่น เดินช้า ๆ จากลานกว้างเข้ามาที่ห้องโถงใหญ่

ในห้องโถงใหญ่มีผู้คนแออัดคับคั่ง แต่สังเกตสีหน้าโป้วอั้งเสาะ กลับคล้ายเดินอยู่ในท้องทุ่งอันรกร้างก็ปาน

นัยน์ตาของโป้วอั้งเสาะมิได้เหลือบแลผู้ใด

แต่ผู้อื่นกลับจ้องมองโป้วอั้งเสาะ ทุกคนต่างรู้สึก ในห้องโถงพลันเย็นเฉียบลงกว่าเดิม

ร่างของบุรุษหนุ่มหน้าซีดขาวมือกำดาบผู้นี้ ถึงกับคล้ายมีรังสีดาบอันคมกริบก็ปาน!

เอี๊ยบไคก็รู้สึกเช่นกัน ขมวดคิ้วกล่าวเบา ๆ

"มันไฉนก็มาด้วย?"

"ไม่แน่ว่า ก็เป็นโล่วเซี่ยวเกียหามา"

"มันไฉนจงใจไปหาพวกเรามา ข้าพเจ้าความจริงรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก"

วาจาเอี๊ยบไคชะงักงันลงอีกครา เนื่องเพราะตอนนั้นโป้วอั้งเสาะก็เห็นเอี๊ยบไค ดวงตาพลันคล้ายดั่งผนึกขึ้นจากน้ำแข็ง

เอี๊ยบไคผุดลุกขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส...เอี๊ยบไคยังถือโป้วอั้งเสาะเป็นมิตรสหายอยู่เสมอมา

แต่โป้วอั้งเสาะกลับเบือนหน้าไปทันที มิเหลือบแลอีกแวบเดียว เดินฝ่าหมู่

ผู้คนไปช้า ๆ ใบหน้าก็คล้ายพอกด้วยน้ำแข็งอีกชั้นหนึ่ง

แต่มือกำดาบกลับคล้ายสั่นระริก มาตรว่ากำแน่นอย่างยิ่ง ยังคงสั่นอยู่เบา ๆ

มาตรว่าเดินช้าอย่างยิ่ง แต่ลมหายใจกลับถี่เร็วอย่างยิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มส่ายหน้าถอนใจกล่าว

"ท่านดู มันไหนเลยมีทีท่าคล้ายมาดื่มสุรามงคล?"

"มันความจริงมิใช่"

"ท่านคิดว่ามันมาด้วยสาเหตุใด?"

"มาฆ่าคน"

"ไฮ้! ฆ่าผู้ใด?"

"ในเมื่อมันมาที่นี้ คนที่ต้องการฆ่าย่อมเป็นคนในสถานที่นี้"

เสียงของเอี๊ยบไคแผ่วเบาเชื่องช้า สีหน้าก็เคร่งเครียดกังวล

เต็งฮุ้นลิ้มมิเคยเห็นเอี๊ยบไคมีสีหน้าเช่นนี้มาก่อนเลย นางอดมิได้ต้องถามอีก

"หรือมันจะฆ่าอ๊วง...?"

สีหน้าเอี๊ยบไคยิ่งเคร่งเครียดกว่าเดิม ผงกศีรษะช้า ๆ

เต็งฮุ้นลิ้มถามอีก

"จะฆ่าในที่นี้? ฆ่าในบัดนี้?"

"การฆ่าคนของมัน จะไม่มีการรออีกแล้ว"

"ท่านไม่ไปขัดขวางมัน?"

"มันจะฆ่าคน ไม่มีผู้ใดสามารถขวางได้"

ประกายตาของเอี๊ยบไคพลันแปรเปลี่ยนเป็นคมกริบราวกระบี่ มีแต่คนที่อาฆาตแค้นจับจิตใจเท่านั้น จึงมีประกายตาเช่นนี้ได้

หากเต็งฮุ้นลิ้มเห็นประกายตาเอี๊ยบไคในตอนนี้ นางอาจบางทีจำเอี๊ยบไคไม่ได้ เนื่องเพราะถึงกับคล้ายพลันแปรเปลี่ยนไปเป็นอีกผู้หนึ่งก็ปาน

แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับจับมองดาบของโป้วอั้งเสาะ ถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ดูท่างานมงคลในวันนี้ ต้องกลายเป็นงานอัปมงคลจริง ๆ แล้ว..."

ใบหน้าที่ซีดขาว ดาบที่ดำสนิท

หัวใจของมันก็เป็นสีดำกับสีขาวเช่นกัน เต็มไปด้วยความกลับกลอกที่ขัดกันตลอดเวลา

ชีวิตคืออะไร? ความตายคืออะไร? มันอาจบางทีไม่เข้าใจเลย

มันเข้าใจแต่อาฆาตแค้น!

โป้วอั้งเสาะเดินฝ่าหมู่ผู้คนเข้าไปช้า ๆ

สุดในของห้องโถงใหญ่มีแพรแดงฉานผืนมหึมาแขวนอยู่ กลางผืนแพรมีอักษรฮี้ (มงคล) สีทองเป็นประกาย

แดงเป็นสัญลักษณ์ของมงคล เป็นสัญลักษณ์ของปีติยินดี

แต่โลหิตก็เป็นสีแดง!

สตรีที่มีอัญมณีประดับเต็มมวยผมนางหนึ่ง มือถือถ้วยน้ำชา กำลังสนทนากับสตรีที่ด้านข้างอยู่เบา ๆ

พอนางเหลือบเห็นโป้วอั้งเสาะ ถ้วยชาในมือนางก็ต้องร่วงลงไป!

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลือบมองนาง แต่ดาบที่กำแนบแน่นได้ยื่นออกไปแล้ว

ดูท่วงท่าของโป้วอั้งเสาะมิเร็วเท่าใด แต่ถ้วยชาที่ร่วงลง กลับมาพาลพอดีตกไปบนด้ามดาบ!

ชาในถ้วยมิได้กระฉอกออกมาเลยแม้สักหยดเดียว!

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ดาบที่เร็วอย่างยิ่ง"

เต็งฮุ้นลิ้มก็ถอนใจกล่าว

"เร็วอย่างยิ่งจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะยกมือช้า ๆ ส่งถ้วยชาที่ด้ามดาบไปยังเบื้องหน้าสตรีนางนั้นอีกครา

สตรีนางนั้นคิดจะแย้มยิ้ม แต่ยิ้มไม่ออก แต่ยังนับว่าพอจะฝืนใจกล่าวคำ "ขอบคุณ" ได้

นางยื่นมือคิดจะรับถ้วยชา แต่มือของนางสั่นรุนแรงเหลือเกิน

ทันใด มือข้างหนึ่งยื่นออกมารับถ้วยชานั้นแทน

มือที่มั่นคงอย่างยิ่ง

โป้วอั้งเสาะเหลือบมองมือข้างนั้น ในที่สุดเงยหน้าขึ้นจึงเห็นคนผู้นั้น

ชายกลางคนที่ภาคภูมิอย่างยิ่ง สวมใส่ด้วยความพิถีพิถันอย่างยิ่ง มาตรว่าจอนผมขาวประปราย แต่ดูไปยังคงมีบุคลิกภาพเปี่ยมราศี เป็นที่พอตาของอิสตรียิ่ง

ตามความเป็นจริง ยากจะคำนวณอายุของคนผู้นี้ออก

มือของท่านก็ถนอมไว้ได้ดียิ่ง นิ้วเรียวยาวแห้งสะอาดมีพลัง มิเพียงเหมาะต่อการกุมด้ามดาบกระบี่เท่านั้น ยังเหมาะต่อการซัดอาวุธลับอีกด้วย

โป้วอั้งเสาะจับตามองชายกลางคนแล้วถาม

"ท่านคืออ๊วงชิวฮุ้น?"

คนผู้นั้นส่ายหน้าแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าลิ่วตังไล้"

"อ๊วงชิวฮุ้นเล่า?"

"ท่านจะออกมาในเวลารวดเร็วยิ่ง"

"ตกลง ข้าพเจ้ารอมัน"

"ท่านที่นับถือ หาอ๊วงชิวฮุ้นด้วยเรื่องอันใด?"

โป้วอั้งเสาะปฏิเสธตอบ

สายตาของโป้วอั้งเสาะคล้ายเหม่อมองไปในทางสุดไกล ดุจดั่งที่เบื้องหน้าไม่มีคนแม้ลิ่วตังไล้อยู่เลยก็ปาน

ลิ่วตังไล้ถึงกับไม่ขุ่นเคืองสักน้อยนิด แย้มยิ้มพลางยื่นถ้วยชาในมือไปที่เบื้องหน้าสตรีนางนั้น พลางกล่าว

"ชาเย็นไปบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะชงให้อีกถ้วยหนึ่งเป็นไร?"

สตรีนางนั้นแย้มยิ้ม พลางก้มศีรษะกล่าวขอบคุณเบา ๆ

เมื่อได้เห็นลิ่วตังไล้ นางคล้ายดั่งแปรเปลี่ยนเป็นปลอดโปร่งกว่าเดิมทันที

เต็งฮุ้นลิ้มก็จับตามองลิ่วตังไล้ พลางกล่าวเบา ๆ

"คนผู้นี้ก็คือลิ่วตังไล้ ที่มีฉายาฮู่ฮวยเกี่ยมแขะ (มือกระบี่พิทักษ์บุปผา)?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"แต่มีบางคนเรียกเป็นเต๊าะเมี่ยเกี่ยมแขะ (มือกระบี่ชิงชีวิต)"

"มันเป็นตั้วกู๋ (พี่ภรรยา) ของอ๊วงชิวฮุ้นใช่หรือไม่?"

"ใช่ มันสองมิเพียงเป็นญาติเท่านั้น ยังเป็นน้องพี่ร่วมสาบานกันด้วย"

"ฟังว่า มันรู้จักเอาใจสตรี จนชมชอบมันเป็นอย่างยิ่ง"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าดูมันมีมารยาทนอบน้อมนุ่มนวลต่ออิสตรีอย่างยิ่ง ท่านไฉนไม่เลียนเยี่ยงมันบ้าง?"

"ข้าพเจ้าสมควรเลียนเยี่ยงมันจริง ๆ ฟังว่า ในบ้านมันมีภรรยาอยู่สิบเอ็ดนาง ทางด้านนอกยังคงมีคนรักอีกนับไม่ถ้วน"

เต็งฮุ้นลิ้มถลึงตาจนกลมกว้าง ขบริมฝีปากแล้วกล่าว

"ท่านไฉนไม่ไปเลียนที่ดี ๆ?"

ใบหน้านางต้องแดงระเรื่อ เนื่องเพราะนางพลันพ[illegible]น ทั้งห้องมีเพียงพวกนางสนทนากันอยู่ ดังนั้น มีคนมากมายเบือนหน้ามามอง

มาตรว่าตอนนี้ผู้คนทั้งปวงยังไม่ทราบ บุรุษหนุ่มหน้าซีดขาวมาด้วยเรื่องอันใดแน่ แต่ก็สังหรณ์เป็นลางร้าย คล้ายจะมีภัยพิบัติเกิดขึ้นในทันทีก็ปาน

ขณะเวลานั้น ทั้งปวงเห็นมีคนโถมออกมาจากทางด้านหลังผู้หนึ่ง...สตรีที่สวมชุดวิวาห์สีแดง

เจ้าสาวเบ๊ฮวงเหล็ง!

เจ้าบ่าวสาบสูญมิทราบร่องรอย เจ้าสาวกลับโถมออกมาในห้องโถงใหญ่ คนทั้งปวงจึงเบิ่งตาจนกลมกว้าง อ้าปากจนค้าง แทบหายใจไม่ออกไปทุกคน!

มาตรว่าอาภรณ์ที่เบ๊ฮวงเหล็งสวมใส่จะเป็นสีแดงฉาน แต่ใบหน้านางกลับขาวซีดจนน่ากลัว

นางโถมปราดมาที่เบื้องหน้าโป้วอั้งเสาะ ตะเบ็งเสียงแหบแห้ง

"ท่านเอง? เป็นท่านจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะเหลือบมองนางเพียงแวบเดียว ก็มีทีท่าคล้ายไม่เคยเห็นคนผู้นี้มาก่อนเลยก็ปาน

เบ๊ฮวงเหล็งถลึงจ้องโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง ด้วยดวงตาที่แดงระเรื่อ ร้องเสียงดัง

"อ๊วงแซปังเล่า?"

โป้วอั้งเสาะขมวดคิ้วทวนคำ

"อ๊วงแซปัง?"

เบ๊ฮวงเหล็งส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านฆ่ามันแล้วหรือไม่? มีคนเห็นพวกท่าน..."

ในที่สุดโป้วอั้งเสาะก็เข้าใจ เซี่ยวจึงจู๊ของที่นี้...เจ้าบ่าวของวันนี้ ที่แท้ก็คือมือกระบี่รูปงามที่เคยพบในตัวเมืองของเซี่ยงอันนั่นเอง

โป้วอั้งเสาะก็เห็นแพ้เลี้ยกในงานนี้ด้วย

แพ้เลี้ยกก็เป็นอาคันตุกะในที่นี้ ข่าวนี้ย่อมเป็นแพ้เลี้ยกบอกแก่พวกทั้งหลาย

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าความจริงฆ่ามันได้จริง ๆ"

เบ๊ฮวงเหล็งตัวสั่นสะท้าน พลันกรีดร้อง

"ต้องเป็นท่านฆ่ามันแน่ มิเช่นนั้น มันไฉนยังไม่กลับมา? ท่าน...ท่านไฉนมาทำร้ายเรา?...ท่าน..."

เสียงของนางแหบแห้ง น้ำตาของนางก็หลั่งไหล

ในแขนเสื้อของนางมีกระบี่สั้นซ่อนมาเล่มหนึ่ง พลันโถมเข้าไป ประกายกระบี่พลวาบ ก็แทงเข้าใส่โป้วอั้งเสาะดั่งสายฟ้า

นางลงมือทั้งโหดเหี้ยมทั้งรวดเร็ว คล้ายดั่งแค้นจนใคร่แทงโป้วอั้งเสาะให้ตายไปกระบี่เดียวก็ปาน

โป้วอั้งเสาะจับตาเย็นชาจ้องมองนาง ตวัดด้ามดาบขึ้น เคาะออกไป

เบ๊ฮวงเหล็งถลาถอยไปหลายก้าว งอเอวลงอาเจียนไม่หยุดยั้ง

แต่มือนางยังกำกระบี่สั้นไว้แนบแน่น

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าความจริงก็ฆ่าท่านได้เช่นกัน"

เบ๊ฮวงเหล็งหลั่งน้ำตาหอบหายใจ พลันกรีดร้องแล้วควงกระบี่โถมใส่อีกครั้ง

นางคล้ายดั่งทุ่มเทพละกำลังทั้งมวลจนหมดสิ้น

แต่ที่ด้านข้าง มีคนเพียงกระตุกแขนเสื้อนางเบา ๆ พละกำลังทั้งมวลของนางก็พลันคล้ายสาบสูญไปสิ้น

นี่เป็นหลักวิชากำลังภายในสี่ตำลึงปัดพันชั่ง ใช้พลังสลายพลังอันเลอเลิศ

ผู้รู้จักหลักวิชานี้มีอยู่ไม่มาก สามารถใช้หลักวิชานี้ได้กลมกลืนเจนจัดถึงปานนี้ยิ่งมีน้อยกว่า

อย่างน้อย ต้องฝึกไม่ต่ำกว่าสามสิบปีจึงจะถึงระดับนี้ได้

ดังนั้น คนผู้นี้ย่อมมีวัยสูง...เป็นชายชราที่บุคลิกโอ่อ่าอาจหาญ

ชายชราผู้นี้สวมใส่ด้วยความพิถีพิถันเช่นกัน ทีท่ายังเคร่งเครียดมีราศีมากกว่าลิ่วตังไล้เสียอีก ตาที่เป็นประกายแวววาวทั้งสอง กำลังถลึงจ้องโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่งตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านทราบหรือไม่ว่านางเป็นสตรี?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากแน่น

ดวงตาชายชรามีประกายขุ่นเคืองจนลุกวาว เน้นหนัก ๆ กล่าว

"แม้นับว่านางมิใช่บุตรีของเรา เราก็มิอาจให้ท่านเสียมารยาทต่อสตรีถึงปานนี้"

โป้วอั้งเสาะพลันเอ่ยปาก

"นางเป็นสะใภ้ของท่าน?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านก็คืออ๊วงชิวฮุ้น?"

"ถูกแล้ว"

"ข้าพเจ้ามิได้ฆ่าบุตรท่าน"

อ๊วงชิวฮุ้นจับมองแน่วนิ่ง ในที่สุด ผงกศีรษะกล่าว

"ดูท่าท่านไม่คล้ายเป็นคนกล่าววาจาโป้ปด"

"แต่ข้าพเจ้ากลับอาจจะฆ่าท่านได้"

อ๊วงชิวฮุ้นงุนงงวูบ พลันหัวร่อเสียงก้อง

ปกติท่านน้อยครั้งนักจะหัวร่อเยี่ยงนี้ ตอนนี้ท่านมาหัวร่อเยี่ยงนี้ เนื่องเพราะในใจท่านมีความรู้สึกหวาดกลัวจนบอกมิถูก

ท่านหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ท่านว่าท่านอาจฆ่าเราได้? ท่านถึงกับกล้ามากล่าววาจาเยี่ยงนี้?"

โป้วอั้งเสาะกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าบอกไปแล้ว ข้าพเจ้าตอนนี้ มีวาจาต้องการถามท่านประโยคเดียว"

"ท่านถามมาได้"

โป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่น เน้นทีละคำ

"เมื่อสิบเก้าปีก่อน ในคืนที่มีหิมะโหมหนัก ท่านก็อยู่ที่นอกอารามบ้วยฮวยอำเชิงเขาเลาะเฮี้ยซัวหรือไม่?"

เสียงหัวร่อของอ๊วงชิวฮุ้นชะงักหายทันที ดวงตามีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้นจนเห็นชัด ใบหน้าที่เคร่งขรึมมีราศีพลันแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยว ร้องโพล่งสุดเสียง

"ท่าน...เป็นผู้ใด...ของแป๊ะไต้เฮี้ยบ?"

แสดงว่าท่านทราบเรื่องนี้!

เพียงประโยคเดียวก็สามารถอธิบายทุกประการได้กระจ่าง

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะพลันแดงฉาน ร่างก็สั่นระริกทีละน้อย

ประหลาดที่ว่า มือที่ความจริงสั่นระริกอยู่ ตอนนี้กลับแปรเปลี่ยนเป็นมั่นคงอย่างยิ่ง เน้นทีละคำ

"ข้าพเจ้าคือบุตรของแป๊ะไต้เฮี้ยบ!"

โป้วอั้งเสาะกล่าววาจานี้จบประโยค

อ๊วงชิวฮุ้นก็ฟังวาจาจบประโยค แต่เป็นวาจาประโยคสุดท้ายที่ท่านสามารถจะได้ยิน!

ดาบโป้วอั้งเสาะออกจากฝักแล้ว!

การฆ่าคนของโป้วอั้งเสาะ ไม่มีการรออีกเด็ดขาด!

ประกายดาบวูบขึ้น

สายฟ้าแลบยังไม่กราดเกรี้ยวน่ากลัวเทียบเท่ากับประกายดาบของโป้วอั้งเสาะ!

ทุกคนต่างเห็นประกายดาบวูบขึ้น แต่ไม่มีผู้ใดเห็นดาบของโป้วอั้งเสาะ!

อ๊วงชิวฮุ้นก็ไม่เห็น

ประกายดาบเพียงวูบเดียว ก็เสียบเข้าไปในทรวงอกท่าน

ดังนั้น เสียงทั้งมวลต่างชะงักหายทันที ท่วงท่าทั้งมวลต่างชะงักงันทันที!

จากนั้น ที่คอหอยของอ๊วงชิวฮุ้นมีเสียงครอกครอกดังอยู่ไม่หยุดยั้ง

อ๊วงชิวฮุ้นเบิ่งตากลมกว้าง จ้องมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง ในดวงตามีแต่ประกายแห่งความตื่นสงสัย หวาดหวั่นพรั่นพรึง รันทดหดหู่ และคลางแคลงอย่างยิ่ง!

ท่านไม่เชื่อ ดาบของโป้วอั้งเสาะถึงกับรวดเร็วปานนี้!

ท่านยิ่งไม่เชื่อ โป้วอั้งเสาะจะฆ่าท่านได้!

ใบหน้าของโป้วอั้งเสาะแปรเปลี่ยนเป็นซีดขาวอีกครา ขาวจนแทบใส!

อ๊วงชิวฮุ้นจับตามองมัน พลันใช้กำลังชักดาบออกจากร่างท่าน ในที่สุด ล้มหงายลงไป!

โลหิตสด ๆ ฉีดออกจากปากแผลเป็นลำยาว แล้วร่วงหล่นลงใส่ร่างท่านอีกครั้ง

ดวงตาของท่านถลนออกนอกเบ้ามาทีละน้อย พลันใช้กำลังฮึดสุดท้ายร้อง

"วันนั้นเรามิได้อยู่นอกบ้วยฮวยอำ!"

นี่เป็นวาจาสุดท้ายที่ท่านกล่าว แต่มิใช่วาจาสุดท้ายที่โป้วอั้งเสาะได้ยิน!

ดาบถูกสอดเข้าฝักอีก ในตัวดาบยังมีคราบโลหิต

โป้วอั้งเสาะพลันได้ยินเสียงเย็นยะเยียบยิ่งกว่ารังสีกระบี่กล่าว

"ท่านฆ่าผิดคนแล้ว"

ไม่มีผู้ใดส่งเสียง ไม่มีผู้ใดเคลื่อนไหว กระทั่งเสียงร้องและเสียงลมหายใจต่างไม่มี ทุกคนคล้ายถูกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยกะทันหัน ขู่ขวัญจนกระเจิดกระเจิง ขู่ขวัญจนตัวชาด้าน หัวใจแทบหยุดเต้น!

"ท่านฆ่าผิดคนแล้ว"

หูของโป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งถูกกระแทกจนลั่นอื้ออึง

วาจานี้แม้ไม่ดังเท่าใด แต่เมื่อกระทบโสตโป้วอั้งเสาะ ไม่ผิดกับเสียงอสนีบาตฟาดลงข้างกาย!

อีกเนิ่นนานให้หลัง โป้วอั้งเสาะจึงหันช้า ๆ

ลิ่วตังไล้ยืนอยู่ที่เบื้องหน้า ใบหน้าที่มีรอยยิ้มตลอดกาล กลับกลายเป็นเผือดขาวราวซากศพแล้ว

ดวงตาของท่านดูไปกลับคล้ายคมดาบ คมดาบที่กรีดผ่านหน้าโป้วอั้งเสาะอยู่ไป ๆ มา ๆ เน้นเสียงหนัก ๆ

"ค่ำวันนั้น มันมิได้อยู่นอกอารามบ้วยฮวยอำจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะขบกรามแน่น ในที่สุด อดมิได้ต้องถาม

"ท่านทราบ?"

"มีแต่ข้าพเจ้าเท่านั้นทราบ"

ใบหน้าลิ่วตังไล้ก็บิดเบี้ยว บิดเบี้ยวเพราะความเจ็บปวดและรันทด จากนั้นกล่าวต่อ

"ค่ำคืนนั้น เป็นเวลาที่ภรรยาของมันคลอดบุตรไม่ออกแล้วตายไป มันต้องเฝ้าอยู่ที่ข้างเตียง มิเคยห่างไปเลยสักครึ่งก้าว"

นี่ต้องมิใช่วาจาหลอกลวงเด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะรู้สึก คล้ายมีดาบแทงเข้าใส่ทรวงอกถนัดถนี่ พละกำลังสูญสลายทันที...ร่างเย็นเฉียบไปแล้ว

ลิ่วตังไล้กล่าวต่อ

"แต่มันกลับทราบการต่อสู้ที่นองเลือดนอกอารามบ้วยฮวยอำในค่ำคืนนั้น"

"มัน...ทราบได้อย่างไร?"

"เนื่องเพราะมีคนบอกความลับนั้นแก่มัน"

"เป็นผู้ใดบอกกับมัน?"

"ข้าพเจ้า!"

วาจานี้คล้ายเป็นค้อนมหึมาฟาดใส่ทรวงอกโป้วอั้งเสาะอย่างดุดัน

ในดวงตาที่มีแต่ประกายเจ็บปวดรันทดของลิ่วตังไล้ มีแววหยามหยันอย่างบอกไม่ถูกขึ้นอีกครา กล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าจึงเป็นคนที่ไปร่วมฆ่าบิดาท่าน ทางนอกอารามบ้วยฮวยอำในค่ำคืนนั้น!"

มันหันไปเหลือบมองซากศพอ๊วงชิวฮุ้น ดวงตามีหยาดน้ำหลั่งไหลเป็นทางกล่าวเสียงเครือต่อไป

"มันมิเพียงเป็นญาติข้าพเจ้าเท่านั้น ยังเป็นสหายรักที่สุดของข้าพเจ้าด้วย พวกเราคบหากันมาแต่เยาว์วัย ร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาหลายสิบปี

ในระหว่างเรา ไม่เคยมีความลับต่อกันเลย"

โป้วอั้งเสาะกล่าวช้า ๆ

"ดังนั้น ท่านจึงบอกความลับนี้แก่มัน?"

ลิ่วตังไล้กล่าวเสียงเครือ

"แต่ข้าพเจ้ากลับมิเคยคิดเลยว่า ข้าพเจ้าถึงกับเป็นผู้ทำร้ายมัน"

วาจาของลิ่วตังไล้ คล้ายเป็นเข็มแหลมทิ่มแทงใส่โป้วอั้งเสาะอยู่ตลอดเวลา ได้ยินลิ่วตังไล้กล่าวต่อไปว่า

"ตอนข้าพเจ้าบอกความลับนี้แก่มัน มันยังตำหนิข้าพเจ้าว่าไม่สมควร เพราะเห็นแก่สตรีนางเดียวก็ไปกระทำเรื่องเช่นนี้ นั่นเนื่องเพราะมันยังมิทราบ น้ำใจที่ข้าพเจ้ามีต่อสตรีนางนั้นลึกซึ้งเพียงใด"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงสะท้าน

"ท่าน...ท่านไปร่วมสังหาร เพียงเพราะสตรีนางเดียวเท่านั้น?"

"ใช่! เพราะสตรี นางมีนามเจี๊ยกยู้ นางความจริงเป็นของข้าพเจ้า แต่แป๊ะเทียนอู้ได้ใช้อิทธิพลและเงินทองของมัน ช่วงชิงนางไปอย่างหักหาญ"

โป้วอั้งเสาะพลันคำรามสุดเสียง

"ท่านโป้ปด!"

ลิ่วตังไล้แหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าโป้ปด? ข้าพเจ้าไยต้องโป้ปด? หรือท่านมิเคยได้ยิน บิดาท่านเป็นคนเช่นไร? อย่างนั้นข้าพเจ้าบอกกับท่านได้ มันเป็นคน..."

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะแดงฉานอีกครา ร่างสั่นระริกอย่างรุนแรง พลันคำรามพร้อมกับชักดาบ

ประกายดาบที่เจิดจ้าปานสายฟ้า พุ่งวาบเข้าใส่ลิ่วตังไล้ แล้วสอดเข้าฝักอีกครา

อกเสื้อของลิ่วตังไล้ขาดเป็นทางยาว โลหิตฉีดกระเซ็นดั่งท่าฝน

แต่มันยืนแน่วนิ่งมิได้เคลื่อนไหว ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มที่เคียดแค้นและเย้ยหยันดั่งเดิม

โป้วอั้งเสาะตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านกล้ากล่าววาจาโป้ปดที่ไร้ยางอายอีกคำเดียว ข้าพเจ้าจะให้ท่านตายช้า ๆ"

ลิ่วตังไล้แค่นเสียงเย็นชา

"อ๊วงเล่ายี่ตายเพราะข้าพเจ้า ความจริงข้าพเจ้าไม่คิดมีชีวิตต่อไปแล้ว จะตายเยี่ยงไรต่างเป็นเช่นกัน"

"ดังนั้น ท่านจึงใส่ไคล้ปรักปรำคน ใช้วาจาเยี่ยงนี้มาประณามแป๊ะไต้เฮี้ยบ?"

"แล้วแต่ท่านจะฆ่าข้าพเจ้าเมื่อใดก็ได้ จะใช้วิธีใดก็ได้ แต่ท่านต้องเชื่อวาจาของข้าพเจ้า เป็นคำพูดสัตย์จริง สัตย์จริงทุกถ้อยกระทงความ!"

เสียงของท่านแม้สั่นระริกด้วยความเจ็บปวด แต่ยังคงยืนแน่วนิ่งอยู่ที่นั้น

ร่างโป้วอั้งเสาะกลับสั่นระริก พลันทันทาย ชักกระบี่ของคนผู้หนึ่งออกมาโยนให้มัน

ลิ่วตังไล้รับไว้

โป้วอั้งเสาะร้องสุดเสียง

"ตอนนี้ในมือท่านมีกระบี่แล้ว"

"ถูกต้อง"

"ท่านไฉนยังไม่ลงมือ หรือท่านมีแต่ตอนคลุมหน้าจึงกล้าลงมือฆ่าคน?"

ลิ่วตังไล้เพ่งมองกระบี่ในมือแน่วนิ่ง รำพึงเบา ๆ

"เราความจริงสมควรฆ่าท่าน เพื่อมิต้องให้ท่านไปฆ่าผิดคนอีก แต่โลหิตหลั่งไหลมากเกินพอแล้ว มากเกินไปแล้ว..."

พลันสะบัดมือ กระบี่กระจายออกเป็นม่านประกายกว้างใหญ่

กระบี่ของท่านแคล่วคล่องว่องไว ปราดเปรียวพิสดาร

ส่วนสัดที่ท่านจู่โจมล้วนพิเศษพิสดาร กระบวนท่ากระบี่ของท่านก็แปรเปลี่ยนเลอเลิศสุดสูง รวดเร็วสุดหยั่งคำนวณ

ความจริงฮู่ฮวยเกี่ยมแขะ เป็นมือกระบี่เลอเลิศเพียงไม่กี่คนในบู๊ลิ้มยุคนี้ เกียรติภูมิของท่าน มิใช่ไปหลอกลวงได้มา

ท่านสามารถหลอกลวงทรัพย์สินเงินทอง หลอกลวงอิทธิพลอำนาจมาได้ แต่มิว่าผู้ใด ต่างไม่อาจหลอกชื่อเสียงในบู๊ลิ้มได้

นั่นมีแต่ต้องใช้โลหิตไปแลกจึงได้มา...ใช้โลหิตผู้อื่นไปแลกได้มา

แต่ครั้งนี้ โลหิตที่หลั่งกลับเป็นโลหิตของตัวท่านเอง!

ม่านกระบี่ที่เจิดจ้าสวยงามพอกระจาย วูบวาบแวววับจนจับตา แต่พลันสลายไปในเวลาฉับพลัน!

ดาบอยู่ที่ทรวงอกของท่านแล้ว!

ใบหน้าท่านบิดเบี้ยว แต่มุมปากยังคงมีรอยยิ้มที่เย้ยหยันและอำมหิตดั่งเดิม

ท่านยังคงจ้องมองโป้วอั้งเสาะ หอบหายใจกล่าว

"เป็นดาบที่รวดเร็วสุดในพิภพจบแดนจริง ๆ แต่เสียดาย มิว่าเป็นดาบเร็ว

ปากไป ก็ไม่อาจบิดเบือนความเป็นจริงให้เปลี่ยนแปรได้"

จากคำจึงได้ล้มลงไป

ท่านจะต้องกล่าววาจานี้ให้จบคำจึงยอมล้มลง...จึงยอมล้มลงตายจากไป!

ดาบถูกสอดเข้าฝักแล้ว

โลหิตบนดาบย่อมไม่แห้งทันที

โป้วอั้งเสาะหันช้า ๆ ก้าวเท้าซ้ายไปก่อน จึงลากเท้าขวาตามไป

ร่างของมันยังสั่นระริก กำลังใช้พลังทั้งมวลข่มกลั้นตนเองอยู่เต็มที่

"ท่านโป้ปด วาจาของท่านทุกคำล้วนโป้ปด!"

โป้วอั้งเสาะเดินผ่านหมู่ผู้คนไปช้า ๆ สายตามองตรงที่เบื้องหน้า โดยไม่มีความกล้าพอจะเหลือบมองซากศพบนพื้นอีก และไม่มีความกล้าพอไปเหลือบมองผู้คนด้วย

ที่ด้านหลัง พลันมีเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ขึ้นเสียดหู

เสียงร่ำไห้ของเบ๊ฮวงเหล็ง!

นางร่ำไห้ นางแผดด่า นางระดมวาจาอำมหิตหยาบช้าที่สุดในแผ่นดินออกมาด่าจนหมดสิ้น

แต่โป้วอั้งเสาะกลับไม่ได้ยิน เนื่องเพราะชาไปทั้งตัวแล้ว

ไม่มีผู้คนขัดขวาง ไม่มีผู้ใดกล้าขัดขวาง

มือของโป้วอั้งเสาะยังคงกำดาบแนบแน่น

ดาบที่ฝักเป็นสีดำสนิท

แสงอาทิตย์ทางด้านนอกยังกระจ่างแจ่มจ้า โป้วอั้งเสาะเดินถึงใต้แสงอาทิตย์แล้ว...

ผมของเบ๊ฮวงเหล็งยุ่งสยาย ตะเบ็งร้องปานคลุ้มคลั่ง

"หรือพวกท่านมิใช่มิตรสหายของอ๊วงชิวฮุ้น? หรือพวกท่านปล่อยให้ฆาตกรไปโดยง่ายดายเยี่ยงนี้?"

ไม่มีคนตอบ ไม่มีคนเคลื่อนไหว

ความแค้นนี้เกิดขึ้นเมื่อสิบเก้าปีก่อน มิได้เกี่ยวข้องกับพวกเหล่านี้แม้สักน้อยนิด

ระบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน โลหิตต่อโลหิต เป็นกฎเก่าโบราณของพวกนักเลงอยู่แล้ว

อย่าว่าแต่เมื่อกาลกระโน้น แป๊ะเทียนอู้ก็ตายอย่างสยดสยองเกินไปจริง ๆ

นอกจากร่ำไห้กับแช่งด่าแล้ว เบ๊ฮวงเหล็งไม่มีวิธีใดทั้งสิ้น

แต่ร่ำไห้กับแช่งด่า ฆ่าโป้วอั้งเสาะไม่ตายไปได้

นางพลันขบกรามแนบแน่น หยุดร่ำไห้ทันที มาตรว่าริมฝีปากถูกขบจนมีโลหิตหลั่งไหล แต่นางกลับดึงเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ถอดมงกุฎรูปหงส์บนมวยผมออกมา ทุ่มกับพื้นอย่างหนักหน่วง แล้วเสยผมที่ยุ่งเหยิงของนางให้เรียบร้อย เชิดหน้ายืดอก ก้าวยาว ๆ ฝ่าหมู่ผู้คนที่ตระหนกจนตาเหลือกค้างไป

ตอนเดินถึงเบื้องหน้าเอี๊ยบไค นางหยุดเท้าไว้ จับตาที่ร่ำไห้จนบวมแดงถลึงจ้องเอี๊ยบไค พลางกล่าว

"ตอนนี้ ท่านย่อมพอแก่ใจได้แล้วกระมัง?"

เอี๊ยบไคได้แต่ฝืนยิ้ม

แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับอดมิได้ต้องถาม

"มันพอใจเรื่องอันใด?"

เบ๊ฮวงเหล็งหันขวับไป ถลึงจ้องนางอย่างดุดัน พลางกล่าว

"ท่านก็ไม่ต้องอิ่มเอิบลำพอง ย่อมมีสักวัน มันก็ต้องสลัดท่านทิ้งไปเช่นกัน"

วาจาจบคำ นางเดินออกไปโดยมิยอมเหลียวกลับมาอีกเลย

เพิ่งถึงปากประตู พลันมีคนรับใช้ชราที่ผมขาวโพลง วิ่งปราดไปคุกเข่าที่เบื้องหน้านาง พลางวิงวอน

"ตอนนี้เล่าจึงจู๊เสียชีวิตไปแล้ว เซี่ยวจึงจู๊ก็มิทราบร่องรอย เซี่ยวไหนไน่ท่าน... ท่านไฉนจากไปได้?"

น้ำตาผู้รับใช้ชราเนืองนองหน้า กระทั่งเสียงก็แหบพร่าสั่นระริก

แต่เบ๊ฮวงเหล็งมิยอมเหลือบมองสักแวบเดียว เชิดหน้ากล่าวเสียงเย็นชา

"เรามิใช่เซี่ยวไหนไน่ของตระกูลอ๊วงท่าน เราไม่ได้แต่งมาในตระกูลอ๊วงเลย นับแต่บัดนี้ เราไม่มีความสัมพันธ์กับตระกูลอ๊วงท่านแม้สักน้อยนิด"

นางก้าวยาว ๆ ออกจากลานตึกไป โดยมิเหลียวมองมาอีกสักแวบหนึ่ง

"นับแต่บัดนี้ เราจะไม่เหยียบเข้าแป๊ะฮุ้นจึงแม้สักก้าวเดียว..."

ลมชิวเทียนแห้งแล้งยะเยียบ บีบคั้นจิตใจผู้คนจนหดหู่กว่าเดิม

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจเบา ๆ กล่าว

"นึกไม่ถึง นางจะเป็นคนน้ำใจกระด้างปานนี้"

เอี๊ยบไคถอนหายใจกล่าว

"ไร้น้ำใจ เป็นสันดานของตระกูลเบ๊อยู่แล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มชายตามอง พลางถาม

"แล้วตระกูลเอี๊ยบท่านเล่า?"

เพิ่งกล่าวจบคำ มีเสียงเย็นชาดังขึ้นที่ด้านหลัง

"คนพวกตระกูลเอี๊ยบก็คล้ายคลึงกัน"

เต็งฮุ้นลิ้มมิทันเหลียวมอง เอี๊ยบไคก็ถอนใจกล่าว

"ตั้วกอของท่านมาแล้วจริง ๆ"

มีคนผู้หนึ่งกำลังเดินช้า ๆ มาทางด้านหลัง แต่งกายเยี่ยงนักพรต มีกระบี่สะพายหลัง พู่กระบี่สีเหลืองห้อยระอยู่บนไหล่

มาตรว่าแต่งกายเป็นนักพรต แต่ทุกชิ้นในร่างต่างพิถีพิถันอย่างยิ่ง เสื้อผ้าก็ตัดเย็บสมตัวยิ่ง มือที่รักษาไว้อย่างดีเยี่ยม สวมแหวนหยกมีประกายนุ่มนวลตา มิว่าผู้ใดต่างดูออก ต้องเป็นแหวนโบราณที่มีค่าควรเมือง

รูปกายของมันสูงโปร่ง หน้าตาหล่อเหลาคมคาย กล่าวได้ว่าเป็นบุรุษรูปงามที่ยากจะหาทัดเทียม แต่ทีท่ากลับยโสโอหัง กระด้างเย็นชาอย่างยิ่ง คนที่อยู่ในสายตามัน ต้องมีไม่มากแน่นอน

คนผู้นี้คือยอดคนชื่อกระเดื่องดังของวงพวกนักเลงยุคนี้ ตั้งฉายาตัวเองเป็นบ้อโก่วเต้าหยิน (นักพรตไร้ธุลี)...เต็งฮุ้นเฮาะ ตั้วเซี่ยวเอี๊ยของตระกูลเต็ง

เต็งฮุ้นลิ้มปีติจนโห่ร้องวิ่งเข้าหา กระพรวนในร่างดังติงตังไม่หยุดยั้ง

เต็งฮุ้นเฮาะขมวดคิ้วกล่าว

"เจ้ายังอาละวาดทางภายนอกไม่เพียงพอ? ยังไม่คิดกลับบ้าน?"

เต็งฮุ้นลิ้มเชิดปากกล่าว

"ผู้อื่นมิใช่เด็กทารกแล้ว ตั้วกอไฉนยังพลันเห็นหน้าเป็นต้องด่าทันที?"

เต็งฮุ้นเฮาะถอนหายใจส่ายหน้า แต่แล้วขมวดคิ้วมองเอี๊ยบไค พลางแค่นเสียงเย็นชา

"นึกไม่ถึงว่าท่านถึงกับยังไม่ตาย"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"อาศัยบารมีของท่าน ระหว่างนี้ข้าพเจ้ากินได้นอนหลับ ดูท่ายังคงไม่ตายเร็วนัก"

เต็งฮุ้นเฮาะถอนหายใจกล่าว

"คนดีอายุไม่ยืนยาว ชั่วร้ายเป็นภัยไปพันปี นับเป็นคำพังเพยที่ไม่ผิดจริง ๆ"

เต็งฮุ้นลิ้มเชิดปากกล่าวด้วยความไม่พอใจ

"ตั้วกอ ท่านไฉนมักจะสาปแช่งมันให้ตายอยู่เสมอ?"

เต็งฮุ้นเฮาะกล่าว

"เนื่องเพราะหากมันตายไป เจ้าอาจบางทีจะอยู่บ้านโดยสงบเสงี่ยมก็ได้"

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตากล่าว

"ใช่แล้ว หากมันตาย ข้าพเจ้าจะต้องไม่วิ่งเพ่นพ่านอยู่ที่ด้านนอกอีก เนื่องเพราะตอนนั้นข้าพเจ้าก็เข้าโลงไปแล้ว"

เต็งฮุ้นเฮาะหน้าเครียดทันที มิทันเอ่ยปาก เต็งฮุ้นลิ้มพลันกระตุกแขนเสื้อมันแล้วกระซิบ

"ท่านเห็นคนที่ปากประตูหรือไม่? คนที่เสียบกระบี่บนสายรัดเอว"

ผู้ที่เพิ่งเข้ามาคือโล่วเชี่ยวเกียนั่นเอง

เต็งฮุ้นเฮาะขมวดคิ้วถาม

"หรือเจ้ายังมีการคบหากับคนประเภทนี้ด้วย?"

"ท่านรู้จักมันเป็นใคร?"

เต็งฮุ้นเฮาะผงกศีรษะ

เมื่อเห็นกระบี่เล่มนี้ ชนชาวนักเลงที่ไม่รู้จัก นับว่าน้อยกว่าน้อยจริง ๆ

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าว

"มันบอกว่ามันจะฆ่าท่าน"

"อ้อ?"

"หรือท่านเพียงร้องอ้อก็เลิกแล้วกันไป?"

"เราตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่"

เต็งฮุ้นลิ้มกลอกตาไปมากล่าว

"หรือท่านไม่ต้องการประลองกับมันดูว่า กระบี่ผู้ใดเร็วกว่ากัน?"

"กระบี่ของเราไม่เร็วเสมอมา"

เพลงกระบี่ของสำนักที่หนักในด้านกำลังภายใน มีหลักอยู่ที่ใช้เชื่องช้าสยบว่องไว ใช้สงบสยบเคลื่อนไหว ตีโต้ไปพิชิตคู่ต่อสู้ จึงนับเป็นฝีกได้ซึ้งถึงแก่นวิชาเพลงกระบี่กำลังภายใน

เต็งฮุ้นลิ้มถอนหายใจเฮือกใหญ่ ใช้ดวงตากลมโตของนาง ถลึงจ้องโล่วเชี่ยวเกียอย่างดุดัน

โล่วเชี่ยวเกียกลับไม่แยแสนาง

เต็งฮุ้นลิ้มพลันก้าวยาว ๆ เข้าไปร้อง
"นี่!"
โล่วเชี่ยวเกียแกะถั่วเม็ดหนึ่งโยนขึ้นอากาศ
เต็งฮุ้นลิ้มกระชากเสียง
"ที่ยืนอยู่ด้านนั้นคือตั้วกอข้าพเจ้า ท่านเห็นหรือไม่?"
โล่วเชี่ยวเกียกำลังจับตามองถั่วที่ร่วงหล่นลง
เต็งฮุ้นลิ้มกระชากเสียงต่อ
"ท่านคล้ายดั่งเคยบอกจะฆ่ามัน?"
ถั่วร่วงลงไปในปากโล่วเชี่ยวเกียแล้ว มันจึงกล่าวเสียงราบเรียบ
"ข้าพเจ้าเคยบอก"
"ท่านตอนนี้ไฉนไม่เข้าไปลงมือ?"
โล่วเชี่ยวเกียเคี้ยวถั่วช้า ๆ พลางกล่าว
"บังเอิญอย่างยิ่ง วันนี้ข้าพเจ้าบังเอิญไม่คิดจะฆ่าคน"
"เพราะเหตุใด?"
"คนที่ตายในวันนี้มีมากเกินพอแล้ว"
เต็งฮุ้นลิ้มกลอกตาไปมา พลันหัวร่อกล่าว
"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ที่แท้แม้ปากท่านจะกล่าวดุร้าย แต่ใจท่านยังกลัวพวกเราอย่างยิ่ง"
โล่วเชี่ยวเกียหัวร่อเบา ๆ
มันมิได้ปฏิเสธ เนื่องเพราะมันมีความหวาดกลัวคนผู้หนึ่งอยู่บ้างจริง ๆ
แต่คนที่มันหวาดกลัว กลับมิใช่แซ่เต็งเด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะยืนอยู่ในที่นั้น ยืนอยู่กลางถนนใหญ่ ยืนอยู่ที่เมื่อครู่รถม้าที่โดยสารจอดอยู่
ยืนอยู่ที่แยกทางกับชุยล้งเมื่อครู่

อาคันตุกะของแป๊ะฮุ้นจึง ทยอยกันกลับไปแทบหมดสิ้นแล้ว
เพียงมีคนบอกลาออกมาผู้เดียว ก็มีอีกสิบคน อีกร้อยคน ทยอยเดินตามติดมา

นอกจากผู้ที่มีจิตใจห้าวหาญเปี่ยมคุณธรรม เป็นสหายที่ร่วมทุกข์ร่วมสุข มิว่าผู้ใดก็ไม่ปรารถนาจับเจ่าอยู่ในที่นั้นอีก

สหายเยี่ยงนี้หามีมากนักไม่...ไม่มากเด็ดขาด

ฝูงคนทะลักออกจากแป๊ะฮุ้นจึงดุจสายน้ำ มีบ้างขี่ม้า มีบ้างนั่งรถ และก็มีบ้างเดินเท้า เดินพลางซุบซิบกันไปพลาง แสดงว่าพวกมันแม้ออกมาแล้ว แต่หาใช่ไม่มีคุณธรรมเพียงพอ เพียงแต่ว่า เรื่องนี้พวกมันไม่อาจสอดมือเกี่ยวข้องได้จริง ๆ

แต่มิว่าคนประเภทใด ต่างเดินอ้อมห่างจากโป้วอั้งเสาะจนไกล คล้ายดั่งว่าหากใกล้คนผู้นี้ จะมีเภทภัยลามใส่ทันทีก็ปาน

แต่ในใจทุกผู้ทุกคนต่างครุ่นคิดด้วยความประหลาดสงสัย

"คนผู้นี้ไฉนยังอยู่ที่นี่?"

โป้วอั้งเสาะคล้ายมิได้เห็นพวกมันเลยก็ปาน

ในดวงตาโป้วอั้งเสาะไม่เห็นผู้ใดทั้งสิ้น ไม่เห็นเรื่องราวใดทั้งสิ้น

กับโป้วอั้งเสาะ โลกนี้ว่างเปล่า เนื่องเพราะชุยล้งมิใช่อยู่ที่นี้แล้ว

ความจริงโป้วอั้งเสาะเข้าใจว่า นางต้องรอมันอยู่ที่นี้แน่นอน

โป้วอั้งเสาะไม่เคยคิดเลยว่านางจะจากไปได้ จากไปเพียงลำพังโดยไม่บอกกล่าว

นางไฉนทำดั่งนี้ต่อมัน?

มาตรว่ามันเมื่อครู่ไปเพียงลำพัง แต่มันไปเพราะต้องการล้างแค้น

มันไม่ต้องการให้นางร่วมไปเสี่ยงอันตรายด้วย

ที่สำคัญสุดคือ มันต้องไม่ยอมทอดทิ้งนางอยู่ที่นี้เพียงลำพังเด็ดขาด มันอย่างไรต้องกลับมาหานางแน่

วาจาเหล่านี้แม้มิได้กล่าวไป แต่นางสมควรเข้าใจจึงถูกต้อง

เนื่องเพราะนางสมควรเข้าใจตัวมันอยู่

มีบางครั้งมันแม้ดุร้ายต่อนาง เย็นชาต่อนาง กระทั่งยังมีโทสะต่อนางโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ

แต่นั่นเนื่องเพราะมันรักนางเกินไป กลัวจะสูญเสียนางเกินไป

ดังนั้น มันบางครั้งแม้จะทราบ เรื่องเหล่านั้นผ่านพ้นไปนานแล้ว แต่ยังรู้สึกเจ็บปวดใจ อิจฉาและริษยายิ่ง

ยามใดนึกถึงบรรดาบุรุษที่เคยคลอเคลียกับนางเหล่านั้น หัวใจโป้วอั้งเสาะก็

ปวดแปลบ ราวมีมีดกรีดเฉือนอยู่

มันรู้สึก บุรุษเหล่านั้นต่างไม่คู่ควร มันรู้สึก นางความจริงควรเป็นเทพธิดาที่อยู่สุดสูง

วาจาเหล่านี้แม้มิได้บอกไป แต่นางก็สมควรเข้าใจ

นางสมควรทราบว่ามันรักนาง รักลึกซึ้งตรึงใจเพียงใด

แต่นางตอนนี้กลับจากมันไปแล้ว

นางจากไปเพียงลำพัง โดยมิได้สั่งเสียแม้สักคำหนึ่ง มิได้ทิ้งเบาะแสให้ติดตามแม้สักน้อยนิด

นี่เป็นเพราะเหตุใด?

นางไฉนใจอำมหิตปานนี้?

ลมยังคงเป็นลมดั่งเมื่อครู่ เมฆยังคงเป็นเมฆดั่งเมื่อครู่

แต่ในความรู้สึกของโป้วอั้งเสาะตอนนี้ โลกได้เปลี่ยนแปรไปแล้ว เปลี่ยนแปรโดยสิ้นเชิง เปลี่ยนแปรเป็นเวิ้งว้างว่างเปล่า!

มือกำดาบแนบแน่น แต่หัวใจยิ่งคล้ายถูกคนกำแนบแน่น และในหัวใจยังมีเข็มฝังอยู่อีกเล่มหนึ่งด้วย ปวดแปลบจนสุดแสนทนทาน

เป็นเข็มแหลมอย่างยิ่ง!

ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจ ความเจ็บปวดเยี่ยงนี้ลึกซึ้งปานใด? น่ากลัวเพียงใด?

นอกจากอาฆาตแค้นแล้ว เป็นครั้งแรกที่โป้วอั้งเสาะได้ทราบ ในโลกยังมีความรู้สึกที่น่ากลัวยิ่งกว่าอาฆาตแค้น

ความจริงผู้ที่โป้วอั้งเสาะคิดจะทำลาย มีเพียงศัตรูเท่านั้น

แต่ความรู้สึกเยี่ยงนี้ กลับบันดาลให้โป้วอั้งเสาะปรารถนาทำลายตัวเอง ปรารถนาทำลายโลกให้มอดมลาย!

โป้วอั้งเสาะไม่เคยคิดถึงความผิดของตัวเองเลย เนื่องเพราะรู้สึก ตัวเองไม่มีความผิดแม้สักน้อยนิด

ดังนั้น โป้วอั้งเสาะจึงยิ่งเจ็บช้ำ

โป้วอั้งเสาะไม่เคยคิด มีวาจาเป็นต้องบอกกล่าวออกไป หากไม่บอก ผู้อื่นไหนเลยทราบได้?

นี่อาจบางทีเนื่องเพราะ โป้วอั้งเสาะยังไม่เข้าใจชุยล้ง ไม่เข้าใจสตรี

และยังไม่เข้าใจความรัก!

มันไม่เข้าใจ สมควรไปถูกรักเยี่ยงไร และไม่เข้าใจ สมควรไปรักผู้อื่นเยี่ยงไร

แต่ความรักเยี่ยงนี้จึงเป็นจริงที่สุด หนักแน่นลึกซึ้งที่สุด
เพียงไปรักคนผู้หนึ่งโดยจริงใจเมื่อใด จึงมีความเจ็บช้ำที่แท้จริงได้
นี่คือโศกนาฏกรรมยิ่งใหญ่ของมนุษย์เรา
แต่ขอเพียงเคยมีความรักแท้มา แม้เจ็บช้ำก็คุ้มค่าอยู่!

วิกาล
ดวงดาวแวววับอยู่บนท้องฟ้า หมู่ไม้ใบหญ้าไหวตัวตามสายลม
ดวงจันทร์ยิ่งกระจ่าง
นี่ยังคงเป็นหมู่ดาวเช่นเมื่อค่ำวาน เป็นดวงจันทร์เช่นเมื่อค่ำวาน
แต่คนของเมื่อค่ำวานเล่า?
ดาวยังอยู่บนท้องฟ้า เดือนยังอยู่บนท้องฟ้า
คนอยู่ที่ใด?

สามเดือน ทั้งสองได้อยู่ร่วมกันมาเป็นเวลาสามเดือน เก้าสิบกลางวัน เก้าสิบราตรี!

มาตรว่าเป็นช่วงเวลาที่ผ่านไปเร็วปานกะพริบตา แต่เมื่อหวนคิดในตอนนี้ แต่ละกลางวัน แต่ละกลางคืน กระทั่งแต่ละเวลา แต่ละลมหายใจ ต่างมิทราบมีคุณค่าให้หวนคำนึงเท่าใด

เคยมีเจ็บปวดรันทด แน่นอน ย่อมเคยมีร่าเริงแจ่มใส เคยมีหงุดหงิดกลัดกลุ้ม แต่ก็มีหวานซึ้งดื่มด่ำ

มีการโอบกอดที่ซาบซึ้งตรึงใจมากมายเพียงใด? มีการลูบคลำที่อบอุ่นมากมายเพียงไหน?

บัดนี้ หรือทุกประการจะกลายเป็นอดีตไปโดยสิ้นเชิงจริง ๆ?
น้ำใจที่ลึกซึ้งจนแม้ยามหลับยังฝัน หรือตอนนี้จำเป็นต้องลืมไป?
หากแม้ลืมไม่ได้ตลอดกาล?
ลืมไม่ได้แล้วจะทำอย่างไร?
จำได้แล้วจะทำอย่างไร?
ชีวิต นี่คือชีวิตของคนเยี่ยงไร?

โป้วอั้งเสาะขบกรามแนบแน่น ก้าวยาว ๆ ตรงไปที่เบื้องหน้า ปล่อยให้สายลมทิ่งเท่ยนโชยพัดน้ำตาบนใบหน้าให้แห้งไป

เนื่องเพราะมันตอนนี้ไม่อาจตาย!

โคมซีดจาง

ในโคมซีดจางของร้านสุราเล็ก ๆ ความจริงก็มีกลิ่นอายของความรันทดหดหู่ จนบอกมิถูก

สุราขุ่นข้น

โคมซีดจางกับสุราขุ่นข้น อยู่ที่เบื้องหน้านี่เอง

โป้วอั้งเสาะมิเคยดื่มสุรามาเลย แต่ตอนนี้ต้องการจะเมาให้ได้

โป้วอั้งเสาะไม่เชื่อ เมาแล้วจะสามารถลืมทุกประการได้จริง ๆ แต่ยังคงต้องการเมา

มันความจริงรู้สึก สามารถทนทานความเจ็บปวดทรมานทุกประการได้ แต่บัดนี้พลันรู้สึก ความเจ็บปวดเยี่ยงนี้ถึงกับไม่อาจทนทาน!

สุราขุ่นข้นบรรจุในกระปุกเคลือบเนื้อหยาบ

โป้วอั้งเสาะตกลงใจจะดื่มสุราขมฝาดนี้ลงไป

แต่ทว่า มิทันยื่นมือ พลันมีมือข้างหนึ่งยื่นเข้ามาหยิบชามสุราออกไป

"ท่านไม่อาจดื่มสุราเยี่ยงนี้"

มือใหญ่อย่างยิ่ง เข้มแข็งและแห้งผาก เสียงก็เข้มแข็งและแหบแห้งเช่นกับมือ

โป้วอั้งเสาะมิได้เงยหน้า เพราะจำมือนี้ได้ และจำเสียงนี้ได้...ซิไต้ฮั่นไยมิใช่เป็นคนที่เข้มแข็งและแห้งผาก ดุจดั่งเป็นเม็ดในลูกท้อ?

"ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจดื่ม?"

"เนื่องเพราะสุรานี้ไม่คู่ควร"

มืออีกข้างหนึ่งของซิไต้ฮั่นหิ้วไหสุราใหญ่อยู่ใบหนึ่ง กระแทกไหลงบนโต๊ะดังก้องตบดินที่พอกปากไหออกแล้วเทใส่สองชาม

มันมิได้กล่าวกระไรอีก สีหน้าทั้งมิใช่เห็นใจ ทั้งมิใช่เวทนา

มันมีแต่ดื่มสุราที่เบื้องหน้าลงไป เหลืออีกชามหนึ่งให้แก่โป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะมิได้ปฏิเสธ

ตอนนี้ กระทั่งอารมณ์ไปปฏิเสธผู้อื่นก็ไม่มี มีแต่ต้องการเมาเท่านั้น

ผู้ใดว่าสุรามีรสหวาน?

สุรามีทั้งขมทั้งเผ็ด คล้ายดั่งเป็นเปลวไฟไหลจากลำคอลงไปในกระเพาะ โป้วอั้งเสาะขบกรามฝืนใจกลืน ฝืนใจอดกลั้นไว้ไม่ให้สำลักออกมา แต่ดวงตากลับมีหยาดน้ำหลั่งไหล

ซิไต้ฮั่นจับตามองแล้วกล่าว

"ท่านไม่เคยดื่มสุรามาก่อนเลย?"

ไม่มีคำตอบ

ซิไต้ฮั่นก็มิถามอีก แต่เทสุราให้อีกหนึ่งชาม

สุราชามที่สอง มีรสมากกว่าชามแรก

ตอนดื่มชามที่สาม หัวใจโป้วอั้งเสาะพลันมีความรู้สึกที่ประหลาดพิกลยิ่ง

ไม่เคยมีความรู้สึกเยี่ยงนี้มาก่อนเลย

โคมชีดจางบนโต๊ะ คล้ายดั่งว่าสว่างขึ้นมากหลาย ร่างที่ความจริงชาแข็งว่างเปล่า แต่ตอนนี้คล้ายมีพละกำลังอันพิสดารจนบอกมิถูกก่อเกิดขึ้น

สตรีที่ลืมไม่ลง

กระทั่งความเจ็บช้ำก็ลืมเลือนไปได้

แต่ความเจ็บช้ำยังคงอยู่ที่ก้นบึ้งของหัวใจ ดาบยังคงอยู่ในหัวใจ

ซิไต้ฮั่นจับตามองดาบของโป้วอั้งเสาะแล้วกล่าว

"ฆ่าผิดคน หาใช่เป็นเรื่องสำคัญอย่างไรไม่"

เงียบงัน

ซิไต้ฮั่นกล่าวต่อ

"บรรดาวีรบุรุษผู้กล้าในวงพวกนักเลง มีผู้ใดไม่เคยฆ่าผิดคนมา?"

ยังคงเป็นความเงียบงัน ซิไต้ฮั่นกล่าวต่อ

"มิว่ากล่าวถึงผู้อื่น ยกอ๊วงซิวฮุ้นเป็นตัวอย่าง ในชั่วชีวิตมัน มิทราบฆ่าผิดคนมามากน้อยเท่าใดแล้ว"

โป้วอั้งเสาะยกชามสุราที่เบื้องหน้า กรอกลงไปโดยเร็วอีกครา

โป้วอั้งเสาะทราบ ซิไต้ฮั่นเข้าใจความเจ็บปวดของตนผิดไป จึงยิ่งเจ็บปวดกว่าเดิม

โป้วอั้งเสาะเพิ่งฆ่าคนไร้ความผิดมา ในใจถึงกับคล้ายลืมไปโดยสิ้นเชิง ถึงกับเพียงจำได้แต่สตรีนางเดียว

สตรีที่ทอดทิ้งมันไป!

ซิไต้ฮั่นเทสุราให้อีกชามแล้วกล่าว

"ดังนั้น ท่านไม่จำเป็นต้องติดใจจำเรื่องนี้อีกเลย ทราบว่า ท่านเป็นชายชาตรีที่เข้มแข็ง ท่าน..."

โป้วอั้งเสาะพลันส่งเสียงดัง

"ข้าพเจ้ามิใช่ชายชาตรี"

"ผู้ใดว่า?"

"ข้าพเจ้าว่าเอง"

โป้วอั้งเสาะกรอกสุราชามนั้นลงไปอีก เหวี่ยงชามกับพื้นจนแหลกละเอียด ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงมิใช่เป็นมนุษย์เลย"

ซิไต้ฮั่นหัวร่อพลางกล่าว

"นอกจากตัวท่านเองแล้ว เราประกัน ผู้อื่นต้องไม่คิดเยี่ยงนี้เด็ดขาด"

"นั่นเนื่องเพราะผู้อื่นไม่เข้าใจเลย"

"ท่านเล่า? ท่านสามารถเข้าใจตัวท่านจริง ๆ?"

โป้วอั้งเสาะก้มศีรษะต่ำ

เป็นคำถามที่โป้วอั้งเสาะไม่สามารถตอบได้เลย

ซิไต้ฮั่นกล่าวต่อไป

"เราสองพบกันโดยบังเอิญ ย่อมไม่กล้าบอกสามารถเข้าใจท่าน แต่เรากลับกล้าบอก ท่านมิเพียงเป็นมนุษย์เท่านั้น ยังเป็นมนุษย์ที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง ดังนั้น ท่านอย่าได้เหยียดหยามทำลายตัวเองไปเพราะเรื่องใด ๆ เป็นอันขาด"

สีหน้าท่าทีของมันยิ่งเคร่งเครียดกว่าเดิม เสียงก็ยิ่งเชื่องช้ากว่าเดิม กล่าวต่อไป

"โดยเฉพาะ อย่าได้เพราะสตรีนางเดียว!"

โป้วอั้งเสาะพลันเงยหน้าขึ้น

โป้วอั้งเสาะพลันพบเห็น ซิไต้ฮั่นมิได้ดูตนผิดไป

บุรุษที่เจ็บแค้นเพราะความรักนั้น มีอากัปกิริยาที่กระจ่างอย่างยิ่ง...ดุจดั่งต้นไม้เขียวขจีพลันเหี่ยวเฉาลงไปก็ปาน

ซิไต้ฮั่นกล่าวต่อ

"เรายังพอบอกกับท่านได้ นางมิเพียงไม่มีคุณค่าให้ท่านเจ็บช้ำเพราะนางเท่านั้น นางยังไม่มีคุณค่าให้ท่านเหลือบมองนางอีกแวบเดียวด้วย"

"ท่าน...ทราบว่านาง...ไปที่ใด?"

กระทั่งเสียงยังสั่นระริกด้วยความตื่นเต้น

ซิไต้ฮั่นผงกศีรษะ

"เราทราบ"

โป้วอั้งเสาะกระโดดขึ้นจากม้านั่ง ร้องสุดเสียง

"ท่าน...บอก..."

"เราไม่อาจบอก"

"เพราะเหตุใด?"

ซิไต้ฮั่นจับตามองมัน ในดวงตาก็มีประกายเจ็บช้ำเช่นกัน กรอกสุราที่เบื้องหน้าเข้าไปทั้งชามแล้ว จึงฝืนใจผงกศีรษะ

"ก็ได้ เราบอก นาง...ตามคนผู้หนึ่งไป"

"ตามผู้ใด?"

"สารถีผิวคล้ำ"

เป็นวาจาที่คล้ายกระบี่คมกริบ แทงเข้าใส่ทรวงอกโป้วอั้งเสาะอย่างเหี้ยมเกรียม

ความเจ็บปวดของโป้วอั้งเสาะแทบจะกลายเป็นคลุ้มคลั่ง

"ท่านโป้ปด?"

"เราไม่เคยโป้ปดมาเลย"

"ท่านกล่าวอีก เราก็จะฆ่าท่าน"

"ท่านฆ่าเราได้ แต่วาจาที่เรากล่าว มิใช่โป้ปดเด็ดขาด"

ท่าทีของซิไต้ฮั่นหนักแน่นและเยือกเย็นยิ่ง เพ่งมองโป้วอั้งเสาะ พลางเน้นทีละคำ

"ท่านต้องเชื่อถือเรา ต้องเชื่อถือให้ได้"

โป้วอั้งเสาะถลึงจ้องปานวิกลจริต กำดาบในมือแนบแน่น

ดาบมิได้ถูกชักออกมา แต่น้ำตาหลั่งไหลออกมาแล้ว

โป้วอั้งเสาะก็ดูออก ที่ซิไต้ฮั่นกล่าวมิใช่วาจาโป้ปด

ซิไต้ฮั่นกล่าวต่อไป

"ความจริงท่านก็ไม่อาจตำหนินาง นางความจริงไม่คู่ควรกับท่านเลย หากพวกท่านยังฝืนใจอยู่ด้วยกัน รังแต่เจ็บปวดด้วยกันทั้งสองฝ่ายเท่านั้น...พวกมันจึงเป็นมนุษย์ประเภทเดียวกัน"

"พวกมัน" เป็นวาจาที่คล้ายกระบี่ แทงเข้าใส่หัวใจโป้วอั้งเสาะอีกครา

หรือสตรีที่รักเทิดทูน จะเป็นสตรีที่ต่ำช้าสามานย์ปานนี้จริง ๆ?

โป้วอั้งเสาะล้มลงไป...พลันล้มลงไป

จากนั้น น้ำตาหลั่งทะลักดุจทำนบทลาย

ยังนับว่ามิได้ร่ำไห้จนมีเสียง แต่น้ำตาที่ไร้เสียงเยี่ยงนี้ ยังเจ็บช้ำกว่า รันทดยิ่งกว่าแผดเสียงร่ำไห้เสียอีก

ซิไต้ฮั่นมิได้ปลอบเตือน

มิว่าผู้ใดต่างทราบ การหลั่งน้ำตาเยี่ยงนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถปลอบเตือนได้

มันมีแต่นั่งรอ นั่งดูอยู่ที่ด้านข้าง อีกเนิ่นนาน จนกระทั่งสุราและความเศร้ารันทดในตัวโป้วอั้งเสาะหลั่งไหลออกมากับน้ำตาจนหมดสิ้นแล้ว จึงฉุดให้ลุกขึ้นกล่าว

"ไป! พวกเราเปลี่ยนสถานที่อีกแห่งหนึ่ง ดื่มสุรากัน"

โป้วอั้งเสาะมิได้ปฏิเสธ

ตอนนี้ คล้ายดั่งสูญเสียพลังและศักดิ์ศรีของการปฏิเสธโดยสิ้นเชิงแล้ว

สถานที่นี้มิเพียงมีสุราเท่านั้น ยังมีสตรีอีกด้วย

ฟังว่า หากสุราบวกนารี สามารถบันดาลให้ผู้คนประเภทใด ๆ ลืมความทุกข์โศกโดยสิ้นเชิงได้

อาจบางทีโป้วอั้งเสาะมิได้ลืม นั่นเนื่องเพราะชาด้านไปแล้ว

ยามตื่นในวันรุ่งขึ้น ความเจ็บปวดของโป้วอั้งเสาะอาจบางทีลึกซึ้งกว่าเดิม แต่ที่นั้นมีสตรีกับสุรารอคอยอยู่อีก

ดูท่า ซิไต้ฮั่นมิเพียงเป็นสหายที่ดีเท่านั้น ยังเป็นผู้เหย้าที่ดีด้วย

มันให้ทุกสรรพสิ่ง

ที่มันให้ โป้วอั้งเสาะต่างรับไว้

คนในยามเจ็บช้ำรันทดโดยแท้จริง มิเพียงไม่มีกำลังและศักดิ์ศรีไปปฏิเสธอีกเท่านั้น ยังไม่มีความกล้าไปปฏิเสธอีกด้วย

โป้วอั้งเสาะพอลืมตาก็รอคอย...รอคอยสุราจอกแรกของวันนี้

เมื่อดื่มสุราจอกสุดท้าย โป้วอั้งเสาะก็ล้มลงไป

บัดนี้ เรื่องที่โป้วอั้งเสาะหวาดกลัวเหลืออยู่เพียงหนึ่งเดียว...ได้สติ

หรือตอนไม่ได้สติ จะไม่มีความเจ็บช้ำจริง ๆ?

หรืออาการชาด้าน สามารถบันดาลให้ความเจ็บช้ำสลายหายไปจริง ๆ?

สนธยา

กลิ่นหอมของอบเชยกระจายออกมาจากในกำแพงสูง

ตรอกยาวเงียบวังเวง

ถนนที่ปูด้วยหินสีเขียว ภายใต้แสงอาทิตย์อัสดง เป็นประกายราวกระจกบานใหญ่

ในตรอกนี้มีบ้านอยู่เพียงสี่หลัง

ช่องคณิกาและโรงเตี๊ยมใหญ่โตโอฬารที่สุดของเมือง ต่างอยู่ในตรอกนี้

ตรอกนี้มีนามอัวลัก (สุขสันต์)

มุมตรอกมีประตูวงเดือนบานหนึ่ง นอกประตูเป็นเงาไม้ร่มรื่น ในประตูมีกลิ่นหอมอบอวล

โป้วอั้งเสาะผลักประตูบานนั้นออก

เดินตามทางน้อยที่มีกลิ่นหอมอบอวล

นั่นมิเพียงมีกลิ่นหอมของบุปผาเท่านั้น ยังมีกลิ่นหอมของเครื่องประทินผิว กลิ่นหอมของสตรี

โป้วอั้งเสาะมาเมาในที่นี้ถึงเจ็ดวันแล้ว

ที่นี้มีสุราต่าง ๆ นารีต่าง ๆ...ตั้งแต่อายุสิบสามจนถึงสามสิบ

พวกนางต่างสวยสะคราญ และต่างเข้าใจ สมควรไปปรนนิบัติบุรุษเยี่ยงไร จึงพึงพอใจ

"หรือสตรีเหล่านี้มีที่ใดผิดกับชุยล้ง? เราเห็นว่าพวกนางมิว่านางใด ต่างไม่ด้อยกว่าชุยล้งทั้งสิ้น"

นี่เป็นวาจาของชิไต้ฮั่น

โป้วอั้งเสาะมิได้ทุ่มเถียง แต่ตัวเองทราบแก่ใจ ไม่มีสตรีนางใดมาแทนชุยล้งได้เด็ดขาด

ในใจของบุรุษทุกคน ต่างมีสตรีที่ไม่อาจหาสตรีนางใดมาทดแทนได้

นี่ก็เป็นความเศร้าอีกประการหนึ่งของมวลมนุษย์?

โป้วอั้งเสาะเพิ่งตื่น สุราจอกแรกของวันนี้ยังมิได้ดื่มไป

ในห้องยังมีกลิ่นหอมของเมื่อค่ำวานหลงเหลือ ผนังห้องขาวสะอาด ภาชนะเครื่องใช้เป็นประกาย กระถางเบญจมาศบนแคร่มุมห้องกำลังเบ่งบานสะพรั่ง

ที่นี้นับเป็นสถานที่โอ่อ่าหรูหราที่สุดของเมือง

แต่โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึก ที่นี้คล้ายเป็นกรงขัง

โป้วอั้งเสาะคิดจะออกไปเดินเล่น

มาตรว่ามือยังคงกำดาบ แต่ไม่มีพลังดังก่อน ๆ แล้ว

ใบหน้าแม้ยังคงซีดขาว แต่มิใช่ขาวจนใสดั่งครั้งก่อน เป็นขาวคล้ายดั่งคนใกล้ตาย

สุรามิเพียงกัดกร่อนศักดิ์ศรีและความกล้าหาญไปเท่านั้น ยังกัดกร่อนพลังไปอีกด้วย

กระทั่งตัวโป้วอั้งเสาะเองก็สามารถรู้สึกถึง

สมองของโป้วอั้งเสาะเบ่งพอง แต่กระเพาะกลับว่างเปล่า นอกจากสุราแล้ว อาหารใด ๆ ต่างไม่อาจเย้ายวนให้กระหายได้

โป้วอั้งเสาะพลันมีความกลัวขึ้นอีกประการ

ดังนั้น คิดจะเดินออกจากกรงขังนี้ไป

ตรอกยาวเงียบวังเวง อบเชยหอมรวยริน

โป้วอั้งเสาะผลักประตูวงเดือนออกไป ลมเย็นของชิวเทียนโชยพัดมาสัมผัสหน้า

โป้วอั้งเสาะสูดลมหายใจลึก ๆ เตรียมจะเดินออกไปรับลมเย็นทางภายนอก

ขณะเวลานั้นเอง โป้วอั้งเสาะเห็นคนผู้หนึ่ง

ชุยล้ง!

ผ่านการเจ็บช้ำที่นับไม่ถ้วน ผ่านทุกข์ทรมานที่นับไม่ถ้วนแล้ว พลันได้พบชุยล้งอีกครา

แต่ชุยล้งมิใช่มาเพียงลำพัง

ข้างกายนางยังมีบุรุษหนุ่มเยาว์วัย นั่นคือสารถีผิวคล้ำ

ตอนนี้มิว่าผู้ใดต่างดูไม่ออกว่า มันเคยเป็นสารถีขับรถ ตอนนี้ที่มันสวมเป็นเสื้อยาว ที่อย่างน้อยต้องมีราคากว่ายี่สิบตำลึง เป็นเสื้อยาวตามสมัย ที่กงจื้อสำรวยในเมืองกำลังนิยมกัน

สายรัดเอวของมันยังมีกระปุกยานัตถุ์หยกเขียว บนหมวกทรงสมอตัดฝังไข่มุกเม็ดใหญ่

ตอนนี้ ยามมันเดินสามารถเชิดหน้ายืดอก ก้าวอย่างโอ่อ่าได้แล้ว

แต่มันกลับเดินตามหลังชุยล้ง เฉกเช่นกับที่ชุยล้งจะต้องเดินตามหลังโป้วอั้งเสาะตลอดกาล

ชุยล้งเพียงเผยอริมฝีปาก มันก็รีบก้มหูลงไปทันที เนื่องเพราะที่มันสวมไหว้ว่าง สวมบนศีรษะ ล้วนเป็นชุยล้งซื้อให้มัน นางได้ซื้อตลอดตัวของมันมาแล้ว

ซึ่งนั่นล้วนเป็นที่นางไม่อาจซื้อได้จากตัวโป้วอั้งเสาะตลอดกาล

โป้วอั้งเสาะตัวชาจนแข็งไปทันที

ลมโชยที่พัดสัมผัสร่าง พลันกลายเป็นร้อนผะผ่าว ดุจดั่งเป็นลมกรรโชกมาจากห้วงอเวจีก็ปาน

ตลอดร่างคล้ายตกอยู่ในกองไฟ ถูกเผาผลาญจนร้อนระอุ

กระทั่งดาบก็ร้อนระอุ

มือยังกำดาบ พอจะโถมเข้าไปฆ่าทั้งสองคนได้ในพริบตา

แต่โป้วอั้งเสาะกลับยืนแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหวในที่เดิม

เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะพลันรู้สึก ถูกหยามจนอับอายไม่อาจเปรียบเทียบบรรยาย ถึงกับไม่กล้าเผชิญหน้ากับพวกมัน

ที่สมควรอับอายต้องเป็นผู้อื่น แต่โป้วอั้งเสาะถึงกับรู้สึกไม่อาจแบกหน้าไปสู้กับทั้งสองได้

จิตใจเยี่ยงนี้ เป็นที่น่าเจ็บปวดน่ากลัวเพียงใด? นอกจากตัวเองแล้ว มีผู้ใดสามารถเข้าใจได้?

แล้วกันไป แล้วกันไปเถิด...

โป้วอั้งเสาะคิดจะหันกลับ ไม่ไปดูพวกนางอีก แต่ทว่า ร่างชาแข็ง ไม่มีปัญญาเคลื่อนไหว กระทั่งหนังตายังมิอาจกะพริบได้

แล้วกันไป แล้วกันไปเถิด...

ในเมื่อนางเป็นสตรีประเภทนี้จริง ยังมีคุณค่าใดให้เศร้าเสียใจ? ยังมีคุณค่าใดให้เจ็บช้ำรันทด?

แต่น้ำตาของโป้วอั้งเสาะ คล้ายดั่งไหลลงแล้ว

โป้วอั้งเสาะจับตามองทั้งสองเดินเข้าไปในโรงเตี๊ยมโอ่อ่าภาคภูมิที่สุดของฝั่งตรงข้าม

ชุยล้งเดินนำหน้า บุรุษหนุ่มผิวคล้ำติดตามหลัง

โป้วอั้งเสาะยังคงไม่มีปัญญาเคลื่อนไหว

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด จึงได้รู้สึกมีมือนุ่มนิ่มข้างหนึ่งยื่นเข้ามากุมมือมัน

"ท่านไฉนยืนตะลึงลานอยู่ที่นี้? ซิตั้วเอี๊ยกำลังเที่ยวหาท่านไปดื่มสุรา"
ถูกต้อง! ดื่มสุรา!
ไฉนไม่อาจดื่มสุรา?
ไฉนต้องมีสติแจ่มใส มาอดกลั้นความอัปยศและเจ็บแค้นเยี่ยงนี้ต่อไป?
ดังนั้นเอง โป้วอั้งเสาะจึงดื่มอีก เมาอีก
เมาแล้วตื่น ตื่นแล้วเมา
ศักดิ์ศรี กล้าหาญ กำลัง ต่างถูกทุ่มเทลงไปในจอกสุราจนหมดสิ้น
ตอนนี้ โป้วอั้งเสาะเหลือแต่ดาบเท่านั้น

ฝักดาบสีดำสนิท ด้ามดาบสีดำสนิท
มือซีดขาวที่กำดาบ กลับคล้ายสั่นระริกบ้างแล้ว
ตอนนี้ ยังมิได้ดื่มสุราจอกแรกของวัน
ดรุณีที่มีลักยิ้มลึกอย่างยิ่ง แย้มยิ้มหวานอย่างยิ่งนางหนึ่ง กำลังรินสุราจอกแรกให้ทั้งสอง
ซิไต้ฮั่นกำลังจ้องมองดูอยู่
สุราสีเหลืองอร่าม บรรจุอยู่ในจอกหยกสีเขียวสดใส
โป้วอั้งเสาะเพิ่งคิดจะหยิบจอกสุรา ทราบว่าเพียงสุราจอกนี้ล่วงล้ำลำคอ ความเจ็บปวดทรมานก็จะลดน้อยลงไปทันที
โป้วอั้งเสาะยื่นมือไปด้วยความกระหายจนรุ่มร้อน
แต่ทว่า มือของซิไต้ฮั่นชิงยื่นเข้ามา ตบจอกสุราในมือโป้วอั้งเสาะออกไป
โป้วอั้งเสาะตะลึงลานทันที!
ใบหน้าซิไต้ฮั่นไม่มีรอยยิ้มที่เปิดเผยห้าวหาญน่าสนิทสนมดั่งเดิมแล้ว ส่งเสียงหนัก ๆ กล่าว
"ท่านวันนี้ยังคิดดื่มสุรา?"
โป้วอั้งเสาะลังเล แต่ยังผงกศีรษะรับ
ซิไต้ฮั่นกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด
"ท่านทราบว่า ดื่มสุราเราไปมากน้อยเท่าใดแล้ว?"
โป้วอั้งเสาะไม่ทราบ เพราะจำไม่ได้...นับไม่ถ้วน
ดรุณีที่มีลักยิ้มลึกนางนั้นแย้มยิ้มกล่าวขึ้น

"จวบจนวันนี้ บัญชีสุราของโป้วตั้วเอี๊ยมีถึงสามพันสี่ร้อยตำลึงแล้ว"

"มันชำระมากน้อยเท่าใด?"

รอยยิ้มของดรุณีน้อยยิ่งหยาดเยิ้มกว่าเดิม

"มิได้ชำระแม้แต่อีแปะเดียว"

"เฮอะ เฮอะ มิได้ชำระเลยสักอีแปะ ถือดีอย่างไรจึงยังมานั่งดื่มสุราในที่นี้?"

"เนื่องเพราะท่านเป็นอาคันตุกะของชิตั้วเอี๊ย"

"ใช่ มันเป็นอาคันตุกะของเรา เราพอจะเชิญมันได้ครั้งสองครั้ง แต่ท่านก็คงไม่อาจให้เราเลี้ยงมันตลอดชาติกระมัง?"

ดรุณีน้อยหัวร่อคิกคิกกล่าว

"แน่นอน มันก็มิใช่บุตรของชิตั้วเอี๊ย ถือดีอย่างไรให้ชิตั้วเอี๊ยเลี้ยงมันตลอดชีวิต"

"เฮอะ ที่เมื่อก่อนเราเลี้ยงมัน เนื่องเพราะเรารู้สึก มันยังคล้ายผู้กล้าหาญกันเข้มแข็ง มิคาด มันถึงกับจะเป็นตัวบัดซบที่ตั้งหน้ากินเปล่าดื่มเปล่า กระทั่งความรักดีสักน้อยนิดยังไม่มี"

โป้วอั้งเสาะทั้งเดือดดาลทั้งอับอายจนตัวสั่นระริก

แต่โป้วอั้งเสาะจำต้องอดกลั้นไว้

เนื่องเพราะตัวเองก็ทราบ ผู้อื่นไม่มีเหตุผลใดมาเชิญให้ดื่มสุราทั้งชาติ

โป้วอั้งเสาะขบกรามแนบแน่น ทรงกายขึ้นช้า ๆ

เท้าซ้ายก้าวไปก่อน เท้าขวาลากตามไปช้า ๆ เดินช้ากว่าเดิม เนื่องเพราะเท้าก็ชากว่าเดิมบ้างแล้ว

ชิไต้ฮั่นพลันส่งเสียง

"ท่านคิดจะไป?"

"ข้าพเจ้า...สมควรไปแล้ว"

"บัญชีที่ท่านค้างไว้เล่า?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากแนบแน่น มิได้ตอบไป...ไม่มีวาจาว่ากล่าว

ชิไต้ฮั่นส่งเสียงดัง ๆ

"บัญชีสองวันแรก เราพอจะเชิญท่านได้ แต่อีกสิบเอ็ดวันหลัง..."

ดรุณีน้อยรีบสอดคำทันที

"บัญชีของสิบเอ็ดวันหลัง เป็นสองพันแปดร้อยห้าสิบตำลึง"

ชิไต้ฮั่นกล่าวดัง ๆ

"ท่านได้ยินหรือไม่? สองพันแปดร้อยห้าสิบตำลึง ท่านไม่ชำระก็คิดจะไป?"

มิได้ตอบ...ยังคงไม่มีวาจาตอบโต้

ซิไต้ฮั่นตะเบ็งเสียง

"หรือท่านไม่มีเงินชำระบัญชี? ก็ได้ ทิ้งดาบท่านไว้ เราก็ปล่อยท่านไป"

...

"ทิ้งดาบท่านไว้"

โป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งถูกสายฟ้าฟาดใส่

"ทิ้งดาบท่านไว้"

โป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งพังทลายไปทั้งตัว

แต่ใบหน้าของซิไต้ฮั่นกลับมีรอยยิ้มที่ชั่วร้ายอำมหิต จนบัดนี้ มันจึงเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงของมันมา

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด โป้วอั้งเสาะจึงสามารถเค้นเสียงจากไรฟันมาสั้น ๆ

"ผู้ใดก็ไม่อาจยึดดาบข้าพเจ้า"

ซิไต้ฮั่นหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"หากวาจานี้ท่านกล่าวมาในครั้งก่อน เราอาจบางทีจะเชื่อ แต่ทว่าตอนนี้..."

"ตอนนี้เป็นไร?"

"ตอนนี้ท่านไม่อาจกล่าววาจานี้แล้ว ไม่คู่ควรจะกล่าว!"

โป้วอั้งเสาะพลันหันขวับกลับไป ดวงตาก็กลายเป็นสีแดงฉาน นับว่าได้เห็นโฉมหน้าแท้จริงของซิไต้ฮั่นแล้ว

ซิไต้ฮั่นแค่นหัวร่อ

"หากวันนี้ท่านไม่ทิ้งดาบไว้ น่ากลัวจะต้องทิ้งศีรษะท่านไว้"

...

"ทิ้งศีรษะท่านไว้"

ที่แท้ทุกประการที่ซิไต้ฮั่นทุ่มเทให้โป้วอั้งเสาะ เพียงเพื่อต้องการ ล่าววาจาประโยคนี้เท่านั้น!

ที่แท้เป็นแผนชั่วร้ายของมัน!

ดาบยังอยู่ในมือ โป้วอั้งเสาะพร้อมที่จะชักออกมาได้ทุกเวลา

แต่ทว่า โป้วอั้งเสาะสูญเสียความมั่นใจ ที่เพียงชักดาบก็สามารถปลิดชีวิตศัตรูให้ตายทันทีไปแล้ว

เนื่องเพราะความกล้า ศักดิ์ศรี และเชื่อมั่น ต่างถูกทุ่มเทไปในสุราจนหมดสิ้น

"ชักดาบของท่าน"

ซิไต้ฮั่นผุดลุกขึ้น ร่างสูงใหญ่ทะมึนของมันไม่ผิดกับอสูรร้าย!

"หรือตอนนี้ท่านไม่กล้าชักดาบแล้ว?"

เสียงของมันมิเพียงเปี่ยมไปด้วยความหมายเย้ยหยันเท่านั้น ยังมีความมั่นใจเต็มที่ด้วย

จากการให้ดรุณีทดสอบมาหลายครั้งครา มิว่าโป้วอั้งเสาะจะเมาจนสลบไสล หรืออยู่ในระหว่างระบายอารมณ์กับเหล่าดรุณี มือที่ถือดาบคล้ายยังคงมีชีวิต ไม่อาจแตะต้องสัมผัส และมิยอมวางดาบห่างจากมือเลย จวบจนเมื่อวาน...

มันเข้าใจกระจ่างถึงหลักวิชาบู๊ของโป้วอั้งเสาะในกาลครั้งก่อน ยิ่งเข้าใจ หลายวันนี้โป้วอั้งเสาะสูญเสียกระไรไปบ้าง

บัดนี้ มันมีความมั่นใจแล้ว!

ความมั่นใจนี้ เฉกเช่นกับโป้วอั้งเสาะมีความมั่นใจ เพียงชักดาบก็แทงเข้าใส่ทรวงอกอ๊วงซิวฮุ้นเมื่อคราก่อน

มันทราบ โป้วอั้งเสาะเพียงชักดาบ ก็ต้องตายในคมดาบ เฉกเช่นกับเมื่อครั้งก่อน โป้วอั้งเสาะเพียงชักดาบ ผู้อื่นก็ต้องตายในคมดาบของโป้วอั้งเสาะ

นี่เป็นความเปลี่ยนแปรที่น่าสะพรึงกลัวปานใด?!

การเปลี่ยนแปรนี้เป็นผู้ใดสร้างขึ้น? ไฉนสร้างขึ้นได้?

ความรักเป็นของใด?

โป้วอั้งเสาะมิได้ชักดาบ

โป้วอั้งเสาะไม่อาจชักดาบ

เนื่องเพราะดาบของโป้วอั้งเสาะมิได้อยู่ในมือแล้ว แต่อยู่ในหัวใจ

หัวใจกำลังมีโลหิตหลั่งไหล!

เจ็บแค้น สำนึก อับอาย เดือดดาล

ทุกประการล้วนแล้วเพราะสตรีนางเดียว เพราะสตรีที่ติดตามสารถีขับรถไปเท่านั้น

'แล้วกันไป แล้วกันไปเถิด...'

ชักดาบแล้วก็จะอย่างไรได้?

ตายก็จะอย่างไร?

ความรักกับความแค้นสูญสลายไปพร้อมกัน ชีวิตก็สูญสลายไปด้วย ไยมิใช่รวบรัดตัดความทั้งมวลได้?

หากเขาแว่งมีชีวิตอยู่ในความเจ็บช้ำและอับอายเยี่ยงนี้ มิว่าเนื่องเพราะเหตุใด ต่างไม่คุ้มค่า

ไม่ใช่ดังเสาะตกลงใจชักดาบ!

กลับกลายผิดคาดหมาย

อาทิตย์อัสดงลงไปแล้ว

ลมกรรโชกรุนแรง ม่านราตรีคลี่คลุมเลือนราง

โป้วอั้งเสาะเตรียมจะชักดาบ

แต่ตอนนั้น พลันได้ยินมีคนส่งเสียงหัวร่อ

เป็นเสียงหัวร่อของโล่วเซี่ยวเกีย!

มิทราบมันมาปรากฏตัวที่หน้าต่างตั้งแต่เมื่อใด กำลังฟุบหัวร่ออยู่กับกรอบหน้าต่าง

ในเสียงหัวร่อ คล้ายดั่งมีความหมายเย้ยหยันจนบอกมิถูกอยู่เสมอมา

หัวใจโป้วอั้งเสาะวาบหวิวลงไป ความจริงแม้จะยังมีหวังเหลืออยู่อีกใยหนึ่ง แต่ตอนนี้ ความหวังสะบั้นโดยสิ้นเชิงแล้ว

โล่วเซี่ยวเกียหัวร่อพลางกล่าว

"สุราเลิศเปี่ยมจอก สตรีงามราวสลักจากหยก หรือพวกท่านคิดจะเสี่ยงชีวิตกันในสถานที่นี้จริง ๆ?"

ซิไต้ฮั่นส่งเสียง

"หรือฆ่าคนยังต้องเลือกสถานที่?"

"ย่อมต้องเลือก"

แย้มยิ้มแล้วโล่วเซี่ยวเกียกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ามีความชำนาญการฆ่าคนยิ่งกว่าพวกท่าน ข้าพเจ้าประกันได้ ที่นี้มิใช่สถานที่ฆ่าคนเด็ดขาด"

"ท่านจะเลือกสถานที่ให้กับพวกเรา?"

"ใช่ ในอุทยานนี้ไม่เลว พวกท่านมิว่าจะล้มลงไปในที่ใด ข้าพเจ้าประกันจะต้องล้มลงใต้กอบุปผาแน่นอน"

ม่านราตรีคลี่คลุมเลือนราง ในหมู่ไม้ใบดอกคล้ายมีแพรบางคลุมไว้อีกชั้นหนึ่ง

แต่ในอุทยานที่สวยงาม ตอนนี้กลับคล้ายถูกครอบคลุมอยู่ในบรรยากาศอันรันทดหดหู่

โล่วเซี่ยวเกียพลิ้วตัวขึ้นนั่งบนหน้าต่าง กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ชิวเทียน (ฤดูใบไม้ร่วง) นับเป็นดินฟ้าอากาศที่เหมาะต่อการฆ่าคนอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าพอใจฆ่าคนในชิวเทียนเสมอมา"

ซิไต้ฮั่นเน้นเสียง

"แต่เสียดาย วันนี้ไม่ต้องให้ท่านลงมือ"

"ยามที่ตัวเองไม่มีคนพอจะฆ่า ดูสหายฆ่าคนก็ไม่เลว"

"ข้าพเจ้าประกัน ท่านต้องได้เห็นแน่"

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

หันกายไปแย้มยิ้มให้โป้วอั้งเสาะแล้วกล่าวต่อ

"ความจริงผู้ควรถูกฆ่าในวันนี้ไม่ใช่ท่าน"

โป้วอั้งเสาะยืนอยู่ที่ปลายทางสวนดอกไม้ สงบฟังอยู่

โล่วเซี่ยวเกียกล่าวต่อไป

"หลักวิชาบู๊ของเล่าซิกราดเกรี้ยวดุดัน มาตรว่าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง แต่ดาบของท่านกลับคล้ายมีพลานุภาพของอสูรที่เร้นลับ ท่านความจริงพอจะฆ่ามันได้"

เงียบงัน...โล่วเซี่ยวเกียกล่าวต่อ

"แต่ตอนนี้ผิดกันแล้ว เนื่องเพราะกระทั่งท่านก็ยังไม่มีความมั่นใจตัวเอง ดาบของท่านไหนเลยมีความมั่นใจต่อท่าน?"

ยังคงเงียบงัน...โล่วเซี่ยวเกียกล่าวต่อ

"บัดนี้ ท่านมิต้องเชื่อถือดาบของท่าน ดาบของท่านก็ไม่เชื่อถือตัวท่านอีก

ต่างนั้น ท่านจะต้องตายกับมือเล่าชิแน่นอน"

มือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะมีเหงื่อเย็นซึมออกมาแล้ว

โล่วเซี่ยวเกียกล่าว

"มาเห็นคนเช่นท่านถูกผู้อื่นฆ่า ความจริงเป็นเรื่องที่น่าเศร้าเสียใจยิ่ง แต่นี่ไม่อาจตำหนิผู้อื่น ต้องตำหนิตัวท่านเองเท่านั้น"

หยุดถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"หากผู้ใดคิดจะล้างแค้น ไม่อาจไปรักสตรีนางใด หากผู้ใดคิดจะมีชีวิตยืนยาวอยู่ในวงพวกนักเลง ยิ่งไม่อาจไปรักสตรีใด อย่าว่าแต่สตรีที่ท่านรัก เป็นนางคณิกาที่บุรุษใด ๆ ก็สามารถหลับนอนกับนางได้!"

โป้วอั้งเสาะรู้สึก หัวใจหดเล็กลงไปทุกขณะ พลันกล่าวขึ้น

"หากผู้ใดคิดมีชีวิตยืนยาว วาจาควรไม่อาจกล่าวมากเกินไป"

"ฮา...นี่กลับเป็นวาจาสัตย์จริงอยู่ วันนี้ข้าพเจ้ามีวาจามากเกินไปจริง ๆ"

มันบีบเปลือกถั่วแตก เป่าทิ้ง โยนขึ้น พลันแย้มยิ้มกล่าวอีก

"แต่วาจาของท่านกลับน้อยเกินไป"

"อ้อ?"

โล่วเซี่ยวเกียรับถั่วที่ร่วงลงมาแล้ว เคี้ยวช้า ๆ กล่าว

"ท่านความจริงสมควรถามมัน ไฉนจึงต้องการฆ่าท่าน?"

"ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องถาม"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบแล้ว"

"ท่านทราบกระไร?"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะมีประกายเจ็บปวดขึ้นวูบหนึ่ง เน้นทีละคำ

"ข้าพเจ้าทราบ มันต้องเป็นผู้หนึ่งในหมู่มือสังหาร ที่ไปนอกอารามบ้วยฮวยอำในค่ำคืนนั้น"

โล่วเซี่ยวเกียพลันหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ปีนี้มันยังมีวัยไม่ถึงสามสิบ ตอนนั้นมันยังเป็นทารกอยู่ ท่านไฉนไม่นับอายุมันก่อน?"

โป้วอั้งเสาะตะลึงลานไปแล้ว

โล่วเซี่ยวเกียกล่าวต่อ

"แต่ทว่า ในเมื่อท่านล้างแค้นแทนบิดาท่านได้ มันก็ย่อมฆ่าท่านเพื่อบิดามัน

ได้เช่นกัน"

ในที่สุดโป้วอั้งเสาะก็เข้าใจแล้ว!

ซิไต้ฮั่นแม้มิใช่ศัตรูของตระกูลแป๊ะ แต่บิดามันใช่โดยมิต้องสงสัย

แผนการร้ายทั้งมวล เพียงเพื่อขัดขวางมิให้โป้วอั้งเสาะไปฆ่าบิดามันเท่านั้น

ผู้ใดบังอาจว่ามันกระทำผิดได้?

วิธีที่มันใช้ อาจบางทีจะไม่ถูกต้อง แต่หากผู้ใดจะขัดขวางมิให้ผู้อื่นไปฆ่าบิดามัน มิว่าใช้วิธีใด ต่างไม่มีผู้ใดว่ามันไม่ถูกต้องได้

ซิไต้ฮั่นมิเคยเอ่ยปากเสมอมา มันได้รวบรวมพละกำลังไว้ที่มือเท้าทั้งสี่จนหมดสิ้นแล้ว

ร่างที่สูงใหญ่ของมัน ดูไปคล้ายดั่งโตใหญ่ขึ้นกว่าเดิม

อาวุธของมันเป็นขวานเหล็กหนักห้าสิบสามชั่ง ดูไปพลังของขวานนี้ กระทั่งภูผายังยากจะต้านทานได้

โป้วอั้งเสาะสูดลมหายใจลึก ๆ กล่าว

"เอาเถิด ตอนนี้ท่านลงมือมาได้แล้ว"

ซิไต้ฮั่นแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าให้ท่านชักดาบก่อน ยังคงสามารถฆ่าท่านได้เช่นกัน"

พลันมีคนผู้หนึ่งร้องดัง ๆ

"หากท่านจะฆ่ามัน ก็ต้องฆ่าข้าพเจ้าก่อน!"

เสียงแม้แหบแห้ง แต่ยังคงน่าฟังยิ่ง

คนผู้หนึ่ง วิ่งออกมาจากที่ต้นทางอุทยานอย่างรวดเร็ว น้อยคนนักที่ยามวิ่งแล้วยังรักษาท่วงท่าที่สวยงามได้ดั่งนาง

แต่ทว่า ผมที่หวีเป็นมันของนางยุ่งเหยิงแล้ว ความกระวนกระวายและหวาดกลัวบนสีหน้า ก็มิใช่มารยาออกมา

บุรุษหนุ่มอีกผู้หนึ่งวิ่งไล่ที่ด้านหลัง คิดจะฉุดรั้งนางไว้

"ท่านไยต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระของผู้อื่น?"

แต่วาจามิทันจบคำ ก็ถูกนางหันไปตบใส่จนล้มกลิ้งกับพื้น

ซิไต้ฮันกับโล่วเซี่ยวเกียตื่นเต้นสงสัยจนพากันร้องสุดเสียง

"ท่านเอง?!"

ทั้งสองนึกไม่ถึงเด็ดขาด สตรีที่มาจะเป็นซุยลั้งได้ ยิ่งนึกไม่ถึง สตรีประเภทนี้ถึงกับยอมตายเพื่อโป้วอั้งเสาะ!

ในพริบตานั้น ผู้แตกตื่นสงสัยที่สุด เจ็บช้ำเสียใจที่สุด และปีติยินดีที่สุด ย่อมยังเป็นโป้วอั้งเสาะ!

ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจความรู้สึกของโป้วอั้งเสาะในตอนนี้ได้ และไม่มีผู้ใดสามารถบ่งบอกบรรยายถูกด้วย

ชุยล้งวิ่งเข้ามา ขวางอยู่ที่เบื้องหน้าโป้วอั้งเสาะ

ซิไต้ฮั่นส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านมาด้วยเรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้าไม่อาจเห็นมันตาย"

"เฮอะ ท่านสามารถคุ้มครองมัน?"

"ข้าพเจ้าไม่สามารถ แต่ข้าพเจ้ายินยอมตายก่อนมันได้"

"ท่านยินยอมตายเพื่อมันจริง ๆ?"

"มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าไยต้องมา?"

"แล้วตอนนั้นท่านไฉนต้องไป?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะตอนนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจ มันรังเกียจข้าพเจ้า ดูแคลนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเข้าใจ มันไม่ต้องการข้าพเจ้าเลย"

ดวงตานางพลันมีหยาดน้ำหลั่งไหลไม่ขาดสาย กล่าวสืบต่อไป

"แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ มันรักข้าพเจ้าด้วยใจจริง ทีท่าที่มันมีต่อข้าพเจ้าเมื่อกาลก่อน เพียงเนื่องเพราะนิสัยพิกลตามสันดานของมันเท่านั้น"

ซิไต้ฮั่นแค่นหัวร่อ

ชุยล้งหลั่งน้ำตากล่าวต่อ

"ตอนนี้ข้าพเจ้าก็เข้าใจ เพียงมันรักข้าพเจ้าโดยจริงใจ ข้าพเจ้าก็รักมันโดยใจจริง เรื่องอันใดต่างไม่สำคัญ อย่าว่าแต่...วันเวลาที่มันผ่านในช่วงนี้ ข้าพเจ้าก็ทราบกระจ่าง"

นางขบริมฝีปากอย่างแรงแล้วกล่าวต่อ

"หากมิใช่เพราะข้าพเจ้า อาศัยพวกท่าน ไหนเลยกล้ามีท่าทีเยี่ยงนี้ต่อมัน?"

ซิไต้ฮั่นแค่นหัวร่อกล่าว

"หรือท่านต้องการให้เราฆ่าท่านจริง ๆ?"

"ย่อมเป็นความจริง หากมันตายเพราะข้าพเจ้า หรือข้าพเจ้ายังแบกหน้าอยู่ต่อไปได้?"

"ประเสริฐมาก อย่างนั้น เราส่งเสริมท่านให้สมใจ"

พลันได้ยินโป้วอั้งเสาะตวาด

"รอก่อน!"

ซิไต้ฮั่นแค่นเสียง

"หรือท่านก็ต้องการชิงตายก่อนนาง?"

โป้วอั้งเสาะมิตอบอีก ไม่ส่งเสียงอีกแล้ว

มันไม่ต้องกล่าววาจาต่อไป เนื่องเพราะทีท่าของมันได้บ่งบอกกระจ่างแล้ว

พริบตานั้น โป้วอั้งเสาะแปรเปลี่ยนจากเดิมโดยสิ้นเชิง!

ความจริงหัวใจฝ่อแน่น ดุจดั่งถูกคนกำไว้ในฝ่ามือ...

หากหัวใจแหลกสลาย มาตรว่ายังมีพละกำลัง ก็ไม่ต้องการใช้ออกไป ไม่มีปัญญาใช้ไปได้

ทุกประการที่มนุษย์มี ความจริงเปลี่ยนแปรไปพร้อมกับจิตใจ...

สุราไม่สามารถทำลายโป้วอั้งเสาะได้แท้จริง ที่ทำลายได้แท้จริง คือความเจ็บช้ำและสิ้นหวังเท่านั้น

บัดนี้ หัวใจของโป้วอั้งเสาะได้เริ่มคลี่คลาย

ทีท่าพลันเต็มไปด้วยความมั่นใจอีกครั้ง เนื่องเพราะมันทราบ คนที่มันรักหาได้ทรยศต่อมันไม่

มือที่กำดาบ กลับกลายเป็นมั่นคงอย่างพิสดาร

ซิไต้ฮั่นจับตามอง พลันบังเกิดความหวาดกลัวอย่างบอกมิถูก มันก็ทราบหากตอนนี้ไม่สามารถฆ่าโป้วอั้งเสาะ วันหน้าจะไม่มีโอกาสอีกแล้วตลอดกาล

มันคำรามสุดเสียง โถมเข้าใส่ในบัดดล

ขวานเหล็กหนักห้าสิบสามชั่ง กลับกลายเป็นพายุร้ายอันดุดัน

หมู่ไม้ใบดอกกระจัดกระจายตามพลังขวานที่พุ่งทะลัก

จากนั้น พายุร้ายพลันชะงักหาย เศษบุปผาลอยลงช้า ๆ...

ขวานใหญ่ยังคงชูอยู่เหนือศีรษะ แน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ร่างของซิไต้ฮั่นก็ไม่เคลื่อนไหว ยืนแน่วนิ่งในที่นั้น!

ร่างโป้วอั้งเสาะถึงเบื้องหน้ามัน ยืนอยู่ใต้คมขวานมัน!

แต่ดาบของโป้วอั้งเสาะปักลึกเข้าไปในทรวงอกของซิไต้ฮั่น เหลือแต่ฝักสีดำสนิทเท่านั้น!

ฝักดาบสีดำสนิทยังคงอยู่ในมือ!

ใบหน้ากลับขาวซีด ขาวจนใส!

ในที่สุด ขวานใหญ่ของซิไต้ฮั่นก็ฟันลงไป แต่ไม่อาจทำอันตรายผู้ใดได้อีกแล้ว

นัยน์ตาของมันถลนออกนอกเบ้า ถลึงจ้องโป้วอั้งเสาะอยู่

เฉกเช่นกับคนที่ตายในดาบของโป้วอั้งเสาะเหล่านั้น นัยน์ตามีแต่คลางแคลงสงสัยและไม่เชื่อ

แต่ทว่า มันตอนนี้จำต้องเชื่อ คนผู้นี้ ดาบเล่มนี้ มีอานุภาพของอสูรที่เร้นลับอยู่จริง ๆ

โป้วอั้งเสาะมิได้ดูมัน เพียงจับตามองดาบในมือเท่านั้น

เสียงฉับเบา ๆ ดาบถูกสอดเข้าฝักไปแล้ว

ซิไต้ฮั่นถึงกับยังมิได้ล้มลง แต่พลันระบายลมหายใจเฮือกสุดท้าย คล้ายดั่งถอนใจด้วยความรันทด

"เราความจริงได้คิดจะถือท่านเป็นสหายอยู่"

นี่เป็นวาจาสุดท้ายที่มันกล่าว

จากนั้น ล้มฮวบลงไป ล้มลงที่ใต้พุ่มดอกไม้

โป้วอั้งเสาะยังคงมิได้เหลือบแลมัน แต่มิทราบเพราะสาเหตุใด ดวงตาที่กระด้างเย็นชา ถึงกับมีประกายรันทดขึ้นมาได้

'เราความจริงก็ไม่ต้องการฆ่าท่าน'

วาจานี้โป้วอั้งเสาะมิได้กล่าวออกไป แต่ทว่า มีวาจาบางประโยคที่ความจริงไม่ต้องกล่าวเลย

กลีบบุปผาที่กระจายในอากาศ ร่วงหล่นลงมาหมดสิ้นแล้ว มีบ้างร่วงลงมาในซากซิไต้ฮั่น

โล่วเซี่ยวเกียยังคงนั่งในที่นั้น และมิได้ไปดูซากศพของสหายมัน

มันกำลังจับตามองดาบของโป้วอั้งเสาะ ดวงตาที่กระด้างเย็นชาเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นร้อนระอุ

"ดาบที่เร็วอย่างยิ่ง!"

ไม่มีคำตอบ

โล่วเซี่ยวเกียพลันหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"เสียดายที่ไม่เร็วถึงที่สุด"

โป้วอั้งเสาะยังคงไม่มีปฏิกิริยา เนื่องเพราะตัวเองก็รู้สึกได้ว่าเป็นความจริง

มาตรว่าตอนนี้ฆ่าซิไต้ฮั่น แต่ไม่อาจสามารถแสดงว่าคืนกลับสู่ความรวดเร็วดั่งครั้งก่อนได้

ความเจ็บช้ำรันทดที่ทรมานสิบสามวัน ต่อให้เป็นร่างหลอมหล่อจากเหล็กไหลก็ต้องถูกกระทบกระเทือนให้เสียหายไปบ้าง

แต่สภาพของโล่วเซี่ยวเกีย กลับคล้ายอยู่ในระดับสุดยอดของมัน

ดังนั้น มันจึงหัวร่อด้วยความร่าเริงแจ่มใส แต่ก็อำมหิตเหี้ยมเกรียมยิ่งกล่าวช้า ๆ

"ตอนนี้ ในใจพวกเราจะต้องกระจ่างในเรื่องหนึ่ง"

โป้วอั้งเสาะมิได้ถาม เนื่องเพราะเข้าใจความหมายในวาจานี้ของโล่วเซี่ยวเกียกระจ่าง

"หากเราต้องการฆ่าท่าน วันนี้เป็นโอกาสดีที่สุดของเรา มีแต่คนโง่เขลาเท่านั้น จึงยอมปล่อยโอกาสนี้ผ่านไป"

ชุยล้งกรีดร้องสุดเสียง

"ท่าน...ท่านก็คิดจะฆ่ามัน?"

โล่วเซี่ยวเกียแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านดู ข้าพเจ้าคล้ายคนโง่หรือไม่?"

มันแย้มยิ้มพลางแกะถั่วโยนขึ้นอากาศ

มือของมันแห้งสะอาดและมั่นคง

แต่ถั่วที่มันโยนขึ้นไปพลันหายไปได้

ถั่วพลันถูกพลังอันพิสดารขุมหนึ่งดึงดูดไปทางด้านหลัง ร่วงหล่นไปในปากคนผู้หนึ่ง!

คนผู้นี้นั่งอยู่ในที่โป้วอั้งเสาะนั่งเมื่อครู่ เคี้ยวถั่วช้า ๆ พลางยกจอกสุราขึ้น

โป้วอั้งเสาะพอเหลียวไปก็เห็นมัน

เอี๊ยบไค!

เอี๊ยบไคที่คล้ายวิญญาณไม่ยอมไปผุดเกิด!

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มอยู่ แย้มยิ้มพลางดื่มสุราจอกนั้น

โล่วเซี่ยวเกียก็พลันแย้มยิ้มกล่าว

"บนโต๊ะยังมีกับแกล้ม ท่านไยต้องชิงถั่วข้าพเจ้าไปแกล้มสุรา?'

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"เนื่องเพราะโอกาสจะได้รับทานถั่วของท่านมีไม่มาก และมีแต่คนโง่เท่านั้นจึงยอมปล่อยโอกาสนี้พลาดไป"

"ดูท่านแล้วก็ไม่คล้ายเป็นคนโง่"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีชีวิตอยู่"

โล่วเซี่ยวเกียหัวร่อเสียงก้อง

มันหัวร่อแล้วพลันตีลังกาปราด ลับหายไปในม่านวิกาลอันเลือนราง

เอี๊ยบไครินสุราให้ตัวเองอีกจอกหนึ่ง รำพึงเบา ๆ

"ดูท่า ยุคสมัยนี้มีคนโง่น้อยลงไปทุกคราแล้ว"

โคมถูกจุดขึ้นแล้ว ผู้จุดคือเอี๊ยบไคเอง

ในห้องไม่มีผู้อื่นอีก ดรุณีที่มีลักยิ้มลึกนางนั้น ก็หายไม่มีร่องรอย

ตอนโคมถูกจุดขึ้น โป้วอั้งเสาะก็มาปรากฏที่ปากประตู

มันมองดูสุราในมือเอี๊ยบไค แต่บัดนี้ สุราไม่มีอานุภาพดึงดูดมันอีกแล้ว

เอี๊ยบไคดื่มสุราในจอกแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่คารวะสุราท่าน เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ท่านตอนนี้ต้องไม่ดื่มสุราอีกแล้ว"

โป้วอั้งเสาะจับตามองแน่วนิ่ง เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"แต่ท่านยังเข้ามานั่งได้ ที่นี้..."

โป้วอั้งเสาะพลันสอดคำ

"ผู้ใดเรียกท่านมา? บอก!"

"ข้าพเจ้ามาเอง"

"ท่านเหตุไฉนจึงมักมาเกี่ยวข้องเรื่องของข้าพเจ้าเสมอ?"

"ผู้ใดเกี่ยวข้องเรื่องของท่าน?"

"เมื่อครู่ท่าน..."

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าเพียงรับทานถั่วของโล่วเซี่ยวเกียเม็ดเดียวเท่านั้น หรือนั่นเป็นเรื่องของท่านได้?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากแนบแน่น

เอี๊ยบไคพลันถอนใจกล่าว

"ยุคสมัยนี้ แม้คนโง่จะยิ่งนานยิ่งน้อย แต่อย่างไรก็ย่อมมีสักคนสองคน

อยู่นั่นเอง"

ชุยล้งก้มศีรษะต่ำ เดินช้า ๆ อยู่บนทางในอุทยาน

วิกาลมืดเลือนรางกว่าเดิม

คราบน้ำตาบนใบหน้านางยังไม่แห้ง ดวงตายังมีหยาดน้ำเอ่อคลอ

จากนั้น นางได้ยินเสียงฝีเท้าดังที่ด้านหลัง

เสียงฝีเท้าที่พิเศษพิสดาร...และเชื่องช้า

นางก็เดินช้าอย่างยิ่ง

ลมโชยพัดเฉื่อยฉิว ดาราผุดขึ้นทีละดวง คล้ายยังมีคนเป่าขลุ่ยอยู่ในที่ห่างไกลอีกด้วย

เสียงขลุ่ยในวิกาลชิวเทียน คล้ายดั่งบีบคั้นจิตใจผู้คนให้หดหู่ได้

ประตูอยู่ที่เบื้องหน้านี่เอง นางเดินออกจากประตูไป แต่ตอนนั้น นางได้ยินมีคนเรียกเบา ๆ

"ท่าน..."

ดวงตาในม่านดาราของโป้วอั้งเสาะ ดูไปคล้ายเป็นแสงจันทร์บนผิวน้ำใส

ชุยล้งหยุดเท้า หันกาย

โป้วอั้งเสาะจับตาดูนางแน่วนิ่ง พลางกล่าว

"ท่านจะไปอีก?"

ชุยล้งผงกศีรษะ แต่แล้วส่ายหน้า

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ท่านไฉนไม่รอข้าพเจ้า?"

"ท่าน...ท่านเคยรอข้าพเจ้ามาเมื่อใด?"

คำพูดนี้ก็คล้ายเป็นเข็มแหลม...แต่มิใช่เข็มที่เย็นยะเยียบ โป้วอั้งเสาะพลันโถมเข้าไป โอบรัดนางไว้แนบแน่น

นางก็โอบรัดโป้วอั้งเสาะแนบแน่นเช่นกัน

ยามเมื่อน้ำตาของโป้วอั้งเสาะหลั่งไหลออกมา เสียงร่ำไห้ของชุยล้งได้ดังไปทั่วทั้งอุทยานกว้างใหญ่

"ข้าพเจ้าเข้าใจ ท่านไม่ต้องการข้าพเจ้าอีกตลอดกาลแล้ว"

นั่นเป็นเสียงชุยล้งที่ดังอยู่แผ่วเบา แล้วเสียงโป้วอั้งเสาะจึงดังต่อ

"เพราะเหตุใด? ท่านไฉนคิดดั่งนี้?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะท่านเห็นข้าพเจ้าตามคนผู้นั้น?"

"นั่นไม่อาจตำหนิท่าน"

"..."

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าดูแคลนท่าน ไม่ต้องการท่าน ดังนั้น ท่านจึงไปหาผู้อื่น?"

"ท่านไม่แค้นข้าพเจ้าจริง ๆ?"

"นั่นเป็นความผิดของข้าพเจ้าเอง ไหนเลยตำหนิท่านได้?"

"แต่ข้าพเจ้า..."

"มิว่าท่านเป็นอย่างไร ต่างเป็นเรื่องผ่านพ้นแล้ว พวกเราไฉนไม่อาจปล่อยให้มันเลือนจากความทรงจำ?"

"ท่านสามารถลืมอดีตของข้าพเจ้าได้..."

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง ท่านก็สามารถลืมเรื่องราวดื้อรั้นไร้เหตุผลที่ข้าพเจ้าเคยมีต่อท่าน"

ชุยล้งหัวร่อแล้ว มาตรว่าคราบน้ำตาบนใบหน้านางยังไม่แห้ง แต่นางหัวร่อแล้ว

นางแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม พลางกระซิบเบา ๆ

"ท่านเป็นโป้วอั้งเสาะจริง ๆ?"

"ย่อมเป็นความจริง"

"แต่ทว่า ท่านไฉนพลันคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเปลี่ยนแล้วจริง ๆ"

"ไฉนจึงเปลี่ยนได้?"

"..."

"ท่านไม่ยอมบอกข้าพเจ้า?"

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะก็ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้ามิทราบไฉนเปลี่ยนไปได้ ข้าพเจ้าเพียงทราบ หลังจากพรากกับท่านมาสิบสามวัน ไม่คิดจะห่างไกลจากท่านอีกแม้สักครู่ยามแล้ว"

ชุยล้งโอบรัดมันแนบแน่น น้ำตาหลั่งไหลลงอีกครา

แต่ครั้งนี้เป็นน้ำตาของความสุข

น้ำตาเยี่ยงนี้ ยังมีค่ายิ่งกว่าอัญมณีเสียอีก

มนุษย์ อย่างไรก็เป็นมนุษย์

แม้นับว่าในหัวใจมันมีน้ำแข็งพอกอยู่อีกชั้นหนึ่ง แต่น้ำแข็งย่อมมีวันละลายได้

พลานุภาพของความรัก ยิ่งใหญ่กว่าความแค้นตลอดกาล

มีบางครั้งดูไปแม้รู้สึก ความแค้นจะกราดเกรี้ยวแหลมคม ลึกซึ้งตรึงใจกว่า แต่มีเพียงพลานุภาพของความรักเท่านั้น จึงดำรงชั่วนิรันดร์มิเปลี่ยนแปร!

ผู้นั่งบนกรอบหน้าต่างในตอนนี้คือเอี๊ยบไค

ตอนลมโชยพัดมา มีเสียงกระพรวนแว่วขึ้นที่ด้านหลังเบา ๆ

ทั้งสองแลเห็นโป้วอั้งเสาะกับชุยล้งเดินผ่านทางน้อยในอุทยาน เดินออกจากประตู จนลับหายในม่านวิกาล

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจกล่าวขึ้น

"ดูไป มันตอนนี้ได้เริ่มกลับกลายเป็นมนุษย์แล้ว"

มันที่นางว่า ย่อมหมายถึงโป้วอั้งเสาะ

บัดนี้ มิว่าเอี๊ยบไคไปที่ใด นางเป็นต้องติดตามไปที่นั้น ที่เมื่อครู่นางมิได้ออกมา เนื่องเพราะนางต้องควบคุมบรรดาดรุณีทางด้านหลังมิให้ออกมาบริเวณนี้

นางมิใช่กลัวเรื่องอื่นใด แต่ไม่ต้องการให้พวกนางได้เห็นเอี๊ยบไค และไม่ต้องการให้เอี๊ยบไคได้เห็นพวกนาง

กระทั่งตัวนางก็ยอมรับ นางเป็นสตรีที่หึงหวงรุนแรงยิ่ง

เอี๊ยบไคกล่าว

"ท่านมีความเห็น ก่อน ๆ มันมิใช่เป็นมนุษย์?"

"อย่างน้อย ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นมนุษย์เช่นมันมาก่อนเลย"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ มิอาจไม่ยอมรับเช่นกัน เต็งฮุ้นลิ้มจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ไม่คาดคิด มันจะเจ็บช้ำใจเพราะชุยล้งจนรุนแรงปานนี้"

เอี๊ยบไคหัวร่อสวนคำ

"ท่านมีความเห็น มันเจ็บช้ำเพราะนางจริง ๆ?"

"หรือไม่ใช่?"

เอี๊ยบไคส่ายหน้า เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"ท่านมีความเห็น มันเจ็บช้ำเพราะสาเหตุใด?"

"มันมีความเห็นเสมอมาว่า มันสูงกว่าชุยล้ง มีความเห็นเสมอมาว่า ชุยล้งไม่คู่ควรกับมัน"

"ประการนี้กลับไม่ผิด"

"ดังนั้น รอจนชุยล้งทอดทิ้งมันไป มันจึงเจ็บช้ำใจเป็นพิเศษ เนื่องเพราะมันมีความเห็นเสมอมา ชุยล้งจะต้องติดตามหลังมัน ดุจเป็นสุนัขภักดีจึงถูกต้อง"

"ท่านมีความเห็น ความเจ็บปวดของมัน เพียงเพราะถูกหยามศักดิ์ศรีเท่านั้น?"

"นั่นย่อมเนื่องเพราะมันรู้สึกว่ามันถูกหลอกลวง มิว่าเป็นบุรุษเยี่ยงไรยามถูกสตรีหลอกลวง ต่างรู้สึกเจ็บช้ำเป็นอย่างยิ่ง แม้นับว่ามันไม่รักสตรีนางนั้นเลยก็ต้องเจ็บช้ำเช่นเดียวกัน"

"ท่านมีความเห็น มันไม่รักชุยล้งเลย?"

"ข้าพเจ้ามิได้หมายความดั่งนี้"

"ท่านหมายความอย่างไร?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ความหมายของข้าพเจ้าคือ หากชุยล้งไม่จากมันไป ย่อมมีสักวันที่มันทอดทิ้งชุยล้งไป ในสภาพเยี่ยงนั้น มันก็ต้องไม่รู้สึกเจ็บช้ำแม้สักน้อยนิด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันผิดกว่าผู้อื่นทุกคน"

"ผิดเยี่ยงไร?"

"มันเติบใหญ่อยู่ในความอาฆาตแค้น ดังนั้น..."

"ดังนั้น แม้นับว่ามันรักชุยล้งจริง ยังต้องไม่ลืมความอาฆาตแค้นของมัน?"

"ไม่ลืมเด็ดขาด"

"ดูท่า ท่านคล้ายดั่งเข้าใจมันกระจ่างยิ่ง?"

เอี๊ยบไคถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ในโลก ไม่มีผู้ใดเข้าใจมันยิ่งกว่าข้าพเจ้าอีกแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

เอี๊ยบไคพลันเม้มปากไว้ เต็งฮุ้นลิ้มถามต่อ

"หรือเนื่องเพราะท่านก็เป็นเช่นดั่งมัน เติบใหญ่อยู่ในความอาฆาตแค้น?"

เอี๊ยบไคอึ้งอยู่เนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"อาจบางทีใช่ แต่ข้าพเจ้ากลับมิคล้ายเป็นเช่นกัน"

"เพราะเหตุใด?"

เอี๊ยบไคเหม่อมองดูดวงดาวที่ขอบฟ้า พลางกล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเคยพบคนมาผู้หนึ่ง"

"คนเยี่ยงไร?"

"คนเลอเลิศประเสริฐสุด หากแม้นในโลกมนุษย์มีเทพเจ้าอยู่จริง ท่านก็คือเทพเจ้า"

"มันผู้นั้นเปลี่ยนแปรวิถีชีวิตของท่าน?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะรับ

เต็งฮุ้นลิ้มต้องขบริมฝีปากแนบแน่น อึ้งไปเนิ่นนานเช่นกัน จึงได้ถามเบา ๆ

"มันเป็นบุรุษหรือเป็นสตรี?"

เอี๊ยบไคหัวร่อ เต็งฮุ้นลิ้มถลึงจ้องพลางกล่าว

"จะต้องเป็นสตรีแน่ เป็นสตรีเยี่ยงไร?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"หากท่านเป็นสตรี ผู้คนทั้งโลกต่างต้องเป็นสตรีไปหมดสิ้นแล้ว"

"หมายความอย่างไร?"

ดวงตาเอี๊ยบไคพลันมีประกายเคารพเทิดทูนจนบอกมิถูก กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าเคยเห็นคนมามากหลาย คนประเภทต่าง ๆ ล้วนเคยเห็นมา มีแต่ท่านเท่านั้นจึงคู่ควรเรียกเป็นชายชาตรีอันแท้จริง"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่อบ้างแล้ว

เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นผู้ใดยิ่งใหญ่กว่าท่านเลย"

"ท่านจะต้องห้าวหาญอย่างยิ่ง มีคุณธรรมสูงส่งอย่างยิ่ง"

"ไหนเลยเพียงนี้เท่านั้น แม้นับว่าวาจายกย่องชมเชยผู้คนทั้งโลกมารวมที่ตัวท่าน ยังไม่อาจบรรยายความยิ่งใหญ่ของท่านได้แม้สักหนึ่งในหมื่น"

"ท่านนับถือมันอย่างยิ่ง?"

"ไหนเลยเพียงนับถือเท่านั้น แม้นับว่าท่านสั่งข้าพเจ้าไปตายทันที ข้าพเจ้ายินดีไม่บิดพลิ้วเด็ดขาด"

หยุดถอนหายใจเบา ๆ เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"แต่ท่านย่อมไม่เรียกข้าพเจ้าไปตาย ท่านมีแต่ยอมเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่นอยู่เสมอมา"

เต็งฮุ้นลิ้มฟังจนตาเป็นประกายเช่นกัน รีบถามขึ้น

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

"ท่านย่อมเคยได้ยินมา"

"อ้อ?"

"ท่านแซ่ลี้..."
เต็งฮุ้นลิ้มโพล่งด้วยความตื่นเต้น
"หรือเป็นเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย?"
เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว
"ข้าพเจ้าทราบว่า ท่านต้องเคยได้ยินกิตติศัพท์ของท่านผู้ยิ่งใหญ่นี้มา"

ทวงถามหนี้โลหิต

ดวงตาของเต็งฮุ้นลิ้มมีประกายเคารพเทิดทูนขึ้นเช่นกัน ถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมเคยได้ยินกิตติศัพท์ท่าน...ในโลกนี้ มีผู้ใดมิเคยได้ยินนามของท่าน?"

"พฤติการณ์ของท่าน นับว่าบันดาลให้ผู้คนไม่อาจลืมได้จริง ๆ"

"โดยเฉพาะการต่อสู้ของท่านกับเซี่ยงกัวกิมฮ้ง มาตรว่าไม่มีผู้ใดในวงพวกนักเลงเคยเห็นกับตา แต่ในกิตติศัพท์ที่ร่ำลือ การต่อสู้ครั้งนั้น นับว่ายังพิสดารยิ่งกว่าเทพนิยายเสียอีก"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าอย่างน้อยเคยได้ยินคนถกถึงการต่อสู้ครั้งนั้น ไม่ต่ำกว่าห้าร้อยคน แต่การบอกเล่าของแต่ละคน ล้วนผิดแปลกกัน"

"คิกคิก ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินการบอกเล่ามามากหลาย ทุกผู้คนต่างยืนกรานที่ตัวเองบ่งบอกนั้นจึงถูกต้องตามความเป็นจริง ทุกผู้คนต่างมีความเห็น ที่ผู้อื่นบอกนั้นล้วนเป็นเรื่องมดเท็จ"

"แต่อย่างน้อยมีอยู่ประการหนึ่ง ที่ทุกผู้คนต่างมิอาจไม่ยอมรับได้"

"ประการใด?"

"มีดสั้นเซี่ยวลี้มิเคยผิดเป้า!"

ประกายตาลุกวาวราวสายฟ้า กล่าวต่อด้วยความกระตือรือร้น

"มิว่าผู้ใดต่างมิอาจไม่ยอมรับ จวบจนบัดนี้ ทั่วพิภพจบแดน ยังไม่มีผู้ใดสามารถหลีกหนีจากมีดสั้นเล่มแรกของท่านได้"

ดวงตาเต็งฮุ้นลิ้มก็มีประกายแวววาว ถอนใจกล่าวว่า

"แต่เสียดายที่มีดสั้นของท่านสาบสูญไปแล้ว พวกเราไม่มีวาสนาได้เห็นอีกแล้ว"

"ผู้ใดว่า?"

"ฟังว่า หลังจากท่านฆ่าเซี่ยงกัวกิมฮั้งแล้ว ท่านก็เก็บมีด ถอนตัวไปสำรวมไม่เกี่ยวข้องสนใจเรื่องราวในวงพวกนักเลงอีก"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"หากท่านมิได้ถอนตัวออกไปอยู่นอกโลกียวิสัย ไฉนไม่เคยมีข่าวท่านในวงพวกนักเลงมานานปีปานนี้?"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีก เต็งฮุ้นลิ้มถามต่อ

"หรือท่านทราบข่าวคราวของเซี่ยวลี้ปวยตอ?"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดแล้ว ในที่สุดกล่าวว่า

"สืบสาวบ้วยฮวยเต๋า (โจรดอกเหมย) เปล่งอานุภาพสยบวัดเสียวลิ้ม ต่อสู้กับเซี่ยงกัวกิมฮั้ง (ประมุขกิมจี๊ปัง) นั่นเป็นเพียงรายเล็ก ๆ หลายเรื่องในชั่วชีวิตท่านเท่านั้น"

"ไฮ้! เหล่านี้ยังเรียกเป็นเรื่องเล็ก ๆ ได้?"

"หลังจากท่านทำลายพรรคกิมจี๊ (เงินทอง) แล้ว ยังมิทราบกระทำเรื่องยิ่งใหญ่ที่สั่นสะเทือนฟ้าดินในบู๊ลิ้มมาอีกมากมายปานใด"

(เรื่องราวของเซี่ยวลี้ปวยตอลี้คิมฮวง มีละเอียดอยู่ในเรื่อง 'ฤทธิ์มีดสั้น')

เต็งฮุ้นลิ้มร้องโพล่งขึ้น

"เป็นความจริง?"

"ข้าพเจ้าไยต้องหลอกลวงท่าน?"

"ท่านได้กระทำเรื่องราวใดมาบ้าง?"

"หากท่านได้ยินเรื่องเหล่านั้น ข้าพเจ้ากล้าประกัน ท่านต้องเลือดลมพลุ่งพล่านกระทั่งยามวิกาลยังข่มตาหลับไม่ได้"

"เรื่องที่ตื่นเต้นจนสะท้านฟ้าดินเหล่านั้น ข้าพเจ้าไฉนมิเคยได้ยินเลยแม้สักเรื่องเดียว?"

"วีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่โดยแท้จริง กระทำเรื่องราวใด ต้องไม่ปรารถนาให้สามัญชน

ทราบดอก"

เต็งฮุ้นลิ้มเบะปากกล่าว

"ข้าพเจ้าเป็นสามัญชนธรรมดา แล้วท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าก็เป็นคนธรรมดา เพียงแต่ข้าพเจ้ามีโชคมากกว่าท่านเท่านั้น"

เต็งฮุ้นลิ้มรีบคว้ามือเอี๊ยบไคขึ้น แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"ท่านจะยอมบอกเล่าเรื่องราวเหล่านั้นให้ข้าพเจ้าฟังบ้างหรือไม่?...ข้าพเจ้ายินยอมนอนไม่หลับก็ต้องขอฟัง"

"รอมีเวลาว่าง ข้าพเจ้าไม่แน่จะเล่าให้ท่านฟัง"

รอยยิ้มของเต็งฮุ้นลิ้มยิ่งหยาดเยิ้มกว่าเดิม กล่าวเสียงนุ่มนวล

"อย่างนั้น ท่านเล่าในตอนนี้เป็นไร?"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่ว่าง"

"เล่าก่อนสักเรื่องสองเรื่องก็ไม่ได้?"

"ใช่ เล่าไม่ได้"

เต็งฮุ้นลิ้มเชิดปากทันที สะบัดมือเอี๊ยบไคออกไปอย่างแรง พลางกล่าว

"ผู้อื่นมีเรื่องวิงวอน ท่านก็วางก้ามจนโตใหญ่เสียแล้ว"

"ฮา ฮา ก้ามย่อมต้องวางให้โตใหญ่"

"เฮอะ อาศัยความใด?"

"อาศัยตำนานเหล่านั้น มิว่าผู้ใดหากทราบตำนานที่ตื่นเต้นเร้าใจนั้นแล้วต่างมีคุณสมบัติพอจะวางก้ามได้"

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตาถาม

"ตื่นเต้นเร้าใจถึงปานนั้นจริง ๆ?"

"ข้าพเจ้าประกัน ท่านต้องไม่เคยได้ยินตำนานที่ตื่นเต้นเร้าใจ สะทกสะท้อนตื้นตันถึงปานนั้นมาเด็ดขาด"

ทีท่าเต็งฮุ้นลิ้มอ่อนลงอีกแล้ว แย้มยิ้มประจบกล่าว

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ให้ท่านวางก้ามก่อน ท่านต้องการน้ำชา ข้าพเจ้าไปเทให้ท่านทันที ท่านต้องการสุรา ข้าพเจ้าจะรินให้ท่านทันที เยี่ยงนี้ได้หรือไม่?"

"ยังคงไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะตอนนี้ข้าพเจ้าไม่มีเวลาจริง ๆ"

"ตอนนี้ท่านจะกระทำเรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้าจะรีบไปที่ฮอฮั่งจึง (ตึกผู้กล้า)"

"ไปฮอฮั่งจึง?"

"ฮอฮั่งจึงก็คือซิแกจึง (ตึกตระกูลซิ)"

"ก็คือบ้านของซิไต้ฮั่น?"

"จึงจู๊ (ประมุขตึก) ของฮอฮั่งจึง คือซิปิน บิดาของซิไต้ฮั่น"

"ท่านจะไปบอกข่าวร้ายของบุตรมัน?"

"ข้าพเจ้ามิใช่กา"

"แล้วท่านไปด้วยจุดประสงค์ใด?"

"หากข้าพเจ้าเดาไม่ผิด ตอนนี้โป้วอั้งเสาะจะต้องรีบเร่งเดินทางไปที่นั่นอยู่"

"มันไป ท่านก็จะไป"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"กับเรื่องของมัน ท่านไฉนคล้ายกังวลสนใจกว่าข้าพเจ้าอยู่เสมอมา?"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีก เต็งฮุ้นลิ้มจับตามองแน่วนิ่งพลางกล่าว

"ข้าพเจ้ามักรู้สึก ท่านกับมันคล้ายมีความสัมพันธ์ที่พิเศษอย่างยิ่งอยู่ เป็นความสัมพันธ์ใดกันแน่?"

"หรือกระทั่งมัน ท่านก็ยังหึงหวง? อย่าลืมว่ามันก็เป็นบุรุษ"

"เฮอะ บุรุษแล้วเป็นไร? บุรุษกับบุรุษบางครั้งก็อาจ..."

มิทันจบคำ นางก็หัวร่อเสียเองแล้ว หัวร่อด้วยความอายจนหน้าแดงฉาน

แต่เอี๊ยบไคกลับครุ่นคิดแล้วกล่าว

"เมื่อกาลกระโน้น ซิปินก็เป็นชายชาตรีที่เข้มแข็ง ไคทีเพ็กตี่พ่วงโกวซิ่งโป้ว (ขวานเทพยดาสร้างฟ้าดินของท้าวพรหมโกสีย์) หนึ่งร้อยแปดกระบวนท่าของท่านเคยกวาดทั้งภูเขาไท้ฮั้งซัว โดยไม่มีผู้ใดสามารถรอหน้าต่อต้านได้ แต่มิทราบตอนนี้จะเป็นอย่างไร"

"หรือท่านกลัวโป้วอั้งเสาะมิใช่คู่มือของซิปิน ดังนั้น ต้องรีบเร่งไปช่วยเหลือ?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"หากกระทั่งดาบของโป้วอั้งเสาะ ยังไม่อาจต้านทานขวานของท่าน ข้าพเจ้าติดตามไป จะมีประโยชน์ใด?"

เต็งฮุ้นลิ้มจับตามองแน่วนิ่งพลางกล่าว

"...หรือความสามารถของท่านจะด้อยกว่าโป้วอั้งเสาะจริง ๆ?"

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา ความเร็วในเพลงดาบของโป้วอั้งเสาะ ในแผ่นดินยุคนี้

ยังไม่มีผู้ใดสามารถเทียมเทียบเปรียบติด"

"แต่ข้าพเจ้าเคยได้ยินผู้คนเล่าขานกันมากหลาย ว่าท่านก็มีมีดที่น่าสะพรึงกลัวอยู่เล่มหนึ่ง"

"อ้อ?"

"และเป็นมีดที่มองไม่เห็นด้วย"

"อ้อ?"

"ท่านอย่าได้มารยาเป็นโง่เขลาเหลวไหล ข้าพเจ้าเพียงถามท่าน มีดที่เล่าลือนั้นเป็นมีดสั้นที่เซี่ยวลี้ปวยตอถ่ายทอดให้ใช่หรือไม่?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"เซี่ยวลี้ปวยตอคือเซี่ยวลี้ปวยตอ นอกจากเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยเองแล้ว ไม่มีสาขาอื่นใดทั้งสิ้น"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมีดสั้นเยี่ยงนั้น ความจริงไม่มีผู้ใดสามารถฝึกได้เลย เข้าใจหรือไม่?"

"ท่านเล่า?"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มตอบ

"หากข้าพเจ้าสามารถฝึกได้เพียงหนึ่งในสิบของท่าน ข้าพเจ้าก็พอแก่ใจแล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าว

"นึกไม่ถึงว่า ท่านจะกลับกลายเป็นคนนอบน้อมถ่อมตัวไปได้"

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นคนถ่อมตัวอย่างยิ่งอยู่แล้ว"

"แต่เสียดายที่มิใคร่สัตย์ซื่อนัก"

เอี๊ยบไคปั้นหน้ากล่าว

"ดังนั้น ท่านควรอย่าได้ติดตามข้าพเจ้าอีกจึงประเสริฐ หากโรคของข้าพเจ้ากำเริบ พลันข่มขืนท่านได้ก็ไม่แน่"

ใบหน้าเต็งฮุ้นลิ้มแดงฉานทันที

นางขบริมฝีปากเบา ๆ ชายตามองเอี๊ยบไคแวบหนึ่ง แล้วกล่าวด้วยสีหน้าแดงฉาน

"หากท่านไม่กล้า ท่านก็เป็นลูกเต่าลูกตะพาบ"

'ข้าพเจ้าไม่คิดจะไปเลย แต่ข้าพเจ้ามิอาจไม่ไปได้'

...

อรุณรุ่ง

กระดาษหน้าต่างเพิ่งเป็นสีขาวซีด เสียงไก่ขันกระชั้นมาแต่ไกล

ชุยล้งตื่นแล้ว

นางตื่นเช้าอย่างยิ่ง แต่ตอนนางตื่น ก็ไม่เห็นคนที่นอนเคียงข้างนางแล้ว

บนหมอนยังมีกลิ่นของโป้วอั้งเสาะหลงเหลืออยู่

แต่โป้วอั้งเสาะเล่า?

ความหวาดหวั่นและว้าเหว่จนบอกไม่ถูก พลันประดังขึ้นจับจิตใจของชุยล้งจนนางตัวชาไปทันที นางยังจำได้ เมื่อค่ำวานโป้วอั้งเสาะเคยบอก

"มีเรื่องบางประการ แม้ท่านไม่คิดกระทำ แต่จำเป็นต้องกระทำจนได้"

แน่นอน นางย่อมยอมรับ

มิว่าในชั่วชีวิตหนึ่งของผู้ใด อย่างน้อยต้องกระทำเรื่องราวที่ไม่ยินยอมกระทำสักเรื่องสองเรื่อง

บัดนี้ ในที่สุดนางก็เข้าใจความหมายในวาจาของโป้วอั้งเสาะแล้ว

'ข้าพเจ้าไม่คิดจะไปเลย แต่ข้าพเจ้ามิอาจไม่ไปได้'

ลมพัดกระดาษหน้าต่าง กระดาษขาวซีดยิ่งกว่าใบหน้าของนาง

ลมหนาวอย่างยิ่ง

นางเหม่อมองดูหน้าต่างจนเคลิบเคลิ้ม ฟังเสียงลมที่โชยพัดจนซึมเซา แต่นางมิได้หลั่งน้ำตา

แต่ตลอดร่างนางเย็นเฉียบ...ชาแข็ง!

หมอกอรุณคลี่คลุมทั่วทุกแห่งหนจนขาวเลือนราง

บนคันนาที่คดเคี้ยว มีทางเล็ก ๆ สายหนึ่งทอดทะลุออกไป

โป้วอั้งเสาะเดินอยู่บนทางน้อยสายนี้ มือยังกำดาบแนบแน่น เท้าซ้ายก้าวไปก่อน เท้าขวาลากตามไปช้า ๆ

ดาบที่ดำสนิท หน้าที่ซีดขาว

'ข้าพเจ้าไม่คิดจะไปเลย แต่ข้าพเจ้ามิอาจไม่ไปได้'

โป้วอั้งเสาะก็มิได้หลั่งน้ำตา เพียงรู้สึกรันทดหดหู่เท่านั้น

แต่มิได้เจ็บช้ำรันทดเท่าใดนัก

เนื่องเพราะครั้งนี้ มิใช่ชุยล้งทอดทิ้งมันไป แต่เป็นมันทอดทิ้งชุยล้งเอง

...ข้าพเจ้าเพียงทราบ หลังจากพรากกับท่านมาสิบสามวัน ไม่คิดจะห่างไกลจากท่านอีกแม้สักชั่วครู่ยามแล้ว'

กับวาจานี้ โป้วอั้งเสาะรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ที่จำต้องกลับกลอกต่อวาจานี้

เนื่องเพราะตอนที่กล่าววาจานี้ ได้เปล่งออกจากใจจริงมิโป้ปด

ตอนนั้น เป็นเวลาที่ความรู้สึกเปราะบางที่สุด

คนเรา เมื่ออยู่ในยามว้าเหว่เปราะบาง มักจะกล่าววาจาที่กระทั่งตัวเองก็นึกไม่ถึงจะเปล่งออกจากปากไปได้

ตอนนั้น โป้วอั้งเสาะคิดถึงนางอย่างยิ่ง ตื้นตันอย่างยิ่ง ต้องการนางอย่างยิ่งจริง ๆ

เนื่องเพราะนางบันดาลให้มันชิงเกียรติภูมิและความมั่นใจคืนกลับมา บันดาลให้มันรู้สึกเป็นคนที่ยังมีค่า มิใช่ถูกผู้อื่นทอดทิ้ง

จากนั้น น้ำใจจึงค่อยเริ่มสงบลงได้บ้าง ไม่พลุ่งพล่านดาลเดือดเหมือนตอนนั้น

จากนั้น โป้วอั้งเสาะจึงได้คิดถึงเรื่องราวมากหลาย คิดถึงอดีตของนางในคราก่อน คิดถึงอาชีพของนาง คิดถึงความฟุ้งเฟ้อทะเยอทะยานของนาง

คิดถึงวันที่นางลอบหนีหน้าไปโดยไม่สั่งเสีย

โดยเฉพาะที่โป้วอั้งเสาะลืมไม่ได้ก็คือ สภาพที่สารถีผิวคล้ำติดตามนางเดินเข้าไปในโรงเตี๊ยม

'สิบสามวัน ทั้งสองกระทำเรื่องราวใด? หรือก็...'

ยามโป้วอั้งเสาะโอบกอดร่างอวบอิ่มนุ่มนิ่มของนาง เมื่อได้นึกถึงตอนนี้ พลันบังเกิดความสะอิดสะเอียนจนบอกมิถูก

'...นั่นเป็นอดีตที่ผ่านพ้นแล้ว พวกเราไฉนไม่อาจลืมมันไป?'

ตอนนั้นโป้วอั้งเสาะจึงทราบ มีเรื่องบางประการไม่อาจลืมได้เด็ดขาด ท่านยิ่งคิดจะลืมมัน มันยิ่งจะฝังติดใจจนลึกซึ้งกว่าเดิม ดำรงอยู่ในความทรงจำตลอดกาล

โป้วอั้งเสาะอดนึกถึงตอนนางตบสารถีผิวคล้ำล้มกลิ้งกับพื้นไม่ได้

วันหน้า ไม่แน่ว่านางจะต้องหลบหน้าไปโดยไม่สั่งเสียอีก เนื่องเพราะนางความจริงเป็นคนที่ไร้จิตใจไร้คุณธรรมอยู่แล้ว

ทันใด ความรักทั้งมวลกลับกลายเป็นความแค้น

ความจริงโป้วอั้งเสาะเติบใหญ่อยู่ในความแค้นอยู่แล้ว

'อย่าว่าแต่เราความจริงก็ไม่มีปัญญาเลี้ยงดูนาง อย่าว่าแต่เรื่องที่เราจะไปกระทำ แต่ความจริงไม่อาจติดตามไปได้'

'เราไปแล้ว กลับเป็นคุณประโยชน์ต่อนาง'

'ตอนนี้นางพอจะไปหาผู้อื่นได้ ไปหาคนที่เหมาะสมกับนางยิ่งกว่าเรา นางก็จะลืมเราไปรวดเร็วยิ่ง'

'อีกสองปี นางไม่แน่จะมีเงินเป็นรถ ๆ กลับไปบ้านนางก็ได้'

หากคนเราคิดจะหาข้ออ้างให้ตัวเอง นับว่าเป็นเรื่องง่ายดายอย่างยิ่งจริง ๆ

คนเราจะอภัยให้ตัวเอง ยิ่งง่ายดายยิ่งกว่ามากนัก

โป้วอั้งเสาะได้อโหสิแก่ตัวเองโดยสิ้นเชิง

หากชุยล้งไม่กลับมาอีกตลอดกาล มันอาจบางทีต้องครุ่นคิดถึงไปชั่วชีวิต เจ็บช้ำเสียใจไปชั่วชีวิต

แต่ทว่า นางตอนนี้กลับมาแล้ว

แผลรักในหัวใจโป้วอั้งเสาะ สมานเข้าหากันเร็วอย่างยิ่ง ตกสะเก็ดเป็นแผลเป็น

แผลเป็นนี้แข็งผิดธรรมดา แข็งจนชาด้าน!

'ในเมื่อนางจะเร็วจะช้ายังต้องไป เราเหตุใดไม่ไปก่อนนาง?'

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ ไปตามทางน้อย มาตรว่าเดินช้า แต่ไม่หยุดเด็ดขาด เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะทราบ หลังป่าใหญ่ที่เห็นอยู่เบื้องหน้า คือหมู่ตึกฮอฮั่งจึง

ฮอฮั่งจึงก็เป็นเช่นประมุขของมัน เก่าชราลงมากแล้ว

กำแพงมีรอยปริแตกเป็นริ้ว ๆ กระทั่งฉาบสีใหม่ยังคงมิอาจปิดบังได้ ยามลมโชยพัดสัมผัสหน้าต่าง มีเสียงเอี๊ยด ๆ ดังอยู่ไม่ขาดหู

แสงอาทิตย์สาดส่องเข้ามา พอดีส่องอยู่บนขวานเหล็กที่แคร่ไม้

ขวานเหล็กใหญ่น้ำหนักหกสิบสามชั่ง

ชิปินยืนมือไพล่หลังอยู่ในแสงอาทิตย์ จับตามองขวานเหล็กแน่วนิ่ง

สำหรับท่านแล้ว มันมิเพียงเป็นขวานเท่านั้น ยังเป็นมิตรคู่ใจ ที่เคยติดตามท่านฟันฝ่าความเป็นความตาย ผ่านการต่อสู้เป็นร้อย ๆ พัน ๆ ครั้ง

เมื่อสามสิบปีก่อน ขวานเหล็กเล่มนี้ ได้ติดตามท่านบุกบั่นไปในถ้ำเสือวังมังกร กวาดทั่วทั้งภูเขาไท้ฮั้งซัว

บัดนี้ ขวานเหล็กยังคงเป็นเช่นเมื่อสามสิบปีก่อน ดูไปยังสง่าเข้มแข็ง มีประกายแวววาวดั่งเดิม

แต่เจ้าของขวานเหล็กเล่า?

ซิปินยกมือขึ้นปิดปากไอเบา ๆ แสงอาทิตย์สาดส่องอยู่บนร่างท่าน มาตรแม้นเป็นแสงอาทิตย์อุทัยที่เพิ่งโผล่ขอบฟ้า แต่ในความรู้สึกของท่าน กลับคล้ายเป็นแสงสนธยาที่ใกล้จะลับหาย!

แต่สำหรับท่าน กระทั่งแสงสนธยาที่สวยงาม ก็คล้ายดั่งผ่านพ้นไปแล้ว

ชีวิตของท่าน ได้ถึงยามวิกาลดึกสงัด!

...

บนโต๊ะไม้แดงมีกระดาษม้วนหนึ่ง

นั่นคือข่าวจากนกพิราบสื่อสาร ที่บริวารเก่าก่อนที่อยู่ในเมืองส่งมาให้ท่าน

บัดนี้ ท่านทราบแล้วว่า สหายและบุตรของท่าน ต่างตายอยู่กับคมดาบของบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง

บุรุษหนุ่มผู้นั้นมีนามโป้วอั้งเสาะ!

ซิปินย่อมทราบ ต้องมิใช่ชื่อแท้จริงของมัน

มันย่อมแซ่แป๊ะ!

ดาบที่คนของตระกูลแป๊ะใช้ ล้วนเป็นสีดำสนิท...ด้ามดาบสีดำ ฝักดาบสีดำ!

ซิปินเข้าใจ นั่นเป็นดาบเยี่ยงไร!

ท่านเคยเห็นดาบเช่นนี้มากับตา เพียงเวลาพริบตาเดียว สังหารยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มไปถึงสามคน!

บัดนี้ ในตัวท่านยังมีแผลเป็นจากคมดาบ แผลเป็นที่เริ่มจากคอหอยจนถึงท้องน้อย

หากมิใช่ท่านมีวาสนาดีเป็นพิเศษ หรือหากมิใช่ฝ่ายตรงข้ามสูญสิ้นกำลัง ดาบนี้ต้องสามารถผ่าท่านเป็นสองเสี่ยงเด็ดขาด!

จวบจนสิบปีให้หลัง ยามใดท่านนึกถึงดาบที่ฟันลงมา มือเท้ายังคงเย็นเฉียบเหงื่อยังคงซึมออกมาโดยมิอาจข่มกลั้น

บางครั้ง แม้ตอนหลับใหลยังต้องตกใจตื่น เนื่องเพราะฝันเห็นมีคนถือดาบสีดำสนิทเยี่ยงนั้นมาหาท่าน ใช้ดาบเล่มนั้นฟันท่านเป็นสองเสี่ยง!

บัดนี้ คนผู้นั้นมาจริง ๆ แล้ว...!

ขวานเหล็กยังมีประกายแวววาว

ท่านถลกแขนเสื้อ กำด้ามขวานแนบแน่น สะบัดก[illegible]ไปมา

เมื่อกาลกระโน้น ท่านเคยใช้ขวานเหล็กเล่มนี้ สังห[illegible]ในภูเขาไท้ฮั้งซัว ถึงสามสิบกว่าคน

แต่บัดนี้ ขวานเหล็กเล่มนี้ กลับคล้ายหนักหน่วงกว่าเ[illegible]ลาย กระทั่งท่านไม่สามารถกรีดกรายมันให้ครบหนึ่งร้อยแปดกระบวนท่า

ท่านตกลงใจจะทดลองอีกครั้ง

ห้องโถงกว้างใหญ่อย่างยิ่ง

ท่านสะบัดขวานเหล็ก เบี่ยงกายสลับเท้า ชั่วพริบตา เงาขวา[illegible]ไปทั่วห้องใหญ่ พลังลมดังครืนครั่น ดูไปนับว่ายังพอมีอานุภาพโอ่อ่า ดุจ[illegible]กวาดล้างบรรดาโจรร้ายในไท้ฮั้งซัวเหลืออยู่ไม่น้อย

แต่ตัวท่านกลับทราบกระจ่าง กำลังของท่านไม่เข้มแข็งสมดั่งใจหมายแล้

เมื่อกรีดกรายถึงกระบวนท่าที่เจ็ดสิบแปด ท่านหอบหายใจดุจวัวเห[illegible]นี่ยังเป็นท่านฝึกอยู่เพียงลำพัง หากประจันกับศัตรูกล้าแข็ง น่ากลัวกระทั่งกระบวนท่าก็ยังยากจะต่อต้าน

ท่านหอบหายใจถี่เร็ว วางขวานเหล็กลงไป

บนโต๊ะมีสุรา

ท่านหอบหายใจ นั่งลงรินสุราจอกหนึ่ง แหงนหน้าดื่มลงไปหมดสิ้น

ท่านพบเห็น กระทั่งคอสุราของท่านก็ผิดกว่ากาลครั้งก่อนมากแล้ว

ก่อน ๆ ท่านสามารถดื่มได้เป็นไห บัดนี้ เพียงดื่มสามจอกก็รู้สึกถูกฤทธิ์สุราประดังจนหน้าแดงฉาน

คนรับใช้ชราที่ผมขาวโพลงแล้ว เดินตัวงอเข้ามาอย่างเชื่องช้า

ตอนเยาว์วัย มันเป็นเด็กรับใช้ประจำตัวของชิปิน อยู่ที่ตระกูลชิมาร่วมหกสิบปีแล้ว

ตอนฉกรรจ์ มันก็เป็นบุรุษหนุ่มคึกคักเข้มแข็ง สะบัดกวัดแกว่งขวานเหล็กหนักสามสิบชั่งได้คล่องแคล่วว่องไว และก็เคยฆ่าบรรดาโจรร้ายมาไม่น้อย

แต่บัดนี้ มันไม่เพียงหลังค่อมเอวงอเท่านั้น กล้ามเนื้อในร่างก็คลายจนหย่อนยาน และยังเป็นโรคหืดอีกด้วย เดินไม่กี่ก้าวก็ต้องหอบหายใจถี่เร็ว

ชิปินจับตามองดู คล้ายดั่งดูตนเองก็ปาน

'วันเวลาอันอำมหิต ไฉนจึงทารุณถึงปานนี้?'

ซิปินถอนหายใจแล้วกล่าว

"เรื่องที่เราสั่งท่าน จัดการเรียบร้อยแล้วหรือไม่?"

ความจริง ซิปินไม่จำเป็นต้องถามเลย

ความจงรักภักดีชายชรามีต่อท่าน ท่านเข้าใจกระจ่างยิ่งกว่าผู้ใดทั้งสิ้น

ผู้รับใช้ชราน้อมมืออย่างสำรวมจึงตอบ

"ผู้รับใช้ชราคนเลี้ยงม้า กระทั่งพวกเอียเท้าและหญิงชราทางตึกหลังรวมสามสิบห้าคน ตอนนี้ต่างรับเงินทองแยกย้ายกันไปหมดสิ้นแล้ว แต่ละคนให้เงินห้าร้อยตำลึง เพียงพอให้พวกมันไปค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ ผ่านชีวิตชาตินี้โดยไม่ต้องลำบากตรากตรำ..."

"ประเสริฐมาก"

"ตอนนี้ เงินในห้องเก็บเหลือหนึ่งพันห้าร้อยสามสิบตำลึง"

"ประเสริฐมาก ท่านนำไปทั้งจำนวนนี้เลย"

ผู้รับใช้ชราก้มศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ไป"

"เพราะเหตุใด?"

ใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยย่นของชายชราไม่มีความรู้สึกใด เพียงกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าปีนี้หกสิบแปดแล้ว ข้าพเจ้ายังจะไปสถานที่ใดได้อีก?"

ซิปินก็มิกล่าวอะไร เนื่องเพราะท่านทราบ พวกท่านต่างไม่มีทางจะไปเช่นเดียวกัน

ลมโชยพัดต้นไม้ใบหญ้าในลานตึกไหวซู่ซ่า ทั่วฟ้าทั่วดินคล้ายดั่งมีความหดหู่จนหนักอึ้ง

ซิปินพลันกล่าวขึ้น

"มา! ท่านก็มาดื่มสักจอก"

ผู้รับใช้ชรามิได้ปฏิเสธ เดินอย่างเงียบขรึมเข้าไป รินให้แก่นายรักจอกหนึ่งก่อนจึงรินแก่ตัวเองจอกหนึ่ง

มือของมันสั่นระริก

ซิปินจับตามอง มีประกายรักเวทนาจนเห็นชัด

อาจบางทีที่ท่านเวทนามิใช่ผู้รับใช้ชรา แต่เป็นตัวท่านเอง

"ถูกแล้ว เราจำได้ว่าท่านปีนี้อายุหกสิบแปดจริง ๆ พวกเราปีเดียวกัน"

ผู้รับใช้ชราก้มศีรษะรับคำอย่างนอบน้อม ซิปินกล่าวต่อไป

"เราจำได้ ในปีที่ท่านมา เราเพิ่งมีอายุแปดขวบเท่านั้น"

ผู้รับใช้ชรารับคำอย่างนอบน้อม ซิปินแหงนหน้าถอนใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"หกสิบปีผ่านไปดังลัดนิ้วมือ วันเวลาผ่านรวดเร็วอย่างยิ่งจริง ๆ"

ผู้รับใช้ชราก้มศีรษะรับคำอย่างนอบน้อม ซิปินกล่าวต่อไป

"ท่านยังจำได้หรือไม่ ในชั่วชีวิตท่าน เคยฆ่าคนมามากน้อยเท่าใด?"

"ประมาณสามสิบกว่าคน"

"ผ่านสตรีมามากน้อยเท่าใด?"

หางตาที่เหี่ยวย่นของชายชรามีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อยทันที ตอบอย่างนอบน้อม

"นั่นก็นับไม่ถ้วนแล้ว"

"เราทราบ เมื่อปีก่อน ท่านจัดการบุกเบิกเอียเท้าน้อยที่เพิ่งมา ท่านอย่าเข้าใจว่าเราไม่ทราบ"

ผู้รับใช้ชราก็มิปฏิเสธ แย้มยิ้มกล่าว

"มาตรว่าเอียเท้าน้อยตัวนั้น ความจริงมิใช่เป็นตัวดีเท่าใด แต่เมื่อครู่ ข้าพเจ้ายังคงลอบให้นางมากอีกหนึ่งร้อยตำลึง"

ซิปินก็แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านไม่เคยใจแคบต่อสตรีมาเลย ประการนี้เราก็ทราบ"

"ประการนี้ข้าพเจ้าฝึกมาจากเล่าเอี๊ยท่านเอง"

"ฮา ฮา คนที่เราฆ่ามีมากกว่าท่าน สตรีที่เราผ่าน ก็ต้องไม่น้อยกว่าท่านเด็ดขาด"

"แน่นอน"

"ดังนั้น เราพอจะนับว่ามีชีวิตที่สุขสำราญมาเพียงพอแล้ว"

"เกินพอเสียอีก"

"มา! เรามาคว่ำกันสามจอก"

ทั้งสองเพียงดื่มได้สองจอก

จอกที่สามเพิ่งริน ทั้งสองก็เห็นมีคนเดินช้า ๆ เข้ามาผู้หนึ่ง

ใบหน้าที่ซีดขาว! ดาบที่ดำสนิท!

โป้วอั้งเสาะยืนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ กำดาบในมือแนบแน่น

ซิปินก็จับตามอง มองดูดาบดำสนิทในมือ ด้วยสีหน้าเยือกเย็นอย่างยิ่ง

โป้วอั้งเสาะพลันถาม

"ท่านแซ่ซิ?"

ซิปินผงกศีรษะ โป้วอั้งเสาะถาม

"ซิไต้ฮั่นเป็นบุตรของท่าน?"

ซิปินผงกศีรษะอีกครั้ง โป้วอั้งเสาะถาม

"สิบเก้าปีก่อน ในคืน..."

ซิปินพลันสอดคำกลางคัน

"ท่านมิต้องถามอีกแล้ว คนที่ท่านต้องการหาคือข้าพเจ้าเอง"

โป้วอั้งเสาะจับตามองแน่วนิ่ง เน้นทีละคำ

"คือท่าน?"

ซิปินผงกศีรษะ พลันถอนหายใจยาวกล่าวว่า

"ค่ำคืนนั้น หิมะโหมหนักอย่างยิ่ง"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะลุกวาวทันที กล่าวช้า ๆ

"ท่าน...ยังจำเหตุการณ์คืนวันนั้นได้?"

"ย่อมจำได้ จำได้ทุกเรื่องราว"

"ท่านเล่ามา"

"ค่ำคืนนั้น เมื่อข้าพเจ้าไปถึงอารามบ้วยฮวยอำ ได้มีคนอยู่ในที่นั้นจำนวนมากหลายแล้ว"

"ล้วนเป็นผู้ใดกัน?"

"ข้าพเจ้าดูไม่ออก พวกเราต่างมีถุงดำคลุมหน้า และต่างมิได้ทักทายสนทนา"

โป้วอั้งเสาะก็มิกล่าววาจา ซิปินเล่าต่อไป

"ข้าพเจ้าเชื่อว่า พวกมันก็จำข้าพเจ้าไม่ได้ เนื่องเพราะตอนนั้น อาวุธที่ข้าพเจ้าถืออยู่ มิใช่ขวานเหล็กเล่มนี้ แต่เป็นดาบหัวตัดเล่มใหญ่"

"เล่าต่อไป"

"พวกเรารออยู่ในพื้นหิมะเป็นเวลานาน หนาวเหน็บแทบตาย พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น...'คนต่างมาครบแล้ว' "

"ผู้กล่าวนั้นคือเบ๊คงคุ้ง?"

"มิใช่ เบ๊คงคุ้งก็ดื่มสุราอยู่ในอารามบ้วยฮวยอำ"

"ผู้กล่าวนั้นเป็นใคร? มันไฉนจึงทราบว่ามีคนจะไปมากน้อยเท่าใด? หรือมันก็เป็นตัวการวางแผนคนหนึ่ง?"

ซิปินหัวร่ออย่างเร้นลับมีเลศนัยแล้วกล่าว

"แม้นับว่าข้าพเจ้าทราบ ก็ต้องไม่บอกกับท่าน...จนอีกครู่ใหญ่ คนของตระกูลแป๊ะจึงออกมาจากในอารามบ้วยฮวยอำ แต่ละคนดื่มจนเมาโซเซ ดูท่าทีสำราญใจเต็มที่"

โป้วอั้งเสาะขบกรามกล่าว

"เป็นผู้ใดลงมือก่อนที่สุด?"

"ผู้ลงมือก่อน เป็นคนที่ชำนาญอาวุธลับ แต่พวกมันจู่โจมไม่ได้ผล"

"ภายหลังเล่า?"

"ภายหลัง พวกเราทั้งมวลจึงฮือกันเข้าไป เบ็คงคุ้งทะยานเข้ามารับมือเป็นคนแรก แต่ฉับพลันนั้น มันกลับพลิกดาบไปฟันใส่แป๊ะเทียนอู้"

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะแดงฉานด้วยความพลุ่งพล่านดาลเดือด ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"มันหนีไม่รอดดอก"

ชิปินกล่าวเสียงราบเรียบ

"มันหนีรอดหรือไม่ ต่างมิได้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าโดยสิ้นเชิง"

"ท่านก็อย่าหมายหนีรอดพ้น"

"ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาต้องการหลบหนีอยู่เลย ข้าพเจ้าความจริงรอท่านอยู่ที่นี้นานแล้ว"

"ท่านยังมีวาจาใดจะว่ากล่าว?"

"เพียงประโยคเดียว"

ยกจอกสุราดื่มแห้งแล้วกล่าวต่อไป

"เรื่องที่พวกเรากระทำในครั้งนั้น มาตรแม้นไม่เปิดเผยอาจหาญ แต่หากตอนนี้ย้อนเวลากลับไปเมื่อสิบเก้าปีก่อนได้ ข้าพเจ้ายังต้องกระทำเยี่ยงนั้นอยู่นั่นเอง!"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะแป๊ะเทียนอู้ นับว่ามิใช่เป็นตัวดีจริง ๆ"

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะ แดงฉานปานชโลมโลหิตอีกครา กระทั่งดวงตายังแดงไปด้วย ร้องสุดเสียง

"ท่านออกมา!"

"ข้าพเจ้าไยต้องออกไป?"

"หยิบขวานเหล็กท่านขึ้น"

"นั่นก็ไม่ต้อง"

พลันหัวร่อด้วยเลศนัยที่พิกลยิ่ง หัวร่อแล้วหันบอกกับผู้รับใช้ชรา

"ถึงเวลาแล้ว?"

ผู้รับใช้ชราตอบ

"ถึงเวลาแล้ว"

"ท่านยังมีวาจาใดว่ากล่าว?"

"ก็เพียงประโยคเดียว"

ผู้รับใช้ชราพลันหัวร่อแล้วเน้นทีละคำ

"แป๊ะเทียนอู้นับว่ามิใช่เป็นตัวดีจริง ๆ"

วาจานี้พอจบคำ ร่างโป้วอั้งเสาะพลิ้วเข้าไปดุจปักษาร้าย

แต่ยังคงสายเกินไป

ชิปินกับผู้รับใช้ชราล้มลงแล้ว ล้มลงทั้งที่หัวร่อเสียงก้อง

ทรวงอกของทั้งสองต่างมีกระบี่สั้นปักอยู่เล่มหนึ่ง

กระบี่สั้นที่คมกริบ ด้ามกระบี่ยังกำอยู่ในมือของทั้งสองแนบแน่น

ชิปินได้ใช้กระบี่ของท่าน ตัดความอาฆาตแค้นของเมื่อสิบเก้าปีก่อนให้สะบั้นไป!

บัดนี้ ไม่มีคนสามารถล้างแค้นท่านได้อีกแล้ว!

กระทั่งโป้วอั้งเสาะก็ไม่อาจ!

โป้วอั้งเสาะได้แต่กวาดตามอง มองดูศพทั้งสองซากบนพื้น ใบหน้าซากศพคล้ายดั่งมีรอยยิ้มที่เย้ยหยัน คล้ายดั่งบ่งบอกกับมัน

'พวกเรามีชีวิตยืนยาวมาพอใจแล้ว ท่านเล่า? ท่านทราบหรือไม่ ท่านมีชีวิตอยู่เพื่อกระไร?'

เพื่อล้างแค้น!

ความอาฆาตแค้นนี้ สมควรล้างจริงหรือไม่?

'เรื่องราวที่พวกเรากระทำในครั้งนั้น มาตรแม้นไม่เปิดเผยอาจหาญเพียงพอ แต่หากหมุนเวลาตอนนี้กลับไปเมื่อสิบเก้าปีก่อนได้ ข้าพเจ้ายังต้องกระทำเช่นนั้นอยู่นั่นเอง'

'...ความจริงเจี๊ยกยู้เป็นของเรา แต่แป๊ะเทียนอู้กลับใช้อิทธิพลอำนาจและเงินทองของมัน ชิงจากเราไปอย่างหักหาญ'

'ข้าพเจ้าไฉนต้องโป้ปด หรือท่านมิเคยได้ยิน บิดาท่านเป็นคนอย่างไร อย่างนั้นข้าพเจ้าบอกกับท่านได้ มันเป็นคน...'

'ข้าพเจ้าก็มีวาจาเพียงประโยคเดียว แป๊ะเทียนอู้มิใช่เป็นตัวดีจริง ๆ'

วาจาของชิปิน วาจาของลิ่วตังไล้ วาจาของผู้รับใช้ชรา คล้ายดั่งเป็นคลื่นไเทะเลมรสุม ทลายเข้าใส่โป้วอั้งเสาะไม่ขาดระยะ

พวกมันไฉนกล่าววาจาเยี่ยงนี้?

ไฉนวาจาของพวกมันต่างต้องตรงกัน?

โป้วอั้งเสาะปฏิเสธจะไม่เชื่อ

ในความรู้สึกนึกคิด บิดาคือเทพเจ้าที่สูงสุด และมีความเห็น ผู้อื่นก็ต้องเทิดทูนบิดามันเป็นเทพเจ้าเช่นกัน

แต่บัดนี้ ในใจของมันพลันมีความหวาดกลัวจนบอกไม่ถูก เนื่องเพราะตอนนี้แม้ทั้งตัวมันเองยังเริ่มคลางแคลงสงสัยแล้ว

'ไฉนมีชนชาวบู๊ลิ้มที่สูงทั้งศักดิ์ศรีฝีมือ และตำแหน่งฐานะจำนวนมากหลายต่างยินยอมทุ่มเทชีวิตทั้งครอบครัวลงไปโดยไม่เสียดาย พากันไปกลุ้มรุมสังหารเต๋ยเตีย โดยไม่หวาดหวั่นต่อเรื่องราวใด ๆ ได้?'

ปัญหานี้มีผู้ใดสามารถตอบ? มีผู้ใดสามารถอธิบาย?

โป้วอั้งเสาะเองไม่สามารถแน่

โป้วอั้งเสาะยืนแน่วนิ่งในที่นั้น จับตามองดูซากศพบนพื้น ร่างเริ่มสั่นระริกขึ้นทีละน้อย

ลมโชยพัดเข้ามา โชยพัดผมขาวโพลงของซากศพพลิ้วไสว

ทั้งสองต่างเป็นชายชราที่คล้ายไม้ใกล้ฝั่ง แม้นับว่าเรื่องที่ทั้งสองกระทำไม่อาจอโหสิได้ ก็มิแน่จะต้องฆ่าพวกท่านจึงยินยอม

โป้วอั้งเสาะเริ่มรู้สึกคลางแคลงสงสัย พฤติการณ์ของตนจะถูกหรือผิดกันแน่?

โป้วอั้งเสาะความจริงเกิดขึ้นเพราะความอาฆาตแค้น อยู่ได้เพราะความอาฆาตแค้น!

แต่บัดนี้ โป้วอั้งเสาะกลับมิทราบควรทำอย่างไรแล้ว!

'สมควรไปล่าสังหารผู้อื่น ๆ อีกหรือไม่?'

'หรือสมควรอโหสิให้กับพวกมัน?'

หากแม้ความอาฆาตแค้นนี้ไม่สมควรไปชำระล้างเลย อย่างนั้น มันมีชีวิตอยู่ก็จะมีความหมายใด?

ใบหน้าของคนตายเริ่มแข็งไปทีละน้อย รอยยิ้มที่เย้ยหยันกลับกลายเป็นเร้นลับจนพิกลยิ่ง

ดวงตาที่ความจริงถลนออกนอกเบ้าของทั้งสอง ตอนนี้ในดวงตาถึงกับมีน้ำไหลออกมา

คนตายต้องไม่มีน้ำตาไหลเด็ดขาด!

ที่ไหลออกมามิใช่น้ำตา เป็นโลหิต!

มุมปากของทั้งสองก็มีโลหิตไหล ในทวารทั้งเจ็ดต่างมีโลหิตไหล เป็นโลหิตสีม่วงคล้ำ คล้ำจนมีประกายน่าหวาดหวั่น!

นั่นไม่คล้ายเป็นโลหิตของมนุษย์เด็ดขาด!

กระทั่งปิศาจร้ายในอเวจี โลหิตที่หลั่งไหลยังต้องไม่มีความลี้ลับพิสดารปานนี้ น่าสะพรึงกลัวปานนี้เด็ดขาด!

หรือทั้งสองประท้วงต่อโป้วอั้งเสาะ?

มือโป้วอั้งเสาะยังคงกำด้ามดาบแนบแน่น แต่ฝ่ามือมีเหงื่อเย็นซึมออกมาชุ่มโชกแล้ว

โป้วอั้งเสาะพลันคิดจะโถมออกไป รีบไปจากที่นี้โดยด่วน

แต่ทว่า โป้วอั้งเสาะเพิ่งหันกายก็เห็นเอี๊ยบไค

เอี๊ยบไคที่คล้ายวิญญาณมิยอมไปผุดเกิด!

เอี๊ยบไคก็จับตามองซากศพคนตายบนพื้น ใบหน้ามีความรู้สึกประหลาดจนพิกลยิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มนั้น ยืนอยู่ที่ห่างไกลทางด้านหลัง กระทั่งเหลือบมาทางนี้ก็ยังมิกล้า

นางมิใช่ไม่เคยเห็นคนตายมาเลย แต่นางมิเคยเห็นคนตายที่มีสภาพน่ากลัวดั่งนี้มาก่อนเลยจริง ๆ

โป้วอั้งเสาะโพล่งขึ้น

"ท่านมาอีก?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้ามาอีก"

"ท่านไฉนมักติดตามข้าพเจ้าอยู่เสมอ?"

"หรือสถานที่นี้มีท่านมาได้เพียงผู้เดียว?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ส่งเสียงอีกแล้ว

ความจริง ครั้งนี้หาใช่มิต้องการพบเอี๊ยบไคจริง ๆ ไม่

เนื่องเพราะเมื่อครู่พอเห็นเอี๊ยบไค ความว้าเหว่และความหวาดหวั่นในใจพลันลดทอนลงกว่าเดิมมากหลายทันที

อาจบางทีมันมิใช่ไม่ต้องการพบเอี๊ยบไคเสมอมาจริง ๆ อาจบางทีแต่ละครั้งที่พบเอี๊ยบไค ความรู้สึกที่ว้าเหว่และหวาดหวั่น ต่างลดทอนจนเบาบางอีกมากหลาย

แต่ทว่า ปากของมันต้องไม่ยอมบอกไปเป็นเด็ดขาด

มันไม่ต้องการมิตรสหาย ยิ่งไม่ต้องการความเห็นใจและเวทนาจากผู้อื่น

กระพรวนของเต็งฮุ้นลิ้มดังติงตังขึ้นอีกครา ในเวลาเยี่ยงนี้ สถานที่เยี่ยงนี้ เยี่ยงกระพรวนฟังแล้วมิเพียงไม่ไพเราะเท่านั้น ยังก่อกวนผู้คนให้หงุดหงิดอย่างยิ่งด้วย

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องกล่าว

"ไฉนในตัวท่านต้องแขวนกระพรวนเหล่านี้ไว้?"

เต็งฮุ้นลิ้มสวนคำไป

"ตัวท่านก็พอจะแขวนกระพรวนไว้มากหลายได้เช่นกัน ข้าพเจ้าต้องไม่เกี่ยวข้องเด็ดขาด"

โป้วอั้งเสาะมิส่งเสียงอีกแล้ว

เท่าที่กล่าววาจาไป เนื่องเพราะมันรู้สึกว้าเหว่เกินไป หากเป็นปกติ มันต้องไม่กล่าววาจานี้เด็ดขาด

ตอนนี้ มันไม่มีวาจาว่ากล่าวแล้ว

ดังนั้น มันจึงเดินออกไป

เอี๊ยบไคพลันส่งเสียง

"รอก่อน"

หากเป็นปกติ โป้วอั้งเสาะอาจจะไม่หยุดเท้ารอ แต่ครั้งนี้กลับหยุดไว้ และยังหันกลับไปมองด้วย

เอี๊ยบไคกล่าว

"สองคนนี้มิใช่ท่านฆ่า?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"พวกมันก็มิใช่ฆ่าตัวตายด้วย!"

"มิใช่?"

"มิใช่เด็ดขาด!"

โป้วอั้งเสาะรู้สึกตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก เนื่องเพราะมันทราบ เอี๊ยบไคมิใช่คนมีวาจาพล่อยปาก หากไม่แน่ใจ เป็นมิยอมกล่าวมา

"แต่ข้าพเจ้าเห็นพวกมันใช้กระบี่สั้นแทงเข้าใส่ทรวงอกตัวเองอยู่ชัด ๆ"

เอี๊ยบไคปฏิเสธขึ้นทันที

"แม้นับว่ากระบี่สั้นทั้งสองเล่มมิได้แทงลงไป พวกมันก็ต้องตายกันแน่นอน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะพวกมันถูกพิษแต่แรกแล้ว"

"ในสุรามียาพิษ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ กล่าวเสียงหนัก ๆ

"ยาพิษที่ร้ายกาจอย่างยิ่ง และยังพิเศษอย่างยิ่งด้วย"

"ในเมื่อพวกมันดื่มยาพิษแล้ว ไฉนยังจะเพิ่มเข้าอีกกระบี่หนึ่ง?"

เอี๊ยบไคกล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะพวกมันเองก็มิทราบว่าพวกมันถูกพิษแล้ว"

"เป็นพิษของผู้อื่นลอบวาง?"

"แน่นอน"

"ผู้ใด?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจก่อนจึงกล่าว

"นี่ก็คือเรื่องที่ข้าพเจ้าคิดไม่ออก"

โป้วอั้งเสาะมิได้เอ่ยปากอีก เนื่องเพราะทราบ กระทั่งเอี๊ยบไคยังคิดไม่ออกอย่างนั้นผู้ที่คิดเรื่องนี้ออกได้ ต้องมีอยู่ไม่มากแล้ว

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"คนที่สามารถใส่ยาพิษในสุราของซิปินได้ ย่อมต้องเป็นคนมีความคุ้นเคยกับที่นี้อย่างยิ่ง"

โป้วอั้งเสาะเห็นพ้อง เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ซิปินทราบแล้วว่าท่านต้องมาหามัน และมันก็ตกลงใจยอมตาย ดังนั้นจึงเสือกไสผู้คนในบ้านออกไปจนหมดสิ้นก่อน"

โป้วอั้งเสาะเห็นพ้อง เพราะเคยพบเห็นผู้คนของฮอฮั่งจึงทยอยกันออกไปจำนวนมากหลาย

เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ในเมื่อผู้ลอบวางยาพิษคุ้นเคยกับสถานที่นี้อย่างยิ่ง มันย่อมทราบ ซิปินอย่างไรก็ต้องตายแน่นอน"

โป้วอั้งเสาะเห็นพ้อง เพราะเหตุผลนี้ความจริงทุกผู้คนต่างคิดได้กระจ่าง

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ในเมื่อซิปินอย่างไรก็ต้องตาย มันไฉนยังจะใส่ยาพิษในสุราอีก?"

เหตุผลนี้ก็ไม่สมบูรณ์แล้ว!

โป้วอั้งเสาะจึงได้กล่าว

"อาจบางทีเป็นซิปินใส่เอง"

"เป็นไปไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"มันไม่จำเป็นต้องเพิ่มเรื่องให้มากความ"

"อาจบางทีมันกลัวไม่มีโอกาสชักมีดหรือกระบี่"

"จะฆ่าท่าน มันย่อมไม่มีโอกาสชักอาวุธ แต่ทว่า หากผู้ใดจะฆ่าตัวเอง โอกาสนั้นย่อมมีอยู่ทุกเวลา"

โป้วอั้งเสาะมิใคร่เห็นพ้องนัก แต่ก็มิอาจหาเหตุผลโต้แย้ง

มันพอจะไม่ให้โอกาสซิปินได้ชักกระบี่ออกมาฆ่าตัวตาย แต่มันต้องนึกไม่ถึงไม้นี้เด็ดขาด

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ที่สำคัญที่สุดคือ ซิปินต้องไม่มียาพิษชนิดนี้แน่นอน"

"เพราะเหตุใด?"

"มันทะนงตัวว่าเป็นผู้กล้าหาญอันสูงส่งเสมอมา ชั่วชีวิตมันไม่เคยใช้อาวุธลับเลยกับผู้ใช้พิษ มันยิ่งชิงชังรังเกียจ์เป็นที่สุด บุคคลเช่นดั่งมัน ไหนเลยจะยอมใช้พิษฆ่าตัวตายได้?"

มิยอมให้โป้วอั้งเสาะเอ่ยปาก เอี๊ยบไคกล่าวต่อไปโดยเร็ว

"อย่าว่าแต่ยาพิษเช่นนี้ ความจริงก็มิใคร่เคยพบเห็น และยังมีคุณค่าลิบลิ่วอีกด้วย เนื่องเพราะตอนมันกำเริบแม้น่ากลัว แต่มิว่าใส่ไปในสุราหรือน้ำ ต่างไม่มีกลิ่นมีรสใด ๆ กระทั่งใช้ภาชนะเงินก็ยังทดสอบไม่ออกด้วย"

"ท่านรู้จักยาพิษชนิดนี้?"

เอี๊ยบไคหัวร่อกล่าว

"ยาพิษที่มีในโลกนี้ น้อยชนิดนักที่ข้าพเจ้าจะไม่รู้จัก"

"หรือยาพิษชนิดนี้ ต้องใช้หยกโบราณจึงสามารถทดสอบออก?"

จะทดสอบยาพิษ ส่วนมากใช้ภาชนะเงิน

ใช้ภาชนะหยกโบราณ เป็นวิธีพิเศษที่เหนือหลักวิชาทั้งหลาย

เอี๊ยบไคกล่าว

"ท่านถึงกับรู้จักวิธีนี้ด้วย?"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงเย็นชา

"มาตรว่าข้าพเจ้ารู้จักยาพิษไม่มาก แต่ยาพิษที่สามารถปลิดชีวิตข้าพเจ้าได้ในโลกก็มีไม่มาก"

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้ว ทราบดีว่าโป้วอั้งเสาะมิใช่โอ่ประโคม

ในเมื่อแป๊ะหงส์กงจู๊เป็นธิดาของประมุขนิกายม้อก้า ย่อมเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชาใช้ยาพิษ

บุตรของนาง ไหนเลยจะถูกคนใช้พิษปลิดชีวิตได้?

อาจบางทีโป้วอั้งเสาะไม่ชำนาญในการใช้พิษ และอาจบางทีไม่เคยเห็นคนถูกพิษกำเริบตาย แต่วิธีแยกแยะยาพิษของมัน ย่อมต้องรู้จักอยู่มากหลายเป็นแน่นอน

เพียงแต่ว่า แม้มันรู้จักมากหลาย แต่ประสบการณ์กลับน้อยเกินไป

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ข้อคิดของท่านคือ ซิปินต้องไม่ใส่ยาพิษในสุราเพื่อฆ่าตัวเอง?"

"ไม่ใช่เด็ดขาด"

"ในเมื่อผู้อื่นทราบว่ามันตกลงใจยอมตายแน่ ย่อมไม่จำเป็นต้องใส่ยาพิษในสุรามัน?"

"ใช่แล้ว"

"อย่างนั้นยาพิษมาจากที่ใด?"

"ข้าพเจ้าคิดไปคิดมา มีทางเป็นไปได้อยู่เพียงหนึ่งเดียว"

โป้วอั้งเสาะสงบฟังอยู่ เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ผู้ใช้พิษต้องกลัวว่ามันแพร่งพรายความลับใดต่อท่าน ดังนั้น คิดจะใช้พิษปลิดชีวิตมันให้ตายก่อนที่ท่านจะมาถึง"

"แต่ทว่า ตอนข้าพเจ้ามามันยังไม่ตาย"

"นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะท่านมาเร็วเกินไป หรืออาจบางทีเนื่องเพราะมันตายช้าเกินไป"

"ตอนข้าพเจ้ามา มันอย่างน้อยดื่มไปสี่ห้าจอกแล้ว"

เอี๊ยบไคกล่าวช้า ๆ

"ตอนยกป้านสุรามา ได้ใส่ยาพิษอยู่ก่อนแล้ว แต่ซิปินกลับทอดเวลาอีกเนิ่นนานจึงได้เริ่มดื่ม ดังนั้น พิษในสุราจะต้องเริ่มจมลงไปทีละน้อย"

"ดังนั้น หลายจอกแรกที่มันเริ่มดื่ม พิษไม่รุนแรงเท่าใด?"

"ถูกแล้ว"

"ดังนั้น พอข้าพเจ้ามา มันยังมีชีวิตอยู่?"

"ถูกแล้ว"

"ดังนั้น มันยังกล่าววาจากับข้าพเจ้าได้อีกมากหลาย?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อไป

"แต่ทว่า มันมิได้บอกความลับของผู้ใดมาเลย"

"ท่านคิดทบทวนอีกครา"

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ ออกไป เดินไปยังลานตึกที่มีลมโชยพัดเฉื่อยฉิว

โป้วอั้งเสาะเดินพลางครุ่นคิด แล้วกล่าวช้า ๆ

"มันบอกข้าพเจ้า พวกมันรออยู่ที่นอกอารามบ้วยฮวยอำนานอย่างยิ่ง พลันมีคนกล่าว 'คนต่างมาครบแล้ว' "

สังหารเพื่อปิดปาก

ดวงตาเอี๊ยบไคมีประกายทันที ร้องโพล่งว่า

"มันไฉนทราบคนต่างมาครบแล้ว? มันไฉนทราบมีคนมากน้อยเท่าใด? เรื่องนี้ความจริงมีแต่เบ๊คงคุ้งทราบผู้เดียวเท่านั้น"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"แต่เบ๊คงคุ้งตอนนั้น จะต้องยังดื่มสุรา ชมหิมะอยู่ในอารามบ้วยฮวยอำ"

"ชิปินก็บอกดั่งนี้"

"อย่างนั้น ผู้กล่าววาจาประโยคนี้เป็นใคร?"

โป้วอั้งเสาะส่ายหน้า เอี๊ยบไคถามอีก

"ชิปินมิได้บอกกับท่าน?"

สีหน้าโป้วอั้งเสาะเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวช้า ๆ

"มันบอกว่า แม้มันทราบก็ต้องไม่บอกข้าพเจ้าเด็ดขาด"

หัวใจของโป้วอั้งเสาะหนักอึ้งราวมีพะเนินเหล็กถมทับ เนื่องเพราะนึกถึงวาจาที่ชิปินกล่าวมา...'แป๊ะเทียนอู้นับว่ามิใช่เป็นตัวดีจริงๆ'

วาจานี้ ความจริงไม่ต้องการไปคิดถึงอีก แต่ความเศร้ายิ่งใหญ่ของมนุษย์เราก็คือ มักจะพาลไปคิดเรื่องที่ไม่สมควรคิด และไม่ยินดีไปคิดอยู่เสมอ

เอี๊ยบไคก็เริ่มขมวดคิ้วครุ่นคิดแล้วกล่าว

"คนที่ใส่พิษในสุรา หรือเป็นคนเดียวกับที่เอ่ยคำ 'คนต่างมาครบแล้ว' ทาง

แอกอารามบ้วยฮวยอำในค่ำคืนนั้น?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ตอบ เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องส่งเสียง

"ย่อมต้องเป็นมันแน่"

เอี๊ยบไคกล่าว

"มันทราบว่าซิปินได้พบเห็นความลับของมันแล้ว กลัวซิปินจะบอกกับโป้วอั้งเสาะ ดังนั้น จึงคิดจะฆ่าซิปินเพื่อปิดปากก่อน"

เต็งฮุ้นลิ้มถอนหายใจกล่าว

"แต่มันกลับดูซิปินผิดไป ซิปินถึงกับเป็นสหายที่มีน้ำมิตรไมตรีเพียงพอทีเดียว"

เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะซิปินเป็นสหายที่คุ้นกับมันอย่างยิ่ง ดังนั้น มันแม้มีถุงคลุมหน้า ซิปินยังคงจำเสียงของมันได้"

เต็งฮุ้นลิ้มรับคำ เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"อย่างนั้น หากมันมาที่นี้ ซิปินต้องมิอาจไม่ทราบเด็ดขาด"

"อาจบางที มันเรียกผู้อื่นมาใส่พิษแทนมันก็ได้"

เอี๊ยบไคกล่าวอย่างครุ่นคิด

"เรื่องเร้นลับเยี่ยงนี้ มันจะเรียกผู้ใดมากระทำแทนมันได้?"

"ย่อมเป็นคนที่มันเชื่อถือที่สุด"

"หากกระทั่งสหายเช่นซิปิน มันยังไม่เชื่อถือ มันยังจะเชื่อถือผู้ใดได้?"

เต็งฮุ้นลิ้มสวนคำ

"สามีภรรยา บิดากับบุตร พี่กับน้อง พันธะเยี่ยงนี้ ต้องสนิทสนมลึกซึ้งกว่าสหายมากนัก"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"แต่เสียดายที่ตอนนี้ ตระกูลซีไม่มีคนเหลืออยู่เลยสักผู้เดียว พวกเราไม่มีทางพอจะถามเบาะแสใด ๆ ได้สักน้อยนิด"

"มาตรแม้นคนในตระกูลซีจะไปกันหมดสิ้น แต่ยังมิได้ตายหมดสิ้น"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ เดินไปหยิบป้านสุรามียาพิษขึ้นดมแล้วกล่าว

"นี่เป็นสุรารสเลิศที่เก็บซ่อนไว้นานปี และยังเพิ่งเปิดไหด้วย"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"ท่านมิต้องอวดโอ่ความสามารถ ข้าพเจ้าทราบนานแล้วว่า ท่านแตกฉานในเรื่องสุราอย่างยิ่ง...กับเรื่องเลวร้ายต่าง ๆ ท่านล้วนศึกษาและค้นคว้าจนแตกฉานยิ่ง"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"แต่เสียดาย ข้าพเจ้ากลับมิทราบ ผู้ดูแลห้องเก็บสุราของตระกูลชิคือผู้ใด?"

"ขอเพียงมันยังไม่ตาย ย่อมมีสักวันที่พวกเราหามันออกมาได้ นี่ความจริงไม่เป็นปัญหาใด ๆ เลย"

นางเพ่งมองเอี๊ยบไคแล้ว กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ปัญหาอยู่ที่ว่า ท่านไฉนสนใจเรื่องนี้ปานนี้? มันเกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

โป้วอั้งเสาะพลันหันขวับกลับมา ถลึงจ้องเอี๊ยบไคแล้วกล่าว

"เรื่องนี้มิได้เกี่ยวข้องกับท่านเลย ข้าพเจ้าบอกกับท่านแต่แรกแล้ว อย่าได้มาเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระของข้าพเจ้าให้มากไป"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ามิใช่ต้องการเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพียงแต่รู้สึกตื่นเต้นสนใจเท่านั้น"

โป้วอั้งเสาะหัวร่อแค่น ๆ มิยอมเหลือบแลเอี๊ยบไคอีกสักแวบเดียว เดินแค่นหัวร่อออกไป

เต็งฮุ้นลิ้มพลันถามขึ้น

"รอก่อน ข้าพเจ้าก็มีวาจาต้องการถามท่าน"

โป้วอั้งเสาะยังคงเดินต่อไป เดินช้าอย่างยิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มโพล่งขึ้น

"นางเล่า?"

โป้วอั้งเสาะต้องหยุดเท้าส่งเสียง

"นางคือผู้ใด?"

"เด็กหญิงที่มักก้มศีรษะเดินตามหลังท่านอยู่เสมอ"

ใบหน้าที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะพลันกระตุกถี่เร็ว จากนั้น เดินไปโดยมิเหลียวมองมาอีกเลย

แสงอาทิตย์ในยามเที่ยง ถึงกับสลัวดั่งยามสนธยาก็ปาน

เต็งฮุ้นลิ้มจับตามองหลังที่โดดเดี่ยวเดียวดายของโป้วอั้งเสาะ พลันถอนใจกล่าว

"ท่านบอกไม่ผิด ชุยล้งไม่ควรย้อนกลับมาหามัน บัดนี้ มันกลับเป็นฝ่ายทอดทิ้งชุยล้งไปจริง ๆ"

ส่ายหน้าถอนใจแล้วกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจ มันได้เริ่มเปลี่ยนแปรจนคล้ายเป็นผู้คนบ้างแล้ว มิคาด มันยังคงเป็นเช่นดั่งกาลก่อน มิใช่เป็นตัวดีใดเลย"

เอี๊ยบไคกล่าว

"มันมิใช่เป็นตัวจริง ๆ มันเป็นมนุษย์"

"หากมันยังมีมโนธรรมของมนุษย์อยู่บ้าง มันก็ไม่ควรตีจากสตรีที่น่าเวทนานางนั้น"

"เนื่องเพราะมันเป็นมนุษย์ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องจากสตรีนางนั้นมาให้ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันรู้สึก มันประสบความคับแค้น ภาระที่ถมทับในใจต้องหนักหน่วงอย่างยิ่ง หากคลุกคลีกับชุยล้งสืบไป จะต้องยิ่งเจ็บช้ำกว่านี้อีก"

"ดังนั้น มันจึงยินดีให้ผู้อื่นไปเจ็บช้ำ?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ความจริงตัวมันเองก็เจ็บช้ำเช่นกัน แต่ทว่า มันมิอาจไม่ตีจากไปได้"

"เพราะเหตุใด?"

"ในเมื่อชุยล้งทิ้งมันไปได้ มันไฉนไม่อาจทิ้งชุยล้งได้?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะ..."

"หรือเนื่องเพราะชุยล้งเป็นสตรี...?"

"ความจริงบุรุษไม่สมควรรังแกสตรี"

"แต่บุรุษก็เป็นคนเช่นกัน"

หยุดถอนหายใจแล้ว เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"ปมด้อยที่สุดของสตรี คือมักไม่ถือบุรุษเป็นมนุษย์เช่นกัน มักมีความเห็นสตรีต้องให้บุรุษต้องรับกรรมนั้นเป็นเรื่องถูกต้อง บุรุษให้สตรีรับกรรมก็สมควรตาย"

เต็งฮุ้นลิ้มพลันเม้มปากกลั้นหัวร่อแล้วกล่าว

"ความจริงบุรุษก็สมควรตายกันอยู่แล้ว"

นางพลันโถมเข้ากอดเอี๊ยบไคไว้ กัดใบหูเอี๊ยบไค พลางกล่าวเบา ๆ

"ต่อให้บุรุษทั้งแผ่นดินต่างตายหมดสิ้นก็มิเป็นไร ขอเพียงแต่ท่านมีชีวิตอยู่ผู้เดียวก็พอ"

'เด็กหญิงที่มักก้มศีรษะติดตามหลังท่านอยู่เสมอมาเล่า?'

...

ลมชิวเทียนหดหู่แห้งแล้ง คนยิ่งว้าเหว่เดียวดาย

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ ทราบว่าด้านหลังจะไม่มีคนก้มศีรษะติดตามอีกตลอดกาลแล้ว

นี่ความจริงไม่นับเป็นสำคัญอย่างไร เพราะความจริงเคยชินต่อความโดดเดี่ยวแล้ว

แต่บัดนี้ มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด ในใจมักรู้สึกเวิ้งว้างว่างเปล่า คล้ายดั่งสูญเสียกระไรไว้ที่ด้านหลังก็ปาน

บางครั้ง กระทั่งยังอดมิได้ ต้องเหลียวกลับไปมองแวบหนึ่ง

ทางที่ด้านหลังยาวอย่างยิ่ง มันได้เดินโดดเดี่ยวมาเป็นระยะทางไกลอย่างยิ่งแล้ว

แต่ทว่า ทางที่เบื้องหน้ายิ่งยาวไกลกว่า หรือยังจะเดินโดดเดี่ยวต่อไปอีก?

นางเล่า?

ในลมชิวเทียนที่หดหู่ยะเยียบ นางกำลังทำกระไร?

ลอบหลั่งน้ำตาอยู่เดียวดาย? หรือไปหาบุรุษหนุ่มที่อยู่ในโอวาทอีกคนหนึ่ง?

หัวใจโป้วอั้งเสาะเจ็บปวดราวถูกเข็มทิ่มแทงอีกครา

ครั้งนี้เป็นมันตีจากนางมาเอง มันไม่สมควรคิดถึงนางอีก ไม่สมควรเจ็บช้ำเสียใจอีก

แต่มันพาลรู้จักคิด พาลรู้จักเจ็บปวดใจ

หรือแต่ละคนต่างมีความปรารถนาทรมานตัวเอง? ไฉนเมื่อทรมานผู้อื่นแล้วยังจะทรมานตัวเองอีก?

บัดนี้ แม้นับว่าโป้วอั้งเสาะทราบนางอยู่ที่ใด ก็ต้องไม่ไปหานางโดยเด็ดขาด

แต่โป้วอั้งเสาะกลับยังคงเจ็บช้ำใจเพราะนางดั่งครั้งก่อน

นี่เป็นเพราะสาเหตุใด?

ตอนไม่มีคนอยู่ กระทั่งโป้วอั้งเสาะ บางครั้งก็ยังอดมิได้ต้องหลั่งน้ำตา

แต่น้ำตาของโป้วอั้งเสาะมิทันหลั่งไหล ก็ได้ยินผู้อื่นกำลังร่ำไห้

เป็นเสียงร่ำไห้ของบุรุษคนหนึ่ง

เสียงร่ำไห้ดังอย่างยิ่ง เศร้าเสียใจอย่างยิ่ง

บุรุษน้อยนักที่จะร่ำไห้เยี่ยงนี้ มีแต่สตรีที่สามีเพิ่งตายเท่านั้น จึงจะร่ำไห้จนดังปานนี้

มาตรว่าโป้วอั้งเสาะมิใช่เป็นคนพอใจเกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระของผู้อื่น ยังคง

ดเกิดประหลาดสงสัยมิได้

แต่โป้วอั้งเสาะย่อมไม่เข้าไปดู ยิ่งไม่เข้าไปถาม

เสียงร่ำไห้นี้ อยู่ในป่าโปร่งทางเบื้องหน้านี่เอง โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ ผ่านชายป่าไป

เสียงร่ำไห้ยังคงดังอยู่ ร่ำไห้พลางอธิษฐานกระท่อนกระแท่นไปพลาง

"แป๊ะไต้เฮี้ยบ ท่านไฉนต้องตาย? เป็นผู้ใดทำร้ายท่านตาย? ท่านไฉนไม่ให้โอกาสทดแทนพระคุณแก่ข้าพเจ้าสักครั้ง?"

โป้วอั้งเสาะพลันชะงักเท้า หันกายไป

บุรุษแต่งกายไว้ทุกข์ด้วยผ้าปอ คุกเข่าอยู่ที่ใต้ร่มไม้ในป่า เบื้องหน้าเป็นโต๊ะเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีคนกระดาษ ม้ากระดาษหลายตัว และยังมีดาบกระดาษอีกเล่มหนึ่ง

ดาบที่ปะซ้อนด้วยกระดาษขาว แต่ด้ามดาบกลับทาสีดำสนิท!

บุรุษผู้นี้ดูไปผ่านวัยกลางคนแล้ว แต่รูปกายยังคงปราดเปรียวเข้มแข็งเช่นวัยฉกรรจ์ จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบาง ดูไปเป็นคนมีนิสัยกล้าแข็งทระนง ยากยิ่งจะร่ำไห้เสียงดัง ๆ ได้

แต่ตอนนี้ มันกลับร่ำไห้จนคล้ายเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง

มันจัดการจุดไฟเผาคนกระดาษ ม้ากระดาษ และดาบกระดาษบนโต๊ะแล้ว ดวงตายังมีหยาดน้ำหลั่งไหลไม่ขาดสาย

โป้วอั้งเสาะเดินเข้าไปหยุดอยู่ข้างกายมัน จับตามองโดยสงบ

แต่คนผู้นั้นยังคงจับตามองดูคนม้าดาบกระดาษที่ลุกไหม้อยู่ รินสุราสาดเข้าไปในกองไฟจอกหนึ่ง แล้วรินดื่มเองจอกหนึ่ง จากนั้น รำพึงเบา ๆ

"แป๊ะไต้เฮี้ยบ ข้าพเจ้าไม่มีอื่นใดสักการะท่าน ขอเพียงหวังให้วิญญาณบนสรวงสวรรค์ของท่าน อย่าได้ว้าเหว่ตลอดกาลนาน..."

วาจานี้ยังกล่าวไม่ทันจบคำ ก็ร่ำไห้จนเสียงดังอีกครา

รอจนมันหยุดร่ำไห้แล้ว โป้วอั้งเสาะจึงได้ร้องเรียกไป

"นี่!"

คนผู้นั้นสะดุ้งเฮือกใหญ่ หันขวับกลับมา จ้องมองโป้วอั้งเสาะด้วยความตื่นเต้น

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ท่านร่ำไห้ถึงผู้ใด?"

คนผู้นั้นลังเลชั่วครู่ ในที่สุดตอบ

"ข้าพเจ้าร่ำไห้แก่ชายชาตรีที่สุดสูง และก็เป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่สุดยอดแห่งยุค แต่เสียดาย พวกท่านที่มีวัยฉกรรจ์ ต้องไม่รู้จักท่านเป็นแน่"

หัวใจโป้วอั้งเสาะเต้นถี่เร็ว พยายามข่มกลั้นตัวเองไว้ พลางกล่าว

"ท่านไฉนร่ำไห้ถึงมัน?"

"เนื่องเพราะท่านเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตข้าพเจ้า ในชั่วชีวิตของข้าพเจ้าไม่เคยได้รับพระคุณจากผู้ใดมา แต่ท่านกลับช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้"

"มันช่วยท่านอย่างไร?"

ชายกลางคนถอนใจกล่าว

"เมื่อยี่สิบปีก่อน ข้าพเจ้ามีอาชีพเป็นเปียซือ คุ้มกันสินค้าสำคัญรายหนึ่งผ่านมาในที่นี้"

"อยู่ที่นี้?"

"ใช่ เนื่องเพราะสินค้าที่ข้าพเจ้าคุ้มกันสำคัญยิ่ง ความรับผิดชอบจึงยิ่งใหญ่ ดังนั้น คิดจะรีบเร่งส่งสินค้าให้ถึงจุดหมายปลายทาง ถึงกับลืมส่งเทียบคารวะซิปินในฮอฮั่งจึง"

โป้วอั้งเสาะรีบถาม

"หรือคนที่ไป ๆ มา ๆ ในเส้นทางสายนี้ ต่างต้องส่งเทียบไปคารวะซิปินทุกคน?"

"ผู้ที่ผ่านทางนี้ต่างต้องไปที่ฮอฮั่งจึง ส่งเทียบคารวะมัน ดื่มสุรามันสักมื้อ รับค่าใช้จ่ายเล็กน้อยแล้วจึงเดินทางต่อ มิเช่นนั้น มันจะเห็นผู้อื่นดูแคลนมัน ไม่ให้เกียรติมัน"

ดวงตามันมีประกายเดือดดาลจนแวววาว แค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะมันเป็นผู้กล้าอันดับหนึ่งในดินแดนนี้ ดังนั้น มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าก้าวร้าวล่วงเกินมัน"

"แต่ท่านกลับก้าวร้าวล่วงเกินมัน?"

"ดังนั้น มันจึงได้นำขวานใหญ่หนักหกสิบสามชั่งของมันมารังควานเรื่องข้าพเจ้า"

"มันจะให้ท่านทำอย่างไร?"

"มันให้ข้าพเจ้าทิ้งรถบรรทุกสินค้าไว้ จากนั้นไปเชิญประมุขสำนักคุ้มกันภัยของพวกเรามา พากันไปคุกเข่าโขกศีรษะขอขมามันที่ฮอฮั่งจึง"

"ท่านไม่ยอม?"

"คุกเข่าโขกศีรษะขอขมากลับมิเป็นไร แต่สินค้ารายนั้นจะต้องส่งถึงจุดหมายตามกำหนดเวลา มิเช่นนั้น ยี่ห้อของสำนักคุ้มกันภัยเราต้องถูกทำลายไปแล้ว"

มันพลันเชิดหน้ายืดอกส่งเสียงดัง ๆ ต่อไป

"อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าเตี้ยไต้ปึง เมื่อกาลกระโน้น ก็เป็นบุคคลมีชื่อกระเดื่องเกรียงไกร ข้าพเจ้าไหนเลยทนทานการหยามเยี่ยงนี้ได้?"

"ดังนั้น ท่านจึงประมือกับพวกมัน"

เตี้ยไต้ปึงถอนหายใจอีกเฮือกหนึ่งกล่าว

"เสียดายที่ขวานหนักหกสิบสามชั่งของมันเล่มนั้น มีความร้ายกาจอย่างยิ่งจริง ๆ ข้าพเจ้ามิใช่คู่มือของมัน มันในยามเดือดดาล คิดจะจามข้าพเจ้าให้แหลกเละในคมขวาน"

สีหน้าของมันพลันลิงโลดยินดีขึ้นอีกครา รีบกล่าวต่อไปว่า

"โชคดีที่ในตอนนั้น วีรบุรุษยิ่งใหญ่ท่านนั้นบังเอิญผ่านทางมา พอลงมือก็ขัดขวางซิปินไว้ เมื่อถามต้นสายปลายเหตุกระจ่าง ตำหนิซิปินพักหนึ่ง จึงสั่งให้มันรีบปล่อยข้าพเจ้าเดินทางทันที"

"ภายหลังเล่า?"

"ซิปินย่อมมิยินยอม ยังคิดจะลงมือ แต่ขวานเหล็กใหญ่ที่หนักหกสิบสามชั่งของมัน พออยู่เบื้องหน้าวีรบุรุษยิ่งใหญ่ท่านนั้น ถึงกับคล้ายกลายเป็นกระดาษไป"

หัวใจโป้วอั้งเสาะเต้นถี่เร็วอีกครา

เตี้ยไต้ปึงถอนหายใจกล่าว

"บอกตามความสัตย์จริง ชั่วชีวิตของข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นพลังฝีมือที่สูงส่งถึงระดับวีรบุรุษยิ่งใหญ่ท่านนั้นมาก่อนเลย และไม่เคยเห็นบุคคลที่มีจิตใจกว้างขวางสูงส่งเปี่ยมคุณธรรมเยี่ยงนั้นด้วย แต่เสียดาย..."

"เสียดายกระไร?"

สีหน้าเตี้ยไต้ปึงหดหู่อีกครา กล่าวเสียงเครือ

"เสียดายที่ยอดคนเลอเลิศจนยืนหยัดท้าฟ้าดินเยี่ยงนั้น ภายหลังถึงกับถูกพวกต่ำช้าสามานย์ลอบประทุษตายไปอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุ"

ดวงตาของมันมีหยาดน้ำเอ่อคลอขึ้นมาอีกครา กล่าวต่อด้วยเสียงสั่นเครือ

"เสียดายที่ข้าพเจ้ากระทั่งยังมิทราบ ฮวงซุ้ยของท่านอยู่ที่ใด มีแต่ในวันนี้ของทุกปี จะต้องนำเครื่องเซ่นมากราบไหว้ท่านในสถานที่นี้ นึกถึงบุคลิกภาพอันอาจหาญของท่านในครั้งอดีต นึกถึงพระคุณที่ท่านมีต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่อาจข่มกลั้นความรู้สึกไว้ได้ ต้องร่ำไห้เป็นพักใหญ่ทุกครั้งไป"

โป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่น เน้นเสียงช้า ๆ

"ท่าน...ท่านผู้นั้นมีนามใด?"

เตี้ยไต้ปึงกล่าวเสียงเครือ

"นามของท่าน แม้ข้าพเจ้าบ่งบอกไป พวกท่านที่เป็นวีรบุรุษวัยฉกรรจ์ก็ต้องไม่รู้จัก"

"ท่านบอกมา"

"ท่านแซ่แป๊ะ..."

"ซิ่งตอแป๊ะตึ๊งจู๊?"

"ไฮ้! ท่านไฉนรู้จัก?"

โป้วอั้งเสาะมิตอบ มือทั้งสองกำแน่นกว่าเดิม เน้นเสียงหนัก ๆ

"ประมุขซิ่งตอมึ้งเป็นคนเช่นไรกันแน่?"

เตี้ยไต้ปังกล่าวด้วยสีหน้าหนักแน่น

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่บอกแล้ว ท่านเป็นอัจฉริยะเลอเลิศแห่งยุค เป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่ในพิภพจบแดน และก็เป็นผู้กล้าหาญที่ไม่มีในบู๊ลิ้มระยะหนึ่งร้อยปีนี้"

"เนื่องเพราะมันเคยช่วยชีวิตท่านไว้ ท่านจึงกล่าวเยี่ยงนี้ใช่หรือไม่?"

เตี้ยไต้ปึงรีบส่งเสียงดัง ๆ ด้วยความจริงใจ

"แม้นับว่าท่านมิได้ช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ต้องกล่าวเยี่ยงนี้ ชนชาวบู๊ลิ้มยุคนั้นมีผู้ใดไม่ทราบเกียรติคุณอันสุดสูงของซิ่งตอแป๊ะตึ๊งจู๊? มีผู้ใดไม่เคารพเทิดทูนท่าน?"

"แต่ทว่า..."

"คนที่ไม่เคารพนับถือท่าน จะต้องเป็นพวกเหล่าร้ายที่ป่าเถื่อนไม่ถือเหตุผลก่อกรรมทำเข็ญมามากเกินไป เนื่องเพราะแป๊ะไต้เฮี้ยบชิงชังความชั่วช้ายิ่งกว่าข้ออาฆาต และมีจิตใจเปี่ยมคุณธรรมตามกำเนิด หากพบกับเรื่องอยุติธรรมที่ใด ท่านเป็นต้องลงมือเกี่ยวข้องด้วยเสมอมา"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"สมมุติเช่น ชิปินผู้นั้น ก็ต้องแค้นท่านเป็นอย่างยิ่ง ต้องใส่ไคล้ประณามท่านลับหลัง แต่ทว่า..."

หัวใจที่เย็นชาไปของโป้วอั้งเสาะ เริ่มร้อนระอุขึ้นอีกครา

วาจาต่อ ๆ ไปของเตี้ยไต้ปึงจะว่ากระไร โป้วอั้งเสาะต่างไม่ได้ยินแล้ว หัวใจพลันมีความปรารถนาต้องการล้างแค้นจนคึกคักขึ้นอีกครา กระทั่งยังกราดเกรี้ยวรุนแรงกว่าก่อน ๆ อีกมากหลาย

เนื่องเพราะบัดนี้จึงเข้าใจ บิดาตนเป็นคนเช่นไร นับว่าเข้าใจกระจ่างแล้ว!

บัดนี้โป้วอั้งเสาะเชื่อแน่ เพื่อล้างแค้นแทนบิดา มิว่าเสียสละเยี่ยงไร ต่างมีทุเนค่าคุ้มอยู่

ยิ่งเคียดแค้น ยิ่งชิงชังต่อบรรดามือสังหารที่ลอบไปประทุษร้ายทำลายบิดาตนจนตายไป...โดยเฉพาะเบ๊คงคุ้ง!

โป้วอั้งเสาะสาบานในใจ ต้องหาเบ๊คงคุ้งมาให้ได้ สาบานต้องไม่ยอมอภัยให้กับฆาตกรที่ไร้ยางอายผู้นี้เด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะเดือดดาลพลุ่งพล่านจนตัวสั่นระริก

เตี้ยไต้ปึงจับตามองด้วยความตระหนก เดาไม่ออกว่า บุรุษหนุ่มหน้าซีดขาวไฉนแปรเปลี่ยนไปในฉับพลันแล้ว

โป้วอั้งเสาะพลันกล่าว

"ท่านเคยได้ยินนามเบ๊คงคุ้งมาหรือไม่?"

เตี้ยไต้ปึงผงกศีรษะ โป้วอั้งเสาะถามต่อ

"ท่านทราบมันอยู่ที่ใดหรือไม่?"

เตี้ยไต้ปึงส่ายหน้า เบนสายตาจากหน้าโป้วอั้งเสาะไปที่ดาบในมือ

ฝักดาบสีดำสนิท ด้ามดาบสีดำสนิท

แสดงแน่ชัด เตี้ยไต้ปึงไม่เคยลืมดาบเยี่ยงนี้มาเลย

มันพลันกระโดดขึ้น ร้องสุดเสียง

"ท่าน...ท่าน...หรือท่านคือ..."

"ข้าพเจ้าเอง"

โดยมิกล่าวกระไรอีก โป้วอั้งเสาะหันช้า ๆ เดินออกจากป่าไป

ชายป่า ลมกำลังโชยพัดรุนแรง

เตี้ยไต้ปึงเหม่อมองดูจนซึมเซา พลันโถมออกจากป่า ปราดไปคุกเข่าที่เบื้องหน้าแล้วร้องดัง ๆ

"แป๊ะไต้เฮี้ยบมีพระคุณต่อข้าพเจ้ายิ่งใหญ่เทียมฟ้า มาตรว่าท่านผู้เฒ่าไปสู่สรวงสวรรค์แล้ว แต่ว่าท่าน...ท่านอย่างไรโปรดให้โอกาสทดแทนพระคุณแก่ข้าพเจ้าสักครั้ง"

"ไม่ต้อง"

"แต่ข้าพเจ้า..."

"วาจาที่ท่านบอกกับข้าพเจ้าเมื่อครู่ นับเป็นการทดแทนบุญคุณได้แล้ว"

"แต่ข้าพเจ้าไม่แน่จะสามารถสืบทราบข่าวคราวของผู้แซ่เบ๊นั้นก็ได้"

"ท่าน?"

"มาตรว่าข้าพเจ้าตอนนี้ล้างมือ ไม่ต้องยังชีพด้วยการเป็นเปียซือ แต่สหายก่อน ๆ ของข้าพเจ้ายังคงมีอีกมากหลาย ที่คลุกคลีอยู่ในวงพวกนักเลงยุคนี้ ข่าวคราวของพวกมัน กว้างขวางและรวดเร็วอย่างยิ่งด้วย"

โป้วอั้งเสาะก้มศีรษะมองดูมือที่กุมดาบของตน จากนั้นจึงถาม

"ท่านอยู่ที่ใด?"

ห้องเรียบร้อยสมถะ สะอาดอย่างยิ่ง บนผนังสีขาวสะอาด แขวนภาพคนอยู่ภาพหนึ่ง

ภาพคนที่วาดมิใคร่สวยงาม แต่สง่าปานมีชีวิต

เป็นชายกลางคน หน้าขาว มีหนวดประปราย ดวงตาเป็นประกายแวววาว ยืนอยู่ที่ชายป่า หน้าแหงนเล็กน้อย ร่างเหยียดตรงราวปลายทวน

ท่านสวมเสื้อยาวสีม่วง บนสายรัดเอวไหมแวววาว มีดาบห้อยอยู่เล่มหนึ่ง

ดาบสีดำสนิท!

หน้าภาพยังมีโต๊ะบูชาอีกตัว บนโต๊ะมีดอกไม้สดและผลไม้ บนป้ายไม้สีขาวมีอักษรเขียนไว้

'ที่สถิตวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของอึ้งกงแป๊ะไต้เฮี้ยบ'

นี่เป็นบ้านของเตี้ยไต้ปึง

เตี้ยไต้ปึงเป็นคนที่รู้จักทดแทนน้ำใจอย่างยิ่ง เป็นชายชาตรีมีโลหิตระอุคุกรุ่นอย่างยิ่ง

ตอนนี้ มันได้ออกไปสืบข่าวคราวให้แก่โป้วอั้งเสาะอยู่

ตอนนี้ โป้วอั้งเสาะนั่งอยู่ที่เก้าอี้ไม้ขาวข้างโต๊ะยาว จับตามองภาพของบิดา

ที่กำแนบแน่นในมือ เป็นดาบเช่นเดียวกับในภาพวาด ฝักดาบสีดำ ด้ามดาบสีดำ

โป้วอั้งเสาะมาอยู่ที่นี้สี่วันแล้ว

ตลอดสี่วัน แต่ละวันต่างนั่งที่นี้ จับตามองดูภาพของบิดาจนซึมเซา

ตลอดร่างโป้วอั้งเสาะเย็นเฉียบ แต่โลหิตกลับร้อนระอุ

'ท่านเป็นอัจฉริยะเลอเลิศในแดนดิน และเป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่ที่หาไม่ได้ในรอบร้อยปี'

เพียงวาจานี้ก็เกินพอแล้ว

มิว่าจะทนทุกข์ทรมานปานใด มิว่าจะเสียสละยิ่งใหญ่เพียงไหน เพียงวาจาประโยคนี้ก็เกินพอแล้ว

โป้วอั้งเสาะต้องไม่ยอมปล่อยให้วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์บนสรวงสวรรค์ของบิดาประณามมันเป็นบุตรที่ไม่รักดีเด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะจะต้องใช้โลหิตล้างความแค้นยิ่งใหญ่นี้ มิว่าต้องทุ่มเทคุณค่ายิ่งใหญ่ออกไปเพียงใดก็ตาม...

ม่านราตรีคลี่คลุมลงแล้ว โป้วอั้งเสาะจุดโคมขึ้น นั่งโดดเดี่ยวอยู่ใต้โคมเดียวดาย

หลายวันที่ผ่าน โป้วอั้งเสาะแทบจะลืมชุยล้งไป แต่ยามถึงวิกาลที่ว้าเหว่ นั่งอยู่ใต้โคมโดดเดี่ยวด้วยอารมณ์เงียบเหงา ในเปลวไฟที่วูบวาบ คล้ายดั่งพลันกลับกลายเป็นประกายตาของชุยล้งไป

โป้วอั้งเสาะขบกรามแน่น พยายามไม่ไปคิดถึงนาง

อยู่ต่อหน้ารูปของบิดา หากไปคิดเรื่องนั้น นับเป็นการเหยียดหยามที่อัปยศไม่น่าอภัย เป็นมลทินที่มิอาจลบล้างได้

โชคดีที่ตอนนั้นมีเสียงฝีเท้าดังขึ้นทางนอกประตูแล้ว

ที่นี้เป็นตรอกเล็ก ๆ ที่สงบอย่างยิ่ง นี่เป็นบ้านเล็ก ๆ ที่สงบอย่างยิ่ง ต้องไม่มีผู้อื่นมาแน่

ผู้เข้ามาเป็นเตี้ยไต้ปึงจริง ๆ โป้วอั้งเสาะรีบถาม

"มีข่าวหรือไม่?"

เตี้ยไต้ปึงก้มศีรษะถอนหายใจ

โป้วอั้งเสาะมิต้องรอให้มันตอบมา สีหน้าที่ท้อแท้ของมันก็เป็นคำตอบอยู่แล้ว

ลมโชยพัดสัมผัสหน้าต่าง ใบไม้ร่วงติดตามเป็นทาง ดุจดั่งเป็นเสียงถอนหายใจ

โป้วอั้งเสาะลุกช้า ๆ ส่งเสียงช้า ๆ

"ท่านมิต้องเสียใจ นี่ไม่อาจตำหนิท่าน"

เตี้ยไต้ปึงเงยหน้ากล่าว

"ท่าน...จะไปแล้ว?"

"ข้าพเจ้ารอถึงสี่วันแล้ว"

"แม้นับว่าท่านจะไป ก็ควรรอจนถึงสว่างก่อน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะค่ำนี้จะมีคนมาผู้หนึ่ง"

"คนเยี่ยงไร?"

"คนประหลาด"

โป้วอั้งเสาะขมวดคิ้ว

เตี้ยไต้ปึงมีสีหน้ากระตือรือร้นจนคึกคักอีกครา กล่าวต่อไปว่า

"มันมิเพียงเป็นคนประหลาดเท่านั้น ยังนับว่าเป็นคนวิกลจริตได้ แต่มันกลับเป็นคนวิกลจริตที่มีข่าวกว้างขวางที่สุดในแผ่นดิน"

โป้วอั้งเสาะลังเลแล้วกล่าว

"ท่านไฉนทราบว่ามันจะมา?"

"มันบอกเอง"

"บอกเมื่อใด?"

"สามปีก่อน"

โป้วอั้งเสาะต้องขมวดคิ้วอีกครั้ง เตี้ยไต้ปึงรีบกล่าวต่อ

"แม้นับว่าบอกเมื่อสามปีก่อน ข้าพเจ้ายังคงเชื่อมัน ค่ำนี้มันต้องมาแน่ แม้นับว่ามีคนฟันเท้าทั้งสองของมันขาดไป มันคลานก็ต้องคลานมาอย่างแน่นอน"

"หากมันตาย?"

"หากมันตาย ก็ต้องสั่งคนหามโลงของมันมา"

"ท่านเชื่อมันถึงปานนี้?"

"ข้าพเจ้าเชื่อถือมันจริง ๆ เนื่องเพราะวาจาที่มันกล่าว มิเคยเสียสัตย์เลยแม้สักครั้งเดียว"

โป้วอั้งเสาะทรุดกายช้า ๆ นั่งไป เตี้ยไต้ปึงจึงถาม

"ท่านมิเคยดื่มสุราเลย?"

โป้วอั้งเสาะส่ายหน้า

ตอนส่ายหน้า หัวใจปวดแปลบขึ้นอีกครา

เตี้ยไต้ปึงมิทันสังเกตสีหน้าเจ็บปวดของโป้วอั้งเสาะออก ยังคงแย้มยิ้มกล่าว

"แต่วิกลจริตผู้นั้นกลับเป็นปิศาจสุรา เมื่อสองปีก่อน ข้าพเจ้าก็เตรียมสุราไว้ให้มันสองไหแล้ว เพื่อมันคืนนี้จะได้ดื่ม..."

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง สุราสองไหนั้นยังไม่มีผู้ใดดื่มไป"

สุราตั้งอยู่บนโต๊ะ สองไหใหญ่จริง ๆ

วิกาลดึกมากแล้ว

เสียงเกราะบอกโมงยามแว่วมาแต่ไกล...ใกล้ถึงยามสามแล้ว

ยามสามยังไม่มีคนมา

แต่เตี้ยไต้ปึงกลับยังนั่งอย่างเยือกเย็นในที่นั้น ไม่มีความกระวนกระวายแม้สักน้อยนิด

มันนับเป็นคนที่เชื่อถือมิตรสหายอย่างยิ่งจริง ๆ

โป้วอั้งเสาะนั่งแน่วนิ่งอยู่ในที่เดิม กระทั่งวาจาก็ไม่ถามอีก

ยังคงเป็นเตี้ยไต้ปึงทำลายความเงียบขึ้นก่อน โดยแย้มยิ้มกล่าว

"มันมิเพียงเป็นคนวิกลจริตเท่านั้น ยังเป็นปิศาจสุรา ยังเป็นโจรโดดเดี่ยว แต่ข้าพเจ้ากลับไม่เคยเห็นผู้ใดจะเป็นสหายที่เชื่อถือได้ยิ่งกว่ามัน"

โป้วอั้งเสาะสงบฟังอยู่ เตี้ยไต้ปึงกล่าวต่อไป

"มันมาตรแม้นเป็นโจรโดดเดี่ยว แต่เป็นโจรธัมมะ ที่ปล้นคนรวยช่วยคนจน ตัวเองกลับมักจะยากไร้จนแทบไม่มีสักอีแปะหนึ่งอยู่บ่อยครั้ง"

โป้วอั้งเสาะไม่รู้สึกประหลาดใจ เนื่องเพราะมันเคยพบคนประเภทนี้มา

ฟังว่า เอี๊ยบไคเป็นคนประเภทนี้

เตี้ยไต้ปึงกล่าวต่อ

"มันแซ่กิม ผู้อื่นต่างเรียกมันว่ากิมฮวงจื้อ (วิกลจริต) จนกระทั่งมันยังลืมชื่อแท้จริงของมันไปแล้ว"

โป้วอั้งเสาะตอนนี้กลับมิได้ไปฟังวาจามัน เนื่องในตรอกน้อยมีเสียงฝีเท้าแว่วแล้ว

เสียงฝีเท้าหนักอย่างยิ่ง และเป็นเสียงของสองคนด้วย

เตี้ยไต้ปึงเงี่ยหูฟังแล้วสั่นศีรษะกล่าว

"ผู้มาต้องมิใช่มัน"

"อ้อ?"

"ข้าพเจ้าบอกว่ามันเป็นโจรโดดเดี่ยว ไปมาตามลำพังเสมอ"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ยามโจรโดดเดี่ยวเดินทาง ก็ต้องไม่มีเสียงฝีเท้าหนักหน่วงเช่นนี้เด็ดขาด"

โป้วอั้งเสาะก็ยอมรับ ที่มันบอกมีเหตุผล แต่เสียงฝีเท้ากลับมาหยุดอยู่ที่หน้าประตูเสียได้

ครานี้ เตี้ยไต้ปึงขมวดคิ้วบ้างแล้ว

มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น
เตี้ยได้ปึงขมวดคิ้วรำพึง
"ต้องมิใช่มันเด็ดขาด มันไม่เคยเคาะประตูเลย"
แต่คงมิอาจไม่ไปเปิดประตูได้
นอกประตูมีอยู่สองคนจริง ๆ
สองคนหามโลงใหญ่อย่างยิ่ง
แสงดาวเลือนรางลูบไล้ใบหน้าสองคนนั้น
ทั้งสองต่างมีสีหน้าธรรมดาอย่างยิ่ง อาภรณ์ที่สวมใส่ก็เป็นผ้าฝ้ายหยาบ ๆ ที่ธรรมดา สวมรองเท้าหญ้าทั้งสองคน
มิว่าผู้ใดต่างสามารถดูออก มันคือกรรมกรที่ใช้แรงงานแลกเปลี่ยนเงินทอง
"ท่านแซ่เตี้ย?"
เตี้ยได้ปึงผงกศีรษะ
"มีคนสั่งให้พวกเราส่งโลงนี้มาให้ท่าน"
พวกมันหามโลงเข้ามาในห้อง วางลงแล้วมิกล่าวกระไร ก็สะบัดหน้าออกไปทันที คล้ายดั่งกลัวจะหนีไม่รวดเร็วเพียงพอก็ปาน
ความจริงเตี้ยได้ปึงจะไล่ตามออกไป แต่เมื่อเหลือบมองโลงใหญ่แล้ว ชะงักเท้าไว้อีกครา
มันยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้น เหม่อมองโลงจนซึมเซา
ดวงตาของมันคล้ายมีหยาดน้ำจะหลั่งไหลอีกครา กล่าวด้วยความรันทด
"ข้าพเจ้าบอกแล้ว แม้นับว่ามันตาย ก็ต้องเรียกคนหามโลงของมันมาจนได้"
หัวใจโป้วอั้งเสาะวาบหวิวอีกครา
มาตรว่าไม่ฝากความหวังต่อเรื่องนี้สักเท่าใด แต่ย่อมมีหวังอยู่ใยหนึ่ง
บัดนี้ ความหวังล้มเหลวไปแล้ว
ดูสีหน้าเตี้ยได้ปึงที่เศร้าโศกเสียใจเพราะมิตรสหาย หัวใจโป้วอั้งเสาะย่อมไม่เบิกบานไปได้
แต่เสียดาย ที่โป้วอั้งเสาะมิเคยปลอบผู้ใดมาก่อนเลย
ตอนนี้ พลันต้องการดื่มสุราอีกแล้ว
สุราอยู่บนโต๊ะ
เตี้ยได้ปึงกล่าวเสียงเครือด้วยความรันทด
"ดูท่า สุราสองไหนี้ถึงกับไม่มีคนดื่มจริง ๆ?"

พลันมีเสียงดังก้องขึ้น

"ไม่มีคนดื่มจึงประหลาด!"

เสียงนี้ถึงกับดังออกจากในโลง

จากนั้น ในโลงมีเสียงดังโครม ฝาโลงถูกกระแทกเปิดออก คนเป็น ๆ ผู้หนึ่งกระโดดออกมาจากในโลง

เป็นชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ หนวดเคราครึ้ม เปลือยท่อนบน แต่ท่อนล่างสวมกางเกงต่วนดำมีดอกแดง เท้ายังสวมรองเท้าพื้นบางใหม่เอี่ยม

เตี้ยได้ปึงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ตัววิกลจริต ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องไม่ตายไปได้"

กิมฮวงจื้อกล่าว

"จะตาย ก็ต้องดื่มสุราทั้งสองไหนี้ของท่านให้หมดสิ้นก่อน"

มันกระโดดออกจากโลงมาได้ รีบตบดินที่พอกปากไหสุราไป ตอนนี้ กำลังยกไหดื่มอย่างกระหายดั่งวัวดื่มน้ำ

โป้วอั้งเสาะนั่งอยู่ที่ข้างโต๊ะสุรานี่เอง แต่มันกลับมิได้เหลือบมองแม้สักแวบเดียว คล้ายดั่งว่า ในห้องไม่มีคนผู้นี้อยู่เลยก็ปาน

คนผู้นี้ดูไปคล้ายวิกลจริตอยู่บ้างจริง ๆ

แต่โป้วอั้งเสาะไม่มีโทสะ เนื่องเพราะตัวเองก็มักมิไปเหลือบมองผู้อื่นเช่นกัน

กิมฮวงจื้อดื่มสุรารวดเดียวไปครึ่งไหจึงได้หยุดหอบหายใจ หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"สุรายอดเยี่ยม เป็นสุราที่หมักไว้นานปีจริง ๆ นับว่ามิได้มาเสียเที่ยวเปล่า"

เตี้ยได้ปึงถามขึ้น

"ท่านจะมาก็มา ไฉนต้องเล่นลวดลายเยี่ยงนี้ด้วย?"

กิมฮวงจื้อถลึงตาถาม

"ผู้ใดเล่นลวดลายกับท่าน?"

"ไม่เล่นลวดลาย ไฉนต้องซ่อนในโลง เรียกผู้อื่นหามมา?"

"เนื่องเพราะเราคร้านจะเดิน"

เป็นคำตอบที่พิสดารอย่างยิ่ง และก็บ้าคลั่งอย่างยิ่งด้วย แต่ตอนมันกล่าววาจานี้ ดวงตากลับมีประกายหวั่นหวาดพรั่นพรึงขึ้นวูบหนึ่ง

ดังนั้น จึงรีบยกไหสุราดื่มอีก

เตี้ยได้ปึงกลับคว้าแขนมันไว้ กิมฮวงจื้อจึงถาม

"เป็นไร? เสียดายหรือไร?"

เตี้ยไต้ปิงถอนหายใจกล่าว

"ท่านไม่ต้องอำพรางข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องมีเรื่องยุ่งยากอีกแล้ว"

"เรื่องยุ่งยากใด?"

"ท่านจะต้องไปก้าวร้าวล่วงเกินผู้ใด เพราะต้องการหลบหลีกมัน จึงได้ซ่อนตัวอยู่ในโลงนี้"

กิมฮวงจื้อถลึงตาอีกคราจึงส่งเสียงดัง

"เราเหตุใดต้องหลบซ่อนผู้อื่น? เรากิมฮวงจื้อเคยกลัวผู้ใดบ้าง?"

เตี้ยไต้ปิงมีแต่ต้องหุบปากไว้

มันทราบ ตอนนี้อย่างไรก็ถามความนัยไม่ออก แม้นับว่ากิมฮวงจื้อมีความยุ่งยากที่ยิ่งใหญ่จริง ก็ต้องไม่บอกต่อหน้าคนมิเคยรู้จักเป็นแน่

ในที่สุด มันเพิ่งนึกได้ว่าในห้องยังมีบุคคลที่สาม จึงรีบแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าแทบลืมแนะนำให้ท่านรู้จักไว้ สหายท่านนี้คือ..."

กิมฮวงจื้อสอดคำทันที

"มันเป็นสหายของท่าน มิใช่ของเรา"

วาจาไม่ทันจบคำ ก็ยกไหขึ้นกรอกลงไป

เตี้ยไต้ปิงคล้ายดั่งกระดากกระเดื่องยิ่ง ต้องฝืนยิ้มให้โป้วอั้งเสาะ พลางกล่าว

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว มันเป็นคนวิกลจริต"

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"วิกลจริตประเสริฐยิ่ง"

กิมฮวงจื้อพลันกระแทกไหสุรากับโต๊ะ ถลึงตากล่าว

"วิกลจริตมีที่ใดประเสริฐ?"

โป้วอั้งเสาะไม่แยแสมัน กิมฮวงจื้อกล่าวต่อ

"ท่านเห็นว่าวิกลจริตประเสริฐมาก หรือท่านก็เป็นคนวิกลจริต?"

โป้วอั้งเสาะยังคงไม่แยแสมัน

กิมฮวงจื้อพลันหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"คนผู้นี้มีความหมาย มีความหมายอย่างยิ่ง..."

เตี้ยไต้ปิงกระตุกแขนมันเบา ๆ ฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านอาจบางทีไม่รู้จักมันเป็นผู้ใด มันคือ..."

กิมฮวงจื้อพลันถลึงตาสอดคำ

"เราไฉนไม่รู้จักมันเป็นผู้ใดได้?"

"ท่านรู้จัก?"

"พอเราออกมา ก็ทราบว่ามันเป็นผู้ใดแล้ว"

"ไฮ้! ท่านไฉนรู้จัก?"

"แม้นับว่าเราดูตัวมันไม่ออก ก็ต้องรู้จักดาบของมัน เรากิมฮวงจื้อคลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปีปานนี้ หรือจะคลุกคลีเปล่าได้?"

เตี้ยไต้ปึงปั้นหน้ากล่าว

"ในเมื่อท่านรู้จักมันเป็นผู้ใด ย่อมไม่บังควรเสียกิริยาปานนี้"

"เราคิดจะทดลองมัน"

"ทดลองมัน?"

"ผู้อื่นว่ามันเป็นตัวประหลาดเช่นกัน ยังประหลาดยิ่งกว่าเราเสียอีก"

"ประหลาดในที่ใด?"

กิมฮวงจื้อยกเท้าขึ้นไพล่จนสูงแล้วกล่าว

"ฟังว่า มิว่าเรื่องอันใดมันต่างอดกลั้นได้ ขอเพียงท่านมิใช่เป็นศัตรูของมัน แม้นับว่าตบหน้ามันสักสองฉาด มันก็ไม่ตีโต้แก้มือ"

เตี้ยไต้ปึงปั้นหน้ากล่าว

"ประการนี้ ท่านควรอย่าได้ทดลองจะประเสริฐ"

"ฮา ฮา เราแม้เป็นคนวิกลจริต แต่จวบจนบัดนี้ ยังเป็นคนวิกลจริตมีชีวิต ดังนั้น เราจึงได้ทราบข่าวมามากหลาย"

"ข่าวใด?"

กิมฮวงจื้อไม่สนใจด้วย แต่หันไปถลึงจ้องโป้วอั้งเสาะแล้วกล่าว

"ท่านต้องการทราบ เบ๊คงคุ้งอยู่ที่ใด ใช่หรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะพลันกำมือแนบแน่นอีกครา สวนคำว่า

"ท่านทราบ?"

"เรื่องที่เราทราบ มีมากมายมาแต่ไหนแต่ไร"

โป้วอั้งเสาะตื่นเต้นจนเสียงแหบพร่า

"มัน...อยู่ที่ใด?"

กิมฮวงจื้อพลันเม้มปากไว้

เตี้ยไต้ปึงปราดเข้าไปโยกไหล่มันแรง ๆ พลางกล่าว

"ในเมื่อท่านทราบ ไฉนไม่บอก?"

"เราไฉนต้องบอก?"

"เนื่องเพราะมันเป็นทายาทของผู้มีพระคุณต่อข้าพเจ้า และก็เป็นสหายของข้าพเจ้าด้วย"

"เราบอกแล้ว มันเป็นสหายรักของท่าน แต่มิใช่ของเรา"

"เพ้ย! ท่านเป็นสหายของข้าพเจ้าหรือไม่?"

"ตอนนี้ยังใช่ เนื่องเพราะเราตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่"

"เป็นความหมายใดของท่าน?"

"ความหมายนี้ท่านสมควรเข้าใจ"

"หรือท่านบอกไปแล้วต้องตายแน่นอน?"

"มิได้ เรามิใช่หมายความดั่งนั้น"

โป้วอั้งเสาะโพล่งขึ้น

"หรือท่านต้องการเงื่อนไขใดจึงยอมบอก?"

"มีเพียงเงื่อนไขเดียว"

"เงื่อนไขใด?"

"เราต้องการให้ท่านไปฆ่าคนแทนเราผู้หนึ่ง"

"ฆ่าผู้ใด?"

"ฆ่าคนที่เราไม่ต้องการพบตลอดกาล"

"ที่ท่านซ่อนตัวอยู่ในโลง ก็เพราะหลบซ่อนมันผู้นั้น?"

กิมฮวงจื้อไม่ปฏิเสธ โป้วอั้งเสาะถามอีก

"คนผู้นั้นเป็นใคร?"

"เป็นคนที่ท่านไม่รู้จัก ไม่มีบุญคุณความแค้นกับท่าน"

"ข้าพเจ้าไฉนต้องไปฆ่าคนเยี่ยงนั้น?"

"เนื่องเพราะท่านต้องการทราบเบ๊คงคุ้งอยู่ที่ใด?"

โป้วอั้งเสาะก้มศีรษะต่ำ มองดาบในมือแน่วนิ่ง...ตอนครุ่นคิด มันมีสีหน้าท่าทีเยี่ยงนี้

เตี้ยไต้ปึงอดมิได้ต้องกล่าว

"ท่านไฉนจะต้องไปฆ่าคนผู้นั้นให้ได้?"

กิมฮวงจื้อตอบ

"เนื่องเพราะมันจะฆ่าเรา"

"มันสามารถฆ่าท่านได้?"

"สามารถ"

"ไฮ้! คนที่สามารถฆ่าท่านได้มีอยู่ไม่มาก?"

"คนที่สามารถฆ่ามันยิ่งมีอีกน้อยกว่า"

มันจับตามองดาบในมือโป้วอั้งเสาะแล้วกล่าวช้า ๆ

"ตอนนี้ ชาวโลกที่สามารถฆ่ามันได้ อาจบางทีมีดาบเล่มนี้เท่านั้น"

โป้วอั้งเสาะกำดาบในมือแนบแน่นกว่าเดิม กิมฮวงจื้อกล่าวต่อ

"เราทราบว่าท่านไม่ปรารถนาไปฆ่ามัน มิว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการไปฆ่าคนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จัก"

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"แต่ข้าพเจ้าจะต้องหาเบ๊คงคุ้งให้ได้"

"ดังนั้น ท่านจึงจำต้องไปฆ่ามัน"

โป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่นกว่าเดิม

กิมฮวงจื้อบ่งบอกไม่ผิด มิว่าผู้ใดก็ไม่ปรารถนาไปฆ่าคนแปลกหน้าที่มิเคยรู้จักกัน

แต่ทว่า ความอาฆาตแค้นที่ฝังจิตใจมาสิบเก้าปี คล้ายดั่งเป็นหญ้าพิษต้นหนึ่งงอกรากอยู่ในหัวใจจนแนบแน่น...มาตรว่าเป็นผู้อื่นไปปลูกไว้ในหัวใจโป้วอั้งเสาะ แต่ตอนนี้ก็ได้งอกรากอยู่ในหัวใจแล้ว

อาฆาตแค้น มิใช่มีตามธรรมชาติ

แต่หากอาฆาตแค้นงอกรากอยู่ในหัวใจท่าน ในโลกก็ไม่มีอำนาจใดสามารถถอนมันออกได้เด็ดขาด

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะ เริ่มมีเหงื่อซึมออกมาทีละน้อย

กิมฮวงจื้อจับตามองพลางกล่าว

"อ๊วงชิวฮุ้นก็มิใช่ศัตรูของท่าน ท่านความจริงก็ไม่รู้จักมัน แต่ท่านกลับฆ่ามันไป"

โป้วอั้งเสาะพลันเงยหน้า

กิมฮวงจื้อกล่าวเสียงราบเรียบต่อไป

"มิว่าผู้ใด เพราะต้องการล้างแค้น ย่อมยากจะไม่ฆ่าคนผิดไปจำนวนมากหลายและผู้ถูกฆ่าผิด ส่วนมากมักเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่มีความผิดด้วย"

โป้วอั้งเสาะพลันกล่าว

"ข้าพเจ้าไฉนจะแน่ใจ หลังจากฆ่ามันแล้ว สามารถหาเบ๊คงคุ้งพบแน่นอน?"

"เนื่องเพราะเป็นเราบอก"

วาจาที่มันลั่นปาก มิเคยเสียสัจจะมาเลยสักครั้ง ประการนี้ กระทั่งโป้วอั้งเสาะ

ก็มิอาจไม่เชื่อแล้ว

คนที่ถูกไล่ล่าสังหารอย่างดุดัน ยังไม่ลืมคำนัดที่รับปากเมื่อสามปีก่อน หาใช่เรื่องง่ายดายไม่

โป้วอั้งเสาะก้มศีรษะอีกครา เหม่อมองดูดาบในมือ พลางกล่าวช้า ๆ

"ตอนนี้ ข้าพเจ้าเพียงต้องการให้ท่านบอกกับข้าพเจ้าอีกเรื่องเดียว"

"เรื่องอันใด?"

โป้วอั้งเสาะเน้นทีละคำ

"คนผู้นั้นอยู่ที่ใด?"

ดวงตากิมฮวงจื้อเป็นประกายสุกใสทันที

กระทั่งใบหน้าเตี้ยไต้ปึง ก็มีประกายลิงโลดยินดี มันเป็นสหายของทั้งสอง มันหวังให้ทั้งสองต่างสามารถได้ของที่ต้องการ

กิมฮวงจื้อกล่าว

"จากที่นี้ไปทางทิศเหนือประมาณสี่ห้าลี้ มีเมืองเล็ก ๆ ในเมืองเล็ก ๆ มีร้านสุราเล็ก ๆ ก่อนสนธยาวันพรุ่ง คนผู้นั้นจะต้องไปที่ร้านสุราเล็ก ๆ นั้น"

"เป็นเมืองใด? ร้านสุรายี่ห้อใด?"

"จากที่นี้ไปทางทิศเหนือ มีเมืองนั้นเมืองเดียว ในเมืองเล็กนั้นก็มีร้านสุราอยู่ร้านเดียว ท่านจะต้องหาพบแน่"

"ท่านไฉนจึงทราบ คนผู้นั้นจะต้องไปที่นั้น ในเวลาก่อนสนธยาวันรุ่งขึ้น?"

"ฮา ฮา เราบอกแล้ว เรื่องที่เราทราบมีมากมายนัก"

"คนผู้นั้นมีรูปลักษณะใด?"

"เป็นบุรุษ"

"บุรุษก็มีหลายประเภท"

"คนผู้นั้นจะต้องเป็นประเภทที่พิสดารที่สุด ท่านเพียงเห็นมัน ทราบทันทีว่ามันผิดกว่าคนอื่น ๆ โดยสิ้นเชิง"

"มันมีวัยสูงเท่าใด?"

"นับดูแล้วมันสมควรสามสี่สิบปี แต่บางครั้งดูไปกลับเยาว์วัยอย่างยิ่ง มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออก มันมีอายุมากน้อยเท่าใดแน่"

"มันแซ่ไร?"

"ท่านมิจำเป็นต้องทราบ มันแซ่ไร"

"ข้าพเจ้าจะต้องทราบมันแซ่ใด จึงสามารถถามมัน เป็นคนที่ข้าพเจ้าต้องการ

ฆ่าหรือไม่"

"เราต้องการให้ท่านไปฆ่ามัน มิใช่ให้ท่านไปคบหามัน"

"หรือท่านจะให้ข้าพเจ้า พอเห็นมันก็ลงมือทันที?"

"ให้ประเสริฐ อย่าได้กล่าววาจาแม้สักคำเดียว และต้องไม่อาจให้มันทราบว่าท่านมีเจตนาจะฆ่ามันเป็นอันขาด"

"ข้าพเจ้าไม่อาจฆ่าคนในสภาพเยี่ยงนี้"

"ท่านต้องฆ่าในสภาพเช่นนี้ มิเช่นนั้น ท่านอาจจะต้องตายกับมือมันก็ได้"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้ว กิมฮวงจื้อกล่าวต่อ

"หากท่านตายในมือมัน ยังมีผู้ใดสามารถล้างแค้นแทนแป๊ะไต้เฮี้ยบได้?"

โป้วอั้งเสาะอึ้งอึกเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"มิว่าผู้ใด ต่างไม่ต้องการไปฆ่าคนแปลกหน้าที่มิเคยรู้จัก"

"วาจานี้เราเคยกล่าว"

"ตอนนี้ ข้าพเจ้ารับปากท่านไปฆ่ามัน ข้าพเจ้าต้องไม่อาจฆ่าผิดคนอีกเป็นอันขาด"

"เราก็หวังให้ท่านอย่าได้ฆ่าผิดคน"

"ดังนั้น ท่านอย่างน้อยสมควรบรรยายรูปลักษณะของคนผู้นั้นให้ชัดเจน"

กิมฮวงจื้อครุ่นคิดแล้วกล่าว

"คนผู้นี้ย่อมยังมีส่วนสัดพิเศษอยู่อีกหลายประการ"

"ท่านบอกมา"

"ประการแรกคือดวงตาของมัน ดวงตามันผิดกับทุกคนโดยเด็ดขาด"

"มีที่ใดผิดกัน?"

"ดวงตามัน ดูไปคล้ายเป็นตาสัตว์ร้าย ต้องเป็นสัตว์ป่าจึงมีดวงตาเช่นนั้นได้"

"ยังมีเล่า?"

"มันกินอาหารช้าเป็นพิเศษ เคี้ยวละเอียดเป็นพิเศษ คล้ายดั่งกินมื้อนี้แล้วมิทราบจะรอถึงเมื่อใดจึงได้กินอีกมื้อหนึ่ง ดังนั้น มันถนอมอาหารของมันเป็นพิเศษ"

"บอกต่อไป"

"ยามมันอยู่เพียงลำพัง ไม่เคยดื่มสุราเลย แต่ที่เบื้องหน้ามันต้องมีสุราอยู่ป้านหนึ่ง"

โป้วอั้งเสาะสงบฟัง กิมฮวงจื้อกล่าวต่อ

"และที่สายรัดเอวของมัน ต้องเสียบกระบองอยู่ท่อนหนึ่ง"

"กระบองเยี่ยงไร?"

"กระบองธรรมดาที่สุด ถากขึ้นจากไม้ขาว มีความยาวประมาณสามเชียะ"

"มันไม่เคยพกอาวุธอื่น ๆ?"

"ไม่เคยเลย"

"กระบองนั้นเป็นอาวุธของมัน?"

กิมฮวงจื้อถอนใจกล่าว

"นั่นแทบจะเป็นอาวุธที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในชั่วชีวิตเราเคยเห็นมา"

เตี้ยไต้ปึงพลันแย้มยิ้มกล่าว

"นั่นย่อมไม่อาจเปรียบกับดาบของท่านได้ ในโลก ต้องไม่มีอาวุธใดสามารถเปรียบกับดาบเล่มนี้ได้"

โป้วอั้งเสาะก้มศีรษะครุ่นคิด จับตามองดาบในมือแน่วนิ่ง พลันเงยหน้าขึ้นมองดาบบนภาพวาดอีกครั้ง

โป้วอั้งเสาะไม่ยอมให้ดาบเล่มนี้ถูกผู้ใดดูแคลนเป็นอันขาด ไม่อาจให้ดาบเล่มนี้ตกไปอยู่ในมือผู้ใดเป็นอันขาดด้วย!

กิมฮวงจื้อมองสีหน้าโป้วอั้งเสาะแล้วกล่าว

"ตอนนี้ท่านย่อมควรทราบ มันเป็นบุคคลเช่นไรแล้ว?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะรับคำ

"มันนับเป็นคนประหลาดจริง ๆ"

"ข้าพเจ้าประกัน เมื่อท่านฆ่ามันแล้ว ต้องไม่มีผู้ใดเศร้าเสียใจเด็ดขาด"

"อาจบางทีมีแต่ข้าพเจ้าคนเดียว"

"ฮา แต่หลังจากท่านหาเบ๊คงคุ้งพบ ที่เศร้าเสียใจก็สมควรเป็นเบ๊คงคุ้ง"

โป้วอั้งเสาะมองตามันแน่วนิ่งพลันกล่าว

"ผู้ใดว่าท่านเป็นคนวิกลจริต?"

"มากอย่างยิ่ง"

"พวกมันต่างผิดแล้ว ข้าพเจ้าดู ท่านอาจบางทียังแจ่มใสยิ่งกว่าพวกมันมากนัก"

กิมฮวงจื้อหัวร่อเสียงก้อง หัวร่อพลางประคองไหสุรา กรอกลงไปอย่างไม่คิดชีวิต

เตี้ยไต้ปึงแย้มยิ้มกล่าว

"ปมเด่นที่สุดของผู้นี้คือ ยามมีสติแจ่มใส มันต้องไม่เมาเด็ดขาด ถึงเวลาสมควรเมา มันต้องไม่มีสติแจ่มใสเด็ดขาด"

คนแปลกหน้าที่ยิ่งใหญ่

อรุณรุ่ง

กิมฮวงจื้อเมาไปแล้ว เมาฟุบอยู่กับโต๊ะ ส่งเสียงกรนดังสนั่นหวั่นไหว

โป้วอั้งเสาะรำพึงเบา ๆ

"ข้าพเจ้าสมควรหลับสักครู่"

เตี้ยไต้ปึงรีบสนับสนุน

"ถูกแล้ว วันนี้ท่านสมควรมีความแจ่มใสเป็นพิเศษ"

"ฆ่าคนต้องควรมีความแจ่มใส?"

"ท่านสมควรฟังออก คนผู้นั้นต้องมิใช่รับมือง่ายดาย"

โป้วอั้งเสาะเพ่งมองดาบในภาพวาดแน่วนิ่ง มุมปากพลันมีรอยยิ้มอันโอหังขึ้นเล็กน้อย กล่าวช้า ๆ

"แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด ในโลก จะมีกระบองของผู้ใดต่อต้านดาบเล่มนี้ได้"

โป้วอั้งเสาะมิเชื่อจริง ๆ

ตอนแป๊ะเทียนอู้มีชีวิตก็มิเคยเชื่อ

ดังนั้น ตอนนี้แป๊ะเทียนอู้จึงตายไป

คนแปลกหน้า ไม่อาจเชื่อถือเป็นเด็ดขาด เนื่องเพราะปกติ มันมักจะเป็นบุคคลมีอันตรายที่สุด

...

ผู้นี้เป็นคนแปลกหน้า

ผู้คนในที่นี้มิเคยเห็นมันเลย และมิเคยเห็นคนเยี่ยงดั่งมันมาด้วย

ความจริงมันมิได้มีที่ประหลาดพิกล

มันดูไปงามสง่าอย่างยิ่ง สะอาดอย่างยิ่ง ความจริงสมควรเป็นคนที่ไปแห่งหนใดต่างได้รับการต้อนรับที่ดี

และมันยังฉกรรจ์อย่างยิ่ง ผิวหนังเต่งตึงจนเป็นประกาย ตลอดร่างไม่มีเนื้อที่มากเกินจำเป็นแม้สักน้อยนิด

ในตัวมันก็ไม่มีอาวุธร้ายที่ผู้คนรู้สึกหวาดกลัวด้วย

แต่มันกลับเป็นคนที่น่ากลัวอย่างยิ่งจริง ๆ

ความเงียบขรึมของมัน น่ากลัวอย่างยิ่ง

ยามไม่กล่าววาจา มิอาจนับเป็นเงียบขรึมที่สุด ที่น่ากลัวคือ ความหนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่งยวดเยี่ยงนี้

มันนั่งอยู่ที่นี้มานานอย่างยิ่ง มิเพียงไม่ได้เอ่ยปากเท่านั้น ยังมิได้เคลื่อนไหวด้วย นี่ความจริงเป็นเรื่องยากจะทนทานอยู่

แต่ทีท่าของมันกลับปลอดโปร่งอย่างยิ่ง เป็นธรรมดาอย่างยิ่ง คล้ายดั่งปกติก็นั่งแน่วนิ่งมิเคยเคลื่อนไหวเยี่ยงนี้เสมอ

บนโต๊ะมีป้านสุราและมีจอกสุรา

แต่มันกลับมิเคยแตะต้องเลย

คล้ายดั่งสุรานี้มิใช่สั่งมาดื่ม แต่เป็นสั่งมาดู ยามใดที่มันจับตามองไปยังป้านสุรา ดวงตาที่กระด้างเย็นชาก็มีประกายนุ่มนวลขึ้นเล็กน้อย

หรือป้านสุรานี้ สามารถบันดาลให้มันนึกถึงสหายที่ครุ่นคิดคำนึงถึงตลอดเวลาได้?

เสื้อผ้าที่สวมเป็นผ้าฝ้ายหยาบ ๆ ธรรมดา แต่ซักสะอาดอย่างยิ่ง บนสายรัดเอวสีเดียวกับเสื้อ มีกระบองสั้นท่อนหนึ่งเสียบไว้อย่างไม่แยแส

กระบองสั้นก็ไม่น่ากลัว

ที่น่ากลัวสุดคือ ยังคงเป็นดวงตาของมัน

ดวงตาสุกใสอย่างยิ่ง

มีคนมากหลายที่นัยน์ตาสุกใสยิ่ง แต่นัยน์ตามันกลับสุกใสเป็นพิเศษ สุกใสกว่าผู้ใดทั้งสิ้น สุกใสจนคล้ายดั่งจะสามารถส่องเข้าถึงในก้นบึ้งของหัวใจท่าน

มิว่าผู้ใดถูกดวงตาคู่นี้มอง ต่างจะต้องรู้สึก ความลับทั้งมวลของตนถูกมันเห็นไปแล้ว

ความรู้สึกเยี่ยงนี้ หาใช่น่าทนทานไม่

ตอนนี้ มันสั่งหมี่มาชามหนึ่ง

มันเริ่มกินหมี่แล้ว กินช้าอย่างยิ่ง เคี้ยวละเอียดอย่างยิ่ง คล้ายดั่งว่าหมี่ชามนี้เป็นหมี่โอชะที่สุดเท่าที่เคยกินในชั่วชีวิต และก็คล้ายเป็นหมี่ชามสุดท้ายที่มันสามารถจะได้กิน!

มือที่ถือตะเกียบของมันสะอาดและมั่นคง นิ้วเรียวยาวอย่างยิ่ง แต่เล็บกลับตัดสั้นเป็นพิเศษ

ในยามที่มันกินหมี่อยู่ โป้วอั้งเสาะก็ได้เดินเข้าไปในร้าน

พอโป้วอั้งเสาะเดินเข้าไป ก็เห็นคนแปลกหน้าผู้นี้ทันที

แต่โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึก ดวงตาของคนแปลกหน้าก็กำลังจับมองตน คล้ายดั่งทราบอยู่ก่อนว่า จะต้องมีคนเช่นตนเดินเข้ามาในร้านก็ปาน

ตอนถูกดวงตาคู่นี้มอง หัวใจโป้วอั้งเสาะถึงกับมีความหวาดกลัวอย่างบอกมิถูกเกิดขึ้นได้

โป้วอั้งเสาะมิเคยมีความรู้สึกเช่นนี้มาก่อนเลย!

คล้ายดั่งว่า เดินทางอยู่ในสถานที่มิเคยไปในยามวิกาล พลันพบเห็นจิ้งจอกตัวหนึ่งรออยู่ก่อนก็ปาน

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ เข้าไป แสร้งมิเหลือบมองคนแปลกหน้านั้น

แต่มือที่กำดาบกลับเน้นแนบแน่นกว่าเดิม

โป้วอั้งเสาะเตรียมชักดาบ

คนแปลกหน้านั่งตามสบายอยู่ในที่นั้น ความจริงพร้อมที่จะชักดาบตัดคอมันได้ทุกเวลา มันแน่แก่ใจ ดาบของมันมีความรวดเร็วปานใด

มันมีความมั่นใจเสมอมา

แต่ครั้งนี้ โป้วอั้งเสาะกลับพลันกลายเป็นไม่มั่นใจแล้ว!

มาตรว่าคนแปลกหน้าจะนั่งตามสบายอยู่ในที่นั้น แต่กลับคล้ายเป็นสุดยอดฝีมือบู๊ลิ้ม ได้ตั้งท่วงท่ารับที่แน่นหนามั่นคงที่สุด จนตลอดร่างไม่มีจุดอ่อนช่องว่างแม้สักน้อยนิดก็ปาน!

นี่ก็เป็นเรื่องที่โป้วอั้งเสาะมิเคยพบเห็นมาก่อนเลย
โป้วอั้งเสาะเดินช้ากว่าเดิม เท้าซ้ายก้าวช้า ๆ ไปก่อน เท้าขวาจึงลากตามไปช้า ๆ
โป้วอั้งเสาะกำลังรอโอกาส
คนแปลกหน้ายังคงจับตามอง พลันเอ่ยขึ้น
"เชิญนั่ง"
โป้วอั้งเสาะต้องหยุดเท้าโดยมิรู้ตัว คล้ายดั่งยังมิทราบมันเชิญผู้ใดนั่ง
คนแปลกหน้าใช้ตะเกียบในมือชี้ที่เก้าอี้ตรงข้าม แล้วกล่าวซ้ำ
"เชิญนั่ง"
โป้วอั้งเสาะลังเลอยู่ แต่แล้วถึงกับทรุดกายนั่งลงไปจริง ๆ
คนแปลกหน้าถาม
"ดื่มสุรา?"
"ไม่ดื่ม"
"มิเคยดื่มเลย?"
"ตอนนี้ไม่ดื่ม"
มุมปากคนแปลกหน้าพลันมีรอยยิ้มที่พิสดารอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ
"สิบปีแล้ว..."
โป้วอั้งเสาะฟังอยู่ แต่ฟังความหมายของคำพูดนี้ไม่ออก
คนแปลกหน้ากล่าวช้า ๆ ต่อไป
"สิบปีนี้ ไม่เคยมีคนคิดจะฆ่าเราอีกเลย"
หัวใจโป้วอั้งเสาะเต้นระทึก
คนแปลกหน้าจับตามอง พลางกล่าวเสียงราบเรียบ
"แต่ท่านตอนนี้กลับต้องการฆ่าเรา"
หัวใจโป้วอั้งเสาะเต้นถี่เร็วกว่าเดิม
โป้วอั้งเสาะไม่เข้าใจจริง ๆ ไฉนคนแปลกหน้าทราบจุดประสงค์การมาของตนได้?
คนแปลกหน้ายังคงจับตามองแน่วนิ่ง พลางถาม
"ใช่หรือไม่?"
"ใช่"
คนแปลกหน้าหัวร่อเบา ๆ พลางกล่าว
"เราดูออก ท่านมิใช่คนโป้ปดมดเท็จ"
"โป้ปดไม่เป็น แต่ฆ่าคนเป็น"

"ท่านฆ่าคนมาเท่าใดแล้ว?"

"ไม่น้อย"

แก้วตาของคนแปลกหน้าคล้ายหดเล็กลงกว่าเดิม กล่าวช้า ๆ

"ท่านรู้สึก การฆ่าคนสนุกสนาน?"

"ข้าพเจ้าฆ่าคน หาใช่เพราะรู้สึกสนุกสนานไม่"

"แล้วเพราะสาเหตุใด?"

"ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องบอกกับท่าน"

คนแปลกหน้าพลันมีประกายตารันทดหดหู่อย่างบอกมิถูก ถอนใจกล่าว

"ถูกแล้ว แต่ละคนที่ฆ่าคน ต่างมีเหตุผลของตัวเองอยู่ นับว่าไม่ต้องบอกแก่ผู้อื่นจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องถาม

"ท่านไฉนทราบ ข้าพเจ้าจะมาฆ่าท่าน?"

"ท่านมีรังสีอำมหิต"

"ท่านดูออก?"

"รังสีอำมหิตนั้นดูไม่ออก แต่มีคนบางประเภทกลับรู้สึกออก"

"ท่านเป็นคนประเภทนั้น?"

"ข้าพเจ้าใช่"

ดวงตาของคนแปลกหน้าคล้ายเหม่อมองไปในทิศทางสุดไกล กล่าวช้า ๆ ต่อไป

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีความรู้สึกเยี่ยงนั้น ซึ่งเรียกว่าเป็นสัญชาตญาณพิเศษก็ได้ ดังนั้น ตอนนี้ข้าพเจ้าจึงยังรอดชีวิตอยู่"

"ตอนนี้ท่านยังมีชีวิตอยู่จริง ๆ"

"ท่านมีความเห็น ต้องสามารถฆ่าข้าพเจ้าได้แน่?"

"ในโลก ไม่มีคนที่ฆ่าไม่ตาย"

"ท่านมีความมั่นใจ?"

"ไม่มีความมั่นใจ ข้าพเจ้าก็ไม่มา"

คนแปลกหน้าหัวร่ออีกครา

เสียงหัวร่อของท่านลี้ลับและพิสดาร คล้ายดั่งในฤดูหนาวเหน็บพลันมีลมอบอุ่นโชยมา ละลายหิมะน้ำแข็งไปก็ปาน

คนแปลกหน้ายิ้มกล่าวอีก

"ข้าพเจ้าพอใจคนเช่นท่าน"

"แต่ข้าพเจ้ายังต้องการฆ่าท่าน"

"เพราะเหตุใด?"

"ไม่มีเหตุผล"

"ไม่มีสาเหตุก็จะฆ่าคน?"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะพลันมีประกายเจ็บช้ำขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวช้า ๆ

"แม้นับว่ามีสาเหตุ ก็ไม่อาจบอกกับท่าน"

"ท่านอย่างไรก็ต้องฆ่าข้าพเจ้าให้ได้?"

"ใช่แล้ว"

คนแปลกหน้าถอนใจกล่าว

"น่าเสียดาย"

"น่าเสียดาย?"

"เรามิได้ฆ่าคนมาหลายปีแล้ว"

"อ้อ?"

"นั่นเนื่องเพราะเรามีหลักเกณฑ์ของตัวเองอยู่ หากท่านไม่คิดฆ่าเรา เราก็ต้องไม่ฆ่าท่านเด็ดขาด"

"หากข้าพเจ้าต้องการฆ่าท่านให้ได้?"

"ท่านก็ต้องตาย"

"บางทีผู้ตายจะเป็นท่าน"

"บางทีใช่..."

จนบัดนี้ คนแปลกหน้าจึงได้เหลือบมองดาบในมือโป้วอั้งเสาะแล้วกล่าว

"ดูท่า ดาบของท่านต้องรวดเร็วอย่างยิ่ง?"

"รวดเร็วเพียงพอ"

"ประเสริฐมาก"

คนแปลกหน้ากล่าวแล้ว เริ่มรับประทานหมี่ต่อไป รับประทานช้าอย่างยิ่งเคี้ยวละเอียดอย่างยิ่ง

มือข้างหนึ่งถือตะเกียบ มืออีกข้างหนึ่งถือชาม

ดูไปแล้ว โป้วอั้งเสาะเพียงชักดาบ คมดาบก็สามารถฟันใส่ศีรษะมันได้อย่างง่ายดาย

มันจะไม่มีทางปัดป้องรับมือได้เด็ดขาด

แต่ดาบของโป้วอั้งเสาะยังคงอยู่ในฝักดาบ ฝักดาบในแสงสีของสนธยา ดูไป

ยิ่งดำจนเป็นประกาย

แต่มือกลับยิ่งซีดขาว

โป้วอั้งเสาะมิได้ชักดาบ เนื่องเพราะอยู่ต่อหน้าคนแปลกหน้า ถึงกับพลันมิทราบ ดาบนี้ของตนสมควรฟันลงไปในส่วนสัดใด?!

เบื้องหน้าของคนแปลกหน้า คล้ายดั่งมีกำแพงสูงที่มองไม่เห็นกางกั้นไว้ก็ปาน

คนแปลกหน้ามิเหลือบมองโป้วอั้งเสาะอีก แต่กล่าวช้า ๆ

"ฆ่าคนมิใช่เป็นเรื่องสนุกสนาน ถูกฆ่ายิ่งไม่สนุกสนาน"

โป้วอั้งเสาะมิได้ตอบ

เนื่องเพราะคนแปลกหน้าคล้ายมิใช่กล่าวกับโป้วอั้งเสาะ

คนแปลกหน้ากล่าวช้า ๆ ต่อไป

"เราไม่พอใจคนที่ฆ่าโดยไม่มีเหตุผลอยู่เสมอมา โดยเฉพาะเป็นคนวัยฉกรรจ์ คนวัยฉกรรจ์ไม่บังควรเพาะนิสัยเช่นนี้ขึ้น"

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ข้าพเจ้าก็มิใช่มาฟังคำสั่งสอนของท่าน"

คนแปลกหน้ากล่าวเสียงราบเรียบ

"ดาบอยู่ในมือท่าน ท่านพร้อมที่จะชักออกมาได้ทุกเวลา"

คนแปลกหน้ารับทานหมี่เส้นสุดท้ายอย่างเชื่องช้า ท่าทียังคงปลอดโปร่งเยือกเย็น

แต่กล้ามเนื้อทุกส่วนสัด ประสาททุกเส้นสายของโป้วอั้งเสาะ คล้ายดั่งตึงเครียดจนแทบขาดจากกัน

โป้วอั้งเสาะทราบ บัดนี้ถึงเวลาที่จำต้องชักดาบให้ได้แล้ว

หากดาบนี้ถูกชัก ในระหว่างทั้งสอง ต้องมีคนผู้หนึ่งล้มลงไป!

ในร้านสุราพลันกลายเป็นว่างเปล่า

ผู้มาดื่มกินต่างพากันหลบหน้าออกไปโดยไม่ส่งเสียง กระทั่งยังไม่มีคนจุดตะเกียงขึ้นด้วย

แสงหลงเหลือของอาทิตย์อัสดง ลอดเข้ามาในหน้าต่างอยู่เลือนราง

เป็นสนธยาที่หดหู่ยิ่ง

โป้วอั้งเสาะคล้ายยังนั่งแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว แต่ร่างโป้วอั้งเสาะว่างเปล่าไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะรวบรวมพละกำลังเท่าที่มี มาอยู่ในแขนขวาจนหมดสิ้น

ฝักดาบสีดำสนิท ห่างจากมือที่ซีดขาวเพียงสามนิ้วเท่านั้น

กระบองของคนแปลกหน้ายังคงเสียบอยู่ที่สายรัดเอว...กระบองธรรมดาอย่างยิ่ง ถากขึ้นจากไม้สีขาวเท่านั้น

โป้วอั้งเสาะพลันชักดาบ

ไม่มีประกายดาบ

เพราะดาบมิได้ถูกชักออกมาเลย

ตอนโป้วอั้งเสาะจะชักดาบ พลันมีคนผู้หนึ่งบินเข้ามาจากภายนอก โป้วอั้งเสาะขยับตัววูบ คนผู้นั้นก็ร่วงลงไปที่ข้างกาย

เป็นคนรูปกายสูงใหญ่ เปลือยร่างท่อนบน แต่สวมกางเกงต่วนดำดอกแดง

เท้าของมันสวมรองเท้าใหม่พื้นบาง

กิมฮวงจื้อ!

โจรโดดเดี่ยวที่ทั้งวิกลจริต ทั้งประหลาด ตอนนี้ถึงกับนอนฟุบกับพื้น คล้ายเป็นดินเหนียวกองหนึ่ง ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด ร่างขดจนเป็นก้อนกลม กระทั่งคลานก็ยังไม่มีปัญญาคลานขึ้นได้

มันไฉนพลันมาด้วย? มันไฉนพลันกลายเป็นสภาพเช่นนี้?

ดาบของโป้วอั้งเสาะ ไหนเลยยังชักออกมาได้?!

คนแปลกหน้ารับทานหมี่เส้นสุดท้ายไปแล้ว วางตะเกียบลง เหตุการณ์ที่พลันอุบัติอย่างไม่คาดหมาย ถึงกับมิได้บันดาลสีหน้าท่านให้แปรเปลี่ยนเป็นตระหนกแม้สักน้อยนิด

กระทั่งดวงตายังไม่กะพริบสักครั้ง ตอนนี้กำลังมองที่ประตูแน่วนิ่ง

นอกประตู มีคนเดินเข้ามาอีกผู้หนึ่ง

เอี๊ยบไค!

เอี๊ยบไคที่คล้ายวิญญาณไม่ยอมไปผุดเกิด!

คนแปลกหน้าจับตามองเอี๊ยบไค ดวงตาที่กระด้างเย็นชา ถึงกับมีประกายอบอุ่นนุ่มนวลขึ้นเล็กน้อย

ตอนเอี๊ยบไคจ้องมองท่าน ทีท่ากลับนอบน้อมยำเกรงอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคยังมิเคยนอบน้อมยำเกรงผู้ใดถึงปานนี้มาก่อนเลย

คนแปลกหน้าพลันกล่าว

"มันเป็นสหายของท่าน?"

เอี๊ยบไครับคำ

"ใช่แล้ว"

"มันเป็นคนเช่นไร?"

"เป็นคนที่หลงกลผู้อื่นง่ายดายยิ่ง"

"เป็นคนฆ่าคนตามอำเภอใจ?"

"ไม่ใช่เด็ดขาด"

"มันมีเหตุผลมาฆ่าเรา?"

"มี"

"เป็นเหตุผลที่ดีงาม?"

"มิใช่ แต่เป็นเหตุผลที่ควรแก่การอโหสิ"

"ประเสริฐ เยี่ยงนี้ก็พอแล้ว"

ท่านพลันผุดลุกขึ้น หัวร่อให้เอี๊ยบไคแล้วกล่าว

"เราทราบว่าท่านชมชอบเลี้ยงผู้อื่น วันนี้เรายอมให้ท่านเชิญสักครั้ง"

เอี๊ยบไคก็แย้มยิ้มกล่าว

"ขอบคุณท่าน"

คนแปลกหน้าเดินออกไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะพลันตวาด

"รอก่อน"

คนแปลกหน้ามิได้รอ ท่านเดินไม่เร็วเท่าใด เท้าก้าวไม่ยาวเท่าใด แต่ในฉับพลัน ได้ออกถึงนอกประตูแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มยืนอยู่ที่นอกประตู

นางดูคนแปลกหน้าเดินผ่านหน้านางไป พลันร้องขึ้น

"กระพรวนนี้กำนัลให้ท่าน!"

นางพอส่งเสียง กระพรวนสามลูกที่ห่วงทองในข้อมือขวา พลันพุ่งปราดออกไปดั่งสายฟ้า

ความจริงกระพรวนมีเสียงดังอยู่

แต่ยามนางซัดกระพรวนออกไป กลับไม่ดังแล้ว เนื่องเพราะกระพรวนพุ่งไปเร็วไม่ผิดกับประกายไฟ!

กระพรวนทั้งสามลูก พุ่งเข้าใส่กลางหลังคนแปลกหน้าอย่างแม่นยำ

คนแปลกหน้ามิได้เหลียวมอง มิได้หลบหลีก ถึงกับยังมิได้ตะปบมือมารับด้วย

ท่านยังคงเดินต่อไป เดินด้วยท่วงท่าที่คล้ายไม่เร็วเท่าใด

แต่ประหลาดที่ว่า กระพรวนทั้งสามลูกที่พุ่งเร็วปานสายฟ้า ถึงกับพาลไม่อาจสัมผัสกลางหลังท่านได้ ห่างในระยะประมาณสี่ห้านิ้วตลอดเวลา

ทันใดนั้น ท่านได้เดินออกไปไกลหลายวา

กระพรวนที่ไม่ดัง เริ่มมีเสียงติงตังขึ้นทีละน้อย จากนั้น ร่วงหล่นลงไปสู่พื้น

กระพรวนเป็นประกายแวววาวอยู่กับพื้น แต่ทว่า คนแปลกหน้าที่ประหลาดพิสดารกลับหายลับไปแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มตะลึงลาน

กระทั่งโป้วอั้งเสาะก็ตะลึงลานเช่นกัน

แต่เอี๊ยบไคกลับแย้มยิ้มอยู่ ในรอยยิ้มนี้มีความหมายที่เคารพเทิดทูน และเลื่อมใสนับถือจนบอกมิถูก

เต็งฮุ้นลิ้มพลันวิ่งปราดเข้ามา คว้ามือเอี๊ยบไคแล้วกล่าว

"ผู้นั้นเป็นคนหรือภูตผีกันแน่?"

"ท่านดูเล่า?"

"ข้าพเจ้าดูไม่ออก"

"ไฉนดูไม่ออก?"

"ในโลก ต้องไม่มีคนเยี่ยงนั้น แต่ก็ต้องไม่มีภูตผีเยี่ยงนั้นด้วย"

เอี๊ยบไคหัวร่อ

โป้วอั้งเสาะพลันกล่าวขึ้นบ้าง

"มันเป็นสหายของท่าน?"

เอี๊ยบไคมีทีท่านอบน้อมสำรวม กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าหวังให้เป็นไปได้ ขอเพียงท่านยอมถือข้าพเจ้าเป็นสหาย ท่านจะเรียกให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร ข้าพเจ้าต่างยินดีทั้งสิ้น"

"ท่านทราบว่าข้าพเจ้าจะฆ่ามัน?"

"เพิ่งทราบ"

"ดังนั้น ท่านจึงรีบเร่งรุดมา?"

"ท่านเข้าใจ ข้าพเจ้ามาช่วยท่าน?"

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อ เอี๊ยบไคถอนใจกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าทราบว่าดาบท่านเร็วอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเคยเห็นกับตา แต่หากอยู่ต่อหน้าท่านผู้นั้น ดาบของท่านมิทันชักจากฝัก กระบองสั้นของท่านผู้นั้น อาจบางทีทะลุคอหอยของท่านเสียก่อนแล้ว"

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อมิหยุด เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านไม่เชื่อ เนื่องเพราะท่านยังไม่รู้จัก ท่านผู้นั้นเป็นใคร

โป้วอั้งเสาะถามขึ้น

"มันเป็นใคร?"

"มาตรว่าท่านผู้นั้น มิใช่เป็นคนลงมือรวดเร็วที่สุดในแผ่นดิน แต่ก็มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถเร็วกว่าท่านได้"

"อ้อ?"

"คนที่เร็วกว่าผู้นั้นต้องมิใช่ท่านเด็ดขาด!"

"เป็นผู้ใด?"

สีหน้าเอี๊ยบไคมีประกายเคารพเทิดทูนอย่างจริงใจขึ้นอีกครา เน้นช้า ๆ

"เซี่ยวลี้ปวยตอ (มีดบินของลี้น้อย)"

เซี่ยวลี้ปวยตอ

ฉายาสี่คำนี้ มีอานุภาพอันยิ่งใหญ่จนบอกมิถูก เพียงพอบันดาลให้เลือดลมผู้คนพลุ่งพล่านดาลเดือด ลมหายใจขาดห้วงไปได้

อีกเนิ่นนานให้หลัง โป้วอั้งเสาะจึงระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"หรือมันก็คือคนที่ชื่ออาฮุย?"

"ในโลกนี้ มีอาฮุยเยี่ยงนี้อยู่เพียงผู้เดียว ในอดีตไม่เคยมี ในอนาคตอาจไม่มีอีกก็ได้"

โป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่นกว่าเดิม กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าทราบว่ามันใช้กระบี่เสมอมา?"

"บัดนี้ ท่านไม่จำเป็นต้องใช้กระบี่แล้ว กระบองสั้นเมื่ออยู่กับมือท่าน ก็เป็นกระบี่ที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในแผ่นดิน"

สีหน้าโป้วอั้งเสาะยิ่งซีดขาวกว่าเดิม เน้นทีละคำ

"ดังนั้น ท่านจึงมาช่วยข้าพเจ้า?"

"ข้าพเจ้ามิได้บอกดั่งนั้น"

ไม่รอให้โป้วอั้งเสาะเอ่ยปาก เอี๊ยบไคถามทันที

"ท่านทราบคนบนพื้นผู้นี้เป็นใคร?"

"มันบอก มันมีนามกิมฮวงจื้อ"

"มันมิใช่ ในโลก ไม่มีคนนามกิมฮวงจื้ออยู่เลย"

"มันเป็นผู้ใด?"

"มันมีนามเซี่ยวตั๊กจื้อ"

"เซี่ยวตั๊กจื้อ?"

"ท่านมิเคยได้ยินนามเซี่ยวตั๊กจื้อเลยหรือไร?"

หยุดหัวร่อแล้วเอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ท่านย่อมไม่เคยได้ยิน เนื่องเพราะท่านมิเคยไปที่เมืองหลวง แต่คนที่เคยไปเมืองหลวงต่างทราบ นักแสดงยิ่งใหญ่ในยุคนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถทัดเทียมเซี่ยวตั๊กจื้อได้"

"นักแสดง? หรือมันเล่นงิ้ว?"

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางกล่าว

"และมันก็เป็นอัจฉริยะ มิว่าแสดงบทบาทใด ต่างแนบเนียนไม่พบพิรุธได้"

โป้วอั้งเสาะตะลึงลานไปอีกครา

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ที่มันแสดงครานี้ เป็นบทของผู้ห้าวหาญในวงพวกนักเลง ที่มีสัจวาจาหนักแน่น ทั้งทระนงทั้งถือคุณธรรม และยังมีข่าวคราวรวดเร็วที่สุดด้วย แสดงว่ามันต้องแสดงได้ยอดเยี่ยมสมบทสมบาทยิ่ง"

โป้วอั้งเสาะมิอาจไม่ยอมรับ และเนื้อเรื่องของการแสดงนี้ ตื่นเต้นเร้าใจอย่างยิ่งอยู่

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"เรื่องนี้มีนามเล่ห์ซ้อนเล่ห์ เป็นบทลับที่เอ็กไต้เก็งซุกซ่อนไว้"

โป้วอั้งเสาะโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"เอ็กไต้เก็ง?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ ก้มลงไปควานในอกเสื้อกิมฮวงจื้อ ล้วงหนังสือเล็ก ๆ ออกมาเล่มหนึ่ง

ภายในหน้าหนังสือมีอักษรตัวเล็ก ๆ อยู่ถี่ยิบ

"พอยามสาม เรียกคนใช้หามโลงท่านมา รอเราเอ่ย 'สุราไม่มีคนดื่มจริง ๆ' ท่านก็กระโดดออกมาจากโลง หัวร่อเสียงดัง กล่าว 'ไม่มีคนดื่มจึงประหลาด' จากนั้น..."

โป้วอั้งเสาะเพียงเห็นข้อความเหล่านี้ ใบหน้าที่ซีดขาวพลันแดงฉานไปด้วยความอับอายและเดือดดาล

ในที่สุด บัดนี้โป้วอั้งเสาะก็เข้าใจเรื่องราวใดแล้ว!

นี่นับเป็นการแสดงที่เขียนบทขึ้นเพื่อให้มันดูโดยเฉพาะจริง ๆ เป็นบทที่ผู้อื่นแต่งไว้เรียบร้อยก่อนแล้วจริง ๆ

เริ่มตั้งแต่พบเตี้ยไต้ปึงร่ำไห้อยู่ในป่าโปร่ง มันก็ย่างเข้าหาหลุมพรางทีละก้าว

สุดท้ายจุดหมายในปลายทาง คือกระบองสั้นของอาฮุย!

กระบองสั้นที่สามารถทะลวงคอหอยทุกผู้คนในแผ่นดินได้อย่างง่ายดาย!

กิมฮวงจื้อยังคงนอนครวญครางกับพื้น เสียงบ่งบอกว่าเจ็บปวดยิ่งกว่าเดิม

มิทราบผู้ใดมาจุดตะเกียงขึ้น ใบหน้าในแสงไฟของมัน เป็นสีเทาซีดราวคนตาย

หางตากับมุมปากของมันกระตุกอยู่ไม่หยุดยั้ง ใบหน้ากระตุกจนบิดเบี้ยวไปแล้ว

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะเงยหน้าขึ้นกล่าว

"เอ็กไต้เก็งที่ท่านว่า คือผู้มีฉายาทิชิ้วกุนจื้อ (วิญญูชนมือเหล็ก) ใช่หรือไม่?"

"ก็คือทิชิ้วกุนจื้อ (วิญญูชนมือเหล็ก) เอ็กไต้เก็ง และก็เป็นตัวเตี้ยไต้ปึงด้วย"

โป้วอั้งเสาะกล่าวด้วยความขุ่นแค้น

"ชนชาวนักเลงต่างว่า เอ็กไต้เก็งเป็นวิญญูชน มันถึงกับเป็นวิญญูชนเยี่ยงนี้!"

"ในโลกนี้มีวิญญูชนจอมปลอมอยู่ไม่น้อย"

"มันไฉนต้องทำดั่งนี้?"

"มันต้องการฆ่าท่าน!"

โป้วอั้งเสาะย่อมทราบ ความจริงไม่จำเป็นต้องถามเลย

เอี๊ยบไคกล่าวอีก

"แต่มันก็ทราบ ดาบของท่านเร็วอย่างยิ่ง ในโลก มีน้อยคนนักที่จะเร็วยิ่งกว่าดาบของท่าน"

โป้วอั้งเสาะอดนึกถึงคนแปลกหน้ามิได้ คนแปลกหน้าที่ทั้งพิเศษพิสดาร และทั้งน่าเสียดาย คนแปลกหน้าที่มีทีท่าปลอดโปร่ง แต่หนักแน่นจนเยือกเย็นยิ่ง

อาศัยประการนี้ ก็ไม่ใช่ผู้ใดสามารถทัดเทียมได้แล้ว

'หรือกระบองสั้นของมันจะสามารถทะลวงคอหอยเราได้ ก่อนที่เรายังมิทันชักดาบจากฝัก?'

โป้วอั้งเสาะไม่ยอมเชื่อจริง ๆ และไม่ต้องการไปเชื่อด้วย

โป้วอั้งเสาะแทบอดมิได้ ต้องไล่ตามไปหาคนแปลกหน้า ประลองดูว่าผู้ใดลงมือรวดเร็วกว่ากัน

โป้วอั้งเสาะไม่ยอมรับนับถือเด็ดขาด

แต่เสียดายที่โป้วอั้งเสาะก็ทราบ หากคนแปลกหน้าจะไป ในโลกต้องไม่มีผู้ใดสามารถกางกั้นไว้ได้ และต้องไม่มีผู้ใดสามารถไล่ตามทันด้วย

ความเป็นจริงเยี่ยงนี้ โป้วอั้งเสาะคิดจะไม่ยอมรับก็ไม่ได้แล้ว

มือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะสั่นระริก

เอี๊ยบไคจับตามองดูมือมัน ถอนหายใจกล่าว

"ท่านตอนนี้อาจบางทียังไม่เชื่อ ว่าท่านผู้นั้นเร็วกว่าท่าน แต่ทว่า..."

โป้วอั้งเสาะพลันส่งเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้าเชื่อหรือไม่ ล้วนเป็นเรื่องของข้าพเจ้า เรื่องของข้าพเจ้า มิได้เกี่ยวข้องกับท่านเลย"

เอี๊ยบไคฝืนหัวร่อ

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"ดังนั้น ท่านไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เลย"

เอี๊ยบไคได้แต่ฝืนหัวร่อเท่านั้น โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อไป

"ท่านไฉนจึงลอบติดตามข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา?"

"ข้าพเจ้ามิได้"

"หากท่านมิได้ติดตามข้าพเจ้า ไฉนทราบเรื่องราวนี้ได้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าบังเอิญพบเอ็กไต้เก็งในท้องถนน"

"มีคนพบมันเป็นจำนวนมากหลาย"

"แต่กลับมีเพียงข้าพเจ้ารู้จัก มันคือเอ็กไต้เก็ง ความจริงเอ็กไต้เก็งไม่สมควรมาอยู่ที่นี้ ยิ่งไม่สมควรแต่งกายเยี่ยงนั้น มันความจริงเป็นคนพิถีพิถันเรื่องเสื้อผ้าเป็นที่สุด"

"นั่นก็ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน"

"แต่ข้าพเจ้ากลับมิอาจไม่รู้สึกประหลาดใจได้"

"ดังนั้น ท่านจึงติดตามมัน?"

"ใช่ ข้าพเจ้าติดตามมันถึงสองวัน แต่ยังไม่ทราบที่อยู่ของมันเลย เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่กล้าติดตามใกล้ชิดเกินไป และพฤติการณ์ของมันก็ปราดเปรียวดั่งชะมดร้าย"

"เฮอะ"

"แต่ข้าพเจ้ากลับทราบ มันไปเชิญเซี่ยวตั๊กจื้อมาจากเมืองหลวง ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเปลี่ยนแผน เริ่มติดตามเซี่ยวตั๊กจื้อแทน"

หยุดฝืนหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"แต่ภายหลัง กระทั่งเซี่ยวตั๊กจื้อก็หายร่องรอย..."

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อสอดคำทันที

"ที่แท้ท่านก็มีเรื่องกระทำไม่ได้เช่นกัน"

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"โชคดีที่ตอนหลัง ข้าพเจ้าพบคนหามโลงทั้งสองนั้น ความจริงพวกมันเป็นผู้ติดตามเซี่ยวตั๊กจื้อในคณะ เซี่ยวตั๊กจื้อได้พามันมาด้วย...เซี่ยวตั๊กจื้อดีต่อบริวารของมันอยู่เสมอมา"

เรื่องนี้นับว่าซับซ้อนอย่างยิ่งจริง ๆ กระทั่งโป้วอั้งเสาะก็มิอาจไม่เริ่มรู้สึกสนใจต้องรวมสมาธิฟังโดยสงบงัน

เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ตอนนั้น พวกมันกำลังเก็บข้าวของเตรียมออกจากเมือง ข้าพเจ้าหาพวกมันพบแล้ว ขู่เข็ญทั้งกำลัง หลอกล่อทั้งเงินทอง ในที่สุด จึงถามได้ความว่า พวกมันหามเซี่ยวตั๊กจื้อไปส่งที่ใด"

"ดังนั้น ท่านจึงรีบไปหาที่นั้น?"

"ตอนข้าพเจ้าไปถึง ท่านไม่อยู่แล้ว เหลือแต่เอ็กไต้เก็งกับเซี่ยวตั๊กจื้อสองคนเท่านั้น"

"เอ็กไต้เก็งย่อมไม่บอกความลับนี้แก่ท่าน?"

"มันย่อมไม่บอกแน่ ข้าพเจ้าก็ต้องถามไม่ได้ความใด แต่เสียดาย แผนของมันแม้สุขุมแนบเนียน ฝีมือกลับอำมหิตเกินไปบ้าง"

โป้วอั้งเสาะสงบฟัง เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"มันถึงกับใส่ยาพิษในสุรา เตรียมฆ่าเซี่ยวตั๊กจื้อเพื่อปิดปาก"

จนบัดนี้โป้วอั้งเสาะจึงเข้าใจ สีหน้าความเจ็บปวดทรมานของเซี่ยวตั๊กจื้อ มิใช่ถูกผู้คนทำร้ายบาดเจ็บ แต่เป็นถูกยาพิษ

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ตอนข้าพเจ้าไป พิษของเซี่ยวตั๊กจื้อเริ่มกำเริบ ข้าพเจ้าเปิดเผยฝีมืออำมหิตของเอ็กไต้เก็งแล้ว มันย่อมเคียดแค้นเอ็กไต้เก็งจนจับจิตใจ"

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ดังนั้น มันจึงเปิดเผยแผนการร้ายของเอ็กไต้เก็งให้ท่านทราบ?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"หากมิใช่เอ็กได้เก็งมีฝีมืออำมหิตเกินไป ข้าพเจ้าอาจบางทีไม่มีทางทราบความลับนี้เลยตลอดกาลก็ได้ บทบาทการแสดงของมัน นับว่าถึงระดับเลอเลิศจนสุดยอดจริง ๆ ข้าพเจ้าสังเกตจุดอ่อนความบกพร่องไม่ออกแม้สักน้อยนิด กระทั่งยังถือมันเป็นวิญญูชนที่นอบน้อมเปี่ยมมารยาท แทบจะเตรียมขอโทษมันอยู่ แต่มันกลับไปเสียแล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"หากมันไปเล่นงิ้ว จะต้องมีชื่อเสียงกระเดื่องดังกว่าเซี่ยวตั๊กจื้อแน่"

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"แต่ข้าพเจ้าเมื่อครู่คล้ายดั่งได้ยิน ท่านยังเรียกมันเป็นเอ็กตั้วเจ็ก?"

เต็งฮุ้นลิ้มถลึงจ้องอย่างดุดัน เชิดปากกล่าวด้วยความขุ่นเคือง

"มันความจริงเป็นสหายของเตียเตียข้าพเจ้า ดูทีท่าที่นุ่มนวลน่าสนิทสนมมารยาทที่นอบน้อมสำรวมของมัน มีผู้ใดทราบ มันเป็นวิญญูชนจอมปลอม?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจอีกคราจึงกล่าว

"ดังนั้น ท่านตอนนี้สมควรเข้าใจ ยังคงเป็นคนต่ำ ๆ ที่ใจซื่อดั่งข้าพเจ้าประเสริฐกว่า"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจอยู่นานแล้ว"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"อาจบางที ท่านยังคงไม่เข้าใจจะประเสริฐกว่า"

เต็งฮุ้นลิ้มถลึงจ้องอีกครา พลันกล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้ามีเรื่องไม่เข้าใจอยู่ประการหนึ่งจริง ๆ"

เอี๊ยบไครอให้นางถาม เต็งฮุ้นลิ้มถามจริง ๆ

"วีรบุรุษอาวุโสเซ่นลี้คิมฮวง อาฮุยเหล่านี้ มิได้ปรากฏร่องรอยในวงพวกนักเลงมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว เอ็กได้เก็งไฉนจึงทราบ วันนี้อาฮุยจะมาที่นี้?"

เอี๊ยบไคกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ฮุยเกี่ยมแขะ (อาฮุย) เป็นยอดคนที่มีร่องรอยลี้ลับจริง ๆ กระทั่งบางครั้งเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยก็ยังหาท่านไม่พบ"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงประหลาดใจยิ่ง"

"แต่เท่าที่ทราบมา หลังจากแป๊ะเฮี่ยวเซ็งตายไปแล้ว สามคนที่มีข่าวคราวกว้างขวางที่สุดในวงพวกนักเลง หนึ่งในจำนวนนั้นคือเอ็กได้เก็ง"

"ข้าพเจ้าก็เคยได้ยิน อาคันตุกะที่ไป ๆ มา ๆ ในบ้านมันมีมากมายอย่างยิ่ง"

"มันอาจบางทีทราบข่าวว่าฮุยเกี่ยมแขะจะมาที่นี้ ดังนั้น จึงมารออยู่ที่นี้ก่อน"

"อย่างนั้น แสดงว่าบ้านของมันได้ตระเตรียมไว้ตั้งเนิ่นนานแล้ว?"

"จากนั้น มันจึงคิดหาวิธีไปหลอกลวงโป้วอั้งเสาะมาที่นี้"

เต็งฮุ้นลิ้มใช้หางตาเหลือบมองโป้วอั้งเสาะแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"นี่กลับมิใช่เป็นเรื่องยากเข็ญอย่างไร"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ที่มันออกมาทุกวัน อาจบางทีเป็นสืบเสาะร่องรอยของฮุยเกี่ยมแขะก็ได้"

"แต่มีคนกลับเข้าใจ มันออกสืบเสาะข่าวคราวของเบ๊คงคุ้ง"

"ฮา...คนผู้นี้กระทำเรื่องราวรอบคอบสุขุม ชั่วร้ายเลือดเย็น ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีผู้ใดสามารถเทียบเทียมมันได้แล้ว"

โป้วอั้งเสาะที่สงบฟังอยู่ตลอดเวลา พลันกล่าวขึ้น

"ตัวมันเล่า?"

เอี๊ยบไคตอบ

"ไปแล้ว"

"เฮอะ ท่านไฉนยอมปล่อยมันไป?"

"ข้าพเจ้าเหตุใดต้องตามมันไป? หรือมันไม่รู้จักไปของมันเอง?"

"ท่านมิได้ขัดขวางมัน?"

"ท่านมีความเห็น ข้าพเจ้าต้องขัดขวางมันไว้?"

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อ

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องแค่นหัวร่อบ้างแล้วกล่าว

"มาตรว่าเอี๊ยบน้อยมิได้ขัดขวางมันไว้ แต่อย่างน้อยมิได้หลงกลมัน"

สีหน้าโป้วอั้งเสาะแปรเปลี่ยนทันที หันกายออกไป แสดงว่าไม่ต้องการกล่าววาจากับนาง

แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับอ้อมไปที่เบื้องหน้ามันอีกครา ส่งเสียงสดใสกล่าว

"แม้นับว่าท่านไม่ถือเอี๊ยบน้อยเป็นมิตรสหาย แต่เอี๊ยบน้อยอย่างไรก็ดีต่อท่านใช่หรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากปฏิเสธการตอบ เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"ที่มันดีต่อท่าน แม้นับว่าบิดาต่อบุตร อย่างมากก็เพียงนี้เท่านั้น แม้ท่านไม่ขอบคุณมัน ก็ต้องมิถือมันคล้ายเป็นศัตรูคู่อาฆาตเยี่ยงนี้!"

โป้วอั้งเสาะเม้มปากแน่นกว่าเดิม ปฏิเสธการตอบ เต็งฮุ้นลิ้มแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านไม่ต้องการว่ากล่าวกับข้าพเจ้า บอกตามความสัตย์จริง คนเช่นดั่งท่าน ปกติแม้มาคุกเข่าที่แทบเท้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็คร้านที่จะเหลือบแล ท่านสักแวบหนึ่ง"

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่ออีกแล้ว เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อไป

"แต่บัดนี้ ข้าพเจ้ากลับมีวาจาหลายประโยคที่อดมิได้ต้องถามท่านสักครั้ง"

โป้วอั้งเสาะจำต้องรอให้นางถาม เต็งฮุ้นลิ้มถามจริง ๆ

"ไฉนผู้อื่นยิ่งดีต่อท่าน ท่านกลับยิ่งดุร้ายต่อมัน? หรือท่านกลัวผู้อื่นมาดีต่อท่าน? ท่านเป็นคนที่มีโรคอันพิกลหรือไร?"

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะพลันแดงฉาน ร่างสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง

ในดวงตาที่กระด้างเย็นชา พลันมีประกายเจ็บปวดรวดร้าวจนเห็นชัด เจ็บปวดจนแทบไม่อาจอดกลั้นทนทาน

เต็งฮุ้นลิ้มกลับเป็นฝ่ายตะลึงลานไป

นางนึกไม่ถึงจริง ๆ โป้วอั้งเสาะจะพลันกลับกลายเป็นสภาพนี้ได้

นางไม่อาจหักใจดูต่อไป ต้องก้มศีรษะตะกุกตะกัก

"ความจริงข้าพเจ้าเพียงแต่ล้อท่านเล่นเท่านั้น ท่านไยต้องเดือดดาลจนเป็นสภาพนี้ด้วย?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ยินว่านางว่ากล่าวกระไรเลย

เต็งฮุ้นลิ้มก็มิกล่าวกระไรอีก นางพลันรู้สึกหดหู่ยิ่ง เกรงใจอย่างยิ่ง

บนโต๊ะยังมีสุรา

นางถึงกับนั่งลงไปดื่มสุราแล้ว

เอี๊ยบไคกำลังประคองเซี่ยวตั๊กจื้อขึ้นอย่างเชื่องช้า คล้ายมิทราบเรื่องราวของทั้งสองเลยก็ปาน

เซี่ยวตั๊กจื้อน้ำตาเนืองนองหน้า ร้องเสียงแหบแห้ง

"ข้าพเจ้า...เพียงแต่เป็นนักแสดงเท่านั้น มิว่าผู้ใดให้เงินทองข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต่างก็แสดงให้"

"ข้าพเจ้าทราบ"

เซี่ยวตั๊กจื้อหลั่งน้ำตาร้อง

"ข้าพเจ้ายังไม่คิดจะตาย..."

"ท่านไม่ตายแน่"

"ข้าพเจ้ามีทางช่วยได้จริง ๆ ?"

"ข้าพเจ้ารับปากท่านแล้ว และให้ท่านกินยาขจัดพิษของข้าพเจ้าแล้วด้วย"

เซี่ยวตั๊กจื้อหอบหายใจถี่เร็ว นั่งลงไปช้า ๆ นับว่าข่มใจให้เยือกเย็นกว่าเดิมได้บ้างแล้ว

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ความจริง มีผู้ใดมิใช่กำลังแสดงอยู่? ชีวิตไยมิใช่คล้ายเป็นโรงละครใหญ่?"

โป้วอั้งเสาะก็สงบเยือกเย็นกว่าเดิมบ้างแล้ว พลันหันกายถลึงจ้องเซี่ยวตั๊กจื้อแล้วถาม

"ท่านทราบ เอ็กไต้เก็งไปที่ใดหรือไม่?"

สีหน้าเซี่ยวตั๊กจื้อเผือดขาวทันที ตะกุกตะกัก

"ข้าพเจ้า...คิดว่า...มันน่ากลัว...ย่อมต้องกลับบ้าน..."

"บ้านมันอยู่ที่ใด?"

"ฟังว่า มีนามซั้งเก็งบ้วนกึ้ง (ซ่อนตำราหมื่นเล่ม) ข้าพเจ้าแม้ไม่เคยไป แต่ในวงพวกนักเลง มีผู้ทราบไม่น้อย"

โป้วอั้งเสาะหันกายทันที ก้าวช้า ๆ ออกไปโดยมิยอมเหลือบแลเอี๊ยบไคอีกแม้สักแวบเดียว

แต่เอี๊ยบไคกลับส่งเสียง

"รอก่อน ข้าพเจ้ายังมีเรื่องต้องการบอกกับท่าน"

โป้วอั้งเสาะมิได้รอ เอี๊ยบไคกล่าวไล่หลัง

"ภรรยาของเอ็กไต้เก็งแซ่โล่ว"

โป้วอั้งเสาะไม่แยแส เอี๊ยบไคต้องร้องดังกว่าเดิม

"ภรรยามันแซ่เดียวกับโล่วเซี่ยวเกีย"

มือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะพลันมีเอ็นสีเขียวขึ้นโปน

แต่มันยังคงเดินออกไปโดยมิเหลียวหลังอีกเลย วิกาลดึกมากแล้ว

คลี่คลายแผนการร้าย

ชีวิตไยมิใช่คล้ายละครโรงใหญ่? มีผู้ใดมิใช่กำลังแสดงอยู่?

ปัญหาอยู่ที่ว่า ท่านคิดจะไปแสดงมันเยี่ยงไร? แสดงบทบาทใดเท่านั้น? ท่านคิดจะแสดงเรื่องเศร้า? หรือแสดงเรื่องตลก?

ท่านคิดจะได้รับเสียงโห่ร้องชมเชยจากผู้อื่น? หรือคิดจะให้ผู้อื่นใช้ลูกพลับเน่าขว้างท่าน?...

ลูกพลับนี้ไม่เน่า

ชิวเทียน เป็นฤดูที่เก็บลูกพลับ

เต็งฮุ้นลิ้มปอกลูกพลับลูกหนึ่ง ส่งไปที่เบื้องหน้าเอี๊ยบไค พลางส่งเสียงนุ่มนวล

"ลูกพลับเย็นชุ่มฉ่ำ ใช้ลูกพลับแกล้มสุรามิเมาง่าย"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านไฉนทราบข้าพเจ้าไม่คิดจะเมา?"

"หากผู้ใดคิดจะเมาจริง ๆ มิว่าใช้กับแกล้มใดต่างเมาได้เช่นเดียวกัน"

นางยัดลูกพลับไปที่ปากเอี๊ยบไคแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ดังนั้น ท่านยังคงรับทานมันก่อนค่อยว่ากล่าว"

เอี๊ยบไคจำต้องรับทานไป

เอี๊ยบไคมิใช่ตอไม้ ทราบหัวใจที่เต็งฮุ้นลิ้มทุ่มเทต่อตนนั้นจริงจังปานใด และก็มีความขอบคุณจนตื้นตันอยู่เช่นกัน

ดรุณีนางนี้แม้ดุร้ายเจ้าอารมณ์ แต่นางก็มีบางเวลาที่นุ่มนวลน่ารักอยู่ มิว่าผู้ใดมีดรุณีเยี่ยงนี้เป็นเพื่อนเคียงข้างกาย ต่างสมควรพึงพอแก่ใจได้แล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มจับตามองเอี๊ยบไครับทานลูกพลับหมดชิ้นแล้ว นางถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ดีที่ท่านมิใช่โป้วอั้งเสาะ ผู้ใดยิ่งดีกับมัน มันยิ่งเลวร้ายต่อคนผู้นั้น"

เอี๊ยบไคก็ถอนใจกล่าว

"หากท่านเข้าใจ มันเป็นคนเยี่ยงนั้นจริง ท่านก็ผิดแล้ว"

"ข้าพเจ้าผิดในที่ใด?"

"มีคนบางประเภท มิยอมให้ความรู้สึกปรากฏบนสีหน้าเลย"

"ท่านมีความเห็น โป้วอั้งเสาะเป็นคนประเภทนั้น?"

"ดังนั้น หากในใจมันดีต่อผู้ใด สีหน้ามันยิ่งเกรี้ยวกราดดุร้าย เนื่องเพราะมันกลัวผู้อื่นจะสังเกตออกว่า มันเป็นคนมีน้ำใจเปราะบาง"

"ดังนั้น ท่านจึงมีความเห็นว่า มันดีต่อท่านอย่างยิ่ง?"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"แต่ที่มันกระทำต่อชุยล้ง..."

"เท่าที่เมื่อครู่มันพลันมีสีหน้าเยี่ยงนั้น เนื่องเพราะท่านไปสะกิดถูกบาดแผลในใจมัน ให้มันนึกถึงชุยล้งอีก"

"หากมันดีต่อชุยล้งจริง ไฉนจึงทอดทิ้งนางมา?"

เต็งฮุ้นลิ้มมิส่งเสียงอีกแล้ว เอี๊ยบไคถอนใจกล่าวต่อไป

"มีแต่คนไร้น้ำใจจริง ๆ จึงไม่มีความเจ็บช้ำขมขื่น แต่ข้าพเจ้าหาได้เลื่อมใสคนเช่นนั้นไม่"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะคนเช่นนั้น ความจริงไม่อาจนับเป็นคนได้"

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจเบา ๆ อีกครา กล่าวช้า ๆ

"หัวใจของพวกบุรุษเพศท่าน นับว่าประหลาดเหลือเกินทีเดียว"

"ประหลาดอย่างยิ่งจริง ๆ เฉกเช่นกับหัวใจของพวกอิสตรีท่าน"

เอี๊ยบไคกล่าวไม่ผิด

ที่ประหลาดพิกลที่สุด หยั่งคำนวณไม่ออกที่สุดในโลกนี้ ก็คือหัวใจของมนุษย์นี่เอง หัวใจของบุรุษและสตรีต่างเป็นเช่นเดียวกัน

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าว

"โชคดีที่ข้าพเจ้าตอนนี้ นับว่าหยั่งใจท่านได้ซึ้งแล้ว"

"อ้อ?"

"เปลือกนอกท่านดูแล้วมิใช่เป็นตัวดี แต่ความจริง ในใจท่านยังดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง"

เอี๊ยบไคปั้นหน้าเคร่งเครียด คิดจะกล่าวกระไร

แต่ทว่า เพิ่งอ้าปาก เต็งฮุ้นลิ้มก็ยัดชิ้นลูกพลับที่เพิ่งปอกเสร็จเข้าไปในปากเอี๊ยบไคอีก

วิกาลยิ่งดึก

เชี่ยวตั๊กจื้อกินยาไปอีกห่อหนึ่ง นอนหลับพักผ่อนอยู่บนม้ายาวที่มุมห้องแล้ว

ผู้รับใช้ในร้านนั่งหาวด้วยความง่วง

มันมีความปรารถนา ขับไล่พวกเหล่านี้ไปให้หมดสิ้นจริง ๆ แต่มิกล้าก้าวร้าวล่วงเกิน... คนแปลกหน้ามักมีอันตราย

เต็งฮุ้นลิ้มรินสุราให้เอี๊ยบไคจอกหนึ่งแล้วกล่าวขึ้น

"หมู่ตึกซั้งเก็งบ้วนกึ้ง (ซ่อนตำราหมื่นเล่ม) ห่างจากที่นี่ไม่ไกลนัก?"

"ไม่ไกล"

"ท่านคิดว่า เอ็กไต้เก็งจะกลับไปบ้านจริงหรือไม่?"

"มันต้องไม่หนีเด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันต้องไม่หนี หนีกลับจะเป็นพิรุธให้คนอื่นยิ่งสงสัย"

"มิว่าอย่างไร ตอนนี้โป้วอั้งเสาะจะต้องเดาออกว่า มันเป็นหนึ่งในหมู่มือสังหารที่ไปกลุ้มรุมบิดามันนอกอารามบ้วยฮวยอำในค่ำคืนนั้น ดังนั้น มันจึงได้วางแผนที่ซับซ้อนนี้มาประทุษร้ายโป้วอั้งเสาะ"

"โป้วอั้งเสาะมิใช่คนโง่เขลา"

"ผู้ที่ใส่ยาพิษในสุราชิปิน ไม่แน่ว่าเป็นเอ็กไต้เก็งก็ได้?"

"ไม่ใช่แน่"

"เหตุผลใด?"

"ยาพิษที่มันใส่ในสุราเชี่ยวตั๊กจื้อ ผิดกับยาชนิดนั้นโดยสิ้นเชิง"

"มันไม่อาจมียาพิษสองชนิดหรือไร?"

"คนที่รู้จักใช้พิษ ปกติมักจะมีวิธีพิเศษของมันอยู่ มียาพิษที่มันนิยมชมชอบอยู่นิสัยเยี่ยงนี้ เฉกเช่นกับสตรีที่ใช้เครื่องประทินผิว"

เต็งฮุ้นลิ้มไม่เข้าใจ เอี๊ยบไคจึงอธิบายต่อ

"หากท่านใช้ชาดชนิดนี้จนเคยชิน ท่านก็ไม่คิดจะไปใช้ชนิดอื่นอีก"

เต็งฮุ้นลิ้มคิดดูแล้ว จำต้องผงกศีรษะเห็นพ้อง เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ตอนท่านออกจากบ้าน ในตัวจะนำชาดสองชนิดที่ผิดแปลกกันมาหรือไม่?"

เต็งฮุ้นลิ้มสั่นศีรษะ ชายตามองแล้วกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านกลับรู้เรื่องของอิสตรีไม่น้อยจริง ๆ"

"ข้าพเจ้าเพียงรู้จักยาพิษไม่น้อยเท่านั้น เรื่องของสตรี ข้าพเจ้าไม่รู้จักแม้สักน้อยนิด"

"ไม่รู้จักจึงประหลาดยิ่ง"

นางพลันชิงสุราที่เพิ่งรินให้เอี๊ยบไคมา กรอกแห้งลงไปในอึกเดียว

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มชายตามองอีกครา กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าประหลาดใจจริง ๆ ท่านถึงกับยังมีอารมณ์นั่งดื่มสุราในที่นี้?"

"ไฉนไม่มี?"

"ในเมื่อเอ็กไต้เก็งกลับบ้านแล้ว โป้วอั้งเสาะไยมิใช่พอไปก็หามันพบ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"ในเมื่อโล่จเชี่ยวเกียเป็นเชี่ยวกู๋ (น้องภรรยา) ของมัน และในสองวันนี้ก็อยู่ที่ละแวกใกล้เคียง ตอนนี้ไยมิใช่จะอยู่ในบ้านมันด้วย?"

"อาจเป็นไปได้อย่างยิ่ง"

"ท่านไม่กลัวโป้วอั้งเสาะเสียทีพวกมัน? ท่านมิใช่กังวลสนใจโป้วอั้งเสาะอยู่เสมอ?"

"ข้าพเจ้าวางใจอย่างยิ่ง"

"เป็นความจริง?"

"ย่อมเป็นความจริง เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ พวกมันจะไม่มีทางลงมือกันได้เลย"

"เพราะเหตุใด?"

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้วกล่าว

"หากท่านเข้าใจเอ็กไต้เก็งเป็นคนเช่นไร ท่านก็จะทราบเป็นเพราะสาเหตุใดแล้ว"

"ปิศาจจึงไปเข้าใจมัน"

"คนผู้นี้ ชั่วชีวิตของมันมิยอมเป็นศัตรูกับผู้ใดโดยเปิดเผยตรง ๆ แม้นับว่าผู้อื่นบุกไปหามันถึงบ้าน มันก็จะต้องหลบหลีกหรืออดกลั้นอยู่เสมอมา ดังนั้น ผู้อื่นจึงมีความเห็นว่ามันเป็นวิญญูชน"

"แต่เรื่องคราวนี้ อดกลั้นอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์"

"แต่มันพอจะใช้วิธีอื่น ๆ"

"วิธีใดบ้าง?"

"มันพอจะยืนกรานปฏิเสธ ไม่ยอมรับทราบเรื่องนั้นเด็ดขาด"

"ความเป็นจริงประจักษ์ชัดแล้ว มันไม่ยอมรับจะมีประโยชน์ใด?"

"มันพอจะบอกได้ว่า ระหว่างนี้มิได้ออกจากบ้านสักครึ่งก้าว กระทั่งยังอาจบอกป่วยหนักจนนอนซมกับเตียง"

"โป้วอั้งเสาะจะยอมเชื่อ? มันก็มิใช่คนโง่เขลา"

"เอ็กไต้เก็งจะต้องหาคนไปรอเป็นพยานยืนยันแก่มันจำนวนมากหลายอยู่ คนเช่นมันกระทำเรื่องราวใด มิว่าสำเร็จหรือล้มเหลว จะต้องเหลือทางถอยเอาไว้สายหนึ่งอยู่แน่นอน"

"ผู้อื่นเป็นพยานยืนยันให้ โป้วอั้งเสาะไม่แน่จะยอมเชื่อ"

"แต่ที่เอ็กไต้เก็งหามา ต้องเป็นคนมีชื่อเสียง มีตำแหน่งฐานะสูงส่งในวงพวกนักเลง วาจาที่พวกมันกล่าว จะต้องมีน้ำหนักอย่างยิ่ง ผู้อื่นคิดจะไม่เชื่อก็ไม่ได้แล้ว"

"คนเยี่ยงนั้นจะยอมโป้ปดแทนมัน?"

"มันมิใช่ต้องการให้พวกเหล่านั้นโป้ปดแทนมัน เพียงต้องการให้พวกเหล่านั้นยืนยันเท่านั้น"

"ยืนยันว่ามันไม่เคยออกไป?"

"มันย่อมมีปัญญาให้พวกเหล่านั้นเชื่อถือก่อนว่า มันมิเคยออกจากบ้านเลยสักครึ่งก้าว"

"ข้าพเจ้านึกไม่ออก มันจะมีวิธีใด นอกเสียจากมันมีวิชาแบ่งภาคร่างกาย"

"วิชาแบ่งภาคร่างมิใช่ยากเข็ญอย่างไร สมมุติเช่น มันพอจะหาคนผู้หนึ่งมาก่อนปลอมแปลงโฉมหน้ามันแล้ว แสร้งเป็นป่วยอยู่กับเตียงในบ้าน"

เต็งฮุ้นลิ้มเบิ่งตากลมกว้าง เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ในห้องของคนป่วยย่อมไม่มีแสงสว่างมากนัก ใบหน้าของคนป่วยย่อมไม่ดีนัก เสียงที่กล่าวก็ต้องผิดกว่าปกติเล็กน้อย ดังนั้น บรรดาสหายที่มันเรียกหาไปย่อมไม่สงสัยว่า เอ็กไต้เก็งที่ป่วยอยู่กับเตียงจะเป็นผู้อื่นปลอมแปลงไปตบตาพวกมัน"

เต็งฮุ้นลิ้มโพล่งขึ้น

"อย่าว่าแต่เอ็กไต้เก็งยังเป็นวิญญูชน ที่สัตย์ซื่อถือธัมมะเสมอ ผู้อื่นต้องไม่คิดว่าเป็นเล่ห์อุบายของมัน?"

"ใช่ ไม่ผิดแม้แต่น้อย"

เต็งฮุ้นลิ้มถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วกล่าว

"ดูท่า ท่านเรียนรู้เรื่องเล่ห์เหลี่ยมกลโกงมาไม่น้อย จนตัวท่านเองก็เจ้าเล่ห์เพทุบาย กลอกกลิ้งจนยากจะจับได้"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าตอนนี้ยังคงมีชีวิตอยู่"

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจกล่าวอีก

"ข้าพเจ้ากลับยังคงควรฉวยโอกาสที่ท่านมีชีวิตรีบไปเสีย เพื่อมิต้องให้ท่านเมาตายอยู่ในที่นี้"

"ท่านไปของท่านได้"

"ท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าจับเจ่าในที่นี้แน่นอนแล้ว"

"ท่านรู้สึกในที่นี้ประเสริฐยิ่ง?"

"ไม่ประเสริฐ"

เต็งฮุ้นลิ้มเหลือบมองดูผู้รับใช้ที่หน้านิ่วคิ้วขมวดแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"ท่านมีความเห็น ผู้อื่นต้องยินดีให้ท่านจับเจ่าอยู่ที่นี้?"

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางกล่าว

"มันกำลังแค้น จนใคร่ให้ข้าพเจ้ารีบชำระบัญชี ออกไปยิ่งเร็วยิ่งประเสริฐ"

"อย่างนั้น ท่านไฉนยังจะจับเจ่าอยู่ในที่นี้?"

"ข้าพเจ้าต้องรอคนอีกผู้หนึ่ง"

ดวงตาเต็งฮุ้นลิ้มกลมกว้างขึ้นทันที กระซากเสียง

"เป็นสตรี?"

"ฮา...ข้าพเจ้าไม่เคยรอสตรีมาเลย มีแต่สตรีรอข้าพเจ้าเท่านั้น"

เต็งฮุ้นลิ้มขบริมฝีปากแล้วถาม

"ท่านรอผู้ใดกันแน่?"

"โป้วอั้งเสาะ!"

"ไฮ้ มันยังจะย้อนกลับมา?"

เอี๊ยบไคกล่าวอย่างหนักแน่น

"ต้องกลับมาหาข้าพเจ้าเด็ดขาด เนื่องเพราะมันมีความเห็นว่า ข้าพเจ้าหลอกลวงมัน"
"หรือมันดูไม่ออกว่า เอ็กไต้เก็งก็คือเตี้ยไต้ปึง?"
"หรือเอ็กไต้เก็งไม่อาจแก้ตัวว่า ผู้อื่นแสร้งปลอมเป็นมัน จงใจทำร้ายมัน?"
เต็งฮุ้นลิ้มไม่อาจทุ่มเถียงได้อีกแล้ว
ผู้รับใช้ที่ยืนฟังอยู่ตลอดเวลา ฟังถึงตอนนี้ อดมิได้ต้องถอนหายใจยาว
ตอนมันถอนหายใจ ที่นอกประตูกลับมีคนหัวร่อเสียงดังอยู่
"นึกไม่ถึงว่าที่นี้ยังมีสุราขาย ดูท่า สวรรค์ยังดีต่อเราไม่น้อย ไม่ยินยอมให้เรา แห้งตายไป"

แล้วมีคนเมาจนกลิ่นสุราคละคลุ้งผู้หนึ่งโถมเข้ามา สวมเสื้อผ้ารองเท้าและหมวกใหม่เอี่ยม ใบหน้ากลม ๆ ของมันมีจมูกใหญ่แดงฉาน ดูท่าที เป็นปิศาจสุราที่มาตรฐานจริง ๆ

มันพอเซเข้ามาในร้าน ก็โยนเงินลงบนโต๊ะแท่งหนึ่ง แผดสุดเสียง

"ขนสุราดีที่สุดของพวกเจ้าออกมาให้หมดสิ้น ตั้วเอี๊ยเราไม่มีอื่นใด มีแต่เงินเท่านั้น"

มีเงินย่อมมีสุรา
คนผู้นั้นกรอกไปหลายจอกแล้ว พลันเหลียวมาโบกมือให้เอี๊ยบไค
เอี๊ยบไคก็โบกมือให้มัน
คนผู้นั้นหัวร่อเสียงก้องกล่าว
"ท่านเป็นคนที่มีความหมายน่าสนใจยิ่ง ดูท่าจะต้องเป็นคนดีแน่ มา! เราเชิญท่านดื่มสุรา"
เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ
"วิเศษมาก ข้าพเจ้ามีทุกประการ ขาดแต่ไม่มีเงินเท่านั้น"
เอี๊ยบไคถึงกับเดินเข้าไปหาจริง ๆ

นี่คือจุดเด่นของเอี๊ยบไค คือมีความกระตือรือร้นสนใจในทุกเรื่องราว ขอเพียงเป็นเรื่องประหลาดสักน้อยนิด เอี๊ยบไคก็มิยอมปล่อยผ่านเด็ดขาด

เอี๊ยบไคดูออกแล้วว่า คนผู้นี้มือเท้าหยาบหนา จมูกแดง เป็นเพราะดื่มสุราเลว ๆ มากเกินไป ปกติต้องเป็นคนทำงานหนัก แต่บัดนี้กลับสวมใส่อาภรณ์ใหม่เอี่ยม และยังมีเงินทอง เชิญผู้อื่นดื่มสุราอีกมากหลายด้วย

เรื่องเยี่ยงนี้ ย่อมมีความประหลาดไม่น้อย

เรื่องประหลาดเพียงเล็กน้อย มักจะเป็นชนวนล่อให้เรื่องประหลาดอีกมากหลายทยอยติดตามออกมาได้ เท่าที่เอี๊ยบไคสามารถเปิดเผยเรื่องประหลาดได้มากหลายก็เพราะได้พบเห็นเยี่ยงนี้มา อย่าว่าแต่ระหว่างนี้ กำลังต้องการหาคนอยู่

เต็งฮุ้นลิ้มจับตามองเอี๊ยบไคที่เดินไปแล้ว อดมิได้ต้องถอนใจเฮือกใหญ่ ๆ เพึงเบา ๆ

"ดูท่า ในโลกนี้ไม่มีเรื่องราวใดง่ายดายไปกว่า ปิศาจสุราคบหากับปิศาจสุราแล้ว"

ตอนนี้ คนผู้นั้นมิเพียงจมูกยิ่งแดงเท่านั้น กระทั่งลิ้นยังใหญ่กว่าปกติอีกเกือบเท่า กำลังตบบ่าเอี๊ยบไคไม่หยุดยั้ง ตบพลางส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านดื่มให้เต็มที่ ดื่มให้สาสมใจ ที่เรามีล้วนเป็นเงินทอง"

เอี๊ยบไคแสร้งลดเสียงแผ่วเบากล่าว

"ดูท่า เล่ากอท่านมีโชคลาภยิ่งใหญ่แล้วจริง ๆ หากในละแวกนี้มีทางได้โชคลาภไดบ้าง มิทราบเล่ากอพอจะบอกข้าพเจ้าสักคำ ให้ข้าพเจ้าก็จะได้เพื่อมาเชิญเล่ากอท่านบ้างสักครั้ง"

คนผู้นั้นหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ท่านเข้าใจเราเป็นโจร? เป็นหัวขโมย...?"

มันพลันล้วงเงินออกมาอีกแท่งหนึ่ง กระแทกกับโต๊ะดังสนั่น เบิ่งตากล่าวเสียงก้อง

"บอกกับท่าน เงินนี้ของเราไม่สกปรก เป็นเงินที่เราลำบากมาสิบกว่าปีจึงได้มัน"

"อ้อ?"

"บอกกับท่านตามความสัตย์จริง เรามิใช่คนเลว เราความจริงเป็นคนเลี้ยงม้า"

"ฮา...คนเลี้ยงม้าก็สามารถได้เงินทองมากปานนี้ ดูท่า ข้าพเจ้าก็ควรไปฝึกเป็นคนเลี้ยงม้าแล้ว"

ผู้นั้นสั่นศีรษะกล่าว

"เราความจริงกลับพอจะแนะนำให้ท่านไปได้ แต่บัดนี้สายเกินไปแล้ว"

"สาเหตุใด?"

"เนื่องเพราะสถานที่นั้นมิเพียงไม่มีม้า กระทั่งคนก็ยังไม่มีแม้สักครึ่งคนแล้ว"

"นั่นเป็นสถานที่ใด?"

"ฮอฮั่งจึง (ตึกผู้กล้า)"

ดวงตาเอี๊ยบไคสุกใสทันที

ความจริงเอี๊ยบไคกำลังต้องการหาคนที่ออกจากหมู่ตึกฮอฮั่งจึงอยู่ แต่ประหลาดที่ว่า ถึงกับมิเคยพบเลยแม้สักครึ่งคน

สี่ห้าสิบคนที่พลันว่างงาน ในมือมีเงินสี่ห้าร้อยตำลึง หากไม่ไปดื่มสุรา เที่ยวหานารี นั่นไยมิใช่เป็นเรื่องพิกลอย่างยิ่ง?

แต่เหลาสุราร้านอาหาร และช่องคณิกาในละแวกนี้ กลับพาลไม่มีข่าวคราวของพวกมันเลย

บัดนี้ นับว่าเอี๊ยบไคหาพบคนหนึ่งแล้ว ย่อมมิยอมปล่อยผ่านเด็ดขาด รีบเลียบเคียงถามไป

"ข้าพเจ้าก็เคยเข้าไปในฮอฮั่งจึงมาครั้ง เล่ากู้ที่เฝ้าห้องเก็บสุราในที่นั้นเป็นสหายของข้าพเจ้า"

คนผู้นั้นชี้ปลายจมูกเอี๊ยบไค พลางแผดหัวร่อกล่าว

"ท่านคุยโอ่ คนคุมห้องสุรามิใช่แซ่กู้ แซ่เตีย เรียกว่าเตียประหลาด"

"ไฉนจึงมีนามประหลาด?"

"เนื่องเพราะมันแม้คุมห้องเก็บสุรา แต่มันกลับไม่ดื่มสุราเลยสักหยดเดียว"

"ฮา ฮา...อาจบางทีเนื่องเพราะมันไม่ดื่มสุรา ดังนั้น จึงให้มันไปคุมห้องเก็บสุรา"

ผู้นั้นปรบมือฉาด แผดหัวร่อกล่าว

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย เด็กน้อยท่านไม่โง่เขลาจริง ๆ"

"ตอนนี้มันไปที่ใด?"

"ไปที่ตระกูลเต็งแล้ว บรรดาผู้ออกจากฮอฮั่งจึง ต่างถูกตระกูลเต็งรับช่วงไปหมดสิ้น"

ที่แท้พวกมันพอออกจากฮอฮั่งจึงก็มีงานให้ทำทันที จึงพากันเร่งรุดไปอยู่ที่ใหม่

เยี่ยงนี้มิน่าเล่า เอี๊ยบไคจึงหาพวกมันไม่พบ

เอี๊ยบไคถาม

"ต่างถูกตระกูลเต็งว่าจ้างไปหมดสิ้น? ตระกูลเต็งใด?"

"ย่อมเป็นตระกูลเต็งที่มีทรัพย์สินที่มากที่สุด และก็มีชื่อเสียงดังที่สุด มิเช่นนั้นไหนเลยจะว่าจ้างคนตั้งมากมายในคราเดียวได้"

ตระกูลเต็งที่มีเงินทองมากที่สุด มีชื่อเสียงเกรียงไกรที่สุด มีเพียงหนึ่งเดียว

เท่านั้น

นั่นคือตระกูลของเต็งฮุ้นลิ้ม!

เอี๊ยบไคอดมิได้ ต้องเหลือบมองนางแวบหนึ่ง เต็งฮุ้นลิ้มก็กำลังจับตามองดูเอี๊ยบไค

แต่คนผู้นั้นกลับยังส่งเสียงอ้อแอ้กล่าวต่อไป

"เจ้าเตียประหลาดแม้ไม่ดื่มสุรา แต่เรื่องอื่น ๆ ของมันกลับเจนจัดเชี่ยวชาญ เราเลื่อมใสนับถือมันสุดแสนสาหัสอยู่เสมอมา"

"ในเมื่อคนอื่น ๆ ต่างถูกตระกูลเต็งว่าจ้างไป ท่านไฉนไม่ไปบ้าง?"

"ฮา ฮา เงินห้าร้อยตำลึงของเรายังดื่มไม่หมดสิ้น แม้นับว่าตระกูลเต็งจะเชื้อเชิญเราไปเป็นเขย เราก็ไม่ยอม..."

วาจามิทันขาดคำ พลันมีเสียงติงตังเบา ๆ ของสิ่งหนึ่งพุ่งเข้ากระแทกฟันหน้ามัน

เอี๊ยบไคได้ยินเสียงฟันหักตามมาทันที

ผู้นั้นเจ็บปวดจนตัวงอ ถ่มเปลือกถั่วออกมาซีกหนึ่งก่อน ค่อยถ่มฟันติดตามถ่มโลหิตออกมา พอได้กลิ่นโลหิตของตัวเอง กระเพาะก็หดเล็ก เริ่มอาเจียนไม่หยุดยั้ง

ที่กระแทกฟันหน้ามันหัก ถึงกับเป็นเปลือกถั่วยี่สงข้างเดียว!

เต็งฮุ้นลิ้มมิได้รับทานถั่ว ย่อมไม่มีเปลือกถั่วยี่สง

หน้าต่างของร้านเปิดกว้างอยู่ นอกหน้าต่างเป็นวิกาลมืดมิด

เอี๊ยบไคพลันหันไปหัวร่อให้หน้าต่างแล้วกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าอยู่ที่นี้เพื่อรออีกคนหนึ่ง นึกไม่ถึงว่าผู้มาจะเป็นท่าน"

นอกหน้าต่างมีเสียงคนหัวร่ออยู่

เสียงหัวร่อนี้มีความหมายดูแคลนเป็นพิเศษ จากนั้น เงาร่างคนวูบมา แล้วปรากฏตัวขึ้นนั่งบนกรอบหน้าต่าง

โล่วเซี่ยวเกีย ย่อมเป็นโล่วเซี่ยวเกีย!

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม

"ความจริงข้าพเจ้าเตรียมจะสั่งสอนมันอยู่แล้ว นึกมิถึง ท่านกลับลงมือแทนข้าพเจ้าก่อน"

โล่วเซี่ยวเกียแย้มยิ้ม กล่าวเสียงราบเรียบ

"มีโอกาสได้รับใช้ตั้วเสียวเจี๊ยะของตระกูลเต็ง นับเป็นเกียรติที่ควรภาคภูมิใจอย่างยิ่ง"

เต็งฮุ้นลิ้มสวนคำทันที

"ท่านไปฝึกประจบสอพลอผู้คนมาตั้งแต่เมื่อใด?"

"หลังจากข้าพเจ้าคิดออกแล้ว"

"คิดเรื่องอันใดออก?"

"คิดออกว่า เท่าที่ข้าพเจ้าจวบจนบัดนี้ยังเป็นโสดโดดเดี่ยว ดังนั้น..."

"ดังนั้นเป็นไร?"

"ฮา...ดังนั้น ข้าพเจ้าไม่แน่ยังจะมีโอกาสได้เป็นเขยตระกูลเต็ง"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่ออีกครา โล่วเซี่ยวเกียกล่าวต่อไป

"คนที่คิดจะเป็นเขยตระกูลเต็ง ไม่ประจบตั้วเสียวเจี๊ยะของตระกูลเต็ง ยังจะไปประจบผู้ใด?"

เต็งฮุ้นลิ้มชายตามองเอี๊ยบไค พลางกล่าว

"คำพูดนี้ของท่าน ควรกล่าวให้มันฟัง"

"ข้าพเจ้าความจริงกำลังกล่าวให้มันฟังอยู่"

โล่วเซี่ยวเกียหัวร่อแล้วกระโดดลงจากหน้าต่าง จับตามองเอี๊ยบไค พลางกล่าวไป

"ท่านรับทานถั่วข้าพเจ้าไปหลายเม็ดแล้ว วันนี้ไม่เชิญข้าพเจ้าดื่มสุรา?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มตอบ

"ย่อมต้องเชิญ แต่เสียดาย ข้าพเจ้าก็ทราบท่านมิใช่มาเพื่อดื่มสุรา"

โล่วเซี่ยวเกียถอนใจกล่าว

"มิว่าเรื่องใดของข้าพเจ้า คล้ายดั่งอำพรางท่านไม่ได้เลย"

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องถาม

"ท่านมาด้วยจุดประสงค์ใด?"

"เป็นเพื่อนคนผู้หนึ่งมา"

"เป็นเพื่อนผู้ใด?"

"คนที่พวกท่านกำลังรอคอย"

เต็งฮุ้นลิ้มขมวดคิ้วแล้วเหลียวหน้าไป ก็เห็นโป้วอั้งเสาะกำลังเดินช้า ๆ เข้ามา ใบหน้าที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะ ตอนนี้คล้ายดั่งเขียวคล้ำไปแล้ว

มันยังมิทันเดินเข้ามา ดวงตาก็จับมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง คล้ายดั่งกลัวเอี๊ยบไคจะพลันหลบหนีไปก็ปาน

แต่เอี๊ยบไคยังแย้มยิ้มอยู่ แย้มยิ้มพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องกลับมาแน่ 'ข้าพเจ้ามิได้คำนวณผิดจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงกระด้าง

"แต่มีเรื่องเดียวที่ท่านคำนวณผิด"

"อ้อ?"

"ท่านไฉนต้องให้ข้าพเจ้าไปฆ่าเอ็กไต้เก็ง?"

"เป็นข้าพเจ้าต้องการให้ท่านไปฆ่ามัน?"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านมุ่งหวังให้มันตาย หรือยังมุ่งหวังให้ข้าพเจ้าฆ่าผิดคนอีก?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง สามารถสะสางเรื่องนี้ให้กระจ่าง"

"เฮอะ ท่านยังไม่กระจ่าง?"

เอี๊ยบไคส่ายหน้า โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"เตี้ยไต้ปึงมิใช่เอ็กไต้เก็ง!"

"อ้อ?"

"ในครึ่งเดือนนี้ มันมิเคยออกจากบ้านเลยสักครึ่งก้าว"

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้ว โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"ท่านไม่ต้องหัวร่อ นี่เป็นความสัตย์จริง"

"ใช่หรือไม่ว่า มีคนมากหลายต่างยืนยันให้แก่มัน?"

"ใช่! และล้วนเป็นคนที่เชื่อถือได้อีกด้วย"

"มันย่อมเจ็บป่วยอยู่ตลอดมา และป่วยหนักอย่างยิ่ง?"

"ท่านทราบ?"

เอี๊ยบไคหัวร่ออีก

ความจริง เรื่องเหล่านี้อยู่ในความคิดคำนวณของเอี๊ยบไคก่อนแล้ว นับว่ามิได้คำนวณผิดพลาดสักน้อยนิดจริง ๆ

แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับส่ายหน้าไปมา ถอนใจกล่าวขึ้นว่า

"เมื่อครู่เป็นผู้ใดยังว่า มันมิใช่คนโง่เขลา?"

โล่วเซี่ยวเกียมองหน้านางแล้ว เบือนมามองเอี๊ยบไคอีกครา แย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มรีบถาม

"ท่านเข้าใจกระไรอีก?"

โล่วเซี่ยวเกียกล่าว

"พวกท่านจะต้องเข้าใจว่า เอ็กไต้เก็งหาคนผู้หนึ่งมาปลอมเป็นมัน แสร้ง

นอนป่วยอยู่กับบ้าน แต่มันกลับลอบออกมากระทำเรื่องราวทางภายนอก?"

"ไม่อาจเป็นไปได้?"

"ย่อมเป็นไปได้ แต่เสียดาย โรคเยื่องนั้นของมัน ผู้อื่นไม่มีปัญญาปลอมแปลงได้"

"เพราะสาเหตุใด?"

โล่วเชี่ยวเกียถอนหายใจเฮือกหนึ่งก่อนจึงกล่าว

"ตอนนี้ อาจบางทีมีชนชาวนักเลงทราบน้อยกว่าน้อย ว่าเท้าซ้ายของมันถูกผู้อื่นฟันขาดไปตั้งแต่เมื่อครึ่งเดือนก่อนแล้ว!"

เต็งฮุ้นลิ้มตะลึงลานทันที!

เอี๊ยบไคก็อดมิได้ ต้องตระหนกจนตะลึงไป!

โล่วเชี่ยวเกียกล่าวต่อ

"หลังจากซ่งเชี่ยงเชี้ย เฮ้งเจ็กเม้ง เต็งเล้งตงเจี่ยเกี่ยมทราบข่าวนี้แล้ว ต่างเร่งรุดไปเยี่ยมมันเป็นพิเศษ"

บรรดานามที่โล่วเชี่ยวเกี่ยกล่าวมา ล้วนเป็นผู้มีชื่อเสียงอย่างยิ่ง มีศักดิ์ศรีอย่างยิ่งในบู๊ลิ้มยุคนี้

โดยเฉพาะนามที่เสียดหูเป็นพิเศษ ย่อมยังคงเป็นนาม "เต็งเล้งตง"

เต็งฮุ้นลิ้มแทบจะกระโดดจากเก้าอี้ นางร้องสุดเสียง

"ซากอข้าพเจ้าก็ไปที่นั่น?"

โล่วเชี่ยวเกียแย้มยิ้มกล่าว

"ฟังว่า คนของตระกูลเต็งล้วนเป็นวิญญูชน วิญญูชน ไยมิใช่มักพอใจไปมาหาสู่กับวิญญูชน?"

เต็งฮุ้นลิ้มจำต้องสงบฟัง โล่วเชี่ยวเกียกล่าวต่อด้วยเสียงอ้อยอิ่ง

"แต่มิทราบ เต็งซาเชี่ยว (ซาเสี่ย) เป็นคนมีมุสาวาจาหรือไม่?"

"มันย่อมไม่ใช่"

"อย่างนั้น ท่านพอจะไปถามมัน เท้าซ้ายของเอ็กไต้เก็งขาดไปจริงหรือไม่? เอ็กไต้เก็งที่เท้าซ้ายขาดเป็นผู้อื่นปลอมตัวหรือไม่? มันยังอยู่ที่บ้านหรือไม่?"

เต็งฮุ้นลิ้มยังจะมีวาจาใดว่ากล่าวได้?

เอี๊ยบไคก็ได้แต่ฝืนหัวร่อเท่านั้น

โล่วเชี่ยวเกียหันไปมอง พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ความจริงท่านก็มิต้องเสียใจ แต่ละคนยากยิ่งจะไม่ผิดพลาดสักครั้งสองครั้ง ขอเพียงยอมรับผิดก็แล้วกัน"

เอี๊ยบไคไอถี่ ๆ โล่วเซี่ยวเกียแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าย่อมทราบ ปากท่านมิยอมรับผิด แต่ขอให้ใจท่านยอมรับผิดก็พอ"

ไม่รอให้เอี๊ยบไคส่งเสียง รีบชิงกล่าวต่อไป

"ปัญหาของตอนนี้คือ ในเมื่อเอ็กไต้เก็งมิใช่เตี้ยไต้ปึง แล้วเตี้ยไต้ปึงผู้นั้นเป็นใครกันแน่?"

เอี๊ยบไคตอบไม่ออก โป้วอั้งเสาะกล่าวบ้าง

"ข้าพเจ้าจะต้องหาคนผู้นั้นออกมาให้ได้!"

โล่วเซี่ยวเกียกล่าว

"ท่านย่อมหามันออกมาได้ ไม่แน่ว่ามันก็เป็นศัตรูคนหนึ่งของท่าน"

เอี๊ยบไคพลันเอ่ยปาก

"ไม่แน่ว่ามันก็เป็นศัตรูคนหนึ่งของเอ็กไต้เก็ง"

โล่วเซี่ยวเกียย้อนถาม

"เพราะเหตุใด?"

เอี๊ยบไคตอบช้า ๆ

"หากมิใช่ศัตรูเอ็กไต้เก็ง ไฉนต้องใช้วิธีนี้มาทำร้ายโป้วอั้งเสาะ?"

โล่วเซี่ยวเกียจำต้องยอมรับ เอี๊ยบไครุ่นคิดพลางกล่าว

"มันย่อมยังไม่ทราบว่าเท้าของเอ็กไต้เก็งขาดไป ดังนั้น จึงใช้เล่ห์อุบายนี้"

โล่วเซี่ยวเกียกล่าว

"ถูกคนฟันเท้าขาด มิใช่เรื่องมีเกียรติอย่างไร มิว่าผู้ใดก็ไม่ปรารถนาประโคมออกไป"

เอี๊ยบไคกล่าว

"แต่มิทราบ เท้าของมันถูกผู้ใดฟันขาด?"

"ไม่ทราบ"

"มันมิบอกกับท่าน?"

"ท่านไม่ยอมเอ่ยถึงเรื่องนี้อีกเลย"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านไม่ต้องการให้ผู้อื่นไปล้างแค้นแทนท่าน ท่านมักมีความเห็นเวรพึงระงับด้วยการไม่จองเวร หากยังจองเวรจองกรรมกัน นั่นไยมิใช่ต้องตามล้างตามล่าไม่มีวันสุดสิ้นยุติ?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจกล่าว

"ดูท่า ท่านเป็นวิญญูชนที่แท้จริง เจ้าเจ๊ของท่านได้สามีเยี่ยงนั้น นับเป็นบุญวาสนาของนางจริง ๆ"

โล่วเซี่ยวเกียจับตามองแน่วนิ่ง แต่ก็ฟังไม่ออก วาจาของเอี๊ยบไคเป็นชมเชยด้วยความจริงใจ หรือเหน็บแนมเย้ยหยันกันแน่?

แต่เอี๊ยบไคหัวร่อแล้วกล่าว

"อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าย่อมควรเชิญท่านดื่มสุราสักจอกจึงถูกต้อง"

พลันมีคนร้องมา

"เหลือไว้ให้เราจอกหนึ่งด้วย"

เสียงที่กล่าว ยังอยู่ในระยะห่างไกลอย่างยิ่ง แต่ทุกผู้คนในห้องต่างได้ยินถนัดชัดหู

ผู้ส่งเสียงย่อมยังคงอยู่ในระยะห่างไกล แต่เสียงสนทนาของผู้คนในห้องท่านถึงกับได้ยินถนัดเช่นกัน

ผู้นี้เป็นคนเยี่ยงไรกันแน่?!

ปัญหานี้ได้รับคำตอบเร็วอย่างยิ่ง เนื่องเพราะวาจาประโยคนั้นเพิ่งขาดคำ ร่างของท่านก็มาถึงปากประตู

ท่านมาได้เร็วอย่างยิ่ง

ร่างท่านสวมเสื้อผ้าฝ้ายธรรมดา บนสายรัดเอวมีกระบองสั้นที่ธรรมดาอย่างยิ่งเสียบอยู่ แต่มือกลับหิ้วห่อผ้าที่ใหญ่อย่างยิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มแทบจะกระโดดขึ้นด้วยความตื่นเต้น

"คนแปลกหน้าที่ทั้งธรรมดาทั้งเลิศพิสดาร...อาฮุย! ฮุยเกี่ยมแขะถึงาับมาอีกแล้ว!!

นอกประตูเป็นม่านวิกาลที่มืดมิด ภายในห้องมีแสงโคมไฟเลือนราง

อาฮุยเดินเข้ามา วางห่อผ้าใหญ่ในมือกับพื้นเบา ๆ

ห่อผ้านี้ใหญ่เหลือประมาณจริง ๆ

อาฮุยที่แปลกหน้า ทรุดกายนั่งแล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

"ปกติเรามิใคร่ดื่มสุราเลย แต่วันนี้กลับยินดีละเมิดกฎให้"

ไม่มีผู้ใดกล้าถามท่านว่าเพราะสาเหตุใด?

อาฮุยพลันหันกล่าวกับโล่วเซี่ยวเกีย

"ท่านทราบว่าเพราะสาเหตุใดหรือไม่?"

โล่วเซี่ยวเกียสั่นศีรษะ อาฮุยกล่าวต่อ

"ท่านรู้จักเราเป็นผู้ใด?"

โล่วเซี่ยวเกียสั่นศีรษะแล้วผงกศีรษะอีก ดวงตาที่คมวาวเข้มแข็งเสมอมาคล้ายดั่งมีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้นแล้ว

อาฮุยกล่าวต่อ

"แต่เรากลับรู้จักท่าน รู้จักกระบี่เล่มนี้ของท่าน!"

โล่วเซี่ยวเกียก้มศีรษะต่ำ มองกระบี่ในสายรัดเอวของตน คล้ายดั่งหวังให้กระบี่เล่มนี้มิได้เสียบอยู่ในร่างตนก็ปาน

อาฮุยก็จับมองกระบี่บนสายรัดเอวมัน กล่าวเสียงราบเรียบต่อไป

"ท่านมิต้องรู้สึกเสียใจต่อกระบี่เล่มนี้ คนที่สอนให้ท่านใช้กระบี่เล่มนี้ แม้เป็นศัตรูของเรา แต่ก็เป็นมิตรสหายของเรา"

โล่วเซี่ยวเกียก้มศีรษะ ตอบเสียงแผ่วเบา

"ข้าพเจ้าทราบ"

อาฮุยกล่าวต่อ

"เราเคารพนับถือมันเสมอมา เฉกเช่นมันก็เคารพนับถือเราเสมอมา"

โล่วเซี่ยวเกียรับคำอย่างนอบน้อม

บุรุษหนุ่มที่ยโสโอหัง ไม่เคยให้ความเคารพยำเกรงต่อผู้ใดจนสูงส่งถึงปานนี้มาก่อนเลย

อาฮุยกล่าวต่อ

"มันตอนนี้ยังสบายดีหรือไม่?"

โล่วเซี่ยวเกียตอบอย่างนอบน้อม

"ข้าพเจ้าก็มิได้พบท่านผู้เฒ่ามาเนิ่นนานเช่นกัน"

อาฮุยหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"มันก็เป็นเช่นดั่งเรา คือเป็นคนไม่มีราก คิดจะหามัน นับเป็นเรื่องไม่ง่ายจริง ๆ"

"ใช่แล้ว"

"ฟังว่า ท่านใช้กระบี่เล่มนี้ฆ่าคนมาไม่น้อยแล้ว?"

โล่วเซี่ยวเกียมิกล้าตอบ

อาฮุยกล่าวช้า ๆ สืบไป

"เราเพียงหวัง คนที่ท่านฆ่า ล้วนเป็นคนสมควรถูกฆ่า"

โล่วเซี่ยวเกียยิ่งไม่กล้าส่งเสียง อาฮุยพลันกล่าว

"ใช้กระบี่ของท่านแทงเรากระบี่หนึ่ง"

โล่วเซี่ยวเกียหน้าเปลี่ยนสีทันที

อาฮุยกล่าวต่อ

"ท่านย่อมทราบ วาจาที่เราลั่นปาก จะต้องกระทำได้เสมอมา"

สีหน้าโล่วเซี่ยวเกียเผือดขาวไปแล้ว ตะกุกตะกักขึ้น

"แต่ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

"ท่านมิต้องลำบากใจ นี่เป็นเราต้องการให้ท่านกระทำเอง เราย่อมไม่ตำหนิท่านเด็ดขาด"

โล่วเซี่ยวเกียลังเลแล้ว อาฮุยย้ำอีกคำหนึ่ง

"เราก็ย่อมไม่ตีโต้เด็ดขาด"

ในที่สุด โล่วเซี่ยวเกียระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วรับคำ

"น้อมรับคำสั่ง"

มือของมันกุมไปที่ด้ามกระบี่ อาฮุยกล่าวอีก

"ท่านควรใช้ให้สุดกำลัง ถือว่าเราเป็นศัตรูที่ท่านเคียดแค้นชิงชังที่สุดก็แล้วกัน"

โล่วเซี่ยวเกียรับคำอย่างนอบน้อม

ทันใดนั้น ทั้งฟ้าดินคล้ายดั่งกลับกลายเป็นไม่มีเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น

แต่ละคนเบิ่งตากลมกว้าง กลั้นลมหายใจไว้

แต่ละคนต่างทราบ เรื่องเช่นนี้ต้องไม่อาจได้เห็นบ่อยครั้งเด็ดขาด ยิ่งไม่อาจจะเห็นได้ทุกคนด้วย

เพลงกระบี่ของโล่วเซี่ยวเกียรวดเร็วกราดเกรี้ยว ชนชาวนักเลงในยุคนี้ มีน้อยคนนักจะทัดเทียมมันได้

คนแปลกหน้าผู้นี้เล่า?

ท่านจะเลอเลิศปานเทพเจ้า ดั่งที่กิตติศัพท์เล่าลือกันจริงหรือไม่?

ทันใดนั้น ประกายกระบี่วูบขึ้น

กระบี่ของโล่วเซี่ยวเกียแทงออกไปแล้ว แทงใส่คอหอยของอาฮุยที่แปลกหน้า

มือที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะ ก็บีบลงไปจนสุดแรงโดยไม่รู้ตัว

กระบี่นี้ก็คล้ายเป็นโป้วอั้งเสาะแทงออกไป กระทั่งตัวมันก็มิอาจไม่ยอมรับกระบี่นี้เร็วปานสายฟ้าจริง ๆ

กระทั่งยังเร็วเทียบเท่ากับดาบของมันด้วย!

ขณะเวลานั้น พลันมีเสียงติงดังขึ้น แล้วกระบี่หักจากกัน

นัยน์ตาต้องคมกริบที่สุดจึงสามารถดูออกว่า เมื่อกระบี่เล่มนี้แทงออกไปแล้ว พลันมีเงากระบองสั่นวูบขึ้น จากนั้นกระบี่ก็หักจากกันไป!

แต่บัดนี้ กระบองสั่นเสียบอยู่บนสายรัดเอวของคนแปลกหน้าชัด ๆ ทุกผู้คนคงเกิดคลางแคลงสงสัยไม่ได้อีก

มีแต่โล่วเชี่ยวเกียเท่านั้นที่ไม่สงสัย ตัวมันย่อมทราบ กระบี่ของมันหักเกี่ยงไร มือของมันกุมกระบี่ครึ่งท่อนแนบแน่น เหงื่อเย็นยะเยียบได้ซึมออกจากหน้าผากเป็นเส้นสาย

อาฮุยก้มลงคีบกระบี่หักครึ่งท่อนบนพื้นขึ้นมา เพ่งมองเป็นเวลาเนิ่นนาน พลันกล่าวว่า

"กระบี่เล่มนี้ยังคงหนักเกินไป"

โล่วเชี่ยวเกียกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"ข้าพเจ้าอย่างมากก็สามารถใช้กระบี่ที่มีน้ำหนักเท่านั้นเอง"

อาฮุยผงกศีรษะกล่าว

"ถูกต้อง กระบี่ยิ่งเบายิ่งยากจะใช้ดั่งใจ แต่เสียดาย เหตุผลนี้มีคนเข้าใจน้อยเกินไป"

โล่วเชี่ยวเกียรับคำอย่างนอบน้อม อาฮุยเน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านทราบหรือไม่ เราไฉนจึงฟาดกระบี่ท่านหักไป?"

โล่วเชี่ยวเกียทั้งไม่ทราบและไม่กล้าถาม อาฮุยเน้นเสียงต่อ

"เนื่องเพราะกระบี่เล่มนี้ของท่าน ฆ่าคนมามากเกินไปแล้ว"

โล่วเชี่ยวเกียก้มศีรษะต่ำ กล่าวเสียงแผ่วเบา

"คำสั่งสอนของผู้อาวุโส ข้าพเจ้าต้องจดจำไว้สลักใจ"

คนแปลกหน้าจับตามองมันแล้ว จึงเบนไปที่โป้วอั้งเสาะกับเอี๊ยบไค มุมปากมีรอยยิ้มเล็กน้อย กล่าวช้า ๆ ต่อไป

"เราทราบดี วัยฉกรรจ์รุ่นพวกท่าน มิเพียงชาญฉลาดอย่างยิ่งเท่านั้น ยังมีความมานะพยายามอย่างยิ่ง พลังฝีมือของพวกท่าน มิได้ด้อยกว่าพวกเราในยุคสมัยนั้นเลย"

ไม่มีผู้ใดกล้าตอบโต้ปากคำ

โดยเฉพาะโป้วอั้งเสาะ บัดนี้จึงได้เข้าใจ หากแม้ดาบนั้นของมันแทงเข้าใส่คนแปลกหน้าผู้นี้ จะต้องชดใช้คุณค่าใดไป!

อาฮุยที่แปลกหน้ากล่าวต่อ

"แต่เรายังหวังให้พวกท่านสามารถเข้าใจความอีกประการหนึ่ง"

ทั้งปวงสงบฟังอย่างสำรวม

อาฮุยกล่าวต่อ

"หลักวิชาบู๊ที่ยิ่งใหญ่โดยแท้จริง หาใช่ใช้ความฉลาดปราดเปรื่องและมานะพยายามก็สามารถฝึกมาได้ไม่"

"ไฉนไม่ได้?"

ในใจของทั้งปวงต่างถามไป แต่ไม่มีผู้ใดกล้าส่งเสียง...ฉลาดปราดเปรื่องกับมานะพยายาม ไยมิใช่เป็นเงื่อนไขสำคัญที่สุดที่ผู้ฝึกวิชาบู๊จะต้องมี?

อาฮุยกล่าวต่อ

"ท่านยังจะต้องมีหัวใจที่ยิ่งใหญ่อยู่อีกดวงหนึ่งก่อน จึงสามารถฝึกได้วิชาบู๊ที่ยิ่งใหญ่โดยแท้จริง"

ดวงตาของท่านมีประกายอบอุ่นนุ่มนวลขึ้นอีกครั้ง กล่าวสืบต่อไป

"นี่ย่อมไม่ง่ายดาย เท่าที่เราทราบมา สุดยอดฝีมือบู๊ลิ้มในแผ่นดินกว้างใหญ่ผู้สามารถบรรลุจุดนี้ มีเพียงคนเดียวเท่านั้น!"

ทั้งปวงต่างทราบว่าท่านหมายถึงผู้ใด ในใจของทุกคนต่างเต้นถี่เร็ว โดยเฉพาะหัวใจเอี๊ยบไค ยิ่งหนักหน่วงถี่เร็วกว่าทุกผู้คน

อาฮุยกล่าวต่อ

"นอกจากเหตุผลนี้แล้ว เรายังนำของอีกสิ่งหนึ่งมามอบแก่พวกท่าน"

"หรือของที่จะมอบให้คือห่อผ้านี้?"

โล่วเซี่ยวเกียพลันพบเห็น ในห่อผ้ามีความเคลื่อนไหว สีหน้าจึงปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยขึ้น

อาฮุยเหลือบมองมันแล้วจึงกล่าวช้า ๆ

"หากท่านรู้สึกประหลาดสงสัย ไยไม่แก้ห่อผ้าออกดู?"

ทุกผู้คนต่างประหลาดใจ และก็เดาไม่ออก ของที่ท่านนำมาคือกระไร?

การเลือกที่เจ็บช้ำ

หากท่านจะฝึกได้หลักวิชาบู๊ที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ จะต้องมีหัวใจที่ยิ่งใหญ่ก่อน

นี่ย่อมมิใช่ง่ายดาย

จะบรรลุถึงระดับนี้ มักจะต้องผ่านช่วงทางที่คับแค้นรันทด เจ็บปวดรวดร้าวมาเป็นระยะยาวยิ่งทีเดียว

ห่อผ้าถูกแก้ออกแล้ว

ในห่อผ้าถึงกับมีคนผู้หนึ่ง คนที่เท้าซ้ายขาดหาย!

"เอ็กไต้เก็ง!"

ทุกผู้คนต่างแทบอดมิได้ต้องร้องนามนี้ไป

ผู้ตื่นเต้นสงสัยที่สุด ยังคงเป็นเอ็กไต้เก็งเอง

มันคล้ายดั่งเพิ่งตื่นจากฝันร้าย พลันพบเห็นตัวเองถึงกับมาในสถานที่ยิ่งน่าสะพรึงกลัวกว่าในความฝันเสียอีก

มันจับตามองเอี๊ยบไค แล้วเบือนไปที่โป้วอั้งเสาะกับโล่วเซี่ยวเกีย

จากนั้น ใบหน้าพลันกระตุกจนบิดเบี้ยว เนื่องเพราะในที่สุด มันก็ได้พบเห็นคนแปลกหน้าผู้นั้น...อาฮุย!

อาฮุยจับตามองมัน พลางกล่าว

"ท่านยังจำเราได้?"

เอ็กไต้เก็งผงกศีรษะ มีทีท่าทั้งเคารพเทิดทูน ทั้งหวาดหวั่นยำเกรง

อาฮุยกล่าวต่อไป

"เราสองเคยพบกันมาครั้งเมื่อสิบกว่าปีก่อน ตอนนั้น เท้าของท่านยังมิได้ขาด"

เอ็กไต้เก็งพยายามฝืนยิ้มกล่าว

"แต่บุคลิกภาพของผู้อาวุโส กลับยังคงเป็นเช่นกาลก่อนมิผิดเพี้ยน"

อาฮุยถามขึ้น

"เท้าของท่านขาดไปตั้งแต่เมื่อใด?"

"ครึ่งเดือนก่อน"

"ถูกผู้ใดฟันขาด?"

สีหน้าเอ็กไต้เก็งมีแววปวดร้าว กล่าวเบา ๆ

"นั่นเป็นเรื่องที่ผ่านพ้นแล้ว รื้อฟื้น รังแต่เพิ่มความรำคาญเท่านั้น"

"ดูท่า ท่านกลับเป็นคนอโหสิต่อผู้อื่นอย่างยิ่ง"

"ข้าพเจ้าพยายามฝึกอยู่"

"แต่ให้ประเสริฐสุด ท่านควรยังต้องฝึกอีกเรื่องหนึ่งก่อน"

"เรื่องอันใด?"

"ฝึกเรื่องกล่าววาจาสัตย์จริง"

ดวงตาของท่านพลันมีประกายคล้ายดั่งเปลวไฟ จ้องหน้าเอ็กไต้เก็งแน่วนิ่ง แล้วเน้นทีละคำ

"ท่านย่อมเคยทราบ ที่เราชิงชังที่สุดในชั่วชีวิต คือคนกล่าวโป้ปดมดเท็จ!"

เอ็กไต้เก็งก้มศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าไฉนกล้ากล่าวมดเท็จต่อหน้าผู้อาวุโส? มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าแน่"

อาฮุยแค่นเสียงเย็นชา

"เราก็ทราบ จะให้ท่านกล่าววาจาสัตย์จริงมิใช่เป็นที่ง่ายดาย เนื่องเพราะท่านทราบ เมื่อกล่าววาจาสัตย์จริงแล้ว อาจบางทีต้องตายไป ท่านย่อมยังไม่ต้องการตายเร็วนัก"

เอ็กไต้เก็งมิกล้าโต้เถียงด้วยแล้ว อาฮุยกล่าวต่อ

"แต่ท่านย่อมสมควรทราบ ในโลกมีเรื่องที่ยิ่งน่าสะพรึงกลัว ยิ่งเจ็บช้ำกว่าความตายมากนัก"

หน้าผากเอ็กไต้เก็งมีเหงื่อซึมออกมาแล้ว

อาฮุยกล่าวต่อ

"ที่เราพาท่านมาที่นี้ เนื่องเพราะเราเคยสาบานไว้ตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน จะไม่ยอมเมาผู้ใดหลอกลวงอีกต่อไป"

ใบหน้าที่เข้มแข็งปานศิลาแลงของท่าน ถึงกับมีประกายเจ็บช้ำขึ้นบ้าง คล้ายดังนึกถึงอดีตที่เสียดแทงจิตใจท่านให้เจ็บช้ำก็ปาน

เอ็กไต้เก็งมิกล้าเงยหน้าขึ้นอีกแล้ว

เนิ่นนานให้หลัง อาฮุยจึงได้กล่าวต่อด้วยเสียงแช่มช้า

"ท่านเลียนลายมือเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย นัดหมายให้เรามาพบกันในที่นี้ ความจริงเราดูออกแต่แรกแล้วว่า นั่นมิใช่ลายมือของเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย ที่เรามา เพียงเพื่อต้องการทราบว่า เป็นเล่ห์อุบายใดเท่านั้น"

เอ็กไต้เก็งกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ตอนเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยอยู่ในวัยฉกรรจ์ มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกรทั่วทั้งแผ่นดินแล้ว ลายมือของท่าน ก็แพร่หลายกว้างไกลอย่างยิ่ง ผู้ที่สามารถเลียนลายมือของท่านมีอยู่มากมายนัก ไฉนผู้อาวุโสระบุต้องเป็นข้าพเจ้า?"

อาฮุยกล่าวเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะเราไปพบลายมือที่ลอกเลียนของเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย จากห้องหนังสือท่านมากมาย"

เหงื่อเย็นยะเยียบของเอ็กไต้เก็งโซมจนชุ่มโชกไปแล้ว

อาฮุยหน้าเครียดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้างว่า

"ท่านย่อมเคยได้ยินนิสัยใจคอในวัยฉกรรจ์ของเรา ดังนั้น ท่านก็ควรเชื่อตอนนี้เรายังคงมีปัญญาบันดาลให้ท่านกล่าววาจาสัตย์จริงมาได้"

เอ็กไต้เก็งพลันถอนใจยาวแล้วกล่าว

"เอาเถิด ข้าพเจ้าบอก"

"ท่านไฉนทราบร่องรอยของเรา?"

"เป็นเต็งซากงจื้อบอก"

"เต็งเล้งตง?"

เอ็กไต้เก็งผงกศีรษะ อาฮุยกล่าวต่อ

"เราก็ทราบว่า มันเป็นบุรุษหนุ่มที่ชาญฉลาดคนหนึ่ง แต่มันมิทราบร่องรอยของเราแน่"

"แต่เซ็งเต้าหยินกลับทราบ ผู้อาวุโสจะมาในดินแดนกังหนำ"

"มันรู้จักเซ็งเต้าหยิน?"

เอ็กไต้เก็งผงกศีรษะอีกจึงตอบ

"ในเมื่อผู้อาวุโสมีความตั้งใจไปกังหนำ ก็ต้องผ่านเส้นทางสายนี้แน่"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะที่ผู้อาวุโสพบกับเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยในครั้งแรก ก็อยู่ที่เส้นทางสายนี้"

ดวงตาของอาฮุยพลันเหม่อมองไปในเบื้องหน้าสุดไกล คล้ายดั่งหวนคำนึงถึงความหลัง แต่ความหลังนี้กลับเป็นที่อบอุ่นซึ้งใจ มีแต่ร่าเริงแจ่มใส ไม่มีเจ็บช้ำรันทด

ท่านเชื่ออยู่เสมอมาว่า มีโอกาสได้รู้จักลี้คิมฮวง เป็นบุญวาสนายิ่งใหญ่ที่สุดในชั่วชีวิตของท่าน

เอ็กไต้เก็งกล่าวต่อไป

"ดังนั้น ข้าพเจ้าใช้คนไปรอที่จับลี้เต็ง (เก๋งสิบลี้) ทางเบื้องหน้า รอผู้อาวุโสผ่านมา มอบจดหมายฉบับนั้นให้แก่ผู้อาวุโส"

อาฮุยกล่าวเสียงหนัก ๆ

"ท่านเข้าใจว่าเรายอมเชื่อ จดหมายนั้นเป็นเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย ใช้คนส่งไปจริง ๆ?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ มิว่าผู้อาวุโสเชื่อถือหรือไม่ ต่างต้องมาที่นี้แน่"

อาฮุยถอนใจเบา ๆ กล่าว

"เราพอเห็นท่าน ก็นึกถึงคนอีกผู้หนึ่ง"

เอ็กไต้เก็งอดมิได้ต้องถาม

"ผู้ใด?"

"เล้งโซ่วฮุ้น"

หยุดถอนหายใจแล้วอาฮุยจึงกล่าว

"เล้งโซ่วฮุ้นก็เป็นเช่นดั่งท่าน เป็นคนมีความคิดสุขุมรอบคอบ ลึกซึ้งเลือดเย็น แต่เสียดาย..."

ท่านมิกล่าวต่อไป ไม่อาจหักใจกล่าวต่อไปได้

อีกเนิ่นนานให้หลัง พลันถามอีก

"เท้าข้างนี้ของท่านขาดไปเมื่อใด?"

คำตอบของเอ็กไต้เก็งสร้างความตระหนกต่อผู้คนอย่างใหญ่หลวง

"วันนี้!"

"ถูกผู้ใดฟันขาด?"

"ข้าพเจ้าเอง!"

คำตอบนี้ยิ่งสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนมากกว่า มีเพียงสองคนเท่านั้นที่ยัง

ไม่มีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย นั่นคือเอี๊ยบไคกับอาฮุย

ทั้งสองคล้ายดั่งได้คิดอยู่ก่อนแล้วว่าเป็นเรื่องราวใด

เอ็กไต้เก็งกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าได้หาคนที่มีรูปกายหน้าตาคล้ายคลึงกับข้าพเจ้ามาผู้หนึ่งก่อน ฟันเท้าของมันขาดแล้ว แต่งหน้าให้มันปลอมเป็นตัวข้าพเจ้า นอนรักษาตัวอยู่ในห้องข้าพเจ้า"

อาฮุยมิถามอีกต่อไป

ท่านทราบแน่แก่ใจ ในเมื่อเอ็กไต้เก็งเริ่มกล่าวแล้ว จะต้องเล่าต่อไปแน่

เอ็กไต้เก็งเล่าต่อไปจริง ๆ

"นั่นเป็นห้องที่มืดเลือนราง หน้าต่างห้องมีม่านหนาแขวนบังไว้"

ห้องของคนป่วย ความจริงต้องเป็นเช่นนี้อยู่

เอ็กไต้เก็งกล่าวต่อไป

"ดังนั้น มาตรว่ามีมิตรสหายมาเยี่ยม ก็ต้องไม่สงสัยว่าผู้นอนบนเตียงมิใช่ข้าพเจ้า พวกมันทั้งไม่ยินยอมรบกวนข้าพเจ้า และก็ต้องไม่สงสัยไปถึงความนี้"

เต็งฮุ้นลิ้มเหลือบมองเอี๊ยบไคแวบหนึ่ง คำนึงด้วยความประหลาดใจ

'ไฉนตัวอุบาทว์น้อยจึงมักจะทราบเรื่องราวใด ๆ มาก่อนโดยสิ้นเชิงก็ปาน?'

เอ็กไต้เก็งกล่าวต่อไป

"และในช่วงเวลานี้ ข้าพเจ้าหลบออกมาเพียงลำพัง ไปเชิญเชี่ยวตั๊กจื้อมาก่อน ค่อยใช้อุบายล่อโป้วอั้งเสาะมา ข้าพเจ้าทราบ เวลาฆ่าคนของมัน ลงมือรวดเร็วอย่างยิ่งเสมอมา"

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะ มีประกายเจ็บช้ำขึ้นเช่นกัน เนื่องเพราะมันไม่หวังถูกผู้อื่นเห็นมันเป็นคนเช่นนี้

เอ็กไต้เก็งกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ผู้อาวุโสชิงชังที่สุดคือคนที่เที่ยวฆ่าคนตามอารมณ์ ข้าพเจ้าเชื่อผู้อาวุโสจะต้องไม่ยอมปล่อยให้มันมีชีวิตรอดต่อไป"

หยุดถอนหายใจแล้วกล่าวต่อ

"ความจริงแผนนี้สุขุมลึกซึ้งอย่างยิ่ง กระทั่งกล่าวได้ว่า ไม่มีจุดอ่อนแม้สักน้อยนิด แต่ข้าพเจ้ามิได้คาดคิด ในโลกถึงกับมีคนที่ชมชอบแส่หาเรื่องไร้สาระดุจดั่งเอี๊ยบไคอยู่"

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"ในเมื่อท่านแน่ใจ แผนการร้ายนี้ของท่านไม่มีวันล้มเหลวเด็ดขาด ท่านก็

สมควรมารยาเป็นโรคอื่น มิเช่นนั้น หากแผนนี้สำเร็จ ท่านไยมิใช่ยังต้องเป็นคนพิการ โดยการฟันเท้าตัวเองขาดไปข้างหนึ่งเช่นกัน?"

เอ็กไต้เก็งเหลือบมองเท้าที่ขาดของมันแล้วกล่าว

"เราได้ตั้งใจฟันเท้านี้อยู่นานแล้ว มิว่าแผนจะสำเร็จหรือไม่ก็ตาม"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะแม้แผนนี้สำเร็จ เราก็ไม่ยินยอมให้มีผู้คนสงสัยถึงตัวเราอีก"

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจกล่าว

"จิตใจท่านอำมหิตอย่างยิ่ง กับตัวเอง ยังอำมหิตถึงปานนี้"

"แต่ความจริงเรามิใช่คนเช่นนี้อยู่ก่อน"

"อ้อ?"

"อาจบางทีสันดานแท้ของเราจะกลอกกลิ้งอยู่บ้าง แต่เราก็บำเพ็ญตนให้เป็นวิญญูชนที่แท้จริง บางครั้ง มาตรแม้นเรื่องที่เรากระทำจะขัดกับจิตใจ แต่อย่างไรก็ตาม เรามักกระทำเยี่ยงนั้นออกให้ผู้คนเห็นเสมอมา"

เรื่องที่กระทำก็ต้องเป็นเรื่องจริงจัง หากเรื่องที่ท่านกระทำมีบุคลิกภาพของวิญญูชน ท่านก็คือวิญญูชน

มิเช่นนั้น ต่อให้จิตใจท่านประเสริฐเพียงใด แต่เรื่องที่กระทำล้วนเลวร้ายชั่วช้า ท่านยังคงไม่อาจได้รับอภัยจากผู้คนเช่นกัน

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจกล่าว

"หากท่านสามารถกระทำเยี่ยงนี้สืบต่อไปตลอด ย่อมไม่มีคนบังอาจว่าท่านมิใช่วิญญูชน เสียดายที่ท่านแปรเปลี่ยนไปเอง"

เอ็กไต้เก็งมีสีหน้าเจ็บช้ำรันทดอีกครา กล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราเปลี่ยนไป แต่เรามิใช่ต้องการเปลี่ยนเอง"

"หรือยังมีคนบังคับให้ท่านเปลี่ยน?"

เอ็กไต้เก็งมิได้ตอบ แต่มีสีหน้าเจ็บช้ำยิ่งกว่าเดิม

อาฮุยกล่าวขึ้น

"ในเมื่อท่านบอกความสัตย์จริงมาแล้ว ก็บอกความในใจออกมาให้หมดสิ้นเลยเป็นไร?"

เอ็กไต้เก็งกล่าว

"ข้าพเจ้าตกลงใจบอกความสัตย์จริง มิใช่เนื่องเพราะกลัวผู้อาวุโสจะใช้ฝีมืออำมหิตทรมานข้าพเจ้า"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ผู้อาวุโสมิใช่เป็นคนอำมหิตโหดเหี้ยม"

มันคล้ายดั่งกลัวผู้อื่นจะเข้าใจ มันกำลังประจบสอพลออาฮุย ดังนั้น รีบกล่าวต่อไปทันที

"ที่ข้าพเจ้าตกลงใจเล่าความสัตย์จริงนั้น เนื่องเพราะข้าพเจ้าพลันรู้สึก สมควรบอกเรื่องราวนี้ออกไป"

ทุกคนต่างตั้งใจฟัง เอ็กได้เก็งกล่าวต่อ

"เรื่องที่ข้าพเจ้าไปลอบสังหารแป๊ะเทียนอู้เมื่อสิบเก้าปีก่อนนั้น ไม่เปิดเผยอาจหาญจริง ๆ แต่หากให้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ย้อนกลับไปอยู่ในเหตุการณ์เมื่อสิบเก้าปีก่อน ข้าพเจ้ายังคงต้องกระทำเยี่ยงนั้นอีกครั้งหนึ่ง"

เป็นวาจาที่ไม่ผิดกับชิปินเลยแม้สักประโยคเดียว!

เอ็กได้เก็งกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะแป๊ะเทียนอู้ บีบคั้นข้าพเจ้าไม่มีทางพอจะไปได้จริง ๆ มันมิเพียงต้องการให้ข้าพเจ้าเข้าไปอยู่ในซิ่งตอมึ้งของมันเท่านั้น ยังบังคับให้ข้าพเจ้าอุทิศทรัพย์สินสมบัติทั้งมวลแก่ซิ่งตอมึ้งด้วย มันประกัน จะต้องให้ข้าพเจ้าสามารถมีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน"

สีหน้าของมันบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บช้ำ กล่าวสืบต่อไป

"แต่ข้าพเจ้าในตอนแรกเป็นเพียงหุ่นใต้อำนาจมันเท่านั้น มาตรว่าข้าพเจ้ามีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ก็จะมีประโยชน์ใด?"

ในความเงียบวังเวง มีเสียงหอบหายใจถี่เร็ว นั่นเป็นเสียงโป้วอั้งเสาะหายใจ

เอ็กได้เก็งเล่าต่อไป

"แป๊ะเทียนอู้มิใช่คนต่ำช้าสามานย์ มันเป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่จริง ๆ ภูมิปัญญาเปรื่องปราดเป็นอัจฉริยะของมัน บุคลิกที่โอ่อ่าเปี่ยมราศีของมัน พลังฝีมือที่สูงล้ำสุดยอดของมัน มิได้ด้อยกว่าเซี่ยงกัวกิมฮั้งในกาลกระโน้นเด็ดขาด"

เสียงหอบหายใจของโป้วอั้งเสาะยิ่งถี่เร็วกว่าเดิม

เอ็กได้เก็งกล่าวต่อไป

"แต่เรื่องที่มันกระทำ กลับไม่ชั่วร้ายอำมหิตดั่งเซี่ยงกัวกิมฮั้ง หากมีคนตกทุกข์ได้ยากแท้จริง มันจะต้องเสนอตัวออกไป เพราะการช่วยเหลือผู้อื่น มันกระทั่งยินยอมเสียสละทุกประการได้โดยไม่ไยดี"

อาฮุยพลันถอนใจยาวแล้วกล่าว

"หากไม่เช่นนี้ อาจบางทีไม่ต้องให้พวกท่านไปกลุ้มรุมฆ่าพวกมันแล้ว"

เอ็กไต้เก็งถอนใจกล่าว

"แต่มันก็เป็นคนที่อยู่ด้วยยากอย่างยิ่ง เรื่องที่มันตกลงใจ ไม่ยินยอมให้ผู้ใดทักท้วงเด็ดขาด ขอเพียงมันเห็นว่าถูกต้อง ก็ต้องถูกตามที่มันเห็น"

คนประเภทนี้มีไม่มาก แต่ในโลกมีคนประเภทนี้อยู่จริง ๆ

เอ็กไต้เก็งกล่าวต่อไป

"มันกระทำตามอำเภอใจในทุกเรื่องราว ขอเพียงเป็นเรื่องที่มันเริ่มต้นกระทำก็ไม่คำนึงถึงสำเร็จหรือล้มเหลว ไม่แยแสต่อผลที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง นี่นับเป็นปมเด่นของมันก็จริง แต่ก็เป็นปมด้อยยิ่งใหญ่ที่สุดของมัน เนื่องเพราะมันไม่ค่อยยอมคิดเห็นเพื่อผู้อื่นเลยสักครั้ง"

เต็งฮุ้นลิ้มเหลือบมองเอี๊ยบไคแวบหนึ่ง พลันพบเห็น สีหน้าของเอี๊ยบไครันทดหดหู่อย่างยิ่ง

เอ็กไต้เก็งกล่าวต่อ

"ผู้ที่ประสบความสำเร็จในผลงานที่ยิ่งใหญ่ ความจริงควรมีจิตใจที่เด็ดเดี่ยวและกล้าหาญดั่งนี้ ดังนั้น ข้าพเจ้าแม้ชิงชังมัน แต่ก็เคารพมันอย่างสูง"

จิตใจเยี่ยงนี้ หาใช่เข้าใจลำบากไม่

เอ็กไต้เก็งกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ามิเคยตำหนิว่ามันเป็นคนชั่วร้าย เรื่องที่มันกระทำมิใช่เลวร้ายเด็ดขาด บางครั้ง มีคนมากหลายที่ได้ประโยชน์จากมัน แต่ผู้ที่ใกล้ชิดมันโดยแท้จริง กลับตกอยู่ในความเจ็บแค้นลำเค็ญ"

ถอนหายใจด้วยความรันทดแล้วกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะผู้ใดเมื่อใกล้ชิดมัน ก็ต้องอยู่ในความควบคุมบงการของมันโดยสิ้นเชิง จะต้องเคารพเทิดทูนอำนาจมัน หากพวกประดานี้คิดจะได้อิสระเสรีคืนมาก็จำต้องฆ่ามันจึงจะได้"

อาฮุยกล่าวขึ้น

"คนที่ฆ่ามัน หรือล้วนเป็นมิตรสหายของมัน?"

"ส่วนมากใช่"

อาฮุยแค่นเสียงเย็นชา

"มันอาจบางทีกระทำเรื่องผิดพลาดมามากหลาย แต่เราคิดว่า ที่ผิดที่สุดของมันยังคงเป็นเรื่องคบสหายผิด!"

โป้วอั้งเสาะเหลือบแลอาฮุยแวบหนึ่ง ดวงตาพลันมีประกายขอบคุณจนแวววาว

อาฮุยกล่าวต่อไป

"มันมาตรว่ากระทำตามอำเภอใจ ป่าเถื่อนถืออำนาจ แต่อย่างไรมันก็ได้ถือพวกท่านเป็นมิตรสหาย มิได้ลอบให้ดาบที่กลางหลังท่านสักดาบหนึ่ง"

มิว่ามิตรสหายของท่านเป็นดีหรือเลว ขอเพียงมันเป็นสหายของท่าน ท่านก็ไม่อาจลอบให้ดาบที่หลังมัน

เอ็กไต้เก็งก้มศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้ามิได้บอกเรื่องที่พวกเรากระทำนั้นถูกต้อง ข้าพเจ้าเพียงบอก พวกเราในตอนนั้นมิอาจไม่ทำเยี่ยงนี้"

อาฮุยถามทันที

"มิอาจไม่ทำเยี่ยงนี้?"

"ใช่แล้ว"

ดวงตาของอาฮุยคล้ายดั่งเหม่อมองไปในดินแดนสุดไกลอีกครา กล่าวช้า ๆ

"ตอนเราอยู่ในวัยฉกรรจ์ก็เคยมีความเห็น มีเรื่องมากหลายที่มิอาจไม่กระทำ แต่ภายหลัง เราจึงค่อย ๆ ขบคิดเข้าใจ ในโลก ไม่มีเรื่องใดที่มิอาจไม่กระทำเด็ดขาด ปัญหาอยู่ที่ว่า ในใจท่านจะไปคิดเยี่ยงไรเท่านั้น"

โป้วอั้งเสาะก็ก้มศีรษะลงช้า ๆ

อาฮุยกล่าวต่อไป

"ขอเพียงท่านยินยอมอดกลั้นสักช่วงเวลาหนึ่ง เรื่องราวมากหลายที่ท่านเห็นว่ามิอาจไม่กระทำ อาจบางทีจะกลายเป็นไม่มีคุณค่าให้ท่านได้กระทำก็ได้"

สีหน้าของท่านเคร่งเครียดสำรวมอย่างยิ่ง กล่าวต่อด้วยเสียงหนักแน่น

"แต่ละเรื่องต่างมีสองด้าน มองในด้านของพวกท่าน ท่านอาจบางทีรู้สึกกระทำถูกต้อง แต่นั่นเนื่องเพราะท่านมิได้ไปมองอีกด้านหนึ่ง"

"แต่ทว่า..."

"พวกท่านฆ่าแป๊ะเทียนอู้ เนื่องเพราะมันมิเคยคิดเห็นเพื่อผู้อื่น แต่พฤติการณ์ของพวกท่าน ไยมิใช่เป็นเช่นดั่งมัน?"

เอ็กไต้เก็งกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"อาจบางทีพวกเราผิดพลาดแล้วจริง ๆ"

"เราก็มิได้ระบุว่าพวกท่านผิด เรื่องนี้ผู้ใดเป็นฝ่ายถูก ผู้ใดเป็นฝ่ายผิดกันแน่ อาจบางทีไม่มีผู้ใดสามารถตัดสินได้ตลอดกาล"

เอ็กไต้เก็งกล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้ายินยอมเสียสละเท้าข้างนี้ ก็ไม่ยินยอมเห็นความอาฆาตแค้นนี้ดำรงสืบต่อไป"

มันมีทีท่าเจ็บช้ำอย่างยิ่งจริง ๆ กล่าวต่อด้วยเสียงสั่นเครือ

"ผู้ไปกลุ้มรุมสังหารนอกอารามบ้วยฮวยอ๋าในค่ำคืนนั้น ที่สามารถรอดชีวิตกลับไป อย่างมากมีเพียงเจ็ดแปดคนเท่านั้น ในสิบกว่าปีที่ผ่าน ข้าพเจ้าคิดว่าพวกมันคงเป็นดั่งเช่นข้าพเจ้า คงมีชีวิตอยู่ด้วยความเจ็บช้ำรันทดอย่างยิ่ง"

หากผู้ใดยังมีชีวิตอยู่ในวันเวลาที่วิตกกังวลและหวาดหวั่นขวัญเสีย ความเจ็บปวดใจเยี่ยงนั้น นับว่ายากยิ่งจะเปรียบเทียบบรรยายได้จริง ๆ

เอ็กไต้เก็งกล่าวต่อไป

"วันนั้นหิมะโหมหนักอย่างยิ่ง พื้นเป็นสีขาวราวเงินยวง แต่หลังจากการต่อสู้ครานั้นยุติแล้ว แผ่นดินขาวสะอาด ถึงกับถูกชโลมจนแดงฉานไปหมดสิ้น"

ใบหน้าของมันกระตุกด้วยความเจ็บปวดและหวาดหวั่น กล่าวสืบต่อไป

"ผู้ที่ไม่เห็นกับตา จะไม่มีปัญญาคาดคิดถึงสภาพอันสยดสยองนั้นได้ถูกต้อง ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการให้เรื่องเยี่ยงนั้นอุบัติขึ้นอีกครา"

เอี๊ยบไคพลันกล่าว

"ท่านไฉนไม่ขบคิด การต่อสู้ครานั้นเป็นผู้ใดผลักดันให้มีขึ้น?"

เอ็กไต้เก็งกล่าวขึ้นด้วยความรันทด

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ โลหิตสด ๆ ที่ชโลมพื้นหิมะจนแดงฉาน มิเพียงเป็นของตระกูลแป๊ะเท่านั้น โลหิตของผู้อื่นยังหลั่งไหลมากกว่าเสียอีก"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ดังนั้นท่านจึงมีความเห็น ความอาฆาตแค้นครานั้น สมควรยุติลงพร้อมกับการต่อสู้ครั้งนั้น?"

เอ็กไต้เก็งกล่าว

"มาตรว่าพวกเราทรยศต่อแป๊ะเทียนอู้ แต่คุณค่าที่ทุ่มเทไปในค่ำคืนนั้นก็มากเกินพอแล้ว"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ผู้ตายนับว่าได้ชดใช้คุณค่าของมันไปแล้วจริง ๆ แต่ผู้ยังมีชีวิตเล่า?"

เอ็กไต้เก็งมิได้ตอบ เพราะไม่มีปัญญาตอบ

เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ามิใช่ว่า ความแค้นนี้ต้องชำระล้างให้ได้ แต่ทุกเรื่องราวจะต้องกระทำโดยยุติธรรม หากผู้ยังมีชีวิตเห็นว่า บรรดาผู้ตายได้ชดใช้คุณค่าแทนพวกมันแล้ว ก็เป็นความผิดที่อุกฤษฏ์ยิ่ง"

หยุดเล็กน้อย จึงเน้นทีละคำ

"หนี้สินที่ท่านติดค้าง จำเป็นต้องให้ท่านไปชดใช้เอง เรื่องเยี่ยงนี้ ต้องมิยอมให้ผู้อื่นชดใช้แทนท่านเด็ดขาด"

เอ็กไต้เก็งเหลือบมองเอี๊ยบไคแวบหนึ่ง คล้ายดั่งเพิ่งเห็นคนผู้นี้เป็นคราแรกก็ปาน...อาจบางทีมันก่อน ๆ นี้มิเคยเห็นคนผู้นี้ชัดเจนมาจริง ๆ

ทีท่าของเอี๊ยบไค จะต้องมีความปลอดโปร่งอย่างพิสดารภายในความหนักแน่นเยือกเย็น มิว่าอยู่ต่อหน้าภยันตรายร้ายแรงเพียงใด ยังคงไม่มีสีหน้าหวาดหวั่นขวัญเสียปรากฏออกตลอดกาล

ทีท่าเยี่ยงนี้ ต้องมิใช่มีตามกำเนิดแน่

นั่นต้องผ่านการเคี่ยวกรำของความเจ็บช้ำทรมานที่นับครั้งไม่ถ้วน จึงสามารถฝึกได้มาทีละน้อย

แต่ประวัติความเป็นมาในกาลก่อน ๆ ของเอี๊ยบไค กลับไม่เคยมีผู้ใดทราบมาเลย

คนผู้นี้คล้ายดั่งเป็นเห้งเจีย ที่พลันกระโดดออกมาจากก้อนหิน พลันปรากฏตัวในบู๊ลิ้ม โดยมิทราบว่ามาจากที่ใด? มีชาติกำเนิดเยี่ยงไร?

นับแต่เอี๊ยบไคปรากฏตัวมา ก็เป็นคนเช่นนี้เสมอ

สภาพของเอี๊ยบไค แทบจะเป็นเช่นดั่งโป้วอั้งเสาะไม่ผิดเพี้ยน...โป้วอั้งเสาะก็พลันปรากฏตัวขึ้น แสดงว่าได้ผ่านการฝึกที่เข้มงวดกวดขันจนสำเร็จแล้ว จึงถูกปล่อยออกมา

อดีตของโป้วอั้งเสาะ ก็เวิ้งว้างว่างเปล่าเช่นเดียวกับเอี๊ยบไค

ไม่เคยมีผู้ใดทราบ ก่อน ๆ นี้โป้วอั้งเสาะอยู่ที่ใด? กระทำเรื่องอันใด?

เนื่องเพราะชาติกำเนิดของมันเร้นลับสุดยอด ที่มันปรากฏตัวในบู๊ลิ้ม ก็เพื่อจุดประสงค์ที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง

อย่างนั้นเอี๊ยบไคเล่า?

เอี๊ยบไคก็มีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับโป้วอั้งเสาะหรือไม่?

ในระหว่างทั้งสอง มีพันธะที่เร้นลับใดอยู่หรือไม่?

เอ็กไต้เก็งจับตามองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง เป็นเวลาเนิ่นนานจึงถามขึ้น

"ท่านเป็นผู้ใด?"

"ท่านสมควรทราบ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด"

"ท่านแซ่เอี๊ยบ นามไค?"

"ใช่"

"ท่านเป็นเอี๊ยบไคจริง ๆ ?"

เอี๊ยบไคหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ใด?"

เอ็กไต้เก็งพลันถอนใจอีกครั้ง กล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้าไม่สนใจท่านเป็นผู้ใด เพียงหวังให้ท่านเข้าใจความเรื่องหนึ่ง"

"ข้าพเจ้ากำลังฟังอยู่"

เอ็กไต้เก็งเหลือบมองเท้าที่ขาดของมันแล้ว กล่าวช้า ๆ

"หนี้สินที่ข้าพเจ้าติดค้าง มิได้มีความคิดจะให้ผู้อื่นชดใช้แทน เรื่องที่ข้าพเจ้ากระทำผิดพลาด ข้าพเจ้าได้ชำระคุณค่าไปนานแล้ว หากท่านมีความเห็นยังไม่พอ ข้าพเจ้าก็รออยู่ที่นี้ แล้วแต่ท่านจะมาฆ่าข้าพเจ้าเมื่อใดก็ได้"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"วาจานี้ท่านควรกล่าวกับโป้วอั้งเสาะ"

"มิว่ากล่าวกับผู้ใดต่างเป็นเช่นกัน บัดนี้ ที่ข้าพเจ้ากล่าวล้วนเป็นวาจาสัตย์จริง"

จากนั้น มันพริ้มตาลง มิกล่าวกระไรอีกแล้ว

อาฮุยเหลือบมองเอี๊ยบไคแล้ว หันไปมองโป้วอั้งเสาะ พลันกล่าวขึ้น

"ที่มันบ่งบอกเป็นวาจาสัตย์จริง!"

ไม่มีคนเอ่ยปาก ไม่มีผู้ใดสามารถไปปฏิเสธ

สายตาของอาฮุยจับนิ่งอยู่บนใบหน้าโป้วอั้งเสาะแล้วกล่าว

"ที่เราพามันมาครานี้ ก็เพื่อต้องการให้มันสารภาพความจริง มิใช่เพื่อให้ท่านฆ่ามัน"

โป้วอั้งเสาะสงบฟังอยู่ แต่สีหน้ารู้สึกยังเจ็บช้ำรันทดยิ่งกว่าเอ็กไต้เก็งมากนัก

อาฮุยกล่าวต่อไป

"ตอนนี้ มันได้บอกเรื่องราวทั้งมวลออกมาหมดสิ้นแล้ว เรื่องนี้เป็นผู้ใดถูกผู้ใดผิดกันแน่ มิว่าผู้ใดก็ไม่มีคุณสมบัติไปตัดสินได้"

หรือกระทั่งโป้วอั้งเสาะเองก็ไม่มีคุณสมบัติไปตัดสิน?

คนแปลกหน้ากล่าวต่อไป

"แต่มันก็ติดค้างบัญชีท่านจริง ๆ หากท่านมีความเห็น ที่มันชดใช้ยังไม่เพียงพอ ท่านยังคงสามารถไปฆ่ามันได้ทุกเวลา บัดนี้ มันไม่มีกำลังพอจะต่อต้านขัดขืนอยู่เลย"

มิทราบลมที่กรรโชกรุนแรงซาไปเมื่อใด

แมลงในวิกาลของชิวเทียน ส่งเสียงที่ฟังแล้วหดหู่รันทดจนบอกมิถูก

ยังห่างจากอรุณรุ่งอีกนานอย่างยิ่ง

โป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่น ฝ่ามือเปียกชุ่มด้วยเหงื่อเย็นที่หลั่งไหล

เหงื่อเย็นนี้ มิใช่หลั่งไหลมาเพราะความหวาดหวั่นขวัญเสีย แต่เพราะความเจ็บปวดทรมาน

ความเจ็บปวดทรมานที่มิเคยประสบมาก่อนเลย

อาฮุยมิเอ่ยปากอีกแล้ว

ไม่มีคนเอ่ยปากอีก

ศัตรูของโป้วอั้งเสาะนั่งรออยู่ที่พื้นเบื้องหน้านี่เอง...รอความตาย

โป้วอั้งเสาะทนทุกข์ทรมานนานัปการ ก็เพื่อเสาะหาบรรดาศัตรูออกมาทีละคน ให้พวกมันตายกับดาบในมือเล่มนี้

แต่บัดนี้ มันเห็นศัตรูผู้นี้ แลเห็นสีหน้าที่ตกอยู่ในความเจ็บช้ำลำเค็ญ หวาดหวั่นพรั่นพรึงในช่วงเวลายาวนาน จนรู้สึกแก่ชราเกินวัยมากหลาย แลเห็นทีท่าที่อ่อนล้าซูบซีดของมัน และเห็นเท้าซ้ายที่ขาดหายของมัน...

โป้วอั้งเสาะพลันมิทราบ ตนสมควรฆ่ามันหรือไม่?

'เรื่องที่เรากระทำผิดไป เราได้ชดใช้คุณค่าแล้ว'

วาจานี้มิได้ผิด

หากมิใช่เนื่องเพราะจมอยู่ในความเจ็บปวดและหวาดกลัวมายาวนาน มีผู้ใดยินยอมตัดเท้าตัวเองไปข้างหนึ่ง?

คนที่อยู่ในวันเวลาเจ็บปวดทรมาน ติดต่อตามกันถึงสิบเก้าปีเต็ม ๆ นับเป็นคุณค่าที่ทุ่มเทไปมากกว่าความตายเสียอีก น่ากลัวกว่าความตายเสียอีก!

'ในหลายปีนี้ ข้าพเจ้าตั้งใจกระทำให้สมเป็นวิญญูชนอันแท้จริง'

วาจานี้ก็ไม่ผิด

ในหลายปี มันนับว่าอยู่ในระหว่างอดกลั้น อ่อนข้อ ไม่กล้ากระทำความผิด

ใด ๆ มาเลยจริง ๆ

นี่เนื่องเพราะมันรู้ตัวว่าผิดแล้ว? หรือเนื่องเพราะมันทุ่มเทความสามารถทั้งมวล ไปไถ่โทษทัณฑ์ความผิดของมัน?

บัดนี้ ท่านยังคงพร้อมที่จะฆ่ามันเมื่อใดก็ได้ มันไม่มีกำลังพอจะต่อต้านขัดขืนแม้สักน้อยนิดแล้ว

แต่ปัญหาของตอนนี้ กลับมิใช่อยู่ที่สมควรฆ่าคนผู้นี้หรือไม่? แต่เป็นคนผู้นี้ยังมีคุณค่าให้ฆ่าหรือไม่!

ปัญหานี้ ไม่มีผู้ใดสามารถตอบแทนโป้วอั้งเสาะได้

โป้วอั้งเสาะต้องเลือกเฟ้นเอง

เป็นฆ่ามัน! หรือไม่ฆ่า?

...

โป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง จนกระทั่งปลายเล็บยังมิได้เคลื่อนไหว ดังนั้น พอจะรู้สึกได้ ที่ศีรษะกับสันหลังมีเหงื่อเย็นยะเยียบหลั่งไหลลงเป็นทาง

บัดนี้ ไม่มีคนขัดขวางการล้างแค้นของมันแล้ว แต่มันกลับยิ่งเจ็บช้ำกว่าเดิม

จะมานะพยายาม เสี่ยงอันตรายไปพิชิตความยุ่งยากที่ผู้อื่นสร้างขึ้นนั้น มิใช่เป็นเรื่องเจ็บช้ำใด ๆ

ที่โป้วอั้งเสาะตอนนี้เจ็บช้ำสุดแสน คือเป็นความยุ่งยากที่สะสมไว้ในใจมาเป็นเวลายาวนาน

โป้วอั้งเสาะไม่มีปัญญาเลือกเฟ้น ไม่มีปัญญาตัดสินใจ

...

แต่ละคนต่างจับมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง ในใจต่างก็คิดถึงปัญหาเดียวกัน

'มันจะฆ่าเอ็กไต้เก็งหรือไม่ฆ่า...?'

ลมกรรโชกดังอึงคะนึงอีกคราแล้ว

ได้ยินเสียงลมนี้ บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความคิดไปถึงท้องทุ่งที่เวิ้งว้างไพศาล คิดไปถึงฝุ่นทรายที่คละคลุ้งไม่มีวันสุดสิ้น คิดไปถึงกลิ่นคาวโลหิตในสายลม...

แต่วิกาลมีจันทร์ของชายแดน ยังคงสวยงามอย่างยิ่ง

แสงจันทร์ที่ยะเยียบวังเวงในที่นั้น ยังคงมีเรื่องสวยงามมากหลายพอให้ไปหวนคิดคำนึง

ในความคิดคำนึงเหล่านั้น ยังมีคนที่มีคุณค่าให้คิดถึงอยู่มาก

มีบ้างแม้น่าชัง แต่มีบ้างกลับน่ารัก

ใช่หรือไม่ แต่ละคนมีส่วนน่าชังของมัน โดยนัยเดียวกัน ก็มีส่วนน่ารักของมันอยู่?

ตอนนี้เอี๊ยบไคกำลังคิดถึงเซียวเปียกลี้

เอี๊ยบไคก็มิทราบ ไฉนตนพลันไปนึกถึงคนผู้นี้ได้ อาจบางทีเนื่องเพราะมีความเห็น คนผู้นี้ไม่สมควรตายเลย

หรืออาจบางทีกำลังนึกเสียใจ ไฉนปล่อยให้คนเยี่ยงนี้ตายไปได้

คนที่สมควรตายอย่างแท้จริง กลับมีมากหลายที่ยังดำรงชีวิตอยู่

"ข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน เนื่องเพราะท่านไม่มีคุณค่าให้ข้าพเจ้าฆ่าอีกแล้ว"

"แต่ข้าพเจ้าจะต้องไม่ยอมปล่อยเบ๊คงคุ้งเด็ดขาด มันมิเพียงเป็นสหายของบิดาเท่านั้น ยังเป็นเฮียตี๋ของพวกท่านด้วย มิว่าอย่างไร เรื่องนี้ต่างไม่สมควรให้มันเป็นผู้ริเริ่ม"

"ข้าพเจ้าจะต้องให้มันตายอยู่กับดาบเล่มนี้!"

นี่เป็นวาจาที่ภายหลังโป้วอั้งเสาะกล่าวออกมา

และก็เป็นการเลือกครั้งสุดท้ายของโป้วอั้งเสาะด้วย

โป้วอั้งเสาะมิได้ฆ่าเอ็กไต้เก็ง!

และมิได้เหลือบมองผู้อื่นใดอีกสักแวบเดียว จบคำ ก้าวช้า ๆ ออกจากประตู เท้าซ้ายล่วงหน้าไปก่อน เท้าขวาจึงลากตามช้า ๆ

ท่วงท่าการเดินของมัน พิกลและเจ็บปวดอย่างยิ่ง ถึงกับคล้ายจิตใจของมัน

แต่ดาบของมันยังคงเย็นยะเยียบและดำสนิท

จะเป็นมันกำดาบไว้ หรือดาบกำชะตาชีวิตของมันไว้กันแน่?

'ที่ดาบนี้สามารถนำพาให้แก่ผู้คน มีแต่ความตายและเคราะห์กรรม'

เอี๊ยบไคคล้ายดั่งได้ยินเสียงของเซียวเปียกลี้แว่วขึ้นจากในอเวจี...เป็นคำสาปแช่ง

เอี๊ยบไคจับตามองโป้วอั้งเสาะที่เดินช้า ๆ ออกไป หายลับไปในความมืดที่

เวิ้งว้าง

ลมภายนอกทั้งเย็นยะเยียบทั้งรุนแรง

เงาหลังของโป้วอั้งเสาะในความมืด ดูไปยิ่งรู้สึกว้าเหว่เดียวดาย เงียบเหงารันทด

ดวงตาของเอี๊ยบไคคล้ายดั่งมีหยาดน้ำเอ่อคลอ

เต็งฮุ้นลิ้มก็กำลังจ้องมองเอี๊ยบไคอยู่

เต็งฮุ้นลิ้มจ้องมองคนเพียงผู้เดียวตลอดกาล นางพลันกระซิบถาม

"ท่านเสียใจด้วยเรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้ามิได้เสียใจ เป็นปีติ"

"ปีติในเรื่องอันใด?"

"เนื่องเพราะมันมิได้ฆ่าเอ็กไต้เก็ง"

วาจานี้เพิ่งจบคำ พลันได้ยินเสียงร่ำไห้ของเอ็กไต้เก็งดังขึ้น...เอ็กไต้เก็งฟุบกับพื้น เปล่งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหว

มันอาจบางทีมิเคยร่ำไห้จริง ๆ มาเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง...มันมิใช่เป็นคนที่ระบายจิตใจแท้จริงออกไปบ่อยครั้ง

มีบางครั้ง มีชีวิตไยมิใช่เจ็บช้ำกว่าตายไป?

ปัญหานี้ บัดนี้เอ็กไต้เก็งได้คำตอบมาเองแล้ว

อาฮุยจับตามองมันแล้ว เบือนหน้าไปที่โล่วเซี่ยวเกียอีกครั้ง

โล่วเซี่ยวเกียยืนแน่วนิ่งราวเป็นรูปสลักจากศิลา มิได้เคลื่อนไหว และมิได้แกะถั่วของมันอีก

กระทั่งใบหน้ายังคงชาด้าน ไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

สีหน้าที่ไม่มีความรู้สึก ไยมิใช่เป็นสีหน้าที่เจ็บช้ำรันทดที่สุด?

อาฮุยพลันถอนใจกล่าว

"ตอนนี้ท่านพอจะส่งมันกลับไปได้แล้ว"

เราปกติมิใคร่ดื่มสุรา วันนี้พอจะทำลายกฎเกณฑ์ได้สักครั้ง'

สุราอยู่ในจอก

โคมริบหรี่แสงเลือนราง สีสุราเหลืองขุ่น

นี่มิใช่สุราดี

แต่สุราดีหรือเลว หาใช่อยู่ที่ตัวไม่ กลับอยู่ที่ท่านดื่มมันในอารมณ์ใด?

หากเป็นคนที่คับแค้นรันทดจนสุดซึ้ง มาตรว่าเป็นเมรัยรสเลิศในแดนดินยามล่วงล้ำลำคอ ก็ขมฝาดจนบอกมิถูก

คนแปลกหน้าพลันกล่าว

"วันนี้เราปีติอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคถาม

"ใช่หรือไม่ เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะมิได้ฆ่าเอ็กไต้เก็ง?"

คนแปลกหน้าผงกศีรษะ กล่าววาจาที่เอี๊ยบไคยากจะเลือนลืมได้ในชั่วชีวิต

"สามารถฆ่าคนมิใช่เป็นเรื่องยาก ยินยอมอภัยแก่คนที่ท่านพร้อมจะฆ่าได้ในทุกเวลา นั่นจึงเป็นเรื่องยากเข็ญที่สุด"

เอี๊ยบไคใคร่ครวญวาจานี้อยู่ไปมา รู้สึกทั้งเจ็บปวดทั้งหวานซึ้งจนสุดจะพรรณนา อดมิได้ต้องยกจอกขึ้นกรอกแห้งไป

คนแปลกหน้าก็ยกจอกกรอกแห้งเช่นกัน แย้มยิ้มกล่าว

"เรามิเคยดื่มสุรารวดเดียวเช่นนี้มานานมากแล้ว ความจริงก่อน ๆ นี้คอสุราของเราก็ไม่เลว แต่ภายหลัง..."

ท่านมิได้กล่าวสืบไป

เอี๊ยบไคก็มิได้ถาม เนื่องเพราะเห็น ในดวงตาที่ไร้ความรู้สึกของท่านพลันมีความรู้สึกปรากฏ

นั่นเป็นความรู้สึกที่ซับซ้อนอย่างยิ่ง มีเจ็บปวด แต่ก็มีหวานชื่น มีร่าเริง มีรันทด...

มาตรว่ากระบี่ของท่านไร้น้ำใจ แต่ท่านกลับเป็นคนมีน้ำใจสูงส่งเสมอมา

ท่านย่อมมีความหลังให้คำนึงอยู่มากหลายเช่นกัน

ความหลังเหล่านั้น มิว่าเป็นร่าเริงสุขสันต์ หรือเป็นคับแค้นรันทด ต่างลึกซึ้งกว่าผู้คนจำนวนมากมายหลายเท่านัก และก็มีคุณค่าควรแก่การทะนุถนอมมากหลายด้วย

แต่ทว่า ท่านมีทีท่าไม่ปรารถนาไปกระทบความทรงจำเหล่านั้นอีก ดังนั้นท่านจึงรินสุราเต็มจอกแล้วกรอกลงไปอีกครา

เต็งฮุ้นลิ้มจับตามองท่านตลอดเวลา

ตอนมีเอี๊ยบไคอยู่ข้างกาย นี่เป็นครั้งแรกที่นางมองผู้อื่นเช่นกัน

นางพลันถามขึ้น

"จริงหรือว่าท่านคืออา..."

คนแปลกหน้าแย้มยิ้มสอดคำ

"เราก็คืออาฮุยผู้นั้น แต่ละคนต่างเรียกเราอาฮุย ดังนั้น ท่านก็เรียกเราอาฮุยได้"

เต็งฮุ้นลิ้มหน้าแดงฉาน แย้มยิ้มพลางก้มศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าพอจะคารวะสุราท่านจอกหนึ่งหรือไม่?"

"ย่อมได้อยู่"

เต็งฮุ้นลิ้มรีบชิงดื่มสุราลงไปก่อน ดวงตาก็มีประกายแวววาว ได้ร่วมชนจอกดื่มกับอาฮุย มิว่าผู้ใดต่างรู้สึกเป็นเกียรติที่พึงหยิ่งลำพองได้แล้ว

อาฮุยจับตาดูประกายตาที่สุกใสของนาง บังเกิดความรู้สึกหดหู่อยู่ไม่น้อย

ตัวอาฮุยเองก็ทราบ บัดนี้ท่านมิใช่เป็นอาฮุยของกาลกระโน้นแล้ว

อาฮุยของกาลกระโน้น อาละวาดทั่วทั้งบู๊ลิ้มกว้างใหญ่ แต่บัดนี้ กลับเป็นเพียงคนแปลกหน้าของบู๊ลิ้มเท่านั้น

ตัวท่านเองก็ไม่ปรารถนาไปได้ยินผู้คนกล่าวขวัญถึงพฤติการณ์ ที่พอบันดาลให้เลือดลมผู้คนพลุ่งพล่านของท่านในกาลก่อนอีก

ความรู้สึกสะทกสะท้อนเยี่ยงนี้ เต็งฮุ้นลิ้มย่อมไม่มีทางเข้าใจได้เลย

ดังนั้น นางจึงแย้มยิ้มกล่าวอีก

"ข้าพเจ้าเคยรับฟังอยู่นานแล้วว่า ท่านเป็นผู้ลงมือได้รวดเร็วที่สุดในบู๊ลิ้ม แต่จวบจนวันนี้ ข้าพเจ้าจึงยอมเชื่อถือสนิทใจ"

อาฮุยแย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านผิดแล้ว เรามิใช่เป็นคนลงมือรวดเร็วที่สุดมาเลย ยังคงมีคนรวดเร็วกว่าเราอยู่เสมอมา"

เต็งฮุ้นลิ้มเบิ่งตาจนกลมกว้าง

อาฮุยย้อนถาม

"ท่านทราบหรือไม่ เป็นผู้ใดสอนกระบี่ให้กับโล่วเซี่ยวเกีย?"

เต็งฮุ้นลิ้มส่ายหน้า อาฮุยกล่าวต่อ

"คนผู้นี้มีนามพิกลยิ่ง มันเรียกว่าจิ้นบ้อเมี่ย (ไม่มีชีวิต)"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่อกล่าว

"จิ้นบ้อเมี่ย? มันไม่มีชีวิต?"

"แต่ละคนต่างมีชีวิตเดียว มันก็ย่อมเป็นเช่นกัน แต่มันกลับมีความรู้สึกเสมอมาว่า ชีวิตมันมิใช่เป็นของมัน"

"นามนี้นับว่าพิกลอย่างยิ่งจริง ๆ ความคิดนั้นกลับยิ่งพิกลกว่า"

"โอ...มันความจริงก็เป็นคนที่พิกลที่สุดอยู่"

"กระบี่ของมันก็เร็วอย่างยิ่ง?"

"เท่าที่เราทราบมา ในวงพวกนักเลงยุคนี้ ไม่มีกระบี่ผู้ใดสามารถเร็วกว่ามันได้แล้ว และมือซ้ายขวาของมันต่างเร็วเทียบเท่ากัน ความเร็วระดับนั้น คนที่ไม่เคยเห็นมันลงมือมากับตา ต้องไม่มีทางคาดคิดคำนวณได้เด็ดขาด"

ในอุปาทานของเต็งฮุ้นลิ้ม ปรากฏเงาที่โดดเดี่ยวเย็นชาขึ้นอีกครา กล่าวเสียงค้อยอิ่งว่า

"ข้าพเจ้าคิดว่ามันจะต้องหยิ่งยโสยิ่ง?"

"ใช่ มิเพียงหยิ่งยโสเท่านั้น ยังอำมหิตเย็นชา มันพอจะฆ่าคนเพราะคำพูดประโยคเดียว และก็พอจะฆ่าตัวเองด้วยคำพูดประโยคเดียวเช่นกัน"

"ข้าพเจ้าคิดว่า ผู้อื่นจะต้องกลัวมันอย่างยิ่ง?"

อาฮุยผงกศีรษะ ดวงตามีประกายรันทดขึ้นอีกครา กล่าวช้า ๆ ว่า

"แต่บัดนี้ มันก็กลายเป็นคนแปลกหน้าในวงพวกนักเลงเช่นกัน..."

เต็งฮุ้นลิ้มรีบสอดคำ

"เซี่ยวลี้ปวยตอเล่า? การลงมือของท่าน รวดเร็วกว่าจิ้นบ้อเมี่ยหรือไม่?"

ดวงตาของอาฮุยเป็นประกายสุกใสขึ้นทันที กล่าวเสียงหนักแน่น

"การลงมือของเซี่ยวลี้ปวยตอ มิใช่คำ 'รวดเร็ว' จะสามารถเปรียบเทียบบรรยายได้"

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตาถาม

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านลงมือเร็วหรือไม่เร็วต่างเป็นเช่นกัน เนื่องเพราะหลักวิชาบู๊ของท่าน ได้ถึงระดับที่ท่านบอกว่ายิ่งใหญ่สุดยอด ดังนั้น ไม่มีผู้ใดสามารถพิชิตท่านให้พ่ายแพ้ได้?"

"ไม่มีเด็ดขาด"

"ดังนั้น มาตรว่าฝีมือของเซี่ยงกัวกิมฮั้งจะเป็นเลิศในแผ่นดิน หาผู้ต่อต้านไม่ได้ แต่ยังคงพ่ายแพ้กับฝีมือท่าน"

อาฮุยแย้มยิ้มชมเชย

"ท่านนับว่าชาญฉลาดอย่างยิ่งจริง ๆ"

เต็งฮุ้นลิ้มถามอีก

"ปัจจุบันท่านยังมีชีวิตอยู่จริงหรือไร?"

"ฮา...เราตอนนี้ใช่มีชีวิตหรือไม่?"

"ท่านย่อมยังมีชีวิตอยู่"

"อย่างนั้น มันก็ย่อมมีชีวิตอยู่เช่นกัน"

"หากท่านตายไป หรือท่านก็ตายตามได้?"

"เราอาจบางทีไม่ตายตามมัน แต่หากมันตายไปแล้ว ในโลกต้องไม่มีผู้ใดสามารถได้เห็นเราอีกเป็นอันขาด"

เสียงของท่านราบเรียบเป็นธรรมดา ถึงกับคล้ายกำลังเล่าเรื่องธรรมดาอย่างยิ่งอยู่

แต่มิว่าผู้ใดต่างต้องเข้าใจและฟังออก น้ำมิตรไมตรีเยี่ยงนี้ ยิ่งใหญ่จนสุดสูงเพียงใด

ดวงตาเต็งฮุ้นลิ้มมีประกายแวววาว ถอนหายใจกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าก็เคยได้ฟัง ไม่มีน้ำมิตรไมตรีของผู้ใดสูงส่งกว่าพวกท่านทั้งสอง แต่จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ..."

อาฮุยกล่าว

"อาจบางทีในโลกนี้เพียงมีน้ำมิตรไมตรี จึงเป็นของจริงแท้แน่นอนที่สุด มีคุณค่าสูงส่งที่สุด ดังนั้น มิว่าแป๊ะเทียนอู้เป็นคนเช่นไร เรามักมีความเห็น ที่เบ๊คงคุ้งใช้ฝีมือเยี่ยงนี้ไปสังหารมัน เป็นเรื่องน่าละอายที่สุด"

เต็งฮุ้นลิ้มถาม

"ดังนั้น ท่านไม่คัดค้านให้โป้วอั้งเสาะไปฆ่ามัน?"

อาฮุยถอนใจกล่าว

"แต่ลี้คิมฮวงกลับไม่คิดเช่นนี้เด็ดขาด และมันก็มิเคยไปจดจำความอาฆาตแค้นที่ผู้อื่นมีต่อมันด้วย มันมีแต่อโหสิให้ผู้อื่น เห็นใจผู้อื่นอยู่เสมอมา"

ในใจเต็งฮุ้นลิ้มคล้ายดั่งมีความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่เยี่ยงนั้นอยู่เต็มเปี่ยม นางตื้นตันจนอึ้งเป็นเนิ่นนาน จึงได้ถามเบา ๆ

"ระหว่างนี้ ผู้อาวุโสพบท่านบ้างหรือไม่?"

"แต่ละปี พวกเราอย่างน้อยต้องพบหน้ากันครั้งหนึ่ง"

"ผู้อาวุโสทราบว่าท่านอยู่ที่ใด?"

นี่เป็นเรื่องที่ไม่ต้องถามเลย

เนื่องเพราะน้ำมิตรไมตรีเยี่ยงท่านทั้งสอง ได้ซึ้งจนถึงสุดของน้ำใจแล้ว มิว่าพวกท่านไปแห่งหนใดต่างเป็นเช่นกัน

ความรู้สึกเยี่ยงนี้ กระทั่งเต็งฮุ้นลิ้มก็สามารถเข้าใจได้

ดวงตานางคล้ายดั่งเหม่อมองไปในทิศทางสุดแสนไกล ถอนหายใจเบา ๆ กล่าว "ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่งว่า มีโอกาสได้พบท่านสักครา"

เหยียบแดนหิมะแดง

มีเสียงไก่ขันแว่วมาแล้ว

ทิวาเริ่มกรายสู่พสุธาอันกว้างใหญ่

อาฮุยลุกขึ้นช้า ๆ ประคองบ่าเอี๊ยบไค พลางแย้มยิ้มกล่าว

"เราทราบว่าท่านเคารพเทิดทูนมันเสมอมา คิดจะเลียนเยียงมันอยู่เสมอมา ดังนั้น เราจึงปีติอย่างยิ่ง"

ดวงตาเอี๊ยบไคมีน้ำอุ่นระอุเอ่อคลอ ในใจบังเกิดความลิงโลดและตื้นตันจนเปี่ยมล้น

"ข้าพเจ้าเพียงหวังสามารถกระทำได้"

"ขอเพียงท่านมีความเด็ดเดี่ยว ท่านต้องกระทำได้แน่"

"ท่าน..."

อาฮุยเหม่อมองดูขอบฟ้าที่เริ่มขาวรำไร พลางกล่าว

"เราจะไปกังหนำ (ดินแดนแถบใต้ลำน้ำแยงซีเกียง) ที่กังหนำ เราอาจบางทีจะได้พบมัน"

หันไปหัวร่อให้เต็งฮุ้นลิ้มแล้วกล่าวต่อ

"เราจะต้องบอกกับมัน มีดรุณีที่ทั้งชาญฉลาด ทั้งสวยงาม หวังจะได้พบกับมันสักครั้ง"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่อแล้ว ในดวงตาที่มีประกายสุกใส เต็มตื้นไปด้วยความหวัง

แทน พลบคุณ

นางพลันกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้ายังหวังจะได้ทราบเรื่องประการหนึ่ง"

"ท่านบอกมา"

"ในดินแดนกังหนำ จะมีเรื่องยิ่งใหญ่สะท้านฟ้าดินใดเกิดขึ้นกระมัง ดังนั้นพวกผู้อาวุโสจึงต่างไปกังหนำกัน?"

อาฮุยกล่าวช้า ๆ

"อาจบางทีจะมี แต่ทว่า เรื่องที่พวกเรากระทำ ไม่ต้องการให้ผู้อื่นทราบ ดังนั้นจึงไม่มีผู้อื่นใดทราบได้"

ท่านเดินช้า ๆ ออกไป เดินออกพ้นประตู ยืนอยู่ในแสงอุทัยที่เพิ่งลูบไล้ สูดลมหายใจลึก ๆ แล้วหันมาแย้มยิ้มกล่าว

"วาจาที่เรากล่าวในวันนี้ มากกว่าทุกวันเวลาทั้งสิ้น พวกท่านทราบว่าเพราะเหตุใดหรือไม่?"

ทั้งสองย่อมไม่ทราบ

อาฮุยกล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะเราชราแล้ว วาจาของคนชรา มักจะมากกว่าปกติบ้าง"

กล่าวจบคำนี้แล้ว ท่านก็เดินฝ่าแสงอุทัยเรืองรองออกไป

ฝีเท้าของท่านยังคงคล่องแคล่วอย่างยิ่ง มั่นคงอย่างยิ่ง

ในหมู่เมฆที่ขอบฟ้าบูรพา มีแสงอาทิตย์ลำแรกพวยพุ่งออกมา พอดีลูบไล้อยู่บนร่างท่าน

ตลอดร่างของท่านคล้ายดั่งมีประกาย

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ผู้ใดว่าท่านชราแล้ว? มีคนบางประเภทไม่แก่ชราตลอดกาล..."

มีบ้างบางคนไม่แก่ชราตลอดกาลจริง ๆ เนื่องเพราะในหัวใจพวกท่านเต็มไปด้วยความรัก และความหวังของมวลหมู่มนุษย์อยู่ตลอดกาล

เพียงในใจผู้ใดยังมีความรักและความหวัง ท่านก็เยาว์วัยไปตลอดกาลนาน

แสงอาทิตย์อุทัยก็เต็มไปด้วยความรักและความหวังต่อมวลมนุษย์ ดังนั้นแสงอาทิตย์จึงขับไล่ความมืดไปได้

บัดนี้ แสงอาทิตย์กำลังลูบไล้พสุธาอันไพศาล แผ่นดินกว้างใหญ่เจิดจ้าเรืองรอง ทั้งสองยืนอยู่ใต้แสงอาทิตย์

ผ่านวิกาลเช่นนี้ ทั้งสองถึงกับคล้ายไม่มีแววอ่อนล้าระโหยสักน้อยนิด

เนื่องเพราะในใจของทั้งสองก็เต็มไปด้วยความหวัง

ใบหน้าเต็งฮุ้นลิ้มมีประกายเจิดจ้าแจ่มใส แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"ได้ยินคำพูดของท่านเมื่อครู่หรือไม่? ท่านว่า ข้าพเจ้าทั้งฉลาดปราดเปรื่องทั้งสวยงาม"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มฟัง

เต็งฮุ้นลิ้มจับตามองพลางถามอีก

"ท่านไฉนมิเคยกล่าววาจาเยี่ยงนี้มาก่อนเลย?"

"ท่านต้องให้ข้าพเจ้ากล่าวให้ได้?"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่อคิกคักกล่าว

"ความจริงปากท่านมิกล่าวก็มิเป็นไร ขอเพียงในใจท่านได้คิดเยี่ยงนี้ก็พอ"

นางจูงมือเอี๊ยบไค เดินฝ่าแสงอุทัยออกไปบ้าง

เอี๊ยบไคพลันถาม

"ซากอของท่านเป็นคนเยี่ยงไร?"

"ท่านไม่เคยพบมัน?"

"ข้าพเจ้าเพียงเคยพบตั๋วกอของท่าน"

เต็งฮุ้นลิ้มกลอกตาไปมาแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ซากอของข้าพเจ้าเป็นเช่นดั่งท่าน ทั้งชาญฉลาดทั้งซุกซน นอกจากตั้งครรภ์กำเนิดบุตรแล้ว มันคล้ายดั่งแตกฉานทุกเรื่องราว แต่มันบอกเอง ความสามารถที่ชำนาญที่สุดของมันคือหลอกลวงอิสตรี"

นางพลันปั้นหน้าเคร่งเครียด ส่งเสียงดัง ๆ

"สำหรับประการนี้ ท่านไม่อาจเลียนมันเด็ดขาด"

เอี๊ยบไคหัวร่อกล่าว

"ประการนี้ ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเลียน"

เต็งฮุ้นลิ้มถลึงตาจ้องชั่วครู่ จึงแย้มยิ้มกล่าว

"แม้นับว่าท่านหลอกลวงสตรีเก่งกาจยิ่งก็จะเป็นไร? ข้าพเจ้าติดตามท่านทุกวันเวลา แม้นับว่าท่านมีความสามารถเทียมฟ้า ก็ไม่อาจแสดงออกไปได้"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"เต็งซากงจื้อกรุ้มกริ่มที่สุด เป็นวาจาที่ข้าพเจ้าเคยได้ยินมานานแล้ว ข้าพเจ้าต่างจะพบมันสักครั้งจริง ๆ"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านสมควรไปพบมันอยู่ และยิ่งสมควรประจบสอพลอมัน เพื่อมันจะได้กล่าวคำชมเชยท่านต่อหน้าผู้คนในครอบครัวของข้าพเจ้าสักคำสองคำ"

นางถอนใจอีกครั้งจึงกล่าวต่อ

"แต่เสียดายที่บัดนี้ข้าพเจ้ารู้สึกกระดาก มิใคร่กล้าไปที่บ้านซั้งเก็งบ้วนกึ้งจริง ๆ"

"นอกจากมันแล้ว ในบ้านท่านล้วนเป็นวัตถุโบราณ (คร่ำครึ)?"

เต็งฮุ้นลิ้มผงกศีรษะถอนใจกล่าว

"โดยเฉพาะบิดาข้าพเจ้า ทั้งปียากยิ่งจะเห็นท่านหัวร่อสักครั้ง ข้าพเจ้าเนื่องเพราะกลัวสีหน้าของท่าน จึงได้เตลิดหนีออกมา"

ชนชาวนักเลงแทบรู้จักกันทั่วถ้วน เต็งเล่าไท้เอี๊ยเป็นคนที่คล้ายตะปู ในชั่วชีวิต มิเคยกระทำเรื่องที่ไม่มีระเบียบแบบแผนมาเลยสักครั้ง

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าก็ทราบว่า ท่านเป็นวิญญูชนคนหนึ่ง"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าว

"แต่ข้าพเจ้ากลับประกันได้ ท่านต้องมิใช่วิญญูชนเช่นกับเอ็กไต้เก็งเด็ดขาด"

"ท่านย่อมไม่ใช่"

"หลังจากมารดาข้าพเจ้าล่วงลับแล้ว ท่านมิเคยเหลือบมองสตรีอื่น ๆ เลยแม้สักแวบเดียว อาศัยความเพียงนี้ ผู้อื่นก็ไม่มีทางกระทำได้เด็ดขาด"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"อย่างน้อยข้าพเจ้าก็กระทำไม่ได้เด็ดขาด"

เต็งฮุ้นลิ้มถลึงจ้องอย่างดุร้ายอีกแล้ว กล่าวเสียงกระด้าง

"ดังนั้น ข้าพเจ้าต้องไม่ยอมตายก่อนท่านเด็ดขาด"

อึ้งไปชั่วครู่ นางพลันถามอีก

"ตอนนี้ท่านคิดจะไปที่ใด? ไปหาโป้วอั้งเสาะอีก?"

เอี๊ยบไคมิได้ตอบคำถามนี้ เต็งฮุ้นลิ้มจึงกล่าวต่อ

"ท่านคิดว่ามันจะสามารถหาเบ๊คงคุ้งพบจริงหรือไม่?"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดพลางตอบช้า ๆ

"ขอเพียงท่านมีความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ในโลกไม่มีเรื่องที่กระทำไม่ได้"

ในแสงอาทิตย์ที่เรืองรอง ดูไปคล้ายไม่มีเรื่องราวใดที่กระทำไม่ได้จริง ๆ

ขณะเวลานั้นเอง ในแสงอาทิตย์ที่แจ่มใส มีม้าเร็วตัวหนึ่งห้อตะบึงเข้ามา

ม้าเป็นม้าดีที่เลือกจากจำนวนหมื่น บวกกับอานสีสดใส ม้ายอดเยี่ยมเยี่ยงนี้ เจ้าของของมันย่อมไม่เลวไปได้

คนบนหลังม้าสวมอาภรณ์สดใสสวยงาม มีท่าคึกคักเข้มแข็ง บนสายรัดเอวหยก มีกระบี่ยาวที่ประดับอัญมณีแพรวพราย ในมือถือแส้ไหมถัก นับเป็นบุรุษหนุ่มรูปงามที่หล่อเหลาราวสลักจากหยกเนื้อดีจริง ๆ

อาชาพ่วงพีห้อมาถึงเบื้องหน้าเอี๊ยบไค พลันถูกรั้งบังเหียนหยุดไว้

เต็งฮุ้นลิ้มปรบมือโห่ร้องทันที

"ซากอ พวกเรากำลังจะไปหาท่าน นึกมิถึงว่าท่านมาก่อนเสียได้"

เต็งซาเซี่ยวแย้มยิ้มกล่าว

"เราตั้งใจมาดูสหายรักของท่านเป็นพิเศษ ฟังว่า มันก็เป็นเช่นดั่งเรา มิใช่เป็นตัวดีใด"

ตอนเริ่มกล่าวคำพูด ตาที่สุกใสทั้งสองจับมองหน้าเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตากล่าว

"ท่านรู้สึกมันเป็นอย่างไร?"

"เราไม่ได้ผิดหวัง"

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้ว

เอี๊ยบไคก็มิได้ผิดหวัง เต็งซาเซี่ยวนับเป็นบุรุษหนุ่มรูปงามที่กรุ้มกริ่มแจ่มใสได้จริง ๆ จึงแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าก็คิดจะได้พบท่านอยู่เสมอมา ฟังว่า ท่านเพิ่งประลองชัยได้สุรารสเลิศสามสิบไห"

เต็งซาเซี่ยวหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"แต่เสียดายที่ท่านมาช้าเกินไป สุราสามสิบไหนั้นลงไปอยู่ในท้องแล้ว"

"ยังมีนักร้องอีกคณะหนึ่ง?"

"บรรดาโกวเนี้ยน้อยเหล่านั้น แต่ละนางต่างคล้ายเป็นตุ๊กตาบ้อซิ (เครื่องเคลือบดีที่สุด) ท่านเห็นแล้วจะต้องพอใจอย่างยิ่ง เราจึงไม่ยอมให้ท่านได้เห็นพวกนาง"

"เพราะเหตุใด?"

"แม้นับว่าท่านไม่กลัวเซี่ยวม่วยจื้อท่านนี้ของพวกเราหึงหวง แต่พวกเรากลับมีความกลัวนางอยู่เล็กน้อย"

เต็งฮุ้นลิ้มแกล้งปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"ยังดีที่ท่านฉลาดปราดเปรื่องอยู่ มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าไม่แน่จะทุบบรรดาตุ๊กตาเหล่านั้นของท่านให้แหลกละเอียดไป"

"ฮา ฮา ท่านได้ยินหรือไม่? เอียเท้าตัวนี้ ยามหึงหวงแล้วดุร้ายมิใช่น้อย"

เต็งฮุ้นลิ้มก็อดกลั้นมิได้ ต้องหัวร่อคิกคักออกมา เต็งซาเซี่ยวกล่าวต่อไป

"พวกท่านจะไปที่ใด?"

"ท่านเล่า?"

เต็งซาเซี่ยวถอนหายใจเฮือกใหญ่ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เราไม่มีอิสระเสรีเช่นพวกท่าน หากยังไม่กลับไป น่ากลัวศีรษะถูกฟาดจนเป็นโพรงใหญ่แน่"

"ผู้เฒ่ายังสบายดี?"

"ยังดีอยู่ เมื่อปลายปี เราเคยเห็นท่านหัวร่อมาครั้งหนึ่ง"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่ออีก

เต็งซาเซี่ยวกล่าวต่อไป

"เราเห็นว่าท่านต้องระวังตัวไว้บ้าง โกวมา (อาหญิง) แม้ลำเอียงพิทักษ์ท่าน แต่นิสัยของผู้เฒ่า หากมีโทสะขึ้นจริงจัง ท่านก็ยากจะไม่ประสบภัยไปได้"

เต็งฮุ้นลิ้มเม้มปากแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าหากลัวไม่ อย่างมากข้าพเจ้าไม่กลับบ้านชั่วชีวิตเท่านั้น"

"ฮา ฮา นี่กลับเป็นความคิดที่ดี เราก็ไม่คัดค้าน เพียงแต่รู้สึกเสียใจแทนท่านอยู่เล็กน้อย"

เอี๊ยบไคถามขึ้น

"เสียใจแทนข้าพเจ้า?"

เต็งซาเซี่ยวผงกศีรษะ

"หากเอียเท้าที่ทั้งอัปลักษณ์ ทั้งหึงหวง ทั้งดุร้ายนางนี้ ตกลงใจแน่วแน่จะติดตามท่านทุกฝีก้าวไปชั่วชีวิต แล้วท่านยังจะมีความสนุกสนานใดกัน?"

โดยมิรอให้เต็งฮุ้นลิ้มแผดด่า รีบลงแส้ห้อม้าคู่ขาออกไป ส่งเสียงหัวร่อดังก้องแล้วร้องมา

"รอจนท่านมีโอกาสหลบหนีมาเพียงลำพังเมื่อใด ลองไปหาข้าพเจ้าดูก็ได้ พวกตุ๊กตาเคลือบเหล่านั้นน่ารักยิ่งจริง ๆ"

เสียงหัวร่อได้ดังพร้อมกับเสียงฝีเท้าม้าไกลออกไปทุกขณะ

เต็งฮุ้นลิ้มขยี้เท้าคำราม

"ซาเซี่ยวชั่วร้าย มิใช่เป็นตัวดีจริง ๆ"

"ฮา ฮา แต่วาจาที่มันกล่าว กลับมีเหตุผลอยู่"

"มันกล่าววาจาใด?"

"หรือท่านเมื่อครู่มิได้ยินมันว่า มีคนเป็นเอียเท้าที่ทั้งอัปลักษณ์ทั้งหึงหวง?"

เต็งฮุ้นลิ้มคิดจะปั้นหน้าเคร่งเครียด แต่อดหัวร่อมิได้

ทั้งสองเดินคลอเคลียกันช้า ๆ อยู่บนทางที่เรืองรองด้วยแสงทองของอาทิตย์อุทัย ในใจของทั้งสองต่างคล้ายมีเรื่องต้องครุ่นคิดอยู่มากหลาย

เอี๊ยบไคพลันกล่าวขึ้น

"ท่านกำลังคิดเรื่องอันใด?"

"ไม่มี"

"ตอนดรุณีบอกมิได้คิดกระไร ในใจจะต้องคิดอยู่แน่"

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องถอนใจเบา ๆ เอี๊ยบไคเหลือบมองนางแวบหนึ่งแล้วถาม

"ท่านคิดถึงบ้าน?"

ดวงตาเต็งฮุ้นลิ้มมีประกายเหม่อลอยอยู่บ้าง และกังวลอยู่บ้างจริง ๆ

เอี๊ยบไคก็ถอนใจกล่าว

"ท่านย่อมมิอาจไม่กลับบ้านชั่วชีวิตจริง ๆ"

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจกล่าว

"บอกตามความสัตย์จริง อื่น ๆ ข้าพเจ้าไม่วิตก วิตกเตียเตียที่คร่ำครึเท่านั้น"

"ท่านกลัวเตียเตียท่านไม่ต้องการเขยเช่นข้าพเจ้า?"

"หากท่านสำรวมให้เรียบร้อยกว่านี้บ้างก็จะประเสริฐ"

"ฮา ฮา ไม่แน่ว่าท่านจะพอใจคนเช่นข้าพเจ้าก็ได้"

เต็งฮุ้นลิ้มสั่นศีรษะระรัว เอี๊ยบไคกล่าว

"ท่านเห็นว่าเป็นไปไม่ได้?"

"อืมม์"

"ซากอของท่านไยมิใช่เป็นเช่นข้าพเจ้า? มันไยมิใช่ได้รับความรักจากเตียเตียท่านมากที่สุด?"

"ท่านไฉนทราบได้?"

"เนื่องเพราะเตียเตียท่าน ควบคุมซากอท่านเข้มงวดกวดขันที่สุด อย่าว่าแต่ผู้ชรามักจะรักบุตรคนเล็กที่สุด"

"นี่กลับเป็นความจริง ในบรรดาเฮียตี๋เจ๊ม่วยของพวกเรา ผู้ถูกควบคุมบังคับ ที่เกรี้ยวที่สุดก็คือซากอ แต่ที่ท่านรักพอใจที่สุดก็เป็นซากอของข้าพเจ้า"

"ฮา ฮา ท่านเริ่มริษยาอีกแล้ว?"

เต็งฮุ้นลิ้มขบริมฝีปากแล้วตอบ

"ข้าพเจ้าหาต้องการให้ท่านมารักข้าพเจ้าไม่ เพียงหวังให้ท่านอย่าได้หาเรื่องรังควานข้าพเจ้าก็พอใจแล้ว"

"ท่านมักหาเรื่องรังควานท่าน? อาจบางทีเนื่องเพราะท่านก็รักท่านอย่างยิ่ง"

เต็งฮุ้นลิ้มไม่ส่งเสียงอีกแล้ว แต่ในดวงตากลับเปียกชุ่ม คล้ายดั่งจะร่ำไห้ก็ปาน

เอี๊ยบไคเริ่มครุ่นคิดจนเงียบขรึม มิได้ไปเหลือบมองสีหน้านาง อีกเนิ่นนานให้หลังจึงถามขึ้น

"เตียเตียท่านไม่มีสหายรักเป็นพิเศษ พอที่จะช่วยว่ากล่าวแทนข้าพเจ้าสักคำสองคำ?"

เต็งฮุ้นลิ้มสั่นศีรษะตอบ

"ปกติท่านมิใคร่ไปมาหาสู่ผู้ใด แม้นับว่ามีอยู่สองคน นั่นก็เป็นคนที่คร่ำครึปานวัตถุโบราณเช่นท่าน"

ดวงตาเอี๊ยบไคมีประกายทันที รีบสวนคำ

"ฟังว่า ท่านเมื่อก่อนก็คบหากับซิปินสนิทสนมไม่น้อย?"

เต็งฮุ้นลิ้มสั่นศีรษะอีกครา

"ท่านอาจบางทีกระทั่งนามซิปินก็มิเคยได้ยิน"

สีหน้าของเอี๊ยบไคพิกลอย่างยิ่ง คล้ายดั่งปลื้มประโลม และก็คล้ายดั่งผิดหวังเล็กน้อย

อีกเนิ่นนานจึงได้ถาม

"เอ็กไต้เก็งเล่า? ก็มิใช่เป็นสหายรักของเตียเตียท่าน?"

"เอ็กไต้เก็งจะต้องเพิ่งรู้จักกับซากอข้าพเจ้าเมื่อเร็ว ๆ นี้ กระทั่งข้าพเจ้า ก็ยังไม่เคยได้ยิน เตียเตียมีสหายเช่นนี้เลย"

"หรือเตียเตียท่านมิเคยไปมาหาสู่กับชนชาวนักเลง?"

"ท่านมักบอกว่า ในวงพวกนักเลงมีเพียงสองคนที่มีคุณสมบัติคบหาเป็นสหายกับท่านได้"

"สองคนใด?"

"หนึ่งในจำนวนนั้นย่อมเป็นเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย กระทั่งเตียเตียข้าพเจ้ายังมีความเห็น

เสมอมาว่า เซี่ยวลี้ถ้ำฮวยเป็นยอดคนของบู๊ลิ้มในรอบสามร้อยปีที่ผ่าน และท่านยังมีความเห็น เรื่องที่เซี่ยวลี้ถ้ำฮวยกระทำ ผู้อื่นต่างไม่มีปัญญากระทำได้เด็ดขาด"

เอี๊ยบไคหัวร่อด้วยสีหน้าเบิกบานแจ่มใสแล้วกล่าว

"ดูท่า สายตาของเตียเตียท่าน อย่างน้อยยังไม่เลวนัก"

เต็งฮุ้นลิ้มก็หัวร่อกล่าว

"ยังมีอีกผู้หนึ่ง ท่านลองเดาดูเป็นผู้ใด?"

"อาฮุย?"

"มิได้ ท่านมักมีความเห็น อาฮุยเป็นคนที่ไม่อาจกระทำเรื่องยิ่งใหญ่สำเร็จเสมอมา เนื่องเพราะอาฮุยยโสโอหังเกินไป และโดดเดี่ยวเกินไป"

เอี๊ยบไคมิได้โต้เถียง เนื่องเพราะกระทั่งตัวเองก็มิอาจไม่ยอมรับ คำวิจารณ์ที่เฒ่าแซ่เต็งมีต่ออาฮุย สมเหตุผลอยู่ไม่น้อย

"แต่กระทั่งอาฮุยยังไม่อยู่ในสายตาเตียเตียท่าน ในวงพวกนักเลง ยังมีผู้ใดอยู่ในสายตาท่านอีก?"

"แป๊ะเทียนอู้!"

เอี๊ยบไครู้สึกตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก รีบถามว่า

"แป๊ะเทียนอู้? เตียเตียท่านรู้จัก?"

"ไม่รู้จัก แต่ท่านกลับมีความเห็นเสมอมาว่า แป๊ะเทียนอู้เป็นยอดคนที่เยี่ยมอย่างยิ่ง ท่านมีความปรารถนาจะขอพบสักครั้งเสมอมา แต่เสียดาย..."

นางถอนใจยาวกล่าวต่อไป

"แป๊ะเทียนอู้ตายเร็วเกินไปบ้างจริง ๆ มิว่าท่านจะเป็นคนเช่นไร มีชนชาวนักเลงมากหลาย ต่างรู้สึกเป็นเรื่องที่ควรเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง"

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อไปอีก

"นอกจากสองคนนี้แล้ว อื่น ๆ ในสายตาท่าน มิใช่เป็นตัวบัดซบ ก็เป็นคนทรามอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"แต่เสียดายที่คนทั้งสองนั้น ย่อมไม่ไปช่วยกล่าววาจาแทนข้าพเจ้าได้"

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตากล่าว

"ตอนนี้ ผู้สามารถกล่าววาจาต่อหน้าเตียเตียได้ อาจบางทีมีเพียงคนเดียว และมีแต่วาจาของคนผู้นี้เท่านั้น ที่เตียเตียอาจจะรับฟังสักคำสองคำ"

"ผู้ใด?"

ไกวมา (อาหญิง) ของข้าพเจ้า"

เป็นม่วยม่วยของเตียเตียท่าน?"

"เตียเตียมีม่วยม่วยร่วมสายโลหิตอยู่เพียงผู้เดียว ทั้งสองรักเคารพในกันและกันมาตั้งแต่เยาว์วัยอย่างดียิ่ง"

"ไกวมาท่านยังมิได้วิวาห์?"

"คิกคิก สายตาของนางยังสูงกว่าเตียเตียข้าพเจ้าเสียอีก บุรุษในแผ่นดินแทบไม่มีสักผู้เดียวที่จะอยู่ในสายตาของท่าน"

"นั่นอาจบางทีเนื่องเพราะผู้อื่นก็ขัดตา ไม่ต้องการมองนาง"

"ท่านผิดแล้ว จวบจนบัดนี้ นางยังนับว่าเป็นคนสวยงามได้ ตอนนางเยาว์วัยมีบุรุษจำนวนมากที่ยอมดั้นด้นหนทางไกลเป็นพัน ๆ ลี้ ไปเพื่อขอดูนางเพียงแวบเดียว"

"แต่นางกลับพาลมิยอมชำเลืองมองพวกเหล่านั้น?"

"ใช่แล้ว นางมักว่า บุรุษล้วนเป็นสุกร ทั้งสกปรกทั้งเหม็น คล้ายดั่งว่า ถูกบุรุษมองสักแวบหนึ่ง ต้องบันดาลให้นางสกปรกก็ปาน ดังนั้น..."

นางชายตามองเอี๊ยบไค นางกัดริมฝีปากแล้วกล่าว

"นางมักเตือนข้าพเจ้า อย่าได้วิวาห์กับผู้ใดไปทั้งชาติ มิว่าเห็นบุรุษเช่นไร ต้องเตะให้กระเด็นไปจึงประเสริฐ"

"นางไม่กลัวเตะจนเท้านางสกปรก?"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าว

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าพาลไม่รักดี มิเพียงไม่อาจตัดใจเตะท่านเท่านั้น แม้นับว่าท่านจะเตะข้าพเจ้า ก็เตะไม่ไปแน่"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องหัวร่อเสียงดังก้อง

เต็งฮุ้นลิ้มกลับถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงคิดว่า โอกาสที่นางจะช่วยว่ากล่าวแทนท่าน มีน้อยกว่าน้อย"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ดูท่า ตระกูลของพวกท่าน คล้ายดั่งไม่มีผู้ใดมิพิกลผิดธรรมดาเลยสักคน?"

เต็งฮุ้นลิ้มฝืนหัวร่อกล่าว

"นั่นกลับไม่ผิดแม้แต่น้อย"

"ในสามตระกูลใหญ่บู๊ลิ้ม ที่ประหลาดพิกลสุด น่ากลัวเป็นตระกูลเต็งของท่านแล้ว"

"เฮียตี๋หลายคนของตระกูลน่ำเก็งมันบอก ครอบครัวพวกเราคล้ายเป็นรังเม่น

ไม่มีในตัวผู้ใดมิมีหนามติดอยู่เต็มเลย"

นางหัวร่อคิกคิก พลางกล่าวต่อไป

"โชคดีที่วาจาเหล่านี้มิถูกเตียเตียข้าพเจ้าได้ยิน ไม่เช่นนั้น เด็กโสโครกทั้งแผ่นดินของตระกูลน่ำเก็ง มิโชคร้ายก็ประหลาดยิ่ง"

"ฝีมือของเตียเตียท่านสูงเยี่ยมอย่างยิ่งจริงหรือไม่?"

"นี่ข้าพเจ้าก็ยังไม่ทราบ ข้าพเจ้าเพียงทราบ วิชาบู๊ของพวกเราเฮียตี่เจ๊ม่วงต่างเป็นท่านฝึกสอนมา แต่ไม่มีผู้ใดสามารถฝึกหลักวิชาของเตียเตียจนครบถ้วนได้"

ดวงตานางมีประกายเย่อหยิ่งภาคภูมิขึ้นจนแวววาว กล่าวสืบต่อไป

"กอกอทั้งสามของข้าพเจ้า กล่าวได้ว่าเป็นยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มยุคนี้แล้ว แต่พลังฝีมือของพวกมัน กลับยังไม่ถึงครึ่งของเตียเตียข้าพเจ้า"

"แต่เตียเตียท่านกลับคล้ายยังไม่เคยประมือต่อสู้กับผู้ใดมาเลย?"

"นั่นเนื่องเพราะไม่เคยมีผู้ใดกล้าไปรังควานหาเรื่องกับท่าน"

"ท่านก็ไม่เคยไปรังควานหาเรื่องกับผู้อื่น?"

"เรื่องเหลวไหลวุ่นวายในวงพวกนักเลงเหล่านั้น ท่านคร้านที่จะไปรับฟังเสียอีก"

เอี๊ยบไคเหม่อมองทิศทางสุดไกล คล้ายดั่งฟังจนเคลิบเคลิ้มแล้ว อีกเนิ่นนานให้หลังจึงได้กล่าวช้า ๆ

"มิว่าอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะต้องติดตามท่านกลับไปเยี่ยมดูสักครา"

เต็งฮุ้นลิ้มเบิ่งตาร้องโพล่ง

"ท่านกล้า?"

"มีที่ใดน่ากลัวกัน? อย่างมากก็ถูกท่านฟาดศีรษะแตกเป็นโพรงใหญ่เท่านั้น"

เต็งฮุ้นลิ้มกระโดดตัวลอยพลางร้อง

"วิเศษมาก พวกเราไปกันในบัดนี้เลย"

"ตอนนี้น่ากลัวยังไม่ได้"

"หรือท่านยังจะไปหาโป้วอั้งเสาะอีก?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ศัตรูของมันยิ่งนานยิ่งมาก แต่สหายกลับยิ่งนานยิ่งน้อย"

เต็งฮุ้นลิ้มเชิดปากกล่าวด้วยความไม่พอใจ

"ท่านทราบว่าจะไปหามันจากที่ใด?"

ดวงตาเอี๊ยบไคมีประกายพิสดารขึ้นอีกครา กล่าวช้า ๆ

"ที่นี่ห่างจากบ้วยฮวยอำไม่ไกลเท่าใด"

เต็งฮุ้นลิ้มต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"บ้วยฮวยอำนั้น?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าคิดว่า โป้วอั้งเสาะจะต้องไปเดินดูที่นั้นสักครา"

สีหน้าเต็งฮุ้นลิ้มมีความรู้สึกพิกลยิ่ง ถอนใจกล่าว

"อย่าว่าแต่โป้วอั้งเสาะเลย กระทั่งข้าพเจ้าก็คิดจะไปดูในที่นั้นสักคราเช่นกัน"

การต่อสู้นอกอารามบ้วยฮวยอำในครั้งนั้น มิเพียงอาจหาญรันทด สยดสยองนองเลือดจนสะท้านทั้งแผ่นดินเท่านั้น ประวัติศาสตร์ของบู๊ลิ้มยังแทบเปลี่ยนแปรไปกับการต่อสู้ในครั้งนั้นด้วย

โลหิตในสถานที่นั้น แห้งหายไปแล้วหรือไม่?

ซากสังขารของผู้กล้าหาญเหล่านั้น ยังเหลือเศษส่วนทิ้งอยู่ในพงหญ้าใต้แสงสนธยาของนอกอารามบ้วยฮวยอำหรือไม่?

บัดนี้ ที่นั้นมิเพียงเป็นสถานที่มีทิวทัศน์ให้ชื่นชมหิมะดอกเหมยเท่านั้น ทั้งเป็นสนามรบโบราณที่มีคุณค่าพอให้ผู้คนไปไว้อาลัยอีกด้วย

มาตรว่าดอกเหมยยังไม่บาน แต่ต้นเหมยจะต้องยังอยู่ที่นั้น

บนต้นเหมย ยังมีคราบโลหิตของบรรดาผู้กล้าหาญอยู่อีกหรือไม่?

แต่บัดนี้ ต้นเหมยที่นอกอารามบ้วยฮวยอำถูกโค่นไปหมดสิ้นแล้ว!

พื้นหญ้าเหลืองซีดเหี่ยวเฉา อาทิตย์สนธยาที่ซีดจาง ลูบไล้อยู่บนซุ้มประตูใหญ่ที่สีลอกจนกระดำกระด่าง

ใต้แสงสนธยา ยังพอแยกแยะอักษรบนซุ้มประตูว่า "บ้วยฮวยอำ" อยู่

แต่ดอกเหมยทั้งนอกทั้งในของอารามเล่า?

หรือบรรดาต้นเหมยที่เข้มแข็งเหล่านั้น หลังจากผ่านการต่อสู้ที่อเนจอนาถที่สุดในมวลหมู่มนุษย์ครานั้นแล้ว ในที่สุดก็พบเห็นความเหี้ยมอำมหิตของมนุษย์ และก็รู้สึก ในมวลหมู่มนุษย์ไม่มีที่ใดน่ารักอาลัย ยินยอมถูกโค่นไปทำฟืน ยินยอมถูกเผาไหม้เป็นเถ้าถ่านในกองไฟ!

ไม่มีเหมย ย่อมไม่มีหิมะ

ตอนนี้ยังเป็นฤดูใบไม้ร่วง (ชิวเทียน)

โป้วอั้งเสาะยืนอยู่ใต้แสงซีดจางของสนธยา ด้วยความรกร้างวังเวง มองดูอารามบ้วยฮวยอำหลังมหันตภัย ในใจบังเกิดรสชาติใดกัน?

มิว่าอย่างไร อารามนามกระเดื่องนี้ยังดำรงอยู่ แต่ผู้กล้าหาญในกาลกระโน้น กลับเป็นเช่นดั่งดอกเหมย ต่างสลายกลายเป็นธุลีไปหมดสิ้นแล้ว!

มือของโป้วอั้งเสาะยังคงกำดาบแนบแน่น เดินช้า ๆ ไปบนทางศิลาที่มีตะไคร่ขึ้นเต็ม

ผลักประตูเบา ๆ ประตูที่ทรุดโทรมเปิดออกอย่างง่ายดาย ส่งเสียงเบา ๆ ราวกับเป็นเสียงคนถอนหายใจ

ในลานมีเศษใบไม้ร่วงถมทับหนาอย่างยิ่ง หนาจนกระทั่งลมชิวเทียนหอบไม่ไป

เสียงสวดมนต์แผ่วเบา ดังแว่วมาพร้อมกับสายลมชิวเทียน

ในโบสถ์ใหญ่มืดมิดเย็นยะเยียบ ไม่เห็นมีเปลวไฟของธูปเทียน และก็ไม่เห็นคนที่สวดมนต์

อาทิตย์อัสดงลงไปแล้ว แสงยิ่งเลือนรางกว่าเดิม

โป้วอั้งเสาะก้มลงคีบใบไม้ร่วงขึ้นมาแผ่นหนึ่ง เหม่อมองจนซึมเซา ครุ่นคิดจนซึมเซา

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด คล้ายดั่งได้ยินเสียงคนร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเบา ๆ จากนั้น ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

"ประสกมาเพื่อนมัสการหรือไม่?"

นางชีวัยชรา ครองจีวรเขียวถุงเท้าขาว กำลังยืนประนมมือทักทายอยู่บนบันไดศิลาใต้ชายคาโบสถ์ใหญ่

ท่านก็แห้งกรังดั่งใบไม้ร่วง ใบหน้าที่ผ่ายผอมเหลืองซีด มีแต่ริ้วรอยของความว้าเหว่รันทด ความสุขสันต์หรรษาของมวลมนุษย์ห่างไกลจากท่าน ไกลเหลือเกินและนานเหลือเกินแล้ว!

แต่ดวงตาของท่านกลับยังมีประกายแห่งความหวัง คล้ายดั่งหวังว่า พุทธมามกะที่ยากจะปรากฏตัวในอาราม ยินยอมบริจาคต่อพระพุทธรูปของพวกท่านสักเล็กน้อย

โป้วอั้งเสาะไม่อาจหักใจปฏิเสธ และไม่คิดปฏิเสธด้วย จึงเดินเข้าไป

"อาตมาเลี่ยวอิง ประสกแซ่ไร?"

"ข้าพเจ้าแซ่โป้ว"

โป้วอั้งเสาะขอธูปมากำหนึ่ง จุดแล้วปักในกระถางทองเหลืองที่เป็นสนิมจนเขียวคล้ำ

พระพุทธรูปที่อยู่หน้าม่านเก่าคร่ำคร่า ดูไปคล้ายมีแต่ความหม่นหมองรันทด

พระพุทธรูปก็พลอยหม่นหมองรันทดไป เพราะที่นี้ขาดผู้มากราบไหว้นมัสการ? หรือเพราะความโง่เขลาอำมหิตของมวลหมู่มนุษย์

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องถอนใจเบา ๆ

นางชีวัยชราฉายาเลี่ยวอิง (สิ้นกรรม) ใช้สายตาที่หม่นหมองรันทดจ้องมองโป้วอั้งเสาะอยู่เช่นกัน มีประกายความหวังขึ้นอีกครั้ง พลางกล่าว

"ประสกรับทานอาหารเจก่อนค่อยไปเป็นไร?"

"มิต้องแล้ว"

"ดื่มชาขมสักถ้วย"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ ทั้งไม่อาจหักใจไปปฏิเสธ และยังมีวาจาต้องการจะถามอีกด้วย

นางชีที่เยาว์วัยอีกรูปหนึ่ง ประคองถาดไม้ขาวเดินก้มศีรษะออกมา

โป้วอั้งเสาะยกชาขึ้นแล้ว วางเศษเงินลงไปในถาดชิ้นหนึ่ง

ที่สามารถบริจาค ก็มีเพียงนี้เท่านั้น

แต่ก็พอเพียงให้นางชีที่อยู่ในสภาวะยากแค้นลำเค็ญเพียงพอแก่ใจ นางประนมมือขอบคุณแล้วกล่าวเบา ๆ

"ที่นี้ไม่มีคนมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว"

โป้วอั้งเสาะครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดจึงถาม

"ท่านอยู่ที่นี้นานเท่าใดแล้ว?"

"จะเป็นกี่ปีกันแน่ อาตมาก็จำไม่ได้แล้ว เพียงจำได้ ในปีแรกที่มา ที่นี้เพิ่งทำพิธีเบิกพระเนตรให้แก่องค์พระพุทธรูป"

"นั่นอย่างน้อยก็ต้องกว่ายี่สิบปี?"

ดวงตาของเลี่ยวอิงมีประกายหดหู่ขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวเบา ๆ

"ยี่สิบปี? น่ากลัวเป็นยี่สิบปีสามครั้งแล้ว"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะมีประกายความหวังวูบขึ้นเช่นกัน รีบกล่าวไป

"ท่านยังจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทางนอกอารามเมื่อยี่สิบปีก่อนนั้นได้หรือไม่?"

"มิใช่ยี่สิบปี เป็นสิบเก้าปีก่อน"

โป้วอั้งเสาะระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วถาม

"ท่านทราบ?"

เลี่ยวอิงผงกศีรษะ กล่าวด้วยความรันทด

"เรื่องเช่นนั้น น่ากลัวมิว่าผู้ใดต่างไม่อาจลืมได้"

"ท่าน...รู้จักประสกแซ่แป๊ะผู้นั้น?"

เลี่ยวอิงก้มศีรษะกล่าว

"นั่นก็เป็นคนที่บันดาลให้ผู้อื่นยากจะลืมเลือน อาตมากราบไหว้อธิษฐานอยู่เสมอมา หวังให้วิญญาณบนสรวงสวรรค์ของท่านได้สุขสงบด้วย"

โป้วอั้งเสาะก็ก้มศีรษะ แค้นตัวเองที่เมื่อครู่ไฉนไม่บริจาคเงินทองทั้งมวลให้จนหมดสิ้น

เลี่ยวอิงถอนใจกล่าวอีก

"อาตมายินดีให้สังขารกลายเป็นธุลี ก็ไม่ยินยอมให้เรื่องนั้นอุบัติขึ้นในสถานที่นี้"

"ท่านเห็นเหตุการณ์ครานั้นมากับตา?"

"อาตมามิกล้าดู และไม่อาจตัดใจดู แต่ทว่า เสียงที่ดังขึ้นในคราครั้งนั้น..."

ใบหน้าที่ซูบผอมเหลืองซีด พลันปรากฏแววหวาดหวั่นจนบอกมิถูก จนอีกเนิ่นนานให้หลัง จึงระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"จวบจนบัดนี้ มาตรว่าอาตมาปลงตกต่อเรื่องโลกียวิสัย แต่เพียงหวนคิดถึงเสียงครานั้น ยังคงยากจะกินอาหารลงคอ ยากจะข่มตาหลับได้"

โป้วอั้งเสาะก็เงียบงันอยู่เป็นเนิ่นนานจึงถาม

"เช้าวันที่สอง มีคนบาดเจ็บเข้ามาในอารามบ้างหรือไม่?"

"ไม่มี หลังจากค่ำคืนนั้นแล้ว ประตูของบ้วยฮวยอ๋า อย่างน้อยมิได้เปิดกว่าครึ่งเดือน"

"ภายหลังเล่า?"

"ในระยะหลายปีแรก ยังคงมีผู้กล้าหาญบู๊ลิ้มมาไว้อาลัยความคิดคำนึง ภายหลังเริ่มน้อยลงไปทุกปี ผู้ที่มาสอบถามการเข่นฆ่าสังหารรายนั้น ยิ่งนานยิ่งน้อย จวบจนไม่มีอีกเลย"

นางถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"คิดว่าประสกต้องเห็นสภาพในที่นี้ออก หากมิใช่พระพุทธองค์ทรงปรานียังประทานนาให้แก่อารามหลายไร่ อาตมากับศิษย์ทั้งสาม น่ากลัวต้องอดตายทั้งเป็นเสียนานแล้ว"

โป้วอั้งเสาะมิอาจสอบถามต่อไปได้อีก และไม่อาจตัดใจไปสอบถามด้วย

โป้วอั้งเสาะวางถ้วยชาในมือลงบนโต๊ะอย่างเชื่องช้า เตรียมจะอำลาออกไป

เลี่ยวอิงมองถ้วยชาแล้วพลันกล่าว

"ประสกไม่คิดจะดื่มชาขมถ้วยนี้?"

โป้วอั้งเสาะส่ายหน้า

"เพราะเหตุใด?"

"ข้าพเจ้ามิเคยดื่มน้ำชาของคนแปลกหน้าเลย"

"แต่อาตมาเป็นเพียงบรรพชิตที่สละโลกีย์แล้ว หรือประสกก็ยัง..."

"บรรพชิตก็เป็นมนุษย์"

เลี่ยวอิงถอนใจยาวอีกครั้งจึงกล่าว

"ดูท่า ประสกออกจะระวังตัวเกินไปแล้ว"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังคิดจะมีชีวิตต่อไป"

ใบหน้าเลี่ยวอิงพลันปรากฏรอยยิ้มที่เย็นชาและเร้นลับ รอยยิ้มเยี่ยงนี้ ความจริงไม่ควรปรากฏบนสีหน้านางเลย

นางหัวร่อแค่น ๆ พลางกล่าว

"แต่เสียดายที่มิว่าคนจะระวังตัวรอบคอบปานใด จะเร็วจะช้ายังคงต้องตายอยู่นั่นเอง"

วาจานางมิทันจบคำ ร่างที่ผ่ายผอมซูบซีดเพราะวัยชราของนาง พลันกระโดดปราดดุจเป็นพยัคฆ์ร้าย ตีลังกากลางอากาศอย่างแคล่วคล่อง!

เสียงควับดังแหลมเล็ก ในแขนจีวรกว้างใหญ่ของนางมีประกายพุ่งออกมาเป็นพายุฝน!!

ความเปลี่ยนแปรนี้ผิดคาดหมายอย่างยิ่ง การลงมือของนางก็รวดเร็วอย่างยิ่ง!

โดยเฉพาะอาวุธลับที่นางซัดออกมา ทั้งมากทั้งเร็ว ทั้งเร็วทั้งถี่ยิบ ในสิบเก้าปีนี้นางคล้ายดั่งเตรียมจู่โจมด้วยอานุภาพอันยิ่งยงเยี่ยงนี้อยู่ทุกเวลาก็ปาน

ในเวลาแทบพริบตาเดียวกันนั้น สองฟากข้างของโบสถ์ใหญ่ พลันมีนางชีวัยฉกรรจ์แต่งชุดรัดกุมสองรูปปรากฏออกมา หนึ่งในจำนวนนั้น เป็นรูปที่เมื่อครู่ยกน้ำชามาให้

แต่ตอนนี้ อาภรณ์และท่าทีของนางต่างแปรเปลี่ยน ใบหน้าที่เหลืองซีดมีแต่แววอำมหิตจนกราดเกรี้ยว!

ในมือของทั้งสองต่างกุมกระบี่ยาวมีประกายเขียวแวววาว ตั้งท่วงท่าเป็นจะจู่โจมเกร็งกำลังทั้งมวลขึ้นรวมตัวไว้แล้ว

มิว่าโป้วอั้งเสาะจะกระโดดหลบหนีไปทางใด กระบี่ทั้งสองเล่มนี้ต้องเสือกแทงออกมาซ้ำเติมทันทีเป็นแน่!

อย่าว่าแต่อาวุธลับเยี่ยงนี้ ความจริงยากจะหลบหลีกพ้นได้!

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะซีดขาวอยู่

ดาบสีดำสนิทเล่มนั้นยังคงอยู่ในมือ

โป้วอั้งเสาะมิได้กระโดดหลบหลีก กลับโถมเข้าหาอาวุธลับกลุ่มก้อนใหญ่ และในเวลาพริบตาเดียวกันนั้น ดาบถูกกระชากออกจากฝัก!

มิว่าผู้ใดก็ไม่เชื่อ มีคนสามารถชักดาบมาได้เร็วกว่ากะพริบตา!

ประกายดาบวูบขึ้น

อาวุธลับทั้งมวลพลันถูกม้วนเข้าไปในประกายดาบ แต่ร่างของโป้วอั้งเสาะกลับโถมเข้าไปที่ข้างกายนางชีชราเลี่ยวอิง

ร่างของเลี่ยวอิงเพิ่งตีลังกาอยู่กลางอากาศ แขนจีวรกว้างใหญ่ยังคงพลิ้วไสวอยู่ในอากาศ

นางพลันรู้สึกปวดแปลบขึ้นที่หัวเข่า ฝักดาบดำสนิท เคาะเข้าใส่กระดูกหัวเข่านางอย่างหนักหน่วง

นางร่วงลงจากอากาศทันที!

นางชีวัยฉกรรจ์ทั้งสองพากันตวาดเสียงแหลมเล็ก กระบี่ทั้งสองแทงไขว้กันมาดุจสายฟ้า!

เพลงกระบี่ที่พวกนางใช้ คล้ายดั่งเป็นกระบี่สองสัมพันธ์ของสำนักบู๊ตึง ตัวกระบี่แคล่วคล่องปราดเปรียว ผสานกันได้ประเสริฐเลิศยิ่ง

ส่วนสัดที่กระบี่ทั้งสองเล่มเสือกแทง ล้วนเป็นจุดสำคัญในร่างโป้วอั้งเสาะ นับว่าจำจุดได้แม่นยำอย่างยิ่งเช่นกัน!

การลงมือของพวกนางคราวนี้ มีทีท่าเตรียมจะจู่โจมปลิดชีวิตเช่นกัน!

บรรพชิตที่สละโลกียวิสัยเหล่านี้ มีความอาฆาตแค้นใดกับโป้วอั้งเสาะ?

โป้วอั้งเสาะมิได้ใช้ดาบของมัน

มันใช้เพียงฝักและด้ามดาบเท่านั้น

ฝักดาบสีดำสนิท ด้ามดาบสีดำสนิท

ฝักดาบกับด้ามดาบ ต่อต้านกระบี่ทั้งสองเล่มในเวลาพร้อมกัน ถึงกับพอดีปะทะปลายกระบี่อย่างแม่นยำ!

เสียงเป๊าะดังสดใส กระบี่เหล็กกล้าทั้งสองเล่มถึงกับหักไปพร้อมกันได้!

เหลืออีกครึ่งทางด้ามก็มิอาจกำไว้มั่น ปลิวกระเด็นออกจากมือ ปักตรึงอยู่บนขื่นเพดาน!

ง่ามมือของนางชีฉกรรจ์ต่างฉีกขาด พลันกระโดดปราดหมายหลบหนีออกไป แต่ฝักดาบสีดำและด้ามดาบสีดำ ได้ตีเข้าใส่ร่างนางในเวลาพร้อมกัน

นางทั้งสองก็ล้มฟุบลง!

ดาบยังคงอยู่ในฝัก!

โป้วอั้งเสาะยืนสงบในที่นั้น จับตามองดูนางชีชราที่กำลังกุมหัวเข่าอย่างเย็นชา

แสงอาทิตย์อัสดงยิ่งชีดจางแทบเลือนราง

ในห้องโบสถ์ใหญ่ที่มืดสลัว เพียงสามารถเห็นเค้าหน้านางได้เลือนรางเท่านั้น โดยไม่อาจเห็นสีหน้าของนางแล้ว

แต่ทว่า ประกายอาฆาตแค้นในดวงตานาง กลับมิว่าผู้ใดต่างสามารถดูออกได้

นางมิได้มองโป้วอั้งเสาะ

ที่นางจับตามอง เป็นดาบสีดำสนิทเล่มนั้น!

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ท่านรู้จักดาบเล่มนี้?"

เลี่ยวอิงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"นี่มิใช่ดาบของมนุษย์ มันเป็นดาบอสูร มีแต่ภูตผีร้ายในอเวจีเท่านั้นจึงใช้มันได้"

เสียงของนางแหบพร่าทุ้มหนัก พลันก็คล้ายเป็นเสียงสาปแช่งของภูตผีร้ายในอเวจี!

"เรารอมาถึงสิบเก้าปี เราทราบแน่ว่าจะต้องได้เห็นดาบเล่มนี้อีก บัดนี้ เราได้เห็นมันแล้วจริง ๆ"

"เห็นแล้วเป็นไร?"

"เราได้สาบานต่อหน้าพระพุทธรูปด้วยถ้อยคำสาหัส ขอเพียงได้เห็นดาบเล่มนี้อีก มิว่ามันอยู่ในมือผู้ใด เราต่างต้องสังหารคนผู้นั้นให้ได้!"

"เพราะสาเหตุใด?"

"เนื่องเพราะดาบเล่มนี้ทำลายชีวิตเราไปทั้งชาติ"

"ความจริงท่านมิใช่คนของบ้วยฮวยอำ"

"ย่อมไม่ใช่"

ดวงตานางพลันมีประกายแวววาว กล่าวสืบต่อไป

"ทารกปากยังมิสิ้นกลิ่นน้ำนมเช่นเจ้า ย่อมไม่รู้จักมารดาคือผู้ใด แต่เมื่อยี่สิบปีก่อน หากเอ่ยถึงฉายาท้อฮวยเนี่ยจื้อ (โฉมงามดอกท้อ) มีผู้ใดในวงพวกนักเลงจะไม่รู้จัก?"

วาจาที่นางกล่าวพลันกลายเป็นหยาบคายอย่างยิ่ง มิใช่เปล่งออกจากปากนางที่ขาวที่มีสีหน้าปรานีและรันทดเด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะสงบฟังนางกล่าวสืบต่อไป

เลี่ยวอิงกล่าวต่อไป

"แต่เรากลับถูกมันทำลายไป เราสลัดบรรดาบุรุษที่เรามี ปักใจติดตามมันเด็ดเดี่ยว มิคาด มันเพียงยอมอยู่กับเราสามวันก็สลัดเราไปอย่างชั่วร้าย ทิ้งให้เราถูกผู้อื่นเย้ยหยันด้วยความอัปยศถึงขีดสุด"

'ในเมื่อท่านสลัดผู้อื่นได้ มันไฉนไม่อาจสลัดท่านได้?'

วาจานี้โป้วอั้งเสาะเพียงคิดในใจ มิได้กล่าวออกไป

โป้วอั้งเสาะคาดคิดได้แล้วว่า ท้อฮวยเนี่ยจื้อในกาลกระโน้นเป็นสตรีเยี่ยงใด

กับเรื่องนี้ โป้วอั้งเสาะมิได้สำนึกเสียใจแทนบิดาผู้ล่วงลับเลย

หากเปลี่ยนเป็นตัวโป้วอั้งเสาะเอง ก็ต้องกระทำดั่งนี้เช่นกัน

จิตใจของโป้วอั้งเสาะกลับรู้สึกปลอดโปร่งจนบอกมิถูก เนื่องเพราะมันพบเห็นเรื่องที่บิดามันกระทำ มิว่าถูกหรือผิด อย่างน้อยยังเป็นพฤติการณ์ของชายชาตรีอันเข้มแข็ง!

เลี่ยวอิงยังกล่าวกระไรอีกนั้น โป้วอั้งเสาะไม่ต้องการไปฟังแล้ว

โป้วอั้งเสาะเพียงคิดถามนางเรื่องเดียว

"ในวิกาลหิมะโหมหนักของเมื่อสิบเก้าปีก่อน ท่านอยู่ที่นอกอารามบ้วยฮวยอำ? หรืออยู่ในอาราม?"

เลี่ยวอิงแค่นเสียงหัวร่อตอบ

"เราย่อมอยู่ที่ด้านนอก เราสาบานนานแล้วว่า ต้องฆ่ามันให้ได้"

"ตอนที่ท่านรออยู่ด้านนอกในคืนนั้น เคยได้ยินคนผู้หนึ่งว่า 'คนต่างมาครบแล้ว' หรือไม่?"

เลี่ยวอิงครุ่นคิดพลางตอบ

"ใช่ คล้ายดั่งมีคนกล่าววาจาประโยคนั้นมา"

"ท่านทราบว่าเป็นผู้ใดกล่าว? มีผู้ใดจำเสียงของมันได้บ้าง?"

เลี่ยวอิงคำรามด้วยความเคียดแค้น

"เราสนใจไยว่ามันเป็นผู้ใด ในใจเราตอนนั้น คิดแต่เพียงเรื่องเดียว คือ ทำให้เจ้าชายโฉดที่ทรยศผู้นั้นออกมา ให้มันตายกับมือของเรา ค่อยขยี้กระดูกมันเป็นเผุยผง กลืนกินกับสุราลงไป"

นางพลันกระชากอกเสื้อออก เผยเห็นทรวงอกที่ผอมแห้งเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก มีรอยแผลเป็นจากคมดาบพาดตั้งแต่ไหล่ลงไป

โป้วอั้งเสาะเบือนหน้าหนีทันที ไม่รู้สึกเห็นใจ แต่รู้สึกสะอิดสะเอียนแทบอาเจียน

เลี่ยวอิงกลับส่งเสียงดังก้อง

"เจ้าเห็นรอยแผลเป็นนี้หรือไม่? นี่ก็คือหนึ่งเดียวที่มันเหลือให้เรา ความจริงดาบนี้ของมันสามารถฆ่าเราได้ แต่มันกลับพลันจำเราเป็นผู้ใด ดังนั้น มันจึงแสร้งปล่อยให้เรามีชีวิตมาทนทุกข์ทรมานสืบไป"

นางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกรอด ๆ ดวงตามีหยาดน้ำหลั่งไหลออกมา กล่าวสืบไป

"มันเข้าใจว่าเราขอบคุณมัน แต่เรากลับยิ่งแค้นมัน แค้นมันที่ไฉนไม่พาลฆ่าเราเสียในดาบนั้น"

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องแค่นหัวร่อเย้ยหยัน พลันพบเห็น ชนชาวโลกที่ไม่รู้จักขอบคุณคน นับว่ามีมากหลายจริง ๆ

เลี่ยวอิงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวต่อ

"เจ้าทราบหรือไม่ ในสิบเก้าปีที่ผ่าน เรามีชีวิตอยู่ในวันเวลาเยี่ยงไร? ทนทุกข์ทรมานเยี่ยงไร? เราปีนี้เพิ่งมีวัยสามสิบเก้า แต่เจ้าจงดู เราตอนนี้กลายเป็นสารรูปเยี่ยงไร?"

นางพลันฟุบกับพื้น เปล่งเสียงร่ำไห้จนดังสนั่นหวั่นไหว

ความโศกเศร้าที่สุดของสตรี อาจบางทีคือโฉมหน้าแก่ชรา วัยสวยอันมีค่าลวงลับไป

โป้วอั้งเสาะได้ยินเสียงร่ำไห้ของนาง จึงบังเกิดความเห็นใจขึ้นบ้าง

นางนับว่าไม่คล้ายเป็นสตรีมีวัยเพียงสามสิบเก้าปีจริง ๆ ทุกข์ทรมานและความเจ็บช้ำลำเค็ญที่นางได้รับ นับว่ามากเกินพอจริง ๆ

มิว่านางในกาลก่อนกระทำอย่างใดมา นางก็ได้ใช้ความเจ็บช้ำรันทดที่น่าสะพรึงกลัวเป็นคุณค่าไปแล้ว

นี่ก็เป็นคนที่ไม่มีคุณค่าควรให้สังหาร

โป้วอั้งเสาะหันกายเดินออกไป

แต่เลี่ยวอิงกลับส่งเสียงดังก้อง

"เจ้า...เจ้ากลับมา"

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลียวหน้า

เลี่ยวอิงตะเบ็งเสียงแหบแห้ง

"ในเมื่อเจ้ามาแล้ว ไฉนไม่ใช้ดาบเล่มนี้ของเจ้าฆ่าเรา? เจ้าก็เป็นสัตว์เดียรัจฉาน!"

โป้วอั้งเสาะเดินออกไปโดยไม่เหลียวหน้า ทิ้งเสียงร่ำไห้และก่นด่าสาปแช่งไว้ที่ด้านหลัง

โป้วอั้งเสาะย่างเหยียบอยู่บนใบไม้ร่วงที่หนาทึบ ผ่านลานอันรกร้างออกไป

อาทิตย์ลับหายไปแล้ว ไม่มีเหมย ไม่มีหิมะ มีแต่ความทรงจำอันเจ็บช้ำ ที่ยังประทับจิตใจผู้คนจนไม่อาจลืมเลือนไปตลอดกาล

มีแต่ความหลังเท่านั้นจึงดำรงอยู่ตลอดกาล มิว่าสถานที่ใดต่างเป็นเช่นเดียวกัน

ม่านราตรีคลี่คลุมลงแล้ว ในลมชิวเทียน เสียงร่ำไห้คล้ายดั่งไกลออกไปจนแทบเลือนหาย

โป้วอั้งเสาะทราบ ตนจะไม่ย่างเหยียบมาในสถานที่นี้อีก...สถานที่เยี่ยงนี้ยังมีผู้ใดจะยอมมา...!

...อย่างน้อยยังมีอีกคนหนึ่ง!

เอี๊ยบไค!

ความหลังที่โชกเลือด

หากท่านไม่รู้จักถนอมน้ำใจของผู้อื่น ผู้อื่นไหนเลยจะถนอมน้ำใจท่าน?

หากท่านไม่เคารพตัวเอง ผู้อื่นไหนเลยจะเคารพท่าน?

...

ตอนเอี๊ยบไคมา เป็นเวลาม่านราตรีคลี่คลุมหนาทึบ โป้วอั้งเสาะได้ไปนานแล้ว

เอี๊ยบไคก็มิได้พบเลี่ยวอิง

โลงของเลี่ยวอิงปิดฝาแล้ว โลงนี้นางได้เตรียมไว้เนิ่นนาน มิใช่ใช้ฝังโป้วอั้งเสาะ ก็เป็นฝังตัวนางเอง

ที่นางเฝ้ารออยู่ในบ้วยฮวยอำ ก็เพื่อจะรอทายาทเพียงคนเดียวของแป๊ะเทียนอู้ มารังควานล้างแค้น

ความอาฆาตแค้นในใจนาง ยังลึกซึ้งยิ่งกว่าผู้มาล้างแค้นมากมายนัก

นางทั้งไม่อาจตัดใจ ทั้งปลงไม่ตก...นางมิเคยคิดถึงมาเลยว่า ความรันทดในวิถีชีวิตของนางเป็นผู้ใดสร้างขึ้น?

ความอาฆาตแค้นที่โง่เขลานี้ ผลักดันให้นางมีชีวิตจนกระทั่งปัจจุบัน

แต่นางตอนนี้ ไม่อาจมีชีวิตต่อไปได้แล้ว

นางตายกับมือนางเอง เฉกเช่นกับวิถีชีวิตอันเจ็บช้ำรันทดก็เป็นนางสร้างเอง

หากท่านมักคิดจะไปทำร้ายผู้อื่น จะเร็วจะช้า ผู้อื่นย่อมต้องมาทำร้ายท่าน

นางชีวัยฉกรรจ์ทั้งสองกำลังยืนร่ำไห้อยู่ที่หน้าโลง พวกนางเพียงแต่ร่ำไห้ต่อ

ชะตาชีวิตของตัวเองเท่านั้น และปรารถนาใคร่ยุติชีวิตที่อาภัพของพวกนาง แต่ไม่มีความกล้าเพียงพอ

ตาย หาใช่เป็นเรื่องง่ายดายอย่างยิ่งไม่

ตอนเอี๊ยบไคไป ม่านวิกาลยังคงหนาทึบเช่นเดิม

สถานที่นี้ ไม่มีคุณค่าให้ผู้ใดมารีรออยู่อีกแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มอิงแอบเอี๊ยบไคอยู่ ดาวบนท้องฟ้าร่อยหรอลงมากแล้ว คนก็เหน็ดเหนื่อยมากแล้ว

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องลูบไหล่นางเบา ๆ พลางกล่าว

"ความจริง ท่านไม่ต้องติดตามข้าพเจ้าไปเหนือไปใต้โดยไม่มีเวลาหยุดพักผ่อนเยี่ยงนี้เลย"

เต็งฮุ้นลิ้มเงยหน้า จับตาที่สุกใสกว่าดวงดาวจ้องมอง พลางกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าพอใจเยี่ยงนี้ ขอเพียงท่านมีบางครั้งยอมดีต่อข้าพเจ้าสักเล็กน้อย ข้าพเจ้าก็ไม่อนาทรต่อเรื่องราวใดทั้งสิ้น"

เอี๊ยบไคถอนหายใจเบา ๆ

เอี๊ยบไคทราบ น้ำใจจะต้องก่อเกิดขึ้นเพราะความนี้ทีละน้อย แต่กลับไม่ต้องการน้ำใจเยี่ยงนี้

เอี๊ยบไคพยายามข่มกลั้นตัวเองอยู่ตลอดมา

แต่เอี๊ยบไคอย่างไรยังมิได้ลุโสดาบัน

อย่าว่าแต่น้ำใจของมวลหมู่มนุษย์ ความจริง กระทั่งเทพเจ้าก็ไม่มีปัญญายับยั้งไว้ได้

เต็งฮุ้นลิ้มพลันถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ ไฉนกระทั่งนางชีชราที่น่าเวทนาเยี่ยงนั้น โป้วอั้งเสาะยังมิยอมปล่อยผ่านได้?"

"ท่านเข้าใจว่าโป้วอั้งเสาะฆ่านาง?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่า นางตอนนี้ตายไปแล้ว"

"ในโลก แต่ละวันมีคนตายไปมากมายอย่างยิ่ง"

"แต่นางกลับตายภายหลังที่โป้วอั้งเสาะมาหานาง ท่านไม่รู้สึกว่านางตายบังเอิญเกินไป?"

"ไม่รู้สึก!"

"ไฮ้! ท่านพลันมีโทสะแล้ว?"

เอี๊ยบไคมิส่งเสียง เต็งฮุ้นลิ้มขมวดคิ้วถาม

"ท่านมีโทสะต่อผู้ใด?"

"ตัวข้าพเจ้า"

"ท่านมีโทสะต่อตัวท่านเอง?"

"ข้าพเจ้าไม่อาจมีโทสะต่อตัวเองได้?"

"แต่ท่านไฉนต้องมีโทสะ?"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดเป็นเนิ่นนาน จึงถอนใจยาวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงควรดูออกแต่แรกแล้วว่า เลี่ยวอิงเป็นคนเช่นไร"

"เลี่ยวอิง?"

"ก็คือนางชีชราที่เพิ่งตาย"

"เมื่อก่อนท่านเคยพบนาง?...เมื่อก่อนท่านเคยมาที่บ้วยฮวยอำ?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ เต็งฮุ้นลิ้มรีบถาม

"นางเป็นคนเช่นไร?"

"นางอย่างน้อยมิใช่เป็นนางชีชราที่น่าเวทนา"

"อย่างนั้นนางเป็นผู้ใด?"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดพลางกล่าวช้า ๆ

"หลังจากการต่อสู้ที่นองเลือดของสิบเก้าปีก่อนผ่านพ้น มีชนชาวนักเลงจำนวนมากหลายที่พลันสาบสูญร่องรอยไป คนที่หายสาบสูญ ยังมากกว่าที่ตายนอกอารามบ้วยฮวยอำอีกหลายนัก"

เต็งฮุ้นลิ้มสงบฟัง เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"บู๊ลิ้มยุคนั้น มีสตรีที่ขึ้นชื่อลือลั่นอยู่นางหนึ่ง นามท้อฮวยเนี่ยจื้อ นางมาตรแม้นมีความงามสะคราญปานดอกท้อ แต่จิตใจกลับเหี้ยมอำมหิตยิ่งกว่าอสรพิษร้าย บุรุษที่ลุ่มหลงนางจนเพ้อคลั่ง แต่ต้องตายกับมือนาง มีอยู่มากมายจนนับไม่ถ้วน"

"หลังจากการต่อสู้ครั้งนั้นแล้ว นางก็พลันสาบสูญร่องรอยไป?"

"ถูกแล้ว"

"หรือท่านมีความเห็น นางชีชราในบ้วยฮวยอำก็คือตัวนาง?"

"ต้องเป็นนางแน่นอน"

"แต่นางอาจจะตายไปในการต่อสู้คราครั้งนั้นแล้วก็ได้?"

"เป็นไปไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะนอกจากแป๊ะเทียนอู้แล้ว ผู้ที่สามารถฆ่านางได้ มีอยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น"

"อาจบางทีเป็นแป๊ะเทียนอู้ฆ่านางก็ได้"

"แป๊ะเทียนอู้ต้องไม่ฆ่าสตรีที่เคยมีความสัมพันธ์กับท่านมาช่วงหนึ่งเป็นแน่"

"แต่นี่ยังไม่อาจยืนยันว่า นางก็คือเป็นนางชีชราในปัจจุบัน"

"ข้าพเจ้าตอนนี้ยืนยันได้แล้ว"

เอี๊ยบไคกล่าวพลางแบมือออก ในมือมีอาวุธลับเป็นประกายอยู่ชิ้นหนึ่ง ดูไปคล้ายดั่งกลีบดอกท้อ

เต็งฮุ้นลิ้มโพล่งขึ้น

"นั้นคือกระไร?"

"อาวุธลับเฉพาะตัวของนาง ชนชาวนักเลง ไม่มีคนที่สองที่ใช้อาวุธลับเยี่ยงนี้"

"ท่านหาได้จากที่ใด?"

"ในโบสถ์พระประธานของบ้วยฮวยอำ"

"หาได้เมื่อครู่?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะตอบ

"แสดงว่านางใช้อาวุธลับนี้ไปลอบประทุษร้ายโป้วอั้งเสาะ แต่ถูกโป้วอั้งเสาะฟาดกระเด็น ดังนั้น อาวุธลับนี้จึงมีรอยแตกอยู่"

เต็งฮุ้นลิ้มครุ่นคิดพลางกล่าว

"แม้นับว่านางชีชราคือท้อฮวยเนี่ยจื้อจริงก็จะเป็นไร? ในเมื่อนางตอนนี้ตายไปแล้ว ไม่มีปัญญาจะทำร้ายคนอีกแล้วตลอดกาล"

"แต่ข้าพเจ้าสมควรเดาออกว่า นางเป็นผู้ใดตั้งแต่แรกจึงถูกต้อง"

"ท่านสามารถเดาออกว่านางเป็นผู้ใดตั้งแต่แรก แล้วจะทำอย่างไร? เร็วไปบ้างช้าไปบ้าง มีที่ผิดกันอย่างไร?"

"ที่ผิดกันยิ่งใหญ่ที่สุดคือ ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่มีปัญญาถามเรื่องราวใดจากนางอีกแล้ว"

"ความจริงท่านมีเรื่องต้องการถามนาง?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ เต็งฮุ้นลิ้มถามอีก

"เรื่องนั้นสำคัญอย่างยิ่ง?"

เอี๊ยบไคมิได้ตอบปัญหานี้ ใบหน้าพลันปรากฏแววรันทดหดหู่จนพิกลยิ่ง ที่แท้เนนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"การต่อสู้ครานั้น แม้เริ่มต้นจากที่นี้ แต่มิใช่ยุติในที่นี้"

"อ้อ?"

"พวกมันเริ่มกลุ้มรุมที่นอกอารามบ้วยฮวยอำ แต่ต่อสู้กันเป็นระยะทางสองสามลี้ แป๊ะเทียนอู้จึงได้สิ้นแรงตายไป ตลอดทางที่ผ่าน ทุกแห่งหนมีโลหิต เศษเนื้อ และซากศพผู้คนอยู่มากหลาย"

เต็งฮุ้นลิ้มต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ กำมือเอี๊ยบไคแนบแน่น โดยมิรู้ตัว

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ในการต่อสู้ครั้งนั้น จะหาซากศพที่สมบูรณ์มีอยู่ไม่มาก โดยเฉพาะคนของตระกูลแป๊ะ..."

เสียงของเอี๊ยบไคพลันคล้ายแหบพร่ากว่าเดิม จนอีกเนิ่นนานจึงได้กล่าวต่อ

"หลังจากการต่อสู้ที่นองเลือดยุติ ซากศพของเหล่ามือสังหารถูกโยกย้ายไปทันที เนื่องเพราะเบ๊คงคุ้งไม่ยินยอมให้ผู้ใดทราบว่าเหล่ามือสังหารเป็นใคร และไม่ต้องการให้มีคนไปรังควานล้างแค้นทายาทรุ่นหลังของพวกมัน"

"ดูท่าเบ๊คงคุ้งไม่คล้ายเป็นคนกังวลบุตรหลานของผู้อื่นเลย"

"ที่มันกังวลมิใช่ผู้อื่น แต่เป็นตัวมันเอง!"

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตาถี่ ๆ นางยังฟังไม่ออก เอี๊ยบไคจึงกล่าวต่อ

"หลังจากแป๊ะเทียนอู้เสียชีวิตแล้ว เบ๊คงคุ้งเพราะต้องการหลีกเลี่ยงมิให้ผู้อื่นคลางแคลงสงสัย ย่อมต้องมารยาเป็นเจ็บแค้นรันทดยิ่ง กระทั่งยังสาบานต่อหน้าผู้คนต้องล้างแค้นแทนแป๊ะเทียนอู้ให้ได้"

ในที่สุดเต็งฮุ้นลิ้มจึงเข้าใจแล้ว นางผงกศีรษะกล่าว

"ความจริงพวกเหล่านั้นเป็นมันนัดหมายให้มา มันไหนเลยไปรังควานล้างแค้นบุตรหลานของพวกเหล่านั้นได้?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะกล่าว

"ดังนั้น มันมีแต่ต้องลำเลียงซากศพพวกมันออกไปก่อน ในเมื่อไม่มีผู้ใดทราบเหล่ามือสังหารเป็นใคร แม้นับว่ามีคนคิดจะล้างแค้น ก็ไม่อาจลงมือกับผู้ใดได้"

"ดังนั้น ตัวมันพลอยลดทอนเรื่องยุ่งยากไปอีกมากหลาย"

นางถอนหายใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ดูไปมันนับเป็นจิ้งจอกเฒ่าได้จริง ๆ"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ดังนั้น เช้าวันที่สอง ซากศพที่เหลืออยู่บนพื้นหิมะ ล้วนเป็นคนของตระกูลแป๊ะทั้งสิ้น"

"ผู้มาเก็บศพให้พวกนั้น ยังคงเป็นเบ๊คงคุ้งกระมัง?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ กล่าวเสียงเครือ

"แต่ซากศพของพวกท่านยับเยินไปแล้ว มีบ้างกระทั่งยังยากจะจดจำ..."

อึ้งไปเล็กน้อย กล่าวต่อด้วยเสียงแหบเครือกว่าเดิม

"ที่น่าอนาถที่สุดยังคงเป็นแป๊ะเทียนอู้ ท่าน...มิเพียงถูกตัดมือเท้าทั้งสี่เท่านั้น กระทั่งศีรษะของท่านก็ยังหาไม่พบ..."

เต็งฮุ้นลิ้มจับตามองสีหน้าเอี๊ยบไค นางพลันเย็นเฉียบไปทั่วร่าง กระทั่งฝ่ามือยังมีเหงื่อซึมออกจนชุ่มโชก

อีกเนิ่นนานให้หลัง เอี๊ยบไคจึงถอนใจกล่าว

"มีคนสันนิษฐาน ศีรษะของท่านถูกสัตว์ป่าคาบไป แต่ในค่ำคืนนั้น หลังจากการต่อสู้ที่นองเลือดผ่านพ้น ภายในรัศมีสามลี้ของบริเวณนี้ มีคนลำเลียงซากศพมือสังหารที่ตายอยู่วุ่นวาย มาตรว่ามีสัตว์ป่าอยู่ในละแวกใกล้เคียง ก็ต้องตื่นตระหนกจนหลบหนีไปหลบซ่อนเสียนานแล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มสวนคำทันที

"ดังนั้นท่านจึงเข้าใจ ศีรษะของแป๊ะเทียนอู้ถูกคนขโมยไป?"

เอี๊ยบไคกำหมัดแนบแน่นพลางเค้นเสียง

"ต้องใช่แน่"

"ท่าน...หรือท่านเห็นว่า เป็นท้อฮวยเนี่ยจื้อขโมยไป?"

"มีแต่นางจึงอาจเป็นไปได้ที่สุด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะนางเป็นสตรี...มาตรว่าในหมู่มือสังหารยังมีสตรีนางอื่น แต่ผู้ที่รอดชีวิต กลับเหลือนางเพียงผู้เดียว"

เต็งฮุ้นลิ้มแค่นหัวร่อกล่าว

"หรือมีแต่สตรีจึงกระทำเรื่องเช่นนี้ได้?"

"คนเราเมื่อตายไปแล้ว บุญคุณความแค้นของยามมีชีวิตก็ควรยุติตามไปด้วย อย่าว่าแต่เหล่ามือสังหาร ล้วนเป็นสหายของแป๊ะเทียนอู้"

"แต่ท้อฮวยเนี่ยจื้อ ไยมิใช่เคยมีความสัมพันธ์กับแป๊ะเทียนอู้มาช่วงหนึ่ง?"

"เนื่องเพราะเช่นนั้นเอง นางจึงได้แค้นแป๊ะเทียนอู้ แค้นจนถึงขีดสุด จึงได้กระทำเรื่องคลุ้มคลั่งเยี่ยงนี้ออกมา"

เต็งฮุ้นลิ้มมิกล่าวอีกแล้ว เอี๊ยบไคเล่าต่อไป

"อย่าว่าแต่ผู้อื่นเพียงต้องการให้แป๊ะเทียนอู้ตายเท่านั้น แต่ท้อฮวยเนี่ยจื้อกลับต้องการให้แป๊ะเทียนอู้อยู่กับนางตลอดไป ยามแป๊ะเทียนอู้มีชีวิต นางไม่มีทางได้แป๊ะเทียนอู้ ก็มีแต่รอให้แป๊ะเทียนอู้ตาย ใช้ฝีมือคลุ้มคลั่งเยี่ยงนี้มายึดแป๊ะเทียนอู้ไว้ข้างกายนาง"

เต็งฮุ้นลิ้มขบริมฝีปากแนบแน่น พลันก็ได้รู้สึก จิตใจเยี่ยงนี้ของอิสตรีน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

เนื่องเพราะนางพลันได้คิด หากเอี๊ยบไคทอดทิ้งนางไป นางก็จะกระทำเรื่องเช่นนี้หรือไม่?

กระทั่งนางเองก็ยังมิอาจแน่ใจ!

นางพลันสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

ลมชิวเทียนแม้หนาวเหน็บ แต่เหงื่อเย็นยะเยียบในร่างนางกลับชุ่มโชกเสื้อผ้า

วิกาลยิ่งดึกสงัด ดวงดาวยิ่งลดน้อย

เอี๊ยบไครู้สึกถึงฝ่ามือเต็งฮุ้นลิ้มมีเหงื่อเย็นซึมออกชุ่มโชก ทราบว่านางไม่เคยทรมานเยี่ยงนี้มาก่อนเลย

"ท่านสมควรหาสถานที่หลับพักผ่อนสักแห่ง"

เต็งฮุ้นลิ้มสั่นศีรษะ

"ข้าพเจ้านอนไม่หลับ แม้นับว่าได้ไปนอนบนเตียงนุ่มสบายที่สุด ยังไม่อาจข่มตาหลับได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะในใจข้าพเจ้ามีเรื่องต้องขบคิดอยู่มากหลาย"

"ท่านคิดเรื่องราวใดบ้าง?"

"คิดถึงท่าน คิดถึงเรื่องราวของท่าน ก็พอเพียงให้ข้าพเจ้าคิดไปสามวันสามคืนแล้ว"

"ข้าพเจ้าอยู่ข้างกายท่านนี่เอง ยังมีเรื่องราวอันใดน่าขบคิดกัน?"

"แต่เรื่องของท่าน ข้าพเจ้ายังคงไม่มีปัญญามิไปขบคิด และยิ่งคิดยิ่งประหลาดสงสัย"

"ประหลาดสงสัย?"

"ท่านคล้ายดั่งทราบเรื่องราวนี้กระจ่างกว่าผู้ใด กระทั่งยังมากกว่าโป้วอั้งเสาะเสียอีก ข้าพเจ้าคิดไม่ออก เป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ความจริงเรื่องเหล่านี้ เป็นข้าพเจ้ารวบรวมปะติดปะต่อกัน จากเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ หลากหลาย..."

"ความจริงเรื่องนี้มิได้เกี่ยวข้องกับท่านสักน้อยนิด ท่านไฉนจึงกังวลสนใจถึงปานนี้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีสันดานเป็นคนชมชอบสนใจเรื่องต่าง ๆ และพอใจเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระเป็นที่สุด"

"เรื่องราวไร้สาระในโลกนี้มีมากหลาย ท่านไฉนพาลมาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้โดยเฉพาะ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ารู้สึก เรื่องนี้ซับซ้อนเป็นพิเศษ เรื่องยิ่งซับซ้อน ยามสะสางก็ยิ่งสนุกสนาน"

เต็งฮุ้นลิ้มส่งเสียงเบา ๆ กล่าว

"มิว่าท่านกล่าวเยี่ยงไร ข้าพเจ้ายังคงรู้สึกประหลาดใจอยู่นั่นเอง"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"หากท่านจะต้องรู้สึกประหลาดใจให้ได้ ข้าพเจ้ายังมีปัญญาใด?"

"มีเพียงวิธีเดียว"

"ท่านบอกมา"

"เพียงท่านบอกความสัตย์จริงแก่ข้าพเจ้า"

"ก็ได้ ข้าพเจ้าบอกตามความจริง หากข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าก็เป็นเฮียตี๋โป้วอั้งเสาะ ดังนั้น จึงกังวลสนใจต่อเรื่องนี้อย่างยิ่ง ท่านเชื่อหรือไม่?"

"ไม่เชื่อ! โป้วอั้งเสาะไม่มีเฮียตี๋อยู่เลย"

"แล้วท่านต้องการฟังข้าพเจ้าว่ากระไรกันแน่?"

เต็งฮุ้นลิ้มถอนหายใจยาวอีกคราวจึงกล่าว

"กระทั่งข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบ"

"อา...ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเตือนท่าน อย่าได้ขบคิดฟุ้งซ่านไป เนื่องเพราะเรื่องนี้จึงมิได้เกี่ยวข้องกับท่านแม้สักน้อยนิดจริง ๆ หากท่านจะต้องไปขบคิด เท่ากับหาความยุ่งยากใส่ตัวเองเท่านั้น"

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องแย้มยิ้มกล่าว

"นี่อาจบางทีเนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นเช่นเดียวกับท่าน ไม่ต้องการไปหาเรื่อง

ทุกแห่งของผู้ใดทั้งสิ้น พาลพอใจหาเรื่องยุ่งยากกับตัวเองอยู่เสมอมา"

อีกครู่หนึ่ง นางถอนใจกล่าวอีก

"ตอนนี้ในใจข้าพเจ้าได้คิดถึงอีกเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"หากศีรษะแป๊ะไต้เฮี้ยบถูกท้อฮวยเนี่ยจื้อขโมยไปจริง นั่นเนื่องเพราะนางไม่ได้คนเป็น ๆ จำต้องให้คนตายอยู่เป็นเพื่อนนางเท่านั้น"

"วิธีกล่าวของท่านมิน่าฟังเลย แต่ความหมายกลับใกล้เคียงกัน"

"ดังนั้น หลังจากนางฆ่าตัวตายไปแล้ว จะต้องไม่ให้ห่างจากนางยิ่งขึ้น"

"ความหมายของท่านคือ..."

"ความหมายของข้าพเจ้ามีว่า หากศีรษะของแป๊ะไต้เฮี้ยบถูกท้อฮวยเนี่ยจื้อขโมยไปจริง ตอนนี้จะต้องอยู่ในโลงของนาง"

เอี๊ยบไคตะลึงลานทันที

นับว่ามิได้คิดถึงประการนี้จริง ๆ แต่ก็มิอาจปฏิเสธ ความคิดเห็นของเต็งฮุ้นลิ้มใกล้เคียงสมเหตุผลยิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อไป

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนท่านกลับไปหรือไม่?"

เอี๊ยบไคครุ่นคิดเป็นเนิ่นนาน ในที่สุด ถอนใจยาวกล่าวว่า

"ไม่ต้องแล้ว"

"ท่านเมื่อครู่ตั้งอกตั้งใจหาศีรษะแป๊ะไต้เฮี้ยบอย่างจริงจัง ไฉนตอนนี้กลับบอกมิต้อง?"

สีหน้าเอี๊ยบไคหม่นหมองรันทดยิ่ง กล่าวช้า ๆ

"ที่ข้าพเจ้าต้องการหาศีรษะของท่าน ก็เพียงคิดจะฝังให้ท่านได้สุขสงบเท่านั้น"

"แต่ทว่า..."

"หากบัดนี้ศีรษะของท่านอยู่ในโลงนั้นจริง คิดว่าต้องมีคนจัดการฝังท่านเป็นอันดี ข้าพเจ้าไยต้องไปรบกวนวิญญาณของท่านอีก? ไยต้องไปให้ท้อฮวยเนี่ยจื้อตายตาไม่หลับอีก?"

หยุดถอนใจแล้วกล่าวต่อด้วยความรันทด

"มิว่านางเมื่อกาลก่อนเป็นเช่นไร แต่นางก็เป็นสตรีที่น่าเวทนาอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าต้องไม่ไปช่วงชิงความปลื้มประโลมใจสุดท้ายของนาง"

"ตอนนี้ท่านไฉนพลันคิดเห็นแทนนางแล้ว?"

"เนื่องเพราะมีคนเคยบอกกับข้าพเจ้า ต้องการให้ข้าพเจ้ามิว่ากระทำเรื่องราวใด ต่างต้องคิดเห็นแทนผู้อื่นก่อนเสมอ"

ดวงตาพลันปรากฏประกายเคารพเทิดทูนขึ้นอีกครั้ง กล่าวสืบต่อไป

"ข้าพเจ้ามิเคยลืมวาจานี้เลย วันหน้าก็ต้องไม่ลืมเด็ดขาด"

เต็งฮุ้นลิ้มจับตามองแน่วนิ่ง เนิ่นนานให้หลังจึงถอนใจกล่าว

"ท่านนับเป็นคนประหลาดจนพิกลยิ่ง นับว่ายังประหลาดพิกลกว่าโป้วอั้งเสาะเสียอีก"

เอี๊ยบไคร้องอ้อแล้วถาม

"กระนั้น?"

"โป้วอั้งเสาะไม่ประหลาดพิกล เนื่องเพราะเรื่องที่มันกระทำ ความจริงมันตกลงใจไปกระทำให้ได้อยู่แล้ว แต่เรื่องที่ท่านกระทำ กระทั่งตัวท่านก็มิทราบ สมควรไปกระทำเยี่ยงนั้นหรือไม่..."

เป็นอรุณรุ่งอีกวันหนึ่ง

ตัวเมืองเพิ่งตื่นขึ้นรับแสงอรุณ โป้วอั้งเสาะก็ได้เข้าเมืองมา

บนทางที่เข้าเมือง มีคนสัญจรอยู่ไม่น้อยแล้ว มีบ้างเท้าเปล่าเข็นรถขายผัก มีบ้างหาบเข่งปลา มีบ้างขับต้อนแพะสุกรเข้าไปขาย...

ชีวิตของมันเป็นธรรมดาแต่เข้มแข็ง เฉกเช่นกับร่างของพวกมัน

โป้วอั้งเสาะมองดูบรรดาใบหน้าที่สัตย์ซื่อสมถะเป็นประกายอยู่ใต้แสงอุทัยแล้ว บังเกิดความเลื่อมใสอย่างบอกมิถูก

ผู้อื่นก็กำลังดูโป้วอั้งเสาะเช่นกัน ไม่แน่ว่า เลื่อมใสความปลอดโปร่งสบายของโป้วอั้งเสาะเช่นกัน

แต่มีผู้ใดสามารถเข้าใจความคับแค้นและบอบช้ำของหัวใจโป้วอั้งเสาะได้?

หาบที่อยู่บนบ่าของพวกประดานี้แม้หนักอึ้ง แต่มีผู้ใดจะหนักกว่าที่โป้วอั้งเสาะแบกอยู่?

ปลาสด ผักสด เป็นหาบละร้อยชั่ง ยังไม่อาจหนักกว่าความอาฆาตแค้นเพียงส่วนเดียวได้เด็ดขาด

อย่าว่าแต่หาบของพวกมัน ต่างมีเวลาเปลื้องลงจากไหล่ได้ แต่หาบของโป้วอั้งเสาะกลับไม่มีวันปลดเปลื้องได้ตลอดกาลนาน...

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ อยู่บนถนนสายยาว พลันกระหายจะได้ดื่มหมี่ที่ร้อน ๆ เป็นเต็ม

ความกระหายนี้ พลันแปรเปลี่ยนเป็นรุนแรงกว่าทุกสรรพสิ่ง

มนุษย์อย่างไรก็เป็นมนุษย์ มิใช่เทพยดา

หากมนุษย์ตนใดเห็นตนเองเป็นเทพยดา อย่างนั้น มันอาจเป็นมนุษย์ที่โง่เขลาที่สุด

ในพริบตาตอนนี้ ที่โป้วอั้งเสาะต้องการที่สุดมิใช่เบ๊คงคุ้ง แต่เป็นหมี่สักชามหนึ่ง

โป้วอั้งเสาะหาหาบหมี่ไม่พบ แต่พบเห็นผ้าปอสีขาวที่กว้างสามเชียะยาวสองวาเศษ ผืนหนึ่ง

ผ้าปอขาวผืนนี้ ใช้ไม้ไผ่สองลำขึงขวางอยู่กลางถนนใหญ่

อักษรที่เขียนบนผ้าปอขาวเป็นสีดำ คล้ายดั่งยังไม่แห้งสนิทด้วย

มีอักษรเพียงสิบกว่าตัว เป็นอักษรใหญ่ ๆ ที่พอเห็นต้องใจสะท้าน

'โป้วอั้งเสาะ หากท่านยังเป็นคน จงมาที่จั๊กหูฮ้วง'

จั๊กหูฮ้วง (อนุสาวรีย์สตรีซื่อต่อสามี) เป็นอนุสาวรีย์ที่สูงอย่างยิ่ง ดูในแสงอาทิตย์ คล้ายดั่งสลักจากหยกขาวก็ปาน

สองฟากข้างของหลักอนุสาวรีย์เป็นหอที่สูง ๆ ต่ำ ๆ หน้าต่างทุกหลังเปิดกว้าง แต่ละหน้าต่างมีศีรษะแออัดอยู่เต็ม

พวกมันกำลังจับตามองยี่สิบเก้าคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าอนุสาวรีย์จั๊กหูฮ้วง

ยี่สิบเก้าคนต่างสวมเสื้อผ้าปอสีขาว โพกศีรษะด้วยผ้าปอสีขาว

พวกประดานี้มีทั้งบุรุษสตรี มีทั้งเฒ่าชราและฉกรรจ์ ในมือแต่ละคนต่างถือดาบหัวตัดเป็นประกาย

กระทั่งยังมีทารกวัยสิบขวบอีกผู้หนึ่ง ในมือก็ถือดาบหัวตัดเล่มยาวใหญ่

ดาบในมือมันแทบจะสูงกว่าตัวมันเสียอีก

ใบหน้าของแต่ละคน ต่างมีความรู้สึกอาจหาญรันทดจนบอกมิถูก คล้ายดั่งเป็นทหารกล้ากลุ่มใหญ่ที่กำลังจะไปเสี่ยงชีวิตกับศัตรูในสนามรบก็ปาน

ผู้ยืนอยู่หน้าสุดเป็นชายชราหน้าสีม่วงเคราขาวยาว ส่วนผู้ยืนด้านหลังย่อมเป็นบุตรหลานของท่าน

ท่านเป็นชายชราที่วัยสูงมากแล้ว แต่ยืนในที่นั้น เอวยังคงตั้งตรงดุจปลายทวน

ลมโชยพัดเครายาวของท่านพลิ้วไสว แต่ดวงตาของท่านกลับเป็นสีแดงฉาน

ดวงตาของทุกคนเบิ่งจ้องไปที่สุดปลายของถนนสายยาว

ทั้งปวงกำลังรอคอยคนผู้หนึ่ง และรอมาถึงสองวันแล้ว

ที่ทั้งปวงรอคือโป้วอั้งเสาะ!

นับแต่คนกลุ่มนี้ปรากฏตัวมา ทุกผู้คนต่างทราบ ที่นี้จะต้องมีเรื่องแตกตื่นสะท้านขวัญอุบัติขึ้น

ทุกผู้คนก็ต่างทราบ เรื่องเช่นนี้ต้องไม่สามารถบันดาลให้คนร่าเริงแจ่มใสเด็ดขาด แต่ยังคงมีคนมิอาจอดกลั้นใจ ต้องพากันมาดูให้ได้

กระทั่งยังมีคนที่ดั้นด้นมาจากหนทางไกลอย่างยิ่งด้วย

ตอนนั้น ทั้งปวงกำลังซุบซิบกันด้วยเสียงแผ่วเบา

"พวกมันรอคอยคนเช่นไรกันแน่? คนผู้นั้นจะมาหรือไม่?"

ปัญหานี้ได้ถกกันมาสองวันแล้ว ยังคงไม่ได้รับคำตอบอยู่นั่นเอง

แน่นอน ย่อมไม่มีคนกล้าไปถามพวกทั้งยี่สิบเก้าได้

ทันใด เสียงทั้งมวลต่างสงบงันลง

คนผู้หนึ่งกำลังเดินช้า ๆ มาจากปลายถนน

ท่วงท่าการเดินของมันพิกลจนพิสดาร เนื่องเพราะมันถึงกับเป็นคนขาเป๋ คนขาเป๋ที่วัยฉกรรจ์ มีใบหน้าซีดขาว ยังถือดาบที่ดำเป็นพิเศษ

เมื่อเห็นคนผู้นี้ เห็นดาบเล่มนี้ ใบหน้าของชายชราเครายาวพลันแปรเปลี่ยนเป็นเหี้ยมอำมหิตจนน่าสะพรึงกลัว

บัดนี้ คนที่ทั้งปวงรอคอยได้มาแล้ว!

โป้วอั้งเสาะกำดาบในมือแนบแน่น เดินจนห่างเพียงสองวาจึงหยุดไว้

บัดนี้ แลเห็นมีพวกเหล่าใดกำลังรอมันแล้ว แต่ยังคงมิทราบ พวกเหล่านี้เป็นผู้ใด?

ชายชราเครายาวพลันร้องเสียงดังก้อง

"เราแซ่ก้วย เรียกว่าก้วยอุย"

โป้วอั้งเสาะเคยได้ยินนามนี้มา

ซึ่งตอ (ดาบเทพเจ้า) ก้วยอุย ความจริงเป็นยอดคนมีชื่อเกรียงไกรในบู๊ลิ้ม แต่หลังจากแป๊ะเทียนอู้ตั้งซึ่งตอมึ้ง (ดาบเทพเจ้า) ขึ้นในวงพวกนักเลง ดาบเทพเจ้าของก้วยอุยก็ต้องเปลี่ยนไป

มิใช่มันต้องการเปลี่ยนเอง แต่มิอาจไม่เปลี่ยนได้

ในโลกมีดาบเทพเจ้าอยู่เพียงเล่มเดียว นั่นคือดาบของแป๊ะเทียนอู้

ก้วยอุยกระซากเสียงกล่าว

"ท่านคือทายาทของแป๊ะเทียนอู้?"

"ใช่!"

"ประเสริฐมาก"

"ท่านหาข้าพเจ้า?"

"มีเรื่องต้องการบอกกับท่าน"

"ข้าพเจ้ามาเพื่อต้องการฟัง"

ก้วยอุยกำดาบในมือแนบแน่น ส่งเสียงดังก้องกล่าว

"เราก็เป็นคนหนึ่ง ที่ค่ำคืนนั้นไปสังหารบิดาท่านที่นอกอารามบ้วยฮวยอำ"

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะกระตุกถี่เร็วทันที

ก้วยอุยกล่าวต่อ

"เรารอทายาทรุ่นหลังของมันมาล้างแค้นเราอยู่เสมอมา รอเป็นเวลาสิบเก้าปีแล้ว"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะเป็นสีแดงฉานขึ้นเช่นกัน ส่งเสียงหนัก ๆ

"ข้าพเจ้าได้มาแล้ว"

"เราฆ่าผู้แซ่แป๊ะไปทั้งครอบครัว หากท่านต้องการล้างแค้น ก็ควรฆ่าทั้งครอบครัวของผู้แซ่ก้วยให้ตายหมดตายสิ้นด้วย"

หัวใจของโป้วอั้งเสาะคล้ายถูกบีบจนฝ่อลงทันที

ดวงตาแดงฉานของก้วยอุยเป็นประกายวาว กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดต่อ

"บัดนี้ ทั้งตระกูลของเรา ได้รอท่านอยู่ที่นี้ครบหน้าแล้ว หากท่านปล่อยให้มีคนรอดไปสักผู้หนึ่ง ท่านก็ไม่คู่ควรเป็นบุตรแป๊ะเทียนอู้"

บุตรธิดาสะใภ้ของท่านที่ยืนอยู่ด้านหลัง ต่างเบิ่งตากลมกว้าง จับมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง

ดวงตาของแต่ละคนต่างแดงฉาน มีบ้างกระทั่งยังตื่นเต้นจนตัวสั่นระริก

แต่ทว่า กระทั่งหลานเยาว์วัยที่สุดของท่านยังคงเชิดหน้ายืดอก ไม่มีทีท่าจะหลบหนีด้วยความหวาดกลัวแม้สักน้อยนิด

อาจบางทีมันเป็นเพียงทารกเยาว์วัย ยังมิทราบความตายเป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวเพียงใด

แต่จะมีผู้ใดสามารถฆ่าทารกเยาว์วัยเยี่ยงนี้ได้?

ร่างโป้วอั้งเสาะก็สั่นระริก นอกจากมือที่กำดาบแล้ว ตลอดร่างสั่นไม่หยุดยั้ง

ถนนสายยาวเงียบวังเวงจนแทบได้ยินแต่เสียงลมหายใจ

ลมโชยพัดใบไม้แห้งปลิวมาใบหนึ่ง เกลือกกลิ้งอยู่ที่แทบเท้าของผู้คนทั้งหลาย แสงอุทัยของดวงอาทิตย์ก็คล้ายดั่งมีความอำมหิตจนน่าสะพรึงกลัว

ที่ด้านข้าง พลันมีเสียงอาเจียนแว่วขึ้น ปรากฏคนบนหอน้อยผู้หนึ่งตื่นเต้นจนอาเจียนออกมา

ก้วยอุยตวาดเสียงก้อง

"ท่านยังรอกระไร? ไฉนยังไม่เข้ามาลงมือ?"

เท้าของโป้วอั้งเสาะคล้ายถูกตอกตรึงกับพื้น

โป้วอั้งเสาะมิอาจเข้าไป

มิใช่ไม่กล้าเด็ดขาด...ที่มีชีวิตอยู่ในโลก ความจริงก็เพื่อล้างแค้นเท่านั้น

แต่บัดนี้ มาเห็นใบหน้าที่ล้วนแปลกหน้า ในใจพลันบังเกิดความรู้สึกพิสดารอย่างไม่เคยมีมาก่อนเลย

พวกเหล่านี้ กระทั่งเห็นก็ยังมิเคย มันกับพวกมัน ไฉนต้องมีความแค้นที่จำเป็นใช้โลหิตจึงสามารถชำระล้างด้วย

ทันใดนั้น มีเสียงแหลมเล็กดังเสียดหู ทำลายบรรยากาศที่หนักอึ้งน่าสะพรึงกลัวไป

ทารกผู้นั้นพลันยกดาบโถมเข้ามา

"ท่านจะฆ่าเอี๊ยเอี๊ย (ปู่) ของเรา เราก็ต้องฆ่าท่าน"

กระทั่งดาบยังคล้ายหนักกว่าตัวของมัน!

มันชูดาบวิ่งอย่างบ้าคลั่ง ความจริงเป็นทีท่าที่เก้งก้างน่าหัวร่อ แต่กลับไม่มีผู้ใดสามารถหัวร่อออกมาได้

เรื่องเช่นนี้ ผู้คนกระทั่งจะร่ำไห้ก็ยังร่ำไห้ไม่ออก

สตรีที่อ้อนแอ้นสวยงามนางหนึ่ง มีทีท่าเป็นมารดาของทารกผู้นี้แน่ เมื่อเห็นบุตรนางโถมออกไป ใบหน้าพลันกลับกลายเป็นเผือดขาวราวกระดาษ อดมิได้จะโถมตามมาบ้าง

แต่ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ที่ด้านข้างนางกลับคว้าแขนนางไว้ ใบหน้าของชายฉกรรจ์เองก็มีหยดน้ำเนืองนอง

ก้วยอุยแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ประเสริฐ ทารกประเสริฐ ไม่เสียทีที่แซ่ก้วย"

ในเสียงหัวร่อที่กราดเกรี้ยวโหยหวน ทารกผู้นั้นได้โถมถึงเบื้องหน้าโป้วอั้งเสาะแล้ว ฟันดาบคู่มือลงไปทันที

มันฟันด้วยกำลังแรงเกินไป ร่างจึงพลอยถลาแทบจะล้มลง

โป้วอั้งเสาะเพียงยกมือ ก็สามารถกระแทกดาบปลิวกระเด็นไป เพียงยกมือก็สามารถให้ทารกนี้หลั่งเลือดลงกับพื้น

แต่มือเยี่ยงนี้ไหนเลยยังยกขึ้นได้?

อาฆาตแค้น?

ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้า ความแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้า

'ท่านฆ่าบิดาเรา ดังนั้น เราต้องล้างแค้น'

อาฆาตแค้น!

'ท่านจะฆ่าเอี๊ยเอี๊ยเรา ดังนั้น เราก็ต้องฆ่าท่าน'

นี่ก็คืออาฆาตแค้น ถึงกับบันดาลให้คนที่มิเคยรู้จักทั้งสองฝ่าย จะต้องเสี่ยงกันให้ตกตายข้างหนึ่งจึงยินยอม

ในโลก ไฉนจึงต้องมีความอาฆาตแค้นที่น่าสะพรึงกลัวเยี่ยงนี้? ไฉนต้องเพาะความอาฆาตแค้นอยู่ในใจทารกเยาว์วัยเยี่ยงนี้?

ความอาฆาตแค้นในใจโป้วอั้งเสาะเอง ไยมิใช่ถูกเพาะขึ้นตามสภาพเช่นนี้?

หากทารกไม่ตายในวันนี้ วันหน้าเมื่อเติบใหญ่ ไยมิใช่ก็กลายเป็นเช่นดั่งโป้วอั้งเสาะ?

ปัญหานี้ มีผู้ใดสามารถคลีคลายได้?

ดาบหัวตัดเป็นประกายในอาทิตย์อุทัย

'เป็นยอมรับมันดาบหนึ่ง หรือฆ่ามันเสีย?'

หากแม้นเปลี่ยนเป็นเอี๊ยบไค ความจริงไม่ใช่เป็นปัญหาเลย เอี๊ยบไคพอจะกระโดดหลบหลีก พอจะคว้าทารกเหวี่ยงออกไปไกลหลายวา กระทั่งสะบัดหน้าไปโดยไม่แยแสพวกเหล่านี้

แต่โป้วอั้งเสาะกลับทำเยี่ยงนั้นไม่ได้!

ความคิดของโป้วอั้งเสาะพลุ่งพล่านและยืนกราน ยามใดคิดถึงปัญหาใด จะต้องครุ่นคิดต่อไปมิยอมหยุดยั้ง

พริบตานั้น กระทั่งยังคิดจะพาลรับเสียดาบหนึ่ง พาลตายอยู่ในที่นี้เสียเลย

อย่างนั้น ความอาฆาตแค้นที่มี ความกลับกลอกที่มี ความเจ็บช้ำที่มี ไยมิใช่คลี่คลายลงได้ในทันที?

แต่ขณะเวลานั้นเอง ทารกน้อยพลันแผดร้องเสียงโหยหวน หงายตึงลงกับพื้น ดาบในมือปลิวกระเด็นออกไป!

ที่คอหอยของมันมีโลหิตสด ๆ ฉีดเป็นลำยาว มิทราบมีมีดสั้นจากที่ใดเล่มหนึ่ง

ปักเข้าคอหอยของมันพอดี!

ไม่มีคนเห็น มีดสั้นเล่มนี้พุ่งมาจากที่ใด?

ผู้คนทั้งมวลต่างสนใจดาบหัวตัดในมือของทารกเท่านั้น

ในเมื่อไม่มีคนเห็นมีดสั้นนี้พุ่งมาจากที่ใด อย่างนั้น มันย่อมเป็นโป้วอั้งเสาชัดออกไปแน่นอน!

ทารกผู้นี้อย่างมากมีวัยสิบขวบเท่านั้น บุรุษขาเป๋หน้าซีดขาวถึงกับหักใจลงมืออำมหิตเยี่ยงนี้ได้?

ในหมู่ผู้คน พลันมีเสียงตวาดด้วยความขุ่นแค้นจนสับสน

สตรีที่รูปกายสูงโปร่ง กรีดร้องแล้ววิ่งออกมาดั่งคลุ้มคลั่ง

สามีนางที่ควงดาบเล่มใหญ่วิ่งตามติดหลังมา ส่งเสียงคำรามร้องดั่งเป็นสัตว์ป่า

บรรดาผู้สวมเสื้อปอสีขาวก็พากันคำรามด้วยความเดือดดาล โถมเข้าหาโดยพร้อมเพรียงกัน!

เสียงคำรามของพวกมัน ไม่ผิดกับเสียงฟ้าร้องในหมู่เมฆเลย!

ตอนพวกมันโถมเข้ามา ดูไปคล้ายเป็นคลื่นสีเขียวที่ทะลักใส่

พวกมันตกลงใจยอมตายในที่นี้ ยอมตายหมดสิ้นโดยมิเสียดาย!

โลหิตของทารกผู้นั้น ได้จุดชนวนอาฆาตแค้นในอกของพวกมันลุกฮือโหมเพลิงอาฆาตลุกไหม้จนมิอาจดับได้อีกแล้ว!

แต่โป้วอั้งเสาะกลับยืนตะลึงลานในที่นั้น จับตามองมีดสั้นบนคอหอยทารกแน่วนิ่ง

โป้วอั้งเสาะเองก็มิทราบ มีดสั้นเล่มนี้พุ่งมาจากที่ใด?

สภาพเช่นนี้ เป็นดั่งเมื่อวันที่มันอยู่ในร้านลี้มาฮูไม่ผิดเพี้ยน พลันมีมีดสั้นพุ่งมาเล่มหนึ่ง ตรึงเข้าใส่หลังมือลี้มาฮู

เอี๊ยบไค!

หรือเป็นเอี๊ยบไค?!

ก้วยอุยควงดาบ คำรามด้วยความขุ่นแค้น

"ในเมื่อกระทั่งทารกเจ้ายังฆ่าได้ ไฉนยังไม่ชักดาบของเจ้า?"

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องร้องไป

"ทารกนี้มิใช่ข้าพเจ้าฆ่า"

ก้วยอุยแผดหัวร่อตวาด

"ฆ่าคนแล้วยังมิกล้ารับ นึกมิถึง บุตรของแป๊ะเทียนอู้จะเป็นคนขลาดที่กล่าว

วาจาโป้ปด"

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะแดงฉานด้วยความเดือดดาลทันที

ที่ในชีวิตโป้วอั้งเสาะมิอาจอดทนได้ คือถูกผู้อื่นปรักปรำ

แม้ตายก็ไม่สามารถอดกลั้นทนทาน...

ในเสียงแผดหัวร่อที่กราดเกรี้ยวคลุ้มคลั่ง ดาบหัวตัดในมือก้วยอุยฟันเข้าใส่ศีรษะโป้วอั้งเสาะด้วยพลังรุนแรงจนเสียงแหลมเล็ก

หรือศีรษะของแป๊ะเทียนอู้ก็ถูกฟันขาดไปในสภาพเยี่ยงนี้?

โป้วอั้งเสาะสั่นสะท้านทั้งร่าง แต่เมื่อมือสัมผัสด้ามดาบ ก็สงบเยือกเย็นลงได้ทันที

ด้ามดาบนี้ คล้ายมีอานุภาพอันลี้ลับที่พิเศษยิ่งก็ปาน

' เราจะเป็นตายร้ายดีต่างมิสำคัญ แต่เราไม่อาจปล่อยให้ผู้อื่นมีความเห็น บุตรของแป๊ะเทียนอู้เป็นคนขลาดที่กล่าววาจาโป้ปด '

' เราต้องไม่อาจปล่อยให้ท่านตายแล้วยังถูกคนหยามประณามอีก '

โป้วอั้งเสาะพลันคำรามขึ้นบ้าง

ดาบของมันก็หลุดออกจากฝัก!

ฝักดาบสีดำสนิท ด้ามดาบสีดำสนิท แต่ประกายของดาบกลับขาวแวววาว ขาวคล้ายดั่งเป็นสายฟ้าแลบ

ประกายดาบวูบไป โลหิตสด ๆ ฉีดกระจาย!

ห่าโลหิตคล้ายเป็นควันไฟ กระจายอยู่ที่เบื้องหน้าดั่งม่านหนา!

โป้วอั้งเสาะไม่เห็นอื่นใด เห็นแต่โลหิตสีแดงฉานเท่านั้น

โลหิต ไยมิใช่เป็นสัญลักษณ์ของอาฆาตแค้น?

โป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งได้กลับไปสู่เมื่อสิบเก้าปีก่อน คล้ายดั่งได้กลายเป็นตัวแทนของบิดา

โลหิตที่ปลิวกระจาย คล้ายดั่งเป็นดอกเหมย!

ที่นี้ก็คือนอกอารามบ้วยฮวยอำ!

พวกประดานี้ คือเหล่ามือสังหารที่ไปกลุ้มรุมฆ่าคนตระกูลแป๊ะจนตายหมดสิ้นทั้งครอบครัว

พวกมันก็ต้องตาย!

โป้วอั้งเสาะก็ต้องการให้พวกมันตาย!

ไม่มีทางเลือก และไม่ต้องเลือกแล้ว!

ประกายดาบที่วูบวาบดั่งสายฟ้าคะนองฝน กระจัดกระจายอยู่รอบข้าง!

ไม่มีเสียงดาบต่อดาบกระทบกัน ไม่มีผู้ใดสามารถกันดาบของโป้วอั้งเสาะได้!

มีแต่เสียงแผดร้อง เสียงกรีดร้อง เสียงดาบสัมผัสกับเนื้อ กระดูก เสียงกระดูกหัก...

แต่ละเสียงล้วนแล้วพอบันดาลให้ผู้ได้ยินอกสั่นขวัญหนี แต่ละเสียงล้วนบันดาลให้ผู้คนต้องอาเจียนโดยมิอาจข่มกลั้น

แต่โป้วอั้งเสาะกลับไม่ได้ยินเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น!

โป้วอั้งเสาะเพียงสามารถได้ยินเสียงเดียว...เสียงนี้กลับดังจากในหัวใจ...

'ให้ศัตรูของเจ้าต่างตายหมดสิ้น มิเช่นนั้น เจ้าไม่ต้องกลับมาพบเรา'

โป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งได้กลับไปในห้องนั้นอีกครา

ในห้องนั้นไม่มีสีอื่น มีแต่สีดำ

ความจริงโป้วอั้งเสาะเติบใหญ่อยู่ในความมืด ในชีวิตมีแต่ความอาฆาตแค้นเท่านั้น

โลหิตเป็นสีแดง หิมะเป็นสีแดง

บัดนี้ โลหิตของคนตระกูลแป๊ะหลั่งไหลหมดสิ้นแล้ว บัดนี้ ถึงเวลาที่โลหิตของเหล่าศัตรูต้องหลั่งไหลบ้างแล้ว

ในหน้าต่างของสองฟากข้าง มีเสียงคนแผดร้องด้วยความแตกตื่น และก็มีคนหลั่งน้ำตาด้วยความสมเพช ทั้งมีคนอาเจียนด้วยความสะอิดสะเอียน

ผ้าปอสีขาวถูกย้อมเป็นแดงไปแล้ว

คนที่โถมเข้าไป ล้มลงในฉับพลันทันที

ความจริงดาบเล่มนี้มิใช่อยู่ในมวลหมู่มนุษย์ มันเป็นดาบอสูรที่ผุดโผล่ขึ้นจากขุมอเวจี

ที่ดาบเล่มนี้นำพาให้แก่ผู้คน มีเพียงความตายกับเคราะห์กรรมเท่านั้น

ประกายดาบผ่านพ้น มีเศษเนื้อและโลหิตกระเซ็นติดตามมาทันที

มิทราบเป็นผู้ใดส่งเสียงตวาด

"ถอยออกไป ถอยออกไปให้หมดสิ้น รักษาไว้สักชีวิตหนึ่ง วันหน้าค่อยมาล้างแค้น"

เสียงคำราม เสียงตวาดร้อง เสียงครวญคราง เสียงดาบฟันอยู่บนเนื้อ ฟันอยู่บนกระดูก...

ทันใด สรรพเสียงทั้งมวลพลันชะงักหายไป

นอกจากโป้วอั้งเสาะแล้ว รอบข้างไม่มีคนยืนอยู่แม้สักผู้เดียว!

อาทิตย์หลบซ่อนไปหลังเมฆดำ แผ่นดินจึงมืดเลือนราง

กระทั่งลมยังหยุดพัด

หน้าต่างที่เปิด ส่วนมากถูกปิดสนิทแน่น หน้าต่างที่ยังไม่ปิด เนื่องเพราะยังมีคนฟุบอาเจียนอยู่กับหน้าต่าง

พื้นศิลาสีเขียวของถนนสายยาว ถูกชโลมจนกลายเป็นแดงฉาน

ดาบก็ถูกชโลมแดงฉาน

โป้วอั้งเสาะยืนอยู่ในลิ่มโลหิต แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว

ซากศพของก้วยอุยอยู่ที่แทบเท้านี่เอง ซากศพของทารกนั้นก็อยู่ที่แทบเท้าเช่นกัน

โลหิตยังคงหลั่งไหล

หลั่งไหลลงไปในร่องพื้นหินสีเขียว หลั่งไหลมาที่เท้า ชโลมเท้าจนแดงฉาน:.. โป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งชาไปทั้งตัว

โป้วอั้งเสาะไม่อาจเคลื่อนไหว และไม่คิดจะเคลื่อนไหว

ทันใด เสียงอสนีบาตฟาดเปรี้ยง สายฟ้าส่องสว่างไปทั้งพสุธากว้างใหญ่

โป้วอั้งเสาะคล้ายถูกเสียงอสนีบาตกระชากให้ได้สติคืนมา

โป้วอั้งเสาะเหลียวมองรอบข้างด้วยความงุนงง เหลือบมองดูซากศพที่แทบเท้า จากนั้น จึงมองดาบในมือ

หัวใจหดลงทีละน้อย กระเพาะก็หดลงทีละน้อย

พลันกระชากมืดสั้นบนคอหอยทารกขึ้น หันกายวิ่งปราดไปดั่งเหินบิน

อสนีบาตฟาดลงอีกครั้ง

ฝนห่าใหญ่โหมลงดั่งฟ้ารั่ว!

ความตายที่ยิ่งใหญ่

พายุฝน

พายุฝนโหมหนักอย่างยิ่ง คล้ายดั่งสวรรค์ไม่อาจหักใจดูลิ่มโลหิตที่เนืองนอง จึงได้บันดาลให้มีพายุฝนโหมมาล้างคราบโลหิตบนพื้นให้หมดสิ้นไป

แต่เสียดาย โลหิตกับความแค้นในใจของผู้คน ไม่มีพายุฝนใดสามารถชะล้างออกไปได้

โป้วอั้งเสาะวิ่งอยู่ในพายุฝนดั่งคลุ้มคลั่ง

โป้วอั้งเสาะมิเคยวิ่งเช่นนี้มาก่อนเลย ท่วงท่าที่วิ่ง ยังพิเศษพิสดารยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

ฝนหนาหนัก ก็ได้ชำระคราบโลหิตในตัวโป้วอั้งเสาะไปหมดสิ้น

แต่ความอเนจอนาถในการต่อสู้ที่นองเลือดครานี้ กลับยังคงฝังอยู่ในความทรงจำไปชั่วกาลนาน

'คนที่ฆ่าครานี้ มีมากหลายล้วนไม่สมควรฆ่า'

โป้วอั้งเสาะเองก็ทราบ...ตอนนี้ถูกฝนชโลมจนแจ่มใสอย่างยิ่ง

แต่ตอนนั้น โป้วอั้งเสาะกลับไม่มีทางพอจะเลือกได้

เพราะเหตุใด?

เพราะมีดสั้นเล่มนี้ มีดสั้นที่เพิ่งชักออกมาจากคอหอยของทารก!

หากทารกนั้นไม่ตาย การสังหารหมู่เนืองนองโลหิต มิใช่ไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้

ในใจโป้วอั้งเสาะก็มีมีดสั้นอยู่เล่มหนึ่ง

เอี๊ยบไค!

เอี๊ยบไคไฉนจะจุดชนวนการต่อสู้ที่นองเลือดให้เกิดขึ้น?!

เบื้องหน้ามีโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ อยู่โรงหนึ่ง โป้วอั้งเสาะโถมเข้าไป เช่าห้องแล้วโดดประตูแนบแน่นทันที

จากนั้นจึงเริ่มอาเจียน

อาเจียนไม่หยุดยั้ง

ตอนโป้วอั้งเสาะอาเจียน ร่างพลันสั่นกระตุก กระตุกอย่างรุนแรงจนร่วงล้มลงกับพื้น ขดเป็นก้อนกลมไป

โป้วอั้งเสาะล้มลงไปในน้ำที่อาเจียนออกมา เกลือกกลิ้งดิ้นรนอยู่ตลอดเวลา...

โป้วอั้งเสาะสูญสิ้นความรู้สึกไปแล้ว

อาจบางทีตอนนี้กลับรู้สึกเป็นสุขกว่าบ้าง...ไม่มีความรู้สึก ไยมิใช่พลอยไม่มีความเจ็บช้ำ?

พายุโหมหนักกว่าเดิม ในห้องที่ทั้งเล็กทั้งอับ ยิ่งนานยิ่งมืด เริ่มไม่มีสีใด ๆ ดีกแล้ว

มีแต่สีดำ!

ในความมืด หน้าต่างพลันถูกเปิดออก เงาร่างสายหนึ่งปรากฏขึ้นดุจเป็นวิญญาณร้าย

อสนีบาตฟาดลง ประกายกระจายเจิดจ้า

สายฟ้าส่องสว่างเห็นหน้าคนผู้นั้น

ใบหน้าคนผู้นั้นมีความรู้สึกประหลาดพิกล จับตามองโป้วอั้งเสาะที่นอนอยู่กับพื้น

ผู้ใดก็แยกแยะไม่ออก ความรู้สึกเยี่ยงนี้เป็นเดือดดาลรันทด? อาฆาตแค้น? ปีติยินดี? หรือเจ็บช้ำขมขื่น...?

ตอนโป้วอั้งเสาะได้สติฟื้นคืนมา ร่างถูกอุ้มขึ้นบนเตียงแล้ว ผ้าห่มที่นอน

บนเตียงสะอาดและนุ่มนิ่ม

โคมถูกจุดแล้ว

แสงโคมได้ทาบเงาร่างคนผู้หนึ่งอยู่บนผนังห้อง แสงโคมเลือนราง แต่เงากลับดำสนิท

ในห้องยังมีคน

เป็นผู้ใด?

คนผู้นี้นั่งอยู่หลังโคม คล้ายกำลังครุ่นคิดจนเคลิบเคลิ้ม

โป้วอั้งเสาะเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยก็เห็นใบหน้านาง ใบหน้าที่อ่อนล้าซีดเซียวเต็มไปด้วยความหม่นหมองและเจ็บช้ำ แต่ก็เป็นใบหน้าที่สวยสะคราญยิ่ง

หัวใจโป้วอั้งเสาะปวดแปลบอีกครา!

โป้วอั้งเสาะได้เห็นชุยล้งอีกครั้ง!

ชุยล้งก็จับตามองโป้วอั้งเสาะ

ใบหน้าที่เผือดขาวซูบซีดของนาง มีรอยยิ้มขมขื่นอยู่เล็กน้อย กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านตื่นแล้ว?"

โป้วอั้งเสาะมิอาจเคลื่อนไหว มิอาจกล่าววาจาได้ ตลอดร่างคล้ายดั่งชาแข็งไปแล้วก็ปาน

นางไฉนพลันมาหาพบได้?

นางไฉนพาลมาอีก? นางไฉนพาลมาในเวลาเช่นนี้?

ชุยล้งกล่าว

"ท่านสมควรนอนอีกสักครู่ ข้าพเจ้าได้สั่งคนตุ๋นข้าวต้มให้ท่านแล้ว"

เสียงของนางยังคงนุ่มนวลกระไรปานนั้น กังวลสนใจกระไรปานนั้น เฉกเช่นกับเมื่อครั้งอยู่ร่วมกันมิผิดเพี้ยน

หรือนางลืมบรรดาเรื่องคับแค้นรันทดเหล่านั้นไปแล้ว?

แต่โป้วอั้งเสาะกลับลืมไม่ลง

โป้วอั้งเสาะพลันกระโดดจากเตียง ชี้ประตูส่งเสียงก้อง

"ไป! ไสหัวออกไป"

สีหน้าชุยล้งยังคงเยือกเย็นอย่างยิ่ง กล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้าไม่ไสหัว และข้าพเจ้าไม่ออกไปด้วย"

"ผู้ใดเรียกให้ท่านมา?"

"เป็นข้าพเจ้ามาเอง"

"ท่านไฉนต้องกลับมา?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบว่าท่านป่วยแล้ว"

ร่างโป้วอั้งเสาะสั่นระริก ร้องสุดเสียง

"เรื่องของข้าพเจ้า มิได้เกี่ยวข้องกับท่านแม้สักน้อยนิด และมิต้องให้ท่านมาแยแสสนใจ"

"เรื่องของท่านเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องสนใจ"

นางตอบด้วยเสียงนุ่มนวลแต่หนักแน่น

โป้วอั้งเสาะหอบหายใจร้อง

"แต่ข้าพเจ้าตอนนี้ไม่รู้จักท่านแล้ว ข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักท่านมาเลย"

"ท่านรู้จักข้าพเจ้าแน่ ข้าพเจ้าก็รู้จักท่าน"

นางมิรอให้โป้วอั้งเสาะเอ่ยปาก รีบกล่าวสืบต่อไป

"เรื่องในกาลก่อน ๆ มิว่าเป็นท่านรานน้ำใจข้าพเจ้า หรือเป็นข้าพเจ้าละอายต่อท่าน พวกเราต่างลืมมันไปได้ แต่พวกเราย่อมยังเป็นมิตรสหาย ท่านป่วยแล้ว ข้าพเจ้าย่อมต้องมาดูแลท่าน"

มิตรสหาย?

น้ำใจที่ซึ้งตรึงตรา ความผูกพันที่แม้หลับยังฝันของกาลครั้งก่อน หรือตอนนี้กลับกลายเป็นมิตรสหายที่มีน้ำใจพื้น ๆ เท่านั้น?

คนรักที่เมื่อกาลก่อนโอบรัดคลอเคลีย ตระกองกอดรอคอยฟ้าสว่าง ตอนนี้มันเป็นเพียงมิตรสหายกันเท่านั้น?

หัวใจโป้วอั้งเสาะปวดแปลบจนสุดทนทาน ต้องล้มลงบนเตียงอีกครั้ง

ชุยล้งกล่าว

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว ท่านสมควรพักผ่อนให้มาก รอข้าวต้มตุ๋นเรียบร้อย ข้าพเจ้าค่อยปลุกท่านขึ้น"

โป้วอั้งเสาะกำหมัดแนบแน่น พยายามข่มกลั้นตัวเองไว้

'ในเมื่อท่านถือข้าพเจ้าเป็นมิตรสหาย ข้าพเจ้าไยต้องไปไล่ไขว่คว้าน้ำใจของกาลก่อนคืนมา?'

'ในเมื่อท่านสามารถเยือกเย็นเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าไฉนต้องให้ท่านได้เห็นความเจ็บช้ำของข้าพเจ้า?'

โป้วอั้งเสาะบอกกับตัวเองในใจ

'ต้องหนักแน่นเยือกเย็นไว้ ต้องให้นางเชื่อ เราก็ลืมเหตุการณ์ในครั้งก่อน ๆ หมดสิ้นแล้ว'

ชุยล้งทรงกายขึ้น เดินไปที่หน้าเตียง คลี่ผ้าห่มคลุมให้...กระทั่งท่วงท่าเหล่านี้ต่างเป็นเช่นดั่งครั้งก่อนมิผิดเพี้ยน

โป้วอั้งเสาะพลันแค่นเสียงเย็นชา

"ขอบคุณท่าน ต้องให้ท่านมาดูแลเยี่ยงนี้ นับเป็นที่เกรงใจยิ่ง"

ชุยล้งแย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"นี่ก็มิสำคัญอย่างไร ท่านมิต้องเกรงใจ"

"แต่ท่านอย่างไรก็เป็นอาคันตุกะ ข้าพเจ้าสมควรต้อนรับท่าน"

"ในเมื่อเราเป็นสหายเก่าแล้ว ท่านไฉนยังจะต้องเกรงใจเยี่ยงนี้อีก?"

"ข้าพเจ้าออกจะรู้สึกเกรงใจยิ่ง"

คนรักที่เคยสาบานจะอยู่เคียงคู่ชั่วฟ้าดินดับ เคยละลายกลายเป็นร่างเดียวกันในครั้งก่อน บัดนี้ ถึงกับมากล่าววาจาเยี่ยงนี้ต่อกัน ผู้อื่นจะต้องรู้สึกขบขันอย่างยิ่ง

แต่มีผู้ใดได้ทราบ จิตใจของทั้งสองเป็นรสชาติใด?

เป็นขมขื่น? หรือปวดแปลบ?

เล็บของโป้วอั้งเสาะจิกลึกเข้าไปในฝ่ามือ กล่าวเสียงราบเรียบ

"อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ายังคงไม่ควรรบกวนท่านเยี่ยงนี้"

"ข้าพเจ้าบอกแล้วมิเป็นไร เพราะอย่างไรสามีข้าพเจ้าก็ทราบว่าข้าพเจ้ามาอยู่ในที่นี้แล้ว"

หัวใจโป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งหยุดเต้นไปทันที อึกเนิ่นนานให้หลัง จึงสามารถเค้นเสียงแหบแห้งได้สามคำ

"สามีท่าน?"

ชุยล้งแย้มยิ้มตอบ

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าถึงกับลืมบอกท่าน ข้าพเจ้าวิวาห์แล้ว"

หัวใจของโป้วอั้งเสาะแหลกลาญไปทันที!

"ขอแสดงความยินดีกับท่าน"

เป็นถ้อยคำเพียงประโยคเดียว เป็นถ้อยคำธรรมดาอย่างยิ่ง มิว่าผู้ใด ในชั่วชีวิตจะต้องเคยกล่าวคำนี้มามากมายหลายครั้ง

แต่ในมวลหมู่มนุษย์สุดคณานับ มีผู้ใดสามารถหยั่งความรู้สึกของโป้วอั้งเสาะตอนกล่าวคำนี้ได้?

นั่นมิเพียงเป็นเจ็บช้ำและรันทด ทั้งมิใช่เดือดดาลและอาฆาตแค้น แต่เป็นความสิ้นหวังที่แสนจะเสียดแทงใจจนสุดจะกล่าวได้

ความสิ้นหวังที่เพียงพอบันดาลให้เลือดลมแข็งตัว

กระทั่งยังไม่รู้สึกเจ็บปวดใด ๆ

มันยังมีชีวิตอยู่ ร่างของมันยังนอนอยู่บนเตียง

แต่ชีวิตนี้ ร่างที่เป็นเลือดเนื้อนี้ คล้ายดั่งมิใช่เป็นของมันอีก

'ขอแสดงความยินดีกับท่าน'

ชุยล้งได้ยินโป้วอั้งเสาะกล่าวคำนี้แล้ว คล้ายดั่งแย้มยิ้มออกมา และก็คล้ายดั่งกล่าววาจาตามมารยาทคำหนึ่ง

เพียงแต่มิทราบว่านางแย้มยิ้มจริงใจหรือไม่? การกล่าววาจาใดไป โป้วอั้งเสาะมิทราบเลย และก็ไม่รู้สึกด้วย

'ขอแสดงความยินดีกับท่าน'

โป้วอั้งเสาะย้ำแต่คำนี้หลายครั้งครา โดยมิทราบกล่าวไปเท่าใดครั้ง แต่ทว่าตัวโป้วอั้งเสาะเอง กลับมิทราบได้กล่าวกระไร

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด จึงได้ยินเสียงชุยล้ง

นางกำลังกล่าวเบา ๆ

"สตรีแต่ละนาง...มิว่าเป็นสตรีเยี่ยงไร จะเร็วจะช้าก็ต้องหาหลักของชีวิต จะเร็วจะช้าก็ต้องวิวาห์กับผู้คน"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

"ในเมื่อท่านไม่ต้องการข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จำต้องวิวาห์กับผู้อื่นเท่านั้น"

นางกำลังหัวร่อ คล้ายดั่งพยายามแสร้งให้มีทีท่าร่าเริงแจ่มใส...มิว่าอย่างไร วิวาห์ย่อมเป็นเรื่องที่พึงปีติยินดีอยู่

ดวงตาของโป้วอั้งเสาะมองเพดานห้อง คล้ายดั่งพยายามข่มกลั้นตัวเองอยู่เต็มที่ ทั้งไม่ยินยอมให้ชุยล้งสังเกตความเจ็บช้ำและผิดหวัง และไม่คิดไปมองนางอีกด้วย

แต่อีกเนิ่นนานให้หลัง ยังถามอีกครั้ง

"สามีของท่านมาด้วยกระมัง?"

"อืมม์"

สามีภรรยาที่เพิ่งวิวาห์ ย่อมต้องเคลียคลอกันมิยอมห่าง

โป้วอั้งเสาะข่มกลั้นความรู้สึกไว้ อีกเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"มันอยู่ที่นอกห้องนี้?"

"อืมม์"

"อย่างนั้น ท่านสมควรออกไปอยู่เป็นเพื่อนมัน ไฉนยังจะอยู่ในที่นี้อีก?"

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว ข้าพเจ้าต้องมาดูแลท่าน"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านมาดูแล และไม่คิดจะให้ผู้อื่นเข้าใจผิด..."

มาตรว่าพยายามข่มกลั้นตัวเอง แต่เสียงยังคงสั่นสะท้าน คล้ายดั่งมิอาจกล่าวสืบต่อไปได้

โชคดีที่ชุยล้งสอดคำขึ้น

"ท่านมิต้องกังวลเรื่องเหล่านั้น มันทราบเรื่องราวต่าง ๆ จนหมดสิ้นแล้ว"

"มันทราบกระไร?"

"มันรู้จักโป้วอั้งเสาะท่าน และก็ทราบน้ำใจของเราสองในกาลครั้งก่อน"

"ระหว่างพวกเรา...ไม่มีน้ำใจใด ๆ"

"มิว่าอย่างไร ข้าพเจ้าก็ได้บอกเรื่องราวในหนหลังแก่มันไปหมดสิ้นแล้ว"

"ดังนั้น ท่านจึงยิ่งไม่บังควรมาที่นี้"

"ที่ข้าพเจ้ามาหาท่าน ได้บอกกับมันแล้ว มันก็เห็นพ้องให้ข้าพเจ้ามาดูแลท่าน"

โป้วอั้งเสาะขบกรามจนโลหิตซึมออกจากเหงือก อดมิได้ต้องแค่นหัวร่อกล่าว

"ดูท่า มันกลับเป็นคนที่เข้าใจความควรมิควรอยู่"

"มันใช่จริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะพลันส่งเสียงดังก้อง

"แต่ข้าพเจ้ากลับมิใช่ ข้าพเจ้าไม่รู้จักแม้สักน้อยนิด"

ชุยล้งฝืนยิ้มกล่าว

"หากท่านกลัวผู้อื่นเข้าใจผิดจริง ข้าพเจ้าพอจะเรียกมันเข้ามาอยู่เป็นเพื่อนท่านด้วย"

โดยมิรอให้โป้วอั้งเสาะเห็นพ้อง นางหันไปเรียกเบา ๆ

"นี่! ท่านเข้ามา ข้าพเจ้าแนะนำสหายให้ท่านได้รู้จักคนหนึ่ง"

นี่

นี่! มาตรแม้นเป็นคำธรรมดาอย่างยิ่ง แต่บางครั้ง กลับคล้ายเป็นความสนิทสนมที่บอกมิถูก

สามีภรรยาที่เพิ่งวิวาห์ อยู่ต่อหน้าผู้อื่น ไยมิใช่มักใช้สรรพนามนี้เรียกหากันและกัน?

ความจริงประตูมิได้ใส่กลอนอยู่แล้ว

นางเพิ่งกล่าวจบคำ มีคนผลักประตูเดินเข้ามาทันที คล้ายดั่งยืนรออยู่ที่นอกประตูตลอดเวลาก็ปาน

ภรรยาอยู่ในห้องกับบุรุษอื่น ผู้เป็นสามีย่อมยากยิ่งที่จะวางใจได้

ความจริงโป้วอั้งเสาะไม่ต้องการเห็นคนผู้นี้เลย แต่กลับอดมิได้ต้องจับตามอง

คนผู้นี้มีวัยไม่สูง แต่ก็มิใช่ฉกรรจ์

ดูไป มันน่ากลัวสามสิบเศษร่วมสี่สิบแล้ว ใบหน้าที่สัตย์ซื่อของมัน มีริ้วรอยของความลำบากตรากตรำปรากฏอยู่เด่นชัด

เฉกเช่นกับเจ้าบ่าวอื่น ๆ ในตัวมันสวมเสื้อผ้าใหม่ เนื้อผ้าที่ดีเยี่ยม สีสันที่สดใส ดูไปไม่สมกับรูปร่างหน้าตาของมันเลย

มิว่าผู้ใดต่างดูออกในปราดแรกว่า มันเป็นคนสัตย์ซื่อสมถะ

สตรีที่กร่ำกร้านกับบุรุษมานานปี หากต้องการหาหลักของชีวิตจริง ไยมิใช่มักเลือกบุรุษที่สัตย์ซื่อสมถะ?

นี่อย่างน้อยย่อมประเสริฐกว่าบรรดาบุรุษหน้าขาว ที่คอยรีดเงินทองของนางไปบำเรอความสุขมากนัก

ตอนโป้วอั้งเสาะเห็นคนผู้นี้ ถึงกับไม่มีความพลุ่งพล่าน กระทั่งยังไม่รู้สึกริษยาผิดกับครั้งก่อน ที่เห็นชุยล้งอยู่กับสารถีผิวคล้ำโดยสิ้นเชิง

ความจริง คนประเภทนี้ไม่อาจกระตุ้นผู้อื่นให้พลุ่งพล่านได้

ชุยล้งได้ลากแขนเสื้อของมันเข้ามา แย้มยิ้มกล่าวว่า

"มันก็คือสามีข้าพเจ้า แซ่เฮ้ง นามไต้ฮ้ง"

เฮ้งไต้ฮ้ง

คนที่สัตย์ซื่อสมถะ นามที่เรียบร้อยธรรมดา

มันถูกชุยล้งจูงเดินมา คล้ายดั่งเป็นทารกก็ปาน นางต้องการให้มันไปเหนือมันต้องมิกล้าไปใต้แน่

ชุยล้งกล่าวอีก

"ท่านผู้นี้ก็คือโป้วอั้งเสาะกงจื้อ ที่เรามักกล่าวขวัญให้ท่านฟัง"

ใบหน้าเฮ้งไต้ฮ้งมีรอยยิ้มประจบขึ้นทันที ประสานมือกล่าว

"ชื่อยิ่งใหญ่ของโป้วกงจื้อ ข้าพเจ้าเลื่อมใสนับถือมานานแล้ว"

ความจริง โป้วอั้งเสาะไม่คิดไปแยแสสนใจมัน หากเป็นก่อน ๆ อาจจะไม่ยอมเหลือบแลมากอีกสักแวบหนึ่งก็ได้

แต่บัดนี้กลับผิดกันแล้ว!

มันแม้ตาย ก็ไม่ยินยอมให้สามีของชุยล้งได้เห็น มันเป็นคนเจ็บช่าเสียใจจน หัวใจแหลกสลายไป

แต่มันก็มิทราบควรกล่าววาจาใดกับคนนี้จริง ๆ ได้แต่พึมพำเบา ๆ

"ขอแสดงความยินดีกับท่าน ขอแสดงความยินดีกับพวกท่าน"

เฮ้งไต้ฮ้งก็ถึงกับคล้ายมิทราบควรกล่าวกระไร ได้แต่ยืนแยกเขี้ยวยิ้มอยู่ในที่นั้น

ชุยล้งถลึงตาจ้องมองมันแวบหนึ่ง แล้วจึงแย้มยิ้มกล่าว

"มันเป็นคนสัตย์ซื่อ มิใคร่คบหากับผู้อื่นใดเสมอมา ดังนั้น กระทั่งวาจา ยังกล่าวมิเป็น"

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"กล่าววาจามิเป็นประเสริฐมาก"

"และมันก็ไม่รู้จักวิชาบู๊ด้วย"

"ไม่รู้จักวิชาบู๊ประเสริฐมาก"

"มันเป็นคนค้าขาย ค้าแพรพรรณเป็นอาชีพ"

"คนค้าขายประเสริฐมาก"

ชุยล้งแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม พลางกล่าวต่อ

"มันนับเป็นคนประเสริฐยิ่งจริง ๆ อย่างน้อยมัน..."

รอยยิ้มของนางขมขื่นอย่างยิ่ง หยุดไปเล็กน้อยแล้วจึงกล่าวต่อ

"อย่างน้อยมันไม่ทอดทิ้งข้าพเจ้า หลบหน้าไปเพียงลำพัง"

โป้วอั้งเสาะคล้ายมิได้ยินนางกล่าวกระไร และมิได้เห็นรอยยิ้มที่รันทดหดหู่ของนางด้วย

โป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งจ้องมองเฮ้งไต้ฮ้งอยู่ แต่ความจริงกลับไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น ไม่เห็นโดยสิ้นเชิง

แต่เฮ้งไต้ฮ้งกลับคล้ายกระสับกระส่ายอย่างยิ่ง อ้อมแอ้มขึ้นเบา ๆ

"พวกท่านอยู่สนทนาในที่นี้ก่อน ข้าพเจ้า...ยังคงออกไปที่นอกห้องเหมาะสมกว่า"

มันคล้ายดั่งคิดจะดึงแขนเสื้อออกจากมือชุยล้ง แต่ก็คล้ายดั่งมิกล้า

เนื่องเพราะสีหน้าของชุยล้งเปลี่ยนแปลงเป็นไม่น่าดูอย่างยิ่ง

บุรุษที่กลัวภรรยา ในโลกนี้มีไม่น้อย แต่กลัวจนร้ายกาจเช่นดั่งมันกลับมีไม่มาก

คนสัตย์ซื่อที่ได้ภรรยาสวยสะคราญ ความจริงมิใช่นับเป็นเรื่องมีโชคอย่างไรเลย

โป้วอั้งเสาะพลันกล่าว

"เชิญท่านนั่งก่อน"

เฮ้งได้ฮั้งรับคำเบา ๆ แต่ยังคงยืนตัวแข็งอยู่ในที่นั้น

ชุยล้งถลึงจ้องมันแล้วกล่าว

"โป้วกงจื้อเรียกท่านนั่ง ท่านไฉนยังไม่นั่งลง?"

เฮ้งได้ฮั้งทรุดกายนั่งทันที ดูไปหากไม่ได้รับคำสั่งจากภรรยา มันคล้ายดั่งกระทั่งยังมิกล้านั่งลง

ตอนมันนั่งลง มือทั้งสองได้วางไปที่หัวเข่าอย่างเรียบร้อยสำรวม

มือของมันหยาบอย่างยิ่ง ที่เล็บยังคล้ายมีคราบน้ำมันหลงเหลือ

โป้วอั้งเสาะมองดูมือทั้งสองของมันแล้วกล่าว

"พวกท่านวิวาห์กันมานานเท่าใดแล้ว?"

เฮ้งได้ฮั้งตะกุกตะกัก

"ประมาณ...ประมาณ..."

มันชายตามองชุยล้ง คล้ายดั่งแต่ละประโยคต่างต้องได้รับการเห็นพ้องจากนางก่อนก็ปาน

ชุยล้งกล่าว

"ร่วมสิบวันแล้ว"

เฮ้งได้ฮั้งร้องขึ้นทันที

"ใช่ ร่วมสิบวันแล้ว วันนี้เพิ่งเป็นวันที่เก้า"

โป้วอั้งเสาะถาม

"พวกท่านรู้จักกันมาก่อน?"

"มิใช่...เป็น...เป็น..."

กระทั่งใบหน้าของมันยังแดงฉาน คล้ายดั่งคำถามที่รวบรัดชัดเจนนี้ ก็ยังไม่มีปัญญาตอบได้

โป้วอั้งเสาะเงยหน้าขึ้น ถลึงจ้องมันแน่วนิ่ง

มาตรว่าอากาศเย็นอย่างยิ่ง แต่ศีรษะเฮ้งได้ฮั้งกลับมีเหงื่อซึมออกเป็นเส้นสาย กระทั่งนั่งก็ยังรู้สึกทุรนทุราย

โป้วอั้งเสาะพลันกล่าว

"ท่านมิใช่มีอาชีพค้าแพรพรรณ"

สีหน้าเฮ้งได้ฮั้งแปรเปลี่ยนไปทันที ตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

โป้วอั้งเสาะเบือนหน้าช้า ๆ ไปถลึงจ้องชุยล้ง พลางกล่าวทีละคำ

"มันก็มิใช่สามีท่าน!"

สีหน้าชุยล้งก็แปรเปลี่ยนไป คล้ายดั่งพลันถูกคนตบใส่หน้าอย่างหนักหน่วงฉาดหนึ่ง

ความจริงนางคล้ายสวมหน้ากากอยู่ แต่การตบครานี้ ได้ตบหน้ากากของนางแตกกระจายออกไปหมดสิ้น!

สตรีบางครั้งก็คล้ายเม็ดในลูกท้อ

ขอเพียงท่านสามารถทุบเปลือกที่แข็งทางด้านนอกแตก ก็จะพบเนื้อในของเปลือกกรอบนุ่มหอมหวานปานใด

โป้วอั้งเสาะจับตามองนางแน่วนิ่ง ในดวงตาที่กระด้างเย็นชา พลันปรากฏน้ำใจที่ไม่มีทางเปรียบเทียบบรรยายถูกต้อง มิทราบเป็นปีติยินดี? รันทดหดหู่? หรือสมเพชเห็นใจ?

มองดูน้ำตาสุกใสที่หลั่งไหลลงเป็นเส้นสายบนใบหน้านาง...

โป้วอั้งเสาะเห็นร่างนางเริ่มสั่นระริก คล้ายดั่งกระทั่งยืนก็ยืนไม่อยู่

นางมิต้องกล่าวอะไรอีกแล้ว เพียงนี้ก็พอแสดงให้เห็น น้ำใจของนางที่มีต่อโป้วอั้งเสาะยังไม่เปลี่ยนแปร

นางมิอาจไม่ยอมรับได้ คนผู้นี้มิใช่สามีของนางจริง ๆ

แต่โป้วอั้งเสาะยังคงต้องถามไป

"คนผู้นี้เป็นใครกันแน่?"

ชุยล้งก้มศีรษะตอบ

"มิทราบ"

"ท่านก็มิทราบ?"

"มัน...มันเป็นเพียงคนที่ผู้รับใช้ของโรงเตี๊ยมไปหามาให้ข้าพเจ้าใช้งานชั่วคราว ข้าพเจ้าไม่รู้จักมันมาก่อนเลย"

"ท่านหามันมาเพื่อต้องการให้มันแอบอ้างเป็นสามีท่าน?"

ชุยล้งก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"ท่านไฉนต้องทำดั่งนี้?"

ชุยล้งกล่าวเสียงเครือ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าคิดจะมาเยี่ยมท่าน คิดจะมาอยู่เป็นเพื่อนท่าน ดูแลท่าน

แต่ก็กลัวท่านขับไล่ข้าพเจ้าไป เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านรู้สึก ข้าพเจ้าพัวพันท่านมิยอมเลิกรา ไม่ต้องการให้ท่านรู้สึก ข้าพเจ้าเป็นสตรีที่ต่ำช้าไร้ยางอาย"

ที่สำคัญสุดคือ นางไม่อาจทนทานความเย็นชาและหยามประณามจากโป้วอั้งเสาะได้อีก

นางกลัวอย่างยิ่งว่าโป้วอั้งเสาะจะทำลายจิตใจนาง ดังนั้น จึงคิดได้วิธีนี้มาคุ้มครองตัวเอง

มาตรว่านางมิได้บอกสาเหตุนี้ไป แต่โป้วอั้งเสาะย่อมเข้าใจกระจ่าง

โป้วอั้งเสาะมิใช่เป็นก้อนน้ำแข็ง และมิใช่เป็นตอไม้โดยแท้จริง

ชุยล้งหลั่งน้ำตากล่าวต่อไป

"ความจริงในใจข้าพเจ้ามีแต่ท่านอยู่เสมอมา แม้นับว่าท่านไม่ต้องการข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ต้องไม่วิวาห์กับผู้อื่น หลังจากข้าพเจ้าติดตามท่านมา ก็ไม่ได้เหลือบแลบุรุษใดในสายตาอีกเลย"

โป้วอั้งเสาะพลันรวบรวมกำลังทั้งร่าง ร้องสุดเสียง

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการท่าน? ผู้ใดว่ากัน?"

ชุยล้งเงยหน้า หลั่งน้ำตาจ้องมองพลางกล่าว

"ท่านยังต้องการข้าพเจ้าจริง?"

โป้วอั้งเสาะตะเบ็งสุดเสียง

"ข้าพเจ้าย่อมต้องการท่าน มิว่าท่านจะเป็นสตรีเยี่ยงไร ข้าพเจ้าต่างต้องการท่าน นอกจากท่านแล้ว ข้าพเจ้าไม่ต้องการสตรีอื่นใดเช่นกัน"

นี่เป็นความจริงใจที่ถูกแสดงออกเป็นครั้งแรก

ตอนเมื่อโป้วอั้งเสาะกางแขน ชุยล้งก็ได้โถมลงไปในอ้อมอก

ทั้งสองโอบรัดกันแนบแน่น ร่างของทั้งสองคล้ายดั่งละลายกลายเป็นหนึ่งเดียว หัวใจทั้งสองก็คล้ายกลายเป็นหนึ่งเดียว

บรรดาความคับแค้นขมขื่น เจ็บช้ำรันทด เดือดดาล เข้าใจผิดทั้งมวล พลันคล้ายหมอกควันที่สลายไปหมดสิ้น

ขอเพียงทั้งสองมีโอกาสได้อยู่ร่วมกันอีกครั้ง ในโลก ยังมีเรื่องราวใดมีค่าพอให้ทั้งสองหงุดหงิดกลัดกลุ้มอีก?

ชุยล้งรวมกำลังทั้งมวลโอบรัดโป้วอั้งเสาะไว้ ละล่ำละลักไม่หยุดปาก

"ขอเพียงท่านต้องการข้าพเจ้าจริง นับแต่นี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้าจะไม่หลบหน้าท่านไปอีก และไม่พรากจากท่านอีกด้วย"

"ข้าพเจ้าก็ไม่พรากจากท่านตลอดกาล"

"ตลอดกาลนาน?"

"ใช่ ตลอดกาลนาน"

เฮ้งได้ฮั้งจับตามองทั้งสอง ดวงตาคล้ายดั่งมีความรู้สึกงุนงงไม่เข้าใจ

มันย่อมไม่เข้าใจความรู้สึกเยี่ยงนี้ได้ ยิ่งไม่เข้าใจ ในเมื่อทั้งสองรักกันโดยจริงใจ ไฉนยังแส่หาความหงุดหงิดกลัดกลุ้มอีก?

ความหวานชื่นและขมขื่นของรัก มิใช่คนประเภทมันจะสามารถเข้าใจได้กระจ่าง

เนื่องเพราะมันมิเคยทุ่มเทคุณค่าที่เจ็บช้ำขมขื่นออกไป ดังนั้น มันจะไม่ได้รับความหวานชื่นของรักมาเลยตลอดกาล

มันเพียงทราบ ที่มันยังรีรออยู่ในห้องนับว่าเกินความจำเป็น

มันทรงกายขึ้นเบา ๆ มีทีท่าคล้ายจะออกจากห้อง

โป้วอั้งเสาะกับชุยล้งย่อมไม่ไปสนใจมัน ทั้งสองคล้ายลืมว่า ยังมีมันอยู่อีกผู้หนึ่ง

โคมไฟสลัวมัวตา ทาบเงาของมันบนผนัง

ผนังสีขาว เงาร่างสีดำ

มันหันกายช้า ๆ ในมือพลันมีกระบี่สั้นหนึ่งเชียะเจ็ดนิ้วขึ้นอีกเล่มหนึ่ง!

ตัวกระบี่บางและคมกริบ มีประกายสีครามแวววาวอยู่ในแสงโคมไฟอันเลือนราง

หรือตัวกระบี่อาบยาพิษไว้?

เฮ้งได้ฮั้งเดินช้า ๆ ออกไป เดินได้สองก้าวพลันพลิกตัว

ประกายกระบี่สีครามพุ่งวาบ แทงเข้าใส่ชายโครงโป้วอั้งเสาะดุจสายฟ้าแลบ!

ไม่มีผู้ใดสามารถคาดคิดถึงความเปลี่ยนแปรนี้ได้ อย่าว่าแต่ยังเป็นคนรักที่โอบรัดกันแนบแน่น จมอยู่ในความหวานชื่นของรสรัก!

สองแขนของโป้วอั้งเสาะรัดชุยล้งแนบแน่น ชายโครงทั้งแถบจึงปรากฏอยู่กว้างนับเป็นเป้าที่เหมาะต่อการจู่โจมเป็นที่สุด!

กระบี่นี้มิเพียงทั้งรวดเร็วทั้งอำมหิตเท่านั้น ยังเป็นการลงมือใส่จุดอ่อนของศัตรูอย่างแม่นยำอีกด้วย!

เพื่อต้องการแทงกระบี่นี้ มันผู้นี้คล้ายได้เตรียมมาเป็นเวลานานปีแล้วก็ปานพลานุภาพของความอาฆาตแค้นที่ถมทับกันมานานปี ได้ระบายออกไปกับกระบี่นี้จนหมดสิ้น!

โป้วอั้งเสาะมิเพียงไม่เห็นเท่านั้น กระทั่งยังไม่รู้สึกสักน้อยนิดด้วย

แต่พอดีชุยล้งบังเอิญลืมตาขึ้น พอดีเห็นเงาบนผนังห้อง

นางกระทั่งคิดก็ยังไม่คิด พลันรวมพละกำลังทั้งมวลเท่าที่มี ผลักโป้วอั้งเสาะออกให้ว่างของนางไปขวางกระบี่ไว้!

ประกายกระบี่พอวูบ แทงเข้าใส่กลางหลังนางถนัดถนี่!

ความปวดแปลบที่ไม่มีปัญญาบรรยาย คล้ายดั่งบันดาลให้ร่างนางแตกกระจายออกจากกันก็ปาน

แต่ดวงตาของนางกลับยังคงจ้องมองโป้วอั้งเสาะ

นางทราบ นับแต่นี้ไป น่ากลัวจะไม่ได้เห็นหน้าโป้วอั้งเสาะอีกแล้ว ดังนั้นนางตอนนี้ขอจ้องมองอีกสักครู่ก็ยังสมใจอยู่

นางขบกรามแนบแน่น เพื่อไม่ให้นางสิ้นสติล้มลงไป

ไม่มีผู้ใดสามารถบรรยายสีหน้าของนางตอนนี้ได้ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจได้ด้วย!

นั่นมิเพียงเป็นรันทดหดหู่ ยังมีความปลาบปลื้มประโลมด้วย

เนื่องเพราะนางใกล้จะตายแล้ว แต่โป้วอั้งเสาะกลับยังมีชีวิตอยู่ต่อไปได้!

เนื่องเพราะในที่สุด นางก็ได้ให้โป้วอั้งเสาะเข้าใจ ความรักที่นางมีต่อโป้วอั้งเสาะลึกซึ้งปานใด จริงใจเพียงไหน?!

กระทั่งมุมปากนางยังมีรอยยิ้มที่หวานชื่นอยู่เล็กน้อย

เนื่องเพราะนางยามมีชีวิตแม้จะต่ำช้า แต่ยามนางตาย กลับตายได้ยิ่งใหญ่สุดสูง!

ชีวิตของนางย่อมนับว่ามีคุณค่าอยู่!

โป้วอั้งเสาะล้มลงบนเตียงแล้วจับตามองนาง มองดูประกายตานางที่มีทั้งเจ็บปวดทั้งปลื้มประโลม มองดูรอยยิ้มที่ทั้งรันทดทั้งหวานชื่นของนาง

หัวใจโป้วอั้งเสาะแหลกสลายแล้ว!

ชุยล้งมองดูโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง ในที่สุดพยายามรวมกำลังกล่าวได้ประโยคหนึ่ง

"ท่านต้องเชื่อ ข้าพเจ้าไม่รู้จักมันเป็นใครจริง ๆ และไม่ทราบมันจะทำร้ายท่าน"

โป้วอั้งเสาะเค้นเสียงจากไรฟัน

"ข้าพเจ้า...เชื่อท่าน"

โป้วอั้งเสาะขบกรามสุดแรง แต่น้ำตาอุ่นระอุยังคงทะลักออกมาดุจทำนบทลาย

ชุยล้งแย้มยิ้มแล้วพลันล้มลงไป ใบหน้าสวยงามที่ซีดขาวของนางแปรเปลี่ยนเป็นดำคล้ำแล้ว

กระบี่สั้นยังตรึงติดที่กลางหลังนาง

กระบี่ที่บางและคมกริบ แทงเข้าในกระดูกสันหลังนาง ถูกหนีบไว้แนบแน่น เฮ้งไต้ฮ้งถึงกับมิทันชักออกมาได้ จำต้องคลายมือทิ้งกระบี่ ถอยหลังไปทีละก้าว

มือเปล่าต้านกระบี่

เฮ้งไต้ฮั้งหวังให้สามารถถอยออกไป หวังให้โป้วอั้งเสาะที่ตกอยู่ในความเศร้า เสียใจสุดซึ้งกับตระหนกตกใจสุดแสน ลืมมันไปได้

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลือบแลมันแม้สักแวบเดียวจริง ๆ เพียงแต่เค้นเสียงออกจากฟันที่ขบกันแนบแน่น

"หยุดไว้!"

ไม่มีผู้ใดสามารถบรรยาย สองคำนี้ได้แฝงความอาฆาตแค้นกับเหี้ยมอำมหิตอยู่ลึกซึ้งเพียงใด กระทั่งยังไม่มีผู้ใดสามารถคาดคิดได้ด้วย!

ดูในแสงโคม ใบหน้าที่สัตย์ซื่อสมถะของเฮ้งไต้ฮั้ง ได้กลับกลายเป็นบิดเบี้ยวอำมหิตไม่ผิดปิศาจร้ายแล้ว

แต่มันยังคงหยุดยืน

ในเสียงของโป้วอั้งเสาะ คล้ายมีพลานุภาพที่แม้ภูตผีเทพยดายังต้องอกสั่นขวัญเสีย

พลานุภาพของอาฆาตแค้น!

ในที่สุด เฮ้งไต้ฮั้งแสยะยิ้มกล่าว

"ท่านจะต้องใครทราบ เราเป็นผู้ใดกันแน่?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ

เฮ้งไต้ฮั้งแสยะยิ้มกล่าว

"เราคือคนที่มาเพื่อปลิดชีวิตท่าน"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านก็เป็นผู้หนึ่งที่ไปร่วมกลุ้มรุมสังหารทางนอกอารามบ้วยฮวยอำในค่ำคืนนั้น?"

"เรามิใช่ เราเพียงต้องการฆ่าท่านเท่านั้น"

"เพราะเหตุใด?"

เฮ้งได้ฮ้งแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านสามารถฆ่าผู้อื่น ผู้อื่นไฉนไม่อาจมาฆ่าท่านได้?"

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่าน"

"ท่านก็ไม่รู้จักก้วยอุย แต่ท่านกลับฆ่ามัน ยังฆ่าทารกที่น่าเวทนานั้นด้วย"

หัวใจโป้วอั้งเสาะวาบหวิวทันที กล่าวสวนคำ

"ท่านมาเพื่อล้างแค้นแทนพวกมัน?"

"ไม่ใช่"

"แล้วท่านมาเพื่อกระไร?"

"เหตุผลของการฆ่าคนมากอย่างยิ่ง มิแน่ว่าจะต้องเป็นการล้างแค้น"

หยุดแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ชั่วชีวิตของทารกนั้น มิเคยกระทำเรื่องเป็นภัยต่อผู้ใด ยิ่งไม่เคยฆ่าคนด้วย แต่บัดนี้ มันกลับตายด้วยฝีมือท่าน ท่านเล่า? ท่านฆ่าคนมามากน้อยเท่าใด? คนที่ท่านฆ่าล้วนสมควรถูกฆ่าจริงหรือไร?"

โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบ

เฮ้งได้ฮ้งส่งเสียงดัง ๆ ต่อ

"ขอเพียงท่านเคยฆ่าคนมาผู้หนึ่ง อาจมีคนอีกมากหลายต้องการมาฆ่าท่าน ขอเพียงท่านฆ่าผิดคนไปผู้เดียว ก็ไม่มีสิทธิ์ไปถามผู้อื่น ไฉนมาฆ่าท่านแล้วตลอดกาล"

โป้วอั้งเสาะลุกขึ้นช้า ๆ ก้มลงไปดึงมือชุยล้งเบา ๆ

มือทั้งสองความจริงอบอุ่นนุ่มนิ่ม มีแต่ยามที่มือทั้งสองลูบไล้ มันจึงพอจะลืมความอาฆาตแค้นที่จับจิตใจไปได้ชั่วครู่ หัวใจมันจึงค่อยสงบเยือกเย็นลงได้ชั่วคราว

แต่บัดนี้ มือทั้งสองข้างคล้ายดั่งเย็นแข็งไปโดยสิ้นเชิง

โป้วอั้งเสาะมิได้หลั่งน้ำตา มีแต่เหม่อมองดูนางจนซึมเซา คล้ายดั่งลืมว่ามีเฮ้งได้ฮ้งอยู่ร่วมห้องไปอีกแล้ว

ใบหน้าที่ซีดขาวกลับกลายจนคล้ายไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

แต่มืออีกข้างหนึ่งกลับกุมไปที่ดาบคู่ชีวิต

ดาบสีดำสนิท ดำจนบันดาลให้จิตใจคนแหลกสลายได้

มิว่าผู้ใดเห็นดาบเล่มนี้ ต่างจะรู้สึกมีความเย็นยะเยียบจนเสียดกระดูกแผ่กระจายทั่วร่างทันที

เฮ้งไต้ฮ้งจับตามองดาบเล่มนั้น มือก็คล้ายพลันเย็นแข็งไปในบัดดล

โป้วอั้งเสาะยังคงมิเหลือบแลมันสักแวบเดียว

"ท่านพอจะฆ่าข้าพเจ้าได้ มิว่าผู้ใดต่างฆ่าข้าพเจ้าได้ แต่กลับไม่บังควรฆ่านาง"

เสียงของโป้วอั้งเสาะพิกล และคล้ายไกลอย่างยิ่ง คล้ายดังมาจากยอดเขาสุดไกล และก็คล้ายดังจากใต้ห้วงอเวจี

"ข้าพเจ้าไม่สนใจท่านเป็นผู้ใด และไม่สนใจท่านมาเพราะเหตุใด? ท่านฆ่านาง ข้าพเจ้าก็ต้องฆ่าท่าน"

ใบหน้าเฮ้งไต้ฮ้งแปรเปลี่ยนเป็นเผือดขาวราวซากศพ แต่ยังคงแค่นหัวร่อกล่าว

"ตอนนี้ท่านยังมีกำลังชักดาบได้?"

โป้วอั้งเสาะมิตอบ

โป้วอั้งเสาะได้แต่ลุกขึ้นช้า ๆ เดินช้า ๆ เข้าหาเฮ้งไต้ฮ้ง เดินกุมดาบคู่ชีวิตเข้าหา

ฝักดาบสีดำสนิท ดวงตาสีดำสนิท

ตาสีดำสนิท จับมองคอหอยเฮ้งไต้ฮ้งแน่วนิ่งไม่กะพริบ

ลมหายใจของเฮ้งไต้ฮ้งขาดห้วงไปทันที คล้ายดั่งพลันมีมือเหล็กที่มองไม่เห็นเค้นคอหอยไว้ก็ปาน

มันไม่ถอยหลังอีกแล้ว เนื่องเพราะมันทราบ ตอนนี้ไม่มีทางพอจะถอยอยู่เลย

มาตรว่าดาบยังมิถูกชักจากฝัก แต่ตลอดร่างของมัน คล้ายตกอยู่ในรังสีดาบที่ยะเยียบครอบคลุมไว้จนหนาแน่น

รังสีดาบที่ยิ่งใหญ่และหนักหน่วง ถมทับหัวใจของมันจนจมต่ำลงไปทุกขณะ คล้ายดั่งจมลงสู่อเวจีลึกล้ำไม่อาจหยั่งคำนวณ

โป้วอั้งเสาะเดินเข้าไป มาตรว่าทีท่าการเดินจะเก้งก้างน่าขบขัน แต่มือยังคงกุมดาบไว้มั่น ขอเพียงในมือมีดาบ ต้องไม่มีผู้ใดรู้สึกว่ามันเดินเก้งก้างน่าขบขันเด็ดขาด

ร่างของมันคล้ายดั่งผนึกเป็นหนึ่งเดียวกับดาบแล้ว!

เฮ้งไต้ฮ้งจับมองดูดาบแล้ว พลันถอนใจยาว

โป้วอั้งเสาะส่งเสียง

"ท่านสำนึกเสียใจ?"

เฮ้งไต้ฮ้งผงกศีรษะกล่าวด้วยความรันทด

"ข้าพเจ้าเพียงสำนึกเสียใจที่ไม่ไปเชื่อวาจาคนผู้หนึ่ง"

"วาจาใด?"

"มันความจริงต้องการให้ข้าพเจ้ามาทำลายดาบเล่มนี้ของท่านก่อน"

"ทำลายดาบเล่มนี้ก่อน?"

"มาตรว่าดาบเล่มนี้ไม่พิเศษ แต่สำหรับท่านแล้ว คุณค่าของมันกลับพิเศษอย่างยิ่ง"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะดาบเล่มนี้ก็คล้ายไม้เท้าของท่าน หากไม่มีดาบเล่มนี้ ท่านอย่างมากก็เป็นคนขาเป๋ที่น่าเวทนาเท่านั้น เพียงในเวลาที่ท่านมีดาบเล่มนี้อยู่กับมือ ท่านจึงสามารถลุกขึ้นยืนได้ จึงสามารถยืนตัวตรงได้"

ใบหน้าที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะร้อนผะผ่าวดุจมีไฟเผาผลาญ

เฮ้งไต้ฮ้งจับตามองสีหน้าของโป้วอั้งเสาะ พลางกล่าวต่อไป

"วาจาเหล่านี้ย่อมมิใช่เป็นเรากล่าว เนื่องเพราะก่อนนี้เรามิเคยเห็นท่านมาเลย ไม่เข้าใจท่านเลย"

"วาจาเหล่านี้เป็นผู้ใดกล่าว?"

"คนผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"เราไฉนต้องบอกกับท่าน?"

"ที่ท่านมาฆ่าข้าพเจ้า เป็นคนผู้นั้นต้องการให้ท่านมา?"

"อาจบางทีใช่ อาจบางทีมิใช่"

ใบหน้าพลันมีความรู้สึกพิกลพิสดาร กล่าวสืบต่อไป

"อย่างไรก็ตาม ท่านต้องไม่มีวันทราบ คนผู้นั้นเป็นใครตลอดกาล...และไม่มีวันเดาออกอีกด้วย"

วาจานี้ของมันเท่ากับยอมรับ ที่มันฆ่าโป้วอั้งเสาะ เพราะถูกผู้อื่นใช้มาจริง ๆ

มันความจริงไม่มีเหตุผลต้องมาฆ่าโป้วอั้งเสาะจริง ๆ

ในโลกแม้มีคนที่ไปฆ่าคนโดยที่ไม่มีต้นสายปลายเหตุอยู่มากหลาย แต่มันต้องมิใช่คนประเภทนั้นเด็ดขาด

คนที่สามารถวางแผนแนบเนียนและอำมหิตเยี่ยงนี้มาได้ ต้องมิใช่คนประเภทนี้เด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะพลันเงยหน้า ดวงตาดำขลับคล้ายมีเปลวไฟเผาผลาญ จับมองฝ่ายตรงข้ามแน่วนิ่ง

สีหน้าของเฮ้งไต้ฮ้งกลับสงบเยือกเย็นลง แค่นเสียงกล่าว

"ท่านไฉนยังไม่ชักดาบ?"

โป้วอั้งเสาะนิ่งอึ้งเป็นเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

"ไม่เข้าใจเรื่องอันใด?"

"ไม่เข้าใจ ท่านไฉนต้องมาตายแทนผู้อื่น?"

"ตายแทนผู้อื่น?"

"ท่านความจริงเป็นเพียงเครื่องมือที่ถูกผู้อื่นใช้เท่านั้น ความจริงไม่มีคุณค่าให้ข้าพเจ้าลงมือฆ่าท่านเลย"

"อ้อ?"

"ที่ข้าพเจ้าสมควรฆ่า ความจริงเป็นคนที่ใช้ให้ท่านมาฆ่าข้าพเจ้า"

"แต่เพียงข้าพเจ้าบอกนามคนผู้นั้นเป็นใคร หรือท่านจะยอมปล่อยข้าพเจ้าไปได้?"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว คนประเภทท่าน ไม่มีคุณค่าให้ข้าพเจ้าลงมือ"

เฮ้งไต้ฮ้งพลันเงียบงันไป คล้ายใคร่ครวญเรื่องนี้อยู่ เงื่อนไขที่โป้วอั้งเสาะเสนอเย้ายวนจิตใจอย่างยิ่ง มิว่าผู้ใดต่างต้องใคร่ครวญขบคิด

ขอเพียงมีชีวิตต่อไปได้ เชื่อแน่ว่า ในโลกต้องไม่มีคนที่แส่หาที่ตายจริง ๆ อยู่เด็ดขาด

โป้วอั้งเสาะมิได้เร่งรัด

ยามเมื่อคนอื่นใคร่ครวญเพื่อตัดสินใจ หากไปเร่งรัดมัน บีบบังคับมัน ผลที่จะได้รับมักเป็นตรงข้ามเสมอ

เหตุผลนี้โป้วอั้งเสาะก็เข้าใจ

เนิ่นนานให้หลัง เฮ้งไต้ฮ้งจึงกล่าว

"ท่านสมควรดูออก ข้าพเจ้ามิใช่วิญญูชน"

โป้วอั้งเสาะสงบปากคำ ยอมรับโดยดุษณี

เฮ้งไต้ฮ้งกล่าวต่อ

"บุคคลเช่นข้าพเจ้า เพื่อรักษาชีวิตตัวเองไว้ มิว่าผู้ใด ข้าพเจ้าต่างขายได้ทั้งสิ้น"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียง

ท่านไม่โง่เขลา"

"ดังนั้น ข้าพเจ้ายังมีอีกปัญหาหนึ่ง"

โป้วอั้งเสาะสงบรอให้มันถาม เฮ้งได้ฮ้งกล่าวอีก

"ข้าพเจ้าไฉนทราบว่าท่านจะต้องฆ่าข้าพเจ้าได้แน่ อาจบางทีท่านตอนนี้มิใช่เป็นคู่มือข้าพเจ้าได้เลย อย่างนั้น ข้าพเจ้าไยต้องบอกความลับของผู้อื่นแก่ท่าน?"

โป้วอั้งเสาะก็มิตอบคำถามนี้

โป้วอั้งเสาะมีแต่ยืนสงบนิ่งในที่นั้น เพ่งมองดูฝ่ายตรงข้ามแน่วนิ่ง อีกเนิ่นนานจึงได้กล่าวช้า ๆ

ข้าพเจ้าความจริงควรตัดหูท่านออกมาสักข้าง ให้ท่านเชื่อถือได้"

"อ้อ?"

"แต่บุคคลประเภทท่าน มิเพียงไม่มีคุณค่าให้ข้าพเจ้าลงมือเท่านั้น ยิ่งไม่มีคุณค่าให้ข้าพเจ้าชักดาบด้วย"

"อ้อ?"

"แต่ข้าพเจ้ากลับมิอาจไม่ให้ท่านเข้าใจความเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องใช้ดาบก็สามารถฆ่าท่านได้เช่นกัน"

เฮ้งได้ฮ้งหัวร่อแล้ว

มันย่อมไม่เชื่อ โป้วอั้งเสาะจะวางดาบเล่มนี้ได้

แต่ในตอนมันเริ่มเปล่งเสียงหัวร่อ โป้วอั้งเสาะก็ได้วางดาบในมือลงบนโต๊ะตัวหนึ่ง

โป้วอั้งเสาะคล้ายตกลงใจไปยืนยันความเรื่องหนึ่ง...ไม่มีดาบเล่มนี้ ยังคงสามารถยืนหยัดอยู่ได้เช่นกัน

เฮ้งได้ฮ้งตระหนกอย่างยิ่งจนเห็นชัด...อาจบางทีใบหน้ามันเริ่มปรากฏแววตระหนกสงสัย พริบตานั้น มือของมันมีกระบี่สั้นมาอีกเล่มหนึ่ง กระบี่ที่เป็นประกายสีครามแวววาว!

ประกายกระบี่พอวูบ แทงสวบเข้าใส่ทรวงอกโป้วอั้งเสาะดั่งสายฟ้า!

เฮ้งได้ฮ้งย่อมมิใช่เป็นคนค้าขาย เฮ้งได้ฮ้งย่อมมิใช่ชื่อแซ่แท้จริงของมัน

ตอนกระบี่มันแทงออกไป มิว่าผู้ใดต่างดูออก ผู้นี้มิเพียงเป็นมือกระบี่ที่มีนามเกรียงไกรเท่านั้น ยังเป็นผู้ชำนาญการฆ่าคนจนเชี่ยวชาญอีกด้วย

กระบี่ของมันอำมหิตชั่วร้ายอย่างยิ่ง กราดเกรี้ยวดุดัน มาตรแม้นไม่มีการ

พลิกแพลงที่ซับซ้อนเลอเลิศ แต่กลับมีประสิทธิภาพในการฆ่าคนสูงส่งยิ่ง

กระบี่นี้พอแทงออกไป ก็คล้ายเป็นอสรพิษร้ายแลบลิ้น

โป้วอั้งเสาะไม่มีปัญญาสะบัดดาบต่อต้าน เนื่องเพราะในมือไม่มีดาบแล้ว

แต่ยังคงมีมืออยู่!

มือที่ซีดขาว!

ร่างโป้วอั้งเสาะถลันวูบ มือที่ซีดขาวพลันตะปบเข้าใส่ตัวกระบี่

โป้วอั้งเสาะคล้ายลืมว่า มือทั้งสองของมันประกอบจากเลือดเนื้อ มิใช่หลอมจากเหล็กไหล คล้ายดั่งลืมว่า ในมือมันไม่มีดาบแล้ว

หรือเนื่องเพราะในความรู้สึก มือของมันจับดาบ มันผนึกเป็นหนึ่งเดียวกันตลอดกาล?

หรือเนื่องเพราะไม่เคยชินกับมือเปล่าไร้ดาบ?

ตัวกระบี่อาบยาพิษร้ายอยู่แน่ชัด เพียงถูกกรีดผิวขาดสักน้อยนิด ต้องสิ้นชีวิตล้มลงไป

เพลงกระบี่ของเฮ้งไต้ฮ้งมิได้เปลี่ยนกระบวนท่า

มันย่อมไม่ยอมเปลี่ยนกระบวนท่า มันหวังให้โป้วอั้งเสาะคว้ากระบี่มันได้คว้ายิ่งแรงยิ่งสาสมใจ!

คนที่ชาญฉลาดโดยแท้จริง จะต้องไม่ถือผู้อื่นเป็นคนโง่เขลาตลอดกาล

คนที่ถือผู้อื่นโง่เขลา ถึงวาระสุดท้ายมักจะต้องได้พบเห็น ที่โง่เขลาโดยแท้จริงมิใช่ผู้อื่น แต่เป็นตัวเอง!

เฮ้งไต้ฮ้งรู้สึก โป้วอั้งเสาะโง่เขลาจนบัดซบจริง ๆ

นอกจากคนโง่บัดซบ มีผู้ใดยอมใช้มือเปล่าของตนไปตะปบคว้ากระบี่คมกริบที่อาบยาพิษร้าย?

นี่อาจเนื่องเพราะถูกกระทบกระเทือนใจรุนแรงเกินไป ดังนั้น สมองจึงเสื่อมจนซึมเซา?

เฮ้งไต้ฮ้งแทบจะหัวร่อด้วยความขบขัน

มันย่อมยังมิได้หัวร่อออกไป เนื่องเพราะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในเวลาเร็วกว่ากะพริบตา

มันก็ทราบ กระบี่นี้ของมันได้แทงสุดล้าจนสิ้นกระบวนท่า ความเร็วได้ช้าลงไปกว่าเดิม

ในเมื่อกระบี่นี้แทงไม่ถูกฝ่ายตรงข้าม ความจริงควรเปลี่ยนกระบวนท่าเสีย

แต่เนิ่น ๆ

บัดนี้ มันมีแต่รอให้โป้วอั้งเสาะคว้าใส่ตัวกระบี่มัน

พริบตานั้น มันพลันตาลายไปวูบ มือที่ซีดขาวได้ฟาดเข้าใส่หน้าที่ดำคล้ำของมันแล้ว!

ในช่วงสุดท้ายของพริบตา กระบวนท่าของโป้วอั้งเสาะถึงกับพลันแปรเปลี่ยนแปรเปลี่ยนเป็นเร็วอย่างยิ่ง เร็วจนไม่มีทางคาดคิดคำนวณได้

มันเพียงรู้สึกหน้ามืดไปทันที สมองลั่นอื้ออึงจนมึนงง ไม่รู้สึกถึงเรื่องราวใดทั้งสิ้น!

รอจนได้สติฟื้นคืนมาจึงพบเห็น มันถึงกับล้มฟุบอยู่ที่มุมห้อง จมูกยังคงมีโลหิตหลั่งไหล ใบหน้าปวดแปลบคล้ายดั่งมีเข็มทิ่มแทงอยู่ โหนกแก้มซ้ายแหลกละเอียด ดั้งจมูกก็ย้ายจากที่เดิมไป

เมื่อมันสามารถเงยหน้าขึ้นมา จึงได้พบเห็นกระบี่ของมันอยู่ในมือโป้วอั้งเสาะแล้ว

โป้วอั้งเสาะจับตามองกระบี่แน่วนิ่ง เนิ่นนานให้หลังจึงหันไปแค่นเสียงใส่มัน

"กระบี่เล่มนี้มิใช่ของท่าน?"

เฮ้งไต้ฮั้งส่ายหน้า โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"ท่านความจริงใช้กระบี่ยาว"

เฮ้งไต้ฮั้งผงกศีรษะ

ใช้กระบี่ยาวจนเคยชิน พลันมาเปลี่ยนเป็นใช้กระบี่สั้น มาตรว่าลงมือยิ่งรวดเร็วก็จริง แต่พลังกับส่วนสัดจะไม่มีวันแม่นยำสมใจเด็ดขาด

ประการนี้มันก็เข้าใจ

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"กระบี่เล่มนี้ ก็เป็นคนผู้นั้นมอบให้ท่าน?"

เฮ้งไต้ฮั้งผงกศีรษะอีกครั้ง

โป้วอั้งเสาะพาลโยนกระบี่ไปที่เท้ามันแล้วกล่าว

"หากท่านคิดจะทดลองอีกครา ก็หยิบกระบี่เล่มนี้กลับไป"

เฮ้งไต้ฮั้งส่ายหน้าอีกครั้ง กระทั่งยังไม่กล้าเหลือบแลกระบี่อีกสักแวบเดียว

ความกล้าของมัน คล้ายดั่งพังทลายไปหมดสิ้นแล้ว

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านไฉนไม่ยินดีทดลองอีก? ตอนนี้ในมือข้าพเจ้ายังคงไม่มีดาบ ยังคงเป็นเพียงคนขาเป๋ที่น่าเวทนาเท่านั้น"

"ท่านไม่ใช่"

เฮ้งไต้ฮ้งโพล่งขึ้นแล้ว ถอนใจยาวกล่าวต่อ

"และท่านก็มิใช่คนโง่เขลา?"

คนที่ถือผู้อื่นโง่เขลา ถึงวาระสุดท้ายมักจะได้พบเห็น ที่โง่เขลาแท้จริงมิใช่ผู้อื่นเป็นตัวเอง

ประการนี้ จนบัดนี้เฮ้งไต้ฮ้งจึงได้เข้าใจ

โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ตอนนี้ท่านยินยอมบอก คนผู้นั้นเป็นใครแล้วกระมัง?"

เฮ้งไต้ฮ้งถอนใจยาวอีกครั้งกล่าว

"แม้นับว่าข้าพเจ้าบอกไป ก็ไม่มีประโยชน์"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านไม่เชื่อเด็ดขาด"

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

เฮ้งไต้ฮ้งลังเลแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าสามารถเชื่อถือท่านได้หรือไม่? ท่านยินยอมปล่อยข้าพเจ้าไปจริง ๆ?"

"ข้าพเจ้าบอกครั้งหนึ่งแล้ว"

มีวาจาของบางคน บอกเพียงครั้งเดียวก็เกินพอ

ในที่สุด เฮ้งไต้ฮ้งระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าว

"ความจริงคนผู้นี้เป็นสหายของท่าน ร่องรอยของท่าน ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่าคนผู้นั้น"

โป้วอั้งเสาะพลันกำมือแนบแน่น คล้ายดั่งเดาออกเลา ๆ แล้วว่าคนผู้นั้นเป็นใคร

โป้วอั้งเสาะไม่มีมิตรสหาย

ในโลกนี้ อาจบางทีมีเพียงคนเดียวที่พอฝืนใจนับเป็นมิตรสหายของมันได้ จึงรู้สึกถึงความเจ็บแค้นและเดือดดาลในการถูกมิตรสหายขายไป

แต่มันกลับมิยินยอมเชื่อ มิอาจตัดใจไปเชื่อ ดังนั้น ยังคงอดมิได้ต้องถาม

"คนผู้นั้นแซ่ไร?"

เฮ้งไต้ฮ้งกล่าว

"มันแซ่..."

ทันใดนั้น ประกายแวววับวูบขึ้น

เพียงวูบเดียว วูบเดียวที่เร็วกว่าสายฟ้าแลบ จากนั้น ทุกสรรพเสียงพลัน

สงบงัน!

...

'มันแซ่...'

เฮ้งไต้ฮ้งไม่อาจบอกแซ่คนผู้นั้นได้อีกตลอดกาล และมันก็ไม่ต้องบอกอีกด้วย

มีดสั้นเล่มนี้ได้บอกทุกเรื่องราวกระจ่าง!

...ประกายพอวูบ มีดสั้นเล่มหนึ่งปักบนหลังมือลี้มาฮู

...ประกายพอวูบ มีดสั้นเล่มหนึ่งสังหารทารกที่ไร้ความผิด

บัดนี้ ประกายพอวูบ มีดสั้นได้ปิดปากเฮ้งไต้ฮ้งไป!

มีดสั้นลักษณะเดียวกันทั้งสามเล่ม มีระดับรวดเร็วเช่นเดียวกัน น่าสะพรึงกลัวเช่นเดียวกัน!

มีดสั้นทั้งสามเล่ม ย่อมชัดจากมือคนเดียวกัน!

ดวงตาเฮ้งไต้ฮ้งถลนออกนอกเบ้า ปากอ้ากว้าง ลิ้นแลบยาวออกมา คอหอยของมันถูกมีดสั้นกรีดขาด มันตายไปเร็วอย่างยิ่ง

แต่มันตายตาไม่หลับ

มันแม้ตายก็ไม่เชื่อ คนผู้นี้จะฆ่ามันได้!

โป้วอั้งเสาะก็ไม่เชื่อ

โป้วอั้งเสาะไม่ยินดีเชื่อ ไม่อาจตัดใจเชื่อ แต่บัดนี้ กลับมิอาจไม่เชื่อได้แล้ว

...มีดที่มองไม่เห็น จึงเป็นมีดน่ากลัวที่สุด

...สามารถตบตาให้ผู้อื่นไม่อาจเห็นโฉมหน้าแท้จริงของมัน จึงเป็นบุคคลน่าสะพรึงกลัวที่สุด

โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึก เอี๊ยบไคเป็นคนที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่ามีดสั้นของมันที่รวดเร็วปานสายฟ้าแลบ

มีดสั้นถูกซัดเข้ามาทางหน้าต่าง แต่นอกหน้าต่างกลับไม่มีคน

วิกาลของชิวเทียนที่เย็นยะเยียบ

หลังพายุฝนผ่านพ้น พื้นมีน้ำเจิ่งนอง สะท้อนดวงดาวอยู่แพรวพราว

โป้วอั้งเสาะอุ้มซากศพชุยล้ง เดินย่ำน้ำนองตามพื้นออกไป ย่ำจนประกายดาวแตกกระจัดกระจาย

หัวใจของโป้วอั้งเสาะก็คล้ายถูกเหยียบย่ำแตกกระจายไปแล้ว

ลมโชยเฉื่อยฉิว แผ่วเบาราวเป็นลมหายใจของชุยล้ง

แต่ทว่า ลมหายใจของชุยล้งขาดหายไปนานแล้ว ร่างที่อบอุ่นนุ่มนิ่มกลับกลายเป็นเย็นแข็ง

ความคิดคำนึงที่สุดซึ้งตรึงใจ ความรักที่อบอุ่นนุ่มนวล บัดนี้สลายกลายเป็นโลหิตที่ยิ่งใหญ่

โลหิตที่ไหลเพื่อโป้วอั้งเสาะ!

โลหิตที่หลั่งไหลหมดสิ้นแล้ว!

โป้วอั้งเสาะรัดนางแน่นกว่าเดิม คล้ายดั่งกลัว นางจะพลันหนีออกจากอ้อมแขนไปก็ปาน

แต่ครานี้ นางต้องไม่ไปอีกเป็นอันขาด

นางได้เป็นของโป้วอั้งเสาะโดยสิ้นเชิงแล้ว เป็นไปชั่วกาลนาน

ลำธารนี้ไหลมาจากบนภูเขา ข้ามลำธารสายนี้ไปก็ถึงเนินเขา

โป้วอั้งเสาะเดินมุ่งหน้าไม่หยุดยั้ง ย่ำผ่านแอ่งน้ำบนพื้น ย่ำผ่านสะพานน้อย เดินขึ้นไปบนเนินเขา หรือจะเดินจนกระทั่งถึงยอดสูงสุดของภูเขา?

ดวงดาวสลายหายไปมากแล้ว แสงอุทัยได้เริ่มกรายมาสู่พสุธา

โป้วอั้งเสาะเดินถึงไหล่เขา คุกเข่าอยู่ใต้แสงอุทัยที่เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า วางซากศพนางลงเบา ๆ

แสงสีทองของอาทิตย์อุทัยลูบไล้ใบหน้านาง บันดาลให้ใบหน้าสีดำคล้ำของนางดูแล้วคล้ายมีประกายที่สูงส่งบริสุทธิ์ขึ้น

มิว่ายามนางมีชีวิตจะกระทำเรื่องราวใดก็ตาม ยามนางตาย นางได้ลบล้างมลทินในชีวิตและวิญญาณของนางจนบริสุทธิ์แล้ว

ในโลก ยังมีเรื่องอันใดสูงส่งบริสุทธิ์ยิ่งกว่าเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น ยังมีความยิ่งใหญ่ใดเหนือกว่านี้ได้?

โป้วอั้งเสาะคุกเข่าที่ไหล่เขา ฝังนางอยู่ใต้แสงอาทิตย์อุทัย

นับแต่บัดนี้เป็นพัน ๆ หมื่น ๆ ปี แสงอาทิตย์อุทัยที่สาดส่องมาจากทิศบูรพาจะต้องส่องอยู่บนหลุมฝังศพนางก่อน

แสงอาทิตย์เป็นนิจนิรันดร์...เฉกเช่นกับความรัก

ความรัก บางครั้งมีสลัวมัวลง แสงอาทิตย์ก็เป็นเช่นกัน

อาทิตย์ขึ้นแล้วก็ตกไปอีก

ตอนโป้วอั้งเสาะลงจากไหล่เขา เป็นค่ำของวันที่สองแล้ว

เพิ่งทุเลาจากป่วยหนัก บวกกับการกระทบกระเทือนใจที่ผู้อื่นใดแทบไม่มีปัญญาทนทานได้เยี่ยงนี้ ตลอดร่างของโป้วอั้งเสาะยังเหลือกระไรอยู่?

นอกจากรันทดหดหู่ เดือดดาลเคียดแค้น อาฆาตมาดร้ายแล้ว โป้วอั้งเสาะยังเหลือกระไร?

มีแต่ความหวาดหวั่น

หวาดหวั่นต่อความเงียบเหงาว้าเหว่!

นับแต่บัดนี้ อีกพัน ๆ หมื่น ๆ ปี จะไม่ได้เห็นนางอีกแล้วตลอดกาล ความโดดเดี่ยวและว้าเหว่ที่เป็นนิจนิรันดร์ ต้องเยี่ยงไรจึงสามารถปลดเปลื้องออกไปได้?

ความหวาดหวั่นนี้ จึงเป็นที่ผู้คนมิอาจทนทานจริง ๆ

ทั้งไม่อาจทนทาน ทั้งไม่มีปัญญาปลดเปลื้อง นั่นก็มีแต่หลบหนี มาตรว่าเพียงสามารถหลบหนีได้ชั่วครู่ยามก็ประเสริฐอยู่

ในเมืองเล็ก ๆ ที่เชิงเขายังมีสุรา

สุราจะขมก็ดี จะฝาดก็ดี โป้วอั้งเสาะเพียงปรารถนาเมาให้สิ้นสติสักครา มาตรว่าแน่แก่ใจ หลังจากสร่างเมาแล้วจะต้องยิ่งเจ็บช้ำ ยิ่งรันทดกว่าเดิมก็ตาม

เมาสุรา มิอาจคลี่คลายเรื่องราวใด ๆ ได้จริง อาจบางที ยังมีคนหัวร่อเย้ยหยันว่าโง่เขลาเสียอีก

ขอเพียงเคยว้าเหว่อย่างแท้จริงมา เจ็บช้ำรันทดซึ้งตรึงใจมา จึงสามารถเข้าใจความรู้สึกเยี่ยงนี้ได้

ในร้านสุรายังมีโคมไฟสว่างไสว โป้วอั้งเสาะก้าวดาบคู่ชีวิตเดินเข้าไป

โป้วอั้งเสาะเมาแล้ว!

โป้วอั้งเสาะเมาเร็วอย่างยิ่ง

คนที่อยู่ในระหว่างอ่อนล้าและเจ็บช้ำรันทด จะต้องเมาเร็วผิดธรรมดา

โป้วอั้งเสาะยังสามารถจดจำเรื่องสุดท้ายได้ คือเถ้าแก่เนี้ยของร้านสุราเล็ก ๆ เดินออกจากหลังโต๊ะเก็บเงินมา ใช้ชามใหญ่คารวะสุราแก่มันชามหนึ่ง

เถ้าแก่เนี้ยนางนี้เป็นสตรีวัยสี่สิบเศษ ใบหน้าที่อ้วนฉุของนางพอกแป้งไว้หนายามยิ้ม แป้งบนใบหน้านางร่วงพรูลงไปในชามสุรา

แต่คอสุราของนางเยี่ยมอย่างยิ่ง

โป้วอั้งเสาะเพียงจำได้ มันก็คล้ายคารวะนางชามหนึ่ง จากนั้น ตลอดร่างพลันกลายเป็นเวิ้งว้างว่างเปล่า

ชีวิตของมันได้ถึงช่วงเวิ้งว้างว่างเปล่าอีกครั้ง

และก็มีแต่คนที่เคยเมาโดยแท้จริง จึงสามารถเข้าใจสภาพเยี่ยงนี้ได้

นั่นมิใช่สลบไสล...ไยมิใช่ย่ำแย่ยิ่งกว่าสลบไสลเสียอีก?

การกระทำในตอนนั้นสูญสิ้นการข่มกลั้นบังคับ กระทั่งตัวเองก็มิทราบ ได้กระทำเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวไปปานใด

มิว่าเมาเพียงใด ย่อมต้องมีเวลาสร่างจนได้

ตอนโป้วอั้งเสาะสร่างเมา จึงได้พบเห็น มานอนอยู่ในห้องที่สกปรกอย่างยิ่ง บนเตียงที่สกปรกอย่างยิ่ง

ในห้องเต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นของสุรา และกลิ่นหอมของเครื่องประทินผิว จนผู้คนต้องสะอิดสะเอียนแทบอาเจียน เถ้าแก่เนี้ยที่อ้วนฉุนางนั้น นอนเปลือยเปล่าอยู่ที่ข้างกายนี่เอง มืออ้วนที่มีแต่ไขมันของนางข้างหนึ่งยังทับอยู่บนร่างโป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะเองก็เปลือยเปล่า แต่ยังพอรู้สึกถึงความอบอุ่นและหย่อนยานบนกล้ามเนื้อขาอ่อนของนางที่ก่ายอยู่

โป้วอั้งเสาะพลันคิดจะอาเจียน

เมื่อค่ำวานเกิดเรื่องราวใดกันแน่? กระทั่งตัวเองก็มิกล้าขบคิด

เพราะคนรักที่เพิ่งตายโดยกระดูกมิทันเย็น ตัวเองกลับมานอนกับสตรีที่อ้วนฉุราวกับสุกรได้?

ชีวิตไฉนจึงพลันแปรเปลี่ยนเป็นสกปรกปานนี้? เป็นต่ำช้าสามานย์ปานนี้?

โป้วอั้งเสาะต้องการอาเจียน อาเจียนหัวใจของตนออกมา ขว้างกับพื้นแล้วเหยียบขยี้ ทิ้งไปในเตาให้เผาไหม้เป็นเถ้าถ่าน!

ดาบดำสนิทเล่มนั้นกับเสื้อผ้าของมัน ถูกทิ้งเกลื่อนกับพื้นโดยไม่ไยดี

โป้วอั้งเสาะกระโดดลงจากเตียง ใช้ความรวดเร็วที่สุดในชีวิตสวมใส่เสื้อผ้า แต่พลันรู้สึก มีมืออ้วนใหญ่ทั้งสองข้างมาฉุดร่างไว้

"เป็นไร? ท่านจะไปแล้ว?"

โป้วอั้งเสาะขบกรามแน่น ผงกศีรษะรับ

ใบหน้าที่ด่างด้วยชาดและแป้งของนาง มีแววแตกตื่นและผิดหวังอย่างยิ่ง ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านไปได้อย่างไร? เมื่อค่ำวาน ท่านยังรับปากจะอยู่ที่นี้ต่อไป อยู่กับเราไปทั้งชาติ"

ว้าเหว่ ว้าเหว่ที่น่าสะพรึงกลัว!

คนที่ว้าเหว่และเมามาย ก็คล้ายดั่งเป็นคนที่ใกล้จะจมน้ำตาย ขอเพียงตะกุยได้ของที่พอจะคว้าอยู่ ก็ไม่คิดจะคลายมือปล่อยไปอีก

แต่ของที่มันคว้า กลับมักจะบันดาลให้มันจมลงไปเร็วยิ่งขึ้น

โป้วอั้งเสาะรู้สึกเย็นเฉียบทั้งร่าง เพียงหวังให้มันมิเคยมาที่นี้เลยตลอดกาล

"มา ขึ้นมานอน พวกเราเริ่มใหม่..."

สตรีนางนั้นยังคงฉุดลากด้วยกำลังแรง คล้ายดั่งจะลากให้ไปทับบนทรวงอกนางก็ปาน

โป้วอั้งเสาะพลันตัวสั่นสะท้าน พลันสลัดมือนางอย่างแรง ถอยปราดไปที่มุมห้อง กำดาบในมือไว้แนบแน่น ตะเบ็งเสียงแหบแห้งว่า

"เราจะฆ่าท่าน หากท่านกล้ากล่าวอีกคำ เราต้องฆ่าท่าน..."

บุรุษหนุ่มที่ซีดขาวว้าเหว่ ถึงกับพลันกลายเป็นสัตว์ป่าที่บาดเจ็บจนคลุ้มคลั่งไปอย่างไม่คาดหมาย

นางจับตามองด้วยความตระหนก คล้ายดั่งถูกคนตบหน้าอย่างหนักหน่วงไปฉาดหนึ่ง พลันตะเบ็งเสียงร่ำไห้ดังก้องแล้วกล่าว

"ก็ได้ ท่านฆ่าเราเสียเถิด ท่านเคยบอกท่านไม่ไป ตอนนี้กลับจะไปอีก... ท่านมิสู้รีบฆ่าเราเสียเถิด"

ว้าเหว่ ว้าเหว่ที่น่าสะพรึงกลัว!

นางก็เป็นมนุษย์เช่นกัน รู้จักความว้าเหว่น่าสะพรึงกลัวเช่นกัน ตอนนางฉุดโป้วอั้งเสาะ ก็เฉกเช่นคนที่ใกล้จะจมน้ำตาย ตะปบได้ไม้ชิ้นหนึ่ง เข้าใจว่าต้องไม่จมลงไปใต้น้ำอีก

แต่บัดนี้ ความหวังทั้งมวลพลันพังทลายไปหมดสิ้น

โป้วอั้งเสาะมิยอมเหลือบแลนางอีกสักแวบเดียว และไม่อาจหักใจไปเหลือบแล

โป้วอั้งเสาะตอนนี้คล้ายเป็นสัตว์ป่าที่ทลายออกจากกรง กระชากประตูสุดแรง

โถมปราดออกไปสุดแรง

บนถนนมีคนสัญจรไปมา ต่างจับตามองด้วยความแตกตื่นเป็นจุดเดียว

แต่โป้วอั้งเสาะไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น เพียงทราบว่า ต้องโถมไปเบื้องหน้าไม่หยุดยั้ง วิ่งผ่านถนนสายยาว วิ่งออกจากตัวเมืองน้อย

ตอนเมื่อหยุดลงก็อาเจียนทันที อาเจียนโดยไม่หยุดยั้ง คล้ายดั่งจะอาเจียนให้ร่างว่างเปล่าก็ปาน

จากนั้นจึงล้มลง ล้มลงไปที่โคนไม้ใหญ่

ลมโชยพัดมา ใบไม้ร่วงลงสู่ร่าง

แต่โป้วอั้งเสาะไม่รู้สึก ไม่มีความรู้สึกใด ๆ ทั้งสิ้น กระทั่งความเจ็บปวดก็คล้ายดั่งชาด้านไปแล้ว

ทั้งมิทราบอยู่ในสถานที่ใด และมิทราบเป็นเวลาใด ได้แต่นอนขดกับพื้น คล้ายดั่งรอให้ผู้อื่นเหยียบย่ำ

ที่โป้วอั้งเสาะเหลืออยู่ในตอนนี้ มีแต่แค้นเท่านั้น

ในน้ำใจทั้งมวลของมนุษย์ อาจบางทีมีแต่แค้น จึงยากยิ่งที่จะสลัดหลุดไปได้

โป้วอั้งเสาะแค้นตัวเอง แค้นเบ๊คงคุ้ง

ยิ่งแค้นเอี๊ยบไค!

เนื่องเพราะกับเอี๊ยบไค นอกจากความแค้นแล้ว ยังมีความรู้สึกถูกหลอกลวง ถูกหยามเหยียดอีกด้วย

นี่อาจบางทีเนื่องเพราะในก้นบึ้งของหัวใจมัน ได้ถือเอี๊ยบไคเป็นสหายอยู่เสมอมา

หากท่านรักคนผู้นั้น ยามแค้นมัน ยิ่งจะรู้สึกลึกซึ้งเหนือธรรมดา

ความแค้นเยี่ยงนี้ ยังแปลกใหม่รุนแรงยิ่งกว่าแค้นเบ๊คงคุ้งเสียอีก ร้อนแรงยิ่งกว่าน้ำใจที่มวลมนุษย์มีต่อกันเสียอีก

บัดนี้ โป้วอั้งเสาะสูญสิ้นทุกประการ หากมิใช่ยังมีความอาฆาตแค้นนี้ น่ากลัวไม่มีปัญญาดำรงชีวิตต่อไปได้

โป้วอั้งเสาะสาบาน ต้องมีชีวิตต่อไป

สาบานต้องล้างแค้น...ล้างแค้นเบ๊คงคุ้ง ล้างแค้นเอี๊ยบไค!

หลังฝนหนาหนักของเมื่อค่ำวาน พื้นแผ่นดินชุ่มชื้นและอ่อนนุ่ม ในดินมีกลิ่นหอมของชีวิตอยู่อบอวล

มิว่าท่านเป็นคนเช่นไร มิว่าท่านสูงศักดิ์หรือต่ำทราม แผ่นดินต่างไม่เปลี่ยนแปรต่อท่านเสมอไป

ท่านจะสามารถพึ่งพา เชื่อถือมันได้ตลอดกาลนาน

โป้วอั้งเสาะฟุบกับพื้น มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด คล้ายดั่งจะสูดกลิ่นพลังชีวิตจากพื้นแผ่นดินมาให้มากกว่านี้ก็ปาน

มีคนเดินผ่านไป มีเสียงถอนหายใจ ส่ายหน้าแล้วเดินห่าง

โป้วอั้งเสาะทราบ แต่มิได้เคลื่อนไหว

"วัยยังเยาว์อยู่ ก็ไม่รักดีถึงเพียงนี้ นอนมารยาเป็นตายไปไยกัน?"

"บุรุษวัยฉกรรจ์ แม้นับว่าถูกกระทบกระเทือนสักเล็กน้อย ก็ควรปลุกปลอบใจให้เข้มแข็ง มารยาเป็นตายไม่มีประโยชน์ใดดอก"

มีบ้างถอนหายใจปลงสังเวช มีบ้างหัวร่อเย้ยหยัน

โป้วอั้งเสาะต่างได้ยินชัดเจน แต่ยังคงมิเคลื่อนไหว

ความเจ็บแค้น บอบช้ำ ลึกซึ้งจนรุนแรงเกินไป ไม่แยแสต่อการหัวร่อเย้ยหยันของผู้อื่นใดทั้งสิ้น

โป้วอั้งเสาะย่อมต้องยืนขึ้นมา แต่ตอนนี้ยังมิใช่เวลา เนื่องเพราะต้องทรมานตัวเอง ยังทรมานไม่เพียงพอ

มิว่าอย่างไร ดาบยังอยู่ในมือ

มือที่ซีดขาว ดาบที่ดำสนิท

พลันมีเสียงคนร้องด้วยความตระหนก

"มันเอง!"

เป็นเสียงของสตรี สตรีที่โป้วอั้งเสาะรู้จัก!

แต่โป้วอั้งเสาะยังคงมิเคลื่อนไหว มิว่านางเป็นผู้ใด โป้วอั้งเสาะเพียงหวังให้นางรีบเร่งผละไปโดยเร็ว

ตอนนี้โป้วอั้งเสาะทั้งไม่ต้องการพบผู้ใด ยิ่งไม่ต้องการให้ผู้ใดมาพบตน

แต่จนใจ สตรีนางนั้นพาลไม่ผละไป กลับแค่นหัวร่อกล่าว

"โป้วกงจื้อที่ฆ่าคนมิเคยกะพริบตา ตอนนี้ไฉนกลับกลายมานอนจมกับพื้นราวเป็นสุนัขเถื่อน (หมาวัด) หรือมีคนทำร้ายหัวใจท่านแล้ว?"

โป้วอั้งเสาะพลันสะอิดสะเอียนแทบอาเจียน เพราะจำได้ว่าเป็นเสียงผู้ใดแล้ว

เบ๊ฮวงเหล็ง!

ผู้ที่โป้วอั้งเสาะไม่ต้องการพบที่สุดในตอนนี้ก็คือนาง แต่นางมักมาปรากฏตัว

ไปแวลาเยี่ยงนี้เสมอ

โป้วอั้งเสาะขบกรามแนบแน่น กำดินไว้เต็มมือ ใช้กำลังบีบเค้นสุดแรง ดุจดั่งที่ทเค้นหัวใจของตัวเองก็ปาน

เบ๊ฮวงเหล็งกลับแค่นหัวร่อกล่าวต่อไป

"ท่านเจ็บช้ำถึงปานนี้ หากเป็นเพราะชุยล้งโกวเนี้ยนางนั้น ก็ออกจะไม่คุ้มค่าเกินไป นางเป็นสตรีของเตียเตียข้าพเจ้าอยู่เสมอมา หรือท่านไม่ทราบแม้แต่น้อย?"

วาจาของนางคล้ายดั่งเข็มแหลม คล้ายดั่งแส้หนัง!

โป้วอั้งเสาะพลันกระโดดขึ้น เบิ่งตาที่แดงฉานถลึงจ้องนางอย่างดุดัน

ทีท่าของโป้วอั้งเสาะ ทั้งน่าสมเพชทั้งน่าหวาดกลัว

หากเป็นกาลก่อน เบ๊ฮวงเหล็งจะต้องไม่กล่าวกระไรอีก มิว่าเนื่องเพราะนางเห็นใจ หรือเนื่องเพราะหวาดกลัว ต่างจะไม่ทำร้ายโป้วอั้งเสาะอีกต่อไป

แต่บัดนี้ เบ๊ฮวงเหล็งคล้ายแปรเปลี่ยนไปแล้ว

นางความจริงทั้งแค้นมันทั้งกลัวมัน และยังมีความรู้สึกต่อมันอย่างพิสดารจนบอกไม่ถูก

แต่บัดนี้ นางกลับคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นดูแคลนมันอย่างยิ่ง บุรุษหนุ่มที่เคยทำร้ายนางจนคับแค้นรันทด ตอนนี้ถึงกับคล้ายไม่มีความหมายสักน้อยนิด คล้ายดั่งขอเพียงนางพอใจ พร้อมที่จะโบยมันอย่างดุดันสักพักหนึ่งก็ปาน

นางแค่นหัวร่อกล่าวต่อไป

"ความจริงข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้วว่า นางจะเร็วจะช้ายังคงสลัดท่านทิ้ง ติดตามผู้อื่นไปแน่ ดุจดั่งนางสลัดเอี๊ยบไคติดตามท่านไป นอกจากเตียเตียข้าพเจ้าแล้ว นางมิเคยแยแสบุรุษใดในสายตามาเลย"

ใบหน้าที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะพลันแดงฉาน ลมหายใจถี่เร็วจนคล้ายหอบกระชากเสียงขึ้น

"ท่านกล่าวเพียงพอแล้วหรือไม่?"

เบ๊ฮวงเหล็งสวนคำ

"วาจาที่ข้าพเจ้ากล่าว ท่านไม่พอใจฟัง?"

โป้วอั้งเสาะกำดาบจนเส้นเอ็นขึ้นเขียวโปน กล่าวช้า ๆ

"ขอเพียงท่านกล่าวอีกคำเดียว ข้าพเจ้าต้องฆ่าท่าน"

เบ๊ฮวงเหล็งกลับหัวร่อ

ตอนนางเริ่มหัวร่อ ก็มีคนผู้หนึ่งพลันปรากฏที่ข้างกายนาง

เป็นบุรุษหนุ่มที่รูปกายสูงใหญ่ ทีท่าโอ่ภาคภูมิ สวมอาภรณ์แพรสวยงาม สีหน้ายโสโอหังจนคล้ายเหยียดหยามทุกผู้คนในแดนดิน

ความจริงมันมีเหตุผลหยิ่งลำพองในตัวเองได้

มันมิเพียงมีบุคลิกภาพที่ภูมิฐานเท่านั้น ยังหล่อเหลาอย่างยิ่ง ใต้คิ้วเรียวดำเป็นดวงตามีประกายแวววาว อาภรณ์ที่สวมใส่ก็สวยงามจนแทบสำรวย

มิว่าผู้ใดมองปราดแรกก็ต้องดูออก บุรุษหนุ่มผู้นี้ต้องเป็นคนเจ้าอารมณ์ตามใจตัว ขอเพียงเป็นเรื่องที่มันต้องการกระทำ มันจะต้องไปกระทำโดยไม่คำนึงถึงความใด ๆ และน้อยคนนักจะสามารถขัดขวางได้

ตอนนี้ มันกำลังใช้ดวงตาที่เป็นประกายแวววาว เบิ่งจ้องโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่งแค่นเสียงเย็นชา

"เมื่อครู่ท่านว่ากระไร?"

โป้วอั้งเสาะพลันเข้าใจสาเหตุ ที่ไฉนเบ๊ฮวงเหล็งแปรเปลี่ยนไปจากเดิม

บุรุษหนุ่มเสื้อแพรกล่าวต่อ

"ท่านบอกจะฆ่านาง ใช่หรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ

บุรุษหนุ่มรูปงามกล่าว

"ท่านทราบนางเป็นไรกับตัวเรา?"

โป้วอั้งเสาะสั่นศีรษะ บุรุษหนุ่มกล่าวต่อ

"นางเป็นภรรยาของตัวเรา"

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อกล่าว

"อย่างนั้น หากนางกล่าวอีกคำหนึ่ง ท่านจะต้องไปหาสตรีอีกนางหนึ่งมาเป็นภรรยา"

บุรุษหนุ่มรูปงามหน้าเครียดทันที ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านรู้จักตัวเราเป็นผู้ใด?"

โป้วอั้งเสาะสั่นศีรษะอีก บุรุษหนุ่มกระซากเสียง

"ตัวเราแซ่เต็ง"

"อ้อ?"

"เราก็คือเต็งเล้งกะ"

"อ้อ?"

"ท่านแต่งไว้มารยาท แต่ตัวเรากลับพออโหสิให้ท่านได้ เนื่องเพราะท่านตอนนี้

ม่สภาพไม่คล้ายยังสามารถฆ่าคนได้"

โป้วอั้งเสาะไม่คล้ายจริง ๆ

โป้วอั้งเสาะเม้มปากแน่น กระทั่งตัวเองก็คล้ายยอมรับ

ดวงตาเต็งเล้งกะมีประกายพึงพอใจแวววาว มันทราบ อาศัยนามมัน พอจะขู่ขวัญผู้คนมากหลายให้ฝ่อไป ดังนั้น หากไม่ถึงคราจำเป็น มันมิเคยลงมือเลย... กับเรื่องนี้ มันมีความพึงพอใจอยู่เสมอมา

เนื่องเพราะเยี่ยงนี้บันดาลให้มันรู้สึก มันมิใช่เป็นคนอำมหิตเหี้ยมเกรียม

แต่มันยังมิอาจไม่ให้ภรรยาที่เพิ่งวิวาห์ของมันเข้าใจ มันเป็นคนมีความสามารถคุ้มครองนางได้เกินพอ

ดังนั้น มันแย้มยิ้มกล่าวกับนางอย่างโอหัง

"มิว่าท่านตอนนี้คิดจะกล่าวกระไร ต่างบ่งบอกไปได้เต็มที่"

"มิว่าข้าพเจ้าคิดกล่าวกระไร ต่างมิเป็นไร?"

เต็งเล้งกะแย้มยิ้มรับคำ

"ขอเพียงมีข้าพเจ้าอยู่ข้างกาย มิว่าท่านคิดจะกล่าวกระไร ต่างมิเป็นไร"

เบ๊ฮวงเหล็งลิงโลดยินดีจนหน้าแดงฉาน พลันส่งเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้าว่า สตรีที่คนขาเป๋นี้รักคือนางคณิกา นางคณิกาที่ไม่มีคุณค่าแม้สักอีแปะ"

ใบหน้าโป้วอั้งเสาะพลันแปรเปลี่ยนเป็นซีดขาวราวกระดาษ มือขวาเลื่อนไปกุมด้ามดาบในมือซ้าย

เต็งเล้งกะตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านยังกล้าลงมือจริง ๆ?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ตอบโต้ มิได้เอ่ยปาก ตอนนี้ถึงเวลาที่โป้วอั้งเสาะมิจำเป็นต้องส่งเสียงแม้สักคำ มิว่าผู้ใดต่างสมควรดูออก ตอนนี้ทั้งโลกต้องไม่มีพละกำลังใดสามารถขัดขวางไม่ให้โป้วอั้งเสาะลงมือได้!

ตัดแขนเพื่อสั่งสอน

เต็งเล้งกะก็ดูออก

มันพลันตวาดก้อง กระบี่หลุดจากฝักมาดั่งสายฟ้า ประกายที่เจิดจ้าพุ่งวาบเข้าใส่คอหอยโป้วอั้งเสาะเร็วปานประกายไฟ!

กระบี่ของมันหนักหน่วงเป็นพิเศษ เมื่อเสือกแทงออกไป มีพลังดังหวีดหวิว เพลงกระบี่เป็นแนวทางกราดเกรี้ยวเข้มแข็งและดุดัน!

มาตรว่าการลงมือของมันไม่เร็วที่สุด แต่การจู่โจมกลับเกรี้ยวกราดอย่างยิ่ง เล็งเป้าแม่นยำอย่างยิ่ง

ความจริง การจู่โจมก็เป็นการป้องกันที่ดีที่สุด

ภายใต้การจู่โจมเยี่ยงนี้ คนที่พอมีกำลังตีโต้ไปได้ ในโลกต้องมีไม่เกินเจ็ดคนเด็ดขาด

แต่พอดีโป้วอั้งเสาะพาลเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น!

โป้วอั้งเสาะมิได้หลบหลีกและมิได้ปัดป้อง กระทั่งยังไม่มีผู้ใดสามารถดูท่วงท่าของโป้วอั้งเสาะทัน!

เบ๊ฮวงเหล็งก็ดูไม่ทัน!

แต่นางกลับแลเห็น ประกายพลันวูบขึ้นดั่งสายฟ้าแลบ...ประกายดาบวูบขึ้น!

วูบขึ้นเพียงแวบเดียว!

จากนั้น โลหิตสด ๆ ฉีดกระจายออกจากไหล่เต็งเล้งกะ คล้ายดั่งบุปผาแดงฉาน

พลันเบ่งบานออกมาก็ปาน!

ประกายกระบี่พุ่งไปราวรุ้งยาว ปักตรึงอยู่บนต้นไม้!

มือของเต็งเล้งกะยังคงกำด้ามกระบี่แนบแน่น แขนขวาทั้งลำห้อยอยู่ที่ด้ามกระบี่ ทั้งคงแกว่งไกวไปมาไม่หยุดยั้ง

โลหิตยังคงหยดหยาดลงจากปากแผลแขนขาดไม่หยุดยั้ง

เต็งเล้งกะจับตามองกระบี่บนต้นไม้ด้วยความแตกตื่น มองดูแขนของมันบนด้ามกระบี่ด้วยความแตกตื่น คล้ายยังไม่เข้าใจเป็นเรื่องราวใด

เนื่องเพราะการเปลี่ยนแปรนี้ เร็วเกินไปจริง ๆ

รอจนมันรู้สึก แขนที่แกว่งอยู่บนต้นไม้เป็นของมัน มันจึงได้สลบไปในฉับพลัน!

เบ๊ฮวงเหล็งก็คล้ายจะสลบไสล แต่มิใช่เจ็บแค้นหรือพรั่นพรึงไปกับสามีต้องบาดเจ็บจนพิการ แต่เป็นเดือดดาล เดือดดาลต่อความผิดหวัง!

นางถลึงจ้องเต็งเล้งกะบนพื้นอย่างเคียดแค้น แล้วพลันหันกายวิ่งปราดออกไปดั่งคลุ้มคลั่ง

ที่ข้างทางยังมีรถม้าใหม่จอดอยู่คันหนึ่ง นางโถมเข้าไปกระชากประตูรถสุดแรง

มีคนผู้หนึ่งนั่งแน่วนิ่งอยู่ในตัวรถ ใบหน้าที่สวยสะคราญแต่ซีดขาว มีความรู้สึกเฉื่อยชา อ้างว้างจนบอกมิถูก

หากคนใดพลันสูญเสียของมีค่าที่สุดในชีวิตไป จึงจะมีสีหน้าเยี่ยงนี้

โป้วอั้งเสาะก็เห็นคนผู้นั้น รู้จักคนผู้นั้นด้วย

เต็งฮุ้นลิ้ม!

นางไฉนมาอยู่ที่นี้? นางสูญเสียกระไรไป?

เอี๊ยบไคเล่า?

เบ๊ฮวงเหล็งพลันหันขวับ ชี้โป้วอั้งเสาะ พลางส่งเสียงดัง ๆ

"มันก็คือคนฆ่ายี่กอของท่าน ท่านยังไม่รีบไปล้างแค้นแทนมัน?"

อีกเนิ่นนานให้หลัง เต็งฮุ้นลิ้มจึงเงยหน้ามองนางแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปล้างแค้นแทนมันจริง ๆ ?"

"แน่นอน มันเป็นยี่กอของท่าน เป็นสามีของข้าพเจ้า"

เต็งฮุ้นลิ้มจับตามองนาง พลันมีประกายเย้ยหยันที่แหลมคมยิ่งกว่าดาบกระบี่ขึ้นแวววาว กล่าวเสียงหนัก ๆ

"ท่านถือยี่กอข้าพเจ้าเป็นสามีท่านจริง ๆ ?"

สีหน้าเบ๊ฮวงเหล็งเปลี่ยนแปรไป ร้องโพล่งขึ้น

"ท่าน...กล่าววาจาเยี่ยงนี้ด้วยความหมายใด?"

เต็งฮุ้นลิ้มแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านสมควรเข้าใจความหมายของข้าพเจ้า แม้นับว่ายี่กอของข้าพเจ้าตายไปจริง ท่านก็ต้องไม่หลั่งน้ำตาเพื่อมันสักหยดเดียว ความเป็นตายร้ายดีของมัน ท่านไม่เคยแยแสสนใจมาก่อนเลย"

เบ๊ฮวงเหล็งก็คล้ายพลันถูกโบยด้วยแส้หนังอย่างหนักหน่วง ใบหน้าที่ซีดขาวของนาง เผือดจนกลายเป็นสีเทาแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อไป

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปฆ่ามันเพื่อล้างแค้น เพียงเนื่องเพราะท่านแค้นมันดุจดั่งกับแค้นเอี๊ยบไค"

นางใช้กำลังขบริมฝีปากแล้วจึงกล่าวต่อ

"ท่านเคียดแค้นชิงชังต่อบุรุษทั้งมวลจนจับจิตใจ เนื่องเพราะท่านมีความเห็นบุรุษทั้งหลายต่างทรยศต่อท่าน กระทั่งบิดาท่านก็ยังทรยศต่อท่าน ที่ท่านแต่งให้กับยี่กอข้าพเจ้า เพียงต้องการใช้มันเป็นเครื่องมือไปล้างแค้นแทนท่านเท่านั้น"

ดวงตาเบ๊ฮวงเหล็งเหลือกลาน ความรู้สึกทั้งมวลคล้ายดั่งพังทลายจนแทบคลุ้มคลั่ง พลันกรีดร้องสุดเสียง

"เราทราบว่าท่านแค้นเรา เนื่องเพราะเราต้องการให้ยี่กอพาท่านกลับไป แต่ท่านกลับยินยอมระหกระเหินกับเอี๊ยบไค ดุจดั่งเป็นสุนัขเถื่อนก็มิยอมกลับ..."

"ใช่ ข้าพเจ้ายินยอมพเนจรกับมัน เนื่องเพราะข้าพเจ้ารักมัน"

นางจับตาเย็นชาจ้องมองเบ๊ฮวงเหล็ง พลางกล่าวต่อ

"ท่านก็ย่อมทราบ ข้าพเจ้ารักมัน ดังนั้นท่านจึงริษยา จึงต้องการให้ยี่กอข้าพเจ้าบีบบังคับข้าพเจ้าพรากจากมัน เนื่องเพราะท่านก็รักมัน รักจนสุดหัวใจ"

เบ๊ฮวงเหล็งพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อปานคลุ้มคลั่งแล้วร้อง

"เรารักมัน?...เราเพียงแต่หวังให้มันรีบตายโดยเร็วเท่านั้น"

"ท่านตอนนี้แค้นมัน เนื่องเพราะท่านทราบ มันต้องไม่รักท่านเด็ดขาด"

ดวงตากลมใหญ่สุกใสจนน่ารักของนาง พลันมีประกายที่น่าสะพรึงกลัวขึ้นแวววาว แค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ในโลก มีสตรีที่คลุ้มคลั่งอำมหิตจนชั่วร้ายอยู่ประเภทหนึ่ง หากไม่ได้ของที่นางต้องการ ก็คิดหาวิธีนานาไปทำลายมัน ท่านคือสตรีประเภทนั้น ท่านความจริงควรรีบไปตายเสียแต่เนิ่น ๆ"

เสียงแผดหัวร่อของเบ๊ฮวงเหล็งได้เริ่มกลายเป็นร่ำไห้ไปทีละน้อย เริ่มแยกแยะมิออกว่า นางร่ำไห้หรือหัวร่อกันแน่?!

นางพลันหันขวับกลับไปเผชิญหน้าโป้วอั้งเสาะ แล้วร้องเสียงแหบแห้ง

"ในเมื่อท่านจะฆ่าเรา ไฉนยังไม่เข้ามาลงมือ?"

แต่โป้วอั้งเสาะกระทั่งหางตาก็ยังมิเหลือบแล เดินช้า ๆ เข้ามา เดินมาที่เบื้องหน้าเต็งฮุ้นลิ้ม

เบ๊ฮวงเหล็งพลันโถมเข้าไป โอบรัดมันแนบแน่นแล้วร้อง

"หากท่านไม่ฆ่าเรา ก็พาเราไป มิว่าไปสถานที่ใด เราต่างติดตามท่าน มิว่าต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร ข้าพเจ้าต่างตามใจท่าน"

ร่างของโป้วอั้งเสาะแข็งกระด้างและเย็นเฉียบ

เบ๊ฮวงเหล็งหลั่งน้ำตากล่าวต่อ

"ขอเพียงท่านยอมพาเราไป เรา...กระทั่งยังพอพาท่านไปหาบิดาเรา"

โป้วอั้งเสาะพลันงอศอก กระแทกเข้าใส่ท้องนางอย่างหนักหน่วง

เบ๊ฮวงเหล็งถูกกระแทกจนตัวงอไปทันที

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลียวหน้าเหลือบแลเลย แค่นเสียงเย็นชา

"ไสหัวไป"

ในที่สุด เบ๊ฮวงเหล็งขบกรามกลั้นความเจ็บปวดลุกมาได้ นางความจริงเป็นสตรีที่สวยสะคราญและเปรื่องปราด มีความมั่นใจในชีวิตของนางและผู้อื่นอย่างยิ่ง

แต่บัดนี้นางกลับเปลี่ยนแปรไป ใบหน้านางถึงกับมีความรู้สึกที่บ้าคลั่งและอำมหิตชั่วร้ายแล้วจริง ๆ

นี่เป็นความผิดของผู้ใด?

นางขบกรามแนบแน่น ถลึงจ้องโป้วอั้งเสาะ พลางเน้นทีละคำ

"ก็ได้ เรายอมไสหัว ในเมื่อท่านไม่ต้องการเรา เรามีแต่ไสหัวไป แต่หรือท่านลืม คืนที่คลานอยู่บนร่างเราดั่งเป็นสุนัขเถื่อน หรือท่านต้องรอถึงเวลาไม่มีคนจึงกล้าข่มขืนเรา?"

ใบหน้าที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะก็มีความรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าว แต่ยังคงมิเหลียวมองไป

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวขึ้นบ้าง

"ท่านตอนนี้คงรู้สึกสำนึกเสียใจที่วันนั้นมิได้ยอมมัน?"

เบ๊ฮวงเหล็งแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านก็ไม่ต้องลำพองไป ท่านเข้าใจเอี๊ยบไคพอใจท่านจริง ๆ? หากมันพอใจท่านจริง ไฉนยินยอมให้พวกเราพาท่านมา? ตอนนี้มันมิแน่ว่านอนกับสตรีนางอื่นแล้ว อาจบางทีเป็นชุยล้งคนรักเก่าของมัน"

นางพลันตะเบ็งเสียงหัวเราะดั่งคลุ้มคลั่ง หัวร่อพลางก้าวถอยไปทีละก้าว ถอยไม่หยุดยั้งจนกระทั่งเข้าไปในป่า

จากนั้น เสียงหัวร่อของนางพลันชะงักหาย ร่างของนางก็ไม่เห็นแล้ว

เต็งฮุ้นลิ้มถอนใจเบา ๆ กล่าว

"นางความจริงเป็นสตรีที่น่าเวทนายิ่ง แต่เสียดาย นางต่างกระทำผิดพลาดทุกเรื่องราว ที่ผิดอุกฤษฏ์ยิ่ง คือนางหาบุรุษผิดไป"

โป้วอั้งเสาะพลันย้อน

"ท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้ามิได้ผิด"

"เอี๊ยบไค..."

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกแล้วว่า เอี๊ยบไคน้อยเป็นคนเช่นไร แม้นับว่ามันไม่พอใจข้าพเจ้าก็มิเห็นเป็นไร เนื่องเพราะข้าพเจ้าพอใจมันจริง ๆ ซึ่งนี่ก็เพียงพอแล้ว"

โป้วอั้งเสาะจับตามองนางแน่วนิ่ง ประกายเจ็บปวดในดวงตายิ่งลึกซึ้งกว่าเดิม จนเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"แต่ท่านกลับผละจากมันมา"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่มีปัญญา"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเต็งเล่ายี่ฉวยโอกาสที่ข้าพเจ้ามิทันระวัง จี้จุดที่เท้าข้าพเจ้าไว้"

"แล้วเอี๊ยบไคยอมเบิ่งตาดูพวกมันพาท่านมาเยี่ยงนี้?"

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวด้วยความรันทด

"มันไม่มีปัญญา เต็งเล่ายี่เป็นกอกอร่วมสายโลหิตของข้าพเจ้า มันสามารถจัดการกับเต็งเล่ายี่อย่างไรได้?"

นางกะพริบตาไปมา ดวงตามีประกายขึ้นอีกครั้ง กล่าวต่อไปว่า

"แต่ข้าพเจ้าก็ทราบ มันจะเร็วจะช้ายังคงต้องไปหาข้าพเจ้าอีก มันแม้ดูเปลือกนอกชาเย็นไม่สนใจเรื่องราวใด ความจริงกลับเป็นคนมีน้ำใจสูงส่งยิ่ง ตอนผู้อื่นพาข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าดูออกว่า มันยังปวดร้าวใจยิ่งกว่าข้าพเจ้าเสียอีก"

"ตอนนี้ท่านคิดจะไปหามันอีกหรือไม่?"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าว

"ในโลกนี้ มีคนประเภทหนึ่งที่ท่านไม่มีวันหาพบตลอดกาล มีแต่รอคอยให้มันมาหาท่านเท่านั้น เอี๊ยบน้อยก็เป็นคนประเภทนี้"

โป้วอั้งเสาะยังคงจับตามองนาง ดวงตาพลันมีประกายที่ประหลาดพิกลขึ้น

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อไป

"มาตรว่าท่านทำอันตรายยี่กอข้าพเจ้า แต่ทว่าข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่าน"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"นั่นกลับมิใช่เนื่องเพราะมันบังคับให้ข้าพเจ้าตามมันมา ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงแค้นมัน"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้ออีกครั้ง เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"นั่นเนื่องเพราะท่านฟันแขนมันขาดไปข้างหนึ่ง แต่ก็ให้มันได้เข้าใจ เบ๊ฮวงเหล็งเป็นสตรีเยี่ยงไร หากมิใช่ดาบนี้ของท่าน วันหน้าไม่แน่ว่ามันจะต้องถูกนางทำร้ายไปชั่วชีวิต"

บุรุษที่วิวาห์กับสตรีที่มิได้มีความจริงใจต่อมัน นับว่าเป็นเรื่องที่เจ็บแค้นขมขื่นอย่างยิ่ง และก็อเนจอนาถอย่างยิ่งด้วย

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"ดังนั้น ท่านตอนนี้ไปได้แล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ยินดีให้มันเมื่อฟื้นแล้ว ยังเห็นท่านอีก"

โป้วอั้งเสาะมิได้ไป

เต็งฮุ้นลิ้มรอเป็นครึ่งวัน อดมิได้ต้องถามอีก

"ท่านไฉนยังไม่ไป?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ากำลังใคร่ครวญความเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้ามิทราบ ควรคลายจุดให้ท่านติดตามข้าพเจ้าไป หรือสมควรอุ้มท่านไป?"

สีหน้าเต็งฮุ้นลิ้มเปลี่ยนแปรทันที ร้องโพล่งขึ้น

"เป็นความหมายใดของท่าน?"

"ความหมายของข้าพเจ้าคือ จะพาท่านไปด้วย"

"ท่าน...วิกลจริตแล้ว?"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้ามิได้วิกลจริต ข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านต้องไม่ยอมตามข้าพเจ้าไปแน่"

เต็งฮุ้นลิ้มเบิ่งตาด้วยความตระหนก พลันสะบัดมือวูบ กระพรวนทองในข้อมือ

พุ่งปราดออกไปพร้อมกับเสียงสดใสแหลมเล็ก เข้าสู่จุดเง่งเฮียง เทียนซุก เฮี้ยงกี ทั้งสามแห่งของโป้วอั้งเสาะดั่งสายฟ้า

ระยะของทั้งสองใกล้กันอย่างยิ่ง นางยังลงมือรวดเร็วอย่างยิ่งด้วย!

กระพรวนปลิดชีวิตของเต็งฮุ้นลิ้ม ความจริงเป็นอาวุธลับประการหนึ่งที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในบู๊ลิ้มยุคนี้

เนื่องเพราะนางมิเพียงลงมือรวดเร็ว จำจุดแม่นยำเท่านั้น กระพรวนที่ซัดตามหลังกลับถึงเป้าก่อน กระพรวนที่พุ่งไปก่อนจะพลันเปลี่ยนทิศทางกลางคัน จนผู้คนไม่มีปัญญาควรหลบหลีกเยี่ยงไร

โป้วอั้งเสาะมิได้กระโดดหลีก

ประกายดาบพอวูบ กระพรวนทองทั้งสามลูกพลันกลายเป็นหกเสี่ยง!

ตอนประกายดาบหายเข้าไปในฝัก มือของโป้วอั้งเสาะก็ได้คว้าข้อมือเต็งฮุ้นลิ้มไว้ โอบเอวนางขึ้นมา

เต็งฮุ้นลิ้มร้องสุดเสียง

"คนขาเป๋ที่ไร้ยางอาย รีบปล่อยเราออก"

โป้วอั้งเสาะไม่ได้ยิน

บนรถยังมีสารถี บนถนนยังมีคนเดินไปมา ต่างจับตามองโป้วอั้งเสาะด้วยความตระหนก

แต่โป้วอั้งเสาะกลับไม่เห็นพวกมัน

โป้วอั้งเสาะรวบเอวเต็งฮุ้นลิ้ม เดินไปที่ภูเขาทิศบูรพา...ภูเขาโดดเดี่ยวอยู่ในฟ้าสีคราม เมฆสีขาว

ภูเขาไม่สูง เมฆก็ไม่สูง

เดินถึงไหล่เขา ก็พอจะเห็นเมฆขาวลอยคว้าง คนได้เดินเข้าไปในเมฆอันเลือนราง

ลมโชยกระพรวนในร่างเต็งฮุ้นลิ้ม เสียงดังติงตังอยู่ไม่ขาดหู

แต่ตัวนางกลับไม่มีเสียง

เนื่องเพราะมิว่านางกล่าวอะไร โป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งไม่ได้ยินทั้งสิ้น

สีหน้าของนาง เปลี่ยนแปรจากแตกตื่นสงสัย เดือดดาลคลั่งแค้น มาเป็นหวาดหวั่นจนกระวนกระวาย นางมิทราบ โป้วอั้งเสาะพานางมาที่นี้ด้วยเรื่องอันใด?

แต่นางกลับพบเห็น คนขาเป๋ที่หน้าซีดขาวนับเป็นคนที่มีประสาทฟั่นเฟือนจริง ๆ

มีแต่อยู่ในสถานที่ไม่มีคน ท่านจึงกล้าข่มขืนเรา?'

นึกถึงวาจาที่เบ๊ฮวงเหล็งกล่าว นางยิ่งหวาดกลัว ทั้งหนาวเหน็บทั้งหวาดกลัว หนาวจนสั่นสะท้าน หวาดกลัวจนสั่นสะท้าน

ไหล่เขายิ่งหนาวกว่า

เต็งฮุ้นลิ้มยิ่งสั่นรุนแรงกว่าเดิม

โป้วอั้งเสาะวางนางแล้ว กำลังจับตาเย็นชามองนางแน่วนิ่ง พลันกล่าวขึ้น

"ท่านกลัว?"

เต็งฮุ้นลิ้มพลันหัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้ากลัวกระไร? ข้าพเจ้าไยต้องกลัว?"

มาตรว่ารอยยิ้มของนางสุดฝืนอย่างยิ่ง แต่ยังคงน่าดูอย่างยิ่ง แย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"หรือข้าพเจ้ายังกลัวท่านได้? ท่านเป็นสหายของเอี๊ยบน้อย สหายของเอี๊ยบน้อยก็เป็นสหายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไยต้องกลัวท่าน?"

"หากเป็นศัตรูของมัน?"

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตาตอบ

"เอี๊ยบน้อยคล้ายดั่งไม่มีศัตรูใด"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"หากมันมีศัตรู ย่อมต้องเป็นศัตรูของท่านด้วย?"

"พอจะกล่าวเช่นนั้นได้ เนื่องเพราะ..."

"เนื่องเพราะท่านรู้สึก คนสนิทที่สุดของท่านในโลกนี้ก็คือมัน"

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่ออีกแล้ว ครั้งนี้เป็นหัวร่อด้วยความจริงใจ หัวร่อด้วยเสียงสดใสไพเราะ ขอเพียงนึกถึงน้ำใจระหว่างนางกับเอี๊ยบไค จิตใจนางก็มีความอบอุ่นซาบซึ้งจนบอกมิถูก

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"หากท่านทราบมีคนจะฆ่ามัน ท่านจะทำอย่างไรต่อคนผู้นั้น?"

"ไม่มีใครฆ่ามันแน่ และก็ไม่มีคนสามารถฆ่ามันได้ด้วย"

"สมมุติว่ามี?"

เต็งฮุ้นลิ้มขบริมฝีปากแล้วตอบ

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าต้องไม่ยอมปล่อยคนผู้นั้นเด็ดขาด กระทั่งยังจะจัดการกับมันโดยไม่เลือกฝีมือใด ๆ ด้วย"

"ไม่เลือกฝีมือใด ๆ ?"

"แน่นอน ย่อมไม่เลือกฝีมือใด ๆ"

แล้วนางรีบกล่าวต่อโดยเร็ว

"ข้าพเจ้าแม้มิใช่เป็นคนมีใจดำอำมหิต แต่หากแม้นมีคนฆ่าเอี๊ยบไคน้อยไปจริง ข้าพเจ้าไม่แน่จะกัดกินเนื้อมันทั้งร่างไปทีละคำจนหมดสิ้น"

ลมเย็นโชยพัด เมฆขาวลอยอยู่แทบเท้า

พอนางกล่าววาจานั้นไป ตัวเองอดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้ คล้ายดั่งพลันสังหรณ์ถึงลางร้ายแล้วก็ปาน

แต่โป้วอั้งเสาะกลับหันหลังให้แก่นาง หันไปหาเนินดินน้อย ๆ ที่เบื้องหน้า

บนเนินดินไม่มีหญ้าแม้สักต้นเดียว แสดงว่าเพิ่งก่อขึ้นมา

เต็งฮุ้นลิ้มโพล่งขึ้น

"เนินดินนั้นคือกระไร?"

"หลุมฝังศพ"

สีหน้าเต็งฮุ้นลิ้มแปรเปลี่ยนทันที

"หลุมฝังศพ? ท่านไฉนทราบมันเป็นหลุมฝังศพ?"

"เนื่องเพราะเป็นข้าพเจ้าสร้างขึ้นกับมือ"

เสียงของโป้วอั้งเสาะคล้ายดั่งมีความเย็นยะเยียบยิ่งกว่าสายลมบนไหล่เขาเสียอีก เต็งฮุ้นลิ้มมิใช่เป็นดรุณีที่อ่อนแอใจหวาด แต่ยังอดมิได้ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บอีกครา

เนิ่นนานให้หลัง นางจึงถามเบา ๆ

"ในหลุมฝังศพผู้ใด?"

"คนสนิทของข้าพเจ้า"

"ท่าน...พอใจนางอย่างยิ่ง?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะรับคำ

"น้ำใจที่ข้าพเจ้ามีต่อนาง ยังลึกซึ้งกว่าที่ท่านมีต่อเอี๊ยบไค"

เต็งฮุ้นลิ้มฝืนยิ้มพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง นางมิใช่ถูกผู้อื่นฆ่าตาย มิเช่นนั้น เนื้อในร่างของคนผู้นั้นไยมิใช่ต้องถูกท่านกัดกินทีละคำไป?"

"นางถูกผู้อื่นฆ่าตาย"

เต็งฮุ้นลิ้มสยิวกายอีกเฮือกหนึ่ง รำพึงเบา ๆ

"ลมที่นี้หนาวอย่างยิ่ง"

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"ท่านมิต้องกังวลใจแทนนาง นางตอนนี้ไม่กลัวหนาวแล้ว"

"แต่ข้าพเจ้ากลัว"

"กลัวข้าพเจ้า?"

"มิใช่กลัวท่าน กลัวความหนาว"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าก็จะฝังท่านไว้ ท่านก็จะไม่กลัวหนาวอีกต่อไป"

รอยยิ้มของเต็งฮุ้นลิ้มยิ่งสุดฝืนกว่าเดิม รีบกล่าวขึ้น

"นั่นกลับมิต้องรบกวนท่าน ข้าพเจ้ายังไม่ตาย"

"แต่นางตายไปแล้ว...ท่านยังไม่ตาย นางกลับตายไปแล้ว...นางเหตุใดต้องตาย? เหตุใดต้องตาย...?"

โป้วอั้งเสาะย้ำแต่คำนี้อยู่ไป ๆ มา ๆ กระแสเสียงเปี่ยมความอาฆาตแค้นจนอำมหิตยิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มโพล่งขึ้น

"แต่ละคนต่างต้องตาย เพียงแต่ว่า บางคนตายเร็วไปบ้าง บางคนตายช้าไปบ้าง ดังนั้น ท่านก็มิต้องเศร้าเสียใจ"

"หากเอี๊ยบไคตาย ท่านก็ไม่เศร้าเสียใจ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

"ท่านไม่เสียใจ เนื่องเพราะเอี๊ยบไคยังไม่ตาย เอี๊ยบไคไม่เสียใจ เนื่องเพราะท่านก็ยังไม่ตาย แต่ทว่า...แต่ทว่า...นางตายไปแล้ว..."

โป้วอั้งเสาะพลันหันกาย ถลึงจ้องเต็งฮุ้นลิ้มแน่วนิ่ง ดวงตามีประกายเคียดแค้นจนลุกวาวราวเปลวไฟ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านไฉนไม่ถามข้าพเจ้า เป็นผู้ใดฆ่านาง?"

หัวใจเต็งฮุ้นลิ้มคล้ายดั่งจะจมต่ำลงไปทีละน้อย คอหอยคล้ายดั่งถูกเค้นไว้ถึงกับไม่อาจส่งเสียงได้

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"ท่านไม่ถาม เนื่องเพราะท่านทราบเป็นผู้ใดฆ่านางแล้ว ใช่หรือไม่?"

เต็งฮุ้นลิ้มขบริมฝีปากแนบแน่น พลันร้องสุดเสียง

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ...ข้าพเจ้าไฉนทราบได้?"

"ท่านสมควรทราบ"

"เพราะเหตุใด?"

โป้วอั้งเสาะกำดาบในมือแนบแน่น เน้นทีละคำ

"เนื่องเพราะคนที่ฆ่านางคือเอี๊ยบไค!"

เต็งฮุ้นลิ้มร้องสุดเสียงแล้วตวาด

"เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด ข้าพเจ้าอยู่กับเอี๊ยบไคตลอดเวลา ข้าพเจ้ายืนยันแทนมันได้ว่ามิได้ฆ่าคน"

"เมื่อค่ำวานท่านก็อยู่ร่วมกับมัน?"

เต็งฮุ้นลิ้มส่งเสียงไม่ออกอีกแล้ว

เมื่อเช้าวาน นางก็ถูกเต็งเล้งกะคุมตัวมา และมิได้พบกับเอี๊ยบไคอีกเลย

ประกายตาที่คมกริบของโป้วอั้งเสาะมองตานางแน่วนิ่ง พลางกล่าว

"ท่านทราบเมื่อคืนมันอยู่ที่ใด? กระทำเรื่องราวใด?"

เต็งฮุ้นลิ้มก้มศีรษะต่ำ

นางมิทราบ

โป้วอั้งเสาะพลันล้วงมีดสั้นออกมาเล่มหนึ่ง เป็นมีดสั้นที่ทั้งบางทั้งคมกริบ โยนไปที่เบื้องหน้านาง

"ท่านจำได้หรือไม่ เป็นมีดสั้นของผู้ใด?"

เต็งฮุ้นลิ้มก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม

นางจำมีดสั้นเล่มนี้ได้...มีดสั้นเล่มนี้ คล้ายดั่งปักเข้าไปในหัวใจนางเช่นกัน

อีกเนิ่นนานให้หลัง นางจึงเงยขึ้นกล่าวเสียงดัง

"เอี๊ยบไคก็คือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็คือเอี๊ยบไค หากท่านเห็นว่าเป็นเอี๊ยบไคฆ่านางไปจริง ท่านก็ฆ่าข้าพเจ้าเถิด"

"ท่านยินดีตายเพื่อมัน?"

"ยินดี"

ดวงตานางเป็นประกายอีกครั้ง ไม่มีความลังเลสักน้อยนิด ไม่ต้องขบคิดสักครู่ยาม สามารถตายแทนเอี๊ยบไคได้ สำหรับนางแล้ว คล้ายดั่งเป็นเรื่องเบิกบานอย่างยิ่งก็ปาน

โป้วอั้งเสาะจับตามองนาง เบื้องหน้าคล้ายดั่งปรากฏเงาร่างชุยล้งขึ้นอีกครั้ง

สายตาที่นางมองมันตอนก่อนตาย ในดวงตาไยมิใช่มีประกายเบิกบานและประโลมเยี่ยงนี้?

มาตรว่านางมิได้กล่าวแม้สักคำ แต่ดวงตาทั้งคู่นั้น ไยมิเท่ากับบอกมัน นาง

ก็แต่ตายแทนมัน?

จวบจนนางล้มลงไป มุมปากยังมีรอยยิ้มที่สุขซึ้งอยู่

โป้วอั้งเสาะกำหมัดแนบแน่น แทบอดใจมิได้ต้องขุดหลุมฝังศพออกมาดูนางอีกแวบหนึ่ง

แต่แม้นับว่าสามารถดูอีกแวบหนึ่ง ก็จะเป็นไร?

ช่วงชีวิตที่สั้นอย่างยิ่ง แต่ได้ทิ้งความว้าเหว่ที่ยาวนานเป็นนิรันดร์ไว้!

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าว

"ในเมื่อท่านจะฆ่าข้าพเจ้า ไฉนยังไม่เข้ามาลงมือ?"

โป้วอั้งเสาะต้องอึ้งอีกเนิ่นนาน จึงกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าไม่คิดจะฆ่าท่าน"

"ท่าน...คิดจะทำอย่างไร?"

"ไม่อย่างไร"

"ท่านพาข้าพเจ้ามาที่นี้ด้วยเรื่องอันใด?"

ดวงตานางมีประกายหวาดหวั่นขึ้นอีกครา ตาย นางไม่กลัว ที่นางกลัวคือความทรมานและหยามเหยียดจนอัปยศ

โป้วอั้งเสาะอึ้งอีกเนิ่นนานจึงแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านเคยบอก มันจะเร็วจะช้าต้องมาหาท่านแน่นอน?"

เต็งฮุ้นลิ้มผงกศีรษะส่งเสียงดังก้อง

"มันย่อมต้องมาหาข้าพเจ้า มันมิใช่เป็นคนไร้น้ำใจเด็ดขาด"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะเหม่อมองไปในทิศทางสุดไกลอีกครั้ง กล่าวช้า ๆ

"สถานที่นี้สงบเงียบอย่างยิ่ง หากมันสามารถมาตายอย่างสงบเงียบในที่นี้ นับว่าสวรรค์ปรานีต่อมันไม่น้อยแล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มโพล่งด้วยความตระหนก

"ท่านรอให้มันมา?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ตอบ แต่หลุบตาลงเหม่อมองดูดาบในมือตัวเอง

ดาบสีดำสนิท คมดาบนี้ มิทราบแปดเปื้อนโลหิตผู้คนมามากน้อยเท่าใดแล้ว

ความจริง ชีวิตเป็นสิ่งที่ต้องรักถนอมอย่างยิ่งยวด แต่พอดาบนี้เปล่งประกายวูบหนึ่ง ชีวิตก็สุดสิ้นยุติ

เต็งฮุ้นลิ้มก็กำหมัดแนบแน่น ร้องเสียงแหบเครือ

"แต่มันมิทราบว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"

"มันต้องทราบแน่"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมีคนมากหลายเห็นข้าพเจ้าคร่าตัวท่านมาในทิศทางนี้"

"แม้นับว่ามันมาแล้วก็จะเป็นไร? หรือท่านต้องการฆ่ามันให้ได้จริง ๆ?"

โป้วอั้งเสาะเงียบงัน ดาบก็เงียบงัน

ความเงียบงัน บางครั้งคมกริบดุจดั่งดาบ บางครั้งกระทั่งยังสามารถฆ่าคนได้

เต็งฮุ้นลิ้มส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านสามารถลงมืออำมหิตได้จริง ๆ ? หรือท่านลืมเรื่องราวที่มันเคยกระทำเพื่อท่านในคราวครั้งก่อน? หากมิใช่มัน ท่านไฉนมีชีวิตรอดมาถึงบัดนี้?"

ใบหน้าที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะ เริ่มแปรเปลี่ยนเป็นใสไปเพราะความเจ็บช้ำขมขื่น เน้นทีละคำ

"ที่มันให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ อาจบางทีเพราะต้องการให้ข้าพเจ้าทนทุกข์ทรมานเพิ่มขึ้น"

ความตายแม้น่ากลัว แต่ก็สงบไปแล้ว มีแต่คนที่ยังรอดอยู่เท่านั้นจึงรู้สึกถึงความเจ็บช้ำรันทด

เต็งฮุ้นลิ้มจับตามองหน้ามันแน่วนิ่ง ร่างเริ่มสั่นระริกทีละน้อย ร้องเสียงสะท้าน

"มันบอกกับข้าพเจ้า เรื่องที่ท่านกระทำแม้น่ากลัว แต่หัวใจท่านกลับดีงามอยู่ท่าน...กลับกลายเป็นอำมหิตปานนี้ไปตั้งแต่เมื่อใด?"

โป้วอั้งเสาะเพ่งมองดาบในมือ มิได้กล่าวกระไรอีก กระทั่งยังไม่ส่งเสียงแม้สักคำเดียว

ตอนนั้น หมอกไหล่เขาพลันหนาทึบขึ้นกว่าเดิม ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะถูกหมอกหนาบดบังจนเลือนราง คล้ายดั่งห่างไกลออกไปทุกขณะ

ที่เชิงเขาคล้ายดั่งมีเสียงฝน

เมฆหมอกบนไหล่เขาก็เปียกชุ่มชื้น

เสื้อผ้าของเต็งฮุ้นลิ้มเปียกโชกไปแล้ว หนาวจนสั่นระริกตลอดเวลา

มิเพียงหนาวเหน็บเท่านั้น ยังหิวโหยด้วย

โป้วอั้งเสาะนั่งลงแล้ว นั่งแน่วนิ่งอยู่ในที่นั้น นั่งอยู่ในเมฆหมอกที่ทั้งหนาวทั้งเปียกชื้น

หรือมันไม่หนาว? ไม่หิว?

หรือมันเป็นคนที่ซาด้านไปโดยสิ้นเชิงแล้วจริง ๆ ?

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องร้องขึ้น

"อาจบางทีมันไม่มาแล้ว"

โป้วอั้งเสาะมิเอ่ยปาก

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อไป

"แม้นับว่ามันจะมา ก็ไม่มีผู้ใดทราบมันจะมาเวลาใด"

โป้วอั้งเสาะยังคงไม่เอ่ยปาก

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวอีก

"หากอีกสามวันมันจึงมา หรือท่านจะรอเยี่ยงนี้ถึงสามวันจริง ๆ ?"

โป้วอั้งเสาะอึ้งอีกเนิ่นนาน จึงได้กล่าวเสียงเย็นชา

"มันอีกสามปีจึงมา ข้าพเจ้าก็จะรอสามปี"

หัวใจเต็งฮุ้นลิ้มวาบหวิวทันที ร้องเสียงเครือ

"หรือท่าน...หรือท่านจะให้ข้าพเจ้าอยู่เป็นเพื่อนท่านไปถึงสามปีด้วย?"

"ข้าพเจ้ารอได้ ท่านไฉนไม่อาจรอ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นมนุษย์"

"อ้อ?"

"ขอเพียงยังเป็นมนุษย์ ก็ไม่มีปัญญารออยู่ที่นี้อีกสามปี อาจบางที กระทั่งสามวันก็ยังไม่ได้"

"อ้อ?"

"หากท่านต้องการให้ข้าพเจ้านั่งรอในที่นี้จริง แม้นับว่าข้าพเจ้าไม่หนาวตายก็ต้องอดตายทั้งเป็น"

ไม่มีคำตอบ

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"ความจริงท่านไม่จำเป็นต้องรอมันอยู่ในที่นี้เลย ท่านพอจะลงไปหามันได้ นั่นย่อมประเสริฐกว่านั่งรอในที่นี้มากนัก"

ยังคงไม่มีคำตอบ

เต็งฮุ้นลิ้มร้องขึ้น

"ท่านไฉนไม่กล่าววาจา? หรือว่า..."

เสียงของนางพลันชะงักหาย นางพลันพบเห็น โป้วอั้งเสาะที่นั่งอยู่ในเมฆหมอกหายไปแล้ว!

เสียงฝนที่เชิงเขายังไม่ซาหาย เมฆหมอกบนไหล่เขายิ่งเปียกชื้น ยิ่งหนาวเหน็บ

มิทราบเป็นเมฆหมอกบดบังแสงอาทิตย์ไป หรือเป็นม่านราตรีคลี่คลุมมา เบื้องหน้าของเต็งฮุ้นลิ้มเหลือแต่ความเลือนราง สีเทาซีดที่เลือนรางน่าสะพรึงกลัว

ไม่มีคน ไม่มีชีวิต

เต็งฮุ้นลิ้มพลันร้องสุดเสียง

"โป้วอั้งเสาะ ท่านไปที่ใดแล้ว? ท่านกลับมาแล้วหรือไม่?"

ไม่มีคนกลับมา และไม่มีเสียงตอบด้วย

ร่างของเต็งฮุ้นลิ้มสั่นสะท้านปานใบไม้แห้งในสายลม มาตรว่าโป้วอั้งเสาะเป็นคนน่ากลัว แต่ยามมันไม่อยู่ กลับยิ่งน่ากลัวกว่า

ในที่สุดนางก็เข้าใจ ความว้าเหว่และเดียวดายเป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวปานใด

ตอนนี้ โป้วอั้งเสาะเพิ่งไปเพียงครู่เดียว ครู่เดียวนางก็รู้สึกไม่อาจทนทานได้

หากแม้นคนใดว้าเหว่และเดียวดายเยี่ยงนี้ไปชั่วชีวิต วันเวลาเยี่ยงนั้น ไหนเลยจะทนทานต่อไปได้?

หากแม้นเอี๊ยบไคตายไปจริง ชีวิตของนางไยมิใช่ต้องว้าเหว่และเดียวดายเยี่ยงนี้ไปชั่วกาลนาน?

เต็งฮุ้นลิ้มรู้สึกหนาวเหน็บไปทั้งร่าง กระทั่งหัวใจยังพลอยเหน็บหนาวจนชา

นางคิดจะหนี แต่เท้าของนางชาแข็ง...ฝีมือจี้จุดของตระกูลเต็งมีประสิทธิภาพอยู่เสมอมา

นางคิดจะร้อง แต่นางก็กลัวจะได้ยินเสียงสะท้อนที่น่าสะพรึงกลัว

ทั้งฟ้าดินที่เวิ้งว้าง คล้ายดั่งเหลือแต่คนตายในหลุมฝังศพอยู่เป็นเพื่อนนางเท่านั้น

ชั่วชีวิตนี้ของโป้วอั้งเสาะ ไยมิใช่ก็เหลือแต่คนตายในหลุมฝังศพอยู่เป็นเพื่อนมัน?

เต็งฮุ้นลิ้มพลันบังเกิดความเห็นใจต่อบุรุษหนุ่มที่ทั้งพิการทั้งว้าเหว่เดียวดายจนบอกมิถูก

ขณะเวลานั้นเอง นางพลันรู้สึกมีหยาดฝนที่เย็นเฉียบหยดลงไปบนหลังมือนาง

นางก้มมองจึงได้พบเห็น หยาดฝนหยดนั้นถึงกับเป็นโลหิตสด ๆ!

มิใช่ฝน เป็นโลหิต!

โลหิตสีแดงฉานหยดใส่หลังมือที่ซีดขาวของนาง!

หัวใจนางคล้ายดั่งฉีกขาดด้วยความหวาดกลัว อดมิได้ต้องเหลียวไป แก้มนางพลันสัมผัสกับมือข้างหนึ่ง

มือที่เย็นเฉียบ!

โลหิตคล้ายดั่งหยดมาจากมือข้างนั้น

เป็นโลหิตของผู้ใด? เป็นมือของผู้ใด?

เต็งฮุ้นลิ้มไม่เห็นแล้ว สายตานางพลันมืดไปในบัดดล!

แค้นนี้ชั่วนิรันดร

ความจริงอเวจีอยู่ในหัวใจผู้คน

หากหัวใจท่านไม่มีรัก มีแต่แค้น อเวจีก็อยู่ที่หัวใจท่าน...หากหัวใจท่านไม่มีรัก ตัวของท่านก็อยู่ในอเวจี

ไม่เห็นเมฆแล้ว หมอกก็ไม่เห็นด้วย

ในถ้ำมืดมิดเย็นเฉียบ กลับมีไฟกองหนึ่งลุกวูบวาบ เปลวไฟที่สั่นระริกส่องสว่างให้เห็นหินย้อยและผนังผาที่หยาบขรุขระ และก็ส่องให้เห็นใบหน้าที่สวยสะคราญแต่ซีดขาวของเต็งฮุ้นลิ้ม

ตอนนางได้สติฟื้นคืนมา ก็ได้เห็นกองไฟนี้ก่อน

ดังนั้น นางมิได้เคลื่อนไหว เพียงนอนสงบนิ่งในที่นั้น จับตามองเปลวไฟที่สั่นไหวระริก

เปลวไฟคล้ายดั่งเป็นสัญลักษณ์ของชีวิต ได้นำความอบอุ่นและแสงสว่างมาให้นาง

นางมิเคยทราบเลยว่า เปลวไฟถึงกับมีความน่ารักปานนี้

จากนั้น นางจึงเห็นโป้วอั้งเสาะ ใบหน้าที่กระด้างเย็นชาของมัน ถูกเปลวไฟลูบไล้จนกลับกลายเป็นมีชีวิตเช่นกัน

ตอนนี้ มันกำลังวางกระต่ายป่าที่ถูกถลกหนังผ่าท้องล้างสะอาดแล้วขึ้นปิ้งบนเปลวไฟ

ท่วงท่าของมันเชื่องช้าอย่างยิ่ง กระทั่งสีหน้ายังมีความรู้สึกสงบเยือกเย็นอย่างยิ่ง

เต็งฮุ้นลิ้มมิเคยเห็นหน้ามันมีความรู้สึกเช่นนี้มาก่อนเลย นางพลันรู้สึก มันมิใช่คนน่ากลัวดั่งที่คิดคาดไว้

กระต่ายป่าที่มีโลหิตแปดเปื้อน ถูกเปลวไฟแผดเผาจนกลายเป็นสีเหลืองไปทีละน้อย ในถ้ำเริ่มมีกลิ่นหอมที่ชวนให้กระหายอบอวลแล้ว

ใบหน้าเต็งฮุ้นลิ้มพลันแดงระเรื่อ นางความจริงมิใช่เป็นสตรีที่พอเห็นโลหิตก็สลบไสลไปเลย

นางอดมิได้ต้องอธิบาย

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่เนื่องจากหิวเกินไป และหนาวเกินไป ดังนั้น จึงไม่อาจทนทานอยู่ได้"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงราบเรียบ

"โชคดีที่ในตัวท่านมีชุดไฟ มิเช่นนั้น เพียงสามารถกินเนื้อกระต่ายป่าดิบที่มีโลหิต"

เต็งฮุ้นลิ้มร้องโพล่งขึ้น

"ท่านได้เชื้อไฟจากในตัวข้าพเจ้า?"

โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ

ใบหน้าเต็งฮุ้นลิ้มแดงเข้มกว่าเดิม นางจำได้ ชุดไฟนี้นางซ่อนอยู่ในกระเป๋าเสื้อชั้นใน

นางขบริมฝีปาก ปั้นหน้าเคร่งเครียดแล้วกล่าวเสียงดัง

"ท่านไฉนเที่ยวล้วงข้าวของในตัวผู้อื่นได้?"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าไม่สมควรกระทำเช่นนั้นจริง ข้าพเจ้าสมควรเปลื้องร่างท่านให้เปลือยเปล่า วางท่านบนกองไฟ ย่างมากินต่างกระต่ายตัวนี้"

เต็งฮุ้นลิ้มรีบรวบอกเสื้อของนางแนบแน่นทันที คล้ายดั่งกลัวคนผู้นี้จะเข้าไปเปลื้องเสื้อผ้าของนางจริง ๆ

แต่โป้วอั้งเสาะมิสนใจนางอีก ย่างกระต่ายต่อไปอย่างเงียบขรึม จนสุกแล้วจึงฉีกเป็นสองซีก โยนซีกหนึ่งแก่นาง ถึงกับเป็นซีกที่ใหญ่กว่า

เต็งฮุ้นลิ้มพลันบังเกิดความอบอุ่นขึ้นเล็กน้อย

นางมิอาจนับเป็นสตรีใจคับแคบ แต่หากโป้วอั้งเสาะให้ชีกที่เล็กกว่าแก่นาง นางยังคงรู้สึกมีโทสะอย่างยิ่งอยู่

นางอย่างไรก็เป็นสตรี

เนื้อย่างที่ไม่มีเกลือ ความจริงก็คล้ายสตรีที่มีบุตรมาแล้วสิบแปดคน ยากยิ่งจะบันดาลให้ผู้คนสนใจได้

แต่เนื้อที่ไม่มีเกลือ อย่างน้อยยังประเสริฐกว่าไม่มีเนื้อมากนัก

หิวโหย ความจริงเป็นความกระหายประการหนึ่ง ที่มนุษย์เรามิอาจข่มกลั้นขัดขืนได้

เต็งฮุ้นลิ้มแทบจะกลืนกินกระทั่งกระดูกของมัน เมื่อกินหมดสิ้นแล้ว ยังอดมิได้ต้องถอนใจรำพึง

"เนื้อของกระต่ายตัวนี้ นับว่ายังน้อยกว่าเนื้อวานรเสียอีก"

โป้วอั้งเสาะสวนคำ

"หากในตัวมันมีเนื้อมาก ไม่แน่ว่าถูกผู้อื่นจับไปกินเสียเนิ่นนานแล้วก็ได้"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มกล่าว

"เอี๊ยบน้อยบอกไม่ผิด ท่านบางครั้งแม้จะน่ากลัว แต่ความจริงมิใช่เป็นคนอำมหิตชั่วร้าย"

นางกะพริบตากล่าวต่อไป

"มิว่าท่านคิดอย่างไร ข้าพเจ้ามักรู้สึก มันดีต่อท่านเสมอมา และยังเข้าใจท่านยิ่งกว่าผู้อื่นใดทั้งสิ้น"

พอเอ่ยถึงเอี๊ยบไค สีหน้าโป้วอั้งเสาะแปรเปลี่ยนไปทันที พลันผุดลุกขึ้นกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านยังสามารถเปลื้องเสื้อผ้าได้เองหรือไม่?"

สีหน้าเต็งฮุ้นลิ้มก็แปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งขึ้น

"ท่าน...หมายความอย่างไร?"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียง

"หากท่านไม่สามารถถอด ข้าพเจ้าถอดแทนท่าน"

เต็งฮุ้นลิ้มกรีดร้องด้วยความตระหนก

"ไฉนต้องเปลื้องเสื้อผ้า?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการเห็นท่านหนาวตาย ป่วยตาย"

จนบัดนี้เต็งฮุ้นลิ้มจึงพบเห็น อาภรณ์ของนางเปียกชุ่มโชกจริง ๆ พื้นก็

เหน็บหนาวชื้นแฉะ หากนอนเยี่ยงนี้เพียงคืนเดียว วันพรุ่งไม่ป่วยหนักก็ประหลาดยิ่ง

นางเองก็ย่อมไม่ต้องการหนาวตาย ป่วยตาย แต่หากจะให้นางเปลื้องเสื้อผ้าต่อหน้าบุรุษ นางกลับยินยอมตาย...นอกจากเอี๊ยบไคแล้ว มิว่าบุรุษใดต่างไม่ได้ทั้งสิ้น

นางขบริมฝีปากแล้วพลันกล่าว

"ท่านเคยข่มขืนเบ๊ฮวงเหล็งมาจริงหรือไม่?"

กล้ามเนื้อบนใบหน้าโป้วอั้งเสาะกระตุกถี่เร็ว ดวงตามีประกายเจ็บปวดขึ้นอีกครา แต่ยังคงผงกศีรษะรับ

ขอเพียงเป็นเรื่องที่มันกระทำ มันต้องไม่บ่ายเบี่ยงปฏิเสธเด็ดขาด

"ท่านจะข่มขืนข้าพเจ้าหรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียง

"ท่านกำลังเตือนสติข้าพเจ้า?"

"หากท่านคิดจะข่มขืนข้าพเจ้าตอนนี้ ข้าพเจ้าย่อมไม่มีปัญญาต่อต้านขัดขืน แต่ข้าพเจ้ากลับหวังให้ท่านเข้าใจความเรื่องหนึ่ง"

โป้วอั้งเสาะสงบฟัง เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"นอกจากเอี๊ยบไคแล้ว มิว่าบุรุษใด เพียงกระทบข้าพเจ้าน้อยนิด ข้าพเจ้าก็สะอิดสะเอียนอย่างยิ่ง เนื่องเพราะข้าพเจ้ารู้สึก บุรุษทั้งมวลในโลกนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถเปรียบมันได้"

ประกายตาที่เจ็บช้ำและอาฆาตแค้นของโป้วอั้งเสาะ คล้ายดั่งมีเปลวไฟเผาไหม้ขึ้นอีกครา

ตลอดร่างก็คล้ายมีเปลวไฟเผาผลาญอยู่!

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"ท่านแค้นมัน อาจบางทีมิใช่เนื่องเพราะมันฆ่าชุยล้ง แต่เนื่องเพราะท่านสำนึกตัวท่านไม่มีวันเปรียบมันได้ตลอดกาล..."

โป้วอั้งเสาะพลันคว้าอกเสื้อนาง หิ้วขึ้นจากพื้น ร้องเสียงแหบแห้ง

"ท่านผิดแล้ว"

"ข้าพเจ้ามิได้ผิด"

"ท่านไม่สมควรบีบบังคับข้าพเจ้า"

มือของมันพลันใช้กำลังเล็กน้อย ก็ฉีกอกเสื้อนางขาดออกมา

ทิ้งเต็งฮุ้นลิ้มลงกับพื้นอีกครั้ง ทรวงอกที่ขาวเปล่งปลั่งชูชันอยู่ในสายลมเย็น

ยะเยียบทันที

น้ำตาของนางก็หลั่งไหลเช่นกัน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"ข้าพเจ้ามิได้ผิด แต่เอี๊ยบน้อยกลับผิดแล้ว มันดูท่านผิดไป ท่านความจริงมิใช่มนุษย์ เป็นสัตว์เดียรัจฉาน"

ร่างโป้วอั้งเสาะสั่นระริกตลอดเวลา พลันล้มลงไปบ้าง ขดเป็นก้อนกลม

ในแสงไฟที่วูบวาบ เห็นใบหน้าของมันถึงกับบิดเบี้ยวเปลี่ยนเค้า มุมปากก็มีฟองสีขาวไหลออกมาดั่งเป็นม้าใกล้ตาย

เต็งฮุ้นลิ้มกลับตะลึงลานไป

นางก็เคยได้ยิน โป้วอั้งเสาะเป็นคนมีโรคประจำตัว แต่นางกลับนึกไม่ถึง โรคของมันจะพลันกำเริบในเวลานี้ และมีความน่ากลัวถึงปานนี้

บุรุษหนุ่มผู้นี้มิเพียงว้าเหว่เดียวดาย มีบาดแผลเต็มหัวใจเท่านั้น ยังมีโรคที่น่าสะพรึงกลัวปานอสรพิษร้ายพัวพันมันอยู่อีกด้วย

หนึ่งเดียวที่สามารถปลอบประโลมมัน เข้าใจมัน ตอนนี้กลับถูกฝังอยู่ใต้ดินแล้ว

ชีวิตนี้ของมัน เป็นชีวิตที่ผ่านมาได้อย่างไรกันแน่? ชีวิตออกจะอำมหิตต่อมันเกินไปแล้ว!

มันสมควรแค้น!

หากเราเป็นมัน ไม่แน่ว่าจะต้องเคียดแค้นทุกผู้คนทุกชีวิตเช่นกัน

ความหวาดกลัวและเคียดแค้นในใจเต็งฮุ้นลิ้ม พลันกลับกลายเป็นสมเพชและเห็นใจ หากนางสามารถลุกขึ้นได้ ตอนนี้ไม่แน่จะไปโอบมันไว้ในอ้อมอกดุจดั่งโอบทารก

แต่นางมิเพียงลุกไม่ขึ้นเท่านั้น ยังแทบไม่อาจเคลื่อนไหวอีกด้วย

กระทั่งมือของนาง ถูกความหนาวเหน็บคุกคามจนเริ่มชาไปทีละน้อย นางไม่สามารถตะเกียกตะกายลุกขึ้น รวบอกเสื้อปิดเข้าหากัน

ขณะเวลานั้น นางพลันได้ยินเสียงฝีเท้า!

ฝีเท้าเบาอย่างยิ่ง แต่ผู้มากลับมิเพียงหนึ่งคน

นี่ย่อมมิใช่เอี๊ยบไคเด็ดขาด หากเอี๊ยบไคจะมา ต้องไม่ร่วมทางมากับผู้อื่น

หัวใจเต็งฮุ้นลิ้มวาบหวิวลงอีกครา

วิกาลที่ดึกสงัดปานนี้ ยังมีผู้ใดจะฝ่าลมฝนอันหนาวเหน็บขึ้นมาบนภูเขารกร้างนี้?

เสียงฝีเท้าหยุดอยู่ที่ปากถ้ำ แสงไฟที่วูบวาบ เท่ากับบอกมันว่าในถ้ำมีคนอยู่

ครู่ใหญ่ มีเสียงคนเลียบเคียงถามขึ้น

"สหายภายใน ชื่อแซ่ยิ่งใหญ่ว่ากระไร? โปรดได้บ่งบอกด้วย"

เต็งฮุ้นลิ้มขบริมฝีปากแนบแน่น มิยอมให้เสียงดังออกไป

นางเพียงหวัง พวกเหล่านั้นยังคงมิกล้าบุกรุกเข้ามาสักชั่วคราว นางหวังให้โป้วอั้งเสาะสามารถได้สติก่อนที่พวกมันจะบุกเข้ามา

แต่ตอนนั้น นางเห็นดาบเล่มหนึ่งเสือกเข้ามาอย่างเชื่องช้า จากนั้น นางก็เห็นคนที่ถือดาบ

ผู้ขึ้นมามีไม่เพียงหนึ่งคนจริง ๆ แต่ผู้เข้ามาตอนนี้ กลับมีเพียงคนเดียว

คนผู้นี้ก็หน้าซีดขาว แต่มิใช่ขาวสะอาดจนแทบใสเช่นเดียวกับโป้วอั้งเสาะ

ใบหน้าของมันขาวอมเขียว ภายใต้แสงไฟที่วูบวาบ ดูคล้ายดั่งเป็นสีเขียวเรืองและก็คล้ายดั่งสวมหน้ากากสีเขียวไว้

ดวงตาของมันก็เป็นประกายยะเยียบน่าหวาดหวั่น เพียงมองโป้วอั้งเสาะแวบเดียว สายตาก็จับนิ่งอยู่บนทรวงอกที่ขาวผ่องของเต็งฮุ้นลิ้ม ดวงตาพลันมีประกายหื่นกระหายขึ้นทันที

เต็งฮุ้นลิ้มเพียงแค้น ที่ไม่สามารถควักตาคู่นี้ออกมา

ดาบในมือมันถูกปล่อยลดลง ระบายลมจากปากยาว ๆ แสดงว่าได้พบเห็นสองคนที่ล้มกับพื้นในตอนนี้ ไม่มีที่ใดควรให้มันต้องคอยระวังตัวอีกแล้ว

ดวงตาของมันจึงยิ่งกำเริบเสิบสาน คล้ายดั่งจะชอนไชเข้าไปในอกเสื้อเต็งฮุ้นลิ้มก็ปาน

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องส่งเสียงดัง

"ท่านดูกระไร? หรือท่านมิเคยเห็นสตรีมาเลย?"

คนผู้นั้นหัวร่อเสียงก้อง ใช้ปลายเท้าเขี่ยโป้วอั้งเสาะเบา ๆ กล่าว

"มันเป็นผู้ใดของท่าน?"

"ท่านไม่ต้องเกี่ยวข้อง"

"มันก็คือโป้วอั้งเสาะ ที่เตะกวนตงบ้วนเบ๊ตึ๊งพังทลายไป?"

"ท่านไฉนทราบได้?"

"ความจริงเรามาหามันอยู่แล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องถาม

"หามันด้วยเรื่องอันใด?"

"เราความจริงคิดจะหามันไปกระทำเรื่องแทนเรา...ไปฆ่าคนแทนเรา"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"แต่มันตอนนี้ มีทีท่าเพียงรอให้ผู้อื่นมาฆ่ามันเท่านั้น"

เต็งฮุ้นลิ้มพยายามข่มกลั้นตัวเอง แค่นหัวร่อกล่าว

"หากท่านมีความคิดเห็นเช่นนี้จริง ท่านต้องสำนึกเสียใจแน่"

มันแสยะยิ้มจนเหี้ยมเกรียมกว่าเดิม กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"เรามิเพียงมีความคิดเยี่ยงนี้จริง ๆ เท่านั้น ยังมีอีกความคิดหนึ่งด้วย"

"ความคิดใด?"

"บุรุษเมื่อเห็นสตรีเยี่ยงท่านมาเปลือยอกนอนอยู่ต่อหน้ามัน หัวใจมันจะมีความคิดเยี่ยงไร เรามิบอกท่านก็ควรทราบได้"

เต็งฮุ้นลิ้มพลันเย็นเฉียบทั้งร่าง ร้องสุดเสียง

"ท่านกล้า?"

คนผู้นั้นกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"เราไฉนไม่กล้า? แม้นับว่าโป้วอั้งเสาะตอนนี้ยังสามารถชักดาบของมัน เราก็ไม่กลัว"

"ท่าน...ไม่กลัวจริง ๆ ?"

"หากมันรู้จักเราเป็นผู้ใด ไม่แน่ว่าจะยอมยกท่านให้เราโดยดีก็ได้"

"ท่านถือดีอย่างไร?"

"เราถือดีในของสิ่งหนึ่ง ของที่โป้วอั้งเสาะใฝ่ฝันใคร่จะได้เป็นที่สุด"

มันแย้มยิ้มพลางใช้ปลายดาบเขี่ยมือเต็งฮุ้นลิ้มที่รวบอกเสื้อไว้ กล่าวสืบต่อไป

"เพียงอาศัยของนี้ เรามิเพียงกล้าคิดเท่านั้น ยังกล้ากระทำด้วย หากท่านไม่เชื่อเราจะกระทำให้ท่านดูในตอนนี้เลย"

เต็งฮุ้นลิ้มแทบอดมิได้ต้องกรีดร้องให้สุดเสียง มือของนางมิอาจไม่คลายไปได้

ขณะเวลานั้นเอง นางพลันเห็นของชิ้นหนึ่งพุ่งเข้ามาจากทางด้านนอก กระทบฟันหน้าของมันที่กำลังแย้มยิ้มอยู่

เสียงก๊อกดังเบา ๆ ฟันของมันถึงกับถูกซัดหักไปสามซี่!

ของนั้นได้ร่วงลงตามฟันมัน ถึงกับเป็นถั่วยี่สงที่ยังมิได้แกะเปลือก!

คนผู้นั้นหน้าเปลี่ยนสีทันที มือข้างหนึ่งอุดปากไว้ อีกข้างหนึ่งยกดาบขึ้น

เต็งฮุ้นลิ้มพอเห็นถั่วบนพื้น หน้าก็เปลี่ยนสีเช่นกัน อดมิได้ต้องกรีดร้องออกมาด้วยความตระหนก

"โล่วเซี่ยวเกีย!"

โล่วเซี่ยวเกียก็เป็นคนหนึ่งที่นางตอนนี้ไม่ต้องการพบอย่างยิ่ง ไฉนมันพาลมาได้?

ไฉนชะตาในระยะนี้ของนางจึงเปลี่ยนแปรเป็นเลวร้ายปานนี้?

นอกถ้ำยังคงมีเมฆหมอกเลือนรางจนมืดมิด มีคนผู้หนึ่งหัวเราะพลางกล่าว

"ในโลกมิแน่จะต้องมีแต่โล่วเซี่ยวเกียจึงรับทานถั่วได้ คนที่ไม่รับทานถั่ว กลับหาได้สักกี่คน?"

คนผู้หนึ่งเดินแย้มยิ้มเข้ามาอย่างเชื่องช้า สวมใส่เสื้อผ้าธรรมดา แย้มยิ้มอย่างปลอดโปร่ง ดูท่าทีของมัน แม้นับว่าฟ้าถล่มลงมาก็ไม่วิตกกังวลเลย

พอเห็นคนผู้นี้ เต็งฮุ้นลิ้มคล้ายรู้สึก เมฆหมอกหนาทึบที่กดดันผู้คนจนแทบอึดอัดตาย พลันกระจายออกจากกันจนปลอดโปร่ง ลมชิวเทียนที่หนาวเหน็บจนผู้คนแทบชาแข็ง ก็คล้ายพลันสลายหายไปในบัดดล

ตอนนี้ แม้นับว่าฟ้าถล่มลงมาจริง นางก็ไม่กังวลสนใจ เนื่องเพราะคนผู้นี้ก็คือเอี๊ยบไค!

ขอเพียงได้เห็นเอี๊ยบไค ในโลกยังจะมีเรื่องราวใดมีคุณค่าให้นางต้องกังวลสนใจ?

หัวใจนางพลันเต็มตื้นด้วยความอบอุ่น ใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้มที่หยาดเยิ้มจนมิอาจอดกลั้น แต่แสร้งปั้นหน้ากล่าว

"ท่านไปตายในที่ใด? ไฉนจนบัดนี้เพิ่งมา?"

เอี๊ยบไคถอนหายใจกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงก็คิดจะรีบมาเร็วกว่านี้ แต่ย่อมไม่อาจทนเห็นยี่กอตัวดีของท่านนอนขุ่นเคืองกับพื้น มิว่าอย่างไร มันยังคงเป็นยี่กอของท่านอยู่"

แม้นับว่าเต็งฮุ้นลิ้มยังจะมีโทสะ แต่ก็ไม่อาจระบายออกไปได้ นางต้องหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านความจริงสมควรดีต่อมันเล็กน้อย เนื่องเพราะมันจะเร็วจะช้า สักวันหนึ่งก็ต้องเป็นตั๋วกู๋ (พี่ภรรยา) ของท่าน"

เอี๊ยบไคจับตามองนางแล้วขมวดคิ้วกล่าว

"แต่คนในตระกูลเต็งท่าน ไฉนมักพอใจนอนอยู่กับพื้นเสมอ?"

"ท่านเคยบอกมาเอง คนชาญฉลาดหากมีโอกาสได้นอน จะต้องไม่นั่งเด็ดขาด"

เอี๊ยบไคก็หัวร่อกล่าว

"ถูกต้อง มีเหตุผล"

เหลือบมองโป้วอั้งเสาะแล้ว หันไปมองคนที่ยกดาบชูสูง พลางกล่าว

"พวกท่านต่างเป็นคนชาญฉลาด แต่ผู้นี้ไฉนยังไม่ยอมนอนลง? ยืนเยี่ยงนี้ไยมิใช่เหน็ดเหนื่อยเกินไป?"

เต็งฮุ้นลิ้มกะพริบตากล่าว

"ดังนั้น ท่านสมควรเตือนมัน ให้มันมิสู้ยังคงนอนลงไปประเสริฐกว่า"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะกล่าว

"ถูกต้อง มีเหตุผล"

ปากของคนผู้นั้นเม้มสนิทแน่น แต่มุมปากยังมีโลหิตหลั่งไหลเป็นทาง

มันความจริงเป็นนักเลงเก่าที่กลอกกลิ้ง เป็นจิ้งจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์ ย่อมทราบแก่ใจ คนที่สามารถใช้ถั่วเม็ดเดียวซัดฟันมันหักถึงสามซี่ ต้องมิใช่ตอแยง่ายดายเด็ดขาด

แต่ตอนนี้ เอี๊ยบไคหันหลังให้มัน คนที่ตอแยยากเข็ญสักเพียงใด กลางหลังก็ต้องไม่มีนัยน์ตาเด็ดขาด

และดาบของมันก็พอดีอยู่ตรงกับก้านคอเอี๊ยบไค โอกาสเยี่ยงนี้ยากยิ่งที่จะปล่อยให้ผ่านมือ หากผ่านไป เป็นต้องน่าเสียดายอย่างยิ่ง

มันพลันสะบัดดาบ ฟันฉับเข้าใส่ก้านคอเอี๊ยบไค!

มิคาด หลังของเอี๊ยบไคคล้ายมีนัยน์ตาก็ปาน พลันหันกาย กรีดนิ้วไปที่ข้อมือของคนผู้นั้นเบา ๆ

ดาบของคนผู้นั้นพลันไปอยู่ในมือเอี๊ยบไคได้!

เอี๊ยบไคมองดาบแล้ว ลูบคมมันเบา ๆ พลางแย้มยิ้มกล่าว

"ดูท่า นี่ก็เป็นดาบคมกริบยิ่ง"

สีหน้าคนผู้นั้นชาแข็ง คิดจะฝืนหัวร่อ แต่เสียงหัวร่อของมันยังขัดตายิ่งกว่าร่ำไห้เสียอีก

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"ดาบที่คมเยี่ยงนี้ มิว่าฟันถูกคอผู้ใด ศีรษะมันจะต้องหลุดร่วงลงไปแน่ ท่านเชื่อหรือไม่?"

เอี๊ยบไคยกดาบไปทาบกับคอของคนผู้นั้นแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"หากท่านไม่เชื่อ กลับพอทดลองดูได้"

ใบหน้าที่ซีดขาวแกมเขียวของคนผู้นั้น ตระหนกจนเผือดราวซากศพ ตะกุก-ตะกักขึ้น

"ไม่...ไม่ต้องทดลองแล้ว"

"ท่านเชื่อ?"

"ย่อม...ย่อมเชื่อ...ผู้ใดไม่เชื่อ...ผู้นั้นก็เป็นลูกเต่าลูกตะพาบ"

เอี๊ยบไคหัวร่อเสียงก้อง

คนผู้นั้นพลันถาม

"ตอนท่านขึ้นมา พบเห็นบรรดาสหายของข้าพเจ้าหรือไม่?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะรับคำ

"ข้าพเจ้าเห็นพวกมัน คล้ายดั่งเหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงเตือนพวกมันมิสู้นอนพักผ่อนประเสริฐกว่า"

สีหน้าคนผู้นั้นแปรเปลี่ยนอีกครา ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ความจริงข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็เหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง"

"ในเมื่อเหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง ไฉนยังไม่นอนลงไป?"

คนผู้นั้นมิกล่าวกระไรอีก เดินไปที่มุมถ้ำ ล้มลงนอนตัวแข็งทันที

เต็งฮุ้นลิ้มอดมิได้ต้องแย้มยิ้มกล่าว

"ดูท่า มันกลับเป็นคนชาญฉลาดเช่นกัน"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ยุคสมัยนี้ คนโง่เขลามีอยู่ไม่มากเลยจริง ๆ"

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าว

"แต่เสียดาย ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นดั่งนั้น พวกเราแม้ไม่โง่เขลาเกินไป แต่ก็ไม่ชาญฉลาดเกินไป"

"ฮา ฮา ข้าพเจ้าทราบว่า ท่านคิดจะลุกขึ้นเดินเหิน นอนนานเกินไปก็จะเหน็ดเหนื่อยได้"

เต็งฮุ้นลิ้มเม้มปากกลั้นหัวร่อกล่าว

"ดังนั้น ท่านพอดีมีโอกาสฉกฉวยมาบีบนวดขาอ่อนของข้าพเจ้าได้แล้ว"

เอี๊ยบไคถอนหายใจอีกครา

"ข้าพเจ้าเพียงประหลาดใจ ตอนยื่กอท่านจี้จุดท่านไว้ ไฉนไม่จี้จุดปากของท่านไว้ด้วย?"

"เนื่องเพราะมันทราบ ข้าพเจ้าจะกัดท่านให้ตาย"

มาตรว่าร่างของโป้วอั้งเสาะจะเริ่มยืดตรงได้ทีละน้อย แต่ยังคงหอบหายใจถี่เร็ว

เอี๊ยบไคเหลือบมองแล้ว กล่าวด้วยความรันทด

คนเยี่ยงนี้ ไฉนมาเป็นโรคเช่นนี้ได้?"

เต็งฮุ้นลิ้มลุกขึ้นได้แล้ว กำลังงอเอวนวดเท้าของนาง อดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

มันนับเป็นคนน่าเวทนาจริง ๆ แต่มีบางครั้งกลับพาลบันดาลให้ผู้อื่นรู้สึกมันน่าหวาดกลัวยิ่ง"

นางพลันถามขึ้น

"ท่านทราบหรือไม่ มันไฉนจึงคร่าตัวข้าพเจ้ามาที่นี้?"

เอี๊ยบไคส่ายหน้า เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"มันเข้าใจ ท่านฆ่าชุยล้ง"

เอี๊ยบไคขมวดคิ้วถาม

"ชุยล้งตายไปแล้ว?"

"หลุมฝังศพของนางอยู่ที่นอกถ้ำนี่เอง โป้วอั้งเสาะฝังนางกับมือ"

รอยยิ้มบนริมฝีปากเอี๊ยบไคพลันหายไปทันที

เต็งฮุ้นลิ้มถลึงตากล่าว

"ท่านฆ่านางจริงหรือไม่?"

"ท่านก็ถามคำพูดนี้ต่อข้าพเจ้า?"

"โอ...ข้าพเจ้าย่อมทราบ ท่านต้องไม่กระทำเรื่องเช่นนี้แน่ แต่มีดสั้นของท่านไฉนไปอยู่ในมือมันได้?"

"มีดข้าพเจ้า...

เต็งฮุ้นลิ้มมิทันกล่าว ก็ได้เห็นประกายแวววับวูบขึ้น

เอี๊ยบไคเพียงยื่นมือ ประกายที่แวววับราวกับสายฟ้าก็ไปอยู่ในมือ...มีดสั้นเล่มหนึ่งทั้งบางทั้งคมกริบ

เมื่อเงยหน้า ก็เห็นโป้วอั้งเสาะ

ตอนโป้วอั้งเสาะลุกขึ้นยืน ก็คล้ายดั่งวิญญาณร้ายพลันโผล่มาจากอเวจี คล้ายหมอกควันที่พลันพวยพุ่งขึ้นจากพื้นแผ่นดิน

แสงไฟซีดจาง ใบหน้าของมันยิ่งซีดขาว ยิ่งอิดโรย ยิ่งอ่อนล้า

แต่ดวงตาของมันกลับมีประกายขุ่นแค้นและอาฆาต ที่ร้อนแรงยิ่งกว่าเปลวไฟ

มือมันกำดาบคู่ชีวิตแนบแน่น จับตาที่คมกริบยิ่งกว่าดาบถลึงจ้องเอี๊ยบไคพลางเน้นทีละคำ

"นี่มิใช่มีดของท่าน?"

เอี๊ยบไคมิได้ตอบ มิอาจตอบ!

มีดสั้นเล่มนี้ เฉกเช่นกับมีดสั้นที่ตนใช้ไม่ผิดเพี้ยน แต่มีดเล่มนี้มิใช่ของเอี๊ยบไคเด็ดขาด!

ผู้สามารถใช้มีดสั้นเยี่ยงนี้ฆ่าคนแม้มีไม่มาก แต่ต้องมิใช่ไม่มีเด็ดขาด!

แต่เอี๊ยบไคนึกไม่ออกจริง ๆ มีผู้ใดสามารถสร้างมีดสั้นเยี่ยงนี้ และสามารถสร้างได้ไม่ผิดเพี้ยนแม้สักน้อยนิด!

ผู้คนในโลก แทบจะไม่มีผู้ใดเคยเห็นเอี๊ยบไคใช้มีดสั้นเยี่ยงนี้

โป้วอั้งเสาะยังคงถลึงตาจ้องมอง รอคอยให้เอี๊ยบไคตอบไป

ในที่สุด เอี๊ยบไคต้องถอนหายใจยาว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าใช้มีดสั้นเล่มนี้ฆ่าผู้ใด?"

โป้วอั้งเสาะเน้นทีละคำ

"ท่านฆ่าหลานของก้วยอุย แล้วยังฆ่าเฮ้งได้ฮ้งมิใช่หรือ?"

"เฮ้งได้ฮ้ง?"

"ท่านเรียกเฮ้งได้ฮ้งไปฆ่าคน จากนั้น ท่านกลับฆ่ามันเพื่อปิดปาก"

"ชุยล้งตายกับมือมัน?"

"อาวุธที่มันใช้ คือกระบี่อาบยาพิษ แต่ฝีมือของท่าน ยังอำมหิตยิ่งกว่าพิษในกระบี่มัน"

เอี๊ยบไคต้องถอนหายใจอีกครา ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ดูท่า ข้าพเจ้าตอนนี้นับว่าปฏิเสธ ท่านก็ต้องไม่ยอมเชื่อ"

"ไม่เชื่อเด็ดขาด"

"แต่ท่านเคยคิดหรือไม่ ข้าพเจ้าเหตุใดต้องฆ่าชุยล้ง?"

"ผู้ที่ท่านต้องการฆ่าโดยแท้จริงมิใช่ชุยล้ง เป็นข้าพเจ้า"

"ท่าน? ข้าพเจ้าเหตุใดต้องฆ่าท่าน?"

โป้วอั้งเสาะมิทันเอ่ยปาก คนที่นอนตัวแข็งบนพื้น พลันกระโดดขึ้นมาส่งเสียงดัง ๆ ว่า

"เนื่องเพราะมันถูกเบ๊คงคุ้งซื้อไปแล้ว ข้าพเจ้าบังเอิญได้ยินมันแพร่งพรายข่าวนี้มาโดยไม่ตั้งใจ"

โป้วอั้งเสาะหันขวับกลับไปถลึงจ้องมัน พลางตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านเป็นผู้ใด?"

คนผู้นั้นตอบ

"ข้าพเจ้าแซ่แป๊ะ นามเกี๋ยง ชนชาวนักเลงต่างเรียกข้าพเจ้าเป็นแป๊ะมิ่นนิ้งกุน (เทพบุตรหน้าขาว)"

โป้วอั้งเสาะตวาด

"ท่านเคยพบเบ๊คงคุ้ง?"

"พบอยู่ทุกวัน"

"ไฮ้! มันอยู่ที่ใด?"

แป๊ะเกี๋ยงเหลือบมองเอี๊ยบไคแวบหนึ่ง พลางกล่าว

"ท่านฆ่ามันก่อน ข้าพเจ้าพร้อมที่จะพาท่านไปได้ทุกเวลา"

โป้วอั้งเสาะพลุ่งพล่านจนใบหน้าแดงฉานอีกครา

การเสาะหาที่ลำบากยากเข็ญเป็นเวลายาวนาน ถึงกับพลันมาได้ผลในยามมิตั้งใจ ความอาฆาตแค้นที่ฝังจิตฝังใจมานานปี กัดกร่อนประสาทความรู้สึกดั่งเป็นอสรพิษมาเนิ่นนาน บัดนี้ มีโอกาสได้ล้างแค้นแล้ว

สวรรค์ทรงคุ้มครอง นับว่าเบ๊คงคุ้งยังมีชีวิตอยู่ นับว่ามันยังมิได้ตายกับมือผู้อื่น

โป้วอั้งเสาะกำหมัดแนบแน่น น้ำตาที่อุ่นระอุต้องหลั่งไหลลงโดยที่ไม่อาจข่มกลั้นได้

แป๊ะเกี๋ยงกล่าวต่อไป

"ที่ข้าพเจ้ามาครานี้ ความจริงเพื่อต้องการนำทางท่านไปหาเบ๊คงคุ้ง แต่ว่ามัน..."

โป้วอั้งเสาะพลันสอดคำ

"มันความจริงไม่อาจรอดตายไปได้เด็ดขาด"

แป๊ะเกี๋ยงระบายลมจากปากยาว ๆ ดวงตามีประกายแย้มยิ้มขึ้นแล้ว

แต่พริบตานั้น พลันมีประกายมีดวูบขึ้นที่เบื้องหน้า ลมยะเยียบสายหนึ่งพุ่งเฉียดผ่านใบหูมันไป

จากนั้น มีเสียงตึกดังสนั่น ประกายไฟกระจายรอบข้าง ปรากฏเป็นมีดสั้นเล่มหนึ่ง ตรึงติดกับผนังศิลาด้านหลังมัน คมที่บางฝังลึกลงไปร่วมสองนิ้ว

แป๊ะเกี๋ยงพลันรู้สึกขาอ่อนระทวย ถึงกับคล้ายกระทั่งยืนก็ยังไม่สามารถแล้ว

ความจริงมีดสั้นเล่มนี้อยู่ในมือเอี๊ยบไคชัด ๆ มันถึงกับไม่เห็นเอี๊ยบไคลงมือเยี่ยงไรได้

กระทั่งแม้โป้วอั้งเสาะก็ยังไม่เห็น มีดสั้นเล่มนี้พุ่งไปได้อย่างไร ใบหน้าของมัน

ก็คล้ายแปรเปลี่ยนไปวูบ

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"หากข้าพเจ้าถูกเบ๊คงคุ้งซื้อไปจริง มันตอนนี้ต้องกลายเป็นซากศพแล้ว"

โป้วอั้งเสาะลังเลชั่ววูบ พลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านย่อมไม่ฆ่าคนปิดปากต่อหน้าข้าพเจ้า"

"ท่านเชื่อถือคำพูดมัน?"

"ข้าพเจ้าเพียงเชื่อเรื่องที่เห็นกับตา ข้าพเจ้า...เห็นชุยล้งล้มลงไปต่อหน้าข้าพเจ้า"

"ท่านจะฆ่าข้าพเจ้าเพื่อล้างแค้นแทนนางจริง ๆ?"

โป้วอั้งเสาะมิกล่าวอีก เนื่องเพราะรู้สึก ถึงเวลาไม่มีวาจาว่ากล่าวแล้ว

ดาบออกจากฝักแล้ว!

ประกายดาบวูบขึ้น วูบเร็วยิ่งกว่าสายฟ้าแลบ

ไม่มีผู้ใดสามารถบรรยายดาบนี้ของมันได้ ดาบมันพอหลุดออกจากฝัก ตัวดาบก็คล้ายมีพลานุภาพที่มาจากห้วงอเวจีอันลึกลับ

ไม่เคยมีผู้ใดสามารถหลบหนีดาบนี้ของมันได้!

แต่ทว่า ร่างเอี๊ยบไคพลันหายไปกับตา!!

ตอนโป้วอั้งเสาะสะบัดดาบฟัน ร่างของเอี๊ยบไคพลันห่างออกไปหกวา แนบติดกับผนังศิลาดุจเป็นจิ้งจกตัวใหญ่

พริบตาที่คมดาบยังมิทันหลุดออกจากฝัก ร่างเอี๊ยบไคก็ลอยขึ้นอากาศ ตีลังกาปราดออกไปด้านหลัง!

ท่วงท่าการชักดาบของโป้วอั้งเสาะแทบถึงระดับงามสมบูรณ์ หากรอจนดาบมันชักออกจากฝัก ต้องไม่มีผู้ใดสามารถหลบหลีกดาบนี้ของมันได้

ร่างของเอี๊ยบไค ดูไปคล้ายถูกพลังดาบส่งลอยออกไปก็ปาน

ดูไปเอี๊ยบไคถึงกับคล้ายทราบว่า โป้วอั้งเสาะจะชักดาบก่อนก็ปาน จงใจคอยหลบหลีกดาบนี้อยู่ตั้งแต่แรกแล้ว

ท่วงท่าการหลบหลีกของเอี๊ยบไค ก็ถึงระดับงามสมบูรณ์เช่นกัน!

มีแต่โป้วอั้งเสาะเองเท่านั้นจึงทราบ การหลบของเอี๊ยบไคครานี้งามสมบูรณ์เพียงใด ปราดเปรียวเพียงไหน!

มือที่กำดาบของมัน พลันมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมา

เอี๊ยบไคจับตามองแล้วกล่าว

เยี่ยงนี้ไม่ยุติธรรม

ไม่ยุติธรรม?"

"ท่านฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตายโดยไม่ตัดพ้อตำหนิ แต่ทว่า หากข้าพเจ้าบังเอิญฆ่าท่านเล่า?"

เต็งฮุ้นลิ้มสวนคำทันที

"หากท่านตาย ยังมีผู้ใดจะไปล้างแค้นเบ๊คงคุ้งแทนท่าน หรือท่านลืมความอาฆาตแค้นรายนั้นแล้ว?"

โป้วอั้งเสาะไหนเลยลืมได้?!

มาตรว่าความแค้นที่มีต่อเอี๊ยบไคจะแปลกใหม่และรุนแรง แต่ความแค้นที่มีต่อเบ๊คงคุ้ง กลับคล้ายหญ้าพิษที่ได้งอกรากอยู่ในหัวใจมานานปีแล้ว

แม้นับว่าหัวใจมันแหลกลาญเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ชิ้น ในแต่ละชิ้นต่างยังคงมีความอาฆาตแค้นอยู่เต็มเปี่ยม

ที่มันมีชีวิตอยู่ เพื่อล้างแค้นรายนี้เท่านั้น แม้นับว่ามันคิดจะลืม แต่ไม่มีปัญญาลืมไปได้

ดาบออกจากฝักแล้ว

ฝักดาบสีดำสนิท แต่ตัวดาบกลับขาวแวววาว ขาวจนใสคล้ายสีหน้าของมัน

มันกำดาบแนบแน่น ถึงกับมิทราบ สมควรฟันดาบที่สองออกไปหรือไม่

แป๊ะเกี๋ยงขบกรามแนบแน่น ตาแดงฉานด้วยความลิงโลดและตื่นเต้น

มันดูออกว่าโป้วอั้งเสาะเริ่มลังเลแล้ว มันมีความเห็น หากเอี๊ยบไคไม่ตาย มันก็ต้องตาย

ปกติมันเป็นคนลึกซึ้งเลือดเย็น เป็นคนมีการตัดสินใจเด็ดเดี่ยว แต่อยู่ภายใต้การกดดันของความเป็นความตายที่น่าสะพรึงกลัว มันกลับกระทำเรื่องที่โง่เขลาอย่างยิ่งออกมาได้

โดยมันพลันส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านไฉนยังไม่ลงมือ? เมื่อครู่ตอนท่านล้มกับพื้น หากมิใช่ข้าพเจ้าช่วยท่าน มันต้องฆ่าท่านเสียนานแล้ว หรือท่านยังคิดจะให้โอกาสที่สองแก่มันอีก?"

มันมีความเห็น วาจานี้ของมันมีพลังกระตุ้นที่รุนแรงยิ่ง หากมันอยู่ในสภาพของโป้วอั้งเสาะตอนนี้ ได้ยินวาจาเหล่านี้แล้ว ต้องไม่ยอมปล่อยผู้อื่นเด็ดขาด

แต่มันผิดแล้ว!

มันลืมว่าโป้วอั้งเสาะกับมันมิใช่คนประเภทเดียวกัน มิใช่เด็ดขาด!

โป้วอั้งเสาะพลันหันกาย จับตาที่คมวาวราวดาบในมือจ้องหน้ามัน พลางเน้นทีละคำ

"ท่านเมื่อครู่ช่วยข้าพเจ้าไว้?"

แป๊ะเกี๋ยงรีบผงกศีรษะด้วยกำลังแรง

โป้วอั้งเสาะถามอีก

"ท่านไฉนต้องช่วยข้าพเจ้า?"

แป๊ะเกี๋ยงรีบตอบ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าจะพาท่านไปฆ่าเบ๊คงคุ้ง วันใดเบ๊คงคุ้งไม่ตาย ข้าพเจ้าก็ไม่อาจสงบใจได้"

คำอธิบายนี้ก็สมเหตุสมผลอย่างยิ่ง มันมีความพอใจในไหวพริบของมันอย่างยิ่ง

มิคาด โป้วอั้งเสาะกลับแค่นหัวร่อกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงไม่เข้าใจประการเดียว"

"ประการใด?"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"หากมันต้องการฆ่าข้าพเจ้าจริง อาศัยท่านก็สามารถช่วยข้าพเจ้าได้?"

แป๊ะเกี๋ยงพลันตะลึงลานทันที

ในที่สุดมันก็เข้าใจ บุรุษหนุ่มผู้นี้แม้เป็นคนพิการ แม้มีโรคร้ายที่พร้อมจะกำเริบได้ทุกเวลา แต่ต้องมิใช่คนโง่เขลาดั่งที่มันคิดคาดเด็ดขาด

จวบจนบัดนี้มันจึงพบเห็น มันได้กระทำเรื่องที่โง่เขลาจนบัดซบปานใด

เอี๊ยบไคจับตาเย็นชาจ้องมองมันแน่วนิ่ง มองเหงื่อเย็นยะเยียบที่ซึมออกจากหน้าผากมันเป็นเส้นสาย ประกายตาเยี่ยงนี้ คล้ายดั่งเห็นคนกำลังลากสุนัขตายไปโยนทิ้งในกองขยะก็ปาน

โป้วอั้งเสาะไม่ต้องการมองคนผู้นี้อีกสักแวบหนึ่ง หลุบตาลงเหม่อมองดูดาบในมือของตัวเอง พลางกล่าวเสียงเย็นชา

"ความจริงข้าพเจ้าควรฆ่าท่านทิ้ง"

แป๊ะเกี๋ยงก็ดูดาบของมัน ตัวสั่นสะท้านไปแล้ว

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"แต่คนเช่นท่าน ไม่มีคุณค่าให้ข้าพเจ้าลงมือเลย"

แป๊ะเกี๋ยงพลันอ่อนระทวย เซไปพิงผนังถ้ำ มิว่าอย่างไร ผู้ใดที่เพิ่งคลานขึ้นจากประตูอเวจี ต่างยากยิ่งจะไม่อ่อนระทวยจนเป็นสภาพเช่นมันได้

โป้วอั้งเสาะกล่าวช้า ๆ ต่อไป

"ข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน ท่านควรอย่าได้บีบบังคับข้าพเจ้าจะประเสริฐยิ่ง"

"ข้าพเจ้า...เข้าใจ"

"เบ๊คงคุ้งยังมีชีวิตอยู่จริง ๆ?"

"ไม่เท็จเด็ดขาด"

"หากท่านยังคิดจะมีชีวิต นำทางข้าพเจ้าไป? หรือคิดจะตายในที่นี้? นี่เป็นทางสองสายที่ท่านเดินได้"

แต่จบคำมิกล่าวอีกสักประโยคเดียว และไม่เหลือบแลมันอีกแม้สักแวบเดียว

เพราะคำนวณแน่แก่ใจว่า คนประเภทนี้จะเลือกเฟ้นทางสายใด...ความจริงมันก็ไม่มีทางอื่นใดพอจะเลือกได้

เอี๊ยบไคกำลังจับตามอง ในดวงตามีประกายแย้มยิ้มด้วยความปลาบปลื้มพลันกล่าวขึ้น

"ดูไปท่านคล้ายดั่งก้าวหน้ากว่าเดิมแล้วจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะยังคงมองดาบของตัวเองอยู่

คมดาบยิ่งฝนยิ่งคม มนุษย์ไยมิใช่เป็นเช่นกัน? มนุษย์มากหลายในโลกนี้ ไยมิใช่เติบใหญ่ในท่ามกลางความปวดร้าวขมขื่น?

หลังจากสูญเสียชุยล้งแล้ว โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึกมีความเชื่อมั่นในตัวเองเป็นครั้งแรก

มันเงยหน้าเพ่งมองเอี๊ยบไค พลางกล่าว

"วันนี้ข้าพเจ้าพอจะปล่อยท่านไปได้ แต่บัญชีระหว่างเรา จะเร็วจะช้ายังต้องสะสางให้เสร็จสิ้น"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"เวลาใด? สถานที่ใด? ข้าพเจ้ายินดีให้ท่านตกลงใจ"

"ไม่ต้องกำหนดเวลาและสถานที่อีกแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าอย่างไรก็ไม่มีเรื่องสำคัญ ข้าพเจ้าพอจะติดตามท่านไปได้"

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงพบเบ๊คงคุ้งคราใด ในโลกต้องไม่มีผู้ใดสามารถช่วยมันได้อีก"

"ข้าพเจ้ามิใช่ต้องการไปช่วยมัน แต่ทว่า ข้าพเจ้าต้องการไปดูจริง ๆ"

"ดูข้าพเจ้าฆ่าเบ๊คงคุ้งก่อน ค่อยรอให้ข้าพเจ้าฆ่าท่าน?"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มพลางกล่าว

"หากถึงตอนนั้น ท่านเกิดไม่คิดจะฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่คัดค้าน"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านไปดูได้ ไปรอได้ แต่ในครั้งนี้ มิว่าเป็นข้าพเจ้าฆ่ามันหรือเป็นมันฆ่าข้าพเจ้า ท่านควรอย่าได้เกี่ยวข้องให้มากความจะประเสริฐสุด"

"ข้าพเจ้ารับปาก"

ดวงตาโป้วอั้งเสาะมีประกายเจ็บช้ำขึ้นอีกครา กล่าวช้า ๆ

"ตอนเดินทาง ท่านควรเดินให้ห่างที่สุดจะประเสริฐ ควรอย่าให้ข้าพเจ้าเห็นพวกท่านจะประเสริฐสุด"

มันไม่ต้องการเห็นคนที่เดินเคียงคู่ใด ๆ อีกแล้ว มันยินยอมอยู่โดดเดี่ยว

มีความเจ็บช้ำบางประการ หากได้อยู่โดดเดี่ยว กลับจะยิ่งทนทานได้ง่ายดายกว่า

เอี๊ยบไคย่อมเข้าใจความรู้สึกของมันกระจ่าง จึงแย้มยิ้มตอบ

"ความจริงท่านไม่จำเป็นต้องให้คนผู้นี้นำทางเลย"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้านึกประวัติความเป็นมาของมันออกแล้ว"

"อ้อ?"

"มันเป็นคนของเล้งโฮ้วแจ่ (ค่ายเสือมังกร) คิดว่าเบ๊คงคุ้งจะต้องไปซ่อนตัวอยู่ที่เล้งโฮ้วแจ่ตลอดมา"

ใบหน้าแป๊ะเกี๋ยงพลันเขียวคล้ำทันที เท่ากับสารภาพว่าเบ๊คงคุ้งอยู่ในค่ายเล้งโฮ้วแจ่จริง ๆ

มันมีชีวิตอยู่ก็ไม่มีคุณค่าต่อผู้ใดอีกเลย มันมีความเห็น เอี๊ยบไคต้องไม่ยอมปล่อยมันเป็นแน่

แต่มันก็ผิดอีก

มันลืมไปว่า เอี๊ยบไคยิ่งเป็นคนที่ผิดกว่าผู้อื่น ผิดกันเด็ดขาด

เต็งฮุ้นลิ้มพลันหันไปหัวร่อให้มัน พลางกล่าว

"ท่านวางใจ พวกมันมาตรแม้นไม่ต้องการให้ท่านนำทาง แต่ต้องไม่ฆ่าท่านแน่เนื่องเพราะพวกมันต่างมิใช่คนใจดำอำมหิต"

แป๊ะเกี๋ยงเช็ดเหงื่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าทราบว่า พวกท่านล้วนเป็นคนประเสริฐ"

เต็งฮุ้นลิ้มแย้มยิ้มพลางกล่าว

"พวกมันใช่จริง ๆ แต่ข้าพเจ้ากลับไม่ใช่"

ใบหน้าแป๊ะเกี๋ยงเขียวคล้ำไปอีกครา ละล่ำละลักว่า

"ท่าน...ท่าน..."

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"เราเป็นเพียงสตรีนางหนึ่ง สตรีมักมีใจคับแคบกว่าบุรุษ ดังนั้น ท่านวันหน้าควรต้องจำไว้ มิว่าผู้คนเยี่ยงไร ท่านต่างก้าวร้าวล่วงเกินได้ แต่ไม่อาจก้าวร้าวอิสตรีเป็นเด็ดขาด"

เหงื่อกาฬของแป๊ะเกี๋ยงแตกโซมดั่งฝนสาดซัด ตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้าจะต้อง...จะต้องจำสลักใจ"

"ท่านไม่ลืมตลอดชีวิตได้จริง ๆ?"

"เป็นความจริง"

เต็งฮุ้นลิ้มถอนหายใจกล่าว

"แต่เสียดายที่วาจาท่าน เรามิยอมเชื่อเลยแม้สักคำเดียว"

"ท่าน...ท่านต้องเยี่ยงไรจึงยอมเชื่อ?"

เต็งฮุ้นลิ้มพลันหน้าเครียด กล่าวเสียงกระด้าง

"เรามีเพียงวิธีเดียว"

แป๊ะเกี๋ยงเห็นสีหน้านาง เข้าใจทันทีว่าวิธีของนางเป็นเช่นไรแล้ว มันรีบใช้กำลังเท่าที่มีโถมออกไปจนสุดแรง

ครั้งนี้มันมิได้ผิด

มันแม้ไม่เข้าใจวีรบุรุษและวิญญูชน แต่มันกลับเข้าใจสตรีกระจ่างยิ่ง

ตอนมันโถมออกไป ที่ด้านหลังพลันมีเสียงกระพรวนดังสดใสไพเราะน่าฟังยิ่ง

นั่นเป็นเสียงสุดท้ายที่มันสามารถได้ยิน!

วิกาลดึกมากแล้ว

ตอนวิกาลมืดมิดที่สุด ก็เป็นเวลาที่ใกล้จะสุดสิ้น

โป้วอั้งเสาะจับตามองแป๊ะเกี๋ยงที่ล้มไปในความมืดแล้ว หันถลึงจ้องเอี๊ยบไคพลางแค่นเสียง

"ท่านไม่สมควรให้มันตายไปเลย"

เอี๊ยบไคถอนหายใจแล้วฝืนยิ้มตอบ

"มันก็ไม่สมควรล่วงเกินสตรี"

"หากเบ๊คงคุ้งไม่อยู่ในเล้งโฮ้วแจ่?"

"มันต้องอยู่แน่"

แต่ครั้งนี้เอี๊ยบไคคำนวณผิด

เบ๊คงคุ้งมิได้อยู่ในเล้งโฮ้วแจ่ ในเล้งโฮ้วแจ่ไม่มีคนอยู่แล้ว

ไม่มีคนเป็น ๆ แม้สักผู้เดียว!

โลหิตบนพื้นแห้งกรังไปแล้ว ซากศพในกองโลหิตก็เย็นแข็งหมดสิ้น

เอี๊ยบไคมิใช่ไม่เคยเห็นโลหิตและซากศพ แต่บัดนี้กลับรู้สึกสะอิดสะเอียนจนแทบอดอาเจียนมิได้

ในที่นี้ มิเพียงหาคนเป็น ๆ ไม่พบสักผู้หนึ่ง ถึงกับหาศพที่สมบูรณ์ไม่พบแม้แต่ซากเดียวด้วย!

โป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่น กำมือแนบแน่น

โป้วอั้งเสาะแทบจะเริ่มอาเจียน แต่พยายามใช้กำลังทั้งมวลกลั้นไว้

โป้วอั้งเสาะไม่อาจหักใจไปดูอีก แต่ก็ใช้พละกำลังทั้งมวลพยายามฝืนตัวเองไว้... สภาพนอกบ้วยฮวยอำเมื่อสิบเก้าปีก่อน เป็นเช่นดั่งตอนนี้หรือไม่?

โป้วอั้งเสาะแค้นเบ๊คงคุ้ง แต่มิเคยเคียดแค้นดุจดั่งตอนนี้มาก่อนเลย

เนื่องเพราะนี่เป็นครั้งแรก ที่ได้เห็นฝีมือชั่วร้ายอำมหิตของเบ๊คงคุ้งกับตา

มิทราบเนิ่นนานปานใด เอี๊ยบไคจึงระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าว

"คิดว่ามันต้องพบเห็นแป๊ะเกี๋ยงไปหาท่าน ดังนั้น จึงลงมืออำมหิตเยี่ยงนี้"

โป้วอั้งเสาะมิได้เอ่ยปาก

มันมิอาจเอ่ยปาก เพราะเพียงอ้าปาก ก็ต้องอาเจียนออกมาแน่

เอี๊ยบไคนั่งยอง ๆ ลงไป ใช้สองนิ้วคีบดินที่เปื้อนโลหิตขึ้นมากระจุกหนึ่ง

ดินยังชื้นอยู่

แสงอาทิตย์สาดส่องไม่ถึงที่นี้ มาตรว่าโลหิตเหือดแห้ง แต่ยังมิได้แห้งผาก... หรือเนื่องเพราะในโลหิตนี้ยังมีน้ำตา?

เอี๊ยบไคครุ่นคิดพลางกล่าว

"มันคล้ายดั่งไปยังไม่นานเท่าใด?"

เต็งฮุ้นลิ้มหันกาย ยกมือปิดปากนางไว้อยู่นานแล้ว ตอนนั้นพลันเอ่ยขึ้น

"แต่จะมีผู้ใดทราบว่า มันไปในเส้นทางสายใด?"

"ไม่มีคนทราบ"

เอี๊ยบไคตอบแล้ว เหม่อมองไปในทิศทางสุดไกล ดวงตาถึงกับคล้ายมีประกายขุ่นแค้นเป็นอย่างยิ่ง อีกเนิ่นนานให้หลังจึงได้กล่าวช้า ๆ ต่อไป

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ คนเช่นดั่งมัน มิว่าไปในเส้นทางสายใด ต่างต้องไปไม่ไกล"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะบรรดาทางที่มี ต่างจะต้องถูกมันเดินหมดสิ้นโดยรวดเร็วที่สุด"

แม้นับว่าคนผู้นั้นเดินบรรดาทางที่มีจนหมดสิ้น แม้นับว่าไม่มีทางพอจะให้มันเดินได้ แต่มันต้องไม่หยุดลงแน่

เนื่องเพราะมันยังมีทางอีกสายหนึ่งพอจะให้เดิน

ทางมรณะ!

ในเส้นทางมรณะ

ไม่มีผู้ใดยินยอมเดินสู่เส้นทางมรณะเองแน่นอน

แต่หากว่าท่านไม่ยินยอมจริง ๆ ก็ไม่มีผู้ใดสามารถบีบบังคับให้ท่านเดินบนเส้นทางมรณะ

หนึ่งเดียวที่สามารถบันดาลให้ท่านเดินทางไปบนทางมรณะ คือตัวท่านเอง

ทางภูเขาแคบอย่างยิ่ง ชันอย่างยิ่ง ขรุขระอย่างยิ่ง บรรดาแง่มุมของก้อนหินแหลมคมดุจดั่งเป็นสิ่ว

แต่ทว่า เบื้องหน้ายังมีทาง

กิ่งก้านสาขาที่ดกหนา บดบังแสงอาทิตย์ยามเที่ยงที่แผดกล้าร้อนแรง เบ็ดคงคุ้งถอดหมวกปีกใหญ่ออกจากศีรษะ นั่งเอนกายพิงต้นไม้ หอบหายใจไม่หยุดยั้ง

มันคิดจะใช้หมวกหญ้ามาพัดลม แต่แขนปวดชาจนบอกมิถูก ถึงกับคล้ายยกไม่ขึ้นแล้ว

ก่อน ๆ มันไม่เคยมีสภาพนี้เลย!

ก่อน ๆ นี้ มาตรว่าฆ่าคนมากน้อยเท่าใด ต่างไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยสักน้อยนิด มีบางครั้ง ยิ่งฆ่าคนมาก จิตใจยิ่งคึกคักแจ่มใส

ก่อน ๆ นี้ มันกระทั่งยังรู้สึกตัวเองว่าเป็นยอดคน เป็นตัวประหลาดที่อยู่ก้ำกึ่ง

ระหว่างเทพเจ้าและสัตว์ร้าย มักมีความรู้สึก พละกำลังมันไม่มีวันใช้หมดสิ้นได้

ในที่สุด บัดนี้มันเข้าใจแล้ว มันเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาเท่านั้น...เป็นชายชราที่ปวดเมื่อยทั้งตัว กลัดกลุ้มกังวลทั้งใจ

"เราไฉนก็เป็นเช่นดั่งคนอื่น ๆ กลับกลายเป็นแก่ชราปานนี้ได้?"

ชรา ความจริงเป็นเรื่องที่บันดาลให้ผู้คนเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง แต่ในใจเบ๊คงคุ้งกลับมีแต่ความขุ่นแค้นและเดือดดาล

บัดนี้ มันแทบขุ่นแค้นและเดือดดาลต่อทุกเรื่องราวที่มี

มันมีความเห็น โลกอยุติธรรมต่อมันเกินไป

มันต่อสู้มาด้วยความลำบากยากเข็ญชั่วชีวิต โลหิตและเหงื่อที่หลั่งไหล ยังมากกว่าอีกสิบคนมามัดรวมกันเสียอีก

แต่บัดนี้ มันกลับคล้ายเป็นสัตว์ป่าที่ถูกนายพรานไล่ฆ่า ต้องกระเซอะกระเซิงหลบหนีซุกซ่อน

มันเคยมีกรรมสิทธิ์ที่ดินผืนใหญ่ที่สุดในโลก แต่บัดนี้ กระทั่งแผ่นดินพอจะอยู่โดยสุขสงบสักน้อยนิดก็ยังไม่มี

และมันก็เคยมีฝูงม้าดีที่สุดในโลกนี้ แต่บัดนี้ เพียงสามารถใช้เท้าทั้งสองของมันวิ่งไปเท่านั้น กระทั่งเท้ายังถูกแง่มุมของหินบาดจนมีโลหิตไหล

มันย่อมเดือดดาล ย่อมเคียดแค้น

เนื่องเพราะมันมิเคยครุ่นคิดเลย ผลที่เกิดนี้ผู้ใดสร้างขึ้น?

อาจบางทีมันมิกล้าคิดเลยก็ได้!

ชิมชาเนี้ยนั่งอยู่ที่ตรงข้ามมันนี่เอง นั่งบนห่อผ้าใหญ่อย่างยิ่ง หอบหายใจถี่เร็วเช่นกัน

นางเป็นสตรีที่รู้จักตบแต่งอยู่เสมอมา แต่บัดนี้ ตลอดร่างนางมีแต่คราบโลหิตฝุ่นละออง ดินโคลน รองเท้าที่สวมก็เสียดสีจนใกล้ทะลุแล้ว กระทั่งฝ่าเท้ายังมีคราบโลหิตไหลอยู่

ตลอดร่างนางอ่อนล้าแทบว่างเปล่า เนื่องเพราะนางเมื่อครู่เพิ่งอาเจียนมา... นางพลันพบเศษคางของคนผู้หนึ่งในมวยผมนาง

ตอนมีลมโชยพัดมา นางพลันรู้สึกหนาวจนเย็นเยียบ

นั่นมิใช่เนื่องเพราะหนาว แต่เนื่องเพราะหวาดกลัว!

อกเสื้อของนางถูกกรีดขาดเป็นทาง อีกเพียงหุนเดียว ดาบของตี๊กงั่งเล้งต้องผ่าทรวงอกของนางแบะออกไป

แต่นางไม่มีความอาฆาตแค้นสักน้อยนิด

เนื่องเพราะนี่ความจริงเป็นนางหามาเอง มิอาจตำหนิเบ๊คงคุ้ง ยิ่งไม่อาจตำหนิผู้อื่น

นางทราบ เบ๊คงคุ้งกำลังจับตามองนาง ปกติเมื่อมันมองนาง นางมักจะแย้มยิ้มให้มัน

แต่บัดนี้ นางก้มศีรษะต่ำ มองดูทรวงอกที่เผยออกจากเสื้อขาดเป็นทางของนาง

เบ๊คงคุ้งพลันถอนหายใจกล่าว

"ในห่อผ้าท่านยังมีเสื้อผ้า ท่านไฉนไม่เปลี่ยนอีกชุดหนึ่ง?"

"ได้ ข้าพเจ้าจะเปลี่ยน"

แต่นางกลับมิได้เปลี่ยน กระทั่งยังมิได้เคลื่อนไหวด้วย

ปกติ เบ๊คงคุ้งมิว่ากล่าวกระไร นางต้องคล้อยตามมิเคยขัดขืน มิว่ามันต้องการให้นางกระทำอย่างไร นางต่างกระทำทันที

เบ๊คงคุ้งจับตามองนางแน่วนิ่ง อีกเนิ่นนานให้หลังจึงได้ถามช้า ๆ

"ท่านกำลังคิดเรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้ามิได้คิดเรื่องใดทั้งสิ้น"

"แต่ท่านดูไป คล้ายมีความในใจมากหลาย"

"แม้นับว่าข้าพเจ้ามีความในใจ ก็มิแน่จะต้องบอกให้ท่านทราบด้วย"

กล้ามเนื้อที่มุมปากเบ๊คงคุ้งชาแข็งทันที คล้ายดั่งพลันถูกคนตบใส่สุดแรงก็ปาน!

สตรีนางนี้อาจบางทีเคยหลอกลวงมัน กระทั่งเคยขายมัน แต่มันมิเคยถูกนางประฝีปากแดกดันต่อหน้ามาก่อนเลย ยิ่งไม่เคยขัดใจมันด้วย ไม่เคยแม้สักครั้งเดียว!

นี่เป็นครั้งแรก!

แต่ทว่า มันเป็นคนชราแล้ว ได้ฝึกจนรู้จักถือสตรีเป็นเช่นม้าเท่านั้น

มันย่อมไม่เป็นเช่นดั่งเมื่อครั้งวัยฉกรรจ์ โถมเข้าไปจิกผมนาง ถามนาง เปลี่ยนไปเพราะสาเหตุใด?

มันมีแต่หัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านเหนื่อยมากแล้ว ไปล้างหน้าเสียก่อน จิตใจอาจจะแจ่มใสกว่าเดิมก็ได้"

นอกป่ามีเสียงน้ำไหล มิต้องเดินไปไกลเท่าใด ก็พบเห็นลำธารใสอยู่สายหนึ่ง

แต่นางมิได้เคลื่อนไหว

เบ๊คงคุ้งจับตามองนางอีกคราแล้ว จึงพริ้มตาลงช้า ๆ ไม่เตรียมจะสนใจนางอีกแล้ว

ไม่สนใจนาง

นี่ไยมิใช่เป็นวิธีรับมือสตรีที่ประเสริฐสุด?

ยามนางมีโทสะ ท่านไม่แยแสสนใจนาง ยามนางจะทุ่มเถียงกับท่าน ท่านไม่แยแสสนใจนาง เมื่อนางจะขอของจากท่าน ขอเงินจากท่าน มิว่าต้องการอย่างไร ท่านต่างไม่แยแสสนใจนาง

นางยังจะมีวิธีใดเหลืออยู่อีก?

แต่เสียดายที่วิธีนี้ มิใช่ทุกผู้คนก็สามารถกระทำได้ กระทั่งเบ๊คงคุ้ง ก็มิเห็นว่าสามารถกระทำได้จริง ๆ

ซิมซาเนี้ยพลันกล่าวขึ้น

"ท่านเมื่อครู่ถามข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิดเรื่องอันใด ความจริงข้าพเจ้าไม่คิดจะบอก แต่ตอนนี้กลับถึงเวลาที่มิอาจไม่บอกแล้ว"

"ท่านบอกมา"

"ท่านไม่สมควรฆ่าพวกเหล่านั้นเลย"

"เราไม่สมควรฆ่าพวกมัน?"

"ท่านไม่สมควร"

เบ๊คงคุ้งมิได้ลืมตาทันที แต่หนังตากลับเต้นระริก จนอีกเนิ่นนานจึงได้กล่าวช้า ๆ

"เราฆ่าพวกมัน เนื่องเพราะพวกมันขายเรา มิว่าผู้ใดขายเรา มีแต่ต้องตาย"

ซิมซาเนี้ยกัดริมฝีปากอย่างแรง คล้ายดั่งพยายามข่มกลั้นอารมณ์นางไว้ แต่ยังคงอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"หรือพวกเหล่านั้นต่างขายท่าน? หรือพวกสตรีและทารกก็ขายท่านได้? ท่านเหตุใดจะต้องฆ่าพวกมันจนหมดจนสิ้น?"

เบ๊คงคุ้งแค่นเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะเรายังจะมีชีวิตสืบไป"

ซิมซาเนี้ยพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านจะมีชีวิตสืบไป หรือผู้อื่นต่างไม่ต้องการมีชีวิตต่อ?...หากพวกเราจะไป พวกมันต้องไม่มีผู้ใดมาขัดขวางกางกั้นเด็ดขาด ท่านไฉนจึงต้องลงมืออำมหิตถึงปานนั้น?"

เบ๊คงคุ้งกำหมัดแนบแน่นจนเส้นเอ็นขึ้นเขียวโปน แต่อีกครู่หนึ่งได้คลายออกช้า ๆ ลุกขึ้นเดินช้า ๆ เดินออกจากป่าไป

น้ำในลำธารทั้งใสทั้งเย็น

เบ๊คงคุ้งนั่งยอง ๆ ลงไป กอบน้ำลำธารขึ้น ตอนน้ำไหลผ่านมือมัน จิตใจมันจึงค่อยสงบลงได้บ้าง

มิว่าผู้ใดต่างรู้สึก มันเป็นคนมีความเยือกเย็นและหนักแน่น ยังหนักแน่นเยือกเย็นยิ่งกว่าผู้ใดทั้งสิ้น

มีแต่มันเองเท่านั้นที่ทราบ ยามมันมีโทสะระเบิด บางครั้งกระทั่งตัวเองยังไม่มีปัญญาข่มกลั้นบังคับ

ชิมซาเนี้ยเดินตามออกมายืนอยู่ที่หลังมัน จับตามองมัน

หลังของมันยังคงเหยียดตรง เอวยังคงเล็กอย่างยิ่ง มองจากด้านหลัง มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่ามันเป็นคนชราแล้ว

กระทั่งชิมซาเนี้ยยังมิอาจไม่ยอมรับ มันนับเป็นบุรุษที่ผิดกว่าบุรุษอื่น ๆ

นางความจริงเพราะความแค้นจึงได้อุทิศตัวให้กับมัน แต่ยามมันได้นางไปแล้ว นางกลับรู้สึกได้รับความพึงพอใจและเบิกบานแจ่มใสอย่างไม่เคยมีมาก่อนเลย

ความรู้สึกเยี่ยงนี้ นางมิเคยได้รับจากบุรุษคนใดมาก่อนเลย

'หรือเนื่องเพราะสาเหตุนั้น เราจึงยอมติดตามมันมา?'

นางมิเคยคิดเยี่ยงนี้มาก่อนเลย บัดนี้เมื่อคิดถึง ต้องพลันรู้สึกร้อนผะผ่าวทั้งร่าง

เบ๊คงคุ้งย่อมทราบว่านางมาแล้ว แต่มิได้เหลียวมอง

ผ่านลำธารสายนี้ ทางภูเขาควรใกล้จะหมดสิ้น จากที่นี้ไป พ่อจะเห็นทุ่งอันเวิ้งว้างกว้างขวางที่เบื้องหน้า

บนท้องทุ่งมีคันนาพาดกันระเกะระกะ มองไปคล้ายกระดานหมากรุกไม่ผิดเพี้ยน

เบ๊คงคุ้งเหม่อมองขอบฟ้า พลางกล่าวช้า ๆ

"เมื่อถึงเชิงเขา พวกเราพอจะขอพักในบ้านชาวนาสักคืน..."

ชิมซาเนี้ยพลันสอดคำ

"จากนั้นเล่า? จากนั้นท่านเตรียมทำอย่างไร?"

เบ๊คงคุ้งอึ้งอึกเนิ่นนานจึงตอบช้า ๆ

"ท่านเป็นถามเราเตรียมทำอย่างไร? หรือถามว่าพวกเราเตรียมทำอย่างไร?"

ชิมซาเนี้ยกำหมัดแนบแน่นพลางตอบ

"เป็นถามท่าน มิใช่ถามพวกเรา"

ร่างเบ๊คงคุ้งต้องชาแข็งทันที

ซิมซาเนี้ยมิได้มองมัน แค่นหัวร่อกล่าวอีก

"ท่านคงตั้งใจฆ่าชาวนานั้นเพื่อปิดปากอีกกระมัง?"

เบ๊คงคุ้งพลันหันขวับมา เขม้นมองนางแน่วนิ่ง พลางกล่าวช้า ๆ

"คนในยามหนีเอาชีวิตรอด บางครั้งมิอาจไม่กระทำเรื่องที่แม้ตัวเองก็รู้สึกสะอิดสะเอียนได้ แต่เรามิได้เรียกท่านตามเรามา มิเคยเรียกเลย"

ซิมซาเนี้ยก้มศีรษะกล่าว

"เป็นข้าพเจ้าติดตามท่านมาเอง ความจริงข้าพเจ้าตกลงใจ มิว่าท่านไปแห่งหนใด ข้าพเจ้าต่างตามท่านไป ท่านมีชีวิตข้าพเจ้าก็มีชีวิต ท่านตายข้าพเจ้าก็ตาย"

เสียงของนางแหบเครือ น้ำตาหลั่งไหลลงแล้วกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าความจริงตกลงใจมอบชีวิตทั้งชาติของข้าพเจ้าแก่ท่าน เนื่องเพราะข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ารู้สึกละอายต่อท่าน เนื่องเพราะข้าพเจ้ารู้สึก มิว่าท่านก่อนนี้จะกระทำเรื่องราวใดมา ท่านยังคงเป็นชายชาตรีอันเข้มแข็ง แต่บัดนี้...บัดนี้..."

"บัดนี้เป็นไร?"

ซิมซาเนี้ยปาดน้ำตาแล้วกล่าว

"บัดนี้ท่านเปลี่ยนไปแล้ว"

วาจานี้พอกล่าว หัวใจนางต้องปวดแปลบราวถูกเข็มทิ่มแทง

เนื่องเพราะกระทั่งนางเองก็ยังไม่ทราบ เป็นเบ๊คงคุ้งเปลี่ยนไป? หรือนางเปลี่ยนไปกันแน่?

แต่เบ๊คงคุ้งกลับจับตามองนางอย่างเยือกเย็น สีหน้ามิเปลี่ยนแปรแม้สักน้อยนิด

ใช่หรือว่า มันเข้าใจอยู่ก่อนแล้ว ในโลกไม่มีสตรีที่มิเปลี่ยนแปรเลย ยิ่งไม่มีน้ำใจที่ไม่เปลี่ยนแปรด้วย

อย่าว่าแต่มิว่าผู้ใด หากมีชีวิตอยู่ในวันเวลาหนีกระเซอะกระเซิงด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย ต่างยากยิ่งที่จะไม่เปลี่ยนแปรได้

ในที่สุด เบ๊คงคุ้งผงกศีรษะช้า ๆ แล้วกล่าว

"ประเสริฐมาก เป็นท่านต้องการติดตามเรามาเอง โดยเรามิได้วิงวอนขอร้อง ท่านตอนนี้จะไป เราย่อมยิ่งไม่อาจเหนี่ยวรั้งบังคับ"

ซิมซาเนี้ยก้มศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าก็เคยใคร่ครวญโดยละเอียด ข้าพเจ้าจากไป กลับเป็นคุณประโยชน์

ต่อท่าน"

เบ๊คงคุ้งยิ้มพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"ขอบคุณท่าน เราเข้าใจกุศลเจตนาของท่าน"

คำ "ขอบคุณท่าน" แม้จะกล่าวด้วยเสียงราบเรียบ แต่ซิมซาเนี้ยกลับไม่อาจทนทานได้

ในพริบตานั้น นางพลันเต็มตื้นด้วยความละอายและเจ็บช้ำ แทบอดมิได้ต้องเปลี่ยนความคิดอีกครา

มิว่าเบ๊คงคุ้งเป็นคนเช่นไร และมิว่ามันเคยกระทำเรื่องทรยศต่อผู้อื่นมามากเพียงใด แต่มันมิเคยรานน้ำใจนางมาเลยสักครั้ง

เป็นนางติดค้างมันอยู่ฝ่ายเดียว ตอนนี้หากมันรั้งมือนางไว้ เรียกนางอย่าจากมันไป นางจะต้องติดตามมันไปโดยไม่ลังเลเด็ดขาด

แต่เบ๊คงคุ้งกลับถามเสียงราบเรียบเท่านั้น

"ท่านตั้งใจจะไปที่ใด? มีความคิดเห็นอย่างไร?"

ซิมซาเนี้ยขบริมฝีปากตอบ

"ตอนนี้ยังไม่มี อาจบางที...อาจบางทีข้าพเจ้าจะหาวิธีสะสมเงินทองสักเล็กน้อยไปทำการค้าเล็ก ๆ ยังชีพ หรืออาจบางทีจะไปทำนาในชนบทเล็ก ๆ"

"ท่านผ่านวันเวลาเยี่ยงนั้นได้?"

"ก่อน ๆ ย่อมไม่ได้ แต่บัดนี้ ข้าพเจ้าเพียงคิดจะขอมีชีวิตที่สงบเงียบ อยู่โดยอิสระเสรีสักปีสองปี แม้ว่าตายไปก็มิเป็นไรเลย"

"หากไม่ตายเล่า?"

"ไม่ตายข้าพเจ้าก็ไปเป็นชี"

เบ๊คงคุ้งหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านไม่ต้องกล่าววาจาเยี่ยงนี้กับเรา เราทราบ ท่านมิใช่เป็นสตรีที่ยอมไปเป็นชีเด็ดขาด ความจริงวัยของท่านยังเยาว์อยู่ สมควรไปหาบุรุษอีกคน หาบุรุษที่มีวัยเยาว์กว่า บุรุษที่มีความอ่อนนุ่มกว่า เราเปรียบกับท่านแล้ว นับว่าแก่ชราเกินไปบ้างจริง ๆ"

มันมาตรแม้นยังแย้มยิ้มอยู่ แต่ดวงตากลับมีประกายเคียดแค้นและริษยาลุกวาว

ซิมซาเนี้ยมิได้มองมัน นางถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องไม่ไปหาบุรุษอีกเป็นเด็ดขาด ข้าพเจ้า..."

"อาจบางทีท่านไม่ไปหาบุรุษ แต่กลับต้องมีบุรุษไปหาท่านแน่นอน"

ซิมซาเนี้ยนิ่งอึ้งเป็นเนิ่นนานจึงกล่าว

"เรื่องของภายภาคหน้า ความจริงไม่มีผู้ใดสามารถคาดได้ก่อน"

เบ๊คงคุ้งกล่าวเสียงเย็นชา

"ความจริงเราเข้าใจท่านกระจ่างยิ่ง สตรีเยี่ยงท่าน ขอเพียงไม่มีบุรุษนอนด้วยสักสามวัน ท่านต้องไม่มีปัญญาจะอยู่ต่อไปแม้สักอีกวันเดียว"

ซิมซาเนี้ยพลันเงยหน้า จ้องมองมันด้วยความตระหนก นางไม่มีทางคาดคิดเลยตลอดกาล เบ๊คงคุ้งจะกล่าววาจาหยาบคายเยี่ยงนี้ น่ากลัวเยี่ยงนี้ต่อนางได้

ดวงตาเบ๊คงคุ้งแดงฉานด้วยความเคียดแค้นและริษยา

มันความจริงพยายามข่มกลั้นตัวเองให้อยู่ในสภาพมาดีไปดี มีบุคลิกภาพของวิญญูชน แต่พอมันนึกถึงความเร่าร้อนในยามอยู่บนเตียงนอนของนาง นึกถึงวันหน้าที่นางอยู่บนเตียงกับบุรุษอื่น นึกถึงบรรดาบุรุษเยาว์วัยเหล่านั้นคลานอยู่บนร่างกายนางดุจดั่งเป็นสุนัข...

มันพลันรู้สึก หัวใจปวดแปลบดั่งถูกอสรพิษฉกกัด ต้องแค่นหัวร่อกล่าวต่อไป

"ดังนั้นเราจึงเสนอ ท่านยังมิสู้ไปเป็นคณิกาจะประเสริฐกว่า เยี่ยงนั้น ท่านต่างพอจะเปลี่ยนบุรุษได้วันละคน"

ซิมซาเนี้ยเย็นเฉียบไปทั้งร่าง ความละอายและเสียใจเมื่อครู่ พลันกลับกลายเป็นเดือดดาลโดยสิ้นเชิง ส่งเสียงดังก้องไป

"ข้อเสนอของท่านประเสริฐยิ่ง ข้าพเจ้าอาจจะไปเป็นคณิกาก็ได้ เพียงแต่ว่าเปลี่ยนบุรุษวันละคนออกจะน้อยไป ให้ประเสริฐ สามารถเปลี่ยนเจ็ดแปดคน..."

วาจานางมิทันจบคำ เบ๊คงคุ้งตบฉาดเข้าใส่หน้า แล้วจิกผมนางไว้ คำรามจากไรฟัน

"ท่าน...กล่าวอีกคำเดียว เราก็จะฆ่าท่านทันที"

ซิมซาเนี้ยขบกรามแน่น แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านควรฆ่าข้าพเจ้าเสียประเสริฐสุด ท่านควรฆ่าข้าพเจ้าเสียนานแล้ว เพื่อมิต้องให้ข้าพเจ้านอนกับท่านอีกหลายวันปานนี้ ให้ข้าพเจ้าพอนึกถึงก็สะอิดสะเอียน"

นางทราบ นางไม่อาจใช้วิธีอื่นใดไปทำร้ายมัน มีแต่ใช้วาจาที่ชั่วร้ายเหล่านี้เท่านั้น

หมัดของเบ๊คงคุ้งกำแน่น ยกขึ้นแล้ว ดวงตาซิมซาเนี้ยมีประกายหวาดหวั่นอย่างมิอาจข่มกลั้นได้ นางทราบความน่ากลัวของหมัดนี้กระจ่าง

ในโลก อาจบางทีไม่มีหมัดที่น่ากลัวยิ่งกว่านี้แล้ว เพียงหมัดนี้ต่อยลงมา ใบหน้า

นางจะพลันบิดเบี้ยว กระดูกจะแตกกระจายไปทันที

แต่นางมิได้วิงวอน นางยังคงเบิ่งตากลมกว้าง ถลึงจ้องมันแน่วนิ่ง

นางกระทั่งยังเห็นรอยย่นบนใบหน้ามันสั่นระริกอยู่ไม่หยุดยั้ง กระทั่งยังเห็นเหงื่อของมันซึมออกมาจากทุกขุมขนทีละน้อย

เบ๊คงคุ้งก็ถลึงจ้องนาง มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด พลันถอนใจยาว หมัดที่กำแนบแน่นคลายออกอีกครั้ง อาจบางทีมันแก่ชราไปแล้วจริง ๆ ใบหน้ามันเริ่มมีความรู้สึกที่เหนื่อยหน่ายอย่างยิ่ง ชราอย่างยิ่ง

มันโบกมือกล่าวด้วยความรันทด

"ท่านไปเถิด รีบไปโดยเร็ว ให้ประเสริฐสุด อย่าได้ให้เราได้เห็นท่านอีก ให้ประเสริฐสุด..."

เสียงของมันต้องชะงักงันลงกลางคัน

มันพลันเห็นประกายอาวุธวูบขึ้นที่กลางหลังซิมซาเนี้ย!

ใบหน้าซิมซาเนี้ยพลันบิดเบี้ยว ตาคู่งามแทบถลนออกนอกเบ้า ดวงตามีแต่ประกายแตกตื่นสงสัย หวาดหวั่นพรั่นพรึง และเจ็บปวดรวดร้าว!

นางยื่นมือไป คล้ายดั่งคิดเกาะเบ๊คงคุ้งไว้

แต่เบ๊คงคุ้งกลับถอยหลังไปก้าวหนึ่ง

คอหอยของนางมีเสียงครอก ๆ คล้ายดั่งคิดจะกล่าวกระไร แต่นางมิได้ส่งเสียงแม้สักคำก็ล้มลงไป

มีดสั้นเล่มหนึ่งตรึงอยู่ที่กลางหลังนาง ตรึงติดกับกระดูกสันหลัง!

มีดสั้น!

เบ๊คงคุ้งเหลือบมองมีดสั้นเล่มนั้น ตอนแรกมีสีหน้าเดือดดาลและตื่นเต้นสงสัย แต่ภายหลังกลับกลายเป็นหวาดหวั่นขวัญเสียจนบอกมิถูก มันความจริงคิดจะไปประคองนาง แต่กลับพลันหดมือถอยหลัง เหงื่อบนหน้าผากหลั่งไหลลงปานสายฝน

ลมภูเขาโชยพัดมา กิ่งไม้ใบหญ้าไหวซู่ซ่า

มีดสั้นเล่มนี้ซัดออกมาจากในป่าด้านหลัง แต่ในป่าที่มืดเลือนรางกลับไม่ได้ยินเสียงใด ๆ และไม่เห็นเงาร่างผู้คนใด ๆ ด้วย

เบ๊คงคุ้งถอยไปทีละก้าว ใบหน้าถึงกับแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวด้วยความหวาดกลัว พลันหันกายกระโดดปราดข้ามลำธาร โถมลงสู่เชิงเขาโดยมิกล้าเหลียวหลังอีกเลย

ซิมซาเนี้ยฟุบกับพื้น ดิ้นรนไป ครวญครางไป

แต่มันกลับมิได้เหลือบมองนางอีกแม้สักแวบเดียว!

ฟังเสียงฝีเท้ามันที่วิ่งลงจากเขา หัวใจนางวาบหวิวทันที!

นางทราบว่ามันลึกซึ้งเลือดเย็น มีบางครั้งอำมหิตอย่างยิ่ง เหี้ยมเกรียมอย่างยิ่ง

แต่นางมิเคยได้คิดเลยว่า มันถึงกับเป็นคนขี้ขลาด ถึงกับเห็นนางถูกผู้อื่นลอบประทุษร้ายแล้ว กระทั่งมิทันถามก็หลบหนีไปเพียงลำพัง

นางพลันบังเกิดความโศกเศร้าและสิ้นหวังอย่างบอกมิถูก ความรู้สึกเยี่ยงนี้ยังรุนแรงยิ่งกว่านางถูกลอบประทุษร้ายที่ด้านหลังเสียอีก

จวบจนบัดนี้ นางจึงได้รู้สึกโดยจริงใจ ชีวิตของนางเกิดมาเสียเปล่าไปชาติหนึ่ง เนื่องเพราะนางถึงกับได้มอบชีวิตทั้งชาติให้กับบุรุษเช่นนี้!

ตอนโลหิตไหลออกจากมุมปากนาง น้ำตานางก็หลั่งไหลลงด้วย

ขณะเวลานั้นเอง นางได้ยินเสียงฝีเท้าคนผู้หนึ่ง และได้ยินเสียงคนผู้นั้นถอนใจ

"นึกไม่ถึงว่าเบ๊คงคุ้งจะเป็นบุรุษเช่นนี้ได้ แม้นับว่ามันไม่ล้างแค้นแทนท่าน อย่างน้อยก็ควรดูแลท่านบ้าง แต่ทว่า มันกลับหลบหนีได้เร็วกว่าสุนัขเสียอีก"

เสียงนี้เป็นบุรุษที่อยู่ในวัยฉกรรจ์ เป็นบุรุษแปลกหน้า

หรือคนผู้นี้ลอบประทุษร้ายนางที่ด้านหลัง?

"ท่านมาตรแม้นตายกับมือข้าพเจ้า แต่กลับสมควรแค้นมัน เนื่องเพราะมันยังทรยศต่อท่านยิ่งกว่าข้าพเจ้า"

เป็นคนผู้นี้ใช้ฝีมืออำมหิตมาลอบประทุษจริง ๆ

ซิมซาเนี้ยขบกรามแน่น ตะเกียกตะกายหมายพลิกร่างขึ้นดูมันสักแวบหนึ่ง... นางอย่างน้อยย่อมมีสิทธิ์ดูคนที่ฆ่านางเป็นผู้ใดกันแน่? แต่เท้าของคนผู้นั้นกลับเหยียบไปที่กลางหลังนาง แค่นหัวร่อกล่าว

"หากท่านคิดจะดูข้าพเจ้าก็ไม่ต้องแล้ว เนื่องเพราะท่านอย่างไรก็ไม่รู้จักข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ก่อน ๆ นี้ท่านมิเคยเห็นข้าพเจ้ามาเลย"

ซิมซาเนี้ยรวบรวมกำลังทั้งมวลส่งเสียงร้อง

"อย่างนั้น ท่านไฉนจึงลอบประทุษร้ายเรา?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ารู้สึก ท่านมีชีวิตต่อไปกลับไม่มีความหมายใด ๆ มิสู้ยังคงตายเสียประเสริฐกว่า"

ซิมซาเนี้ยขบกรามแน่น กระทั่งนางเองก็มิอาจไม่ยอมรับ เมื่อครู่นางมีความรู้สึกเช่นนี้จริง ๆ

คนผู้นั้นกล่าวอีก

"หากข้าพเจ้าเป็นสตรี อยู่กับบุรุษเช่นเบ๊คงคุ้ง ข้าพเจ้าก็ต้องไม่ยอมมีชีวิต

ต่อไปเด็ดขาด แต่ทว่า...ตาย ก็มีอยู่หลายวิธี"

"..."

"ท่านตอนนี้ยังมิได้ตาย ดังนั้น ข้าพเจ้าบอกกับท่านก็ได้ บางครั้ง ตายยังสุขสบายยิ่งกว่ามีชีวิต แต่จะต้องตายโดยเร็ว หากตายช้า ๆ ความทรมานเยี่ยงนั้นต้องยากจะทนทานได้"

ซิมซาเนี้ยดิ้นรนพลางส่งเสียงสะท้าน

"หรือท่าน...ยังจะคิดทรมานเราอีก?"

"นั่นก็ต้องดูท่าน ขอเพียงท่านยอมบอกความสัตย์จริง ข้าพเจ้าก็จะให้ท่านตายโดยสุขสบายกว่านี้"

"ท่านต้องการให้เราบอกเรื่องอันใด?"

มือของคนผู้นั้นยื่นไปหิ้วห่อผ้าใหญ่บนพื้นขึ้นแล้วกล่าว

"ห่อผ้านี้แม้ไม่เล็ก แต่ทรัพย์สมบัติเบ็ดเตล็ดคงคุ้งต้องมิเพียงเท่านี้เด็ดขาด ตอนพวกท่านจะมา พวกท่านซ่อนสมบัติไว้ในสถานที่ใด?"

"เราไม่ทราบ ไม่ทราบจริง ๆ"

"หากท่านกล่าวคำไม่ทราบอีก เราก็จะเปลื้องเสื้อผ้าท่านให้เปลือยเปล่า จัดการกับท่านก่อนแล้วค่อยตัดเอ็นเท้าของท่าน ขายท่านไปในช่องคณิกาที่เชิงเขานี้"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"มีบุรุษบางจำพวกไม่เลือกเฟ้น สตรีที่พิการ พวกมันต้องการเช่นกัน"

ซิมซาเนี้ยเย็นเฉียบไปทั้งร่าง!

เสียงของคนผู้นี้นุ่มนวลและสุภาพ ความจริงควรเป็นบุรุษหนุ่มที่ได้รับการอบรมอันดีงาม แต่วาจาที่มันกล่าว เรื่องที่มันกระทำ กลับยังชั่วช้าอำมหิตยิ่งกว่าสัตว์ป่าเสียอีก

มันผู้นั้นกล่าว

"ข้าพเจ้าถามท่านอีกครั้ง ท่านทราบหรือไม่?"

"เรา...เรา..."

ทันใดนั้น มีเสียงกระพรวนสดใสไพเราะแว่วมาจากในป่าด้านหลัง

เสียงไพเราะของสตรีนางหนึ่งกำลังกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ มันจะต้องไปในเส้นทางสายนี้แน่ ข้าพเจ้าสังหรณ์ได้"

มีเสียงบุรุษหัวร่อเบา ๆ

เสียงไพเราะของสตรีนางนั้นกล่าวดัง ๆ

"ท่านหัวร่อกระไร? ข้าพเจ้าบอกกับท่าน อย่าได้ดูแคลนความสังหรณ์ของสตรีเป็นอันขาด บางครั้งยังแม่นยำยิ่งกว่าการทำนายทายทักของขงเบ้งเสียอีก"

เสียงนี้ซิมซาเนี้ยก็มิเคยได้ยิน แต่เสียงหัวร่อของบุรุษนั้น นางกลับคุ้นหูอย่างยิ่ง นางพลันนึกได้ว่าเป็นผู้ใดแล้ว หัวใจนางจึงเต้นถี่เร็วขึ้นทันที

จากนั้น นางพบเห็น ผู้ที่ใช้เท้าเหยียบหลังนางพลันหายสาบสูญไปแล้ว!

ตอนเอี๊ยบไคเดินออกมาจากป่า ก็ไม่เห็นคนที่สองอีก...แลเห็นแต่สตรีนางหนึ่งนอนคว่ำอยู่ริมธารน้ำ

เอี๊ยบไคย่อมเห็นมีดสั้นบนกลางหลังสตรีนางนั้น

คนยังมีชีวิตอยู่ ยังหอบหายใจอยู่

เอี๊ยบไคโถมเข้าไปอุ้มสตรีนางนั้นขึ้น พลันร้องสุดเสียงด้วยความตระหนก

"ซิมซาเนี้ย!"

ซิมซาเนี้ยแย้มยิ้มด้วยความรันทดจนหดหู่ยิ่ง

นางความจริงไม่ต้องการได้พบกับเอี๊ยบไคในสภาพเยี่ยงนี้เลย แต่เมื่อเห็นเอี๊ยบไค นางบังเกิดความรู้สึกอบอุ่นจนบอกมิถูก

นางครวญครางแล้วเอื้อนเบา ๆ

"ฟ้าเวิ้งว้าง ดินไพศาล
ร่างสล้างดั่งสลักจากหยก
หยกงามที่หอมอบอวล
ซิมซาเนี้ยแห่งบ้วนเบ๊ตึ๊ง..."

รอยยิ้มของนางรันทดหดหู่ ถามเบา ๆ

"ท่านยังจำเพลงนี้ได้หรือไม่?"

เอี๊ยบไคย่อมจำได้

นี่เป็นวลีที่ค่ำคืนนั้นพบกับซิมซาเนี้ยภายใต้ท้องทุ่งที่เวิ้งว้างไพศาล แล้วพลันเอื้อนไปโดยมิทันขบคิด

เอี๊ยบไคนึกไม่ถึง จนบัดนี้ซิมซาเนี้ยยังคงจำได้

ซิมซาเนี้ยกล่าวด้วยความรันทด

"ท่านจะต้องนึกไม่ถึงว่าข้าพเจ้ายังจำได้ ค่ำคืนนั้นเท่านั้น..."

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มแล้ว แต่ก็ยิ้มด้วยความรันทดเช่นกัน กล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้าเพียงจำได้ ผู้ที่ร่วมดื่มสุรากับข้าพเจ้าในคืนนั้นมิใช่ท่าน"

"ข้าพเจ้าก็จำได้ คืนนั้นท่านมิได้ไปที่นั้นเลย"

นางตะเกียกตะกายกล่าววาจานี้จบคำ โลหิตทะลักออกจากมุมปากนางมาอีกครั้ง

เอี๊ยบไคใช้ปลายนิ้วเช็ดให้นางเบา ๆ บังเกิดทั้งรันทดหดหู่ ทั้งเคียดแค้นเดือดดาล อดมิได้ต้องถาม

"นี่ก็เป็นฝีมืออำมหิตของเบ๊คงคุ้ง?"

"มิใช่มัน"

"มิใช่มัน เป็นผู้ใด?"

ซิมซาเนี้ยหอบหายใจกล่าว

"เป็นบุรุษหนุ่มคนหนึ่ง ข้าพเจ้ากระทั่งยังมิเคยพบเห็นมันเลย"

"แต่ท่านกลับทราบว่ามันเป็นบุรุษหนุ่ม?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าได้ยินเสียงมัน มันเมื่อครู่ยังขู่เข็ญบังคับข้าพเจ้า ถามทรัพย์สมบัติของเบ๊คงคุ้งซ่อนอยู่ที่ใด เมื่อได้ยินเสียงพวกท่าน มันจึงหลบหนีไป"

"เบ๊คงคุ้งเล่า?"

"มันก็ไปแล้ว มันคล้ายพลันพบเห็นภูตผี เตลิดหนีลงจากเขาไป..."

เอี๊ยบไคขมวดคิ้วสอดคำ

"มันไฉนต้องหนี? มันเห็นกระไร?"

ซิมซาเนี้ยขบกรามคำราม

"มันจะต้องเข้าใจว่าพวกท่านไล่ตามมาทัน...มัน..."

ดวงตาเอี๊ยบไคสุกใสทันที ร้องโพล่งขึ้น

"มันจะต้องเห็นมีดสั้นที่หลังท่าน..."

มีดยาวสามนิ้วเจ็ดหุน

มีดสั้น

เอี๊ยบไคฉีกปกเสื้อออก ใช้ยาสมานแผลที่ติดตัวมา ยัดเข้าไปในปากแผลซิมซาเนี้ย

จากนั้นจึงถอนมีดสั้นขึ้น

คมมีดที่บางและคมกริบ เป็นประกายแวววับอยู่ในแสงอาทิตย์ ประกายซอนไชเข้าในดวงตาโป้วอั้งเสาะ!

สีหน้ามันแปรเปลี่ยนทันที คล้ายดั่งถูกมีดสั้นนี้แทงใส่ไปเช่นกันก็ปาน!

เอี๊ยบไคพลันหันไปจับตามองมัน พลางกล่าว

"ท่านย่อมเคยเห็นมีดสั้นเยี่ยงนี้มา?"

ใบหน้าของโป้วอั้งเสาะขาวจนแทบจะใสไปอีกแล้ว เนิ่นนานให้หลังจึงได้ผงกศีรษะช้า ๆ

มันมิอาจไม่ยอมรับ

ครั้งแรกที่เห็นมีดสั้นเยี่ยงนี้ เป็นอยู่ในร้านเครื่องชำของลี้มาฮู ครั้งที่สองที่เห็นมีดสั้นเยี่ยงนี้ เป็นตอนที่มันใช้เลือดล้างถนนหน้าอนุสาวรีย์จั๊กหูฮ้วง ครั้งที่สามที่ได้เห็น เป็นในห้องมืดสลัวที่บันดาลให้หัวใจมันแหลกสลาย เห็นที่ข้างกายซากศพคนรักของมัน

มันจำการเห็นแต่ละครั้งได้ถนัดชัดเจน กระทั่งเพียงหลับก็คล้ายเห็นใบหน้าที่แตกตื่นจนขวัญฝ่อตายของลี้มาฮู แลเห็นโลหิตที่ฉีดออกจากคอหอยของทารกผู้นั้น...

แต่หรือที่มันคาดคิดในกาลก่อน ๆ ล้วนผิดพลาดไป?

เอี๊ยบไคจ้องมองมันแน่วนิ่ง พลางกล่าวช้า ๆ

"ท่านตอนนี้ย่อมควรเข้าใจ มีดสั้นเยี่ยงนี้ มิใช่เป็นข้าพเจ้าสามารถใช้ผู้เดียว?"

โป้วอั้งเสาะเงียบงัน มีแต่เงียบงัน เอี๊ยบไคถอนใจกล่าวต่อ

"ความจริงหากข้าพเจ้าต้องการลอบประทุษร้ายผู้อื่นจริง ต้องไม่ใช้มีดสั้นเยี่ยงนี้แน่ มาตรว่าใช้มีดสั้นเยี่ยงนี้ ก็ต้องไม่ยอมให้ผู้อื่นได้เห็นเด็ดขาด"

โป้วอั้งเสาะพลันกล่าว

"เนื่องเพราะนี่เป็นมีดสั้นที่พิเศษอย่างยิ่ง?"

"ใช่แล้ว

"ในเมื่อผู้อื่นกระทั่งเห็นก็ยังมิเคยเห็น แล้วไฉนจึงสร้างเลียนได้?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ประการนี้ข้าพเจ้าก็คิดไม่ออก สามารถสร้างมีดสั้นเยี่ยงนี้มาได้ นับเป็นเรื่องไม่ง่ายดายจริง ๆ"

หยุดฝืนหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ มิว่าผู้ใดคิดจะประทุษร้ายผู้อื่น ต่างจะต้องทุ่มเทความคิดมาไม่น้อย"

โป้วอั้งเสาะสวนคำ

"ท่านมีความเห็น เป็นผู้อื่นจงใจใส่ไคล้ท่าน?"

"หรือท่านยังดูไม่ออก?"

โป้วอั้งเสาะก้มศีรษะต่ำ เพ่งมองดาบในมือ...หากไม่ต้องการตอบคำถามใด ๆ ก็จะก้มศีรษะมองดาบในมือไปทุกครั้ง

เอี๊ยบไคกล่าว

"คนผู้นี้ต้องการให้ท่านมีความเห็น ข้าพเจ้าเป็นตัวการที่จุดชนวนให้เกิดการสังหารอย่างนองเลือดของท่านกับก้วยอุย และก็ให้ท่านเข้าใจ ข้าพเจ้าเป็นคนวางแผนประทุษร้ายชุยล้ง ตอนนั้น บังเอิญเต็งฮุ้นลิ้มถูกยื่กอนางพาตัวไป จึงไม่มีคนสามารถยืนยันให้ข้าพเจ้าได้เลยแม้สักผู้เดียว"

หยุดถอนหายใจแล้วกล่าวต่อ

"ที่มันกระทำดังนี้ เป็นการจงใจสร้างความอาฆาตแค้นระหว่างท่านกับข้าพเจ้าให้เกิดขึ้น และเป็นความอาฆาตแค้นที่ไม่อาจคลี่คลายได้ด้วย ต้องการให้เราสองเสี่ยงกันจนตายไปฟากฝ่ายหนึ่งอยู่ชัด ๆ"

มือที่กุมดาบของโป้วอั้งเสาะเน้นแน่นจนเส้นเอ็นขึ้นเขียวโปน แต่ยังคงสงบปากคำอยู่

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"สังเกตดูแล้ว มันได้เค้นสมองขบคิดด้วยความลำบากมาจริง ๆ เนื่องเพราะแผนนี้ของมันแนบเนียนอย่างยิ่งจริง ๆ จนข้าพเจ้าไม่มีโอกาสที่จะอธิบายแก้ตัวเลยสักน้อยนิด หากมิใช่มันพลันมาเปิดเผยพิรุธในคราครั้งนี้ มิว่าข้าพเจ้าแก้ตัวอย่างไร ท่านต้องไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด"

โป้วอั้งเสาะก็มิอาจไม่ยอมรับ เอี๊ยบไคมิได้แก้ตัวเลยแม้สักคำเดียวจริง ๆ

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ครั้งนี้ แสดงว่ามันคิดไม่ถึงว่า พวกเราถึงกับมิได้เสี่ยงกันจนตกตายไปฟากฝ่ายหนึ่ง ถึงกับยังเดินทางร่วมกันได้"

หยุดฝืนหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"หากซาเนี้ยตายไป หากท่านมิใช่ร่วมทางกับข้าพเจ้า คิดว่าจะต้องมีความเห็นฆาตกรที่สังหารซิมซาเนี้ยเป็นข้าพเจ้าอีก...ตอนนี้เบ๊คงคุ้งจะต้องคิดเช่นนี้เป็นแน่"

เต็งฮุ้นลิ้มเชิดปากสูงชันเสมอมา สีหน้าบูดบึ้งด้วยโทสะอยู่ทางด้านหลัง โดยไม่มีผู้ใดทราบว่า นางขุ่นเคืองเรื่องอันใด?

แต่บัดนี้ นางกลับอดมิได้ต้องถาม

"ท่านคิดออกหรือไม่ เป็นผู้ใดจึงแค้นท่านปานนี้? ต้องการประทุษร้ายท่าน

เยี่ยงนี้?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้านึกไม่ออก ดังนั้น ข้าพเจ้าจะต้องถามให้กระจ่าง"

เอี๊ยบไคก้มศีรษะไปจึงได้พบเห็น ซิมซาเนี้ยถึงกับพยายามเงยหน้าขึ้น กำลังใช้สายตาที่พิกลจับมองดูเต็งฮุ้นลิ้มอยู่

เต็งฮุ้นลิ้มก็ใช้สายตาที่พิกลจับมองนางเช่นกัน

เอี๊ยบไคกล่าว

"ซิมซาเนี้ยท่านนี้ ท่านยังมิเคยเห็น...?"

เต็งฮุ้นลิ้มสอดคำด้วยเสียงกระด้างเย็นชา

"ข้าพเจ้าทราบว่านางเป็นผู้ใด เพียงแต่มิทราบ ไฉนนางคุ้นเคยกับท่านถึงปานนี้? ท่านคล้ายดั่งยังดีต่อนางมากกว่าข้าพเจ้าเหลือเกิน"

เอี๊ยบไคพลันเข้าใจว่านางไฉนจึงมีโทสะแล้ว

นางกำลังหึงหวงอีกแล้ว

ดรุณีนางนี้คล้ายดั่งพร้อมจะหึงหวงได้ทุกเวลา ยามใดหึงหวง ก็มิเกี่ยวข้องสนใจเรื่องราวใด มิว่าวาจาใดต่างกล่าวมาได้ทั้งสิ้น

แต่ซิมซาเนี้ยไฉนใช้สายตาเยี่ยงนี้ไปมองนาง?

เอี๊ยบไคนึกไม่ออก

เต็งฮุ้นลิ้มแค่นหัวร่อกล่าวอีก

นี่! ข้าพเจ้ากล่าววาจากับท่าน ท่านไฉนไม่แยแสข้าพเจ้า?"

เอี๊ยบไคความจริงเตรียมจะไม่แยแสนางอยู่ ยามนางมีอารมณ์หึงหวง ก็ไม่มีเหตุผลใดพอจะอธิบายให้นางทราบได้เลย

โทสะของเต็งฮุ้นลิ้มย่อมยิ่งเดือดดาลกว่าเดิม แค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าเห็นว่า ในระหว่างพวกท่าน คล้ายมีความหลังที่ทรงคุณค่า พอให้หวนคิดคำนึงอยู่มากหลาย ต้องการให้ข้าพเจ้าหลบห่างออกไป เพื่อพวกท่านจะได้ค่อย ๆ สนทนากันหรือไม่?"

"ใช่แล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มถลึงจ้องอย่างดุดัน ขอบตาพลันแดงระเรื่อ เบะปากขยี้เท้าอยู่ไปมาถึงกับสะบัดหน้าเดินออกไปจริง ๆ

เอี๊ยบไคก็มิได้เตรียมจะฉุดรั้งนางไว้เลย

ซิมซาเนี้ยถอนใจกล่าว

"ดูท่า โกวเนี้ยน้อยนางนั้นรักท่านจนแทบเป็นแทบตาย ท่านไม่สมควรแสร้งไปกระตุ้นโทสะนางเลย"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"แต่ข้าพเจ้ามีวาจาต้องการกล่าวกับท่านอยู่มากหลายจริง ๆ"

"ท่านใช่จะถามข้าพเจ้า ถึงเสียงที่คนกล่าวเมื่อครู่มีสำเนียงเช่นไร?"

"สนทนากับท่าน นับเป็นเรื่องที่น่าเบิกบานจริง ๆ ท่านคล้ายดั่งสามารถหยั่งคำนวณออกว่า ผู้อื่นกำลังครุ่นคิดเรื่องอันใดอยู่เสมอมา"

ซิมซาเนี้ยก็หัวร่อแล้ว แต่เป็นการหัวร่อที่ยิ่งหดหู่กว่าเดิม

หนึ่งเดียวที่นางไม่สามารถเข้าใจก็คือเบ๊คงคุ้ง แต่นางกลับมอบชีวิตให้กับมันไปทั้งชาติ

นางเข้าใจผู้อื่นก็จะมีประโยชน์ใด?

เนิ่นนานให้หลัง นางจึงปลุกปลอบใจให้เข้มแข็งได้อีกครา กล่าวช้า ๆ ว่า

"วาจาของคนผู้นั้นมีสำเนียงภาคเหนือ ฟังเสียงของมันต้องไม่มีวัยสูงกว่าสามสิบปี วาจาของมันนุ่มนวลอย่างยิ่ง แม้นับว่ามันจะฆ่าท่าน มันก็ใช้เสียงที่นุ่มนวลกว่านี้มากล่าววาจา กระทั่งยังคล้ายมีรอยยิ้มอยู่ด้วย"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ความจริง โลกเรามีคนซ่อนดาบในรอยยิ้มอยู่มากหลาย หาใช่พิเศษพิสดารอย่างไรไม่"

"ในวาจาของมัน มีประการเดียวที่พิเศษกว่าผู้อื่น"

เอี๊ยบไครีบถามทันที

"ประการใด?"

"แต่ละครั้งที่มันกล่าวถึงคำ 'เหลิน' (คน) ลิ้นของมันคล้ายดั่งม้วนไม่กลับ มักจะกลายเป็นเสียง 'เหนิง' อยู่เสมอ ดุจดั่งกับเต็งโกวเนี้ยไม่ผิดเพี้ยน

บัดนี้ นับว่าเอี๊ยบไคเข้าใจแล้ว ที่เมื่อครู่ไฉนซิมซาเนี้ยจึงใช้สายตาเยี่ยงนั้นไปจับมองเต็งฮุ้นลิ้ม

ดวงตาของเอี๊ยบไคพลันสุกใสทันที แต่สีหน้ากลับซีดขาวอย่างยิ่ง ซีดขาวจนกระทั่งยังน่ากลัวกว่าโป้วอั้งเสาะเสียอีก

ซิมซาเนี้ยเห็นสีหน้าเอี๊ยบไคแล้ว อดมิได้ต้องถาม

"ท่านทราบมันเป็นผู้ใดแล้ว?"

เอี๊ยบไคคล้ายดั่งงุนงงจนตะลึงลาน จนเนิ่นนานให้หลังจึงได้ส่ายหน้าช้า ๆ

"ท่านกำลังคิดเรื่องอันใด?"

ครานี้ เอี๊ยบไคถึงกับมิได้ยินนางกล่าวกระไรอีก เนื่องเพราะคล้ายดั่งได้ยินมีคนคำรามสุดเสียง

คนต่างมาครบแล้ว'

คน...(เหลิน)

ร่างของเอี๊ยบไคคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ กระโดดควับขึ้นมา ใบหน้าที่ซีดขาวพลันแปรเปลี่ยนเป็นแดงฉานด้วยประกายพิสดาร

กระทั่งโป้วอั้งเสาะยังอดมิได้ต้องเงยหน้าจับตามองด้วยความตื่นเต้น

เต็งฮุ้นลิ้มย่อมยิ่งตื่นเต้นกว่า

นางแม้จะยืนอยู่ในระยะไกลยิ่ง แต่ดวงตาของนางกลับจับมองเอี๊ยบไคอยู่ตลอดเวลามิเคยเบือนห่าง

นางมิเคยเห็นสีหน้าท่าทีเยี่ยงนี้ของเอี๊ยบไคมาเลย กระทั่งนึกก็ยังนึกไม่ถึงด้วย

มิว่าผู้ใดต่างมิอาจไม่ยอมรับ เอี๊ยบไคในกาลก่อน ๆ มีความหนักแน่นเยือกเย็นเป็นที่สุด แม้นับว่าท่านตัดจมูกมันออกมา สีหน้าของมันก็ต้องไม่มีความรู้สึกประหลาดพิกลเช่นนี้

มาตรว่าสีหน้ามันมีประกาย แต่ดวงตากลับคล้ายมีแววหวาดหวั่นและเจ็บปวดเป็นพิเศษ

ไม่มีผู้ใดสามารถบรรยายสีหน้าเยี่ยงนี้ของเอี๊ยบไคได้ ยิ่งไม่มีผู้ใดสามารถหยั่งจิตใจเอี๊ยบไคกำลังครุ่นคิดเยี่ยงไรได้

เห็นสีหน้าเยี่ยงนี้ของเอี๊ยบไค หัวใจเต็งฮุ้นลิ้มแหลกลาญไปแล้ว

นางเมื่อครู่สาบานอยู่ในใจ จะไม่แยแสคนผู้นี้อีกตลอดกาล แต่ตอนนี้นางกลับลืมจนหมดสิ้นเสียนานแล้ว

นางวิ่งปราดเข้าไป คว้ามือเอี๊ยบไคขึ้นกุมไว้

มือเอี๊ยบไคก็เย็นเฉียบแล้ว

นางยิ่งกระวนกระวาย ยกมือเอี๊ยบไคขึ้นแนบแก้มนาง พลางร้อง

"ท่านไฉนพลันกลับกลายเป็นสภาพเช่นนี้?"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ข้าพเจ้า...กำลังมีโทสะ"

"มีโทสะต่อผู้ใด?"

"ท่าน"

เต็งฮุ้นลิ้มก้มศีรษะต่ำ แต่ลอบแย้มยิ้ม

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถาม

"ข้าพเจ้ามีโทสะต่อท่าน ไฉนท่านกลับหัวร่อ?"

จิตใจของดรุณี นับว่ายากจะหยั่งถึงจริง ๆ

เต็งฮุ้นลิ้มก้มศีรษะกล่าว

"เนื่องเพราะท่านมีโทสะต่อข้าพเจ้า ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเบิกบานใจ"

"ไฉนกลับเบิกบานใจ?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะหากท่านไม่พอใจข้าพเจ้า ไหนเลยมีโทสะเพราะข้าพเจ้าจนกลายเป็นสภาพเช่นนี้?"

เอี๊ยบไคก็หัวร่อบ้าง แต่กลับมิเบิกบานแจ่มใสดุจดั่งการหัวร่อตามปกติ กลับคล้ายยังแฝงความหวั่นวิตกที่ลึกซึ้งอย่างยิ่ง

แต่เต็งฮุ้นลิ้มไม่เห็น เนื่องเพราะร่างของนางได้อิงแอบเข้าไปในอ้อมอกเอี๊ยบไคแล้ว มิว่ามีคนดูอยู่มากน้อยเพียงใด นางต่างไม่แยแสสนใจ นางไม่เคยคิดจะปิดบังความรักที่นางมีต่อเอี๊ยบไคเลยสักครั้ง

โป้วอั้งเสาะจับตามองทั้งสองแล้ว พลันหันกายเดินลงจากเขาไป

ลำธารไหลมาจากบนเขา ขวางทางของมันไว้ แต่มันกลับคล้ายไม่เห็น

มันเดินตรงไป เดินลงไปในน้ำ น้ำที่เย็นเฉียบได้ท่วมถึงขาอ่อนมันแล้ว

แต่มันยังคงไม่รู้สึก

เอี๊ยบไคร้องไล่หลัง

"รอสักครู่ พวกเราไปด้วยกัน ไปหาเบ๊คงคุ้งด้วยกัน"

โป้วอั้งเสาะไม่ได้ยิน

มันเดินเชื่องช้าอย่างยิ่ง แต่ต้องไม่ย้อนกลับเด็ดขาด

เอี๊ยบไคจับตามองเงาหลังที่โดดเดี่ยวของมันแล้ว อดมิได้ต้องถอนใจยาวกล่าวว่า

"มันเปลี่ยนไปแล้วจริง ๆ มิเพียงเปลี่ยนเป็นยิ่งโดดเดี่ยวเท่านั้น ยังยิ่งท้อแท้ด้วย หากเยี่ยงนี้สืบไป ข้าพเจ้าวิตก..."

เอี๊ยบไคมิได้กล่าวต่อ เพราะไม่อาจหักใจกล่าวต่อไป

ซิมซาเนี้ยกลับถามขึ้น

"มันไฉนเปลี่ยนไปได้?"

เอี๊ยบไคกล่าวด้วยความหม่นหมอง

"มันเห็นสตรีที่มันรักโดยจริงใจเพียงนางเดียวมาตายต่อหน้า แต่กลับไม่อาจ

ช่วยนางได้"

"ชุยล้ง?"

"ใช่ ชุยล้ง"

ดวงตาซิมซาเนี้ยมีประกายพิสดารขึ้นอีกวูบหนึ่ง เนิ่นนานให้หลังจึงถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึง มันจะรักชุยล้งจนจริงใจปานนี้ได้"

"หรือท่านมีความเห็น ชุยล้งไม่ควรค่าให้มันรัก?"

ซิมซาเนี้ยมิได้ตอบ นางไม่มีปัญญาตอบ

เอี๊ยบไคหัวร่อด้วยความรันทดแล้วกล่าวช้า ๆ

"แต่เสียดายที่ผู้คนในโลกนี้ มีมากหลายที่พาลไปรักคนที่ไม่สมควรจะรัก นี่ความจริงก็เป็นเรื่องโศกเศร้าและเจ็บแค้นที่สุดของหมู่มนุษย์เรา"

ในที่สุด ซิมซาเนี้ยอดมิได้ต้องถอนใจกล่าวเสียงเครือ

"นี่เป็นเพราะสาเหตุใด? มีผู้ใดเข้าใจว่าเป็นเพราะกระไรแน่?"

น้ำใจของมนุษย์เรา ความจริงก็ยากจะหยั่งคำนวณที่สุด ไม่มีผู้ใดสามารถข่มบังคับตัวเองได้อยู่แล้ว

และเพราะเยี่ยงนี้เอง ดังนั้น มนุษย์จึงมีความโศกเศร้ารันทด มีความเจ็บแค้นขมขื่น

เอี๊ยบไคเหลือบมองซิมซาเนี้ยแวบหนึ่ง ในดวงตาพลันปรากฏประกายที่พิสดารขึ้น กล่าวช้า ๆ

"มิว่าผู้ใดถูกกระทบกระเทือนใจเช่นกับโป้วอั้งเสาะ ต่างยากยิ่งจะไม่เป็นเช่นดั่งมัน ท้อแท้ไปทุกวันเวลา แต่ทว่า ในโลกอาจบางทีมีเพียงผู้เดียวที่สามารถช่วยมันได้"

"ผู้ใด?"

"ท่าน"

ซิมซาเนี้ยนิ่งอึ้ง ในที่สุด ผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้าไม่อาจตาย ข้าพเจ้ายังมีเรื่องต้องกระทำอีกมากหลาย..."

อิทธิฤทธิ์ของมีดสั้น

มีคนมากหลายที่ไม่อาจตาย แต่พาลตายไปเสียได้

เกิด แก่ เจ็บ ตาย ความจริงเป็นเรื่องที่มนุษย์มิสามารถบงการบังคับได้

นี่ก็เป็นความโศกเศร้าและเจ็บแค้นชั่วนิจนิรันดร์ของมวลมนุษย์

เบ๊คงคุ้งปิดประตูไว้ ลงกลอนมั่นคง

จากนั้น จึงล้มตัวลงไปบนเตียง เตียงไม้กระดานที่ทั้งเย็นทั้งแข็ง คล้ายดั่งเป็นโลงศพ

ห้องก็มืดครึ้มอับชื้นดุจดั่งในฮวงซุ้ย

แต่ทว่า มันยังนับว่ามีชีวิตอยู่ มิว่าอย่างไร มีชีวิตย่อมประเสริฐกว่าตายมากนัก

ไฉนคนชรามักจะกลัวตายยิ่งกว่าวัยฉกรรจ์? ความจริงชีวิตของมันไม่มีที่ใดพึงรักอาลัยอยู่แล้วชัด ๆ แต่กลับพาลยิ่งรักอาลัย

ตอนมันอยู่ในวัยฉกรรจ์ ไม่รู้สึกความตายเป็นเรื่องน่ากลัวอย่างไร

ผ้าห่มมีกลิ่นเหม็นอับจนฉุนเฉียว คล้ายดั่งกลิ่นอุจจาระม้า มันพลันรู้สึกจะอาเจียน

ความจริงมันเติบใหญ่อยู่ในสถานที่เยี่ยงนี้ ห้องที่มันกำเนิดยังแทบจะเหม็นกว่าที่นี้เสียอีก

รอจนมันเริ่มบุกบั่นในวงพวกนักเลง เพราะต้องการหลบหนีการไล่ล่าของศัตรู มันกระทั่งยอมไปซ่อนตัวอยู่ในกองอุจจาระม้าเป็นเวลาสองวันหนึ่งคืน

มีครั้งหนึ่ง มันกับเฮียตี๋ตระกูลแป๊ะหลงเข้าในวงล้อมของศัตรูที่ภูเขาเซี่ยงแป๊ะซัว ถูกพวกหาโสมที่ไปจากกวนตงสามฝ่ายล้อมสังหาร ตอนหนีเข้าไปในภูเขารกร้าง พวกมันกระทั่งยังเคยดื่มปัสสาวะของตัวเอง

วันเวลาที่ลำเค็ญเหล่านั้น บัดนี้แม้มันจะไม่คุ้นเคย แต่กลับยังทนทานได้

ที่มันจะอาเจียน หาใช่เนื่องเพราะกลิ่นเหม็นนี้ไม่ แต่มันพลันรู้สึกตัวมันน่าละอายยิ่ง

บุรุษเมื่อเห็นสตรีของตัวเองล้มไปต่อหน้า มิว่าอย่างไรต่างไม่สมควรหลบหนี

แต่มันตอนนั้นมีความหวาดกลัวจนเกินไปจริง ๆ

เนื่องเพราะเมื่อกาลก่อน มันเคยเห็นมีดสั้นเยี่ยงนี้มา!

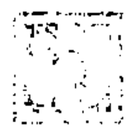

ตัวมีดบางและคมกริบ ยาวเพียงสามนิ้วเจ็ดหุน แต่มันก็เป็นมีดน่าสะพรึงกลัวที่สุดในโลกนี้โดยมิอาจปฏิเสธได้!

"นี่คือเซี่ยวลี้ปวยตอ (มีดบินของลี้น้อย)"

ในมือแป๊ะเทียนอู้ถือมีดสั้นเยี่ยงนั้นอยู่ ดวงตาเป็นประกายลิงโลดจนแวววาว

"พวกท่านมาดู นี่คือเซี่ยวลี้ปวยตอ เป็นเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยมอบให้ข้าพเจ้ากับมือ"

ตอนนั้น เป็นครั้งแรกที่เบ๊คงคุ้งได้เห็นมีดสั้นเยี่ยงนี้ บนตัวมีดยังสลักอักษร "อดกลั้น" อยู่

"ตัวอดกลั้นนี้ ก็เป็นเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยใช้มีดสั้นอีกเล่มหนึ่งสลักเข้าไป ท่านว่าเท่าที่ท่านสามารถรอดจนถึงบัดนี้ เนื่องเพราะท่านเข้าใจความหมายของคำ 'อดกลั้น' กระจ่าง ดังนั้น ท่านจึงกำนัลอักษรนี้ให้แก่ข้าพเจ้าอีกต่อหนึ่ง"

ตอนนั้น แป๊ะเทียนอู้ยอมรับกุศลเจตนาของเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยด้วยความจริงใจ

แป๊ะเทียนอู้มิใช่คนไม่รู้จักดีชั่ว

"ท่านยังรับปากข้าพเจ้า รอบุตรคนที่สองของข้าพเจ้ากำเนิดมา พอจะส่งไปยังที่อยู่ของท่านได้ ท่านยังบอก หากโลกนี้ยังมีคนสามารถฝึกมีดบินของท่าน คนนั้นต้องเป็นบุตรข้าพเจ้า"

แต่เสียดาย ที่ปณิธานของแป๊ะเทียนอู้มิทันปรากฏเป็นจริงก็ตายไปเสียก่อน เนื่องเพราะท่านลืมคำ "อดกลั้น" ที่เซี่ยวลี้ถ้ำฮวยกำนัลต่อให้ท่าน

แต่เบ๊คงคุ้งกลับยังไม่ลืม

เรื่องเช่นนี้ สลักฝังใจมันอยู่ตลอดกาลนาน!

ฟ้ามืดมัวสลัวลงแล้ว

เบ๊คงคุ้งเหม่อมองดูหน้าต่างที่เปลี่ยนจากเทาซีดมาเป็นดำสนิท เพียงหวังให้ตัวเองสามารถหลับสักตื่น

มันเชื่อว่า สถานที่นี้ต้องปลอดภัยอย่างยิ่ง

หลังจากลงจากเขาแล้ว มันมิได้อยู่พักแรมในหมู่บ้านชาวนาเชิงเขา ก็หนีเตลิดมาจนถึงที่นี้

ที่มันพักแรมอยู่ที่นี้ เนื่องเพราะกระทั่งตัวมันเอง ก็ยังมิเคยเห็นโรงเตี๊ยมที่มืดครึ้มและคร่ำคร่าเยี่ยงนี้มาก่อนเลย

ที่นี้มิเพียงไม่มีคนพักแรมอื่น ๆ เท่านั้น กระทั่งคนรับใช้ก็ไม่มี มีแต่ชายชราที่ครึ่งหนวกครึ่งบอดอยู่ผู้เดียว จับเจ่าเฝ้ารอความตายในที่นี้ เนื่องเพราะมันก็ไม่มีสถานที่อื่นใดพอจะไปได้

เบ๊คงคุ้งพลันรู้สึกเช่นกระต่ายตายจึ้งจอกเศร้า เมื่อเห็นชายชราผู้นี้ อดมิได้ต้องนึกถึงตัวเอง

เราเล่า? หรือเราก็เป็นเช่นดั่งมัน ไม่มีสถานที่อื่นใดจะไปได้?'

มันกำหมัดแนบแน่น แค่นหัวร่อให้ตัวเอง

ตอนนี้ นอกหน้าต่างที่คร่ำคร่ามีกลิ่นหอมของหมี่และต้นหอมลอยมา คล้ายดั่งยังหอมยิ่งกว่าเนื้อเอวลูกวัวที่เพิ่งยกลงจากเตาไฟ

ตลอดร่างของมันคล้ายดั่งอ่อนระทวย กระทั่งนิ้วยังคล้ายสั่นระริก หิวโหยความจริงเป็นเรื่องที่ไม่มีปัญญาอดกลั้นได้อยู่แล้ว

ตอนอยู่ระหว่างทาง ผ่านร้านขายหมี่มาร้านหนึ่ง มันความจริงคิดจะเข้าไปกินสักชาม แต่มันเพิ่งเดินผ่านก็นึกได้ว่า ในตัวไม่มีเงินแม้สักอีแปะเดียว

ประมุขบ้วนเบ๊ตึ้ง มิว่าไปแห่งหนใด ต่างไม่จำเป็นต้องใช้เงินแม้สักอีแปะเดียว

เฉกเช่นกับมหาเศรษฐีจำนวนมากของโลกนี้ เป็นเวลานานปีแล้วที่ต่างมีนิสัยไม่พกเงินทอง ดังนั้น จวบจนบัดนี้มันจึงยังมิได้กินข้าวแม้สักเม็ดเดียว

มันยืนอย่างอ่อนล้า จึงได้รู้สึกตัวว่าระโหยโรยแรง ความหิวถึงกับทรมานจนมันแทบไม่อาจยืนหยัดต่อไปได้

เปิดประตูเดินออกไปในลานตึกที่มืดครึ้ม มันนับว่าหาห้องครัวพบแล้ว

ชายชราที่ครึ่งหนวกครึ่งบอดผู้นั้น กำลังยกหมี่ชามใหญ่ลงไปวางที่โต๊ะ

ดูในแสงไฟเลือนราง สีของน้ำหมี่คล้ายดั่งเป็นสีโคลน บนผิวน้ำยังมีเศษหอมที่เหลืองซีดลอยอยู่หลายชิ้น

แต่ในสายตาของมัน นับเป็นอาหารค่ำที่เลิศรสแล้ว...ในสายตาเบ๊คงคุ้งถึงกับเป็นเช่นดั่งมันได้!

เบ๊คงคุ้งยืดอกเชิดหน้าเข้าไป ส่งเสียงดัง ๆ

"หมี่ชามนี้ให้เรา ท่านต้มอีกชามหนึ่ง"

จวบจนบัดนี้ ยามมันกล่าววาจา ยังมีน้ำเสียงเป็นออกคำสั่งดั่งเดิม แต่เสียดายตอนนี้ไม่มีผู้ใดถือวาจามันเป็นคำสั่งแล้ว

เฒ่าผู้นั้นเงยหน้ามอง แล้วสั่นศีรษะอย่างรวดเร็ว

เบ๊คงคุ้งขมวดคิ้วกล่าว

"ท่านไม่ได้ยิน?"

เฒ่าผู้นั้นกลับเผยอยิ้มจนเห็นฟันสีเหลืองที่เหลือไม่กี่ซี่ กล่าวว่า

"เรามิใช่คนหูหนวก ไฉนไม่ได้ยิน? เพียงแต่ว่า หมี่ชามนี้เป็นของที่เราจะกิน รอเรากินอิ่มแล้ว กลับพอจะต้มให้ท่านอีกชามหนึ่งได้ แต่นั่นก็ต้องให้เงินเราไปซื้อหมี่มาก่อน"

เบ๊คงคุ้งปั้นหน้าเครียด กล่าวเสียงกระด้าง

"นี่เป็นทีท่าใดของท่าน? ท่านต้อนรับอาคันตุกะเยี่ยงนี้ ไหนเลยเรียกเป็นทำการค้าได้?"

เฒ่าผู้นั้นหัวร่ออีกคราพลางกล่าว

"เราความจริงก็มิใช่อยู่เพื่อทำการค้า"

"อย่างนั้น ร้านของท่านเปิดเพื่อกระไร?"

เฒ่าผู้นั้นถอนใจกล่าว

"ไม่กระไรทั้งสิ้น มีแต่รอความตายในที่นี้เท่านั้น หากมิใช่คนที่ใกล้จะตาย ไหนเลยมาในสถานที่นี้ได้?"

มันมิยอมเหลือบแลเบ๊คงคุ้งอีกสักแวบเดียว พลันงอเอวถ่มน้ำลายลงไปในชามหมี่หลายครั้งแล้วพึมพำ

"เราทราบว่าท่านก็ไม่มีเงินทองชำระบัญชี เราดูออก ห้องซอมซ่อนั้น ให้ท่านอยู่สักวันสองวันก็มิเป็นไร แต่หมี่ชามนี้กลับเป็นของเรา ท่านจะกิน นอกเสียจาก

กล้ากินน้ำลายเรา"

เบ๊คงคุ้งตะลึงลานไปแล้ว

ยืนตะลึงลานในที่นั้น สองมือกำหมัดแนบแน่น แทบอดมิได้ต้องต่อยใส่ดั้งจมูกชายชราให้สาใจ

แต่มันกลับอดกลั้นไว้ได้

มันตอนนี้ถึงกับกระทั่งโทสะก็ยังไม่อาจระบาย เพียงรู้สึก ในปากทั้งขมทั้งฝาด โดยมิทราบสมควรหัวร่อดัง ๆ สักหลายครั้ง หรือควรร่ำไห้ดัง ๆ สักพักหนึ่ง

เบ๊คงคุ้งที่อาละวาดมาทั่วแผ่นดิน บ้วนเบ๊ตึ๊งจู๊ที่มีเกียรติกระเดื่องเลื่องชายแดน หรือจะมาต่อยชายชราที่ครึ่งหนวกครึ่งบอดภายในห้องครัวที่ทั้งสกปรกทั้งเหม็น เพราะแย่งหมี่ที่มีน้ำราวกับโคลนชามเดียวได้?

มันรู้สึกน่าหัวร่ออย่างยิ่ง มันอดมิได้ต้องหัวร่อไป แต่เป็นการหัวร่อที่ยังเจ็บช้ำยิ่งกว่าร่ำไห้เสียอีก

ลมกรรโชกมาวูบใหญ่ ใบไม้แห้งเกลือกกลิ้งอยู่กับพื้นเป็นทาง

'เราตอนนี้ไยมิใช่เป็นเช่นใบไม้แห้ง กำลังกลิ้งอยู่ในดินโคลน?'

เบ๊คงคุ้งก้มศีรษะ เดินออกจากลานตึกเล็ก ๆ ไป จันทร์ข้างขึ้นสาดแสงชืดจาง ทาบร่างมันจนเป็นเงายาวกับพื้น ตอนมันผลักประตู แสงจันทร์ก็ส่องตามเข้ามา ส่องอยู่บนร่างคนผู้หนึ่ง

คนผู้หนึ่งยืนอยู่ในความมืดราวเป็นวิญญาณร้าย ตอนผลักประตูเข้าไป แสงจันทร์ชืดจางพอดีสาดส่องอยู่บนอาภรณ์ของนาง...เสื้อแขนสีแดง ทับอยู่บนกระโปรงจีบต่วนดำ ปักดอกท้อสีแดงฉานปานเปลวไฟ ขลิบริมด้วยสีขาว

ลมหายใจเบ๊คงคุ้งพลันชะงักไปทันที!

มันจำอาภรณ์ชุดนี้ได้ ครั้งแรกที่ซิมซาเนี้ยไปพบมัน สวมอาภรณ์ชุดนี้นี่เอง!!

และในค่ำคืนวันนั้น มันเป็นคนเปลื้องอาภรณ์ชุดนี้ออกจากร่างนาง ได้นางมาเป็นสมบัติ

มิว่าอยู่ที่ใด มิว่าอยู่ในเวลาใด มันไม่อาจลืมน้ำตาบนใบหน้า คำหวานที่ออดอ้อนวิงวอนของนางในค่ำคืนนั้น และก็ไม่อาจลืมอาภรณ์ชุดนี้ มาตรแม้นอาภรณ์ชุดนี้นางมิได้สวมมาหลายปีแล้วก็ตาม!

บัดนี้ นางไฉนพลันสวมอาภรณ์ชุดนี้อีก? ไฉนพลันมาปรากฏตัวในที่นี้?

หรือนางยังไม่ตาย?

เบ๊คงคุ้งอดมิได้ต้องร้องเบา ๆ

"ซาเนี้ย ท่านเอง?"

ไม่มีเสียงตอบ ไม่มีเสียงใด ๆ!

มีแต่เสียงลมโชยพัดมาทางประตู โชยพัดร่างของนางลอยคว้าง คล้ายดั่งจะลอยไปตามลมก็ปาน!

ร่างของนางถึงกับคล้ายไม่มีเลือด และไม่มีเนื้อ

เพียงเป็นโครงร่างที่ว่างเปล่าเท่านั้น?!

อาจบางทีกระทั่งโครงร่างก็ไม่มี เป็นเพียงวิญญาณของนาง มิว่านางเป็นหรือตาย ต่างต้องมาถามคนทรยศ ถามมันไฉนพลันทอดทิ้งนาง หนีเอาชีวิตรอดเพียงลำพัง?

สีหน้าเบ๊คงคุ้งชีดจนเขียว กล่าวด้วยความหม่นหมอง

"ซาเนี้ย เราทราบว่าเราละอายต่อท่าน มิว่าท่านเป็นมนุษย์หรือภูตผี นับแต่บัดนี้ เราต่างไม่ทอดทิ้งท่านอีกแล้ว"

ตอนมันเริ่มส่งเสียง ได้เดินช้า ๆ เข้าไป กล่าวถึงตอนนี้ พลันตะปบมือคว้าแขนนางอย่างว่องไว

ที่ยืนอยู่ ทั้งมิใช่ตัวของนาง และมิใช่วิญญาณของนาง เป็นเพียงหุ่นหญ้าที่สวมเสื้อผ้านางเท่านั้น!

สีหน้าเบ๊คงคุ้งพลันแปรเปลี่ยนไป ขณะคิดจะตีลังกา แต่ยังไม่ทันขยับกาย กระบี่เล่มหนึ่งก็จี้เข้าใส่กลางหลัง ปลายกระบี่ที่เย็นยะเยียบ ทะลุเสื้อของมันไปแล้ว!

มีคนผู้หนึ่งเดินออกจากหลังประตู เอื้อนเสียงยานยาว

"ฟ้าเวิ้งว้าง ดินไพศาล กวนตงบ้วนเบ๊ตึ้ง ม้าดั่งมังกร คนดั่งเหล็กไหล"

เบ๊คงคุ้งเน้นเสียงหนัก ๆ

"ท่านเป็นผู้ใด?"

คนลึกลับกล่าว

"ข้าพเจ้าเป็นคนเช่นเดียวกับท่าน เป็นคนที่มีเลือดมีเนื้อ ทั้งมิใช่ปิศาจและมิใช่เหล็กไหล ดังนั้น หากข้าพเจ้าเป็นท่าน ข้าพเจ้าจะต้องยืนอย่างสงบเสงี่ยมเรียบร้อย ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวแม้สักน้อยนิด"

เสียงของมันแหลมเล็กเป็นพิเศษ แสดงว่ามิใช่เสียงแท้ของมัน มันกล่าวมาอีก

"ท่านก็ย่อมไม่ต้องการเห็นกระบี่เล่มนี้ ทะลุออกจากทรวงอกของท่านไป"

มือของมันเพียงใช้กำลังเล็กน้อย ปลายกระบี่ที่เย็นยะเยียบก็คล้ายดั่งจะแทงเข้าไปในเนื้อ

เบ๊คงคุ้งระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ เนื่องเพราะนั่นเป็นกระบี่มิใช่ดาบ เนื่องเพราะคนผู้นี้ต้องมิใช่โป้วอั้งเสาะ

ตอนโป้วอั้งเสาะมา มาตรว่าจะปรากฏขึ้นที่ด้านหลังมัน ต้องไม่ดัดเสียงเปลี่ยนจากเดิมแน่นอน

คนลึกลับกล่าวอีก

"ท่านควรอย่าขบคิดให้ฟุ้งซ่านจึงประเสริฐ เนื่องเพราะท่านไม่มีวันทราบข้าพเจ้าเป็นผู้ใดแน่นอน"

"ท่านไฉนรู้จักเราเป็นผู้ใด?"

"ฮา ข้าพเจ้ารู้จักท่านตั้งแต่แรกแล้ว เพียงแต่มิเคยคิดเลยว่า กวนตงบ้วนเบ๊ตึ้งที่ม้าดั่งมังกร คนดั่งเหล็กไหล ถึงกับก็รู้สำนึกตัวว่าละอายต่อผู้อื่น หากซิมซาเนี้ยยังไม่ตาย ได้ยินวาจานี้แล้ว จะต้องเบิกบานใจอย่างยิ่ง"

"ท่าน...ท่านก็รู้จักซิมซาเนี้ย?"

"ข้าพเจ้ายังรู้จักเรื่องราวอีกมากหลาย ดังนั้น มิว่าเรื่องราวใด ท่านอย่าได้อำพรางข้าพเจ้าจึงประเสริฐ"

"เสื้อผ้าชุดนี้ ท่านไปได้จากห่อผ้านาง?"

คนผู้นั้นแค่นหัวร่อ บางครั้ง แค่นหัวร่อก็เป็นยอมรับโดยดุษฎี

เบ๊คงคุ้งจิตใจปวดแปลบราวถูกกรีดเฉือน มันนึกไม่ถึง ซิมซาเนี้ยยังจะลอบซุกซ่อนเสื้อผ้าชุดนี้ไว้

ความสุขสันต์และเจ็บปวดในค่ำคืนนั้น นางยังคงลอบซุกซ่อนอยู่ในก้นบึ้งของหัวใจหรือไม่?

เบ๊คงคุ้งขบกรามแนบแน่นแล้วกล่าว

"เสแสร้งเล่นลวดลายภูตผีปิศาจ กลับเป็นความคิดที่พอจะดีไม่น้อย แต่ท่านกลับไม่สมควรใช้เสื้อผ้าชุดนี้"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะท่านทำเยี่ยงนี้ เท่ากับบอกแก่เรา คนที่ฆ่าซิมซาเนี้ยก็คือท่าน"

เสียงของมันเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นจนน่าสะพรึงกลัว กล่าวสืบต่อไป

"ท่านมิเพียงเป็นคนฆ่านางเท่านั้น ยังขโมยห่อผ้านางมาด้วย..."

คนลึกลับแค่นหัวร่อสอดคำ

"หรือท่านไม่เคยฆ่าคน? ฝีมือของข้าพเจ้าแม้อำมหิต แต่อย่างน้อยยังประเสริฐกว่าท่านมากนัก ข้าพเจ้าอย่างน้อยยังมิเคยฆ่าเฮียตี๋ที่เคยร่วมเป็นร่วมตายกับข้าพเจ้า

และไม่เคยใช้ทรัพย์สินของเฮียตี๋ไปสร้างลานปศุสัตว์ในกวนตง"

สีหน้าเบ๊คงคุ้งแปรเปลี่ยนอีกครั้ง ชนชาวนักเลงที่ทราบความลับนี้ จวบจนปัจจุบันยังมีไม่กี่คนเท่านั้น

กระทั่งโป้วอั้งเสาะเองก็อาจมิทราบ ทรัพย์สินที่มันนำมาสร้างบ้วนเบ๊ตึ๊ง เป็นสมบัติของตระกูลแป๊ะเอง

คนผู้นี้ไฉนทราบได้?

เบ๊คงคุ้งพลันรู้สึก มีความหนาวเหน็บที่กราดเกรี้ยวแผ่กระจายจากปลายเท้าขึ้นมา จนต้องแผดร้องสุดเสียง

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

คนผู้นั้นส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว ข้าพเจ้าเป็นคนที่รู้เรื่องราวทั้งหลายแหล่ ท่านตอนนี้ย่อมสมควรเข้าใจ ข้าพเจ้ามิใช่ขู่ท่านเลย"

"ในเมื่อท่านทราบทุกเรื่องราว ยังต้องการกระไรอีก?"

"ก็ไม่ต้องการกระไรมากนัก เพียงให้ท่านมอบทรัพย์สมบัติที่ชิงจากผู้อื่นออกมาเท่านั้น"

"ท่านต้องการ ท่านไปนำเอาเถิด แต่เสียดาย บ้วนเบ๊ตึ๊งที่เมื่อครากระโน้นมีม้าพ่วงพีผืนแผ่นดินกว้างใหญ่ ตอนนี้น่ากลัวกลายเป็นแผ่นดินร้างไปแล้ว"

คนผู้นั้นแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านก็ควรทราบ ที่ข้าพเจ้าต้องการ มิใช่แผ่นดินรกร้างผืนนั้น แต่เป็นอัญมณีที่ท่านลอบซ่อนไว้"

"อัญมณี? มีอัญมณีใด?"

"เมื่อกาลก่อน ซิ่งตอมึ้งเป็นขุมกำลังยิ่งใหญ่ในบู๊ลิ้ม อาละวาดทั่วแผ่นดิน อิทธิพลอำนาจยังเหนือกว่าพรรคกิมจี้ปังของเซี่ยงกัวกิมฮั้งเสียอีก หลังจากเซี่ยงกัวกิมฮั้งตาย ยังทิ้งทรัพย์สมบัติจำนวนมหาศาลจนน่าตระหนก อย่าว่าแต่ซิ่งตอมึ้ง"

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้ามิใช่คนของซิ่งตอมึ้ง"

"เฮอะ เฮอะ ท่านย่อมไม่ใช่ ท่านเป็นเพียงฆาตกรร้ายที่วางแผนทำลายซิ่งตอมึ้งเท่านั้น ท่านเรียกคนอื่นไปช่วยท่านก่อการร้าย กลุ้มรุมสังหารแป๊ะเทียนอู้ไป แต่ท่านกลับฮุบทรัพย์สมบัติแป๊ะเทียนอู้ไว้เพียงลำพัง น่าเวทนาบรรดาที่ไปตายนอกอารามบ้วยฮวยอำเหล่านั้น นับว่าตายอย่างไร้ค่าจริง ๆ...ไร้ค่าที่สุด"

มือเท้าของเบ๊คงคุ้งเย็นเฉียบไปแล้ว พลันพบเห็น เรื่องที่คนผู้นี้ทราบ ออกจะ

มากมายเกินไปจริง ๆ

คนผู้นั้นตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"บรรดาหญิงหม้ายและบุตรกำพร้าเหล่านั้น มีบ้างกระทั่งยังไม่มีอาหารเครื่องนุ่งห่มบัดนี้ ข้าพเจ้ามาสะสางบัญชีรายนั้นกับท่านแทนพวกมัน"

เบ๊คงคุ้งแค่นหัวร่อกล่าว

"แต่ท่านทราบได้อย่างไรว่า ผู้ตายที่นอกอารามบ้วยฮวยอำเป็นผู้ใดบ้าง?"

คนผู้นั้นมิได้เอ่ยปาก แต่กระบี่คล้ายดั่งสั่นสะท้านขึ้นวูบหนึ่ง

เบ๊คงคุ้งเน้นทีละคำ

"นอกจากเราแล้ว ในโลกมีเพียงผู้เดียวที่ทราบ พวกเหล่านั้นเป็นใคร มีเพียงผู้เดียว...เรามิเคยคิดว่ามันจะบอกความลับนี้ให้แก่บุคคลที่สอง"

เสียงของมันเหี้ยมอำมหิต เปี่ยมความเดือดดาลและอาฆาตแค้น กล่าวช้า ๆ สืบไป

"แต่ท่านกลับเป็นคนที่สองที่ทราบความลับนี้ ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

คนผู้นั้นได้แต่แค่นหัวร่อ

เบ๊คงคุ้งถามสืบไป

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

คนผู้นั้นแค่นหัวร่อตอบ

"ตอนนี้ท่านอาจไม่มีทางทราบ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดไปตลอดกาลแล้ว"

"เฮอะ เฮอะ อย่างนั้นท่านน่ากลัวไม่มีทางทราบ อัญมณีเหล่านั้นซ่อนอยู่ในที่ใดไปตลอดกาล"

คนผู้นั้นคล้ายงุนงงไปวูบหนึ่ง

เบ๊คงคุ้งกล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่แม้ท่านไม่บอก เราก็ทราบท่านเป็นผู้ใดแล้ว หากท่านฆ่าเราไปจริง เราตายไม่ถึงสามวัน ก็ต้องมีคนบอกความลับของตระกูลท่านออกไป ให้ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินต่างทราบ...ทายาทของตระกูลแป๊ะก็ย่อมต้องทราบเช่นกัน"

กระบี่ในมือคนผู้นั้นคล้ายสะท้านขึ้นอีกวูบหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าว

"หากท่านตายไป ยังมีผู้ใดสามารถบอกความลับนี้ได้?"

มันอย่างไรก็มีวัยเยาว์ มิว่าจะสุขุมเลือดเย็นเพียงใด ยังคงไม่อาจทัดเทียมเบ๊คงคุ้งที่เป็นจิ้งจอกเฒ่าได้

วาจานี้มิเพียงมีความหมายอ่อนข้อกว่าเดิมเท่านั้น ยังเท่ากับสารภาพว่ามันเป็น

คนที่เบ๊คงคุ้งคาดหมายอีกด้วย

เบ๊คงคุ้งตาลุกวาวทันที แค่นเสียงเย็นชา

"ตอนเรามีชีวิต นับว่าไม่มีผู้ใดบอกความลับนี้ไปได้จริง ๆ"

คนผู้นั้นอดมิได้ต้องถาม

"ท่านตายแล้ว กลับมีคนบอก?"

"ถูกแล้ว"

"ท่าน...ใช่ทิ้งจดหมายอยู่ในมือผู้ใดฉบับหนึ่งหรือไม่? หากท่านตายไป มันก็จะประกาศจดหมายฉบับนั้น?"

เบ๊คงคุ้งกล่าวเสียงราบเรียบ

"ดูท่าท่านกลับเป็นคนชาญฉลาดไม่น้อย ถึงกับได้คิดวิธีนี้มา"

"ข้าพเจ้าสามารถคิดคาดได้ แต่ข้าพเจ้ากลับไม่เชื่อ"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะในโลกนี้ ไม่มีสักผู้เดียวที่ท่านยินยอมเชื่อถือ ท่านยอมมอบจดหมายความลับฉบับนั้นให้แก่ผู้อื่น?"

เบ๊คงคุ้งหัวร่อกล่าว

"ท่านคงต้องการให้เราบอกนามคนผู้นั้นแก่ท่าน รอท่านฆ่าเราแล้ว จึงไปฆ่ามัน?"

คนผู้นั้นมิส่งเสียงอีกแล้ว

เบ๊คงคุ้งกล่าวต่อไป

"ความจริงวิธีที่ท่านใช้นี้ไม่เลวจริง ๆ แต่เสียดาย วิธีนี้เราเคยใช้ตั้งแต่เมื่อสามสิบปีก่อนนั้นแล้ว"

คนผู้นั้นอึ้งเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงหัวร่อกล่าว

"หรือท่านเห็นว่า ข้าพเจ้าจะปล่อยท่านไปเยี่ยงนี้?"

"ท่านย่อมไม่ปล่อยแน่ แต่พวกเราพอจะมาแลกเปลี่ยนเงื่อนไขกันได้"

"แลกเปลี่ยนเยี่ยงไร?"

"ท่านติดตามเราไปฆ่าโป้วอั้งเสาะ เราพาท่านไปหาอัญมณีเหล่านั้น ท่านช่วยปกปิดความลับให้เรา เราก็ไม่เอ่ยถึงท่านแม้สักคำหนึ่ง ทรัพย์สมบัติที่เราซ่อนไว้เพียงพอให้เราสองใช้ได้หลายชั่วคน ท่านว่าการแลกเปลี่ยนเยี่ยงนี้ยุติธรรมหรือไม่?"

คนผู้นั้นเงียบงันไป แสดงว่าหวั่นไหวกับเงื่อนไขนี้บ้างแล้ว

เบ๊คงคุ้งกล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่ท่านก็ควรทราบ รุ่นก่อนของท่าน ความจริงเป็นหนึ่งเดียวในโลกนี้ที่สามารถร่วมปกปิดความลับนี้กับตัวเรา เนื่องเพราะเราเชื่อถือมัน มันก็เชื่อถือเรา ดังนั้น เราสองจึงสามารถกระทำเรื่องยิ่งใหญ่ที่สะท้านฟ้าดินรายนั้นสำเร็จ บัดนี้โอกาสของเราสอง ไยมิใช่ปลอดกว่าเมื่อครากก่อนมากนัก"

คนผู้นั้นลังเลแล้วกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้ารับปากท่านได้ แต่ทว่า จะต้องไปนำทรัพย์สมบัติก่อน ค่อยฆ่าโป้วอั้งเสาะภายหลัง"

"ตกลง!"

"ยังมี ในเวลาที่พวกเราไปขุดขุมทรัพย์ ข้าพเจ้ายังต้องจี้จุดที่สองแขนท่านไว้"

"หรือท่านยังกลัวเราลงมือต่อท่าน?"

"ข้าพเจ้าเพียงถามท่าน ยอมรับปากหรือไม่?"

เบ๊คงคุ้งหัวร่อพลางตอบ

"ก็ได้ ในเมื่อเรายอมเชื่อรุ่นก่อนของท่าน ก็ยินยอมเชื่อท่านเช่นกัน"

ในที่สุด คนผู้นั้นถอนใจยาวแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงจี้จุดแจเกยที่ไหล่ซ้ายขวา ให้ท่านไม่อาจลงมือได้เท่านั้น"

มันสืบเท้าก้าวหนึ่ง ประกบนิ้วมือซ้ายจี้ใส่ไหล่ของเบ๊คงคุ้ง

ตอนนั้น มันย่อมมิอาจไม่ลดกระบี่ในมือขวาต่ำลงไปบ้าง มิเช่นนั้น นิ้วของมันก็จี้ไม่ถึงไหล่เบ๊คงคุ้งได้

ในเวลาเพียงพริบตานั้น พอกระบี่มือขวามันลดต่ำ มือซ้ายก็จี้ออกไป มันมีความเชื่อมั่น ฝีมือมันต้องไม่ช้ากว่าผู้ใดเด็ดขาด

แต่มันกลับยังไม่รวดเร็วเพียงพอ!

เพราะในเวลาพริบตาเดียวกันนั้น เบ๊คงคุ้งพลันเบี่ยงกาย กระแทกศอกไปที่ชายโครงขวามัน และยังสะบัดหมัดต่อยกลับเข้าใส่แก้มมันสุดแรง!

คนผู้นั้นได้ยินเสียงกระดูกชายโครงของมันหัก แต่ร่างกลับถูกต่อยปลิวกระเด็นไป!

มันเพียงรู้สึกหน้ามืดไปทันที ในความมืด ยังมีดาวทองขึ้นพร่างพรายจนนับมิถ้วน

แต่มันก็ทราบ มิอาจสลบไปได้เด็ดขาด การคร่ำเคร่งฝึกปรือด้วยความพยายามมาถึงสิบห้าปี มันมิเพียงฝึกจู่โจมคนเป็นเท่านั้น ยังฝึกทนทานการจู่โจมสำเร็จด้วย

ตอนร่างมันร่วงลงสัมผัสพื้น พลันขบริมฝีปากอย่างแรง ความเจ็บปวดย่อมนับว่ากระตุ้นให้มันมีสติแจ่มใสมาได้

จากนั้น ร่างของมันก็กลิ้งออกไป

ตอนเบ๊คงคุ้งพุ่งตัวไล่ตาม แลเห็นมือมันเพียงสะบัด จากนั้น ประกายมีดวูบขึ้น

ประกายมีดวูบดั่งสายฟ้า เป็นมีดบิน!

"เชียวลี้ปวยตอมิเคยผิดเป้า" อานุภาพของมีดสั้นเชียวลี้ปวยตอ จวบจนบัดนี้ยังพอขู่ขวัญชนชาวนักเลงให้กระเจิดกระเจิงได้

แม้มิใช่เป็นมีดสั้นของเชียวลี้ถ้ำฮวย แต่ก็ได้ขู่ขวัญเบ๊คงคุ้งจนกระเจิดกระเจิง!

มันถึงกับมิกล้าตะปบมือรับ ท่วงท่ากระโดดหลบหลีกก็ช้าไป เพราะความหวาดหวั่นขวัญเสีย

ประกายมีดพอวูบก็หายวับ ปักตรึงกับไหล่มันแล้ว!

นี่ก็เป็นมีดบิน!

แต่ในแผ่นฟ้าแผ่นดิน ตั้งแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน ไม่มีมีดบินของผู้ใดสามารถทัดเทียมของเชียวลี้ปวยตอได้เด็ดขาด เฉกเช่นกับดวงดาวบนท้องฟ้าแม้สว่างแต่ต้องไม่มีดวงใดสามารถทัดเทียมดวงจันทร์วันเพ็ญได้!

หากมีดสั้นเล่มนี้เป็นของเชียวลี้ปวยตอ ต่อให้ท่วงท่าเบ๊คงคุ้งรวดเร็วกว่านี้อีกสิบเท่า ยังคงไม่อาจหลบหลีกได้อยู่นั่นเอง!

เนื่องเพราะเชียวลี้ปวยตอมิเพียงเป็นมีดสั้นเท่านั้น ยังเป็นสัญลักษณ์ของความศักดิ์สิทธิ์ เป็นพลานุภาพอันเร้นลับ เป็นอิทธิฤทธิ์ที่ไม่มีใดทัดเทียม!

ไม่มีผู้ใดสามารถหลบหลีกเชียวลี้ปวยตอได้ เนื่องเพราะตัวของทั้งสองเองได้ตกลงว่า มีดสั้นเล่มนั้นไม่อาจหลบหลีกพ้นอยู่ก่อนแล้ว

ความคิดเยี่ยงนี้ เฉกเช่นกับที่ทุกผู้คนต่างทราบ ภัยธรรมชาติเป็นเรื่องที่ไม่มีผู้ใดสามารถหลบหลีกพ้นได้

ประกายมีดสั้นพอวูบขึ้น ร่างของมันก็วิ่งออกไปที่ลานตึก กระโดดปราดจากพื้น
เบ๊คงคุ้งเพียงเห็นเงาสีดำพุ่งวาบออกไป ก็หายลับไปในความมืด
มันขบกรามแนบแน่น กระชากมีดสั้นบนไหล่ แล้วพุ่งตัวตามติดออกไป
มันเชื่อสนิทใจ คนผู้นี้ต้องหนีไปไม่ไกล มิว่าผู้ใดถูกมันต่อยหนักหน่วง

ปานนั้น ต่างต้องหนีไม่ไกลแน่

วิกาลดึกสงัด

เดือนข้างแรมที่ซีดจาง สาดส่องอยู่บนใบหน้าที่ซีดขาว และก็สาดส่องอยู่บนดาบที่ดำสนิท

โป้วอั้งเสาะยืนสงบอยู่ใต้แสงจันทร์ เบื้องหน้าเป็นป่ารกร้าง เบื้องหลังเป็นภูเขารกร้าง

โป้วอั้งเสาะยืนโดดเดี่ยวอยู่ในความมืดที่เวิ้งว้างเลือนราง คล้ายดั่งได้หลุดพ้นออกจากโลกแล้วก็ปาน

และโลกก็คล้ายดั่งทอดทิ้งมันไปแล้วด้วย!

ในตัวมันไม่มีเงินแม้แต่อีแปะ มีแต่หิวโหย หนาวเหน็บ และอ่อนล้า

มันไม่มีทางพอจะไป เนื่องเพราะมันแม้มีบ้าน แต่ไม่อาจกลับ

คนรักของมันถูกมันฝังกับมือ คิดจะล้างแค้นแทนนาง แต่กระทั่งคนฆ่านางเป็นผู้ใดมันก็ยังมิทราบ!

มันเพียงทราบ ศัตรูคนหนึ่งคือเบ๊คงคุ้ง แต่มิทราบสมควรไปหามันเยี่ยงไรจึงพบได้

เอี๊ยบไคได้ถือมันเป็นมิตรสหาย แต่มันมิเพียงปฏิเสธไม่ยอมรับเท่านั้น ยังหลบหนีมาอีกด้วย

แต่นอกจากเอี๊ยบไคแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดถือมันเป็นมิตรสหายอีกเลย แม้นับว่ามันตายอยู่ตามริมถนนหนทาง ก็น่ากลัวไม่มีคนไปแยแสมัน

โลกแม้กว้างใหญ่ แต่คล้ายไม่มีสถานที่ใดให้มันหยั่งเท้าทรงกาย

มันมีชีวิตอยู่ในโลก นับว่าคล้ายเกินความจำเป็น

แต่มันก็พาลจะต้องมีชีวิตสืบต่อไปให้ได้

มีชีวิตต่อไปแล้วเป็นไร? สมควรเดินทางสายใด? สมควรไปที่ใด?

มันไม่ทราบ!

มันกระทั่งค่ำวันนี้ควรไปที่ใดก็ยังไม่ทราบ กระทั่งแม้โรงเตี๊ยมที่สกปรกซอมซ่อปานใด มันก็ไม่กล้าเข้าไป เนื่องเพราะในตัวมันไม่มีเงินแม้แต่อีแปะเดียว!

หรือจะยืนเยี่ยงนี้? ยืนรอจนสว่าง?

แต่สว่างแล้วก็จะทำอย่างไร?

โป้วอั้งเสาะกำดาบในมือแนบแน่น พลันบังเกิดความเวิ้งว้างและหวาดหวั่นจนบอกมิถูก

ก่อน ๆ นี้ มันอย่างน้อยยังมีคนพอให้คิดถึงผู้หนึ่ง มาตรว่าความคิดถึงจะเจ็บปวดใจ แต่อย่างน้อยยังมีคนมีคุณค่าให้คิดถึงอยู่

แต่บัดนี้เล่า? บัดนี้มันยังมีกระไร? ยังเหลือกระไร? จิตใจมันรู้สึกแต่เวิ้งว้างว่างเปล่า กระทั่งความอาฆาตแค้นที่ฝังจิตฝังใจ ยังคล้ายดั่งกลายเป็นห่างไปสุดไกลกลายเป็นเลือนรางสลัว

นี่จึงเป็นที่น่าสะพรึงกลัวจริง ๆ!

มันขบกรามแน่น พยายามข่มกลั้นตัวเองไว้ ที่นี้แม้ไม่มีคนเห็น แต่ยังคงไม่ยินยอมให้น้ำตาหลั่งไหลออกมา

ขณะเวลานั้นเอง มันพลันเห็นคนผู้หนึ่งวิ่งออกมาจากในป่ามืดมิดดั่งเหินบิน

คนชุดดำที่มีโลหิตโชมหน้า!

มันคล้ายดั่งถูกภูตผีไล่ล่าก็ปาน กระทั่งที่เบื้องหน้ามีคนยืนอยู่ก็ยังไม่เห็นจึงแทบชนใส่โป้วอั้งเสาะถนัดถนี่!

รอจนเมื่อเห็นโป้วอั้งเสาะ ก็ไม่มีปัญญาเปลี่ยนทิศทางได้อีกแล้ว ใบหน้าที่ความจริงถูกต่อยจนกระดูกแตกบิดเบี้ยว พลันแปรเปลี่ยนเพราะความหวาดหวั่นขวัญเสียไปทันที

โป้วอั้งเสาะกลับไม่รู้สึกประหลาดใจ มิว่าผู้ใดต่างนึกไม่ถึง ในวิกาลดึกสงัดปานนี้ ยังมีคนมายืนอยู่ในป่าร้างเช่นกับมัน

มันกระทั่งยังคร้านไปเหลือบมองคนชุดดำอีกสักแวบหนึ่ง

แต่คนชุดดำกลับจ้องมองด้วยความตระหนก ถอยหลังไปทีละก้าว เมื่อหลายก้าวแล้วพลันร้องขึ้น

"ท่านคือโป้วอั้งเสาะ?"

โป้วอั้งเสาะก็อดรู้สึกผิดคาดหมายมิได้ ต้องตอบไป

"ท่านเป็นผู้ใด? ไฉนรู้จักข้าพเจ้า?"

คนชุดดำมิตอบคำถาม แต่ชี้ไปที่ป่าด้านหลัง พลางกล่าว

"เบ๊คงคุ้งอยู่ที่ด้านหลังนี่เอง ท่าน...ท่านรีบไปฆ่ามัน"

กล้ามเนื้อทั้งร่างของโป้วอั้งเสาะ พลันตึงเครียดขึ้นดั่งเกาทัณฑ์ถูกน้าวเต็มล้าทันที

มันที่ฟันฝ่าความทุกข์ยากลำเค็ญมานานา เดินจนฝ่าเท้ามีเนื้อด้านหนา ยังหาร่องรอยของศัตรูร้ายไม่พบ ถึงกับมาถูกคนแปลกหน้าบ่งบอกในยามวิกาลเยี่ยงนี้

นับเป็นเรื่องที่มันมิอาจเชื่อ และไม่กล้าเชื่อด้วย

คนชุดดำคล้ายดั่งสังเกตความรู้สึกของโป้วอั้งเสาะออก รีบกล่าวติดต่อ

"ข้าพเจ้ามิเคยรู้จักกับท่าน ไยต้องหลอกลวงท่าน? อย่างน้อยท่านสมควรไปดู ซึ่งนั่นย่อมไม่เป็นที่เสียหายต่อท่านแต่อย่างไร"

โป้วอั้งเสาะมิถามอีก

มิว่าคนชุดดำเป็นผู้ใด ไม่มีเหตุผลมากล่าววาจาหลอกลวงมันจริง ๆ อย่าว่าแต่แม้นับว่ามันหลอกลวงก็จะเป็นไร?

คนที่หากไม่มีทุกประการ ยังกลัวเสียหายกระไรได้อีก?

โป้วอั้งเสาะหันช้า ๆ จากนั้น ร่างพลันพุ่งปราดเข้าไปในป่า

คนชุดดำอย่างไรก็นึกไม่ถึง บุรุษหนุ่มที่ซูบซีดและพิการจะมีท่าร่างที่รวดเร็วถึงปานนี้ พุ่งกายไปด้วยความเร็วถึงปานนี้ได้!

ดวงตามันมีประกายหวั่นวิตกขึ้นอีกครา พลันส่งเสียงดัง ๆ

"เบ๊คงคุ้งมิเพียงเป็นศัตรู (โฉวเหลิน) ของท่าน ยังเป็นของข้าพเจ้าด้วย มันมิว่ากล่าวหาข้าพเจ้าอย่างไร ท่านอย่าได้เชื่อมันเป็นอันขาด"

มันความจริงเป็นคนมีสมองที่สุขุมลึกซึ้ง แสดงว่ามันกลัว โป้วอั้งเสาะได้ยินวาจาเบ๊คงคุ้งแล้ว จะย้อนมาไล่ฆ่ามันอีก

แต่มันกลับนึกไม่ถึงเด็ดขาด วาจาที่มันกล่าวครานี้ เป็นวาจาผิดพลาดที่สุดในชั่วชีวิตของมัน!

พอวาจามันเพิ่งกล่าวจบคำ โป้วอั้งเสาะถึงกับพลันมาปรากฏตัวที่เบื้องหน้ามันได้ ใบหน้าที่ซีดขาวมีความรู้สึกพิกล แต่น่าหวาดกลัวยิ่ง ถลึงจ้องมัน พลางเน้นทีละคำ

"ท่านว่าเบ๊คงคุ้งเป็นไรของท่าน?"

ในดวงตาที่เย็นชาท้อแท้ทั้งสองของโป้วอั้งเสาะ ตอนนี้พลันกลับกลายเป็นคมกริบราวอาวุธร้ายไปแล้ว!

คนชุดดำถูกดวงตาเยี่ยงนี้ถลึงจ้อง ถึงกับถอยหลังไปสองก้าวโดยไม่รู้ตัว ตะกุก-ตะกักตอบ

"ข้าพเจ้าว่ามันเป็น...เป็นศัตรูของข้าพเจ้า"

"ศัตรู...ศัตรู...(โฉวเหลิน)"

โป้วอั้งเสาะจับตามองมันแน่วนิ่ง ร่างคล้ายดั่งพลันกลายเป็นตอไม้ไปแล้วก็ปาน ' ทุกครั้งที่มันกล่าวถึงคำ 'เหลิน' (คน) ลิ้นคล้ายดั่งม้วนไม่กลับ มักจะกลาย

เป็นเสียง 'เหนิง' อยู่เสมอ...

วาจาของซิมซาเนี้ยวูบขึ้นในห้วงสมองคล้ายสายฟ้า ฟาดเข้าใส่แก้วหูทั้งสอง จนลั่นอื้ออึง!

ใบหน้าที่ซีดขาวของมัน พลันร้อนผะผ่าวราวกับถูกไฟเผาผลาญ ร่างก็สั่นระริกไม่หยุดยั้ง

มีแต่มือข้างนั้น...มือข้างที่กำดาบ ยังคงมั่นคงอย่างยิ่ง

โป้วอั้งเสาะได้รวมพละกำลังทั้งมวลอยู่ในมือข้างนี้แล้ว...มือที่ซีดขาว ดาบที่ดำสนิท

คนชุดดำจับตามองด้วยความตระหนก อดมิได้ต้องร้อง

"หรือท่าน...หรือท่านยังไม่เชื่อคำพูดข้าพเจ้า?"

โป้วอั้งเสาะคล้ายมิได้ยินมันกล่าวกระไรอีกเลย พลันหันกายไปในทิศบูรพา แล้วคุกเข่าลง

คนชุดดำงุนงงทันที มันนึกไม่ออก บุรุษหนุ่มที่พิกลพิสดารผู้นี้กำลังกระทำเรื่องราวใดกันแน่?

แสงจันทร์ซีดจางลูบไล้บนใบหน้าโป้วอั้งเสาะ ดวงตามีหยาดน้ำเอ่อคลออธิษฐานเบา ๆ

"ข้าพเจ้านับว่าหาศัตรูที่ทำร้ายท่านได้แล้ว วิญญาณในสรวงสวรรค์ของท่านจงสุขสงบเถิด"

คนชุดดำก็ฟังไม่เข้าใจว่าโป้วอั้งเสาะกล่าวกระไร แต่พลันรู้สึกมีลางสังหรณ์อันอัปมงคลเกิดขึ้น ถึงกับต้องถอยหลังไปทีละก้าว เตรียมหลบหน้าหนีให้สิ้นเรื่องราว

แต่โป้วอั้งเสาะกลับพลันปราดไปปรากฏที่เบื้องหน้ามันอีกครา แค่นเสียงเย็นชา

"มีดของท่านเล่า?"

คนชุดดำงุนงงวูบจึงโพล่งขึ้น

"มีดใด?"

"มีดบิน"

ดวงตาคนชุดดำมีประกายหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ร้องโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้าไปมีมีดใดกัน?"

โป้วอั้งเสาะขบกรามแนบแน่น ถลึงจ้องพลางเน้นทีละคำ

"ข้าพเจ้าความจริงควรฆ่าท่านในดาบแรก แต่ทว่า ข้าพเจ้ายังมีวาจาต้องการถามท่าน"

เสียงของโป้วอั้งเสาะแปรเปลี่ยนเป็นแหบพร่าไป

"ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านไฉนไปกระทำเรื่องเช่นนั้น? ไฉนต้องทำร้ายชุยล้ง? ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

คนชุดดำร้องเสียงสะท้าน

"ท่าน...ท่านกล่าวกระไร? ข้าพเจ้าไม่เข้าใจทั้งสิ้น ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่านมาก่อนเลย"

โป้วอั้งเสาะขุ่นแค้นจนตัวสั่นระริก แต่มือที่ถือดาบกลับมั่นคงดั่งศิลา

ทันใดนั้น ดาบถูกชักจากฝัก

ประกายดาบพุ่งวาบไปดั่งสายฟ้า แต่คนชุดดำกลับล้มลง กลิ้งห่างออกไปร่วมสองวา

ประกายดาบพอวูบ ร่างของมันก็ได้ล้มลงไปก่อน

กับการสะบัดดาบจู่โจมของโป้วอั้งเสาะนี้ มันมิเพียงระวังอยู่แต่แรกเท่านั้น ยังถึงกับคล้ายเตรียมหาวิธีมากหลายมาหลบดาบนี้อยู่ก่อนก็ปาน

ดาบนี้จู่โจมไป กราดเกรี้ยวดุร้าย เป็นอานุภาพมิอาจต่อต้านได้ ในโลก ไม่มีสักกี่คนที่สามารถต้านทานได้

แต่มันถึงกับสามารถหลบหลีกดาบนี้ไปได้!

ประกายดาบพอวูบ ร่างก็ล้มลงไปก่อน...ในสภาพเยี่ยงนี้ของมัน คล้ายไม่มีวิธีใดมาหลบดาบนี้ได้ประเสริฐกว่าวิธีนี้อีกแล้ว

วิธีนี้ของมัน ต้องมิใช่สามารถใช้มาในยามฉุกละหุกคับขันเด็ดขาด เพราะต้องการหลบหลีกดาบนี้ มันจะต้องเตรียมมาเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง

ร่างมันกลิ้งออกไป มือมันสะบัดขึ้น

ในที่สุด มีดสั้นของมันก็พุ่งออกจากมือมา!

มีเสียงติงตังสดใส พร้อมกับประกายไฟกระจายรอบข้าง ประกายแวววับสองสายพอสัมผัส มีดสั้นร่วงหล่นลงทันที!

คนชุดดำกลิ้งอีกครั้ง ก็ได้กลิ้งไปที่เนินเขา พลันรู้สึกปวดแปลบขึ้นที่ชายโครง ชายโครงที่เมื่อครู่ถูกศอกเบ็คงคุ้งกระแทกกระดูกหัก ตอนนี้คล้ายดั่งมีกระบี่แหลมคมแทงอยู่

มันคิดจะเกร็งลมปราณ แต่เกร็งไม่ได้อีกแล้ว

ประกายดาบวูบอีกครั้ง คมดาบที่เย็นยะเยียบได้ถึงคอหอยของมัน

ดาบที่กราดเกรี้ยวอำมหิต ดาบที่คมกริบมิอาจต่อต้าน ถึงกับสามารถชะงักในเวลาชั่วพริบตา มือข้างที่ถือดาบนี้ ถึงกับฝึกจนถึงระดับสามารถควบคุมบังคับได้

โดยสิ้นเชิง!

คมดาบเพียงแต่กรีดผิวที่คอหอยคนชุดดำขาดไปเล็กน้อยเท่านั้น

โป้วอั้งเสาะถลึงจ้องด้วยความเดือดดาล พลางแค่นเสียง

"วาจาที่ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านบอกหรือไม่?"

ในที่สุด คนชุดดำถอนหายใจกล่าว

"ก็ได้ ข้าพเจ้าบอก ท่านกับข้าพเจ้าไม่มีความอาฆาตแค้นกัน ที่ข้าพเจ้าแค้นคือเบ๊คงคุ้ง ข้าพเจ้าฆ่าสตรีนางนั้น เนื่องเพราะนางคือบุตรีของเบ๊คงคุ้ง!"

ร่างโป้วอั้งเสาะชาแข็งทันที พลันคำรามสุดเสียง

"ท่านโป้ปด!"

"ข้าพเจ้ามิได้โป้ปด แต่ผู้ที่ทราบเรื่องราวนี้ มีอยู่ไม่มากจริง ๆ..."

มันหอบหายใจถี่เร็ว จับตามองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง

ร่างโป้วอั้งเสาะสั่นระริกอีกครา สั่นจนรุนแรงกว่าเดิม

คนชุดดำกล่าวต่อไป

"นางกับเบ๊ฮวงเหล็งมิใช่เกิดจากมารดาเดียวกัน มารดาของนาง ความจริงเป็นภรรยาคนหาโสมในแคว้นกวนตง ติดตามสามีนางออกจากด่านไปหาซื้อโสม ถูกเบ๊คงคุ้งฉุดคร่าข่มขืน ดังนั้น พวกหาโสมเหล่านั้นจึงแค้นเบ๊คงคุ้งจนจับจิตใจ มีคราหนึ่งตอนอยู่ในภูเขาเซี่ยงแป๊ะซัว มันถึงกับระดมพวกพ้องมาได้หนึ่งร้อยสามสิบกว่าคน ซุ่มรอกลุ้มรุมเบ๊คงคุ้ง เพื่อต้องการล้างแค้นรายนั้น การต่อสู้ที่นองเลือดในครานั้น ผู้อาวุโสแป๊ะได้เฮี้ยบก็อยู่ด้วย"

การต่อสู้ที่นองเลือดในครานั้น ความจริงเป็นการต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ที่เลื่องลือบู๊ลิ้ม...ตอนโป้วอั้งเสาะเยาว์วัย ก็เคยได้ยินมารดาเล่าให้ฟังมา

หรือที่คนชุดดำบอกจะเป็นความจริงได้?

โป้วอั้งเสาะเพียงรู้สึก เลือดลมทั้งร่างคล้ายดั่งถูกไฟเผาผลาญจนร้อนระอุ

คนชุดดำจับตามอง พลางกล่าวสืบไป

"ชุยล้งได้ลอบสืบข่าวคราวให้กับเบ๊คงคุ้งอยู่เสมอมา ประการนี้คิดว่าท่านก็ต้องทราบเช่นกัน นางขายซิมซาเนี้ย และก็ขายฮวยมัวที จงรักภักดีต่อเบ๊คงคุ้งเสมอมา นั่นเนื่องเพราะนางทราบ บิดาผู้ให้กำเนิดนางคือเบ๊คงคุ้ง เพราะตอนก่อนที่มารดานางจะตาย ได้บอกความลับนี้ให้แก่นางทราบ"

หยุดถอนหายใจแล้ว กล่าวช้า ๆ สืบไป

"โลหิตข้นกว่าน้ำ สำหรับประการนี้ มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจตำหนินางได้ ที่ข้าพเจ้า

ฆ่านาง ก็เพียงเป็นการแก้มือเบ๊คงคุ้งเท่านั้น"

เหงื่อของโป้วอั้งเสาะหลั่งไหลจนชุ่มโชกหน้า

คนชุดดำกล่าวต่อไป

"ท่านก็เป็นศัตรูเบ๊คงคุ้ง หรือท่านจะฆ่าข้าพเจ้า เพราะต้องการล้างแค้นแทนบุตรีมันได้?"

โป้วอั้งเสาะร้องเสียงแหบแห้ง

"ข้าพเจ้ายังคงไม่เชื่อ ไม่มีผู้ใดยินยอมให้บุตรีของตัวเองอยู่ในสถานที่ของเซียวเปียกลี้"

คนชุดดำแค่นเสียงเย็นชา

"นับว่าไม่มีคนยินยอมกระทำเรื่องเช่นนี้ได้จริง ๆ แต่ทว่า เบ๊คงคุ้งความจริงมิใช่คนอยู่แล้ว"

มันพลันขบกรามแล้วตะเบ็งสุดเสียง

"มันความจริงเป็นสัตว์เดียรัจฉาน มิใช่มนุษย์"

โป้วอั้งเสาะเหงื่อแตกโซมกาย ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง คล้ายดั่งพละกำลังพังทลายไปหมดสิ้นก็ปาน

คนรักที่มันฝังใจจนเพ้อฝันทุกค่ำคืน หรือจะเป็นบุตรีของศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ากับมันจริง ๆ?

มันมิกล้าเชื่อ แต่มิอาจไม่เชื่อได้

กล้ามเนื้อที่มุมปากของมันเริ่มกระตุก โรคร้ายที่น่าชังและน่าสะพรึงกลัวนั้นคล้ายดั่งจะจู่โจมใส่อีกคราแล้ว

หัวใจของโป้วอั้งเสาะวาบหวิวลงทันที

คนชุดดำจับตามองแน่วนิ่ง ดวงตามีประกายพึงพอใจจนแวววาว แค่นเสียงเย็นชากล่าว

"วาจาของข้าพเจ้ากล่าวจบสิ้น หากท่านยังจะฆ่าข้าพเจ้า ก็ลงมือมาได้"

โป้วอั้งเสาะขบกรามแน่น มิได้เอ่ยปาก

โป้วอั้งเสาะไม่อาจเอ่ยปาก และไม่กล้าเอ่ยปากอีกแล้ว จำเป็นต้องใช้พละกำลังเท่าที่มี รวมตบะสมาธิทั้งมวล มาต่อต้านกับโรคร้ายที่น่าสะพรึงกลัว มิให้กำเริบขึ้น

หากโป้วอั้งเสาะเพียงเอ่ยปาก อาจจะล้มลงไปทันที ล้มลงคล้ายเป็นสุนัขที่ถูกแส้โบยตี ล้มลงเกลือกกลิ้งดิ้นรนกับพื้น

ดวงตาคนชุดดำเป็นประกายสุกใส มันรู้สึกได้แล้วว่า คมดาบที่พาดอยู่บน

คอหอยมันได้เริ่มอ่อนลง เริ่มลดต่ำ...

แต่ทว่า ดาบยังคงอยู่ในมือโป้วอั้งเสาะ มือที่น่ากลัว ดาบที่น่ากลัว คนที่น่ากลัว!

คนชุดดำพลันใช้พละกำลังทั้งมวลเท่าที่มี กลิ้งหนีออกจากใต้คมดาบ ใช้ทั้งมือทั้งเท้า พุ่งเข้าไปที่ป่าใหญ่ดุจเป็นสัตว์ร้าย ในยามฉุกละหุกคับขัน ยังสะบัดมือซัดมีดสั้นออกมาอีกเล่มหนึ่ง

แต่มันกลับมิกล้าเหลียวมองเลยสักแวบเดียว ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของมันในตอนนี้ คือหนีให้พ้นดาบที่น่ากลัวจนสุดไกล หนียิ่งไกลยิ่งประเสริฐ

วาจาที่มันกล่าวทั้งมวล เรื่องที่มันกระทำทั้งมวล ก็มีความมุ่งหมายอยู่เพียงหนึ่งเดียว...มันจะรอดอยู่ต่อไป

มีคนบางประเภท ขอเพียงจะรอดชีวิตสืบไป ต่างยินยอมกระทำเรื่องทุกเรื่องโดยไม่คำนึงถึงฝีมือใด

มันย่อมนึกไม่ถึง มีดสั้นที่มันซัดไปในยามฉุกละหุกลนลาน ถึงกับมิได้ผิดเป้า

มีดสั้นปักลงที่ทรวงอกโป้วอั้งเสาะแล้ว!

ตอนโลหิตไหลออกมาตามคมมีด ร่างโป้วอั้งเสาะก็ล้มลงไป ล้มลงบนพื้นที่เย็นเฉียบเปียกชื้น

จันทร์ข้างขึ้นซีดจาง ลับหายไปที่หลังเขาแล้ว

แผ่นดินยิ่งมืดกว่าเดิม คนที่ล้มลงไป ยังคงสามารถลุกขึ้นยืนได้หรือไม่?

คนชุดดำเป็นผู้ใดกันแน่?

มันไฉนทราบเรื่องราวมากมายปานนี้?

วาจาที่มันกล่าว เป็นจริงหรือเท็จกันแน่...?

คนที่ผิดคาดหมาย

มีคนที่ประสบความสำเร็จมากหลายที่เคยล้มลงไป แต่ทว่า พวกท่านสามารถ ลุกขึ้นมาได้อีกครั้ง

พวกท่านกระทั่งเคยล้มไม่ต่ำกว่าสิบครั้ง แต่ทว่าทั้งสิบครั้ง พวกท่านต่างสามารถ ลุกขึ้นยืนได้

พวกท่านไม่กลัวถูกคนจู่โจมล้มลง

เนื่องเพราะพวกท่านทราบ ขอเพียงยังมีพละกำลัง ยังมีความกล้าหาญลุกขึ้น มา ล้มลงไปสักคราก็จะเป็นไร?

โป้วอั้งเสาะลุกขึ้นช้า ๆ

มีดสั้นยังอยู่ที่ทรวงอก

โลหิตหลั่งไหล แต่โรคร้ายที่น่าสะพรึงกลัว ถึงกับคล้ายไหลตามโลหิตออกมา ก็ปาน

ความเจ็บปวดที่แปลบจิตใจ ถึงกับบันดาลให้โป้วอั้งเสาะพลันมีสติแจ่มใส

แต่ความแจ่มใสกลับยิ่งบันดาลให้รู้สึกอ่อนล้าระโหย หิวกระหายทันที

โดยเฉพาะหิวโหย โป้วอั้งเสาะมิเคยคิดเลยว่า ความหิวจะเป็นเรื่องที่ยากอดกลั้น ทนทานถึงปานนี้

คนชุดดำได้พุ่งเข้าไปในป่าใหญ่ ลับหายไปแล้ว
โป้วอั้งเสาะมิได้ไล่ ทราบดีว่า ด้วยกำลังของตนในตอนนี้ ไล่ไปก็ไม่มีประโยชน์
โป้วอั้งเสาะได้ใช้พละกำลังเท่าที่มีออกไปจนหมดสิ้นแล้ว

พงหญ้าที่เนินเขามีประกายทองอยู่แวววาว นั่นเป็นปืนที่ตีขึ้นจากทองคำบริสุทธิ์ นั่นเป็นตอนที่คนชุดดำพุ่งตัวขึ้นไปบนเขา สะบัดมือซัดมีดสั้นกลับหลัง ได้ร่วงลงจากอกเสื้อของมัน

โป้วอั้งเสาะจับตามองประกายทองที่แวววาว แล้วเดินช้า ๆ เข้าไป เก็บมันขึ้นมาโดยเร็ว

หากเป็นเมื่อสามเดือนก่อน โป้วอั้งเสาะอาจบางทียอมตาย ก็ต้องไม่ไปเก็บของที่ผู้อื่นทำตกหล่นเด็ดขาด กระทั่งยังไม่ยินยอมเหลือบมองแม้สักแวบเดียวด้วย

แต่ทว่า ในสามเดือนที่ผ่าน โป้วอั้งเสาะได้ศึกษาเรื่องราวมามากหลาย และก็เปลี่ยนแปรไปไม่น้อย โป้วอั้งเสาะเข้าใจ ความสำเร็จจะต้องทุ่มเทคุณค่าออกไปแลกเปลี่ยนมา

ที่สำคัญสุดยังเป็นเรื่อง จำเป็นต้องมีชีวิตรอดสืบไป

ตอนนี้โป้วอั้งเสาะยิ่งไม่อาจตาย ยิ่งไม่ยินยอมตายอย่างเงียบงันเยี่ยงนี้

แม้นับว่าตาย ยังต้องให้บรรดาผู้คนที่ทำร้ายมันเหล่านั้นทุ่มเทคุณค่าออกมาบ้าง

ขอเพียงให้มันมีพละกำลังลุกขึ้น มีพละกำลังรอดอยู่ต่อไป ตอนนี้ มันกระทั่งยังจะไปขโมย ไปแย่งชิงก็ได้

ฝ่าป่าร้างกว้างใหญ่ออกไป ที่เชิงเขานอกป่ามีโรงเตี๊ยมมืดครึ้มคร่ำคร่าอยู่โรงหนึ่ง โป้วอั้งเสาะเพิ่งผ่านมาเมื่อครู่นี้เอง

ตอนนี้ โป้วอั้งเสาะไม่ลังเลอีกแล้ว ใช้ความเร็วที่สุดของฝีเท้าเดินเข้าไป กระทั่งมีดสั้นที่ปักติดทรวงอกก็ไม่กล้าถอน เนื่องเพราะไม่อาจให้โลหิตไหลอีก โลหิตหลั่งไหล ยิ่งจะทำให้อ่อนล้ายิ่งกว่าเดิม

ในโรงเตี๊ยมถึงกับมีแสงไฟ
มีตะเกียง แต่ไม่มีคน และไม่มีเสียง
ประตูใหญ่ยังเปิดอยู่

มิทราบเนื่องเพราะเจ้าของโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ นี้ไม่มีกำลังพอจะปิดประตู? หรือเนื่องเพราะสถานที่นี้ไม่มีเหตุผลเพียงพอให้มันมาปิดประตู?

หลังโต๊ะเก็บเงินก็ไม่มีคน ในลานตึกเล็ก ๆ กลับมีใบไม้กลิ้งตามสายลม แสงไฟอยู่ในห้องเล็ก ๆ ที่ด้านหลังนี่เอง

แลเห็นปล่องควันที่ห้องเล็ก ๆ ทราบว่าที่นั้นเป็นห้องครัว

ห้องครัว ไยมิใช่เป็นสัญลักษณ์ของแสงสว่างและอบอุ่น อาหารที่ร้อนควันกรุ่น...?

เรื่องเหล่านี้ ไยมิใช่เป็นพลังของชีวิต?

โป้วอั้งเสาะเดินปราดไปอย่างรวดเร็ว แต่กลับหาอาหารและกำลังจากในครัวไม่ได้

ที่หาได้กลับเป็นความตาย!

เตาไฟเย็นไปแล้ว ตะเกียงก็ใกล้จะดับแล้ว

ชายชราที่ผมขาวโพลงร่างงองุ้มผู้หนึ่ง นอนหงายอยู่กับพื้น ที่คอหอยมีคราบโลหิตติดเกรอะกรัง ในมือยังกำตะเกียบอยู่แนบแน่น แต่ร่างเย็นแข็งไปแล้ว

ที่ห่างจากซากศพมันไม่ไกล มีกระเป๋าใส่เงินเก่าคร่ำคร่าถูกฉีกขาดอยู่ใบหนึ่ง ภายในว่างเปล่าไม่มีเงิน

แสดงว่าตอนชายชรานี้กำลังกินหมี่ ถูกคนต่อยเข้าใส่คอหอยเต็มหมัด ขาดใจตายไปทันที

ในเมื่อมันยังกำตะเกียบ แสดงว่ายังมิได้กินหมี่ชามนั้นหมดสิ้น

แล้วหมี่ในชามถูกผู้ใดกินไปหมดสิ้น?

เศษเงินเล็กน้อยในกระเป๋าคร่ำคร่า คิดว่าต้องถูกคนที่ฆ่ามันแย่งชิงไป แต่หลังจากมันฆ่าคนแล้ว หรือยังจะกินหมี่ที่ผู้อื่นกินเหลือครึ่งชามไปได้ด้วย?

ใบหน้าที่เย็นแข็งของชายชรา มีความรู้สึกหวาดหวั่นและไม่เชื่ออยู่

กระทั่งตัวมันเองก็ไม่อาจเชื่อถือ ในโลกถึงกับมีคนเห็นแก่หมี่ครึ่งชามที่มันถ่มน้ำลายลงไป และเศษเงินเพียงไม่กี่อีแปะก็บังเกิดความอำมหิต มาฆ่าชายชราที่ครึ่งบอดครึ่งหนวกอันน่าสมเพชไปได้

มันนับว่าตายตาไม่หลับจริง ๆ

โป้วอั้งเสาะก็เกิดความเดือดดาลและเจ็บปวดใจเป็นอย่างยิ่ง เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะกำลังถามตัวเอง...ในโลกแทบมีน้อยคนนัก ที่จะทราบความเจ็บปวดของหิวโหยและยากจนเทียบเท่ากับมัน

โป้วอั้งเสาะเองก็ไม่ทราบ มันอาจฆ่าคนเพราะต้องการชิงหมี่ที่กินเหลือครึ่งชาม และเศษเงินเพียงเล็กน้อยนี้หรือไม่?

หากผู้ใดมิได้เดินอยู่บนทางอับ จนตรอกสิ้นทาง ต้องไม่กระทำเช่นนี้เด็ดขาด

ฆาตกรที่ฆ่าคนเป็นผู้ใด?

หรือมันเดินอยู่บนทางอับจริง ๆ ?

โป้วอั้งเสาะพลันนึกถึงวาจาที่คนชุดดำกล่าว พลันนึกถึงเบ๊คงคุ้งทันที!

"ใช่แน่ ต้องเป็นเบ๊คงคุ้ง"

มันจะต้องเห็นโป้วอั้งเสาะแล้ว ดังนั้น มันจึงต้องหนีไป

แต่มันหิวโหยเกินไปจริง ๆ มันจำเป็นต้องกินอาหารเล็กน้อย แม้จะเป็นหมี่ครึ่งชามก็ยังดีอยู่

แต่หลังจากมันฆ่าคนแล้ว ตอนกินหมี่ครึ่งชาม ในใจมันจะเป็นรสชาติใด? นึกถึงอดีตอันรุ่งโรจน์โชติช่วงของมัน หมี่ครึ่งชามนี้จะมีรสชาติใดกันอีก?

โป้วอั้งเสาะกำหมัดแนบแน่น พลันรู้สึกจะอาเจียน

โป้วอั้งเสาะแค้น โป้วอั้งเสาะเดือดดาล แต่ก็ยังรู้สึกโศกเศร้ารันทดอย่างบอกมิถูกในเวลาเดียวกันด้วย

ประมุขบ้วนเบ๊ตึ้งที่โดดเด่นเป็นเอกในดินแดนกวนตง มีเกียรติภูมิกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน สูงส่งจนหาผู้คนทัดเทียมมิได้ ถึงกับมาฆ่าคนเพราะหมี่เพียงครึ่งชาม

หลังจากมันกลืนกินหมี่ครึ่งชามนี้ลงไป ก็รู้สึกสะอิดสะเอียนจะอาเจียนหรือไม่?

เบ๊คงคุ้งจะอาเจียนจริง ๆ แต่มันได้ใช้พละกำลังทั้งมวลอดกลั้นไว้ มันต้องไม่ยอมอาเจียนออกไปเด็ดขาด

น้ำหมี่ที่ขุ่นข้นราวโคลน น้ำลายที่ปะปนอยู่ในน้ำหมี่ ฟันเหลืองที่เหลือเพียงไม่กี่ซี่ ประกายตาที่เหยียดหยามและเย้ยหยันของชายชรา...ทุกประการล้วนกระตุ้นให้มันสะอิดสะเอียนแทบอาเจียน

แต่มิว่าเป็นอาหารเยี่ยงไร ต่างสามารถให้พละกำลังแก่คนได้

หากมันอาเจียนหมี่ครึ่งชามออกไป ก็เท่ากับอาเจียนกำลังของมันออก มันตอนนี้ต้องการพละกำลังเป็นที่สุด

พละกำลังแต่ละน้อยนิด ต่างมีค่าที่มันต้องการเป็นที่สุด

เนื่องเพราะมันตอนนี้จะต้องใช้พละกำลังทั้งมวลออกไปให้หมดสิ้น ใช้ออกไป

ในการหลบหนี เฉกเช่นเมื่อครั้งหนีอยู่ที่ภูเขาเซี่ยงแป๊ะซัวเมื่อสามสิบปีก่อนนั้น

ในครั้งนั้น มันกระทั่งยังดื่มปัสสาวะของตัวเอง

แต่ครั้งนี้ มีสภาพที่ยังหวาดเสียวยิ่งกว่าครานั้นมากนัก เนื่องเพราะศัตรูของมันในครั้งนี้ ยังยิ่งหวาดเสียว ยิ่งน่าสะพรึงกลัวกว่าใครในครั้งนั้นมากหลายนัก

มันเคยเห็นอานุภาพที่กราดเกรี้ยวไม่อาจต้านทานของดาบโป้วอั้งเสาะมากับตา

มันคล้ายดั่งได้เห็นคนที่เมื่ออดีตเคยอยู่ด้วยกัน ข่มจนไม่มีวันเงยหน้าขึ้นได้ตลอดกาล คล้ายดั่งได้เห็นดาบในมือของคนผู้นั้นอีกครั้ง...ประกายดาบวูบขึ้นคราใด โลหิตเป็นต้องกระจายออกไป กระทั่งยังอาจจะแดงฉานยิ่งกว่าโลหิตที่นอกอาราม บ้วยฮวยอำเสียอีก

ที่มันหวาดกลัวอย่างแท้จริง อาจบางทีมิใช่โป้วอั้งเสาะ แต่เป็นคนผู้นั้น!

มันคล้ายดั่งได้เห็นราศีและพละกำลังอันน่าสะพรึงกลัวของคนผู้นั้นจากดาบโป้วอั้งเสาะอีกครา!

มันมิว่าเป็นหรือตาย ต่างไม่กล้าเผชิญหน้ากับดาบเล่มนั้น และไม่กล้าเผชิญหน้ากับคนผู้นั้นด้วย!

เนื่องเพราะมันทราบ คนผู้นั้นจะต้องรอคอยมันอยู่ในอเวจี ดังนั้น มันจึงกลัวตาย

ดังนั้น มันจึงต้องหนี มันจึงต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป

แต่มันจะสามารถมีชีวิตอีกนานเท่าใด?

วิกาลยิ่งดึกสงัด

ลมชิวเทียนที่โหมกระหน่ำ หนาวเหน็บสุดทนทาน

ไม่ต้องอีกนานเท่าใด ใบไม้คงจะต้องร่วงหล่นหมดสิ้น พอสนธยาก็จะมีลมเหนือกรรโชกมา จากนั้น ในอรุณรุ่งที่หนาวเหน็บ ท่านผลักหน้าต่างออกดู จะเห็นแผ่นดินกว้างใหญ่มีแต่หิมะขาวโพลง

ชายชราที่มีเสื้อผ้าบาง ๆ กระเป๋าว่างเปล่า มาอยู่ในแผ่นดินที่มีแต่หิมะน้ำแข็ง ยากยิ่งจะรอดอยู่ได้

มือของเบ้คงคุ้งกำแนบแน่น ที่กำอยู่คือเหรียญทองเหลืองสิบกว่าอีแปะ นั่นเป็นเงินที่ได้มาจากในกระเป๋าของชายชรา อาจบางทียังพอจะเป็นค่าหมี่หยาบ ๆ อีกสองมื้อ

แล้วภายหลังจะทำอย่างไร?

ด้วยพลังฝีมือของเบ๊คงคุ้ง พอจะไปช่วงชิงทรัพย์สินของเศรษฐีหลาย ๆ บ้าน โดยมิต้องเปลืองเรี่ยวแรงเลย กระทั่งมีความมั่นใจ สามารถสกัดชิงรถสินค้าทั้งขบวนได้ด้วยลำพังตัว

เรื่องเช่นนี้ ก่อน ๆ หาใช่มิเคยกระทำไม่ แต่บัดนี้ กลับไม่อาจกระทำเด็ดขาด!

นั่นหาใช่เนื่องเพราะเบ๊คงคุ้งเบื่อหน่ายชีวิตเช่นนี้ เพียงแต่ว่า ตอนนี้ไม่อาจจะทิ้งเบาะแสแม้สักน้อยนิดเพื่อให้โป้วอั้งเสาะตามติดถูกทาง

มันเงยหน้าเหม่อมองดูใบไม้แห้งที่ลอยอยู่กลางอากาศ ตอนนี้ มันเหลือสถานที่พอจะไปอยู่เพียงแห่งเดียว เหลือทางพอจะเดินได้อยู่เพียงสายเดียวเท่านั้น

ความจริง ทางสายนี้มันไม่คิดจะเดินเลย แต่บัดนี้ มันจำเป็นต้องเดิน เพราะไม่มีทางอื่นพอให้เลือกอีกแล้ว

ใต้เตียงหลังโต๊ะเก็บเงินยังมีแป้งหมี่อยู่ครึ่งถุงเล็ก ๆ กับหีบเหล็กที่เป็นสนิมแล้วอีกใบหนึ่ง

ในหีบมีผ้าเช็ดหน้าปักดอกไม้ผืนหนึ่ง ภายในห่อมีตั๋วแลกเงินที่พับไว้เรียบร้อยอยู่ฉบับหนึ่ง แต่จำนวนของตั๋วแลกเงินมีเพียงสิบตำลึงเท่านั้น และยังมีมีดสั้นที่เป็นเหล็กดีอีกเล่มหนึ่ง ชุดไฟที่สร้างด้วยฝีมือประณีตอีกอันหนึ่ง

นอกจากของสามประการนี้แล้ว ก็เป็นของเล็ก ๆ น้อย ๆ แสดงว่าเป็นของที่ผู้มาพักแรมลืมทิ้งไว้ ชายชราถึงกับยังรักษาอย่างดี รอคอยให้ผู้อื่นมารับกลับไป

ชายชรานับเป็นคนสัตย์ซื่ออย่างยิ่งเสมอมา มาตรแม้นก็ทราบว่า ของเหล่านี้จะไม่มีเจ้าของมารับกลับไปแน่นอนแล้วก็ตาม

ตั๋วแลกเงินในห่อผ้าเช็ดหน้าปักฉบับนั้น เป็นสตรีนางหนึ่งลืมไว้

มีค่ำคืนหนึ่ง นางลอบนั่งรถม้าคร่ำคร่ามาพบกับบุรุษหนุ่มที่รอนางอยู่ในโรงเตี๊ยมนี้ถึงสามวัน และค่อนคืนนั้น นางก็ลอบกลับออกไปอีก

ตอนบุรุษหนุ่มตื่น มิได้พบเห็นของที่นางเหลือไว้ให้ มันยืนซึมเซาอยู่ในลานตึกเพียงลำพังอยู่ร่วมครึ่งวัน จึงได้เชิดหน้ายืดอก ก้าวอาด ๆ ออกจากโรงเตี๊ยมไป

หรือสตรีนางนั้นถูกให้วิวาห์กับคนมีเงิน แต่ยังลอบหลบหนีมาพบคนรักเก่าของนางเป็นครั้งสุดท้าย?

บุรุษหนุ่มผู้นี้จะปลุกใจให้เข้มแข็ง ลืมความหลังที่ขมขื่นรันทดนี้ได้?

ชายชรามิทราบโดยสิ้นเชิง และไม่คิดจะทราบด้วย แต่ท่านยังหวัง บุรุษหนุ่มผู้นั้นอย่าได้เป็นเช่นท่าน นับแต่นั้นก็ท้อแท้จนทอดอาลัย

มีดสั้นกับชุดไฟ เป็นชายฉกรรจ์แต่งกายรัดกุมเยี่ยงบุคคลราตรีทิ้งไว้ ตอนมันมาพักแรมในเวลาดึกสงัด ที่ตัวมันยังมีบาดแผลอยู่หลายแห่ง

ตอนรุ่งเช้า ในห้องมันพลันมีเสียงตวาดด่าดังสับสน เสียงดาบกระบี่กระทบกัน ต่อสู้ตั้งแต่ในห้องจนถึงที่ลานตึก

ชายชรากลับมีแต่นอนคลุมโปง รอจนภายนอกไม่มีเสียงใด ๆ จึงได้สวมเสื้อขึ้นจากเตียง

ที่ลานตึกมีคราบโลหิตอยู่หลายหย่อม ที่ใต้หมอนในห้องมีมีดสั้นกับชุดไฟอันนี้ แต่คนชุดดำที่ได้รับบาดเจ็บกลับไม่เห็นแล้ว

หลังจากพวกประดานี้ไปแล้ว ย่อมไม่มีวันกลับมาอีกตลอดกาล เท่าที่ชายชราเก็บของพวกมันไว้ ก็เพียงเพื่อเพิ่มความหลังให้กับชีวิตที่ชืดชาแห้งแล้งของท่านได้คิดคำนึงถึงเท่านั้น

โป้วอั้งเสาะเก็บตั๋วแลกเงินกับชุดไฟไว้ ส่วนแป้งหมี่ครึ่งถุงเล็กนั้น จัดการก่อไฟกวนจนคล้ายแป้งเปียกได้หม้อใหญ่ ใส่เกลือกับเศษน้ำมันรับทานลงไป

จากนั้น จึงไปในห้องที่เบ๊คงคุ้งเคยอยู่ ใช้น้ำเย็นล้างหน้า เตรียมจะหลับสักตื่น

ห้องมืดครึ้มอับชื้น ยังมีกลิ่นเหม็นสาบด้วย เตียงไม้กระดานทั้งเย็นทั้งแข็ง แต่สำหรับกับโป้วอั้งเสาะแล้ว นับว่าสุขสบายเกินพอเสียอีก

ความจริงชีวิตก็ไม่มีเรื่องราวใด "ต้องแน่นอนที่สุด" อยู่ เพียงต้องดูท่านจะคิดอย่างไรเท่านั้น

โป้วอั้งเสาะนอนสงบอยู่ในความมืด คิดจะหลับสักตื่น แต่ยังคงไม่อาจหลับได้

โป้วอั้งเสาะคิดถึงเรื่องราวมากเกินไป

ใบหน้าที่เคร่งเครียดเย็นชาของเบ๊คงคุ้ง ใบหน้าที่มีโลหิตเนืองนองของบุรุษชุดดำ ใบหน้าที่มีรอยยิ้มเสมอมาของเอี๊ยบไค...

แต่ละใบหน้าคล้ายดั่งลอยคว้างอยู่ในความมืด สุดท้ายพลันแปรเปลี่ยนเป็นใบหน้าคนผู้หนึ่ง ใบหน้าที่สวยสะคราญ ดวงตาที่สวยแจ่มใส กำลังจับมองด้วยประกายทั้งรันทดทั้งปลื้มประโลม

มิว่านางเมื่อกาลก่อนเป็นคนเช่นไร? มิว่านางเป็นบุตรีเบ๊คงคุ้งหรือไม่?

นางย่อมตายเพราะเรา'

...หากมิใช่เนื่องเพราะในใจมีความรักที่ร้อนแรงและสัตย์ซื่อจริง ๆ มีผู้ใดยินยอมเสียสละชีวิตเพื่อผู้อื่น?'

โป้วอั้งเสาะปวดแปลบใจอย่างยิ่ง ทราบดีว่าชั่วชีวิตนี้ของตน ไม่อาจหาสตรีที่มีความรักตนลึกซึ้งถึงปานนี้ได้อีกแล้ว

ในชะตาชีวิตของโป้วอั้งเสาะ ถูกลิขิตให้อยู่โดดเดี่ยวเดียวดายแน่นอนแล้ว!

ขณะเวลานั้นเอง โป้วอั้งเสาะพลันได้ยินเสียงคนผู้หนึ่ง เสียงที่นุ่มนวลระรื่นหู

"ท่านมาตั้งแต่เมื่อใด?"

คนผู้หนึ่งผลักประตูเบา ๆ เดินเบา ๆ เข้ามา ดั่งเป็นวิญญาณในความมืด

มาตรว่าโป้วอั้งเสาะไม่เห็นคน แต่จำเสียงของนางได้

โป้วอั้งเสาะไม่เคยลืมเสียงนี้เลยตลอดกาล...!

ในชายแดนที่เงียบเหงา ในตรอกแคบที่มืดสลัว ในห้องเล็กที่มืดมิดแต่อบอุ่น

มันรอนางอยู่ในที่นั้น คืนแรกมันยังจำคำพูดประโยคแรกของนางได้ นางคล้ายดั่งกล่าวคำนี้

'ท่านมาตั้งแต่เมื่อใด?'

'ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านเป็นบุรุษที่แท้จริง...'

มันจำได้ มือของนางสอนให้มันกระทำตาม ให้มันกลายเป็นบุรุษที่แท้จริง

'...เนื่องเพราะมีเรื่องมากหลาย จำเป็นต้องเป็นบุรุษที่แท้จริงจึงจะกระทำได้...'

มันไม่ลืมร่างที่เรียบลื่นนุ่มนิ่มของนาง และไม่ลืมช่วงเวลาที่กระสันรัญจวนปานล่องลอยอยู่บนวิมาน

ชุยล้ง! หรือเป็นชุยล้ง? เป็นชุยล้งของมัน?

โป้วอั้งเสาะพลันกระโดดขึ้นจากเตียง เงาร่างในความมืดได้โอบมันไว้เบา ๆ แล้ว

ร่างของนางยังคงนุ่มนิ่มอบอุ่น ลมหายใจของนางยังคงมีกลิ่นหอมที่สลักจิตใจผู้คนจนไม่อาจเลือนลืมได้

นางกระซิบที่ข้างหูมัน

"ท่านคงมิคิดว่าข้าพเจ้าจะมาอีกกระมัง?"

คอหอยของโป้วอั้งเสาะคล้ายถูกเค้นไว้ กระทั่งลมหายใจยังไม่มีปัญญาระบาย

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านในระหว่างนี้ต้องลำบากยากเข็ญยิ่ง แต่ท่านมิอาจท้อแท้เป็นเด็ดขาด ท่านจะต้องหาเบ๊คงคุ้งให้พบ หากท่านท้อแท้เยี่ยงนี้ พวกเราทั้งหลายต่างต้องรู้สึกผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง"

มือของโป้วอั้งเสาะสั่นระริก สอดเข้าไปในอกเสื้ออย่างเชื่องช้า

ทันใด เปลวไฟวูบขึ้น

ในห้องที่มืดมิดพลันมีแสงสว่าง...โป้วอั้งเสาะถึงกับจุดชุดไฟขึ้น

โป้วอั้งเสาะเห็นคนผู้นั้นทันที สตรีคนแรกที่ได้สอนให้มันรู้จักความเป็นบุรุษ

สตรีที่เปลี่ยนแปรชีวิตให้มัน และก็บันดาลให้มันไม่มีวันลืมเลือนได้ ถึงกับมิใช่ชุยล้ง

เป็นซิมซาเนี้ย!!

เปลวไฟที่ลุกวูบวาบ สาดส่องให้เห็นใบหน้าโป้วอั้งเสาะยิ่งซีดขาวกว่าเดิม ถึงกับอดมิได้ต้องร้องด้วยความตระหนก

"ท่านเอง?"

ใบหน้าซิมซาเนี้ยก็ซีดขาว ซีดขาวจนน่ากลัว แต่มิทราบเป็นเพราะเสียโลหิตมากเกินไป หรือเนื่องเพราะนางนึกไม่ถึง ที่นี้จะพลันมีแสงไฟได้?

นางหันกายเอียงข้างให้ คล้ายดั่งคิดจะใช้แขนเสื้อปิดหน้า แต่ก็ยังเหลียวกลับมาแย้มยิ้มให้ พลางกล่าว

"ข้าพเจ้าเอง ท่านนึกไม่ถึงจะเป็นข้าพเจ้ากระมัง?"

โป้วอั้งเสาะจับมองนางด้วยความตระหนกเป็นเวลาเนิ่นนาน จึงได้ผงกศีรษะ

ซิมซาเนี้ยกล่าว

"ท่านเข้าใจเป็นชุยล้ง?"

โป้วอั้งเสาะมิได้ตอบ เพราะความจริงมิทราบควรตอบอย่างไร กระทั่งมองก็ยังมิกล้ามองนาง

ตาคู่หนึ่งของซิมซาเนี้ยกลับจับมองมันแน่วนิ่ง พลางกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าทราบว่านางตายไปแล้ว และก็ทราบกระทบกระเทือนใจท่านรุนแรงอย่างยิ่งที่ข้าพเจ้ามาที่นี้ เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีความมุ่งหวัง ท่านอย่าได้เศร้าโศกเสียใจกับความตายของนางให้เกินไปนัก"

นางขบริมฝีปากเบา ๆ ลังเลอยู่เนิ่นนาน คล้ายดั่งรวบรวมกำลังทั้งมวลมาไว้ จึงสามารถกล่าวได้สองคำ

"เนื่องเพราะที่ท่านควรรักคือข้าพเจ้า มิใช่นาง"

โป้วอั้งเสาะยืนตัวตรงในที่นั้น ใบหน้าซีดขาวคล้ายดั่งใสจนกระด้างไปแล้ว

ซิมซาเนี้ยถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านหลงเข้าใจว่านางก็คือข้าพเจ้าอยู่เสมอมา มิทราบในโลกยัง

มีคนเช่นข้าพเจ้าอยู่ ดังนั้นท่าน..."

โป้วอั้งเสาะพลันโพล่งขึ้น

"ท่านผิดแล้ว"

"ข้าพเจ้าผิดแล้ว?"

โป้วอั้งเสาะเงยหน้าจ้องมองนาง ดวงตามีประกายพิกลอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าแม้มิทราบท่านเป็นคนเยี่ยงไร แต่ก็ทราบอยู่ก่อนแล้วว่า นางมิใช่ท่าน"

ชิมชาเนี้ยตะลึงลานไป

ที่ตระหนกครานี้กลับเป็นนาง กระทั่งยังตระหนกยิ่งกว่าโป้วอั้งเสาะที่เห็นนางเมื่อครู่เสียอีก

เนิ่นนานให้หลัง นางจึงสามารถส่งเสียง

"ท่านทราบ? ท่านไฉนทราบได้? หรือนางเป็นผู้บอกกับท่าน?"

"นางมิได้บอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มิได้ถาม แต่ข้าพเจ้ากลับสามารถรู้สึกได้..."

โป้วอั้งเสาะมิได้อธิบายต่อไป เนื่องเพราะนี่มิจำเป็นต้องอธิบายแล้ว

บุรุษสตรีที่รักกัน ยามร่วมรัก จะมีความรู้สึกที่หวานชื่นและพิสดาร อย่างที่ไม่มีบุคคลที่สามสามารถคิดคาดคำนวณได้...รู้สึกได้เด็ดขาด

ชิมชาเนี้ยเป็นสตรีที่ผ่านโลกมาโชกโชน นางย่อมเข้าใจเหตุผลนี้กระจ่าง

ในใจนางพลันบังเกิดความรู้สึกที่พิสดารยิ่ง โดยมิทราบเป็นความรู้สึกใด แต่ก็คล้ายบันดาลให้นางไม่สบายใจอย่างยิ่ง จนเนิ่นนานให้หลัง จึงฝืนใจผงกศีรษะกล่าวเบา ๆ

"ที่แท้ท่านมิได้รักผิดคน"

"ข้าพเจ้ามิได้"

ทีท่าของโป้วอั้งเสาะพลันแปรเปลี่ยนเป็นมั่นคงอย่างยิ่ง เยือกเย็นอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ข้าพเจ้ารักนาง เนื่องเพราะนางก็คือนาง ที่ข้าพเจ้ารักคือคนเช่นดั่งนาง ไม่มีสาเหตุอื่นใดเด็ดขาด"

ชิมชาเนี้ยถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

บัดนี้ นางเข้าใจแล้วจริง ๆ มาตรว่าโป้วอั้งเสาะทราบ นางเป็นสตรีคนแรกของมัน แต่ที่มันรักยังคงเป็นชุยล้ง

ความจริง ความรักไม่มีเงื่อนไข ไม่มีความสำนึกเสียใจไปตลอดกาล

นางพลันนึกถึงเบ๊คงคุ้งอีกครา แต่กระทั่งนางเองก็มิทราบ นางรักมันจริงหรือไม่? รักผิดคนหรือไม่?

โป้วอั้งเสาะพลันถาม

"เอี๊ยบไคเล่า?"

"มัน...มันมิได้มา"

"ที่ท่านมาบอกเรื่องนี้กับข้าพเจ้า เป็นความคิดเห็นของมันใช่หรือไม่?"

"ที่ข้าพเจ้ามาบอกกับท่าน เนื่องเพราะข้าพเจ้ารู้สึก ท่านมีสิทธิ์ทราบเรื่องนี้"

โป้วอั้งเสาะเงียบงันอีกเนิ่นนาน จึงได้กล่าวช้า ๆ

"แต่ข้าพเจ้ากลับหวัง สามารถลืมเรื่องนี้ไปได้ตลอดกาล"

ซิมซาเนี้ยฝืนหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าตอนนี้ลืมมันไปแล้ว"

"นั่นประเสริฐ...ประเสริฐมาก..."

ทั้งสองประสานสายตากันแน่วนิ่ง คล้ายดั่งเป็นสหายธรรมดาก็ปาน

ยามเมื่อทั้งสองนึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายในห้องเล็กอันมืดมิดคราครั้งก่อน ก็คล้ายดั่งคิดถึงเรื่องของผู้อื่น

เนื่องเพราะตอนนั้น แม้ร่างกายของทั้งสองเสียดสีสัมผัส แต่กลับไม่มีน้ำใจต่อกันสักน้อยนิด...การสัมผัสเยี่ยงนั้น ความจริงจะไม่ทิ้งริ้วรอยใด ๆ ในหัวใจของผู้คนเลยตลอดกาล

ขณะเวลานั้น ชุดไฟในมือโป้วอั้งเสาะดับวูบลง

ห้องน้อยกลับกลายเป็นมืดมิดอีกครา

มาตรว่าเป็นความมืดเช่นเดียวกัน มาตรว่าเป็นสองคนเดิมนั้น แต่จิตใจของทั้งสองกลับผิดแปลกไปโดยสิ้นเชิง

ในตอนนั้น โป้วอั้งเสาะเพียงนึกถึงร่างที่อวบอัดร้อนผะผ่าว กับริมฝีปากที่นุ่มนิ่มชุ่มชื้นของนางคราใด ตลอดร่างเป็นต้องร้อนราวถูกไฟเผาผลาญ

แต่บัดนี้ มาตรว่านางยังยืนอยู่ที่เบื้องหน้า โป้วอั้งเสาะกลับมิได้มีความกระหายใคร่กระทบนางแม้สักน้อยนิด

ทั้งสองมิส่งเสียงอีก เนื่องเพราะต่างไม่มีวาจาจะว่ากล่าวกันแล้ว

จากนั้น ซิมซาเนี้ยจึงได้ยินเสียงฝีเท้าที่พิสดารของโป้วอั้งเสาะ ก้าวช้า ๆ ออกจากห้องไป

เรามิได้รักผิดคน...ที่เรารักคือนาง ไม่มีสาเหตุอื่นใดทั้งสิ้น'

เอี๊ยบไคสงบฟังซิมซาเนี้ยเล่าจบความแล้ว ต้องใคร่ครวญแต่วาจานี้อยู่

เอี๊ยบไคเองก็คล้ายสะทกสะท้อนอย่างยิ่ง แต่มิทราบเป็นหวานชื่น ขมขื่น หรือคับแค้น?

เต็งฮุ้นลิ้มจับตามองแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"หลายคำที่มันกล่าวมานี้ ข้าพเจ้าเคยกล่าวตั้งเนิ่นนานแล้ว"

เอี๊ยบไคร้องอ้อ เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเคยบอกท่าน ที่ข้าพเจ้ารักคือท่าน มิว่าท่านเป็นคนเยี่ยงไร ข้าพเจ้าต่างรักท่าน"

ดวงตาเอี๊ยบไคคล้ายมีประกายขมขื่นและกังวล จนผู้คนไม่มีปัญญาเข้าใจขึ้นวูบหนึ่ง เงยหน้าเหม่อมองขอบฟ้าที่เริ่มขาวรำไรแล้วพลันถาม

"ท่านไม่รู้สึกสำนึกเสียใจ?"

"ไม่เด็ดขาด"

เอี๊ยบไคหัวร่อเบา ๆ แต่คล้ายดั่งฝืนหัวร่อ กล่าวต่อไป

"หากแม้นวันหน้า ข้าพเจ้ากระทำเรื่องที่ละอายต่อท่าน ท่านก็ไม่รู้สึกสำนึกเสียใจ?"

ทีท่าของเต็งฮุ้นลิ้มก็กลับกลายเป็นเด็ดเดี่ยวอย่างยิ่ง เฉกเช่นกับทีท่าของโป้วอั้งเสาะเมื่อครู่นี้ นางแย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าไฉนต้องสำนึกเสียใจ? ที่ข้าพเจ้ารักท่าน เป็นความยินยอมพร้อมใจของข้าพเจ้าเอง ทั้งไม่มีสาเหตุอื่น และไม่มีผู้อื่นบังคับข้าพเจ้า"

รอยยิ้มของนางคล้ายดั่งเป็นแสงอุทัยที่ลูบไล้พสุธา เต็มไปด้วยความหวังอันสูงสุด

ซิมซาเนี้ยจับตามองนาง นึกไปถึงโป้วอั้งเสาะ พลันรู้สึก พวกนี้จึงเป็นคนที่มีความสุขอันแท้จริง

เนื่องเพราะพวกนี้กล้าไปรัก และสามารถรักโดยจริงใจถึงปานนี้

นางอดมิได้ต้องถอนหายใจเบา ๆ กล่าว

"อาจบางที ครานี้ข้าพเจ้าไม่บังควรไปพบมันอีกเลย"

เอี๊ยบไคถาม

"แต่ท่านพบแล้วก็ประเสริฐอยู่"

ชิมชาเนี้ยร้องอ้อ เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะการได้พบกันอีกของพวกท่าน ได้บันดาลให้ข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องหนึ่ง"

ชิมชาเนี้ยอดมิได้ต้องถาม

"เรื่องอันใด?"

"มันรักชุยล้ง มิได้รักผิด เนื่องเพราะมันรักนางด้วยใจจริงอันบริสุทธิ์"

หยุดแย้มยิ้มแล้วกล่าวต่อ

"เรื่องนี้ได้บันดาลให้พวกเราเข้าใจ ความรักที่บริสุทธิ์จริงใจ ไม่มีวันผิดพลาด ตลอดกาลนาน..."

รักไม่มีผิดไปตลอดกาลนาน

ดังนั้น ขอเพียงท่านต้องการรักผู้ใดโดยจริงใจ ท่านจงพยายามไปรัก อย่าได้สำนึกเสียใจ หรือถดถอยไปเพราะเรื่องราวอันใดเป็นอันขาด

ขอเพียงความรักของท่านบริสุทธิ์จริงใจ ท่านก็มิได้รักผิดคนเด็ดขาด

แต่แค้นเล่า?

แค้นมิใช่ผิดไปตลอดกาลหรือไม่?

โป้วอั้งเสาะนั่งหันหน้าตรงกับประตู มองดูคนที่เดินไปมาในท้องถนนหน้าร้านอาหารเล็ก ๆ มองดูผู้คนที่เข้า ๆ ออก ๆ ในร้านอาหารเล็ก ๆ

โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึก ตนทั้งซูบซีดทั้งอ่อนล้ายิ่งกว่าผู้ใดทั้งสิ้น

จวบจนบัดนี้โป้วอั้งเสาะจึงทราบ การพเนจรออกหาโดยไม่มีเป้าหมายเยี่ยงตนนี้ เป็นเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวปานใด

ชีวิตเยี่ยงนี้ บันดาลให้โป้วอั้งเสาะมักรู้สึกอ่อนล้า เหนื่อยหน่ายจนคล้ายดั่งสูญสิ้นหวัง

แต่พอถึงวิกาล กลับมักนอนไม่หลับเสมอ

ตั๋วแลกเงินสิบตำลึงในห่อผ้าเช็ดหน้า ถูกโป้วอั้งเสาะใช้หมดสิ้นไปแล้ว โดยทั้งมิทราบว่าเป็นของผู้ใด และไม่ต้องการทราบด้วย

แต่โป้วอั้งเสาะกลับปรารถนาจะทราบ เจ้าของปิ่นทองคำนั้นเป็นผู้ใด แต่เสียดายปิ่นทองคำแม้จะสร้างด้วยฝีมือประณีต ในปิ่นกลับไม่มีสัญลักษณ์พิเศษใด ๆ สักน้อยนิด โป้วอั้งเสาะตอนนี้ก็จำเป็นใช้มันไปแลกเป็นเงิน ใช้เงินที่แลกมา ไปเสาะหาเจ้าของมัน

หากไม่มีปิ่นทองเล่มนี้ โป้วอั้งเสาะตอนนี้กระทั่งยังมิทราบ ควรเยี่ยงไรจึงมีชีวิต

รอดต่อไปได้

แต่โป้วอั้งเสาะกลับตกลงใจจะฆ่าเจ้าของมันให้ได้ นี่นับเป็นการเสียดสีชีวิตที่น่าขบขัน แต่ในโลกกลับพาลมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นเสมอมา...นี่ก็คือชีวิต!

มีบางครั้ง ชีวิตต้องเป็นเช่นนี้ บันดาลให้ผู้คนหัวร่อมิออก ร่ำไห้มิได้!

โป้วอั้งเสาะพลันคิดจะดื่มสุราอีก กำลังพยายามข่มบังคับตนเอง กลับเห็นคนที่สะดุดตาอย่างยิ่งผู้หนึ่งเดินเข้ามาในร้านอาหาร

คนผู้นั้นสวมใส่อาภรณ์สวยงามมีค่า ทีท่าเปี่ยมความมั่นใจในตนเอง มีความพึงพอใจต่อทุกสรรพสิ่งที่มันมีอยู่ และก็มีความมั่นใจในอนาคตของมันเป็นอย่างยิ่งด้วย

มันนับเป็นบุรุษหนุ่มที่หล่อเหลาอย่างยิ่ง ภาคภูมิอย่างยิ่งจริง ๆ เปรียบกับโป้วอั้งเสาะในตอนนี้ คล้ายดั่งเป็นสองสภาพที่ผิดแปลกจนสุดกู่

อาจบางทีเนื่องเพราะสาเหตุนี้ โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึกชิงชังรังเกียจมันผู้นั้นจนบอกมิถูก

แต่น่ากลัวที่รังเกียจชิงชังอาจมิใช่บุรุษหนุ่มผู้นี้ แต่เป็นตัวโป้วอั้งเสาะเอง!!

ตาสุกใสของบุรุษหนุ่มรูปงามกวาดมองไปรอบข้าง แล้วจึงเดินตรงเข้าไปหาโป้วอั้งเสาะ ถึงกับนั่งลงที่ตรงข้าม ใบหน้าแม้มีรอยยิ้มอยู่ แต่ก็เป็นเสแสร้งมารยาเป็นเย่อหยิ่งโอหัง

มันแนะนำตัวเอง

"ข้าพเจ้าน่ำเก็งแช"

โป้วอั้งเสาะไม่ตั้งใจจะแยแสมัน ดังนั้น จึงถือว่ามิได้เห็นคนผู้นี้ มิได้ยินวาจาของมัน

นามน่ำเก็งแช ไม่มีความหมายต่อมันเลย มาตรแม้นมันทราบ น่ำเก็งแชก็คือตั้วกงจื้อของตระกูลน่ำเก็งอันยิ่งใหญ่ในบุ๊ลิ้มยุคนี้

มาตรว่าตระกูลน่ำเก็งจะยิ่งใหญ่เพียงใด แต่กลับไม่มีความหมายต่อมันแม้สักน้อยนิด

ทีท่าเยี่ยงนี้ของมัน บันดาลให้น่ำเก็งแชรู้สึกผิดคาดหมายจนเห็นชัด จับตามองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง พลันล้วงปิ่นทองเล่มนั้นออกจากอกเสื้อกล่าว

"ปิ่นเล่มนี้ เป็นท่านเมื่อครู่ให้ผู้รับใช้นำไปขายเป็นเงิน?"

ในที่สุด โป้วอั้งเสาะผงกศีรษะ

น่ำเก็งแชแค่นหัวร่อกล่าว

"นี่ก็เป็นเรื่องพิกลมากแล้ว"

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องทวนคำ

"เรื่องพิกล?"

น่ำเก็งแซแค่นเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ เจ้าของปิ่นทองนี้ต้องมิใช่ท่าน"

โป้วอั้งเสาะพลันเงยหน้า ถลึงตาจ้องแล้วเค้นเสียง

"ท่านทราบ? ท่านทราบได้อย่างไร?"

น่ำเก็งแซกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"นี่ความจริงเป็นของที่ข้าพเจ้ากำนัลให้สหายท่านหนึ่ง ที่ข้าพเจ้ามาครานี้ ก็เพื่อต้องการถาม มันไฉนมาอยู่ในมือท่านได้?"

หัวใจของโป้วอั้งเสาะพลันเต้นถี่เร็ว พยายามข่มกลั้นตัวเองไว้ กล่าวเสียงราบเรียบไป

"ท่านหมายความ ปิ่นทองเล่มนี้ความจริงเป็นของท่าน ท่านแน่ใจได้อย่างไร?"

"ย่อมแน่ใจได้"

"ท่านมีความมั่นใจ?"

น่ำเก็งแซแค่นหัวร่อกล่าว

"นี่ความจริงสร้างขึ้นจากมือเล่าตั้ง ที่เป็นนายช่างทองชั้นเยี่ยมของหอเก้าเฮี้ยห่อ เมื่อครู่ผู้รับใช้ของร้านนี้ พาลบังเอิญนำมันไปแลกเงินที่เก้าเฮี้ยห่อ ยิ่งไม่บังเอิญคือเราพอดีอยู่ในร้านนั้นด้วย"

เก้าเฮี้ยห่อเป็นสมบัติส่วนหนึ่งของตระกูลน่ำเก็ง ที่มันไปที่นั้น ก็เพื่อต้องการไปเบิกเงินทองใช้สอย นับเป็นเรื่องบังเอิญที่ประจวบเหมาะอย่างยิ่ง แต่ในโลกกลับมักพาลมีเรื่องบังเอิญเช่นนี้อยู่เสมอมา ดังนั้น ในช่วงชีวิตคนเรา จึงมักจะมีเรื่องโศกเศร้าหรือขบขันจนผู้คนคาดหมายไม่ถึงอยู่มากหลาย

โป้วอั้งเสาะเงียบงันเป็นเวลานาน พลันแค่นหัวร่อกล่าว

"แม้นับว่าปิ่นทองเล่มนี้ความจริงเป็นของท่าน แต่ท่านตอนนี้ไม่บังควรมาถามข้าพเจ้าเลย"

"เพราะเหตุใด"

"เนื่องเพราะท่านกำนัลให้ผู้อื่นแล้ว"

"แต่มันผู้นั้นกลับไม่กำนัลให้ท่านอีกต่อหนึ่งเป็นอันขาด ยิ่งไม่ยอมขายให้ท่านด้วย ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรู้สึกประหลาดใจ"

"หรือท่านมีความเห็น เป็นข้าพเจ้าไปขโมย? ไปช่วงชิงได้มา?"

น่าเก็งแชแค่นหัวร่อกล่าว

"มิว่าผู้ใดหากคิดจะไปขโมย ไปช่วงชิงของจากมัน น่ากลัวต่างไม่ใช่ง่ายดายนัก"

"แล้วท่านไฉนทราบว่า มันจะไม่กำนัลให้ข้าพเจ้าได้?"

น่าเก็งแชหน้าเครียดเย็นชา ลังเลชั่วขณะ ในที่สุดจึงกล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะนี่เป็นของหมั้นที่ข้าพเจ้าสร้างขึ้นให้ม่วยม่วยมอบแก่มัน"

"เป็นความจริง?"

"เรื่องเช่นนี้ไหนเลยเท็จกันได้? อย่าว่าแต่เรื่องนี้ ก็มีชนชาวนักเลงทราบกันมากหลายแล้ว"

"ท่านมีม่วยม่วยกี่นาง?"

"เพียงนางเดียว"

น่าเก็งแชตอบแล้วพลันพบเห็น บุรุษหนุ่มหน้าซีดขาวผู้นี้ ยิ่งถามยิ่งพิกลจนพิสดารกว่าเดิม

มันตอบวาจาเหล่านั้นไปเพราะมีความประหลาดสงสัย ต้องการดูว่าโป้วอั้งเสาะมีจิตเจตนาใดกันแน่?

แต่โป้วอั้งเสาะไม่จำเป็นต้องถามอีก

ในเมื่อมีชนชาวนักเลงทราบเรื่องหมั้นหมายนี้อยู่มากหลาย เบาะแสสายนี้ก็เพียงพอให้โป้วอั้งเสาะสืบทราบคนชุดดำที่ลึกลับนั้นแล้ว

น่าเก็งแชพลันกล่าวอีก

"คำถามของท่านหมดสิ้นแล้ว?"

สั่งสอนให้สำนึก

โป้วอั้งเสาะจับตามองดูน่ำเก็งแช มองดูใบหน้าหล่อเหลาที่มีแต่ความยโสโอหัง มองดูเสื้อผ้าที่สวยงามจนสำรวย มองดูมือที่เรียวงามขาวสะอาด มองดูนิ้วที่สวมแหวนหยกวงใหญ่มหึมาของมัน...

ทุกประการ บันดาลให้โป้วอั้งเสาะบังเกิดความชิงชังรังเกียจมันจนบอกมิถูก

น่ำเก็งแชก็จ้องมองโป้วอั้งเสาะเช่นกัน แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านไม่มีวาจาจะว่ากล่าวอีกแล้วใช่หรือไม่?"

โป้วอั้งเสาะพลันตอบ

"ยังมีอีกประโยคหนึ่ง"

"ท่านบอกมา"

"ข้าพเจ้าเตือนท่าน ควรรีบไปหาคู่หมั้นใหม่ให้แก่ม่วยม่วยท่านอีกคนหนึ่งจะประเสริฐสุด"

สีหน้าน่ำเก็งแชเปลี่ยนแปรทันที

"เพราะเหตุใด?"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"เนื่องเพราะคนที่หมั้นกับม่วยม่วยท่าน ตอนนี้ไม่อาจรอดชีวิตได้อีกนานเท่าใดแล้ว"

โป้วอั้งเสาะยกมือช้า ๆ ขึ้นวางบนโต๊ะ ในมือยังกำดาบไว้แนบแน่น

มือที่ซีดขาว ดาบที่ดำสนิท

แก้วตาน่ำเก็งแชหดเล็กลงทันที ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านเอง?"

"ข้าพเจ้าเอง"

"ข้าพเจ้าเคยได้ยินกิตติศัพท์ของท่าน ในหลายเดือนนี้ ข้าพเจ้ามักได้ยินผู้คนกล่าวขวัญถึงท่าน"

"อ้อ?"

"ฟังว่า ท่านคล้ายดั่งเป็นโรคระบาด มิว่าท่านไปถึงสถานที่ใด ที่นั้นก็มีภัยพิบัติเกิดขึ้น...

"ฟังว่า ท่านมิเพียงทำลายบ้วนเบ๊ตึ้งเท่านั้น ยังทำลายยอดฝีมือบู๊ลิ้มที่มีชื่อเสียงสูงส่งไปมากหลายด้วย ฝีมือบู๊ของท่านคงไม่เลวเป็นแน่"

"ท่านไม่ยอมนับถือ?"

น่ำเก็งแชพลันหัวร่อแค่น ๆ แล้วกล่าว

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้านับถือท่าน ท่านไฉนยังไม่ไปตาย?"

โป้วอั้งเสาะจับตาเย็นชาจ้องมองมัน รอจนมันหัวร่อขาดคำจึงได้กล่าวช้า ๆ

"ชักกระบี่ของท่าน"

กระบี่ที่ยาวสามเชียะเจ็ดนิ้ว ใช้ห่วงทองคล้องอยู่บนสายรัดเอวที่ถักจากไหมหลายหลากสี ฝักหนังฉลามที่สร้างขึ้นด้วยฝีมืองามประณีต ยังฝังเพชรประกายสุกใสอยู่เจ็ดลูก

มือของน่ำเก็งแชกุมบนด้ามกระบี่ มือก็กลายเป็นซีดขาวเช่นกัน

มันแค่นหัวร่อกล่าวต่อไป

"ฟังว่า ดาบเล่มนี้ของท่าน มีแค่คนใกล้จะตายจึงได้เห็นมัน แต่กระบี่เล่มนี้ของข้าพเจ้ากลับมิเป็นเช่นกัน ข้าพเจ้ายินดีให้ท่านดูก่อนก็ได้"

ทันใดนั้น ร่างมันทะยานขึ้นอากาศ กระบี่ก็ถูกชักออกจากฝัก

ประกายกระบี่ที่แวววาวราวสายไฟ พุ่งวาบลงจากอากาศพร้อมกับเสียงกระหึ่มดั่งมังกรคำราม!

มีเสียงติงตังขึ้นก่อน ชามหมี่ที่เบื้องหน้าโป้วอั้งเสาะถูกกระบี่ฟันแตกเป็นสองเสี่ยง จากนั้น เสียงกร๊อบดังติดตาม โต๊ะไม้ที่แน่นหนามั่นคงพลอยถูกฟันออกเป็นสองเสี่ยงเช่นกัน!

โป้วอั้งเสาะจับตามองโต๊ะที่แยกออกเป็นสองฟากข้าง ล้มไปในสองฟากข้าง มิได้เคลื่อนไหวแม้สักน้อยนิด

แต่ที่ด้านข้างกลับมีคนโห่ร้องดังก้อง

"กระบี่ยอดเยี่ยม เพลงกระบี่ยอดเยี่ยม"

น่าเก็งแชลูบคมกระบี่ของมันเบา ๆ ชายหางตามองโป้วอั้งเสาะ พลางยิ้มอย่างเย่อหยิ่งแล้วถาม

"เป็นอย่างไร?"

โป้วอั้งเสาะกล่าวเสียงราบเรียบ

"เพลงกระบี่ที่ผ่าฟืนเยี่ยงนี้ เมื่อก่อนข้าพเจ้ากลับเคยได้ยินผู้คนกล่าวถึงมา"

สีหน้าน่าเก็งแชแปรเปลี่ยนอีกครั้ง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"แต่ทว่ากระบี่เล่มนี้ของข้าพเจ้ามิเพียงสามารถผ่าฟืนเท่านั้น ยังสามารถฆ่าคนด้วย"

ข้อมือเพียงสะบัด กระบี่ยาวเล่มเดียวถึงกับพลันแปรเปลี่ยนเป็นประกายหลายสิบจุดแต้มในบัดดล!

ทันใดนั้น ประกายที่กระจายเต็มท้องฟ้าพลันผนึกเป็นรุ้งยาวสายหนึ่ง พุ่งวาบเข้าใส่แขนที่กำดาบของโป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะมิได้ชักดาบ กระทั่งยังไม่เคลื่อนไหวสักน้อยนิด เพียงแต่จับตามองประกายกระบี่ที่คล้ายสายฟ้าแน่วนิ่งไม่กะพริบ

จวบจนคมกระบี่แทบจะกรีดแขนเสื้อขาดไป แขนของโป้วอั้งเสาะพลันลดต่ำพลันพลิกข้อมือ เคาะฝักดาบสีดำสนิทเข้าใส่ข้อมือน่าเก็งแช

ไม้นี้คล้ายดั่งไม่มีความพิเศษพิสดารแต่อย่างไร เพียงแต่คำนวณเวลาได้แม่นยำอย่างยิ่งเท่านั้น...คำนวณแม่นยำว่ากระบวนท่าของฝ่ายตรงข้ามใช้สุดล้าแล้ว จึงพลันลงมือไป

แต่หากคนผู้นั้นมิใช่มีประสาทแข็งแกร่งราวเหล็กไหล ไหนเลยสามารถรอจนถึงตอนนี้จึงลงมือได้? ไหนเลยจะกล้าเสี่ยงเยี่ยงนี้?

น่าเก็งแชรู้สึกข้อมือปวดปลาบจนชาไปวูบ จากนั้นพลันพบเห็น กระบี่ในมือของมันปลิวกระเด็นออกไป ตรึงติดกับผนังที่เบื้องหน้า

โป้วอั้งเสาะยังนั่งในที่นั้น มิเพียงดาบไม่ชักจากฝักเท่านั้น กระทั่งร่างยังมิได้เคลื่อนไหวด้วย!

น่าเก็งแชขบกรามแนบแน่น พลันถีบเท้าทะยานกายขึ้นอากาศ พุ่งปราดข้ามศีรษะโป้วอั้งเสาะไป ตะปบมือคว้าด้ามกระบี่บนผนัง เท้าซ้ายถีบผนังอีกครั้ง

ร่างของมันอาศัยพลังฝีเท้าที่ถีบ ตีลังกากลับมาในทางเดิมได้อีกครา ขณะร่างพลิกอยู่กลางอากาศ ประกายกระบี่พุ่งวาบลงเป็นทางยาว เข้าใส่คอหอยโป้วอั้งเสาะ

อย่างแม่นยำ!

ผู้คนที่จับตามอง พากันโห่ร้องทันที

บุรุษหนุ่มผู้นี้แม้เมื่อครู่จะพลาดพลั้งไป แต่นั่นต้องเนื่องเพราะมันดูแคลนศัตรูเกินไป ชะล่าใจเกินไป

การลงมือของมันรวบรัดเจนจัดอย่างยิ่ง มิเพียงท่าร่างสวยงามน่าดูเท่านั้น เพลงกระบี่ยังแคล่วคล่องปราดเปรียว พลิกแพลงพิสดาร ร่างที่กลางอากาศคล้ายดั่งเป็นมังกรคะนองเมฆา สวยงามจนสุดชมเชยจริง ๆ

พวกมันมิได้เห็นโป้วอั้งเสาะลงมือเลย

พวกมันไม่มีทางได้เห็น

มีเสียงกร๊อบดัง ๆ กระบี่ได้แทงเข้าใส่เก้าอี้แล้ว แต่โป้วอั้งเสาะที่นั่งบนเก้าอี้กลับหายไป!

โป้วอั้งเสาะใช้ช่วงเวลาที่เร็วกว่ากะพริบตา เวลาที่คับขันสุดยอด จึงได้ถลันหลบกระบี่นี้ไป

น่าเก็งแชแลเห็นชัด ๆ ว่ากระบี่แทงใส่โป้วอั้งเสาะแล้ว แต่ทันใด ร่างของฝ่ายตรงข้ามพลันหายวับไป!

มันถึงกับไม่มีเวลาเปลี่ยนกระบวนท่ากระบี่เลย มีแต่ต้องเบิ่งมองกระบี่ของมันแทงใส่เก้าอี้

จากนั้น มันจึงรู้สึกเจ็บปวด!

ความเจ็บปวดที่แปลบจับใจ คล้ายดั่งมีกระบองเหล็กมหึมาสองท่อน ฟาดเข้าใส่ชายโครงทั้งสองของมันอย่างหนักหน่วง

ร่างของมันมิทันร่วงลงถึงพื้น ก็ถูกฟาดจนปลิวกระเด็นขึ้นอีกครา กระแทกใส่ผนังดังสนั่นหวั่นไหว มันรีบฝืนใจเกร็งลมปราณอึดสุดท้าย จึงพอนับว่าสามารถรูดลงตามผนังอย่างเชื่องช้า แต่ไม่อาจยืนมั่นดั่งเดิมอีกแล้ว

โป้วอั้งเสาะจับตาเย็นชามองมันอยู่ พลางกล่าว

"ท่านนับถือหรือไม่ ?"

น่าเก็งแชหอบหายใจถี่เร็ว พลันตวาดสุดเสียง

"ท่านไปตายเถิด!"

ในเสียงตวาด มันโถมปราดเข้าใส่อีกครั้ง พลังกระบี่ดังหวีดหวิว มันได้แทงตรงมาสี่กระบี่ แทงกลับอีกสามกระบี่แล้ว!

ในเจ็ดกระบี่สัมพันธ์นี้ แม้ไม่มีความกราดเกรี้ยวดุดันเช่นกระบี่เมื่อครู่ แต่

ความจริงกลับยิ่งอำมหิตเหี้ยมเกรียมกว่า ทุกกระบี่ล้วนเป็นไม้ตายที่ปลิดชีวิตคนได้!

ร่างโป้วอั้งเสาะสลับหลบหลีก พริบตานั้น หลบหลีกเจ็ดกระบี่ไปได้อย่างง่ายดาย

มาตรว่าเป็นคนขาเป๋ แต่ยามสลับเท้าหลบหลีก กลับคล้ายเป็นธรรมดาดั่งเมฆพลิ้วน้ำไหล สวยงามน่าชมยิ่ง

คนที่มิเคยเห็นโป้วอั้งเสาะเดินตามปกติ ต้องคาดคิดไม่ได้เด็ดขาดว่า บุรุษหนุ่มผู้นี้ถึงกับเป็นคนขาเป๋

แต่ตัวโป้วอั้งเสาะเองกลับทราบ

เนื่องเพราะโป้วอั้งเสาะทราบ เป็นคนพิการที่ไม่ทัดเทียมผู้อื่น ดังนั้น โป้วอั้งเสาะในปัจจุบันจึงสามารถมีความเร็วกว่าคนขาเป๋ไม่ต่ำกว่าสามเท่า

ความมานะพยายามที่ทุ่มเทไปฝึกปรือก็มากกว่าผู้อื่นสามเท่า...อย่างน้อยมากกว่าสามเท่า

เพราะเท้าที่พิการข้างนี้ โป้วอั้งเสาะเคยหลั่งเหงื่อ โลหิต และน้ำตามามากน้อยเท่าใด? ผู้อื่นมิเพียงไม่ทราบได้เด็ดขาดเท่านั้น กระทั่งคาดคิดก็ยังไม่มีปัญญา!

น่าเก็งแชจู่โจมไปเจ็ดกระบี่แล้ว ขณะคิดจะเปลี่ยนกระบวนท่าแต่ยังมิทันเปลี่ยน พลันมีดาบเล่มหนึ่งมาปรากฏที่เบื้องหน้า!

ดาบยังมิได้ออกจากฝัก ฝักดาบดำสนิท!

ตอนน่าเก็งแชเห็นดาบสีดำสนิทปรากฏ ฝักดาบก็ได้ฟาดใส่ทรวงอกมันอย่างหนักหน่วง มันพลันไม่เห็นกระไรทั้งสิ้นแล้ว!

รอจนเมื่อประกายทองในดวงตาสลายไปจึงได้พบเห็น มันถึงกับนั่งอยู่บนพื้น ทรวงอกร้อนผะผ่าวราวถูกไฟเผาผลาญ กระทั่งลมหายใจยังแทบมิอาจระบาย

โป้วอั้งเสาะยืนอยู่ที่เบื้องหน้ามันนี่เอง จับตาะย็นชามอง พลางถาม

"ตอนนี้ท่านนับถือแล้วหรือไม่?"

น่าเก็งแชมิกล้าส่งเสียงอีก มันส่งเสียงไม่ออก

แต่บุตรหลานของตระกูลใหญ่ที่มีเกียรติเกรียงไกร คล้ายดั่งต่างมีสันดานโอหัง มิยอมนับถือผู้อื่นอยู่ตามกำเนิด

มันถึงกับตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนอีกครั้ง ยืดอกเบิ่งตาถลึงจ้องโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง

โลหิตยังคงไหลจากมุมปากมันไม่ขาดสาย มันพลันรวมพละกำลังทั้งมวลร้องสุดเสียง

"ท่านไปตายเสียเถิด!"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้ายังไม่ตาย ในมือท่านยังมีกระบี่ ท่านยังพอมาฆ่าข้าพเจ้าได้"

น่ำเก็งแชขบกรามแนบแน่น รวมกำลังสะบัดกระบี่ไป

แต่พอมันยกขึ้น ที่ทรวงอกก็ปวดแปลบราวจะฉีกขาดออกจากกัน

กระบี่นี้แทงออกไป ไหนเลยยังมีกำลังพอจะฆ่าคนได้?

โป้วอั้งเสาะมิต้องปิดป้องหลบหลีกอีกเลย ปลายกระบี่เพิ่งแทงถึงเบื้องหน้าก็ห้อยลงอีกครา

เสียงโห่ร้องชมเชยของเมื่อครู่ ตอนนี้กลับกลายเป็นเสียงถอนหายใจด้วยความสมเพช

กับบุรุษหนุ่มที่ยโสโอหังแล้ว เสียงถอนใจด้วยความสมเพชนี้ ยังยากจะทนทานยิ่งกว่าเสียงเย้ยหยันเสียอีก

ร่างน่ำเก็งแชพลันสั่นสะท้าน ส่งเสียงดังก้อง

"ในเมื่อท่านแค้นเรา ไฉนไม่พาลฆ่าเราเสียเลย?"

"ข้าพเจ้าแค้นท่าน?"

"มาตรว่าเราไม่มีความอาฆาตแค้นกับท่าน แต่เรากลับทราบ ท่านแค้นเรา เนื่องเพราะตัวท่านเองก็สำนึก ไม่มีวันเปรียบเทียบกับเราได้ตลอดกาล"

ดวงตามันมีประกายเย้ยหยันอย่างเหี้ยมอำมหิตจนวูบวาบ

มาตรว่าคมกระบี่ของมัน ไม่มีปัญญาทำอันตรายโป้วอั้งเสาะได้ แต่มันกลับทราบวาจาที่อำมหิตเยี่ยงนี้ ยังทำร้ายคนได้เลือดเย็นยิ่งกว่ากระบี่มากนัก

มันส่งเสียงดัง ๆ กล่าวต่อ

"ท่านแค้นเรา เนื่องเพราะเราเป็นคนที่โอ่อ่าภูมิฐาน แต่ท่านกลับเป็นเพียงคนพิการที่น่าเวทนาเท่านั้น เป็นบุตรลักลอบที่ไม่อาจพบเห็นเดือนเห็นตะวัน หากแป๊ะเทียนอู้ยังมีชีวิต ต้องไม่ยอมรับท่านเป็นบุตรเด็ดขาด ท่านกระทั่งคุณสมบัติล้างแค้นแทนแป๊ะเทียนอู้ก็ไม่มี"

ใบหน้าที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะพลันแดงฉานอีกครา ร่างก็เริ่มสั่นระริกบ้าง

ใบหน้าน่ำเก็งแชมีความรู้สึกภาคภูมิขึ้นอีก แค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ดังนั้น ท่านมิว่าหยามเราเยี่ยงไรต่างไม่มีประโยชน์ เนื่องเพราะเราเข้มแข็งกว่าท่านตลอดกาล และไม่ยอมนับถือท่านตลอดกาล"

หลังมือที่กุมดาบของโป้วอั้งเสาะมีเส้นเลือดขึ้นเขียวโปน กล่าวช้า ๆ

"ท่านไม่ยอมนับถือข้าพเจ้าตลอดกาล?"

"เราแม้ตายก็ไม่นับถือท่าน"

"เป็นความจริง?"

"ย่อมเป็นความจริง"

โป้วอั้งเสาะถลึงจ้องมองมัน พลางถอนใจกล่าว

"ท่านไม่บังควรกล่าววาจาเยี่ยงนี้จริง ๆ..."

เสียงถอนหายใจของโป้วอั้งเสาะ ถึงกับคล้ายยังเหี้ยมอำมหิตยิ่งกว่าเสียงแค่นหัวร่อของน่าเก็งแชเสียอีก ในเสียงถอนหายใจที่พิสดารเยี่ยงนั้น ดาบของโป้วอั้งเสาะพลันหลุดออกจากฝัก

ประกายดาบวูบขึ้น

น่าเก็งแชพลันรู้สึก มีลมเย็นยะเยียบพุ่งผ่านแก้มซ้าย ของสิ่งหนึ่งร่วงลงใส่ที่ไหล่มัน!

มันต้องยื่นมือไปรับโดยไม่รู้ตัว พลันพบเห็น ไหล่กับฝ่ามือของมันแดงฉานไปด้วยโลหิตสด ๆ

มันคลายมือออกดูจึงพบเห็น ของที่เย็นยะเยียบชิ้นนั้นถึงกับเป็นใบหูข้างหนึ่ง!

ใบหูของมันเอง!!

พริบตานั้น มันพลันรู้สึก ที่ใบหูร้อนผะผ่าวและปวดแปลบดั่งถูกเหล็กเผาไฟนาบใส่

ร่างของมันพลันชาแข็งทันที แต่เท้าทั้งสองกลับอ่อนระทวย ถึงกับกระแทกนั่งลงดังโครมใหญ่

แขนข้างที่ถือใบหูของตัวมัน คล้ายดั่งมือสรพิษจำนวนมากหลายกำลังเลื้อยอยู่เหงื่อเย็นยะเยียบกำลังไหลลงจากหน้าผากดั่งฝนสาดซัด

ใบหน้าที่หล่อเหลาลำพองของมัน ตอนนี้ดูไปคล้ายซากศพแล้ว

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้ายังไม่ตาย ในมือข้าพเจ้ายังมีดาบ ท่านเล่า?"

น่าเก็งแชมองดูใบหูของตัวเอง ขบกรามดังกรอด ๆ ตลอดเวลา คล้ายดั่งกระทั่งวาจาก็กล่าวมิออกแล้ว

โป้วอั้งเสาะเค้นเสียงต่อไป

"ท่านยังคงแม้ตายก็ไม่นับถือข้าพเจ้า?"

ในดวงตาที่มีประกายหวาดหวั่นขวัญฝ่อของน่าเก็งแช พลันมีหยาดน้ำตาหลั่งไหลออกมา ร้องเสียงสะท้าน

"เรา...เรา..."

"ท่านยอมนับถือหรือไม่?"

น่าเก็งแซพลันใช้กำลังอึดสุดท้ายร้องไป

"ข้าพเจ้ายอมนับถือท่านแล้ว ยอมนับถือท่าน..."

ตอนมันส่งเสียงร้อง น้ำตาก็หลั่งทะลักลงมาดั่งท่านบทลาย

มันที่มีความเห็น ตัวมันเข้มแข็งทระนง แม้ตายก็ไม่ยอมรับนับถือผู้อื่น แต่บัดนี้พลันพบเห็น ความหวาดกลัวคล้ายดั่งเป็นสายน้ำในพายุฝนที่รุนแรงจนมิอาจต่อต้าน ทำลายความเชื่อมั่นและกล้าหาญของมันไปจนสูญสลายหมดสิ้น

มันถึงกับไม่สามารถข่มกลั้นตัวเองได้โดยสิ้นเชิง

ใบหน้าของโป้วอั้งเสาะแปรเปลี่ยนเป็นซีดขาวจนใสอีกครั้ง ถึงกับมิได้เหลือบมองมันอีกสักแวบเดียว ก็หันช้า ๆ เดินช้า ๆ ออกไป

ท่วงท่าการเดินของโป้วอั้งเสาะพิกลและเก้งก้าง แต่บัดนี้กลับไม่มีผู้ใดรู้สึกว่ามันเป็นคนขาเป๋ที่น่าหัวร่ออีกแล้ว

ไม่มีผู้ใดเด็ดขาด!

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ อยู่บนถนนสายยาว ลมชิวเทียนโชยพัดสัมผัสทรวงอก ในทรวงอกพลันคล้ายมีความอำมหิตที่เบิกบานอย่างยิ่ง

โป้วอั้งเสาะมิใช่เป็นคนอำมหิต มิต้องการทำร้ายผู้ใดเสมอมา โดยนัยเดียวกันมิยอมให้ผู้อื่นมาทำร้ายมันด้วย

แต่ในโลกนี้ กลับพาลมีคนประเภทหนึ่งที่มักทะนงตัวว่าเป็นผู้เข้มแข็งแต่กำเนิด มีสิทธิ์ไปทำร้ายผู้อื่นมาแต่กำเนิด ผู้อื่นกลับไม่อาจทำร้ายพวกมันแม้สักน้อยนิดได้

พวกมันอาจบางทีมิใช่เป็นคนอำมหิตดุร้ายที่แท้จริง แต่ความรู้สึกทระนงโอหังอันน่าชังนี้ มิเพียงน่ารังเกียจเท่านั้น ยังน่าเคียดแค้นอีกด้วย

วิธีเดียวที่จะรับมือกับคนประเภทนี้ อาจบางทีคือตัดหูมันออกเสียข้างหนึ่งให้มันได้เข้าใจ ตอนมันทำร้ายผู้อื่นนั้น ผู้อื่นก็สามารถทำร้ายมันได้เช่นกัน

วิธีที่โป้วอั้งเสาะใช้ในตอนนี้ มิเพียงถูกต้องเท่านั้น ยังมีประสิทธิภาพด้วย

ผู้จัดการแซ่ตั้งของหอค้าทองเก้าเฮี้ยห่อเพิ่งนั่งลง ยกถ้วยชาขึ้นจะจิบ น้ำชา

ก็กระฉอกจนเปียกไปทั้งร่าง!

มือของมันยังสั่นสะท้าน แต่หัวใจกลับเต้นถี่เร็วแทบกระดอนออกจากปาก... มันมิเคยคาดคิดเลยว่า ตั้วกงจื้อที่ภาคภูมิของพวกมันก็รู้จักร่ำไห้หลั่งน้ำตา ตอนนี้มันเพียงหวัง สามารถมารยาเป็นมิทราบเรื่องราวใดทั้งสิ้น

ขณะเวลานั้นเอง มันพลันพบเห็น บุรุษหนุ่มหน้าซีดขาวที่เห็นเมื่อครู่ เดินมาจากฝั่งตรงข้าม

ถ้วยชาในมือมันพลันร่วงลงไป ร่วงจนแตกกระจาย

โป้วอั้งเสาะเดินเข้ามาในร้าน ที่แม้ยี่ห้อจะเก่า แต่ภายในฉาบสีไว้ใหม่เอี่ยม จับตามองมัน พลางกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านก็คือผู้จัดการร้านนี้?"

ผู้จัดการแซ่ตั้งจำต้องผงกศีรษะ โป้วอั้งเสาะกล่าว

"ปิ่นทองเล่มนั้น เป็นข้าพเจ้าส่งมาเพื่อแลกเงิน เงินเล่า?"

ผู้จัดการแซ่ตั้งรีบแย้มยิ้มประจบ พลางละล่ำละลัก

"เงินมี...เงินมี...อยู่ที่นี้ทั้งสิ้น...กงจื้อเชิญหยิบได้ตามความพอใจ"

มันถึงกับประคองเงินทั้งร้านออกมาจนหมดสิ้น คล้ายดั่งเห็นโป้วอั้งเสาะเป็นโจรที่มาปล้นมันก็ปาน

โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึกขบขันอย่างยิ่ง แต่โป้วอั้งเสาะย่อมมิได้หัวร่อออกไป กลับปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"น่าเก็งแซมีม่วยม่วยเพียงนางเดียว?"

"มีเพียงนางเดียว"

"คู่หมั้นของนางเป็นใคร?"

"เป็น...เป็น...ซาเซี่ยวเอี๊ย...ตระกูลเต็ง...มีนาม...เต็งเล้งตง"

สีหน้าโป้วอั้งเสาะแปรเปลี่ยนทันที

แต่ผู้จัดการร้านยิ่งตระหนกกว่า มันยังมิเคยคาดคิด เมื่อโป้วอั้งเสาะได้ยินนามนี้แล้ว ใบหน้าถึงกับเปลี่ยนแปรเป็นน่าสะพรึงกลัวปานนี้

อาทิตย์สนธยาชอนไชเข้ามาทางประตู ลูบไล้อยู่บนใบหน้าซีดขาวนี้ ใบหน้าของมันคล้ายดั่งใสจนเป็นแก้วผลึก

สุราพิษในตึกฮอฮั่งจึง ข่าวคราวของเอ็กไต้เก็ง กระบี่พิษของเฮ้งไต้ฮั้ง กระทั่งมีดบินที่ทำลายไปสองชีวิต...ยังมีคำเหลิน (คน) ที่นอกอารามบ้วยฮวยอำ...' คนต่างมาครบแล้ว'

ทันใด เรื่องราวทั้งมวลต่างประดังขึ้นในใจ พร้อมกับนามเต็งเล้งตง

หัวใจของโป้วอั้งเสาะก็กลับกลายเป็นใสดั่งแก้วผลึก

ความจริง ในโลกไม่มีความลับที่สามารถปกปิดไว้ได้ตลอดกาล ดังนั้น ความลับทั้งมวล ตอนนี้ได้ถึงเวลาต้องเปิดเผยแล้ว

โป้วอั้งเสาะพลันหัวร่อเสียงก้อง หัวร่อพลางเดินออกไป ทิ้งไว้แต่ผู้จัดการที่ไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ นั่งปากอ้าตาเหลือกค้างอยู่ในที่นั้น

มันมิเคยคิดเลยว่า เสียงหัวเราะของคนจะน่าสะพรึงกลัวถึงปานนี้

หมู่ตึกที่ยิ่งใหญ่โอฬาร ความมืดที่วังเวง เหลือแต่แสงไฟเป็นจุดแต้มอยู่ภายในหมู่ไม้ที่ไหวตัวโอนเอนเท่านั้น

ในสายลม ยังมีกลิ่นหอมของอบเชยและเบญจมาศ ดวงจันทร์ใกล้จะถึงวันเพ็ญแล้ว

เบ๊คงคุ้งฟุบตัวบนหลังคา ในวิกาลที่ยะเยียบวังเวง ลมเย็นบนสันหลังคากระตุ้นให้โลหิตในทรวงอกของมันร้อนระอุอีกครั้ง คล้ายดั่งได้คืนกลับสู่วัยฉกรรจ์ คืนกลับสู่วิกาลวันเพ็ญที่ไปฆ่าคน

ฉวยโอกาสที่แสงจันทร์เลือนราง บุกเข้าไปในบ้านคนแปลกหน้า พร้อมที่จะสะบัดดาบฆ่าคน และพร้อมที่จะถูกคนซุ่มจู่โจม

ชีวิตเยี่ยงนั้น ทั้งตื่นเต้นทั้งเร้าใจ แต่มันแทบลืมไปหมดสิ้น

แต่บัดนี้ มันหาได้กังวลพวกยามพบเห็นไม่ เนื่องเพราะที่นี้ เป็นหนึ่งในสามตระกูลใหญ่ยิ่งยงที่สุดของบู๊ลิ้ม มีเกียรติภูมิยืนยาวที่สุด มีประวัติศาสตร์เกรียงไกรที่สุดของวงพวกนักเลง บุคคลราตรีต้องไม่กล้าบุกรุกเข้ามาในที่นี้เด็ดขาด ที่นี้จึงไม่จำเป็นต้องใช้ยามลาดตระเวนเลย

แสงโคมไฟยิ่งน้อยลงไป เสียงเกราะบอกโมงยามแว่วมาแต่ไกล...ยามสาม!

คิดว่าผู้คนภายในหมู่ตึกต่างหลับใหลไปแล้ว ระเบียบของตระกูลนี้ ห้ามขาดมิให้ผู้อื่นใดตื่นสาย เวลากลางคืน จึงย่อมนอนแต่หัวค่ำกัน

ดวงตาเบ๊คงคุ้งแวววาวราวเหยี่ยวร้าย กวาดมองไปรอบข้างอยู่ตลอดเวลา คำนวณที่ซึ่งจะหยั่งเท้าทางเบื้องหน้าได้แล้ว จึงทะยานกายปราดไป

เบ๊คงคุ้งมิใช่กลัวถูกผู้คนพบเห็น แต่ยังมิอาจไม่ระวังเป็นพิเศษได้

ประสบการณ์ที่เสี่ยงความเป็นความตายมานานปี บันดาลให้มันกลายเป็น

คนที่มีความระมัดระวังจนรอบคอบสุขุม

หลังจากพุ่งผ่านหลังคาไปหลายต่อหลายหลังแล้ว พลันพบเห็นตึกที่พิเศษอย่างยิ่งหลังหนึ่ง

ตึกนี้สวยงามและสะอาด กระดาษขาวของหน้าต่างยังมีแสงโคมไฟ ที่ประหลาดคือ ในลานตึกนี้ กระทั่งต้นไม้ใบหญ้าก็ยังไม่มี แต่กลับโรยทรายสีเหลืองไว้จนเต็ม

บนพื้นทรายถึงกับปลูกต้นกระบองเพชรไว้มากหลาย

กระบองเพชรที่ใหญ่ ๆ เล็ก ๆ นานาพันธุ์ มีหนามเรียวแหลมอยู่หนาแน่นดูในแสงจันทร์ที่ยะเยียบวังเวง ยิ่งรู้สึกลี้ลับน่าสะพรึงกลัวจนบอกมิถูก

ดวงตาเบ๊คงคุ้งสุกใสทันที มันทราบ นี่ต้องเป็นสถานที่ซึ่งมันมาหาแน่นอน

คนที่มันต้องการหา นับว่ายังไม่ตายจริง ๆ

ในห้องเงียบวังเวง ไม่มีเสียงคน แสงโคมเลือนรางและหดหู่

เบ๊คงคุ้งระบายลมจากปากยาว ๆ พลันส่งเสียงที่พิกลออกไป ถึงกับคล้ายเป็นเสียงหอนของสุนัขจิ้งจอกในภูเขารกร้าง

แสงไฟในห้องดับวูบทันที แต่ประตูที่ปิดสนิทแน่นกลับพลันเปิดออก

เสียงแหบแห้งแต่แผ่วทุ้มของคนผู้หนึ่งดังขึ้นในความมืด

"เป็นผู้ใด?"

ถึงคำเหลิน (คน) เสียงของมันยิ่งแผ่วเบา

เบ๊คงคุ้งระบายลมจากปากแล้วกล่าว

"เป็นคนเก่าดอกเหมย (บ้วยฮวย)"

เสียงคนในความมืดพลันเงียบงัน จนเนิ่นนานให้หลังจึงแค่นขึ้น

"เราทราบแน่แก่ใจ ท่านจะเร็วจะช้ายังคงต้องมาจนได้"

ประตูปิดสนิทแน่นอีกครั้ง แต่โคมไฟกลับมิได้ถูกจุดขึ้น

ในห้องมืดมิด มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ ผู้ที่มิรักต้นไม้ใบหญ้าแต่กลับรักกระบองเพชรเป็นคนรูปลักษณะเยี่ยงไรกันแน่

เสียงของมันแหบพร่าแผ่วทุ้ม กระทั่งมันจะเป็นบุรุษหรือสตรี เป็นชราหรือฉกรรจ์ยังยากจะแยกแยะได้

ตอนนั้น มีเสียงสนทนาที่แผ่วเบาของมันกับเบ๊คงคุ้งดังขึ้นภายในความมืดมิด

เบ๊คงคุ้งกล่าว

"หรือท่านมีความเห็นว่าเราไม่สมควรมา?"

คนผู้นั้นกล่าว

"ท่านย่อมไม่สมควรมา เราสองได้ตกลงกันไว้ก่อน เมื่อเรื่องราวที่บ้วยฮวยอำผ่านพ้น เราสองจะไม่ไปมาหาสู่กันอีก เราก็จะไม่รู้จักท่านอีก"

"เราจำได้"

"และท่านก็รับปากเรา นับแต่นั้น มิว่าเกิดเรื่องราวใด จะไม่ให้มาพัวพันถึงเราเป็นอันขาด"

เสียงเบ๊คงคุ้งพลันยะเยียบเย็นชา

"ที่ตระบัดสัตย์คืนคำมิใช่เรา"

"มิใช่ท่าน? หรือตัวเรา?"

"ท่านไม่สมควรเรียกคนไปฆ่าเราเลย"

"เราเรียกผู้ใดไปฆ่าท่าน?"

"ในใจท่านกระจ่างอยู่แล้ว ไยต้องถามเรา?"

คนผู้นั้นอึ้งครู่หนึ่งจึงกล่าวช้า ๆ

"ท่านพบเล่าซำ (ที่สาม) มาแล้ว?"

เบ๊คงคุ้งแค่นหัวร่อกล่าว

"เป็นเล่าซำจริง ๆ เราเคยได้ยินกิตติศัพท์มานานแล้ว ในเฮียตี๋ของตระกูลเต็ง เล่าซำเปรื่องปราดหลักแหลมที่สุด มีความสามารถที่สุด แต่นึกไม่ถึง มันนอกจากจะฝึกความสามารถทั้งมวลของท่านแล้ว ยังสามารถฝึกมีดบินที่เยี่ยมยอดด้วย"

"มีดบิน? มีดบินใด?"

"ที่บ้วยฮวยอำในคราวกระโน้น ท่านได้ของจากแป๊ะเทียนอู้ไปสองสิ่ง หนึ่งในจำนวนนั้นคือมีดบินของเซี่ยวลี้ปวยตอที่กำนัลแก่มัน ท่านเข้าใจว่าเรามิทราบ?"

คนผู้นั้นนิ่งอึ้ง คล้ายดั่งกำลังขบกรามแนบแน่น

เบ๊คงคุ้งกล่าวต่อ

"มาตรว่าเซี่ยวลี้ปวยตอมีเกียรติภูมิสะท้านแผ่นดิน แต่ผู้ที่เคยเห็นกลับมีไม่มาก นอกจากท่านแล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถสร้างมีดสั้นที่เป็นลักษณะเดียวกันไม่ผิดเพี้ยนมาได้"

คนผู้นั้นกล่าว

"แต่ทว่า กระทั่งเราก็ยังมิทราบ เล่าซำสามารถฝึกมีดสั้นเซี่ยวลี้ปวยตอสำเร็จ"

เบ๊คงคุ้งแค่นเสียงเย็นชา

"โชคดีที่มันยังฝึกไม่ยอดเยี่ยม ดังนั้น เราจึงนับว่าพอจะรักษาชีวิตไว้จนถึงบัดนี้"

คนผู้นั้นอึ้งอีกครู่หนึ่ง จึงกล่าวด้วยความขุ่นแค้น

"เราก็ทราบว่า บ้วนเบ๊ตึ้งของท่านถูกคนทำลายไปแล้ว ฟังว่า ผู้นั้นเป็นบุรุษหนุ่มนามโป้วอั้งเสาะ หรือมันคือบุตรที่นางแพศยาคนนั้นคลอดให้แป๊ะเทียนอู้?"

"ถูกแล้ว"

"อาศัยมันเพียงลำพัง สามารถทำลายบ้วนเบ๊ตึ้งของท่านได้?"

"ดาบมันพอลงมือ ต้องไม่ด้อยกว่าแป๊ะเทียนอู้ในวัยฉกรรจ์เด็ดขาด"

"มันไฉน่สามารถฝึกได้เพลงดาบเยี่ยงนั้น? หรือแป๊ะเทียนอู้ถ่ายทอดหลักวิชาดาบเทพเจ้าของมันให้แก่นางแพศยาอยู่แต่แรกแล้ว?"

เบ๊คงคุ้งกล่าวเสียงราบเรียบ

"ความจริง น้ำใจที่แป๊ะเทียนอู้ทุ่มเทให้กับแป๊ะหงส์กงจู๊นั้น บริสุทธิ์สัตย์ซื่อมิหลอกลวง"

ในความมืด มีเสียงขบกรามดังขึ้นอีกครา ฟังแล้วคล้ายเป็นคมดาบเสียดสีกันจนผู้ได้ยินต้องหวาดหวั่นขนลุกเกรียว

ดูท่า ระหว่างมันกับแป๊ะเทียนอู้ มีความอาฆาตแค้นที่ลึกซึ้ง มิอาจไกล่เกลี่ยอยู่จริง ๆ

เสียงเบ๊คงคุ้งดังอีก

"แต่หากไม่มีเอี๊ยบไคลอบช่วยเหลืออยู่ โป้วอั้งเสาะมิแน่จะสามารถได้ผล"

"เอี๊ยบไค? มันมีความสัมพันธ์ใดกับตระกูลแป๊ะ?"

"คนผู้นี้มีประวัติความเป็นมามืดมน พฤติการณ์ลี้ลับพิสดาร ตอนแรกกระทั่งเราก็ยังถูกมันตบตาไป เข้าใจว่ามันเป็นเพียงคนบังเอิญผ่านทางธรรมดาเท่านั้น"

คนผู้นั้นแค่นเสียงเย็นชา

"กระทั่งท่านถึงกับถูกมันตบตาไปได้ ดูท่า คนผู้นี้ถึงกับมีความสามารถไม่น้อย"

"มันแม้มีวัยเยาว์ แต่จิตใจลึกซึ้งสุขุม พลังฝีมือก็ไม่มีผู้ใดสามารถหยั่งคำนวณได้ นับว่ารับมือยากยิ่งกว่าโป้วอั้งเสาะมากมายนัก"

"ท่านดูมันเปรียบกับเล่าซำแล้วเป็นอย่างไร?"

"เต็งซากงจื้อท่านนั้น เป็นคนที่ฉลาดปราดเปรื่องจนสุดยอดได้จริง ๆ แต่เสียดาย..."

"เสียดายกระไร?"

เบ็คงคุ้งถอนหายใจแล้วกล่าว

"เสียดายที่คนชาญฉลาดเกินไปมักจะอายุไม่ยืนยาว"

"ท่านฆ่ามันแล้ว?"

เบ็คงคุ้งกล่าวเสียงราบเรียบ

"เราเพียงแต่หวัง มิให้มันฆ่าเราก็เป็นที่พึงพอแก่ใจแล้ว ไหนเลยยังสามารถฆ่ามันได้?"

"เป็นผู้ใดฆ่ามัน?"

"โป้วอั้งเสาะ"

"ท่านไฉนทราบ? หรือท่านเห็นกับตา?"

เบ็คงคุ้งลังเลอยู่ ในที่สุดก็ยอมรับ

คนผู้นั้นร้องเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านเห็นมันประสบฝีมืออำมหิตของผู้อื่นมากับตา ถึงกับมิได้ไปช่วยมัน?"

เบ็คงคุ้งตอบ

"เราความจริงจะเข้าไปช่วยมันอยู่ แต่เสียดายที่เราก็บาดเจ็บ กระทั่งตัวเองก็ยังคุ้มครองไม่มั่นคง"

"เป็นผู้ใดทำอันตรายท่าน?"

"ก็คือมัน...มีดบินของมัน"

คนผู้นั้นมิส่งเสียงอีกแล้ว

เบ็คงคุ้งกล่าวต่อ

"มิว่าอย่างไร ในเมื่อเรามาที่นี้แล้ว ท่านก็ไม่อาจถอนตัวออกนอกเรื่องราวได้"

"ท่านเตรียมจะทำอย่างไร?"

"คดีโลหิตนอกอารามบ้วยฮวยอำเมื่อสิบเก้าปีก่อนนั้น เป็นเราสองคนคบคิดกันวางแผน ไม่มีผู้ใดในวงพวกนักเลงคาดคิดถึงเด็ดขาด มาตรว่าโป้วอั้งเสาะมีความสามารถเปรื่องปราดเทียมฟ้า ยังต้องไม่หามาถึงที่นี้แน่นอน"

"ดังนั้น ท่านตั้งใจมาซ่อนอยู่ในที่นี้?"

"จำเป็นต้องเช่นนี้ชั่วคราว รอจนวันหน้ามีโอกาสเมื่อใด ค่อยขุดรากถอนโคนสังหารโป้วอั้งเสาะไปเสีย"

คนผู้นั้นแค่นเสียงเย็นชา

"มาตรว่าเราสองไม่มีน้ำใจไมตรี แต่เมื่อเรื่องราวเป็นเช่นนี้แล้ว เราย่อมไม่อาจ

ขับไล่ท่านออกไป"

เบ๊คงคุ้งพลันหัวร่อกล่าว

"และท่านก็ย่อมไม่ฆ่าเราปิดปาก ท่านเป็นคนชาญฉลาด ย่อมสมควรได้คิดก่อน หากเรามิได้เตรียมพร้อม ไหนเลยจะกล้ามาที่นี้?"

คนผู้นั้นแค่นหัวร่อสวนคำ

"ท่านวางใจได้เต็มที่ แต่ในระยะหลายปีนี้ ที่นี้ของเราแทบจะตัดขาดจากโลกียวิสัย แม้นับว่าจะฆ่าคนไปสักจำนวนหนึ่ง ผู้คนทางภายนอกก็ต้องไม่ทราบเด็ดขาด"

เบ๊คงคุ้งกล่าวเสียงราบเรียบ

"เช่นนี้เป็นว่า เราพอจะวางใจอยู่ต่อไปได้แล้วจริง ๆ"

คนผู้นั้นพลันกล่าว

"เอี๊ยบไคที่ท่านว่าเมื่อครู่ เรากลับเคยได้ยินนามของมันเช่นกัน"

เบ๊คงคุ้งร้องอ้อ คนผู้นั้นกล่าวต่อ

"มาตรว่าโป้วอั้งเสาะไม่หามาถึงที่นี้ แต่เอี๊ยบไคจะเร็วจะช้ายังคงต้องมาแน่"

เบ๊คงคุ้งโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันตอนนี้ แทบจะเท่ากับเป็นเขยของตระกูลเต็งเราแล้ว"

เบ๊คงคุ้งโพล่งขึ้นอีก

"เยี่ยงนี้ไม่ได้เด็ดขาด"

คนผู้นั้นแค่นเสียงเย็นชา

"ไฉนไม่ได้? หากมันเป็นเขยตระกูลเต็งเรา เราไยมิใช่ยิ่งวางใจมิต้องวิตกกังวล? อย่าว่าแต่ธิดาของตระกูลเต็ง ก็มิยอมแต่งให้กับผู้ใดนอกจากมัน เราความจริงยังไม่ยินยอมรับปากเรื่องนี้ แต่บัดนี้ กลับต้องส่งเสริมพวกมันให้สมใจแล้ว"

เบ๊คงคุ้งแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านคิดส่งเสริมพวกมัน? แล้วเคยมีผู้ใดส่งเสริมท่านมาบ้าง?"

คนผู้นั้นพลันอึ้งไปแล้ว ในความมืดจึงมีเสียงฝีเท้าของมันเดินเบา ๆ จากนั้นผลักประตูดังโครม เดินออกจากห้องไป

เบ๊คงคุ้งคล้ายดั่งหัวร่ออยู่ หัวร่อพลางรำพึงกับตัวเอง

"เอี๊ยบไคเอยเอี๊ยบไค ท่านควรอย่ามาจะประเสริฐสุด มิเช่นนั้น เราประกันว่าท่านจะต้องสำนึกเสียใจแน่"

แสงเดือนดาวเลือนราง สาดส่องเข้ามาทางประตูหน้าต่าง สาดส่องให้เห็น

บนโต๊ะถึงกับมีป้านสุรา เบ๊คงคุ้งหยิบขึ้นชิมจิบหนึ่งแล้ว แย้มยิ้มรำพึงต่อไป

"เป็นสุรารสเลิศจริง ๆ คนเราเมื่ออยู่ในยามว้าเหว่เงียบเหงา นับว่าควรดื่มสุราจริง ๆ..."

มันมิได้กล่าววาจานั้นจบคำ รอยยิ้มพลันชาค้าง ร่างล้มโครมลงกับเก้าอี้

ไหนเลยเป็นไปได้

วิกาลยะเยียบวังเวง

เอี๊ยบไคนั่งกอดเข่าอยู่บนบันไดศิลาที่เย็นเฉียบ เหม่อมองดูดวงจันทร์กระจ่างบนยอดไม้ แต่หัวใจกลับคล้ายรันทดหดหู่ยิ่ง

จันทร์ใกล้จะกลมเต็มดวงแล้ว แต่คนกลับพลัดพรากจากกัน

ในระหว่างคนต่อคน ไฉนมักมีการทำร้ายในกันและกันมากกว่า? มักมีการจำพรากกันมากกว่า? ในเมื่อจะพรากจากกัน ไยต้องได้อยู่ร่วมกันด้วย?

เอี๊ยบไคพลันนึกถึงเซียวเปียกลี้ นึกถึงเรื่องราวที่เผชิญมาในชายแดนอันเปลี่ยวร้าง นึกถึงนางชีชราที่ว้าเหว่เดียวดายในอารามบ้วยฮวยอ่า และนึกถึงหลุมฝังศพบนไหล่เขานั้น...

บัดนี้ แทบจะคำนวณเรื่องราวทั้งมวลกระจ่างแล้ว มีไม่เข้าใจอยู่เพียงเรื่องเดียว และก็เป็นเรื่องเดียวที่ยังไม่สามารถคลี่คลาย

อาจบางทีมันเป็นเรื่องที่ไม่มีทางคลี่คลายได้อยู่แล้ว เนื่องเพราะมิว่าเอี๊ยบไคกระทำอย่างไร แต่ยากยิ่งจะไม่ทำร้ายถึงผู้อื่น และยากยิ่งจะไม่ทำร้ายถึงตัวเอง!

จำพรากแม้เจ็บช้ำ แต่อยู่ร่วมกัน ไยมิใช่กลัดกลุ้มรันทด?

ลมเย็นโชยพัดมา เอี๊ยบไคได้ยินเสียงฝีเท้าที่ด้านหลัง และก็ได้ยินเสียงกระพรวนที่ดังสดใส

เอี๊ยบไคพลันหันไปกล่าว

"ท่านมาได้พอดี ข้าพเจ้ากำลังคิดจะไปหาท่านอยู่"

เต็งฮุ้นลิ้มเม้มปากกลั้นหัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านไฉนไม่ไป?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเมื่อครู่ยังมิได้ตกลงใจ สมควรไปบอกเรื่องราวนี้แก่ท่านหรือไม่?"

"เรื่องอันใด?"

"ความจริงข้าพเจ้าไม่ปรารถนาบอกเรื่องนี้แก่ท่านเลย แต่ก็ไม่คิดจะหลอกลวงท่าน เพราะอย่างไรท่านก็ดีต่อข้าพเจ้าอยู่เสมอมา"

สีหน้าท่าทีของเอี๊ยบไคเคร่งเครียดอย่างยิ่ง น้ำเสียงก็เย็นชาอย่างยิ่ง

นี่ไม่คล้ายเป็นเอี๊ยบไคในปกติเลย

เต็งฮุ้นลิ้มหัวร่อไม่ออกอีกแล้ว นางคล้ายดั่งรู้สึก เรื่องที่เอี๊ยบไคจะกล่าวต่อมิใช่เป็นเรื่องดีแน่

นางพยายามฝืนยิ้มกล่าวขึ้น

"มิว่าท่านจะกล่าวเรื่องราวใด ข้าพเจ้าต่างไม่คิดจะฟังแล้ว"

"แต่เรื่องนี้ท่านต้องฟังให้ได้ เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิรอถึงสว่างก็จะต้องไปแล้ว"

เต็งฮุ้นลิ้มร้องด้วยความตระหนก

"ท่านจะไป เมื่อครู่ไฉนไม่บอกข้าพเจ้า?"

"เนื่องเพราะครั้งนี้ ท่านไม่อาจติดตามข้าพเจ้าไป"

"ท่าน...ท่านจะไปที่ใดเพียงลำพัง?"

"ข้าพเจ้าก็มิใช่ไปเพียงลำพัง"

เต็งฮุ้นลิ้มกรีดร้องเสียงแหลมแล้วกล่าว

"หรือท่านจะพาซิมซาเนี้ยไปด้วยกัน?"

"ใช่แล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพอใจนาง ข้าพเจ้าพอใจนางอยู่เสมอมา ท่านเป็นเพียงทารกเท่านั้น แต่นางกลับเป็นสตรีที่ข้าพเจ้าพึงพอใจอยู่เสมอมา เพราะนาง ข้าพเจ้ายินดีทอดทิ้งทุกสรรพสิ่ง"

เต็งฮุ้นลิ้มเบิ่งตาจ้องมองด้วยความตระหนก คล้ายดั่งไม่เคยเห็นคนผู้นี้มาก่อนเลยก็ปาน ร้องเสียงสั่นสะท้าน

"หรือนาง...หรือนางยินยอมตามท่านไป?"

เอี๊ยบไคหัวร่อแล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

"นางย่อมยินยอม ท่านก็เคยบอกแล้ว ข้าพเจ้าเป็นบุรุษที่น่ารักยิ่ง"

ใบหน้าเต็งฮุ้นลิ้มซีดขาว แต่ขอบตากลับแดงระเรื่อ คล้ายดั่งพลันถูกตบอย่างดุดันไปฉาดใหญ่ ตบใส่ใบหน้าถนัดถนี่

นางถอยไปทีละก้าว น้ำตาหลั่งไหลดั่งไข่มุกขาดจากสาย พลันหันกายโถมออกไป กระแทกใส่ประตูห้องซิมซาเนี้ยสุดแรง

เอี๊ยบไคมิได้ขัดขวาง เนื่องเพราะเอี๊ยบไคทราบ ซิมซาเนี้ยย่อมบอกวาจาเช่นเดียวกันนี้กับนาง

ซิมซาเนี้ยเคยรับปากเอี๊ยบไคแล้ว

แต่ขณะเวลานั้นเอง เอี๊ยบไคพลันได้ยินเสียงกรีดร้องดังมาจากในห้องซิมซาเนี้ย คล้ายดั่งมีคนพลันพบเห็นภูตผีปิศาจก็ปาน!

แต่เสียงกรีดร้องนี้ กลับดังจากปากเต็งฮุ้นลิ้ม!

ในห้องยังจุดตะเกียงอยู่

แสงโคมที่ซีดจาง พอดีสาดส่องอยู่บนใบหน้าที่ซีดขาวของซิมซาเนี้ย สีหน้าของนางสงบเยือกเย็นอย่างยิ่ง

แต่นางตายไปแล้ว!

มีดสั้นเล่มหนึ่งปักตรึงที่ทรวงอกนาง โลหิตสด ๆ ชโลมเสื้อนางจนแดงฉาน

แต่นางตายอย่างสงบยิ่งนัก เนื่องเพราะนี่เป็นเรื่องที่นางใคร่ครวญโดยละเอียดแล้ว จึงได้ตกลงใจปลดเปลื้องในสภาพเช่นนี้

นอกจากตาย นางไม่มีวิธีอื่นใดมาปลดเปลื้องให้พ้นปลักทุกข์ได้

ใต้โคมโดดเดี่ยว ยังมีกระดาษอีกแผ่นหนึ่ง

เต็งโกวเนี้ยเป็นดรุณีที่ประเสริฐยิ่ง ข้าพเจ้าดูออกว่านางรักท่านจริงใจ ข้าพเจ้าก็เป็นสตรี ดังนั้น แม้ข้าพเจ้ารับปากท่าน แต่กลับมิอาจหักใจไปช่วยท่านหลอกลวงนาง

ข้าพเจ้ายิ่งมิอาจเห็นพวกท่านไปฆ่าเบ๊คงคุ้ง

นี่คือคำสั่งเสียสุดท้ายของซิมซาเนี้ย นางเชื่อแน่ เอี๊ยบไคควรเข้าใจความรู้สึกของนางกระจ่าง

แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับไม่เข้าใจ

นางหันขวับกลับมาถลึงจ้องเอี๊ยบไค หลั่งน้ำตากล่าว

"ที่แท้ท่านหลอกลวงข้าพเจ้า ท่านไฉนต้องหลอกลวงข้าพเจ้า? ไฉนต้องให้ข้าพเจ้าเศร้าเสียใจ?"

ใบหน้าที่เบิกบานแจ่มใสอยู่เสมอของเอี๊ยบไค ถึงกับมีประกายเจ็บปวดมาได้ในที่สุด ถอนใจยาวกล่าวว่า

"เนื่องเพราะท่านจะเร็วจะช้าก็ต้องเศร้าเสียใจอยู่"

เต็งฮุ้นลิ้มร้องสุดเสียง

"เพราะเหตุใด? เพราะเหตุใด?"

เอี๊ยบไคไม่ปรารถนาจะตอบอีกแล้ว ได้เตรียมจะเดินออกจากห้องไป

แต่เต็งฮุ้นลิ้มกลับคว้าชายเสื้อไว้แนบแน่น พลางร้อง

"ท่านรับปากเป็นเพื่อนข้าพเจ้ากลับบ้านอยู่ชัด ๆ ตอนนี้พวกเราใกล้จะถึงบ้านแล้ว ท่านไฉนพลันเปลี่ยนความคิดในกลางคัน?"

เอี๊ยบไคตอบ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพลันรู้สึกรังเกียจท่านอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคแกะมือนางอย่างแรงแล้ว เดินออกไปโดยมิเหลียวหลังอีก

เอี๊ยบไคมิกล้าเหลียวมอง เนื่องเพราะกลัวเต็งฮุ้นลิ้มเห็นดวงตาของตน... ในดวงตาที่มีหยาดน้ำตา!

ต้นไม้โดดเดี่ยวที่เบื้องหน้า ถูกลมชิวเทียนกรรโชกจนสั่นสะท้าน คล้ายดั่งทอดถอนใจให้กับบุรุษสตรีที่มากรักในโลกนี้

ใต้ต้นไม้ใหญ่ถึงกับมีคนยืนอยู่ผู้หนึ่ง

คนที่โดดเดี่ยวเดียวดาย ใบหน้าที่ซีดขาวยิ่งกว่าซากศพ

โป้วอั้งเสาะ!

มันคล้ายดั่งมานานแล้ว คล้ายดั่งได้ยินเรื่องราวมากหลาย ตอนจับตามองเอี๊ยบไค ดวงตาที่กระด้างเย็นชาถึงกับก็คล้ายมีประกายรันทดและเห็นใจขึ้นเช่นกัน

เอี๊ยบไคร้องโพล่งขึ้น

"ท่านเอง? ท่านก็มาแล้ว?"

โป้วอั้งเสาะตอบ

"ข้าพเจ้าความจริงควรมา ที่ไม่สมควรมาคือท่าน"

เอี๊ยบไคพลันหัวร่อ แต่มันเป็นหัวร่ออย่างรันทดหดหู่ กล่าวช้า ๆ

"ที่ไม่สมควรมาคือข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าไม่สมควรมาจริง ๆ?"

"ท่านมิเพียงไม่สมควรมาเท่านั้น ยังไม่สมควรทำดั่งนี้ต่อนางด้วย"

เอี๊ยบไคร้องอ้อ โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะเรื่องนี้ มิได้เกี่ยวข้องกับท่านเลยสักน้อยนิด คนของตระกูลเต็งก็ไม่มีความอาฆาตแค้นกับท่าน ข้าพเจ้ามาหาท่าน เพียงเพื่อต้องการบอกให้ท่านพานางไป อย่าได้เกี่ยวข้องกับเรื่องรายนี้อีกตลอดกาล"

ใบหน้าของเอี๊ยบไคก็ซีดขาวเช่นกัน ฝืนยิ้มกล่าว

"สองวันนี้ ท่านคล้ายรู้เรื่องราวอีกมากหลาย"

"ข้าพเจ้าทราบทั้งมวลแล้ว"

"ท่านมีความมั่นใจ?"

"ข้าพเจ้าได้พบเต็งเล้งตงมาแล้ว"

เอี๊ยบไคมิต้องถามอีก คล้ายดั่งรู้สึก วาจาประโยคนี้เพียงพอบอกกล่าวเรื่องทั้งมวลได้กระจ่างแล้ว

แต่โป้วอั้งเสาะกลับอดมิได้ต้องถาม

"ที่ท่านทราบก็มิใช่น้อยเช่นกัน?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ โป้วอั้งเสาะถามอีก

"ท่านไฉนทราบได้?"

เอี๊ยบไคเลี่ยงไม่ตอบ แต่ถอนหายใจกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงรู้สึกประหลาดใจ ไฉนเต็งเล้งตงกล้าเสี่ยงอันตรายไปหาท่าน?"

โป้วอั้งเสาะแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าเพียงประหลาดใจ ท่านไฉนจะต้องพัวพันอยู่ในเรื่องนี้เสมอมา?"

พลันมีคนผู้หนึ่งแค่นหัวร่อกล่าว

"เนื่องเพราะมันเป็นคนมีสันดานพอใจแส่หาความยุ่งยาก บัดนี้ ความยุ่งยากได้หาถึงตัวมันแล้ว"

เสียงนี้แว่วมาจากบนหลังคา

มีแต่เสียง ไม่เห็นคน

รอจนเมื่อเสียงกล่าวหยุดไป จึงได้เห็นที่หลังสันหลังคามีถั่วปลิวขึ้นจนสูงเม็ดหนึ่งแล้วร่วงหล่นลงไป

จากนั้น มีมือข้างหนึ่งโยนเปลือกถั่วลงมา

เอี๊ยบไคร้องโพล่งไป

"โล่วเซี่ยวเกีย"

คนที่สันหลังคาหัวร่อแล้ว จึงได้ผุดลุกขึ้นนั่งแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าเอง"

เอี๊ยบไคร้องไป

"ท่านไฉนก็มาแล้ว?"

โล่วเซี่ยวเกียถอนใจกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าไม่คิดจะมา แต่เสียดายที่จำเป็นต้องมาให้ได้"

"มาด้วยจุดประสงค์ใด?"

โล่วเซี่ยวเกียถอนใจกล่าว

"นอกจากฆ่าคนแล้ว ข้าพเจ้ายังสามารถกระทำเรื่องอื่นใดได้?"

"มาฆ่าผู้ใด?"

"นอกจากท่าน ยังมีผู้ใด?"

เอี๊ยบไคก็หัวร่อบ้าง

โล่วเซี่ยวเกียกล่าว

"ท่านนึกไม่ถึง?"

"นับแต่ข้าพเจ้าได้เห็นท่านในคราแรก ข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านจะเร็วจะช้าต้องมาฆ่าข้าพเจ้าเป็นแน่"

โล่วเซี่ยวเกียแย้มยิ้มกล่าว

"นึกมิถึงว่า ท่านยังรู้จักวิชาโหราพยากรณ์"

เอี๊ยบไคแย้มยิ้มกล่าว

"พร้อมกันนั้น ข้าพเจ้ายังคำนวณได้ว่า ท่านต้องฆ่าข้าพเจ้าไม่ได้เด็ดขาด"

โล่วเซี่ยวเกียกล่าวเสียงราบเรียบ

"ครานี้น่ากลัวท่านต้องคำนวณผิดพลาดแล้ว"

"ข้าพเจ้าก็ทราบ มิว่าอย่างไร จะดีชั่วท่านยังต้องทดลองดู"

"แต่มิทราบท่านตอนนี้คิดจะลงมือ หรือคิดจะดูสองกระบี่เฮียตี๋ตระกูลเต็งทำลายดาบเทพเจ้าก่อน?"

"สองกระบี่ทำลายดาบเทพเจ้า?"

"สองกระบี่สัมพันธ์ มีแปดสิบเอ็ดกระบวนท่า ทุกกระบี่ติดต่อตามกัน แม้สาดน้ำยังไม่อาจกระเซ็นเข้าไป นั่นคือหลักวิชาที่เฮียตี๋ตระกูลเต็งตั้งใจฝึกเพื่อต่อต้านดาบตระกูลแป๊ะโดยเฉพาะ คิดว่าท่านต้องไม่เคยเห็น"

"ไม่เคยจริง ๆ"

"เพลงกระบี่ที่ในแผ่นดินยากจะได้เห็นนี้ ท่านตอนนี้นับว่ามีโอกาสได้เห็นเป็นขวัญตาแล้ว หากปล่อยพลาดไป ไยมิใช่น่าเสียดายยิ่ง?"

"เป็นที่น่าเสียดายจริง ๆ"

เอี๊ยบไคกล่าวแล้วหันไป แลเห็นใบหน้าโป้วอั้งเสาะขาวจนใสคล้ายแก้วผลึกแล้ว

ขณะเวลานั้นเอง มีเสียงกระหึ่มปานมังกรคำรามดังขึ้น ประกายกระบี่สองสายพุ่งไขว้กันดุจสายฟ้า วาบลงมาจากหลังคาตรงข้าม!

ในประกายกระบี่ที่เจิดจ้าบาดตา เห็นร่างสูงโปร่งของสองคนทะยานขึ้น ผู้หนึ่งที่ใบหน้ายังมีรอยแผลไม่ทุเลานั้น คือเต็งซากงจื้อที่หล่อเหลาสำรวย

อีกผู้หนึ่งแต่งกายเป็นนักพรต ใบหน้ากระด้างเย็นชา กระบี่ในมือเป็นประกายแวววาว ถึงกับเป็นเต็งฮุ้นเฮาะ ตั้วกงจื้อตระกูลเต็ง ที่มิเคยเกี่ยวข้องสนใจเรื่องราวในวงพวกนักเลงเสมอมา

ทั้งสองสะกิดปลายเท้าอีกครั้ง กระบี่ก็แทงออกมาสามกระบวนท่า กระบี่ทั้งสอง ผสานกันแน่นหนามั่นคงจนไม่มีจุดอ่อนช่องว่าง นับเป็นทุกกระบี่ติดต่อตามกัน สาดน้ำไม่กระเซ็นเข้าไปได้จริง ๆ

เต็งฮุ้นลิ้มเบิ่งตากลมกว้าง ยืนมองอยู่ที่ใต้ชายคาจนตะลึงลาน มีแต่นางเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ยังงุนงงสงสัย ไม่ทราบเป็นเรื่องราวใดโดยสิ้นเชิง

ทันใดนั้น กระบี่สองเล่มคล้ายดั่งสลายกลายเป็นหลายสิบเล่ม ประกายหลายสิบสายครอบคลุมเข้าใส่โป้วอั้งเสาะ จนกระทั่งร่างของมันก็ถูกกลืนหายไปแล้ว

เอี๊ยบไคถอนหายใจกล่าว

"ดูท่า ความร้ายกาจของแปดสิบเอ็ดกระบี่สัมพันธ์นี้ อยู่ที่ไม่ยอมเปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามได้ชักดาบออกมาต่อต้านนี่เอง"

โล่วเซี่ยวเกียสวนคำ

"ท่านเป็นคนที่พอมีสายตาอยู่บ้างจริง ๆ"

"ดูท่า เพลงกระบี่นี้บัญญัติขึ้นเพื่อต่อต้านดาบเทพเจ้าของตระกูลแป๊ะโดยเฉพาะจริง ๆ"

โล่วเซี่ยวเกียหัวร่อพลางกล่าว

"จะต่อต้านดาบเทพเจ้าของตระกูลแป๊ะ วิธีดีที่สุดเพียงหนึ่งเดียวคือ ไม่เปิดโอกาสให้มันได้ชักดาบลงมือเท่านั้น"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ผู้บัญญัติเพลงกระบี่นี้ มิเพียงเป็นอัจฉริยะมีพรสวรรค์เท่านั้น ยังได้เค้นสมองขบคิดด้วยความลำบากมาจริง ๆ"

โล่วเซี่ยวเกียกล่าว

"เนื่องเพราะมันทราบ คนตระกูลแป๊ะแค้นมัน โดยนัยเดียวกัน มันก็แค้นคนตระกูลแป๊ะ"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"นี่ก็คือจุดเดียวที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ความอาฆาตแค้นระหว่างพวกมัน เกิดขึ้นเพราะสาเหตุใดกันแน่?"

"ท่านจะเร็วจะช้าย่อมต้องเข้าใจได้แน่"

เอี๊ยบไคพลันหัวร่อกล่าว

"แปดสิบเอ็ดกระบวนท่า ไยมิใช่จะเร็วจะช้าก็มีเวลาใช้หมดสิ้น?"

"เพลงกระบี่นี้ยังมีความเยี่ยมยอดอยู่อีกประการ คือใช้หมดสิ้นแล้วยังใช้ได้อีก"

ตอนนั้น เฮียตี๋ตระกูลเต็งได้จู่โจมไปแปดสิบเอ็ดกระบวนท่าแล้วจริง ๆ พลันมีเสียงกู่ดังสดใส สองกระบี่ม้วนสะบัดไขว้กัน ใช้กระบวนท่าแรกออกมาอีกแล้วทั้งหัวทั้งท้ายติดต่อตามกัน จนไม่มีเวลาชะงักหายแม้สักแวบเดียว

ความพลิกแพลงในท่าทีที่ไม่อาจหยั่งคำนวณของโป้วอั้งเสาะ ตอนนี้ได้แสดงออกไปจนหมดสิ้น ในประกายกระบี่โฉบแฉลบเข้าจู่โจมดั่งสายฟ้าคะนองฝน ถึงกับไม่อาจทำอันตรายมันแม้สักขุมขนหนึ่ง

แต่ทว่า มือของมันก็ถูกกันจนตายไป ถึงกับไม่มีโอกาสชักดาบออกมาต่อต้านได้!

เอี๊ยบไคพลันกล่าวขึ้นอีก

"คนที่บัญญัติเพลงกระบี่นี้ ต้องไม่ใช่เฮียตี๋ตระกูลเต็งเด็ดขาด"

โล่วเซี่ยวเกียร้องอ้อ เอี๊ยบไคกล่าวต่อ

"คนผู้นี้ต้องเคยเห็นแป๊ะไต้เฮี้ยบลงมือมากับตาแน่นอน ดังนั้น จึงสามารถกีดกันทางที่แป๊ะไต้เฮี้ยบอาจจะลงมือได้ให้ตายไปทุกแห่งหน"

"มีเหตุผล"

"นี่ต้องมิใช่เป็นคนที่ดูอยู่ด้านข้างจะสามารถเข้าใจได้เด็ดขาด ข้าพเจ้าคิดว่ามันจะต้องเคยประมือกับแป๊ะไต้เฮี้ยบมาด้วย"

"เป็นไปได้"

"และอาจจะเป็นหนึ่งในหมู่ฆาตกรที่ไปกลุ้มรุมแป๊ะไต้เฮี้ยบทางนอกอารามบ้วยฮวยอำคราครั้งนั้นด้วย"

โล่วเซี่ยวเกียร้องอ้อ

เอี๊ยบไคจ้องมองมันแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"อาจบางทีมันก็คือเต็งเซ่งฮวง"

เต็งเซ่งฮวงคือบิดาของพวกเฮียตี๋เจ๊ม่วยเต็งฮุ้นลิ้ม!

เต็งฮุ้นลิ้มที่ฟังอยู่ด้านข้าง ใบหน้าซีดขาวไปแล้ว คล้ายดั่งพลันเข้าใจเรื่องราวอีกมากหลาย

แต่นางกลับยินยอมให้นางไม่มีวันเข้าใจไปตลอดกาลจะประเสริฐสุด

ตอนนั้น เฮียตี๋ตระกูลเต็งได้จู่โจมไปเจ็ดสิบกว่ากระบี่แล้ว เสียงหอบหายใจของโป้วอั้งเสาะเริ่มดังจนพอได้ยินชัดเจน

แสดงว่ามันไม่มีกำลังพอจะต่อต้านไปอีกนานเท่าใด เพราะกระบี่สัมพันธ์ที่รวดเร็วกว่าสายฟ้าของตระกูลเต็ง กลับยังคงเป็นน้ำตกโกรกไหล คล้ายไม่มีวันสุดสิ้นยุติได้ตลอดกาลก็ปาน!

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถอนใจเบา ๆ

โล่วเซี่ยวเกียจับตามองพลางกล่าว

"หรือท่านคิดจะลงมือช่วยมันอีกกำลังหนึ่ง?"

"ข้าพเจ้าไม่คิด"

"ไม่คิดจริง ๆ?"

เอี๊ยบไคพลันแย้มยิ้มกล่าว

"เป็นความจริง เนื่องเพราะมันไม่จำเป็นต้องให้ข้าพเจ้าลงมือช่วยเลย"

โล่วเซี่ยวเกียขมวดคิ้วเล็กน้อย เบือนหน้าไปมองเงาร่างภายในประกายกระบี่แล้วหน้าพลันเปลี่ยนสีทันที

แปดสิบเอ็ดกระบวนท่ารอบที่สองของเฮียตี๋ตระกูลเต็งใช้หมดสิ้นแล้ว!

กระบี่ทั้งสองของพวกมันยังฉวัดเฉวียนวนเวียน พริบตาที่จะเปลี่ยนกระบวนท่าพลันมีเสียงตวาดดังก้องดั่งฟ้าร้อง!

ในเสียงตวาด ประกายดาบที่แวววับ พ่งวาบออกไปดจอสนีบาตฟาดทำลาย!

ดาบโป้วอั้งเสาะหลุดออกจากฝักแล้ว!

ประกายดาบพอวูบ ร่างเต็งฮุ้นเฮาะพลันพุ่งถอยออกไป ตีลังกากลางอากาศสองตลบจึงร่วงโครมลงบนชายคา แล้วกลิ้งลงมาอีกครั้ง ใบหน้ามันเผือดขาวไม่มีสีเลือด ที่ทรวงอกกลับมีแผลยาว โลหิตทะลักดั่งสายน้ำ!

เต็งฮุ้นลิ้มกรีดร้องด้วยความตระหนก โถมปราดเข้าไปสุดแรง

แต่โล่วเชี่ยวเกียกลับถอนหายใจกล่าว

"นึกไม่ถึง แปดสิบเอ็ดกระบี่ของตระกูลเต็ง ถึงกับยังไม่อาจทัดเทียมหนึ่งดาบของตระกูลแป๊ะ"

เต็งเล้งตงยังคงควงกระบี่ดั่งกังหันในพายุ กัดฟันต่อต้านเพียงลำพัง แต่ดวงตามีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้นแล้ว

จากนั้น ประกายดาบวูบขึ้นอีกแวบหนึ่ง!

เสียงติงดังสดใส กระบี่ในมือถูกฟาดปลิวกระเด็นไป ประกายดาบวูบขึ้นอีกแวบหนึ่ง ก็จะกรีดคอหอยของมันให้ขาดจากกัน

โล่วเชี่ยวเกียพลันตวาดก้อง พุ่งกายลงมาจากอากาศ

เสียงติงดังอีกครั้ง กระบี่ของมันกันดาบโป้วอั้งเสาะไว้ได้!

กระบี่ที่รวดเร็วอย่างยิ่ง ดาบที่รวดเร็วสุดแสน!

ดาบกระบี่พอสัมผัส ประกายไฟกระจายวูบวาบ ดวงตาของโป้วอั้งเสาะก็คล้ายมีเปลวไฟลุกโชนอยู่!

โล่วเชี่ยวเกียร้องเสียงดัง

"อย่างไรก็ตาม ท่านไม่อาจฆ่ามันเด็ดขาด!"

โป้วอั้งเสาะตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะหากท่านฆ่ามัน ท่านต้องสำนึกเสียใจ"

โป้วอั้งเสาะแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่ฆ่ามัน ยิ่งต้องสำนึกเสียใจมากกว่า"

โล่วเชี่ยวเกียลังเลอยู่ ในที่สุดก็ตกลงใจได้ กล่าวเสียงดัง ๆ

"แต่ท่านทราบว่ามันเป็นผู้ใดหรือไม่?"

"หรือมันยังจะมีความสัมพันธ์ใดกับข้าพเจ้า?"

โล่วเชี่ยวเกียกล่าว

"ย่อมมีอยู่ เนื่องเพราะมันเป็นบุตรแป๊ะเทียนอู้ เป็นเฮียตี๋ต่างมารดาของท่าน!"

วาจานี้พอกล่าวไป แต่ละคนต่างตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ กระทั่งเต็งเล้งตงก็เป็นเช่นกัน!

โป้วอั้งเสาะคล้ายตะลึงลานไปแล้ว

โล่วเชี่ยวเกียกล่าวอีก

"หากท่านไม่เชื่อ ลองไปถามมารดามันดู"

โป้วอั้งเสาะโพล่งขึ้น

"มารดามัน...เป็นผู้ใด?"

"ก็คือม่วยม่วยของเต็งเซ่งฮวงเล่าจึงจู๊ นามเต็งแป๊ะฮุ้น ฉายาแป๊ะฮุ้นเซียนจื้อ (เทพธิดาเมฆขาว)!"

ไม่มีลม ไม่มีเสียง กระทั่งลมหายใจก็คล้ายขาดห้วง แผ่นฟ้าแผ่นดินถึงกับคล้ายพลันชะงักงันไป!

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด จึงได้มีเสียงแผ่วทุ้มของโล่วเซี่ยวเกียกล่าวความลับนี้ออกมา

"เต็งตั้วโกวเนี้ย (เต็งแป๊ะฮุ้น) ได้รู้จักกับแป๊ะเทียนอู้ในสมัยที่นางออกประกอบวีรกรรมทางนอกกำแพงใหญ่ นางมาตรแม้นทะนงตัวในความงามและฝีมือ มีสายตาที่สูงเหนือศีรษะ แต่หลังจากพบแป๊ะเทียนอู้แล้ว นางหลงรักในครั้งแรกเลย ถึงกับไม่คำนึงเรื่องราวใด มอบชีวิตทั้งชาติของนางให้กับแป๊ะเทียนอู้...

"สำหรับนางแล้ว เป็นความรักที่สลักจิตใจ ไม่อาจลืมเลือนได้ตลอดกาล ในระหว่างทั้งสองย่อมเคยสาบาน รักกันจนชั่วฟ้าดินดับ นางกระทั่งยังเชื่อ แป๊ะเทียนอู้ต้องทอดทิ้งทุกสรรพสิ่งมาอยู่ร่วมกับนางไปชั่วชีวิต...

"แต่นางกลับมิทราบ แป๊ะเทียนอู้มีนิสัยกรุ้มกริ่ม เรื่องนั้นสำหรับมันแล้วเป็นเพียงการเล่นละคร เป็นเพียงการเชยชมชั่วครั้งคราวเท่านั้น...

"รอจนเมื่อนางกลับมา พบเห็นว่านางถึงกับมีครรภ์ แป๊ะเทียนอู้ก็ได้ลืมนางไปแล้ว...

"ด้วยกฎของตระกูลเต็ง ย่อมไม่ยอมปล่อยให้โกวเนี้ยที่ยังมิได้วิวาห์ก็เป็นมารดาก่อนแน่นอน...

"บังเอิญในตอนนั้น ฮูหยินของเต็งเล่าจึงจู๊ก็มีครรภ์ ในที่สุดจึงได้ใช้แผนตอนต่อบุปผา โดยให้ทารกที่เต็งตั้วโกวเนี้ยกำเนิดมาเป็นของนาง แต่ได้นำทารกที่นางให้กำเนิดมอบแก่ผู้อื่นไปเลี้ยงดูแทน เนื่องเพราะนั่นเป็นบุตรคนที่สามของนาง นางมีบุตรในสายเลือดที่ข้างกายถึงสองคนอยู่แล้ว...

"กอปรกับเต็งเล่าจึงจู๊และม่วยม่วยมีน้ำใจกันลึกซึ้งยิ่ง เพื่อต้องการให้เต็งตั้วโกวเนี้ยมีโอกาสได้เห็นบุตรของนางตลอดเวลา จึงได้ตัดใจกระทำดั่งนั้น...

"ความลับนี้ถูกปกปิดตลอดมาเป็นเวลานานปี กระทั่งเต็งเล้งตงเองก็ยังไม่ทราบ..."

โล่วเซี่ยวเกียเล่าช้า ๆ ดวงตาถึงกับมีประกายเจ็บช้ำรันทดจนเห็นชัด

มิว่าผู้ใดต่างดูออก ที่มันเล่านี้ต้องมิใช่โป้ปดเด็ดขาด

เอี๊ยบไคพลันถามขึ้น

"ในเมื่อความลับนี้ถูกปกปิดมานานปี แล้วท่านไฉนไปทราบได้?"

โล่วเชี่ยวเกียกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"เนื่องเพราะข้าพเจ้า..."

เสียงของมันพลันชะงักหาย ใบหน้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยว หันกายช้า ๆ จับตามองเต็งเล้งตงด้วยความตระหนก

ที่ชายโครงของมันถูกกระบี่สั้นแทงใส่เล่มหนึ่ง คมกระบี่ทะลุชายโครงมันเข้าไปจนเหลือแต่ด้าม!

เต็งเล้งตงก็ถลึงจ้องมันอย่างดุดัน ใบหน้าบิดเบี้ยวอำมหิต พลันกระโดดขึ้นร้องสุดเสียง

"ในเมื่อความลับนี้ไม่มีคนล่วงรู้ ท่านไฉนยังต้องบอกออกมา?"

โล่วเชี่ยวเกียเจ็บปวดจนเหงื่อกาฬแตกโชมหน้า แทบมิอาจยืนมั่นได้แล้ว ตะเกียกตะกายกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ทราบ หลังจากบอกความลับนี้แล้ว ยากยิ่งจะไม่ทำร้ายจิตใจของท่าน แต่ทว่า...เรื่องราวเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็มิอาจไม่บอกได้ ข้าพเจ้า..."

เต็งเล้งตงตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านไฉนมิอาจไม่บอก?"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"เนื่องเพราะหากมันไม่บอก โป้วอั้งเสาะเป็นต้องฆ่าท่านให้ได้!"

เต็งเล้งตงแค่นหัวร่อกล่าว

"มันไฉนต้องฆ่าข้าพเจ้าให้ได้? หรือข้าพเจ้าฆ่าบุตรีของเบ๊คงคุ้งแล้ว มันก็ต้องฆ่าข้าพเจ้า?"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงเย็นชา

"เรื่องราวที่ท่านกระทำ ยังเข้าใจ ผู้อื่นต่างไม่ทราบเลย?"

เต็งเล้งตงโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้ากระทำเรื่องราวใด?"

โป้วอั้งเสาะขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"ท่านจะต้องให้ข้าพเจ้าบอก?"

เต็งเล้งตงตวาด

"ท่านบอกมา"

โป้วอั้งเสาะเค้นเสียงจากไรฟัน

"ท่านใส่ยาพิษในสุรา สังหารซิปินตายไป"

เต็งเล้งตงโพล่งขึ้น

"ท่านไฉนทราบว่าเป็นพิษที่ข้าพเจ้าใส่?"

โป้วอั้งเสาะเค้นเสียง

"ข้าพเจ้าความจริงไม่ทราบเลย จวบจนข้าพเจ้าพบเห็น บนกระบี่พิษที่ฆ่าชุยล้งนั้น ใช้ยาพิษเช่นเดียวกัน จวบจนกระทั่งท่านยอมสารภาพว่า ท่านเป็นตัวการวางแผนฆ่านาง"

ใบหน้าเต็งเล้งตงเผือดขาวทันที คล้ายดั่งไม่อาจโต้เถียงอีกแล้ว

โป้วอั้งเสาะกล่าวต่อไป

"ท่านให้สินบนคนคุมห้องเก็บสุราของฮอฮั่งจึง แต่ก็กลัวกระทำเปิดเผยเกินไป ดังนั้น จึงว่าจ้างบรรดาข้าทาสของฮอฮั่งจึงไปที่เต็งแกจึงของท่านจนหมดสิ้น"

เอี๊ยบไคกล่าวขึ้นบ้าง

"ร่องรอยของฮุยเกี่ยมแขะ (อาฮุย) ก็มีแต่ท่านทราบเท่านั้น ท่านแสร้งไปบอกกับเอ็กไต้เก็ง ยุยงให้มันวางแผนอำมหิตยืมดาบฆ่าคนขึ้น"

โป้วอั้งเสาะกล่าวบ้าง

"เมื่อแผนนั้นล้มเหลว ท่านก็คิดจะให้ข้าพเจ้ากับเอี๊ยบไคเสี่ยงชีวิตกัน แต่ข้างกายเอี๊ยบไคยังมีเต็งฮุ้นลิ้มติดตามอยู่อีกผู้หนึ่ง ท่านเพราะกลัวนางจะเป็นพยานยืนยันให้เอี๊ยบไค จึงเรียกเต็งเล้งกะมาพรากนางไป"

เอี๊ยบไคถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ท่านใส่ไคล้ป้ายผิดข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่านเลย แต่ท่านไม่บังควรฆ่าทารกผู้นั้นจริง ๆ"

โป้วอั้งเสาะถลึงจ้องเต็งเล้งตง พลางแค่นเสียง

"ข้าพเจ้าถามท่าน เรื่องเหล่านี้เป็นท่านกระทำหรือไม่?"

เต็งเล้งตงก้มศีรษะต่ำ เหงื่อกาฬแตกโซมดุจฝนสาดซัด

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าทราบ ที่ท่านกระทำดั่งนี้ หาใช่เพราะตัวท่านเองไม่ ข้าพเจ้าเพียงหวังให้ท่านยอมบอกมา เป็นผู้ใดใช้ท่านไปทำดั่งนี้?"

เต็งเล้งตงตะกุกตะกัก

"ข้าพเจ้า...มิอาจบอก"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ความจริงท่านไม่บอก ข้าพเจ้าก็ทราบแล้ว"

เต็งเล้งตงพลันเงยหน้าร้องขึ้น

"ท่านทราบ?"

เอี๊ยบไคกล่าวช้า ๆ

"เมื่อสิบเก้าปีก่อน มีคนผู้หนึ่งไปกล่าววาจาที่มันความจริงไม่สมควรกล่าวที่หน้าอารามบ้วยฮวยอำ มันกลัวจะถูกผู้อื่นจำสำเนียงของมันได้ ดังนั้น มันจึงต้องการให้ท่านไปสังหารบรรดาพวกได้ยินวาจาประโยคนั้นของมันเพื่อปิดปาก"

เต็งเล้งตงก้มศีรษะลงอีกครั้ง

โป้วอั้งเสาะเขม้นมองมันแน่วนิ่ง พลางเน้นทีละคำ

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงถามท่าน คนผู้นั้นคือเต็งเซ่งฮวงหรือไม่?"

เต็งเล้งตงขบกรามแนบแน่น ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดใจ แต่มิอาจส่งเสียงเลยแม้สักคำเดียว

หรือมันยอมรับโดยดุษณี?

เต็งเซ่งฮวงเฮียม่วยมีน้ำใจที่ลึกซึ้ง เมื่อเห็นม่วยม่วยของมันถูกผู้อื่นหยามทำลายเยี่ยงนั้น ต้องเจ็บช้ำรันทดไปชั่วชีวิต มันย่อมต้องการล้างแค้น!

มันจะฆ่าแป๊ะเทียนอู้ มีเหตุผลของมันอยู่

โล่วเซี่ยวเกียพิงอยู่บนต้นไม้โดดเดี่ยว หอบหายใจถี่เร็ว พลันร้องสุดเสียง

"มิว่าอย่างไร ข้าพเจ้าไม่เชื่อเด็ดขาดว่า เต็งเล่าจึงจู๊จะเป็นฆาตกรฆ่าคนได้"

เอี๊ยบไคตาลุกวาว รีบถามขึ้น

"หรือท่านยังเข้าใจมันกระจ่างกว่าผู้อื่น?"

"ข้าพเจ้าย่อมเข้าใจท่านกระจ่างกว่าผู้อื่น"

"เพราะเหตุใด?"

โล่วเซี่ยวเกียฝืนยิ้มด้วยความรันทด กล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าคือทารกคนที่ท่านนำไปมอบให้ผู้อื่นช่วยเลี้ยงดู ความจริงข้าพเจ้าควรมีนามเต็งเล้งตง"

นี่ก็เป็นเรื่องผิดคาดหมายอีกประการ!

ทั้งปวงต่างต้องตะลึงลานไปในบัดดล!

เต็งเล้งตงจับตามองมันด้วยความตระหนก พลางร้อง

"ท่าน...ท่านก็คือ...ท่านก็คือ..."

โล่วเซี่ยวเกียแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าก็คือเต็งเล้งตง ท่านก็เป็นเต็งเล้งตง วันนี้ เต็งเล้งตงถึงกับลงมือฆ่าเต็งเล้งตง พวกท่านว่าเรื่องนี้น่าขบขันหรือไม่?"

มันแย้มยิ้มแล้วล้วงถั่วขึ้นอีกเม็ดหนึ่ง โยนขึ้นอากาศ โยนสูงอย่างยิ่ง

แต่ถั่วยังมิทันร่วงลงมา ร่างมันก็ล้มลงไปก่อน ตอนมันล้มลง มุมปากยังมีรอยยิ้มเล็กน้อย

แต่ผู้อื่นกลับยิ้มไม่ออกแล้ว

มีแต่เต็งฮุ้นลิ้มเท่านั้นที่หลั่งน้ำตาพึมพำ

"หรือมันเป็นซากอของเราจริง ๆ หรือมันเป็นจริง ๆ..."

เต็งเล้งตงปั้นหน้าเครียด แต่ยังคงไม่อาจอำพรางความรันทดหดหู่ที่เกิด กล่าวเสียงเย็นชา

"มิว่าอย่างไร เจ้ามีซากอเยี่ยงนี้ ย่อมมิใช่เป็นเรื่องอัปยศ"

เต็งฮุ้นลิ้มพลันโถมไปที่เบื้องหน้าเต็งเล้งตง หลั่งน้ำตาร้องขึ้น

"อย่างนั้นท่านเป็นผู้ใดกัน?...เป็นผู้ใดเรียกให้ท่านไปกระทำเรื่องเหล่านั้น? ท่านไฉนไม่บอก?"

เต็งเล้งตงกล่าวด้วยความรันทด

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

ทันใดนั้น มีเสียงฝีเท้าม้าดังถี่เร็วเข้ามาขัดวาจาของเต็งเล้งตง แล้วม้าพ่วงพีตัวหนึ่งพุ่งปราดเข้ามาดุจสายฟ้า

คนบนหลังม้าเป็นชายฉกรรจ์อาภรณ์รัดกุม พอห้อม้าเข้าในลานตึก พลิ้วตัวลงฟุบกราบพื้นแล้วกล่าว

"ผู้ต่ำต้อยเต็งเฮี้ยง รับคำสั่งจากเต็งเล่าจึงจู๊ จงใจมาเชิญโป้วอั้งเสาะกงจื้อเอี๊ยบไคกงจื้อ ไปที่เต็งแกจึงเป็นพิเศษ เล่าจึงจู๊ได้เตรียมสุราอาหารอยู่ที่หอเทียนซิมน้อมต้อนรับการให้เกียรติของท่านทั้งสองอยู่"

สีหน้าโป้วอั้งเสาะเปลี่ยนแปรอีกครั้ง แค่นหัวร่อกล่าว

"แม้นับว่ามันไม่เชิญ เราก็ต้องไป แต่สุราอาหารโต๊ะนั้นของมัน กลับยังคงเหลือไว้ให้มันดื่มกินเองเถิด"

เต็งเฮี้ยงกล่าว

"ท่านที่นับถือคือโป้วกงจื้อ?"

"ใช่"

"เล่าจึงจู๊ยังมีคำสั่ง ให้ข้าพเจ้าถ่ายทอดวาจาแก่โป้วกงจื้ออีกประโยคหนึ่ง"

"บอกมา"

"เล่าจึงจู๊ขอให้โป้วกงจื้ออย่างไรก็ต้องให้เกียรติไป เนื่องเพราะท่านได้เตรียมของสิ่งหนึ่งเพื่อมอบแก่โป้วกงจื้อแล้ว"

"มันจะมอบกระไรให้เรา?"

"ยุติธรรม"

โป้วอั้งเสาะขมวดคิ้วทวนคำ

"ยุติธรรม?"

เต็งเฮี้ยงกล่าวอย่างนอบน้อม

"ที่เล่าจึงจู๊จะคืนให้โป้วกงจื้อ ก็คือความยุติธรรม"

ยุติธรรม นับเป็นของที่ประหลาดพิสดารอย่างยิ่ง

มาตรว่าท่านไม่เห็นมัน สัมผัสมันไม่ถูก แต่กลับไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธว่าไม่มีมันดำรงอยู่

ยามท่านเข้าใจว่ามันลืมท่านไปแล้วนั้น มันมักจะพลันมาปรากฏที่เบื้องหน้าท่านอยู่บ่อยครั้ง

หอเทียนซิม (หัวใจฟ้า) มิใช่อยู่กลางฟ้า แต่อยู่กลางสระ

สระไม่กว้างใหญ่นัก ดอกบัวโรยราไปแล้ว ใบบัวยังเขียวขจี น้ำใสในสระสะท้อนเงาลูกกรงสีแดงของหอ ใต้ลูกกรงมีเรือผูกอยู่หลายลำ

ม่านหน้าต่างรอบข้างถูกม้วนขึ้น ชายชราที่ผมขาวโพลงทีท่าเคร่งเครียดสำรวมผู้หนึ่ง กำลังนั่งอยู่ริมลูกกรงเพียงลำพัง เหม่อมองดูชายฝั่งแน่วนิ่ง

ที่ท่านเห็น คล้ายดั่งหดหู่เช่นเดียวกับดอกบัวที่โรยราในปลายฤดูชิวเทียน แต่ดวงตาทั้งสองของท่าน กลับยังแจ่มใสและมั่นคง

เนื่องเพราะท่านตกลงใจเด็ดเดี่ยวแล้ว!

ท่านตกลงใจจะคืนความยุติธรรมให้แก่ผู้อื่น

วิกาลยิ่งดึกสงัด ดวงดาวยิ่งร่อยหรอ

เสียงเอี๊ยดดังเบา ๆ เรือเร็วลำหนึ่งลอยมาจากริมฝั่ง ผู้ยืนอยู่หัวเรือเป็นบุรุษหนุ่มอาภรณ์ดำ หน้าซีดขาว ในมือกำดาบสีดำเล่มหนึ่ง

มือที่ซีดขาว ดาบที่ดำสนิท!

โป้วอั้งเสาะเดินช้า ๆ ขึ้นไปบนหอ

มันพลันรู้สึกอ่อนล้าอย่างยิ่ง คล้ายดั่งคนที่บุกบั่นข้ามโขดเขาเขินเนินไศลอันสุดไกล พลันมาถึงจุดหมายปลายทางที่พึงพักผ่อนได้ แต่กลับพาลขาดความลิงโลดยินดีที่ผู้คนควรพึงพอใจ

'คนต่างมาครบแล้ว...'

บัดนี้ ในที่สุดก็เผชิญกับศัตรูครบหน้าแล้ว มันมีความเชื่อมั่น เบ็คงคุ้งจะต้องหลบซ่อนอยู่ในที่นี้แน่

เนื่องเพราะชายชราผู้นั้น ไม่มีทางอื่นใดพอจะไปได้อยู่แน่ชัด

ความอาฆาตแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้ามาถึงสิบเก้าปี เห็นชัดว่าจะได้สะสางบัญชีโลหิตในบัดนี้ มันไฉนถึงกับไม่มีความรู้สึกลิงโลดยินดีสักน้อยนิด?

นี่กระทั่งมันเองก็ยังไม่เข้าใจ

มันเพียงรู้สึกว้าวุ่นเป็นอย่างยิ่ง

การตายของชุยล้ง การตายของโล่วเชี่ยวเกีย การตายของทารกผู้นั้น...พวกเหล่านี้ความจริงไม่สมควรตาย เฉกเช่นกับบุปผาที่เพิ่งเบ่งบาน พลันโรยราลงในทันที

พวกมันไฉนตายไปได้? ตายอยู่กับมือผู้ใด?

ชุยล้งเป็นสตรีที่มันรักที่สุด แต่เป็นบุตรีของศัตรูมัน

เต็งเล้งตงเป็นคนที่มันเคียดแค้นชิงชังที่สุด แต่กลับเป็นเฮียตี๋ของมัน

มันจะเห็นแก่ความอาฆาตแค้นของชุยล้ง ไปฆ่าเฮียตี๋ของมันได้?

ไม่ได้เด็ดขาด

แต่มันไหนเลยจะเบิ่งตาดู หลังจากชุยล้งตายเพื่อมันไปแล้ว กลับถือศัตรูที่ฆ่านาง มาเป็นเฮียตี๋ของมันได้?

มันความจริงออกมาเพื่อล้างแค้น ความแค้นได้ฝังจิตฝังใจมันลึกซึ้งยิ่ง

แต่มันมิเคยได้คิดเลยว่า ความแค้นถึงกับพัวพันจนยุ่งเหยิง ถึงกับกลายเป็นซับซ้อนปานนี้!

มันแทบไม่มีความกล้าไปเผชิญหน้ากับมัน

เนื่องเพราะมันทราบ มาตรว่าฆ่าศัตรูทั้งมวลไปหมดสิ้น ความเจ็บช้ำใจของมัน ยังคงไม่มีปัญญาคลี่คลายไปได้เช่นกัน

แต่มันบัดนี้แม้ทราบแน่แก่ใจ สุราที่ตั้งอยู่เบื้องหน้าเป็นสุราขมขื่น ยังคง

ต้องดื่มลงไปอยู่นั่นเอง

มันก็ไม่มีทางที่จะถอยหนีได้!

มันพลันพบเห็น ในที่สุดมันก็เผชิญหน้ากับเต็งเซ่งฮวง มันพลันพบเห็นเต็งเซ่งฮวงถึงกับหนักแน่นเยือกเย็นยิ่งกว่ามันมากนัก

โคมไฟสว่างไสวดั่งกลางวัน สาดส่องเห็นผมขาวโพลงของชายชรา สาดส่องเห็นใบหน้าที่เคร่งเครียดและเย็นชา

รอยย่นทุกเส้นสาย ทุกขุมขนของท่าน โป้วอั้งเสาะต่างเห็นถนัดชัดเจน

สายตาที่มั่นคงของท่านก็จับมองอยู่บนใบหน้าที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะ พลันกล่าวขึ้น

"เชิญนั่ง"

โป้วอั้งเสาะมิได้นั่งลง และมิได้เอ่ยปาก กระทั่งบัดนี้โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึกมันถึงกับมิทราบควรกล่าววาจาใด

เต็งเซ่งฮวงทรุดกายนั่งช้า ๆ ลงไปก่อน กล่าวช้า ๆ

"เราทราบว่า ท่านต้องไม่ยอมนั่งร่วมดื่มสุราในชายคาเดียวกับศัตรูของท่านเด็ดขาด"

โป้วอั้งเสาะยอมรับ เต็งเซ่งฮวงกล่าวต่อ

"บัดนี้ท่านย่อมทราบแล้ว เราคือตัวการวางแผนไปสร้างคดีโลหิตที่นอกอารามบ้วยฮวยอำเมื่อสิบเก้าปีก่อน เป็นตัวการใช้ให้เต็งเล้งตงไปกระทำเรื่องเหล่านั้น"

ร่างของโป้วอั้งเสาะเริ่มสั่นระริก

เต็งเซ่งฮวงกล่าวต่อไป

"เราฆ่าแป๊ะเทียนอู้ มีเหตุผลของเราอยู่ ท่านจะล้างแค้น ก็มีเหตุผลของท่าน เรื่องนี้มิว่าผู้ใดถูกผู้ใดผิด เราต่างเตรียมคืนความยุติธรรมให้แก่ท่าน"

ใบหน้าของท่านยังคงเย็นชาดั่งเดิม เพ่งมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง กล่าวเสียงเย็นชาสืบไป

"เราเพียงหวังให้ท่านบอก ที่ท่านต้องการคือความยุติธรรมเยี่ยงไรกันแน่?"

โป้วอั้งเสาะกำดาบแนบแน่นกว่าเดิม พลันกล่าวขึ้น

"ยุติธรรมมีเพียงประเภทเดียว"

เต็งเซ่งฮวงผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ใช่ ความยุติธรรมที่แท้จริงมีเพียงหนึ่งเดียว แต่เสียดาย ความยุติธรรมเยี่ยงนี้กลับมักถูกคนบิดเบือนไปเสมอ"

โป้วอั้งเสาะร้องอ้อ เต็งเซ่งฮวงกล่าวต่อ

"เราฆ่าบิดาท่าน ท่านจะฆ่าเรา เราย่อมยอมรับว่านี่เป็นความยุติธรรม แต่หากท่านมีน้องพี่ร่วมสายโลหิตถูกคนทำลายไป ท่านก็จะเป็นเช่นดั่งเรา ไปฆ่าคนผู้นั้นทิ้งหรือไม่?"

ใบหน้าซีดขาวของโป้วอั้งเสาะพลันบิดเบี้ยวไป

เต็งเซ่งฮวงกล่าวต่อ

"บัดนี้ บุตรคนโตของเราบาดเจ็บสาหัส บุตรคนรองของเรากลายเป็นคนพิการ บุตรคนที่สามของเราแม้มิใช่ถูกท่านฆ่า แต่ก็ได้ตายไปเพราะสาเหตุนี้"

ใบหน้าที่กระด้างเย็นชาของท่านปรากฏแววเจ็บช้ำขึ้นมาเช่นกัน กล่าวช้า ๆ สืบไป

"คนที่ฆ่ามัน มาตรแม้นเป็นทายาทของตระกูลแป๊ะท่าน แต่ก็เป็นคนที่เราเลี้ยงมากับมือ กลับจะให้เราไปเรียกร้องความยุติธรรมจากที่ใด?"

โป้วอั้งเสาะหลุบตา มองดูดาบในมือที่กำแนบแน่น

โป้วอั้งเสาะมิทราบควรตอบอย่างไรจริง ๆ กระทั่งยังมิกล้าเผชิญหน้ากับชายชราที่มีแต่ความขุ่นแค้นรันทดจนอัดอกนี้ด้วย

เต็งเซ่งฮวงถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"แต่เราเป็นคนชราภาพแล้ว เราปลงเรื่องราวมากหลายตกได้ หากแม้นท่านจะต้องทวงความยุติธรรมจากเรา เราก็ต้องทวงความยุติธรรมของเรา ความอาฆาตแค้นนี้คงจะไม่มีวันสุดสิ้นยุติได้"

กล่าวต่อด้วยเสียงราบเรียบ

"วันนี้ท่านมาฆ่าเราเพื่อล้างแค้นแทนบิดา ยุติธรรมอย่างยิ่งก็จริง แต่วันหน้าหากบุตรหลานของเราฆ่าท่านเพื่อล้างแค้นแทนเรา ไยมิใช่ยุติธรรมอย่างยิ่งเช่นกัน?"

โป้วอั้งเสาะพบเห็น มือของเอี๊ยบไคสั่นระริก

เอี๊ยบไคยืนที่ข้างกายมันนี่เอง ดวงตามีประกายเจ็บช้ำรันทดยิ่งกว่ามันเสียอีก

เต็งเซ่งฮวงกล่าวต่อ

"มิว่าความยุติธรรมของผู้ใด เป็นยุติธรรมที่แท้จริง แต่ความอาฆาตแค้นนี้ไม่อาจให้มันยืนยาวสืบต่อไปเด็ดขาด ผู้ที่ตายไปกับความอาฆาตแค้นนี้มีจำนวนมากเกินพอแล้ว ดังนั้น..."

ดวงตาของท่านยิ่งสุกใส จับมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่งแล้วกล่าว

"เราตกลงใจคืนความยุติธรรมที่ท่านต้องการให้!"

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องเงยหน้าขึ้นมองท่าน

ชายชราผู้นี้เป็นฆาตกรร้ายที่ชั่วช้าเลือดเย็นนั้นจริงหรือไม่? หรือเป็นวิญญูชนที่มีความเที่ยงธรรมอย่างยิ่ง?

โป้วอั้งเสาะสังเกตไม่ออก

เต็งเซ่งฮวงกล่าวต่อ

"แต่เรายังหวังให้ท่านยินยอมรับปากเราประการหนึ่ง"

โป้วอั้งเสาะสงบฟังอยู่ เต็งเซ่งฮวงกล่าวต่อ

"หลังจากเราตายไปแล้ว ความอาฆาตแค้นนี้ควรต้องยุติลง หากยังมีผู้ใดตายเพราะความอาฆาตแค้นรายนี้ มิว่าเป็นผู้ใดตายกับมือผู้ใด วิญญาณในปรภพของเราต้องไม่ยอมอภัยให้มันเด็ดขาด!"

เสียงของท่านพลันกลายเป็นเกรี้ยวกราดรันทด แต่มีพลานุภาพขู่ขวัญผู้คนจนขนลุกเกรียว

โป้วอั้งเสาะขบกรามร้องเสียงแหบแห้ง

"แต่เบ๊คงคุ้ง...ข้าพเจ้ามิว่าเป็นหรือตาย ต่างต้องไม่ยอมปล่อยมันเด็ดขาด!"

เต็งเซ่งฮวงพลันมีรอยยิ้มที่พิกลอย่างยิ่ง กล่าวเสียงราบเรียบ

"เราย่อมทราบ ท่านต้องไม่ยอมปล่อยมันแน่นอน แต่เสียดาย ท่านจะทำอย่างไรกับมัน มันก็ไม่แยแสความสนใจแล้ว"

โป้วอั้งเสาะโพล่งด้วยความตระหนก

"วาจาท่านหมายความอย่างไร?"

เต็งเซ่งฮวงแย้มยิ้มอีก แต่เป็นรอยยิ้มที่ยิ่งพิกลกว่าเดิม ดวงตาก็มีประกายหดหู่รันทดจนบอกมิถูก

"เราหวังให้ท่านวันหน้าจดจำไว้ตลอดกาล ความแค้นก็คล้ายหนี้สิน ยามท่านเคียดแค้นผู้อื่น ก็เท่ากับท่านติดค้างบัญชีตัวเองรายหนึ่ง ในใจท่านยิ่งมีความแค้นมาก อย่างนั้นท่านที่ยังมีชีวิตในโลก ก็จะไม่มีวันได้รับความสุขเลยสักชั่วครู่ยาม"

เมื่อกล่าววาจานี้จบคำ ยกจอกขึ้นหมายจะดื่มลงไป แต่ในพริบตานั้น พลันมีประกายสุกใสวูบขึ้นแวบหนึ่ง!

ประกายที่เร็วดั่งสายฟ้า!

จากนั้น เสียงติงดังเบา ๆ จอกสุราในมือเต็งเซ่งฮวงแตกกระจายออกไป มีดสั้นเล่มหนึ่งร่วงหล่นลงสู่พื้นพร้อมกับเศษจอกสุรา

มีดบิน! มีดบินที่ยาวเพียงสามนิ้วเจ็ดหุน!

โป้วอั้งเสาะเหลียวขวับกลับไป ถลึงจ้องเอี๊ยบไคด้วยความตระหนก

ใบหน้าเอี๊ยบไคถึงกับคล้ายแปรเปลี่ยนซีดขาวเช่นเดียวกับมัน แต่มือทั้งสองกลับมั่นคงอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคเพ่งมองเต็งเซ่งฮวงแน่วนิ่ง เต็งเซ่งฮวงก็จับจ้องเอี๊ยบไคด้วยความตระหนก

"เพราะเหตุใด? ท่านทำเช่นนี้เพราะเหตุใด?"

เสียงของเอี๊ยบไคหนักแน่นอย่างยิ่ง

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ สุราในจอกนี้มียาพิษ และก็ทราบ สุรายาพิษจอกนี้ความจริงมิใช่ท่านควรจะดื่ม"

เต็งเซ่งฮวงโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"เป็น...เป็นความหมายใดของท่าน?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ความหมายของข้าพเจ้า หรือท่านยังไม่เข้าใจจริง ๆ ?"

เต็งเซ่งฮวงจับตามองแน่วนิ่ง ใบหน้าที่แตกตื่นสงสัยพลันกลับกลายเป็นเจ็บช้ำรันทด กล่าวเสียงเครือ

"อย่างนั้น ความหมายของเรา ท่านไฉนยังไม่เข้าใจ?"

เอี๊ยบไคกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจ ท่านคิดจะใช้โลหิตของท่าน มาลบล้างความอาฆาตแค้นรายนี้ไป แต่ทว่า โลหิตนี้ก็มิใช่ท่านสมควรหลั่งออกมา"

เต็งเซ่งฮวงโพล่งขึ้น

"เราหลั่งโลหิตของตัวเราเอง เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

"ย่อมเกี่ยวข้องอยู่"

เต็งเซ่งฮวงตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

"เป็นคนที่ไม่ปรารถนาเห็นผู้ไร้ความผิดมาหลั่งโลหิต"

โป้วอั้งเสาะมีความตื่นเต้นขึ้นบ้างแล้ว รีบชิงกล่าว

"ท่านว่าคนผู้นี้ไร้ความผิด?"

เอี๊ยบไครับคำเสียงหนักแน่น

"ถูกต้อง"

โป้วอั้งเสาะถามอีก

"ฆาตกรที่เมื่อสิบเก้าปีก่อนไปกล่าวคำ 'คนต่างมาครบแล้ว' ที่นอกอาราม

บ้วยฮวยอำ หรือมิใช่มันผู้นี้?"

"มิใช่เด็ดขาด"

"ท่านไฉนทราบ? ท่านไฉนกล้าแน่ใจ?"

"เนื่องเพราะมิว่าผู้ใด หากไปทนเหน็บหนาวอยู่ในหิมะน้ำแข็ง เป็นเวลากว่าสองชั่วยาม เมื่อกล่าวถึงคำ 'เหลิน' (คน) เสียงก็ยากยิ่งจะไม่เปลี่ยนไปจากปกติได้ แต่ทว่า ท่านความจริงไม่จำเป็นต้องไปฆ่าคนปิดปากเพราะสาเหตุนี้เลย"

โป้วอั้งเสาะโพล่งขึ้น

"ท่านไฉนทราบ กล่าวคำ 'เหลิน' ในเวลาเยี่ยงนั้น เสียงจะต้องเปลี่ยนจากปกติ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทดลองมาแล้ว"

โดยไม่รอให้โป้วอั้งเสาะเอ่ยปากทักท้วง เอี๊ยบไครีบกล่าวต่อไป

"อย่าว่าแต่ตอนเกิดคดีโลหิต ที่นอกอารามบ้วยฮวยอำเมื่อสิบเก้าปีก่อน ท่านความจริงมิได้ออกจากเต็งแกจึงไปแม้สักก้าวเดียว"

"ท่านมีความมั่นใจ?"

"ข้าพเจ้าย่อมมั่นใจ"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะวันนั้น เท้าขวาของท่านบาดเจ็บสาหัส ไม่มีปัญญาเคลื่อนกายไปที่ใดได้ และหลังจากวันนั้นแล้ว ท่านก็มิเคยออกจากเต็งแกจึงไปอีกเลย เนื่องเพราะจวบจนบัดนี้ บาดแผลที่เท้าของท่านยังไม่ทุเลาเป็นปกติ ยังคงเป็นเช่นดั่งท่าน... คนที่เคลื่อนไหวไม่สะดวก"

เต็งเซ่งฮวงพลันผุดลุกขึ้น ถลึงจ้องเอี๊ยบไคแน่วนิ่งชั่วครู่ แต่แล้วพลันถอนหายใจยาวด้วยความรันทด นั่งช้า ๆ ไปอีกครา ใบหน้าที่หนักแน่นเยือกเย็น ได้แปรเปลี่ยนเป็นชราภาพกว่าเดิมมากหลายแล้ว

เอี๊ยบไคกล่าวสืบไป

"และข้าพเจ้ายังทราบ ผู้ที่แทงเท้าขวาท่านบาดเจ็บ คือมือกระบี่เร็วอันดับหนึ่งในแผ่นดินยุคนั้น เป็นมือกระบี่ของพรรคกิมจี๊ปัง ที่มีอิทธิพลอำนาจสยบแผ่นดินไว้ใต้บารมี เป็นมือกระบี่อาวุโสที่มีนามทัดเทียมกับฮุยเกี่ยมแขะ..."

โป้วอั้งเสาะโพล่งสุดเสียง

"จิ้นบ้อเมี่ย?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะกล่าวต่อ

"ถูกแล้ว คือจิ้นบ้อเมี่ยเอง จวบจนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ ไฉนจิ้นบ้อเมี่ย

จึงได้ถ่ายทอดกระบี่เร็วของท่านให้แก่โล่วเชี่ยวเกีย"

ถอนหายใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"คิดว่านั่นต้องเนื่องเพราะ เมื่อท่านประลองกับเต็งเล่าจึงจู๊แล้ว มีความรักพอใจในฝีมือของกันและกัน เคารพนับถือในกันและกัน ดังนั้นจึงได้พาบุตรตระกูลเต็งที่ไม่ต้องการให้ผู้อื่นทราบไปเลี้ยงอบรม แต่เสียดายที่เพลงกระบี่สุดยอดฟ้าดินของท่าน มาตรแม้นเสริมสร้างโล่วเชี่ยวเกียมีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน แต่นิสัยมุทะลุเจ้าอารมณ์ของท่าน กลับทำร้ายชีวิตโล่วเชี่ยวเกียไป"

เต็งเซ่งฮวงก้มศีรษะด้วยความรันทด น้ำตาชายชราผู้เข้มแข็งเอ่อคลอแทบหยดหยาดแล้ว

โป้วอั้งเสาะจ้องเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง ถามเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านไฉนทราบเรื่องราวเหล่านี้? ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

เอี๊ยบไคลังเลอยู่ ดวงตามีประกายเจ็บช้ำอย่างบอกมิถูกอีกครา ถึงกับไม่อาจตัดสินใจ สมควรตอบคำถามประโยคนี้ของโป้วอั้งเสาะหรือไม่?

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องคุกคามถามเสียงเกรี้ยวกราด

"หากฆาตกรมิใช่มัน เต็งเล้งตงไปฆ่าคนปิดปากเพื่อผู้ใด?"

เอี๊ยบไคก็มิได้ตอบคำถามนี้ พลันหันไปถลึงจ้องปากบันไดแน่วนิ่ง

ได้ยินที่ชั้นล่างมีคนส่งเสียงเย็นชา

"เพื่อเราเอง..."

กระแสเสียงแหบพร่าแผ่วทุ้ม มิว่าผู้ใดได้ยินต่างต้องรู้สึกเสียดหูอย่างยิ่ง

แต่ทว่า ที่เดินขึ้นมาพร้อมกับเสียง กลับเป็นสตรีที่มีความงามสง่าปานเทพธิดา

นางสวมกระโปรงจีบที่ยาวเรี่ยพื้น เนื้อผ้าเบานุ่มพลิ้วไปตามฝีก้าว ใบหน้ายังมีป่านดำคลุมอยู่อีกชั้นหนึ่ง แต่ยิ่งเน้นความงามของนางให้ลี้ลับกว่าเดิม งามสะคราญจนผู้คนแทบมิกล้าเพ่งมอง

บุคลิกของนางยิ่งงามสง่า แม้นับว่ายืนนิ่งอยู่ในที่นั้น ยังคล้ายมีเสน่ห์โน้มน้าวจิตใจผู้คน จนมิอาจต่อต้านขัดขืนได้

เมื่อเห็นนางเดินขึ้นมา ใบหน้าเต็งเซ่งฮวงแปรเปลี่ยนไปทันที ร้องด้วยความตระหนก

"ท่านไม่สมควรมาเลย"

สตรีโฉมสะคราญกล่าวสวนคำ

"ข้าพเจ้าต้องมา!"

เสียงของนางขัดกับร่างของนางอย่างยิ่ง มิว่าผู้ใดก็นึกไม่ถึง สตรีที่โฉมสะคราญปานนี้ถึงกับมีเสียงที่ขัดหูปานนี้!

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"ท่านว่า ที่เต็งเล้งตงฆ่าคนปิดปากล้วนกระทำเพื่อท่าน?"

"ถูกแล้ว"

"เพราะสาเหตุใด?"

"เนื่องเพราะเราจึงเป็นศัตรูที่แท้จริงของท่าน แป๊ะเทียนอู้ตายกับมือของเราเอง!"

เสียงของนางยังเปี่ยมความอาฆาตแค้นจนเหี้ยมอำมหิต เค้นจากไรฟันต่อไป

"เนื่องเพราะเราก็คือมารดาเต็งเล้งตง"

หัวใจโป้วอั้งเสาะคล้ายวาบหวิวลงไป หัวใจเต็งเซ่งฮวงก็วาบหวิวลงไป

หัวใจเอี๊ยบไคเล่า? มีผู้ใดทราบความรู้สึกในตอนนี้?

สายตาหลังป่านดำของเต็งแป๊ะฮุ้นเบือนมาจ้องมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง กล่าวเสียงเย็นชา

"เต็งเซ่งฮวงเป็นคนเช่นไร ตอนนี้ท่านจะต้องดูออกได้แล้ว เพราะม่วยม่วยที่ไม่รักดีของมัน มันถึงกับคิดจะเสียสละตัวเอง แต่มันมิทราบ ที่ทำเยี่ยงนี้ไม่มีสาเหตุสมควรเลย"

นางถอนหายใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"หากมิใช่ท่านลงมือ ผลที่จะเกิดขึ้นในภายหลังอาจบางทียิ่งเลวร้ายมิกล้าคาดคิด ดังนั้น มิว่าอย่างไร เรายังต้องขอบคุณท่านเป็นอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคฝืนหัวร่อ คล้ายนอกจากฝืนหัวร่อแล้ว มิทราบควรกล่าวกระไรอีก

เต็งแป๊ะฮุ้นกล่าวต่อไป

"แต่เราก็รู้สึกประหลาดใจ ท่านเป็นผู้ใดกันแน่? ไฉนล่วงรู้เรื่องราวมากหลายปานนี้?"

เอี๊ยบไคส่งเสียงแผ่วเบา

"ข้าพเจ้า..."

เต็งแป๊ะฮุ้นสอดคำทันที

"ท่านไม่ต้องบอก เราก็ไม่คิดต้องการทราบท่านเป็นผู้ใด"

นางพลันหันขวับกลับมา จับตาที่คมวาวราวสายฟ้าจ้องมองโป้วอั้งเสาะแล้วกล่าว

"เราเพียงต้องการให้ท่านทราบว่าเราเป็นผู้ใดเท่านั้น"

โป้วอั้งเสาะกำหมัดแนบแน่น ร้องเสียงเครือ

"ข้าพเจ้า...ทราบท่านเป็นผู้ใดแล้ว"

เต็งแป๊ะฮุ้นพลันหัวร่อดั่งคลุ้มคลั่งแล้วกล่าว

"ท่านทราบ? ท่านทราบจริง ๆ? ที่ท่านทราบมีมากน้อยเท่าใดกันแน่?"

โป้วอั้งเสาะไม่อาจตอบได้

โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึก ต่างรู้จักผู้คนทั้งมวลไม่มากเลย เนื่องเพราะมันมิเคยต้องการไปเข้าใจผู้อื่น และมิเคยไปทดลองมา

เต็งแป๊ะฮุ้นยังคงหัวร่ออยู่ไม่หยุดยั้ง

เสียงหัวร่อของนางกราดเกรี้ยวและบ้าคลั่ง พลันยกมือกระชากป่านดำคลุมหน้าของนางออกอย่างแรง

โป้วอั้งเสาะตะลึงลาน แต่ละคนต่างตะลึงลานหมดสิ้น

ใบหน้าที่ซ่อนอยู่หลังป่านดำ มาตรแม้นสวยงามอย่างยิ่ง แต่กลับชาด้านโดยสิ้นเชิง

นางกำลังแผดหัวร่ออยู่ แต่ใบหน้าของนางกลับไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

นี่ต้องมิใช่เป็นใบหน้าของคนมีชีวิตเด็ดขาด!

มันความจริงก็มิใช่ใบหน้าคนอยู่แล้ว...มันเป็นเพียงหน้ากากเท่านั้น!

รอจนเมื่อนางกระชากหน้ากากออก โป้วอั้งเสาะพลันรู้สึกเย็นเฉียบทั้งร่าง ราวถูกเหวี่ยงลงไปในหล่มน้ำแข็ง

หรือนี่จึงเป็นใบหน้าแท้จริงของนาง?!

โป้วอั้งเสาะมิกล้าเชื่อ และไม่อาจหักใจไปเชื่อ!

โป้วอั้งเสาะมิเคยพบเห็นเรื่องราวใด ที่สามารถบันดาลให้มันตระหนกยิ่งกว่าใบหน้านี้ เนื่องเพราะนั่นไม่อาจนับเป็นใบหน้าของคนได้เลย

ใบหน้านี้ไม่อาจแยกแยะเค้าและองคาพยพใด ๆ เพียงสามารถเห็นแต่รอยแผลเป็นพาดกันอยู่เกลื่อนกลาด และมิทราบมีอยู่มากน้อยเท่าใด ดูไปคล้ายกับเป็นหน้ากากที่ถูกเหยียบย่ำจนแหลกเละแล้วก็ปาน

เต็งแป๊ะฮุ้นแผดหัวร่อกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ ไฉนใบหน้าเราจึงกลายเป็นสภาพนี้?"

โป้วอั้งเสาะยิ่งไม่อาจตอบ

โป้วอั้งเสาะเพียงทราบ เมื่อกาลก่อน แป๊ะฮุ้นเซียนจื้อเต็งแป๊ะฮุ้นเป็นสตรีงามที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน

เต็งแป๊ะฮุ้นกล่าวต่อ

"นี่เป็นเราใช้ดาบกรีดขึ้นเอง กรีดรวมเจ็ดสิบเจ็ดดาบ เนื่องเพราะเราอยู่ร่วมกับคนทรยศผู้นั้นมาเจ็ดสิบเจ็ดวัน เรานึกถึงเรื่องราวของวันหนึ่ง เราก็กรีดไปบนใบหน้าดาบหนึ่ง แต่เรื่องราวเหล่านั้น กลับสร้างความเจ็บช้ำให้แก่เรายิ่งกว่าดาบที่กรีดใส่ใบหน้าเสียอีก"

เสียงของนางพลันเปลี่ยนเป็นแหบเครือกว่าเดิม กล่าวสืบต่อไป

"เราแค้นใบหน้าของตัวเราเอง หากมิใช่เนื่องเพราะใบหน้านี้ มันต้องไม่สนใจเรา เราไหนเลยจะต้องเจ็บช้ำเพราะมันไปชั่วชีวิต?"

โป้วอั้งเสาะเย็นเฉียบจนชาแข็ง มันเข้าใจความรู้สึกเยี่ยงนี้กระจ่าง เนื่องเพราะมันก็เคยมีความเจ็บปวดเยี่ยงนี้มา จวบจนบัดนี้ ยามใดที่มันคิดถึงวันเวลามันเมาจนสลบไสลแทบมิเป็นผู้คน หัวใจมันก็คล้ายดั่งถูกมีดกรีดเฉือนเช่นกัน

เต็งแป๊ะฮุ้นกล่าวต่อ

"เราไม่ต้องการให้ผู้อื่นเห็นใบหน้านี้ของเรา เราไม่ยินยอมให้ผู้อื่นหัวร่อเย้ยหยันเรา แต่เราทราบ ท่านต้องไม่หัวร่อเย้ยหยันเราเด็ดขาด เนื่องเพราะมารดาท่านตอนนี้ก็ต้องไม่น่าดูกว่าเราเท่าใด!"

โป้วอั้งเสาะมิอาจปฏิเสธ

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องนึกไปถึงบ้านนั้นอีกครา ในบ้านไม่มีสีอื่น มีแต่ดำนับแต่จำความได้ มารดาของมันก็มีชีวิตอยู่ในความขมขื่นและดำมืด

เต็งแป๊ะฮุ้นกล่าวสืบไป

"ท่านทราบหรือไม่ เสียงของเราไฉนจึงแปรเปลี่ยนเป็นเช่นนี้?"

นางหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะวันนั้น เราไปกล่าววาจาที่ไม่สมควรกล่าวที่นอกอารามบ้วยฮวยอำ เราไม่ยินยอมให้ผู้ใดได้ยินเสียงของเราอีก เราจึงทำลายหลอดเสียงของเราไปด้วยเลย"

ความจริงเสียงของนางสวยสะคราญเช่นเดียวกับรูปกายนาง

'คนต่างมาครบแล้ว'

ตอนนางกล่าววาจาประโยคนี้ เสียงนั้นต้องยังสวยงามอยู่ ดุจดั่งเป็นเสียงสกุณาระเริงไพร

จนบัดนี้โป้วอั้งเสาะจึงเข้าใจ มิใช่เนื่องเพราะคำ "เหลิน" นั้น แต่เนื่องเพราะนางทราบ ในโลกน้อยคนนักที่จะมีกระแสเสียงไพเราะน่าฟังเทียบเท่ากับนาง

เต็งแป๊ะฮุ้นกล่าวต่อ

"ที่เต็งเล้งตงไปฆ่าคน ล้วนเป็นเราสั่งให้มันไปฆ่า มันย่อมไม่ต้องรับผิดชอบ

ใด ๆ มันแม้มิทราบว่าเราเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดมัน แต่มันกลับอยู่ในโอวาทเราเสมอมา มัน...มันเป็นทารกที่ว่าง่ายอยู่เสมอมา"

เสียงของนางพลันแปรเปลี่ยนเป็นอบอุ่นนุ่มนวล กล่าวช้า ๆ สืบไป

"เราตอนนี้ทราบแล้วว่ามันยังไม่ตาย ท่านตอนนี้ย่อมก็มิได้ฆ่ามัน...ดังนั้นเราตอนนี้ตายโดยสบายใจอย่างยิ่ง อาจบางทีเราไม่สมควรมีชีวิตอีกนานปีปานนี้เลย"

เต็งเซ่งฮวงพลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านก็ไม่อาจตาย ขอเพียงเรายังมีชีวิต ไม่มีผู้ใดสามารถฆ่าท่านต่อหน้าเราได้"

เต็งแป๊ะฮุ้นกล่าว

"มี...อาจบางทีมีเพียงผู้เดียว"

"ผู้ใด"

"ข้าพเจ้าเอง"

เสียงของนางสงบเยือกเย็นอย่างยิ่ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ตอนนี้พวกท่านมิว่าผู้ใดต่างไม่อาจขัดขวางเราไว้ได้ เนื่องเพราะตอนเรามาก็ไม่คิดมีชีวิตสืบไปแล้ว"

เต็งเซ่งฮวงพลันผุดลุกขึ้นร้องสุดเสียง

"หรือว่าท่าน...กลืนกินยาพิษไปแล้ว?"

เต็งแป๊ะฮุ้นผงกศีรษะรับคำ

"ท่านก็ควรทราบ ยาพิษที่ข้าพเจ้าผสม ไม่มียาขจัดใดช่วยเหลือได้เลย"

เต็งเซ่งฮวงจับตามองนางแน่วนิ่ง ทรุดกายลงช้า ๆ น้ำตาหลั่งไหลออกมาแล้ว

เต็งแป๊ะฮุ้นกล่าวสืบไป

"ความจริงท่านก็มิต้องเสียใจเพราะข้าพเจ้าเลย หลังจากวันที่ข้าพเจ้าตัดศีรษะคนทรยศออกมากับมือแล้ว ข้าพเจ้าแม้ตายก็ไม่มีความเสียใจใด ๆ อย่าว่าแต่ตอนนี้ข้าพเจ้าได้เผากะโหลกศีรษะมันเป็นเถ้าถ่าน ผสมกับสุราพิษดื่มลงไปแล้ว บัดนี้มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจแยกเราออกจากกัน ข้าพเจ้ามีโอกาสตายเยี่ยงนี้ ท่านความจริงควรรู้สึกปลื้มประโลมจึงถูกต้อง"

น้ำเสียงที่นางกล่าวยังคงสงบเยือกเย็นอย่างยิ่ง ดุจดั่งกำลังกล่าวถึงเรื่องธรรมดาอย่างยิ่งก็ปาน

แต่ผู้ได้ยิน ต่างต้องขนลุกเกรียวด้วยความหวาดหวั่น

บัดนี้เอี๊ยบไคจึงทราบ ศีรษะของแป๊ะเทียนอู้มิใช่เป็นท้อฮวยเนี่ยจื้อขโมยไป

แต่เอี๊ยบไคกลับใคร่ครวญไม่ชัดเจน ที่เต็งแป๊ะฮุ้นกระทำดั่งนี้ เป็นเพราะรัก

หรือเพราะแค้นกันแน่?

มิว่านี่เป็นรักหรือแค้น แต่ออกจะบ้าคลั่งเกินไป น่ากลัวเกินไป

เต็งแป๊ะฮุ้นเหลือบมองโป้วอั้งเสาะแล้วกล่าวต่อ

"ท่านกลับไปบอกกับมารดาท่านได้ คนที่ฆ่าแป๊ะเทียนอู้ตาย ตอนนี้ก็ตายไปแล้ว แต่แป๊ะเทียนอู้กลับอยู่ร่วมกับคนผู้นั้นในร่างเดียวกัน นับแต่นี้ มิว่าบนท้องฟ้าหรือใต้บาดาล มันต่างอยู่ร่วมกับเราไปตลอดกาลแล้ว"

นางไม่รอให้โป้วอั้งเสาะเอ่ยปาก รีบกล่าวต่อไป

"บัดนี้ เราเพียงคิดจะให้ท่านได้เห็นคนอีกผู้หนึ่ง"

โป้วอั้งเสาะอดมิได้ต้องถาม

"ผู้ใด?"

"เบ๊คงคุ้ง!"

นางพลันหันไปกวักมือให้ที่ชั้นล่างของหอ จากนั้น จึงมีคนเดินแย้มยิ้มขึ้นมาอย่างเชื่องช้า

ดูไปมันคล้ายเบิกบานอย่างยิ่ง คล้ายดั่งในโลก ไม่มีเรื่องราวใดสามารถบันดาลให้มันวิตกและหวาดกลัวอีกแล้ว

เมื่อมันเห็นโป้วอั้งเสาะกับเอี๊ยบไค ยังคงแย้มยิ้มอยู่เช่นกัน

ผู้นี้ถึงกับเป็นเบ๊คงคุ้ง!

ใบหน้าที่ซีดขาวของโป้วอั้งเสาะพลันแดงฉานอีกครา มือขวาคว้าไปที่ด้ามดาบในมือซ้ายทันที

เต็งแป๊ะฮุ้นพลันส่งเสียงดัง ๆ

"เบ๊คงคุ้ง คนผู้นี้ยังต้องการฆ่าท่าน ท่านไฉนยังไม่หนี?"

เบ๊คงคุ้งถึงกับยังแย้มยิ้มอยู่ ยืนแน่วนิ่งในที่นั้น มิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

เต็งแป๊ะฮุ้นก็แย้มยิ้ม แต่รอยยิ้มได้บันดาลให้แผลเป็นทั้งเจ็ดสิบเจ็ดแผลบนใบหน้านางบิดเบี้ยวขึ้นพร้อมกัน ดูไปยิ่งเร้นลับจนน่าสะพรึงกลัวจับจิตใจ

นางแย้มยิ้มกล่าวต่อ

"มันย่อมไม่หนีแน่นอน มันตอนนี้ไม่กลัวตายไปแล้ว...มันตอนนี้ไม่กลัวเรื่องราวใด ๆ ทั้งสิ้น ความอาฆาตแค้นและหวั่นวิตกทั้งมวล มันต่างลืมไปหมดสิ้นเนื่องเพราะมันได้ดื่มสุราที่ผสมยาพิษบ้วงอิวเช่า (หญ้าลืมกังวล) ที่เราได้เตรียมให้มันเป็นพิเศษ บัดนี้ มันกระทั่งตัวเองเป็นผู้ใดก็ยังลืมไปแล้ว"

หญ้าลืมกังวลนี้ เป็นหญ้าพิษที่หากผู้ใดกลืนกินไป ก็คล้ายหลุดพ้นจากโลก

โดยสิ้นเชิง มีชีวิตอยู่ในความเวิ้งว้างเลื่อนลอย

ตอนนี้ เบ๊คงคุ้งจำตัวเองเป็นผู้ใดมิได้จริง ๆ ลืมเลือนทุกสรรพสิ่งโดยสิ้นเชิงแล้ว

แต่โป้วอั้งเสาะกลับมิได้ลืม และลืมไม่ได้!

นับแต่วันที่เริ่มหัดพูด คำแรกที่โป้วอั้งเสาะได้ยินก็คือ 'ไปฆ่าเบ๊คงคุ้ง ล้างแค้นแทนบิดาเจ้า'

โป้วอั้งเสาะก็เคยสาบานกับตัวเอง

ขอเพียงเราพบเบ๊คงคุ้งอีก จะไม่ให้มันมีโอกาสรอดต่อไปเด็ดขาด ในโลกต้องไม่มีผู้ใด เรื่องราวใด สามารถขัดขวางเราเด็ดขาด!

พริบตานั้น ในใจโป้วอั้งเสาะเหลือแต่ความอาฆาตแค้น ความจริง อาฆาตแค้นได้งอกรากอยู่ในหัวใจโป้วอั้งเสาะดุจเป็นต้นหญ้าพิษอยู่แล้ว

กระทั่งมิไปได้ยินเต็งแป๊ะฮุ้นกล่าวกระไร อาฆาตแค้นคล้ายดั่งผลักดันร่างโป้วอั้งเสาะลงไปในเตาหลอมมหึมาก็ปาน

'ไปตัดศีรษะศัตรูเจ้ามา มิเช่นนั้น อย่าได้กลับมาพบเรา...'

ในห้องไม่มีสีอื่นใด มีแต่ดำ

ห้องนี้ก็พลันกลายเป็นสีดำไป ทั่วฟ้าทั่วดินคล้ายดั่งกลายเป็นสีดำสนิท เพียงสามารถเห็นเบ๊คงคุ้งคนเดียวเท่านั้น!

เบ๊คงคุ้งยังคงนั่งแน่วนิ่งอยู่ในที่เดิม คล้ายดั่งแย้มยิ้มให้กับโป้วอั้งเสาะด้วย

ดวงตาโป้วอั้งเสาะมีแต่ประกายอาฆาตแค้นและอำมหิต แต่ดวงตาเบ๊คงคุ้งกลับมีประกายยิ้มแย้มที่เคลิบเคลิ้ม

นี่มิเพียงเป็นที่ขัดกันดั่งตรงข้ามเท่านั้น ยังเป็นการเย้ยหยันอีกด้วย!

มือที่ฆ่าคนของโป้วอั้งเสาะกำด้ามดาบหนาแน่น กำจนเส้นเลือดที่หลังมือขึ้นเขียวโปน

เบ๊คงคุ้งพลันแย้มยิ้มกล่าว

"มือท่านไฉนมักกำแต่ของที่ทั้งดำทั้งสกปรกอยู่เสมอ? ของนี้แม้กำนัลให้เราเราก็ไม่ต้องการ หรือท่านยังกลัวเราชิงมา?"

ดาบอสูรเล่มที่มิทราบฆ่าคนมามากน้อยเท่าใด และมิทราบบีบบังคับผู้คนจนหมดสิ้นหนทางหนีอยู่มากมายเท่าใด แต่ในสายตาของเบ๊คงคุ้งตอนนี้ มันเป็นเพียงของที่ทั้งดำทั้งสกปรกเท่านั้น!

ดาบที่ถูกแผ่นดินยอมรับเป็นอันดับหนึ่ง ดาบอสูรที่ทั้งบู๊ลิ้มไม่มีใดทัดเทียมได้ บัดนี้ ในสายตาของมันถึงกับคล้ายไม่มีคุณค่าสักอีแปะเดียว!

หรือนี่จึงเป็นคุณค่าที่แท้จริงของดาบเล่มนี้?
ที่ในสายตาคนซึมเซาเสียสติแลเห็นได้ ไยมิใช่มักเป็นความสัตย์จริงที่สุด?
ร่างโป้วอั้งเสาะพลันสั่นระริก พลันชักดาบ ฟันเข้าใส่ก้านคอเบ๊คงคุ้งดั่งสายฟ้า!
พริบตาเดียวกันนั้น ประกายมีดสั้นวูบขึ้นอีกแวบหนึ่ง!
เสียงติงดังสดใส ดาบในมือโป้วอั้งเสาะพลันหักจากกันเป็นสองท่อน!
ดาบท่อนที่หัก ร่วงหล่นลงสู่พื้นพร้อมกับมีดสั้นเล่มหนึ่ง!
มีดสั้นที่ยาวเพียงสามนิ้วเจ็ดหุน!
มีดบิน!!
โป้วอั้งเสาะหันขวับกลับมา ถลึงจ้องเอี๊ยบไค พลางร้องเสียงแหบแห้ง
"เป็นท่าน?"
เอี๊ยบไคผงกศีรษะรับคำ
"ข้าพเจ้าเอง"
โป้วอั้งเสาะกระชากเสียง
"ท่านไฉนไม่ยอมให้ข้าพเจ้าฆ่ามัน?"
เอี๊ยบไคกล่าวช้า ๆ
"เนื่องเพราะท่านความจริงไม่จำเป็นต้องฆ่ามัน และไม่มีเหตุผลไปฆ่ามันเลย"
ใบหน้าเอี๊ยบไคปรากฏความรู้สึกรันทดที่พิกลขึ้นอีกครา
โป้วอั้งเสาะถลึงจ้องแน่วนิ่ง ดวงตาคล้ายดั่งมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา เค้นเสียงจากไรฟัน
"ท่านว่าข้าพเจ้าไม่มีเหตุผลฆ่ามัน?"
"ถูกแล้ว"
โป้วอั้งเสาะตวาดเสียงเกรี้ยวกราด
"ทั้งตระกูลของข้าพเจ้าต่างตายอยู่กับมือมัน บัญชีโลหิตรายนี้ถูกสะสมมายี่สิบปีแล้ว หากมันมีสิบชีวิต ข้าพเจ้าก็ควรฆ่ามันสิบครั้ง!"
เอี๊ยบไคพลันถอนใจยาวกล่าวขึ้น
"ท่านผิดแล้ว"
"ข้าพเจ้าผิดในที่ใด?"
"ท่านแค้นผิด"
"หรือข้าพเจ้าไม่สมควรฆ่ามัน?"
"ไม่สมควร"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะที่มันฆ่า มิใช่เป็นบิดามารดาและญาติท่าน ในระหว่างท่านกับมัน ความจริงไม่มีอาฆาตแค้นใด ๆ เลย"

วาจานี้คล้ายดั่งเป็นภูเขาไฟที่พลันระเบิดออกมา!

มิว่าผู้ใดในโลก มิว่ากล่าววาจาประโยคใดมา ต่างไม่อาจสร้างความตระหนกแก่ผู้คนได้มากกว่าวาจานี้แล้ว!

เอี๊ยบไคจ้องมองโป้วอั้งเสาะแน่วนิ่ง พลางกล่าวช้า ๆ

"ท่านแค้นมัน เนื่องเพราะมีคนต้องการให้ท่านแค้นมัน"

ร่างโป้วอั้งเสาะสั่นระริกตลอดเวลา

หากเป็นผู้อื่นกล่าววาจาเยี่ยงนี้ต่อมัน มันต้องไม่ยอมฟังเด็ดขาด

แต่บัดนี้ ผู้กล่าววาจาคือเอี๊ยบไค โป้วอั้งเสาะทราบ เอี๊ยบไคมิใช่คนปากพล่อยกล่าวเหลวไหลเด็ดขาด

เอี๊ยบไคกล่าวช้า ๆ สืบไป

"ความอาฆาตแค้น คล้ายเป็นหญ้าพิษต้นหนึ่ง หากปลูกเข้าไปในหัวใจท่าน มันก็จะงอกรากในหัวใจท่าน มันมิใช่อยู่ในใจท่านมาแต่กำเนิดเลย"

โป้วอั้งเสาะกำหมัดแนบแน่น ในที่สุด ฝืนใจกล่าวได้สามคำ

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

เอี๊ยบไคกล่าวช้า ๆ

"ความอาฆาตแค้นล้วนเกิดขึ้นในภายหลัง ดังนั้น แต่ละคนจึงต่างอาจจะแค้นผิดกันได้ มีแต่รักจึงไม่ผิดไปชั่วนิจนิรันดร์"

ใบหน้าของเต็งเซ่งฮวงแดงฉานด้วยความพลุ่งพล่าน พลันส่งเสียงดังก้อง

"กล่าวได้ประเสริฐ กล่าวได้ประเสริฐเลิศจริง ๆ"

แต่ใบหน้าของเต็งแป๊ะฮุ้นกลับยิ่งซีดขาว กล่าวขึ้นบ้าง

"แต่วาจาที่มันกล่าว เรายังคงฟังไม่เข้าใจแม้สักคำเดียว"

เอี๊ยบไคถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

"ท่านสมควรเข้าใจ"

เต็งแป๊ะฮุ้นย้อนถาม

"เพราะเหตุใด?"

เอี๊ยบไคกล่าว

"เนื่องเพราะมีแต่ท่านจึงทราบ เต็งเล้งตงมิใช่บุตรในสายเลือดของเต็งเล่าจึงจู๊"

สีหน้าเต็งแป๊ะฮุ้นแปรเปลี่ยนอีกครั้ง ร้องโพล่งขึ้น

"หรือโป้วอั้งเสาะก็มิใช่ทายาทตระกูลแป๊ะ?"

"มิใช่เด็ดขาด"

วาจานี้เอี๊ยบไคพอกล่าวไป คล้ายเป็นอสนีบาตฟาดลงอีกครั้ง!

แต่ละคนต่างเบิ่งตาจ้องมองเอี๊ยบไคด้วยความตระหนก เต็งแป๊ะฮุ้นร้องขึ้น

"ท่าน...ท่านโป้ปด!?"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มด้วยความหดหู่รันทด

เอี๊ยบไคมิได้ปฏิเสธ เนื่องเพราะไม่จำเป็นต้องไปปฏิเสธ มิว่าผู้ใดต่างดูออก เอี๊ยบไคต้องมิใช่กล่าวโป้ปดเด็ดขาด!

เต็งแป๊ะฮุ้นร้องขึ้นอีก

"ท่านไฉนทราบความลับนี้?"

เอี๊ยบไคกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"นี่มิใช่เป็นความลับ เพียงเป็นนิยายที่รันทดเท่านั้น หากท่านเป็นคนอยู่ในนิยายรันทดเรื่องนั้นเช่นกัน ท่านไหนเลยไม่ทราบนิยายนี้?"

เต็งแป๊ะฮุ้นร้องสุดเสียง

"หรือท่าน...หรือท่านจึงเป็นบุตรแป๊ะเทียนอู้โดยแท้จริง?"

"ข้าพเจ้าใช่..."

โป้วอั้งเสาะพลันโถมปราดเข้าไป คว้าอกเสื้อเอี๊ยบไคแล้วคำรามสุดเสียง

"ท่านโป้ปด!"

รอยยิ้มเอี๊ยบไคยิ่งหดหู่กว่าเดิม

เอี๊ยบไคยังมิได้ปฏิเสธ โป้วอั้งเสาะก็ย่อมดูออก เอี๊ยบไคมิใช่กล่าวโป้ปดเด็ดขาด!

เต็งแป๊ะฮุ้นพลันถามอีก

"หรือกระทั่งแป๊ะหงส์ก็ยังไม่ทราบความลับนี้?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะตอบ

"นางก็ไม่ทราบ"

เต็งแป๊ะฮุ้นโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"นางกระทั่งบุตรของนางเป็นผู้ใดก็ยังมิทราบได้?"

เอี๊ยบไคตอบด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"เนื่องเพราะเรื่องนี้ ความจริงต้องการอำพรางนางอยู่แล้ว"

เต็งแป๊ะฮุ้นรีบถาม

"เป็นเรื่องราวใดกันแน่?"

เอี๊ยบไคลังเลอยู่ แต่มีสีหน้ายิ่งเจ็บช้ำรันทดกว่าเดิม

ความจริงไม่ต้องการบอกเรื่องราวนี้ไป แต่บัดนี้ กลับถึงเวลาที่มิอาจไม่บอกไปได้แล้ว!

ที่แท้ตอนแป๊ะหงส์กงจู๊มีครรภ์ แป๊ะฮูหยินก็ได้ทราบเรื่องราวแล้ว

นางเป็นสตรีที่มีจิตใจลึกซึ้งสุขุมอย่างยิ่ง มาตรว่าทราบสามีนางไปมีภรรยาทางภายนอก แต่สีหน้ายังคงง่ำไว้ ไม่มีพิรุธสักน้อยนิด

นางได้คิดวิธีสะบั้นความสัมพันธ์ของสามีนางกับแป๊ะหงส์กงจู๊อยู่ก่อนแล้ว เพียงแต่ว่า จะอย่างไรก็ตาม ทารกที่แป๊ะหงส์กงจู๊ให้กำเนิด ย่อมเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตระกูลแป๊ะอยู่ดี

นางถึงกับไม่ยินยอมให้เลือดเนื้อของตระกูลแป๊ะตกอยู่กับมือผู้อื่น เนื่องเพราะหากทารกผู้นั้นยังอยู่ข้างกายแป๊ะหงส์กงจู๊ ระหว่างแป๊ะหงส์กงจู๊กับแป๊ะเทียนอู้จะต้องมีความสัมพันธ์ที่ไม่อาจตัดให้ขาดสะบั้นไปตลอดกาล แป๊ะเทียนอู้จะเร็วจะช้าย่อมต้องไปเยี่ยมเยียนบุตรของท่านอยู่นั่นเอง

ดังนั้น แป๊ะฮูหยินถึงกับหาวิธีซื้ออุ้งพั้ว (หมอตำแย) ที่ไปทำคลอดให้กับแป๊ะหงส์กงจู๊ได้ ใช้ทารกอีกผู้หนึ่งแลกเปลี่ยนทารกที่นางให้กำเนิดไป

แป๊ะหงส์กงจู๊อยู่ในระหว่างเจ็บปวดจนสลบไสล ย่อมไม่ทราบว่าทารกที่อยู่ในเบาะมิใช่เป็นเลือดเนื้อของนางแล้ว

รอจนนางได้สติฟื้นคืนมา แป๊ะฮูหยินก็ได้พาทารกของนางไปจนไกลมากแล้ว

ก่อนแป๊ะฮูหยินจะวิวาห์กับแป๊ะเทียนอู้ นางมีเจ๊ม่วยที่รักกันอย่างยิ่งอยู่ผู้หนึ่ง วิวาห์ให้กับเปียซือที่แซ่เอี๊ยบ

เปียซือผู้นั้นนามเอี๊ยบเพ้ง (ธรรมดา) ชีวิตของท่านก็เป็นเช่นดั่งนามมิผิดเพี้ยน ธรรมดาและสัตย์ซื่อ มาตรว่าไม่มีชื่อเกรียงไกรในบู๊ลิ้ม แต่กลับเป็นศิษย์ฆราวาสของสำนักเสียวลิ้มยี่

ศิษย์สำนักใหญ่มีธัมมะ ย่อมยืนหยัดในบู๊ลิ้มได้ง่ายดายกว่าเสมอมา บังเอิญพวกท่านก็ไม่มีบุตรสืบตระกูล

ดังนั้น แป๊ะฮูหยินจึงได้นำทารกของแป๊ะหงส์กงจู๊ไปมอบให้ทั้งสองเลี้ยงดู นางยังคงไม่ต้องการให้แป๊ะเทียนอู้ทราบเรื่องนี้อีกชั่วคราว

จวบจนบัดนั้น ผู้ทราบความลับนี้มีแต่นางกับเอี๊ยบฮูหยินเพียงสองคน กระทั่งเอี๊ยบเพ้งก็ยังมิทราบความเป็นมาของทารกนี้

คนที่สามที่ทราบความลับนี้คือเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย ซึ่งตอนนั้นได้ถูกบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดินยอมรับเป็นเทพเจ้าแห่งวิชาบู๊ เป็นเซี่ยวลี้ปวยตอที่บู๊ลิ้มเคารพเทิดทูน

เนื่องเพราะแป๊ะฮูหยินแม้มีความสุขุมลึกซึ้ง แต่กลับมิใช่เป็นสตรีมีจิตใจอำมหิตชั่วร้าย

ตอนสามีไปมีภรรยาอยู่ทางภายนอก สตรีแต่ละนางต้องกลายเป็นผู้มีจิตใจสุขุมลึกซึ้งทุกนาง

หลังจากแป๊ะฮูหยินกระทำเรื่องนี้แล้ว ในใจนางอดมีความเสียใจต่อทารกนั้นมิได้

นางทราบ พลังฝีมือของเอี๊ยบเพ้งต้องไม่อาจอบรมฝึกสอนทารกนั้นให้เป็นยอดฝีมือในบู๊ลิ้มได้แน่นอน

นางมุ่งหวังให้เลือดเนื้อเชื้อไขตระกูลแป๊ะทุกคน ต่างสามารถโดดเด่นเป็นเอกในบู๊ลิ้ม

ดังนั้น นางจึงนำความลับนี้ไปบอกกับลี้คิมฮวง เนื่องเพราะลี้คิมฮวงเคยรับปากจะถ่ายทอดสุดยอดวิชามีดบินของท่านให้แก่บุตรคนหนึ่งของตระกูลแป๊ะ นางทราบลี้คิมฮวงจะต้องปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาแน่

นางก็เชื่อถือลี้คิมฮวง ต้องไม่แพร่งพรายความลับนี้เด็ดขาด

ในโลกต้องไม่มีผู้ใดมิเชื่อถือลี้คิมฮวง กระทั่งศัตรูของท่านก็เป็นเช่นกัน

ลี้คิมฮวงปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาของท่านจริง ๆ และมิได้แพร่งพรายความลับนี้ไปจริง ๆ

แต่ท่านกลับทราบ ในโลกต้องไม่มีความลับที่ลึกลับไปตลอดกาลนานได้ ย่อมมีสักวันที่ทารกนี้ทราบชาติกำเนิดของตน

ดังนั้น ท่านจึงอบรมทารกน้อยตั้งแต่เยาว์วัย ที่ความอาฆาตแค้นสามารถนำพาให้แก่ผู้คนได้ มีเพียงเจ็บช้ำและพินาศเท่านั้น

รักจึงดำรงอยู่ชั่วนิจนิรันดร์

ท่านบอกกับทารก จะต้องเรียนวิธีไปรักคนเยี่ยงไร นั่นยังมีความสำคัญยิ่งกว่าเรียนวิธีไปฆ่าคนมากหลายนัก

มีแต่ผู้ที่ซึ้งถึงเหตุผลนี้โดยแท้จริง จึงมีคุณสมบัติฝึกเซี่ยวลี้ปวยตอของท่าน!

และก็มีแต่ผู้ที่เข้าใจแก่นของเหตุผลนี้เท่านั้น จึงสามารถฝึกได้แก่นแท้ของ

หลักวิชาเชี่ยวลี้ปวยตอ!

จากนั้น ท่านจึงถ่ายทอดวิชาชัดมืดสั้นให้แก่เอี๊ยบไค...

นับเป็นนิยายที่เศร้ารันทดจริง ๆ

เอี๊ยบไคมิยอมบ่งบอกเสมอมา เนื่องเพราะเอี๊ยบไคทราบ ความเป็นจริงของเรื่องนี้จะต้องทำลายจิตใจผู้คนมากหลายยิ่ง

ผู้ที่ถูกทำร้ายลึกซึ้งที่สุดย่อมยังคงเป็นโป้วอั้งเสาะ

โป้วอั้งเสาะคลายมือออก ก้าวถอยไปช้า ๆ คล้ายดั่งกระทั่งยืนก็ยังมิอาจทรงกายแล้ว

โป้วอั้งเสาะความจริงมีชีวิตอยู่ด้วยความอาฆาตแค้น ตอนนี้ กลับคล้ายผู้ที่ยืนอยู่บนเชือกกลางอากาศ แล้วพลาดเท้าร่วงหล่นลงไป

มาตรว่าอาฆาตแค้นบันดาลให้มันเจ็บช้ำรันทด แต่ความเจ็บแค้นรันทดนี้กลับแฝงความเคร่งเครียดจริงจัง ศักดิ์สิทธิ์พึงเทิดทูน

บัดนี้ มันเพียงรู้สึก ตัวเองน่าหัวร่ออย่างยิ่ง

น่าหัวร่อและน่าสมเพช!

โป้วอั้งเสาะมิเคยสมเพชตัวเองมาก่อนเลย มิว่าประสบการณ์ของมันจะเศร้ารันทดปานใด อย่างน้อย มันยังมีความภาคภูมิใจในชาติตระกูลของมันอยู่

บัดนี้ กระทั่งบิดามารดาของมันเป็นผู้ใด? มันก็ไม่ทราบเลย!

ตอนชุยล้งตาย มันเข้าใจว่ามันประสบกับเรื่องเจ็บช้ำที่สุด เคราะห์ร้ายที่สุดในมวลหมู่มนุษย์

บัดนี้มันจึงทราบ ที่แท้ในโลกยังมีเรื่องที่ยิ่งเจ็บช้ำ ยิ่งมีเคราะห์กรรมกว่าอยู่

เอี๊ยบไคจับตามองมัน ดวงตาก็มีประกายเจ็บช้ำและเสียใจอยู่มากหลายเช่นกัน

ความลับนี้ เป็นเอี๊ยบฮูหยินได้บอกแก่เอี๊ยบไคตอนท่านใกล้จะสิ้นลม เนื่องเพราะเอี๊ยบฮูหยินมีความเห็น แต่ละคนต่างสมควรมีสิทธิ์ทราบชาติกำเนิดของตัวเองอยู่

โป้วอั้งเสาะก็เป็นมนุษย์ มีสิทธิ์ทราบเช่นกัน!

เอี๊ยบไคกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"ความจริง ข้าพเจ้าคิดจะบอกกับท่านตั้งแต่แรกแล้ว ข้าพเจ้ามีหลายครั้งจะบอก แต่ก็..."

เอี๊ยบไคมิทราบ ควรจะบอกความรู้สึกนึกคิดของตนออกไปเยี่ยงไร แต่โป้วอั้งเสาะก็มิปล่อยให้เอี๊ยบไคบอกต่อ

ดวงตาของโป้วอั้งเสาะหลบหลีกมิยอมประสานสายตากับเอี๊ยบไคเสมอมา แต่รีบส่งเสียงสอดคำ

"ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่าน เนื่องเพราะท่านมิได้ผิด..."

มันลังเลอยู่ ในที่สุด กล่าววาจาที่เอี๊ยบไคไม่อาจลืมไปชั่วชีวิต

"ข้าพเจ้าก็ไม่แค้นท่าน ข้าพเจ้าไม่แค้นผู้อื่นใดอีกแล้ว"

วาจาประโยคนี้ยังกล่าวมิทันจบ มันก็หันกายเดินลงบันไดไป ท่วงท่าการเดินดูไปยังพิกลอย่างยิ่ง เก้งก้างอย่างยิ่ง ความจริงตัวมันผู้นี้ก็เป็นโศกนาฏกรรมอันพึงสะทกสะท้อนยิ่งอยู่แล้ว

เอี๊ยบไคจับตามองมัน แต่มิได้ทักท้วงขัดขวาง จวบจนมันลงถึงชั้นล่าง จึงส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านก็มิได้ผิด ที่ผิดคืออาฆาตแค้น ความจริงเรื่องอาฆาตแค้นนี้ ก็เป็นความผิดอยู่แล้ว"

โป้วอั้งเสาะมิได้เหลียวหน้า กระทั่งคล้ายยังไม่ได้ยินวาจานี้ด้วย

แต่ยามลงพ้นบันได ร่างของโป้วอั้งเสาะเหยียดตรงดั่งปลายทวนแล้ว!

มาตรว่าท่วงท่าเดินของมันจะพิกลและเก้งก้าง แต่มันกลับเดินไปมิหยุดยั้ง

มันมิได้ล้มลงไป!

มีหลายครั้งที่กระทั่งตัวมันเองยังเข้าใจว่าจะล้มลง แต่มันหาได้ล้มลงไปไม่

เอี๊ยบไคพลันถอนใจรำพึงเบา ๆ

"มันต้องทุเลาเป็นปกติได้"

เต็งเซ่งฮวงจับตามองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง ในดวงตามีประกายครุ่นคิดจนเคร่งเครียด

เอี๊ยบไคกล่าว

"มันตอนนี้คล้ายเป็นคนที่บาดเจ็บสาหัส แต่ขอเพียงมันยังมีชีวิตอยู่ มิว่าเป็นบาดแผลลึกปานใด ย่อมต้องมีวันทุเลาเป็นปกติจนได้"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"มนุษย์ บางเวลาก็คล้ายจิ้งจก แม้นับว่าตัดหางมันไป มันยังคงงอกหางใหม่มาได้ในเวลาอันรวดเร็วยิ่ง"

เต็งเซ่งฮวงก็หัวร่อแล้วกล่าว

"คำเปรียบเทียบนี้ประเสริฐอย่างยิ่ง ประเสริฐจนเลิศเหลือ"

ทั้งสองต่างประสานสายตามองกัน พลันรู้สึก ในระหว่างกันได้มีความเข้าใจที่ประหลาดพิสดาร ดุจดั่งเป็นสหายรักนานปีก็ปาน

เต็งเซ่งฮวงกล่าว

"ความจริงท่านไม่คิดจะบอกเรื่องราวนี้ออกมา?"

เอี๊ยบไคถอนใจตอบ

"ข้าพเจ้าความจริงมักรู้สึก หลังจากบอกเรื่องราวนี้ไปแล้ว มิว่าผู้ใดต่างไม่ได้รับคุณประโยชน์เลย"

"แต่ตอนนี้ท่านกลับเปลี่ยนความคิด?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะตอบ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าตอนนี้จึงได้พบเห็น คุณค่าที่พวกเราทุ่มเทต่อเรื่องราวนี้นับว่ามากเกินพอแล้ว"

"ดังนั้น ท่านจึงคิดจะยุติเรื่องราวนี้ไป?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะอีกครา

เต็งเซ่งฮวงพลันเหลือบมองเต็งแป๊ะฮุ้นแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"หากนางไม่ตาย เรื่องราวนี้ก็สามารถยุติได้เช่นกัน?"

"นางความจริงไม่ต้องตายเลย"

เต็งเซ่งฮวงร้องอ้อ เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"แม้นับว่านางกระทำความผิดมา แต่นางได้ทุ่มเทคุณค่าชดใช้ไปนานแล้ว"

เต็งเซ่งฮวงเงียบงัน

มีแต่ท่านเท่านั้นที่ทราบ คุณค่าที่นางทุ่มเทไปอเนจอนาถปานใด

เอี๊ยบไคเพ่งมองเต็งเซ่งฮวงแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านก็ย่อมทราบ นางความจริงไม่ตายแน่ ใช่หรือไม่?"

เต็งเซ่งฮวงลังเลชั่วครู่ ในที่สุดผงกศีรษะกล่าว

"ใช่แล้ว นางไม่ตาย และไม่ต้องตาย..."

เต็งแป๊ะฮุ้นหันมองด้วยความตระหนก พลางร้องขึ้น

"ท่าน...หรือท่าน..."

เต็งเซ่งฮวงถอนใจกล่าว

"เราทราบอยู่แต่แรกแล้วว่า ท่านได้เตรียมสุราพิษเพื่อตัวเองอยู่กระปุกหนึ่ง ดังนั้น..."

เต็งแป๊ะฮุ้นโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ดังนั้น ท่านจึงเปลี่ยนสุราพิษกระปุกนั้นไป?"

เต็งเซ่งฮวงรับคำ

"เราได้เปลี่ยนสุราพิษทั้งมวลของท่านไปนานแล้ว แม้นับว่าท่านดื่มสุราเหล่านั้นจนหมดสิ้น อย่างมากก็เมาครั้งใหญ่ไปพักหนึ่งเท่านั้น"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"คนคร่ำครึที่คล้ายวัตถุโบราณเช่นเรา บางครั้งก็กระทำเรื่องกลอกกลิ้งได้สักเรื่องสองเรื่องอยู่"

เต็งแป๊ะฮุ้นถลึงจ้องเนิ่นนาน ในที่สุด พลันหัวร่อเสียงก้อง

เต็งเซ่งฮวงอดมิได้ต้องถาม

"ท่านหัวร่อกระไร?"

"ข้าพเจ้าหัวร่อตัวเอง"

"หัวร่อตัวท่านเอง?"

"กระทั่งแป๊ะหงส์ก็ยังไม่ตาย ข้าพเจ้าเหตุใดต้องตายด้วย?"

เสียงหัวร่อของนาง ฟังแล้วหดหู่รันทดอย่างยิ่ง กระทั่งแยกแยะมิออกว่าเป็นร่ำไห้หรือหัวร่อ นางกล่าวต่อไป

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ นางยังน่าเวทนากว่าข้าพเจ้าเสียอีก นางกระทั่งบุตรของตัวเองเป็นผู้ใดก็ไม่ทราบ กระทั่งนางยังมีชีวิตต่อไปได้ ข้าพเจ้าไฉนจึงไม่อาจอยู่ต่อไป?"

"ท่านความจริงก็สมควรอยู่ต่อไป แต่ละคนต่างสมควรอยู่ต่อไป"

เต็งแป๊ะฮุ้นพลันชี้เบ๊คงคุ้งแล้วถาม

"มันเล่า?"

"มันเป็นไร?"

"หากสุราพิษที่ข้าพเจ้าดื่มมิใช่เป็นสุราพิษ ที่มันดื่มไปไยมิใช่ก็..."

"ที่ให้มันดื่มไปก็เป็นเพียงสุราหมักนานปีกระปุกหนึ่งเท่านั้น"

สีหน้าเบ๊คงคุ้งเปลี่ยนแปรไปทันที!

เต็งเซ่งฮวงกล่าว

"อาจบางทีมันทราบอยู่ก่อนแล้วว่า ท่านจะจัดการกับมัน"

เต็งแป๊ะฮุ้นกล่าว

"ดังนั้น พอมันเห็นโต๊ะข้าพเจ้ามีสุรา มันก็แสร้งดื่มลงไปทันที"

เต็งเซ่งฮวงผงกศีรษะตอบ

"มันย่อมสมควรทราบอยู่ มันความจริงมิใช่เป็นคนเที่ยวดื่มสุราโดยง่ายดายเด็ดขาด"

เต็งแป๊ะฮุ้นกล่าว

"จากนั้น มันจึงมารยาเป็นถูกพิษ รอคอยดูว่า ข้าพเจ้าจะจัดการมันสถานใด?"

"แล้วท่านจัดการมันเยี่ยงไร?"

เต็งแป๊ะฮุ้นฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าถึงกับบอกแก่มัน สุราป้านนั้นผสมขึ้นจากหญ้าบ้วงอิวเช่า"

"มันย่อมทราบ หลังจากกลืนกินหญ้าพิษบ้วงอิวเช่าแล้วจะมีปฏิกิริยาเยี่ยงไร อาการเยี่ยงไร"

เต็งแป๊ะฮุ้นกล่าว

"ดังนั้น มันจึงมารยาเป็นสารรูปเยี่ยงนี้ มิเพียงหลอกลวงข้าพเจ้าได้เท่านั้น ยังตบตาบรรดาผู้คนที่คิดจะฆ่ามันได้ด้วย"

ใบหน้าเบ๊คงคุ้งพลันเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง พลันชักมีดสั้นออกจากซองรองเท้า แทงสวบเข้าใส่ทรวงอกตัวมันเอง!

พริบตานั้น ประกายมีดสั้นวูบขึ้นอีกครั้ง!

มีดในมือเบ๊คงคุ้งถูกซัดกระเด็นออกไปทันที ย่อมเป็นถูกมีดสั้นที่ยาวสามนิ้วเจ็ดหุนซัดปลิวกระเด็นไป

เบ๊คงคุ้งพลันเงยหน้าเบิ่งจ้องเอี๊ยบไคแล้วร้องเสียงเครือ

"ท่าน...หรือกระทั่งตายก็ยังไม่ยอมให้เราตาย?"

เอี๊ยบไคกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการถามท่าน ท่านไฉนพลันจะฆ่าตัวตายอีก?"

เบ๊คงคุ้งกำหมัดแนบแน่น กล่าวเสียงเครือ

"หรือกระทั่งตายก็ยังไม่อาจตาย?"

"หากที่ท่านดื่มไปเป็นสุราพิษจริง ท่านตอนนี้ไยมิใช่ยังมีชีวิตได้?"

เบ๊คงคุ้งไม่มีปัญญาปฏิเสธ เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะสุรานั้นไม่มีพิษ ท่านตอนนี้กลับจะคิดฆ่าตัวตาย ไยมิใช่เป็นเรื่องที่ตลกจนขบขันยิ่ง?"

เบ๊คงคุ้งไม่มีปัญญาตอบ มันพลันรู้สึกเรื่องนี้น่าขบขันอย่างยิ่งจริง ๆ ขบขันจนบันดาลให้มันเพียงใคร่ร่ำไห้สักพักใหญ่

เอี๊ยบไคกล่าวต่อไป

"ท่านมีความเห็น ในเมื่อบ้วงอิวเช่าสามารถบันดาลให้ท่านเลือนลืมความเจ็บช้ำและอาฆาตแค้นทั้งมวลไปได้ ผู้อื่นก็ต้องลืมอาฆาตแค้นต่อท่านไปด้วย?"

เบ๊คงคุ้งมีแต่ต้องยอมรับ มันเคยมีความคิดเช่นนี้จริง ๆ

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"ความจริงนอกจากบ้วงอิวเซ่าแล้ว ยังมีของอีกประการ สามารถบันดาลให้ท่านลืมความเจ็บช้ำและอาฆาตแค้นได้เช่นกัน"

เบ๊คงคุ้งอดมิได้ต้องถาม

"นั่นเป็นของใด?"

"นั่นคืออโหสิ"

"อโหสิ?"

"หากกระทั่งยังไม่มีปัญญาอโหสิให้ตัวเอง ผู้อื่นไหนเลยยอมอโหสิให้ท่าน?"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อไป

"แต่คนเราก็มีเพียงเวลาที่มันยินยอมอโหสิให้แก่ผู้อื่นด้วยความจริงใจ จึงสามารถอโหสิให้แก่ตัวเองได้ ดังนั้น หากท่านอโหสิแก่ผู้อื่นโดยจริงใจ ผู้อื่นก็อโหสิให้ท่านได้เช่นกัน"

เบ๊คงคุ้งก้มศีรษะต่ำ

เหตุผลนี้มันมิใคร่เข้าใจนัก

โลกที่มันดำรงชีวิตอยู่ เคยมีความเห็น แก้แค้นยังถูกต้องและกล้าหาญ เป็นบุรุษเพศยิ่งกว่าอโหสิมากนัก

แต่พวกมันต่างลืม จะกระทำให้ซึ้งถึงแก่นคำ "อโหสิ" มิเพียงต้องมีจิตใจที่ยิ่งใหญ่เท่านั้น ยังต้องมีความกล้าหาญอีกด้วย...ความกล้าหาญที่เหนือกว่าไปล้างแค้น!

นั่นนับว่ายังยากเข็ญยิ่งกว่าไปล้างแค้นมากนัก!

เบ๊คงคุ้งไม่มีวันเข้าใจเหตุผลนี้ตลอดกาล

ดังนั้น มาตรว่าผู้อื่นอโหสิให้มัน มันกลับไม่มีปัญญาอโหสิแก่ตัวเองตลอดกาล

มันเจ็บแค้น มันสำนึก นี่อาจบางทีเนื่องเพราะมิใช่ความผิดพลาดและบาปกรรมของมัน แต่เป็นเนื่องเพราะความผิดพลาดและบาปกรรมของมันถูกผู้อื่นพบเห็น...

'นี่ความจริงเป็นความลับที่ไม่มีผู้อื่นทราบตลอดกาล เราความจริงควรกระทำให้แนบเนียนยิ่งกว่านี้...'

มันกำหมัดแนบแน่น เหงื่อเย็นยะเยียบเริ่มไหลซึมออกมา

มิว่าเป็นความสำนึกเสียใจเพียงใด ต่างสามารถบันดาลให้คนเจ็บช้ำได้เช่นกัน

มันพลันโถมเข้าไป คว้าไหสุราบนโต๊ะเล็ก ๆ ที่มุมห้องขึ้น กรอกสุราทั้งไหลงไป จากนั้น มันล้มลงเมาจนสลบไสล

เอี๊ยบไคจับตามองดู พลันบังเกิดความรู้สึกเห็นใจและเวทนาอย่างบอกมิถูก เอี๊ยบไคทราบ นับแต่นี้ไป เบ๊คงคุ้งจะไม่มีวันเป็นสุขอีกเลย

คนผู้นี้ไม่ต้องให้ผู้อื่นมาลงโทษมันอีก เนื่องเพราะมันได้ลงโทษตัวมันเองแล้ว

ในห้องสงบเงียบและสันติ

การต่อสู้ทั้งมวลและความขุ่นแค้นรันทดทั้งมวล ต่างผ่านพ้นไปแล้ว

มีโอกาสได้เห็นเรื่องที่เกิดขึ้นเพราะความอาฆาตแค้น ยุติไปเพราะอโหสิกรรม อย่างไรก็เป็นเรื่องเบิกบานใจอยู่

เต็งเซ่งฮวงจับตามองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง ในดวงตาที่แก่ชราและอ่อนล้า มีประกายความรู้สึกที่บอกมิถูก

นั่นกระทั่งมิใช่เป็น "ขอบคุณ" แต่ยังเป็นน้ำใจที่สูงค่ากว่า "ขอบคุณ" มากมายนัก

ขณะที่ท่านคิดจะกล่าวกระไร พลันเห็นธิดาของท่านวิ่งกระหืดกระหอบขึ้นมาจากชั้นล่าง

ใบหน้าเต็งฮุ้นลิ้มทั้งซีดขาวทั้งกระวนกระวาย หอบหายใจร้องขึ้น

"ซากอไปแล้ว!"

นางพลันนึกได้ว่า โล่วเซี่ยวเกียก็เป็นซากอของนาง ดังนั้น รีบเสริมโดยเร็ว

"ซากอทั้งสองคนต่างไปกันแล้ว"

เต็งเซ่งฮวงขมวดคิ้วถาม

"ซากอสองคน?"

เต็งฮุ้นลิ้มรีบอธิบาย

"เต็งเล้งตงนั้นไปเอง พวกเราคิดจะขัดขวางมัน แต่มันยืนกรานต้องไปให้ได้"

เอี๊ยบไคเข้าใจความรู้สึกของเต็งเล้งตงกระจ่าง มันต้องรู้สึกไม่อาจแบกหน้าอยู่ที่นี้สืบต่อไป มันจะต้องไปกระทำเรื่องไถ่โทษทัณฑ์ความผิดที่มันกระทำมาในคราก่อนเป็นแน่

ความจริงเต็งเล้งตงเป็นบุรุษหนุ่มที่มีจิตใจดีงาม ขอเพียงสามารถมีการเริ่มต้นที่ดีงาม มันจะต้องกระทำได้อย่างดีต่อไป

เอี๊ยบไคเข้าใจมันและเชื่อถือมัน

เนื่องเพราะทั้งสอง ความจริงร่วมสายโลหิตเดียวกัน เป็นเฮียตี๋บิดาเดียวกัน!

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวอีก

"โล่วเชี่ยวเกียก็ไปแล้ว แต่เป็นถูกคนผู้หนึ่งพาไป"

เอี๊ยบไคอดมิได้ต้องถาม

"มันยังไม่ตาย?"

เต็งฮุ้นลิ้มรีบตอบ

"ความจริงพวกเราต่างเข้าใจว่า บาดแผลของมันไม่มีทางช่วย แต่คนผู้นั้นกลับบอก มันยังมีวิธีให้โล่วเชี่ยวเกียรอดอยู่ต่อไปได้"

เอี๊ยบไคถามอีก

"คนผู้นั้นเป็นใคร?"

เต็งฮุ้นลิ้มสั่นศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักมัน พวกเราความจริงไม่ยอมให้มันพาโล่ว...โล่วซากอไป แต่พวกเราไม่มีปัญญาขัดขวางมันเลย"

ใบหน้านางพลันปรากฏแววหวาดหวั่นอย่างยิ่ง เล่าสืบต่อไป

"ข้าพเจ้ายังมิเคยเห็นคนมีพลังฝีมือสูงส่งถึงปานนี้มาก่อนเลย มันเพียงสะบัดมือเบา ๆ พวกเราก็ไม่อาจเข้าไปใกล้กายมันได้"

เอี๊ยบไคโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"มันเป็นคนรูปลักษณะเยี่ยงไร?"

เต็งฮุ้นลิ้มกล่าวด้วยความหวาดกลัว

"เป็นคนแขนด้วน สวมเสื้อยาวผ้าปอสีเหลืองที่พิกลอย่างยิ่ง ตาทั้งคู่ของมันเป็นสีเทาซีดราวปลาตาย ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นนัยน์ตาผู้ใดเป็นเช่นนี้มาก่อนเลย"

เต็งเซ่งฮวงก็มีสีหน้าตื่นเต้น ร้องโพล่งขึ้น

"จิ้นบ้อเมี่ย!"

จิ้นบ้อเมี่ย!

ในนามสามคำนี้ ก็มีอานุภาพที่ข่มขวัญผู้คนจนบอกมิถูกอยู่!

เต็งเซ่งฮวงกล่าวต่อไป

"มันไม่มีญาติสนิทมิตรสหายใด ๆ เลย มันได้ถือเชี่ยวเกียเป็นบุตรของมันอยู่เสมอมา ในเมื่อมันได้ยินยอมพาเชี่ยวเกียไป เชี่ยวเกียก็ไม่ตายแน่นอน"

แสดงว่าชายชรากำลังปลอบประโลมตัวเอง เอี๊ยบไครู้สึก ท่านหาใช่เป็นคนที่กระด้างไร้น้ำใจดั่งกิตติศัพท์ที่ร่ำลือไม่

ใบหน้าที่กระด้างเย็นชาของท่านเปี่ยมความรู้สึกพลุ่งพล่าน รำพึงเบา ๆ ต่อไป

"ในเมื่อมันมาแล้ว สมควรมาเยี่ยมเราสักครา"

เอี๊ยบไคฝืนยิ้มกล่าว

"ต้องไม่มาแน่ เนื่องเพราะมันทราบ ที่นี้มีศิษย์ของเซี่ยวลี้ถ้ำฮวยอยู่ผู้หนึ่ง"

เต็งเซ่งฮวงกล่าว

"หรือท่านมีความเห็น มันยังไม่ลืมอาฆาตแค้นระหว่างมันกับเซี่ยวลี้ถ้ำฮวย?"

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว

"มีเรื่องบางประการที่ไม่อาจลืมเลือนได้ตลอดกาล เนื่องเพราะ..."

เนื่องเพราะจิ้นบ้อเมี่ยก็เป็นคนประเภทเบ๊คงคุ้ง ไม่มีวันเข้าใจความหมายของคำ "อโหสิ" ได้ตลอดกาลนาน

ในใจเอี๊ยบไคคิดเยี่ยงนั้น แต่มิได้กล่าวออกไป เพราะมิต้องการวิงวอนให้ผู้อื่นต่างมือโหสิกรรมเช่นเดียวกับตน

ขณะเวลานั้นเอง หน้าต่างบานหนึ่งพลันถูกลมกรรโชกเปิดออก

ลมที่พิกลอย่างยิ่ง!

จากนั้น จึงได้ยินเสียงคนดังที่นอกหน้าต่าง

"เราอยู่ในที่นี้ตลอดเวลา เสียดายที่ท่านไม่เห็นเราเท่านั้น"

กระแสเสียงทั้งเย็นชาทั้งโอหัง แต่ละคำกล่าวช้าอย่างยิ่ง คล้ายดั่งไม่คุ้นกับใช้วาจามาแสดงความรู้สึกของตัวเองแก่ผู้อื่นทราบนานแล้วก็ปาน

มันจะแสดงความรู้สึกของมันให้แก่ผู้อื่นทราบ ปกติมีวิธีรวบรัดชัดเจนยิ่งกว่านี้เสมอมา

จิ้นบ้อเมี่ย!

เพียงได้ยินกระแสเสียงเยี่ยงนี้ เอี๊ยบไคทราบเป็นจิ้นบ้อเมี่ยมาแล้ว!

เอี๊ยบไคหันกายไป ก็เห็นคนเสื้อยาวสีเหลืองยืนตัวตรงอยู่ที่ใต้ต้นหลิวริมฝั่ง

เอี๊ยบไคไม่เห็นสีหน้ามัน แต่ได้เห็นดวงตาที่พิกลผิดธรรมดาของมัน เป็นประกายแวววาวคล้ายสัตว์ร้าย

ดวงตาคู่นี้ก็จับมองเอี๊ยบไคอยู่ กล่าวสั้น ๆ

"ท่านคือเอี๊ยบไค?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ

จิ้นบ้อเมี่ยกล่าวต่อ

"ท่านทราบเราเป็นผู้ใด?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะอีก

เอี๊ยบไคมีทีท่าไม่ปรารถนาให้จิ้นบ้อเมี่ยถือตนเป็นคนปากมากอยู่แน่ชัด ดังนั้น

เมื่อถึงเวลาสามารถไม่ต้องส่งเสียง จะมิยอมเอ่ยปากเด็ดขาด

จิ้นบ้อเมี่ยจับตาเขม้นมองเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่ง พลันถอนใจยาว

เอี๊ยบไคเริ่มรู้สึกตระหนกบ้างแล้ว เพราะไม่เคยคาดคิดว่า คนเยี่ยงนี้ถึงกับมีเวลาถอนใจได้

จิ้นบ้อเมี่ยกล่าวช้า ๆ สืบไป

"เรามิได้พบลี้คิมฮวงมาหลายปีแล้ว เราตั้งใจหามันอยู่ตลอดเวลา"

เสียงของมันพลันดังกว่าเดิมเมื่อกล่าว

"เนื่องเพราะเรายังคิดจะหามันมาประลองดู เป็นมีดสั้นมันเร็ว หรือกระบี่ของเราเร็วกว่าแน่?"

เอี๊ยบไคสงบฟัง มีแต่ฟังเท่านั้น

จิ้นบ้อเมี่ยถึงกับถอนหายใจอีกคราแล้วกล่าว

"แต่บัดนี้เรากลับเปลี่ยนความคิดแล้ว ท่านทราบว่าเพราะสาเหตุใด?"

เอี๊ยบไคย่อมไม่ทราบ

จิ้นบ้อเมี่ยกล่าว

"เนื่องเพราะท่าน!"

เอี๊ยบไครู้สึกผิดคาดหมายจนต้องทวนคำ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้า?"

จิ้นบ้อเมี่ยกล่าวช้า ๆ

"ได้เห็นท่าน เราจึงทราบว่า เราไม่มีทางทัดเทียมลี้คิมฮวงได้"

เสียงกระด้างเย็นชาของมัน ถึงกับคล้ายมีความรันทดอยู่บ้าง อีกเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าว

"โล่วเซี่ยวเกียรู้จักแต่ฆ่าคน...แต่ท่าน...การลงมือทั้งสามครั้งของท่านเมื่อครู่กลับล้วนเพราะต้องการช่วยชีวิตคนทั้งสิ้น"

ความจริง มีดมีไว้เพื่อฆ่าคน

รู้จักใช้มีดไปฆ่าคน มิใช่เรื่องยุ่งยาก รู้จักใช้มีดไปช่วยคนเยี่ยงไร นั่นจึงเป็นเรื่องที่ยุ่งยากอย่างยิ่ง

เอี๊ยบไคนึกไม่ถึงว่า จิ้นบ้อเมี่ยถึงกับเข้าใจเหตุผลนี้เช่นกัน

ความว้าเหว่และเดียวดายที่นานปี แสดงว่าได้บันดาลให้ฆาตกรที่ฆ่าคนโดยไม่เคยเวทนาปรานี เข้าใจเรื่องราวได้อีกมากหลายแล้วจริง ๆ

ว้าเหว่และเดียวดาย ความจริงก็เหมาะต่อการขบคิดใคร่ครวญอยู่

จิ้นบ้อเมี่ยพลันถามขึ้น

"ท่านรู้จักคนนามแป๊ะเฮี่ยวเซ็งหรือไม่?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะ

ตำราอาวุธที่แป๊ะเฮี่ยวเซ็งเขียน ได้วิจารณ์วีรบุรุษผู้กล้าหาญทั้งแผ่นดิน นับเป็นผลงานยิ่งใหญ่ของท่าน ที่ต้องดำรงคงอยู่คู่กับประวัติศาสตร์บู๊ลิ้มไปชั่วกาลนาน

จิ้นบ้อเมี่ยกล่าวต่อ

"มันมาตรแม้นมิใช่เป็นคนเที่ยงธรรม แต่มันได้วิจารณ์ในตำราอาวุธโดยเที่ยงธรรมอย่างยิ่ง"

เอี๊ยบไคเชื่อ

เรื่องที่ไม่เที่ยงธรรม มิอาจยืนหยัดอยู่ได้เด็ดขาด แต่ตำราอาวุธแป๊ะเฮี่ยวเซ็งกลับยืนยาวมาจนถึงปัจจุบันนี้ ทุกผู้คนในแผ่นดินยังให้ความเคารพนับถืออยู่

จิ้นบ้อเมี่ยกล่าวต่อไป

"มาตรว่าเซี่ยงกัวกิมฮ้งตายกับมือลี้คิมฮวง แต่พลังฝีมือของมัน นับว่ายังเหนือกว่าลี้คิมฮวงจริง ๆ"

เอี๊ยบไคสงบฟังอยู่

การต่อสู้ของเซี่ยงกัวกิมฮ้งกับลี้คิมฮวงในครั้งนั้น ถูกชนชาวนักเลงกล่าวขวัญจนแทบจะกลายเป็นเทพนิยายไปแล้ว

เทพนิยายมักจะสวยงามน่าฟัง แต่ต้องมิใช่เป็นจริงแน่นอน

จิ้นบ้อเมี่ยกล่าว

"เท่าที่ลี้คิมฮวงสามารถฆ่าเซี่ยงกัวกิมฮ้ง มิใช่เนื่องเพราะพลังฝีมือของมัน แต่เนื่องเพราะความมั่นใจของมัน!"

ลี้คิมฮวงมีความเชื่อมั่นอยู่เสมอมาว่า ธัมมะจะต้องมีชัยเหนืออธรรม ความยุติธรรมจะต้องดำรงอยู่ในมวลหมู่มนุษย์ชั่วกาลนาน

ดังนั้น ท่านจึงมีชัย ท่านจึงเป็นผู้พิชิต!

จิ้นบ้อเมี่ยกล่าวต่อ

"ตอนทั้งสองประมือกัน มีแต่เราเพียงคนเดียวที่ได้เห็นกับตา เราดูออกพลังฝีมือลี้คิมฮวงไม่อาจทัดเทียมเซี่ยงกัวกิมฮ้งเด็ดขาด เราไม่เข้าใจอยู่เสมอมามันไฉนจึงเอาชัยเซี่ยงกัวกิมฮ้งได้?"

หยุดเล็กน้อยแล้ว กล่าวช้า ๆ สืบไป

"แต่บัดนี้เราเข้าใจแล้ว คุณค่าที่แท้จริงของอาวุธชนิดใดก็ตาม มิใช่อยู่ที่ตัว

มันเอง แต่อยู่ที่เรื่องที่มันกระทำ"

เอี๊ยบไคยอมรับ

จิ้นบ้อเมี่ยกล่าวต่อ

"ที่ลี้คิมฮวงสามารถฆ่าเซี่ยงกัวกิมฮั้ง นั่นเนื่องเพราะมันมิใช่ลงมือเพื่อคิดจะฆ่าคน เรื่องที่มันกระทำ ไม่ละอายต่อฟ้า ไม่ละอายต่อมวลหมู่มนุษย์ ดังนั้นมันจึงไม่พ่ายแพ้เด็ดขาด"

/หากผู้ใดที่ต่อสู้เพื่อความเที่ยงธรรมและคุณธรรม ต้องไม่พ่ายแพ้เด็ดขาด

จิ้นบ้อเมี่ยกล่าวต่อ

"หากแป๊ะเฮี่ยวเซ็งก็เข้าใจเหตุผลนี้ มันย่อมควรยกอันดับมีดสั้นของลี้คิมฮวงเป็นที่หนึ่งในแผ่นดิน!"

เอี๊ยบไคจับตามองมัน พลันรู้สึกบังเกิดความเคารพเทิดทูนต่อคนที่ยากจะเข้าใจผู้นี้อย่างบอกมิถูก

มิว่าผู้ใดสามารถเข้าใจเหตุผลนี้ ต่างสมควรได้รับความเคารพเทิดทูนทั้งสิ้น!

จิ้นบ้อเมี่ยก็เพ่งมองเอี๊ยบไคแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ

"ดังนั้น หากตอนนี้มีคนมาเรียบเรียงตำราอาวุธอีก ก็สมควรยกย่องมีดสั้นของท่านเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน เนื่องเพราะเรื่องที่ท่านกระทำเมื่อครู่ มิว่าผู้ใดต่างกระทำไม่ได้ ดังนั้น คุณค่าของมีดสั้นท่าน ต่างต้องไม่มีอาวุธใด ๆ สามารถทัดเทียมได้"

ลมโชยมาวูบหนึ่ง ร่างจิ้นบ้อเมี่ยหายลับไปในสายลม

มันความจริงเป็นคนที่ยากจะหยั่งคำนวณดุจกับสายลมอยู่แล้ว

เอี๊ยบไคยืนต้านรับสายลม รู้สึกโลหิตในทรวงอกพลุ่งพล่านดาลเดือด เป็นเวลาเนิ่นนานยังยากจะข่มให้สงบได้

เต็งฮุ้นลิ้มกลับยืนเหม่อมองอยู่ที่ด้านข้างจนซึมเซา ดวงตานางมีประกายทั้งรักทั้งเคารพจนแวววาว

ความรู้สึกของสตรีต่างพิกลยิ่ง หากท่านไม่ได้รับความเคารพจากพวกนางก็ต้องไม่ได้รับความรักจากพวกนาง

พวกนางผิดกับบุรุษเพศ

บุรุษเพศอาจจะมีความรักเพราะเวทนาหรือเห็นใจ แต่สตรีกลับรักแต่บุรุษที่นางเคารพเท่านั้น

หากท่านพบกับสตรีที่เกิดรักเพราะความสมเพชเวทนา ท่านก็ระบุได้แน่นอนว่า

ความรักนั้นต้องมิใช่จริงใจ และมิอาจดำรงยาวนานอีกด้วย

เต็งเซ่งฮวงย่อมเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของธิดาน้อยออก และท่านเองก็กำลังภาคภูมิใจต่อบุรุษหนุ่มผู้นี้เป็นยิ่งนัก

บุรุษหนุ่มเยี่ยงนี้ มิว่าผู้ใดต่างภาคภูมิใจเพื่อมันได้

เต็งเซ่งฮวงเดินไปที่ข้างกายเอี๊ยบไคแล้วพลันกล่าว

"ท่านตอนนี้ย่อมมิอาจอำพรางชาติกำเนิดของท่านแล้ว?"

เอี๊ยบไคผงกศีรษะตอบ

"แต่ข้าพเจ้ายังไม่อาจลืมพระคุณที่ตระกูลเอี๊ยบเลี้ยงดูมา"

เต็งเซ่งฮวงกล่าว

"นอกจากท่านแล้ว พวกมันไม่มีบุตรธิดาอื่น ๆ?"

"พวกท่านไม่มี"

"ดังนั้นท่านยังคงแซ่เอี๊ยบ?"

"ใช่แล้ว"

"ท่านจะต้องรู้สึกประหลาดใจ ที่เราไฉนถามวาจาเหล่านี้? แต่เรากลับมิอาจไม่ถามให้กระจ่าง เนื่องเพราะ..."

หันไปเหลือบมองธิดาน้อย ดวงตาปรากฏประกายยิ้มแย้มขึ้นวูบหนึ่ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"เนื่องเพราะเราเหลือธิดานี้เพียงนางเดียว หากเราจะยกนางให้แก่ผู้ใด อย่างน้อยย่อมมิอาจไม่ทราบ คนผู้นั้นแซ่ไรกันแน่"

บัดนี้ ท่านได้ทราบแล้วว่า บุรุษหนุ่มผู้นี้มีนามเอี๊ยบไค

ท่านก็เชื่อ ชนชาวบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน ต่างจะต้องรู้จักนามนี้ในเวลารวดเร็วอย่างยิ่ง

จบบริบูรณ์

ทรัพย์สมบัติ...
ไม่แน่นักว่า
จะบันดาลให้ผู้คนมีความสุข !

ผญามันการเงิ้ดดาว

โก้วเล้ง เขียน / น. นพรัตน์ แปล

คนผู้หนึ่ง
หากไม่เสียดายกับการเผาผลาญตัวเอง
ไม่ว่าอยู่ในภาวะมืดมนปานใด
ล้วนสามารถเปล่งแสงสว่างได้ !

เรื่องเอกของโก้วเล้ง
เลมเดียวจบ, 16 หน้ายกพิเศษ,
ปอนด์ 70 แกรม, 344 หน้า, 110 บาท

"

โอกาสฆ่าคนของท่าน ก็เป็นโอกาสฆ่าท่านของผู้อื่นเช่นกัน
ท่านสามารถฆ่าคน ผู้อื่นไฉนไม่สามารถฆ่าท่าน ?"

"

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

คนคำนวณมิสู้ลิขิตของฟ้า

มีเรื่องราวมากหลายที่มักจะนอกเหนือความคาดคิดของผู้คน !

นกเหว ลมยง บงใบ

โก้วเล้ง เขียน / ว. ณ เมืองลุง แปล

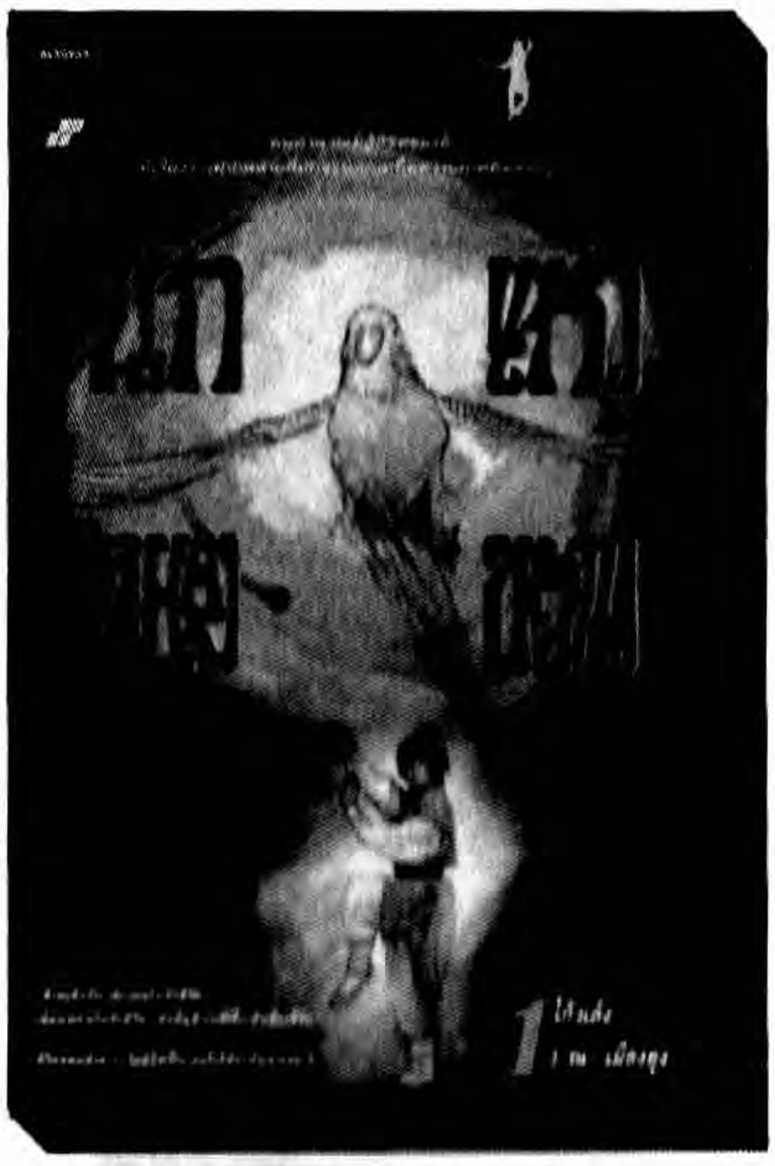

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนไม่รักชีวิต
เนื่องเพราะไม่รักชีวิต ดังนั้นข้าพเจ้าจึงกล้าเสี่ยงชีวิต"

ชีวิตของเฮ้งฮวง ไยมิใช่เป็นเช่นใบไม้ร่วงในสายลม ?

เรื่องเอกของโก้วเล้ง

สองเล่มจบ, 16 หน้ายกพิเศษ,
ปอนด์ 70 แกรม, 584 หน้า, 190 บาท

"

มีบ้างบางคนแม้ยังมิได้ตาย ก็เท่ากับเป็นคนตายไปแล้ว
และมีบ้างบางคนแม้ตายไปจริง ๆ
แต่กลับยังดำรงคงอยู่ในหัวใจของผู้คนจวบชั่วกาลนาน !

"

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

มากรักมักมากแค้น
รักลึกซึ้ง แค้นยิ่งลึกซึ้งกว่า
โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้น จึงสะท้านสะเทือนหัวใจผู้คน !

อิ้งเหลน มหากาฬ

อิ้งเอ็ง เขียน / ว. ณ เมืองลุง แปล

เมฆชิวเทียนคล้ายแพรบาง
แสงอาทิตย์ทะลุม่านเมฆ ลอดลงมาจากกิ่งใบคาคบอีกชั้นหนึ่ง
นุ่มนวลดุจกับประกายตาคนรัก
แต่ประกายตานี้กลับเป็นสีแดงฉานปานโลหิต

เรื่องเอกของอิ้งเอ็ง
เล่มเดียวจบ, 16 หน้ายกพิเศษ
ปอนด์ 70 แกรม, 280 หน้า, 105 บาท

ในแสงอาทิตย์ลูบไล้ ใบปังยิ่งแดงเฉิดฉาย แดงคล้ายโลหิตสด ๆ
กระทั่งแสงอาทิตย์ที่ลอดลงมาจากกิ่ง ยังกลับกลายเป็นสีแดงปานโลหิตแล้ว
เล้งปวยคล้ายดั่งเดินอยู่บนทางโลหิตสายหนึ่ง
ทิวทัศน์นี้แม้งดงาม แต่เป็นความงามที่ลี้ลับพิสดาร ที่อ้างว้างรันทด !

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

คนผู้หนึ่ง จะควบคุมชะตาชีวิตของอีกคนหนึ่งไว้
ไหนเลยจะง่ายดายดั่งหวัง !

ศึกเม้า ปาฏิหาริย์

อึ้งเอ็ง เขียน / ว. ณ เมืองลุง แปล

ในสายตาของชาวยุทธ์
ฮุ้นปวยเอี้ยงมิเพียงเป็นสัญลักษณ์ของคุณธรรมเท่านั้น
ยังเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของยุทธจักรอีกด้วย !

เรื่องเอกของอึ้งเอ็ง

สองเล่มจบ, 16 หน้ายกพิเศษ
ปอนด์ 70 แกรม, 504 หน้า, 200 บาท

อรุโณทัยเริ่มฉายแสง น้ำค้างยังเกาะอยู่ตามใบไม้ใบหญ้า
เมื่อแสงอุทัยลูบไล้ขอบฟ้า น้ำค้างจะดำรงคงอยู่ได้อีกนานเท่าใด ?
... ชีวิตเช่นดั่งน้ำค้างอรุณ !

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

ชีวิตของผู้คนจบสิ้นลงแล้ว

แต่ที่เหลือไว้คือตำนานชีวิตอันสะท้านสะเทือนหัวใจผู้คน !

หงาหยาโหด

อึ้งเอ็ง เขียน / ว. ณ เมืองลุง แปล

มีลม
ลมโชยเข้ามาทางหน้าต่าง
ในสายลมยังมีกลิ่นหอมของดอกเบญจมาศ
ฤดูใบไม้ร่วงผ่านพ้น
พุดตานในลานตึกเริ่มโรยรา
แต่เบญจมาศกำลังเบ่งบานสะพรั่ง...

เรื่องเอกของอึ้งเอ็ง

เล่มเดียวจบ, 16 หน้ายกพิเศษ

ปอนด์ 70 แกรม, 256 หน้า, 95 บาท

"...คดีทั้งสามรายนี้ ที่จริงเป็นห่วงเอกเทศสามห่วง แต่เนื่องจากผู้ถูกฆ่าและฆาตกร มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอยู่ เมื่ออยู่ด้วยกันจึงกลายเป็นห่วงสัมพันธ์สายหนึ่ง"

เจี๊ยะกิ๊วทวนคำ "ห่วงสัมพันธ์" ด้วยความงุนงง

"ใช่ เป็นห่วงสัมพันธ์ที่หฤโหดยิ่ง"

วางตลาดแล้ว มีจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

“

ความอาฆาตแค้นคล้ายเป็นหญ้า-
พิษต้นหนึ่ง

หากปลูกเข้าไปในหัวใจท่าน
มันก็จะงอกรากในหัวใจท่าน
มันมิใช่อยู่ในใจท่านมาแต่กำเนิดเลย

”

ที่ความอาฆาตแค้นสามารถ
นำพาให้แก่ผู้คนได้
มีเพียงเจ็บช้ำและพินาศ
เท่านั้น
รักจึงดำรงอยู่ชั่วนิจนิรันดร์

เอี๊ยบไคถอนใจกล่าว
"ความจริงนอกจากบ้วงอิวเช่าแล้ว ยังมีของอีกประการ สามารถบันดาลให้ท่านลืมความเจ็บช้ำและอาฆาตแค้นได้เช่นกัน"
เบ็คงคุ้งอดมิได้ต้องถาม
"นั่นเป็นของใด ?"
"นั่นคืออโหสิ"
"อโหสิ ?"
"หากกระทั่งยังไม่มีปัญญาอโหสิให้ตัวเอง ผู้อื่นไหนเลยยอมอโหสิให้ท่าน ?"
หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อไป
"แต่คนเราก็มีเพียงเวลาที่มันยินยอมอโหสิให้แก่ผู้อื่นด้วยความจริงใจ จึงสามารถอโหสิให้แก่ตัวเองได้ ดังนั้น หากท่านอโหสิแก่ผู้อื่นโดยจริงใจ ผู้อื่นก็อโหสิให้ท่านได้เช่นกัน"

ISBN 974-7373-74-2
9 789747 373745